

Giới thiệu Án Trì Truy Xứ

Truyện Án Trì Truy Xứ của tác giả Trần Thanh Vân thuộc thể loại kiếm hiệp nội dung khá là đặc sắc. Truyện xoay quanh về nhân vật Hàn Dương, chốn phồn hoa đô hội, lúc nào cũng tấp nập người qua kẻ lại, là nơi hội tụ những thương nhân, mặc dù Hàn Dương đang bước vào những ngày đầu của mùa hạ.

Trên trời những đám mây đang kéo đến, báo hiệu cho một trận cuồng phong dữ dội. Trong tiết trời đó, Hàn Dương thật oi ả trong cái nắng gay gắt và những tảng mây vần vũ kia mang đến cho mọi người ở Hàn Dương sự hy vọng thoát ra khỏi cái tiết trời nóng bức oi ả này.

Hãy... Đoạn văn trên có ý nói trong cuộc sống của chúng ta có rất nhiều hạng người. Chúng ta phải biết nhìn người mà tự xét lấy bản thân mình. Học thì học cái tốt của người tốt chứ đừng có học cái xấu của người xấu. Có hiểu chưa?

- Dạ hiểu.

- Tốt... Hôm nay ta chỉ dạy các người có bấy nhiêu thôi. Ta dạy ít nhưng các người phải hiểu nhiều. Còn dạy nhiều mà hiểu ít chẳng khác nào không dạy gì cả. Buổi học hôm nay tạm dừng.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Máu nhuộm Bạch Vân trang

Hàn Dương.

Cũng như mọi chốn phồn hoa đô hội, lúc nào cũng tấp nập người qua kẻ lại, là nơi hội tụ những thương nhân, mặc dù Hàn Dương đang bước vào những ngày đầu của mùa hạ. Trên trời những đám mây đang kéo đến, báo hiệu cho một trận cuồng phong dữ dội. Trong tiết trời đó, Hàn Dương thật oi ả trong cái nắng gay gắt và những tảng mây vần vũ kia mang đến cho mọi người ở Hàn Dương sự hy vọng thoát ra khỏi cái tiết trời nóng bức oi ả này.

Tại Bạch Vân trang, gia nhân đang hối hả chuẩn bị đón một trận mưa tẩy rửa mọi thứ và xua đi cái tiết trời oi ả đó. Trong khi gia nhân đang hối hả làm việc thì tại gian dịch quán, những môn khách của Bạch Vân trang lại tề tụ về tại đại sảnh. Tất cả mọi người đều khoát về mặt cực kỳ trang trọng. Những bộ mặt đó nói cho người ta biết sẽ có một sự biến cực kỳ to lớn sắp xảy đến với Bạch Vân trang. Những môn khách tại đại xá Bạch Vân trang khoát về mặt khác hẳn những cư dân của Hàn Dương. Nếu cư dân của Hàn Dương đang háo hức chờ đợi cơn mưa đầu mùa để xua cái tiết trời oi ả nóng thì những môn khách tại Bạch Vân trang có lẽ không muốn trận mưa đầu mùa này.

Một tiếng sấm nổi lên trên bầu trời, tất cả mọi người đều đổi mắt nhìn ra ngoài. Tiếng sấm lan trong không trung rồi chìm hẳn vào cõi bãi xa vô tận, về mặt của những môn khách tại Bạch Vân trang càng trầm trọng, căng thẳng hơn.

Có người đứng lên thả bước ra ngoài hiên, nhìn lên trời. Mây đen đã khóa lấp bầu trời, cùng những cơn gió nhẹ bắt đầu thổi. Gió càng lúc càng mạnh hơn rồi chẳng mấy chốc biến thành những ngọn cuồng phong với uy lực mãnh liệt những tường muốn nhỏ cả tòa dịch quán lên khỏi mặt đất. Một mảng ngói bị cuồng phong thổi tróc lên, cuốn phăng đi chẳng khác nào những chiếc lá khô.

Có người khê buồm tiếng thở ra khi mái ngói dịch quán bị tróc một miếng to. Nghe tiếng thờ dài đó, người ta nghĩ đến một điềm gở mà chẳng ai muốn nó xảy ra. Có lẽ mọi người tại tòa dịch quán này đã nghĩ đến nhưng chẳng một ai can được sự luân chuyển của tạo hóa, đâu ai ngăn được cơn mưa đầu mùa này.

Cuối cùng thì mưa cũng đến. Cả Hàn Dương chìm trong màn nước. Mưa như thể muốn gội rửa tất cả mọi vật có tại Hàn Dương, đứng ra là mưa nuốt chửng lấy Hàn Dương trong cái màn trắng được nó tạo ra. Cả Hàn Dương chìm trong mưa, tất nhiên Bạch Vân trang cũng chìm trong cái màn nước xối xả kia. Đầu đầu cũng chỉ thấy nước, nước chảy tràn khắp mọi nơi.

Có người phản kích với trận mưa đầu mùa mà bước hẳn ra ngoài để tận hưởng sự mát mẻ đầu tiên sau một thời gian dài chịu cái nóng oi ả, nhưng cũng có người rút vào trong nhà để tránh những tia nước trời ban, nhưng tại tòa dịch xá Bạch Vân trang, những môn khách đã đứng hẳn lên với vẻ căng thẳng cực độ. Thậm chí có người còn rút binh khí ra khỏi vỏ. Nhìn về mặt căng thẳng của mọi người, người ta phải nghĩ đến sắp có một trận tử sát xảy đến với Bạch Vân trang.

Sự chờ đợi của môn khách rồi cũng xảy đến. Từ trong màn nước xối xả kia, bốn người bước vào dịch xá. Cả bốn người đó vận cùng một trang phục xám ngắt, bó sát lấy người, thêm chiếc áo choàng có mũ trùm lên đầu. Cả bốn người đều đeo mặt nạ mà chỉ nhìn lướt qua thôi đã cảm nhận ra vẻ chết chóc ẩn tàng trên đó.

Bốn đôi mắt sáng rực lia qua môn khách Bạch Vân trang. Bốn gã Kim diện nhân chẳng nói nửa lời, cả bốn người đeo kim diện như biết phải làm gì, nhiệm vụ của họ phải hoàn thành, không được thất bại.

Một trong bốn gã đó rút ra một ngọn tiểu kỳ với lá cờ đỏ thắm, vung tay phóng ngọn tiểu kỳ đó ghim xuống sàn gạch dịch quán. Một ngọn cuồng phong

thổi vào trong dịch quán, lá huyết kỳ giữ phần phật.

Liền sau ngọn cuồng phong, bốn gã Kim diện nhân tựa như bốn con sói hung tợn, lao thẳng vào chúng môn khách Bạch Vân trang... Mặc dù môn khách Bạch Vân trang đã có sự chuẩn bị để chờ đợi sự kiện này nhưng khi nó xảy ra thì tất cả đều đảo lộn vượt ra ngoài sự chuẩn bị của họ. Đúng hơn là võ công của bốn gã Kim diện nhân vượt ra ngoài sự tưởng tượng và chuẩn bị của môn khách Bạch Vân trang... Họ nhanh chóng trở thành những miếng mồi ngon cho chúng, chỉ và trào của bốn gã Kim diện nhân.

Tiếng binh khí rơi xuống sàn gạch, tiếng chuông ầm ầm hòa cùng tiếng chi phong xé gió và những tiếng thét hãi hùng khi tiếp nhận cái chết. Những âm thanh hòa trong đó kết tạo ra một khung cảnh ghê rợn của sự chết chóc.

Máu tràn trong khắp dịch xá, máu chảy ra ngoài và nhanh chóng trộn vào với màn nước mưa xối xả trút xuống. Thấy người tiếp tục ngã, máu tiếp tục chảy trong sự cuồng sát của bốn gã Kim diện nhân. Trên bốn mươi môn khách của Bạch Vân trang, chỉ trong khoảnh khắc chưa đầy một canh giờ đã biến thành những xác chết nằm rải trên sàn gạch dịch quán. Mỗi người một cái chết khác nhau, một tư thế chết khác nhau. Người thì bị chuông kinh đập vỡ sọ, băng ngực, vỡ nát lục phủ ngũ tạng, kẻ thì bị chi công xuyên thủng tam tinh, còn người thì bị trào công móc ruột và bứt đứt yết hầu, mỗi người có một cái chết khác nhau nhưng tựu lại tất cả đều chết. Hoạt cảnh thảm sát này, nếu có ai chứng kiến chắc cũng phải hồn siêu phách lạc.

Một tiếng sấm trời trên bầu trời vằn vũ cũng là lúc cuộc thảm sát chấm dứt, chỉ còn một khung cảnh bẽ bộn những xác chết.

Bên ngoài dịch xá Bạch Vân trang, bọn gia nhân cũng đang bị bốn gã Kim diện nhân đưa vào cảnh giới Tử Vong, vô tâm vô tính không phải tổn sức. Họ giết người cứ như đang làm trò tiêu khiển để đón cơn mưa đầu mùa.

Trong tòa đại đường chính sảnh Bạch Vân trang, Bạch Vân trang chủ Mậu Tương Phi và phu nhân đang đối mặt với một gã Kim diện nhân vận huỳnh y.

Huỳnh y nhân đeo kim diện nhìn Bạch Vân trang chủ Mậu Tương Phi, phu nhân Cáp Nhĩ Tục Hi.

- Hãy trao Kim đồ ra.

Mậu Tương Phi gằn giọng nói :

- Bạch Vân trang có thể bị xóa sổ trên giang hồ võ lâm nhưng Kim đồ vĩnh viễn không bao giờ thuộc về các người. Bốn Trang chủ còn thì Kim đồ còn, bốn Trang chủ mất thì Kim đồ mất.

- Người sẽ được toại nguyện.

Nói dứt lời, Huỳnh y kim diện nhân xoay tròn đôi song thủ rồi bỏ thẳng đến phu phụ Bạch Vân trang chủ.

Mậu Tương Phi cùng phu nhân Cáp Nhĩ Tục Hi không né tránh chiêu công của đối phương, cả hai người cùng liên thủ hợp lực mà phát tác chuông kinh đón thẳng đỡ thẳng.

“Ầm...”

Tiếng sấm chuông phát ra cùng lúc với tiếng sấm động trên bầu trời. Cả hai tiếng sấm hòa quyện vào với nhau, Mậu Tương Phi trang chủ cùng phu nhân Cáp Nhĩ Tục Hi cùng trượt dài về sau đến bốn trượng. Cả hai vừa trụ bộ thì Huỳnh y kim diện nhân đã lướt tới, hữu thủ của y với sắc chuông óng ánh như sắc kim loại xuyên qua ngực Mậu Tương Phi.

“Bình...”

Lòng ngực của Bạch Vân trang chủ Mậu Tương Phi nát bét, còn Cáp Nhĩ Tục Hi phu nhân thì bật ra, va lưng vào biệt sảnh.

“Huych...”

Cáp Nhĩ Tục Hi phu nhân ói luôn một ngụm máu còn Mậu Tương Phi thì trút hồn ra lìa khỏi xác mà không kịp bật ra tiếng thốt nào.

Huỳnh y kim diện nhân rút hữu thủ lại.

Tương Phi đổ gục xuống sàn gạch.

Bạch Vân trang chủ phu nhân lao tới ôm lấy xác phu tướng thét lên :

- Tướng công...

Lệ trào ra khòe mắt Bạch Vân trang chủ phu nhân. Người như kẻ mất hồn, cuồng trí, gục lên ngực Mậu Tương Phi gào thét.

Huỳnh y kim diện nhân thân nhiên chấp tay sau lưng đôi mắt nhìn Bạch Vân trang chủ phu nhân đang gào thét, khóc ròng, ôm lấy xác Mậu Tương Phi. Một lúc sau Bạch Vân trang chủ phu nhân Cáp Nhĩ Tục Hi mới nhìn lại Huỳnh y kim diện nhân.

Cáp Nhĩ Tục Hi đánh giọng nói :

- Bạch Vân trang bị huyết cảnh nhưng mãi mãi các người không đạt được mục đích của các người đâu. Một ngày nào đó, cũng có người đòi lại món nợ máu cho phu phụ chúng ta... Các người đã gieo nợ máu thì phải trả bằng nợ máu.

Nói dứt lời, Cáp Nhĩ Tục Hi phu nhân tự dựng chưởng vỗ vào đầu mình.

“Bốp”

Người từ từ gục xuống trên xác Mậu Trương Phi trang chủ.

Huỳnh y nhân nhìn xác hai người, y có vẻ bất nhẫn trước cái chết của phu phụ Bạch Vân trang chủ.

Một gã Kim diện nhân bước vào. Y ôm quyền hơi khom người xuống rồi nói :

- Tổng đàn chủ... không một ai sống sót cả nhưng cũng không tìm thấy thứ cần tìm.

Huỳnh y kim diện nhân nhìn gã thuộc hạ.

- Hãy đến biệt thất của tiểu thư Mậu Thiên Thiên.

- Tuân lệnh Tổng đàn chủ.

Gã Kim diện nhân quay trở ra trong khi huỳnh y nhân bước đến tám bình phong có dòng bút tự như rồng bay phượng múa.

Y nhắm đọc:

Anh vũ lai quá ngộ giang thủy,

Giang thượng châu truyền anh vũ danh,

Anh vũ tây phi lũng sơn khứ,

Phượng châu phi thụ hà thanh thanh,

Yến khai lạc điệp hương phong khởi,

Ngân giáp đào hoa cam lãng sinh,

Thiên khách thử thời đồ cực mục,

Trường châu cô nguyệt hướng thủy minh.

Dịch :

Ngày xưa anh vũ đến sông ngộ,

Bãi nợ mang tên tự bấy giờ,

Anh vũ sang tây qua lũng núi,

Xanh xanh cây bãi ngát hương đưa,

Gió thơm lan tỏa chia làn khói,

Sóng gấm đào nho sát cạnh bờ,

Nay khách đọa đầy trông ngóng uổng,

Sợ ai trăng bãi cứ bơ vơ.

Dưới bài bút pháp đó là dòng chữ chân phương “Đường Thâm di bút”.

Huỳnh y kim diện nhân nhìn ngắm từng dòng bút tự sắc nét. Y vuốt cằm gật đầu như thể đắc ý với những dòng bút tự đó. Y tháo lấy tờ giấy hồng điều có dòng bút tự rồi cuộn tròn lại.

Gã Kim diện nhân bước vào. Y ôm quyền nói :

- Khởi tấu Tổng đàn chủ... Không có Mậu Thiên Thiên trong mật thất.

Huỳnh y kim diện nhân chấp tay sau lưng. Suy nghĩ một lúc, Huỳnh y kim diện nhân mới nghiêm giọng nói :

- Phát Từ Vong kỳ tìm cho ra Mậu Thiên Thiên. Nếu phát hiện rồi, thì bắt lấy à lập tức đưa ngay về Mật cung Kim Diện giáo.

- Tuân lệnh Tổng đàn chủ.

Gã Kim diện nhân vội lui bước ra bên ngoài.

Huỳnh y kim diện nhân bước đến bên vòm cửa, đưa mắt nhìn ra ngoài bầu trời mưa vẫn vũ như trút nước. Y cuộn tròn bức họa bút, đưa ra sau lưng chăm chú nhìn vào màn mưa trắng xóa phủ xuống Bạch Vân trang.

Đôi thân nhân của Huỳnh y kim diện nhân có vẻ trầm mặc suy tư. Y nghĩ lại khẽ buông tiếng thở dài, Huỳnh y kim diện nhân quay nhìn lại xác của phu phụ Bạch Vân trang chủ.

Bước đến bên xác của Bạch Vân trang chủ và phu nhân, Huỳnh y kim diện nhân nhìn xuống xác hai người. Y khẽ lắc đầu :

- Mậu Tương Phi... Kim đồ có gì mà người quý nó hơn cả sinh mạng, hơn cả Bạch Vân trang của người chứ?

Y lại buông một tiếng thở dài nữa rồi bỏ đi thẳng ra ngoài. Mưa vẫn trút xuống đầy Bạch Vân trang. Huỳnh y kim diện nhân đứng ngoài mái hiên một lúc rồi đội mưa đi thẳng ra ngoài trời mưa. Y mặc nhiên chẳng màng đến màn nước xối xả trút xuống mình mà để cho nước mưa tuôn đổ xối xả lên người. Y không màng đến màn mưa vẫn vũ trắng xóa đó hay là muốn dùng nước mưa gội rửa, tẩy sạch những gì mà y đã giáng xuống Bạch Vân trang.

Huỳnh y kim diện nhân lặng lẽ bước trong màn mưa trắng xóa cho đến khi thành mưa trắng kia nuốt chửng lấy y, xóa nhòa nhân dạng y trong màn nước dày đặc phủ kín không gian.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trường cư liên lý đôi

Tòa Vạn Hoa lầu với kiến trúc nguy nga tráng lệ được tạo ra bằng những mái vòm liên kết với nhau, bao bọc lấy phần nửa hồ Ninh Kiều kết khắc thành khung cảnh hữu tình thơ mộng như tranh vẽ. Những hàng liễu rủ soi bóng xuống mặt hồ trong vắt tôn tạo thêm cho Vạn Hoa lầu vẻ đẹp độc nhất vô nhị không tìm đâu có được tại Dương Châu.

Bất cứ khách quan nào đến thăm thú Dương Châu mà không ghé đến địa danh này thì có thể nói mình chưa bao giờ đến Dương Châu, cho dù có đi qua những thắng cảnh hữu tình của Dương Châu. Vạn Hoa lầu như một viên ngọc được trau chuốt cẩn thận để tôn tạo thêm cho bộ mặt vốn đã phong phú của Dương Châu càng phong phú hơn. Mà bất cứ ai đặt chân đến Dương Châu, nhất định phải bước đến Vạn Hoa lầu, cho dù vào trong Vạn Hoa lầu có thể mất một số ngân lượng lớn. Nhưng có mất bao nhiêu, có tốn bao nhiêu thì người ta cũng thấy mãn nguyện khi quay trở ra khỏi Vạn Hoa lầu và mong đợi có lần quay trở lại.

Nói đến Vạn Hoa lầu, khách lữ hành phải nói đến những gì tâm đắc nhất, thỏa mãn nhất mà Vạn Hoa lầu có thể ban cho họ. Vạn Hoa lầu đã là như vậy, nhưng nhắc đến Vạn Hoa lầu thì không ai không nói đến trang kỳ nữ đệ nhất Vạn Hoa lầu Tư Linh Tố. Nàng là trang kỳ nữ có một không hai mà Vạn Hoa lầu có được. Khách lữ tâm hoa kháo với nhau rằng Tư Linh Tố là hóa thân của Tứ Đại Mỹ Nhân cùng phối hợp lại để khắc họa ra nàng. Bất cứ gã nam nhân nào dù là hạng người thấp hèn hay cao sang cũng đều mơ mộng được một lần diện kiến nàng. Nàng trở thành nỗi nhớ nhung, niềm ước ao của bao nhiêu trang vương tôn công tử. Hơn thế nữa Tư Linh Tố đã trở thành báu vật mà ai cũng mong muốn có được.

Người ta nói về nàng, thi nhân thì làm thơ ca ngợi nàng như Tây Thi, Bao Tự, họa nhân thì vẽ nàng như Dương Quý Phi hay Đắc Kỷ nhưng chẳng có mấy ai được diện kiến Tư Linh Tố. Cũng đúng thôi, Tư Linh Tố đã là báu vật thì đâu phải ai cũng được chiêm ngưỡng báu vật đó. Tư Linh Tố trở thành niềm ao ước của bao nhiêu người, là hấp lực của Vạn Hoa lầu.

Đã trở thành cái lệ, mỗi đêm trăng tròn, Vạn Hoa lầu trở nên rộn rịp hoạt náo hơn. Bởi chỉ có ngày hôm nay, mọi người mới được thưởng thức tiếng đàn điêu luyện của trang giai nhân Tư Linh Tố, mới được thấy nàng xuất hiện để họ được mãn nhãn ngắm nàng để rồi mộng mị rồi lại ao ước có được trang kỳ nữ đó.

Thời khắc mà mọi người chờ đợi cũng đến. Tư Linh Tố xuất hiện trên một chiếc lầu thuyền được trang hoàng bằng những hàng hoa đăng lồng lẩy kết tạo thành các nền tôn thêm vẻ đẹp liêu trai của nàng. Trong bộ cánh trắng toát, đứng giữa những hàng hoa đăng, tôn tạo Tư Linh Tố thành một tiên nữ từ chốn thượng giới với vẻ đẹp thoát phàm hiện thân xuống hạ giới qua sắc màu không gian huyền bí và thơ mộng.

Chiếc lầu thuyền chậm chạp qua tòa Vạn Hoa lầu để mọi người có thể chiêm ngưỡng nàng, nghe tiếng đàn của nàng. Hơn nữa ai ai cũng muốn nàng nhìn tới họ.

Mọi trang vương tôn công tử đều đổ ra, đứng dọc theo bờ hồ. Khi chiếc lầu thuyền đi qua, họ muốn nàng nhìn thấy mình. Thậm chí có người cố gắng chen lên, vô hình trung người đứng trước rơi tõm xuống hồ Ninh Kiều.

Vạn Hoa lâu huyền não nhận nhịp hân lên trước sự xuất hiện của Tư Linh Tổ. Có người vẫy tay hét lớn :

- Tư Linh Tổ tiểu thư... tại hạ yêu tiểu thư.

Tiếng đàn mê ly của nàng chẳng mấy chốc đã bị tiếng huyền não réo gọi át hẳn.

Trong người kẻ ái mộ nàng, có kẻ không kiềm được, lao xuống hồ Ninh Kiều, cố lội về chiếc lầu thuyền. Kẻ si tình tội nghiệp kia bơi gần đến chiếc lầu thuyền thì bị ngay những chiếc thuyền nan với những cao thủ lực lưỡng cản lại. Y chẳng còn cách nào khác phải quay vào bờ nếu không muốn chìm xuống dưới đáy hồ.

Còn chiếc lầu thuyền lướt qua trước Vạn Hoa lâu rồi lại đi ngược qua phía bên kia hồ. Đó là cơ hội duy nhất mà ai cũng có thể nhìn được Tư Linh Tổ, để rồi tiếp tục mộng mị và ao ước đến lần thứ hai sẽ gặp lại nàng dù chỉ trong khoảnh khắc thoáng qua. Mặc dù chỉ gặp nàng với khoảng thời gian ngắn ngủi đó thôi nhưng cũng đủ để mọi người tiếp tục những ý tưởng hoang đường là một ngày nào đó đôi thu nhân của nàng sẽ để mắt đến họ, một ngày nào đó sẽ lọt vào mắt ngọc của Tư Linh Tổ.

Chiếc lầu thuyền đi xa rồi mà khách nhàn du tìm đến Vạn Hoa lâu vẫn còn chen chân bên hồ Ninh Kiều dõi mắt nhìn theo với những niềm hoang tưởng của riêng họ. Có kẻ buông tiếng thở dài vì thời gian xuất hiện qua trang giai nhân đến và đi nhanh quá để lại trong tâm trí của họ sự tiếc nuối hụt hẫng. Tất cả rồi lại chờ, chờ đến con trăng sau mới có thể gặp lại nàng..

Tư Linh Tổ quay lại biệt thất. Với vẻ mặt hối hả, nàng thay đổi trang phục rồi vận thêm một chiếc ngoại y có mũ trùm lên để che dung diện. Nàng theo cửa sau rời khỏi biệt lầu. Trong khi tại Vạn Hoa lâu, khách tầm hoa đang nói về nàng thì Tư Linh Tổ đã lặng lẽ rời khỏi Vạn Hoa lâu.

Nàng đi một mạch đến vườn đào. Những cánh hoa đào như muốn níu kéo, hoặc có thể chạm được vào người nàng. Nhan sắc của nàng khiến cho hoa đào cũng phải say đắm, hướng chỉ là con người.

Tư Linh Tổ chậm bước khi đến gần gian phòng xá. Nàng chậm bước bởi sự thôn thức của trái tim. Tim nàng như loạn nhịp khi nhận ra trong gian phòng xá có một trung niên đang chấp tay sau lưng, dõi mắt nhìn những tán hoa đào lung lay trong đêm trăng vàng ửng. Tư Linh Tổ tự kiểm chế sự rung cảm hồi hộp này nhưng không sao kiềm chế được.

Nàng dừng bước bên ngoài gian phòng xá, nhìn sau lưng người trung niên kia. Cứ mỗi khi đến thời khắc trăng tròn, Tư Linh Tổ đều nao nao chờ đợi thời khắc này. Lần nào cũng như lần nào, trong nàng lại trỗi dậy thứ cảm xúc diệu kỳ, thứ cảm xúc của kẻ đang yêu, mà phải yêu say đắm mới có được.

Trung niên từ từ quay lại. Hai người đối nhãn nhìn nhau. Tư Linh Tổ nhìn người trung niên những tưởng như nuốt chửng con người y vào hai con người đen và tròn của nàng.

- Linh Tổ đã chờ đợi Phùng Tử Hào huynh.

Lời nói đượm tình của Tư Linh Tổ không làm chân diện ưu buồn của Phùng Tử Hào thay đổi. Một khuôn mặt được khắc tạo bởi những nét ưu hoài với đôi mắt xa xôi như chìm vào cõi hư vô.

Linh Tổ bước vào gian phòng xá. Hai người tiến thẳng đến với nhau. Họ bắt ngờ ôm chặt như muốn hòa lại làm một. Hai cánh môi của Linh Tổ há mở chờ đợi và ngay lập tức được Phùng Tử Hào siết chặt lấy vòng tiểu yêu nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng.

Nụ hôn của Tư Linh Tổ và Phùng Tử Hào kéo dài đến vô tận, những tưởng hai cánh môi của hai người không thể nào rút ra được. Cả hai người đều cố gắng cho và tận hưởng cái mà họ cần trong nhau. Nếu lúc này đây, tại khu vườn đào này có một gã khách nào chứng kiến cảnh này chắc chắn sẽ ôm hận tình thất vọng, nếu không thì cũng vỡ tim mà chết bởi tự biết trang giai nhân đã có người tình trong mộng rồi.

Tư Linh Tổ ngẩng mặt nhìn Phùng Tử Hào. Đôi thu nhân của nàng thật sáng và trong.

- Bao giờ Phùng huynh mới đưa Linh Tổ đi?

Từ Hào nắn hai bờ vai nhỏ nhắn của nàng.

- Huynh còn một việc phải làm. Làm xong chức nghiệp này, ta sẽ cùng với Linh Tổ ra đi, rũ bỏ tất cả lại sau lưng mình.

Linh Tổ vòng tay bá lấy cổ Phùng Tử Hào.

- Huynh nói thật chứ?

- Ta nói thật đó. Đây là chức nghiệp sau cùng của Phùng Tử Hào. Huynh đã bắt đầu chán ngán, bắt đầu muốn quay lại cuộc sống của một con người bình thường, rũ sạch tất cả lại sau lưng mình.

Tư Linh Tổ mỉm cười nhìn Phùng Tử Hào bằng ánh mắt say đắm, nàng nhỏ nhẹ nói :

- Linh Tổ đã chờ đợi, chờ đợi lời nói hay của huynh lâu lắm rồi. Linh Tổ và Phùng huynh sẽ đi thật xa, huynh và muội sẽ đến một nơi nào đó mà chẳng một ai biết muội và huynh. Muội sẽ ở bên Phùng ca, chăm sóc cho Phùng ca, ngày ngày muội sẽ ở bên Phùng ca.

Nàng nhìn Từ Hạo :

- Rồi muội sẽ sinh cho huynh những đứa con ngoan khác khinh.

Phùng Từ Hạo choàng tay qua vai Từ Linh Tố :

- Nghĩ những ngày sắp đến, huynh cảm thấy mãn nguyện vô cùng.

Nàng nép đầu vào ngực Phùng Từ Hạo.

- Con trăng sau, huynh và muội sẽ gặp nhau ở đâu?

- Huynh sẽ chờ muội tại ghềnh Dạ Tinh.

- Muội biết ngay khi huynh chưa nói.

- Sao muội có thể đoán ra?

Nàng ngẩng mặt lên nhìn Phùng Từ Hạo.

- Lần đầu huynh và muội gặp nhau tại ghềnh Dạ Tinh.

Nàng dựa mặt vào ngực Phùng Từ Hạo.

Phùng Từ Hạo vuốt ve bờ lưng thanh mảnh của Từ Linh Tố. Y băng quơ nói :

- Linh Tố... chúng ta sẽ đi thật xa.

Nàng gật đầu lặp lại lời của Từ Hạo rồi nói tiếp :

- Sẽ chẳng có ai biết Từ Linh Tố kỳ nữ của Vạn Hoa Lâu và cũng chẳng ai biết Phùng Từ Hạo.

- Đúng... chẳng còn ai biết đến hai chúng ta nữa.

Phùng Từ Hạo vòng tay qua tiểu yêu của Từ Linh Tố. Hai người cùng dõi mắt ngắm vàng trăng đêm đầy đặc. Linh Tố thỏ thẻ nói :

- Huynh thấy đêm nay trăng có đẹp không?

Từ Hạo nhìn lại nàng, khẽ gật đầu :

- Đẹp lắm.

Một luồng dạ phong thổi qua đào viên đem theo những cánh hoa đào đưa đến phủ lên gian phòng xá, tạo ra một lớp thảm hoa ngay dưới chân họ.

Phùng Từ Hạo bắt lấy một cánh hoa. Y đặt cánh hoa vào tay Từ Linh Tố :

- Huynh tặng cho muội.

Nàng mỉm cười, áp cánh hoa vào má mình :

- Muội thích lắm.

- Chỉ là một cánh hoa bình thường thôi mà.

- Nhưng đó là cánh hoa của huynh tặng cho muội. Bất cứ cái gì của Phùng huynh đối với Linh Tố đều quý cả.

Nàng nhìn Từ Hạo.

- Muội yêu huynh, suốt cuộc đời này Từ Linh Tố chỉ yêu một mình huynh mà thôi. Cũng chỉ có một mình Phùng huynh là chiếm được trái tim muội.

Nàng nói rồi ép đầu vào ngực Phùng Từ Hạo, nhìn lên vàng trăng đêm. Từ Hạo nấn bờ vai nhỏ nhắn của nàng rồi nói :

- Ông trời đã ban cho huynh một trang hồng nhan tri kỷ.

Nàng cảm Linh Tố, Từ Hạo nhỏ nhẹ nói :

- Muội còn nhớ bữa đầu tiên gặp muội tại ghềnh Dạ Tinh không?

- Lúc nào muội cũng nhớ buổi đầu gặp mặt huynh. Trong giấc mơ thì Linh Tố luôn nhớ huynh và luôn tự hỏi với mình, Từ Hào huynh lúc này đang làm gì, ở đâu, và có còn nhớ đến muội không?

Từ Hào cúi mặt xuống, áp môi lên trán nàng. Hai mi mắt nàng khép lại. Từ Hào từ tốn nói :

- Lúc nào ta cũng nhớ đến Linh Tố, kể cả trong giấc ngủ của mình.

Nàng lườm gã bằng ánh mắt say đắm tình rồi nũng nịu nói :

- Thế lúc nào thì Phùng huynh quên muội?

- Khi ta thực hiện chức nghiệp của mình.

- Linh Tố và Phùng huynh đã yêu nhau, đã thề non hẹn biển với nhau, nhưng từ trước đến giờ, Phùng huynh chưa từng nói cho Linh Tố biết chức nghiệp của huynh. Huynh có bí mật gì muốn giấu muội?

Từ Hào mỉm cười nói :

- Linh Tố đừng tò mò. Chức nghiệp của huynh khó nói lắm. Trong võ lâm cũng chẳng ai làm được. Nhưng ta đã ngán ngẩm và chán ngắt với chức nghiệp này.

Nàng nheo mày :

- Đó là chức nghiệp gì?

Từ Hào nâng cằm nàng.

- Chức nghiệp của huynh là gần với địa ngục và xa cõi bồng lai tiên cảnh. Nhưng hôm nay huynh sẽ thực hiện lần cuối cùng rồi từ bỏ chức nghiệp đó. Có bước vào võ lâm, có thực hiện thiên chức của mình mới thấu hiểu được cái quý của một con người.

Nàng nguyệt gĩa.

- Thế cô nhân mới nói, cái gì có trong tay mình thì chẳng có ai thấy quý nó nhưng khi đã vượt khỏi tầm tay mình thì mới biết nó đáng quý, đáng để trân trọng biết chừng nào.

Chàng gượng cười.

Nàng lườm gã.

- Huynh còn cười nữa... muội nói không đúng sao? Huynh cứ bỏ muội đi mãi.

Từ Hào vòng tay qua bờ vai nàng.

- Sau này huynh sẽ không bỏ đi đâu đâu. Nhất định huynh sẽ không đi nữa và ở mãi bên Linh Tố để giữ nàng. Huynh không bao giờ bỏ người mình yêu thương, không bao giờ đánh mất hồng nhan tri kỷ Linh Tố.

- Huynh hứa với muội rồi đó nhé.

- Huynh hứa với muội.

Hai người ôm chặt lấy nhau như muốn hòa nhập hai thân pháp thành một, bất chợt Linh Tố kêu lên :

- Ôi...

Từ Hào lo lắng :

- Linh Tố...

Nàng nhăn nhó, chìa ngọc thủ ra phía trước.

- Huynh xem nè, gai cánh hồng đâm vào tay muội rồi.

Trên ngón tay nàng xuất hiện một giọt máu đỏ ối, to cỡ hạt đậu. Đôi chân mày của Từ Hào nhíu lại. Y cảm cánh hoa hồng, vò nát nó trong tay mình rồi quăng ra ngoài gian phòng xá.

- Để huynh xem coi có sao không?

Y cẩn thận nâng ngọc thủ của Linh Tố rồi dùng lưỡi liếm giọt máu đó.

Hành động của Từ Hàu khiến Linh Tổ không khỏi cảm động. Nàng bá chặt lấy cổ Từ Hàu ôn tồn nói :

- Muội yêu huynh... muội yêu huynh nhiều lắm... yêu bằng tất cả trái tim và khối óc của mình.
- Huynh yêu muội.

Một luồng dạ phong thứ hai đem theo những cánh hoa hồng rụng dưới đất rưới lên chân hai người.

Linh Tổ nhìn mặt Từ Hàu :

- Phùng huynh... tự nhiên muội có linh cảm...

Từ Hàu vội bịt miệng nàng. Y nhìn vào mắt Linh Tổ, nhỏ nhẹ nói :

- Đừng bao giờ tin vào linh cảm, với huynh chỉ có trực giác chứ không có linh cảm.

Những tiếng sấm bắt đầu nổ trên bầu trời đêm và vàng trắng tròn lặn nhanh chóng chìm vào những áng mây đêm che khuất nó lại.

Sự thay đổi đột ngột của biển trời kéo theo những luồng dạ phong thổi càng lúc càng mạnh.

Linh Tổ sợ hãi trước sự thay đổi của tạo hóa can khôn mà nép sát hơn vào người Từ Hàu.

Từ Hàu nhìn ra bầu trời đêm rồi nhìn lại nàng.

- Sắp mưa rồi... Có lẽ Linh Tổ nên quay về.

Nàng ngẩng mặt lên nhìn y.

- Ở bên cạnh huynh rồi, muội không muốn đi nữa đâu.
- Cái ngày ta với Linh Tổ như đôi uyên ương tay trong tay không còn xa nữa đâu.

Từ Hàu mỉm cười khích lệ nàng.

Linh Tổ gượng cười.

Từ Hàu nắm tay nàng, nắm nhẹ nhẹ.

- Huynh sẽ chờ muội tại ghềnh đá Dạ Tinh vào con trăng sau.
- Muội sẽ tới... huynh không được để muội chờ đó.
- Huynh sẽ không để muội chờ đâu.
- Huynh đưa muội quay về Vạn Hoa lâu.
- Khu đảo viên này thuộc lãnh địa của Vạn Hoa lâu mà... Linh Tổ tự về được.

Từ Hàu gượng cười.

Linh Tổ nói :

- Trong lãnh địa của Vạn Hoa lâu, chẳng ai dám làm gì muội đâu.

Nàng nói rồi bá lấy cổ của Từ Hàu, kiễng chân ép chặt hai cánh môi mỏng chín xuân tình vào môi gã. Nụ hôn nàng trao cho Từ Hàu thật nồng nàn và cháy bỏng. Có lẽ tất cả những suy nghĩ và cảm xúc của Linh Tổ đều dồn vào nụ hôn đó để trao cho Từ Hàu.

Nàng nắm lấy tay Từ Hàu như không muốn rời xa hắn. Linh Tổ buông tiếng thở dài.

- Huynh và muội sẽ đi thật xa nhé.

Từ Hàu gật đầu.

- Sẽ đi thật xa mà.

- Huynh bảo trọng.

Từ Hàu gạt đầu. Y đưa Linh Tổ ra bên ngoài gian phòng xá. Một tiếng sấm trối lên trên bầu trời, Từ Hàu nhìn lại nàng. Y khẽ gạt đầu.

Linh Tổ ngập ngừng nói :

- Muội sẽ đến bãi Dạ Tình.

- Huynh chờ muội.

Từ Linh Tổ đi một lúc thì trời bắt đầu đổ những hạt mưa lách tách. Mới đầu chỉ là những hạt mưa đêm nhưng rồi mưa càng lúc càng nặng hạt. Chẳng mấy chốc cả một màn nước trắng xóa phủ xuống khu đào viên. Đứng trong gian phòng xá, Từ Hàu chấp tay sau lưng nhìn màn nước trắng xóa che kín mắt mình. Mưa như muốn nuốt chửng lấy mọi vật đang hiện hữu tại khu đào viên này. Nhìn màn nước trắng xóa cùng những luồng bạo phong vùn vụt thổi qua, Từ Hàu không khỏi lo lắng cho Linh Tổ.

Y khẽ buông tiếng thở dài rồi dỗi mắt nhìn qua Vạn Hoa lầu. Một luồng bạo phong thổi qua gian phòng xá khiến vạt áo Từ Hàu vỗ vào nhau phát ra những âm thanh phành phạch. Luồng bạo phong đó đem theo hơi nước lạnh như muốn xuyên qua da thịt Từ Hàu. Cảm giác có những mũi kim vô hình buốt lạnh xuyên vào da thịt mình, bất giác xương sống của Từ Hàu có cảm giác nhói buốt lạnh lạnh. Lần đầu tiên y có thử cảm giác đó.

Từ Hàu lắc đầu, xua những cảm giác kia ra khỏi tâm tưởng mình. Mặc dù Từ Hàu đã xua cảm giác đó rồi nhưng từ trong sâu thẳm vẫn có cái gì đó lạ thường. Một thứ linh cảm hay trực giác thì đúng hơn, đang trỗi dậy trong y và báo cho y biết sẽ có một sự thay đổi cực lớn đến với y, với Linh Tổ. Sự thay đổi kia bắt đầu từ buổi họp kiến hôm nay của hai người. Sự thay đổi đó sẽ đến và không ai có thể thay đổi được.

Những cảm nhận đó càng lúc càng hiện rõ mồn một trong tâm thức Từ Hàu khiến y không kiềm chế được mà buông một tiếng thở dài. Cùng với tiếng thở ra của Từ Hàu là một tiếng sấm nổ trên bầu trời. Kèm theo tiếng sấm là một tia chớp với lưỡi tầm sét xuất hiện trên nền trời đen thẫm theo dấu chân chìm chìm vào màn đêm vùn vụt.

Từ Hàu nghĩ thầm “Cái gì sẽ đến với mình?”.

* * * * *

Từ Linh Tổ đẩy cửa bước vào biệt thất của mình. Nàng nghe tiếng mưa rơi rào rào trút xuống mái ngói mà bất giác lo lắng cho Phùng Từ Hàu. Những tiếng mưa rào rào trút xuống mái ngói tạo cho nàng cảm giác trĩu nặng lo âu cho tình lang.

Nàng bước đến trước tấm gương đồng, nhìn nhân dạng mình hiện lên trong tấm gương đồng đó mà nghĩ đến Phùng Từ Hàu.

Nghe tiếng mưa trút xối xả xuống mái ngói, vừa nghĩ đến Từ Hàu, Linh Tổ bất giác thở dài.

Tiếng thở dài còn đọng trên cửa miệng nàng thì một giọng nói trầm ấm từ phía sau lưng nàng cất lên :

- Nàng đẹp lắm.

Linh Tổ quay ngoắt lại. Đập vào mắt nàng là một khuôn mặt phương phi đạo mạo, nhưng vẫn có cái gì đó tiềm ẩn sâu trong đáy mắt của con người này.

Linh Tổ buột miệng hỏi :

- Tôn giá là ai? Sao tự tiện vào biệt thất của Linh Tổ?

- Nàng chỉ cần biết ta là chủ nhân đích thực của nàng.

Linh Tổ lắc đầu.

- Linh Tổ chưa từng gặp tôn giá bao giờ. Tại sao tôn giá lại nói người là chủ nhân của Linh Tổ?

- Có những điều bí ẩn vượt ra ngoài sự hiểu biết của người khác. Nàng chỉ có thể thấy cái trước mắt chứ không bao giờ thấy được cái mình đang thấy.

Lời nói đầy ẩn ý của người đó càng làm Linh Tổ tò mò thắc mắc hơn. Nàng nhìn vào mắt người đó trong khi ánh mắt sáng ngời đầy ẩn ý của gã thì quan sát nàng từ đầu đến chân. Chính ánh mắt của con người đó rọi vào thể pháp Linh Tổ tạo ra thứ cảm giác ròn rợn trong nàng.

Linh Tổ buột miệng nói :

- Tôn giá ra ngoài đi... Linh Tổ không tiếp người nào trong biệt thất của mình. Nếu tôn giá không ra khỏi đây, Linh Tổ sẽ la lên và võ phu kéo vào, đến lúc đó thì lớn chuyện đó.

Đáp lại lời nói của nàng, người kia ngửa mặt cười khanh khách. Tròng tiểu ngao của người đó nghe vừa ngạo mạn vừa kiêu hãnh. Tiếng cười với âm vực sang sảng của y đủ để bọn võ phu nghe thấy nhưng chẳng có ai xuất hiện. Điều đó càng khiến Linh Tổ tò mò hơn.

Người nọ bước nhanh đến trước mặt nàng. Đôi thủ pháp của gã bất ngờ thộp vào hai bờ vai của Linh Tổ, nhặt nhổ nói :

- Bỏn nhân biết trong trái tim và khối óc của nàng chỉ có mỗi một mình Phùng Từ Hàu mà thôi. Thậm chí nàng và hắn đang hoạch định một cuộc sống

thoát khỏi những sóng gió cuộc đời. Nhưng ta khuyên nàng hãy quên Tử Hào đi mà chỉ nghĩ đến chủ nhân đích thực của nàng.

Linh Tố vùng vằng.

- Buông Linh Tố ra.

Chân diện người đó sa sầm hẳn lại. Y bất ngờ điểm vào tĩnh huyết của nàng. Linh Tố biến sắc.

- Tôn giá định làm gì?

Đôi mắt cú vọ nham hiểm nhìn vào mặt nàng.

- Nàng thuộc về ta chứ không thuộc về Tử Hào. Hắn sẽ chết.

Linh Tố tái mặt.

- Tôn giá...

- Hãy tin lời ta nói đi. Khi Phùng Tử Hào thực hiện thiên chức này thì đồng nghĩa với án tử dành cho hắn. Hắn chẳng còn chỗ đứng trên bầu trời võ lâm Trung thổ.

Linh Tố lắc đầu.

- Tôn giá nói gì Linh Tố không hiểu. Thực ra tôn giá là ai?

- Chủ nhân của nàng và cũng là chủ nhân của Phùng Tử Hào.

Nói rồi gã vuốt má nàng. Bị con người xa lạ vuốt má, Linh Tố đỏ mặt :

- Tôn giá định làm gì?

Chẳng trả lời nàng, người đó thân nhiên lột bỏ chiếc áo choàng trên người Linh Tố.

Hành động của con người xa lạ này khiến Linh Tố càng hốt hoảng hơn. Nàng tái mặt gất giọng nói :

- Có ai không? Cứu tôi với...

Mặc cho nàng hét gọi nhưng cũng chẳng có ai xuất hiện. Cứ như mọi con người của Vạn Hoa lâu đã tan vào màn mưa đêm kia, hay đã bị bốc hơi biến vào màn nước mưa trắng xóa.

Nghe nàng hét gọi như vậy, người kia phá lên cười khàn khặc. Tròng tiểu ngạo được tạo ra bằng những âm vực đầy chất khả ố khiến toàn thân Linh Tố nổi đầy một lớp da ốc và xương sống gai lạnh.

Người nọ cắt ngang tròng tiểu ngạo, lột tiếp xiêm y nàng. Linh Tố đã bị điểm huyết không sao phản kháng lại hành vi bỉ ổi của gã. Nàng lắc đầu bật khóc rồi nói :

- Tôn giá đừng làm vậy.

Con người đó không màng đến lời nói hay những giọt lệ tràn ra khóe mắt nàng. Y tiếp tục lần tay một cách chậm chạp cời bỏ từng mảnh trang phục trên người Linh Tố. Cuối cùng thì nàng đã bị con người đó bóc trần ra như lột vỏ một quả bưởi. Chân diện Linh Tố nóng bừng. Nàng vừa thẹn vừa có cảm giác tội lỗi khi nghĩ đến tình lang Phùng Tử Hào.

Nàng cúi gầm mặt xuống với sự bất lực khi phải phơi bày toàn bộ thân thể với những đường cong cân đối và gợi cảm ra trước con người xa lạ này. Chưa bao giờ Linh Tố rơi vào tình huống này, một tình huống mà cho dù nằm mơ cũng không thể nào tưởng tượng có ngày nó xảy đến với mình. Không phải nàng chưa từng nghĩ mình sẽ nằm gọn trong vòng tay nam nhân, nhưng người nam nhân mà nàng nghĩ đến chỉ có Phùng Tử Hào. Và mỗi lần nàng trải qua giấc mơ đó đều có cảm giác nóng ran cả người với nỗi thẹn thùng dâng tràn mọi góc ngách của cơ thể. Nhưng lần này kẻ đang xem soi vào cơ thể nàng không phải là Phùng Tử Hào mà là con người xa lạ mà nàng chưa hề biết tới.

Toàn thân Linh Tố nóng ran như đang phải chịu sự hành hạ trong hỏa lò đó chính là ánh mắt hừng hực của con người xa lạ này. Lúc này nếu mặt gạch biệt thất có thể nứt toạc ra và nuốt chửng lấy Linh Tố, nàng cũng miễn nguyện và sẵn sàng chấp nhận điều đó xảy đến chứ không chịu được đôi mắt cú vọ hừng hực dục tình kia.

Nàng miễn cưỡng nói :

- Tôn giá... Linh Tố xin người... xin người đừng...

Y không màng đến lời van xin của nàng mà lại áp tay vào đôi tuyết lê no tròn, căng cứng đầy nhựa sống. Đôi tay của gã mon trón đôi tuyết lê của Linh Tố tạo ra trong nàng những thứ cảm giác ròn rợn và bản loạn. Linh Tố lắc đầu, bật khóc thành tiếng.

Người đó khẽch môi cười nửa miệng :

- Nàng đẹp lắm!

Y nói rồi bế xốc nàng lên khỏi sàn gạch đưa đến thạch sán trải thảm, đặt Linh Tố nằm duỗi dài trên thạch sán rồi ngồi xuống bên cạnh nàng. Ánh mắt của gã rọi khắp cơ thể nàng rồi cuối cùng dừng lại trên mặt Linh Tố.

Bây giờ Linh Tố không còn nhận ra vẻ mặt đạo mạo của người đó nữa mà thay vào đó là những nét nham hiểm, dâm cực kỳ. Thực ra thì có gã nam nhân nào dẫn được khí tận mục sở thị tâm thân của nàng. Một thể pháp hoàn mỹ đến độ muốn tìm một chút khiếm khuyết cũng không có. Một cơ thể của mỹ nữ với hương tình ngào ngạt tỏa ra qua từng làn da thớ thịt mà ngay cả tượng đá cũng phải chao lòng chứ đừng nói là con người bằng xương bằng thịt. Gã nam nhân nào có thể kiềm chế được dục tính trước cơ thể nàng thì gã đó không phải là nam nhân, thậm chí cũng không thể là nữ nhân, hoặc kẻ biến thái, mà phải nói là không phải con người. Cho dù thánh nhân cũng bị tâm thân đầy sức gợi tình quyến rũ kia hút lấy chứ đừng nói là kẻ tầm thường. Có thể nói, đứng trước thể pháp của Linh Tố thì chẳng gã nam nhân nào đủ bản lĩnh để giữ cho nàng và cho mình. Mọi ranh giới đạo lý làm người đều bị xóa đi trước những đường cong lẩn mùi hương da thịt của nàng.

Với thể pháp của nàng, với những đường cong hoàn mỹ tuyệt đẹp đã khiến người ta khó ngăn được sóng tình lai láng, huống chi lúc này đây Linh Tố lại đang bàng hoàng với nỗi hốt hoảng cùng với sự ngại ngùng khiến cho cơ thể nàng nóng hần lên và tỏa ra mùi hương da thịt, và mùi hương đó như lời mời gọi của một cánh hoa thơm mơn kích động con ong con bướm.

Người kia phủ xuống người nàng bằng cái miệng phả ra làn hỏa khí nóng bỏng.

Luồng hỏa khí nóng bỏng từ cái miệng kẻ xa lạ đó càng làm cho Linh Tố thêm phần hoảng loạn và sợ hãi, nhưng cũng chính luồng hỏa khí đó lại hun đúc cho mùi xạ hương da thịt từ thân thể của nàng tỏa ra ngồn ngộn hơn.

Nàng cảm nhận rõ sự ướt át lẫn làn hỏa khí đó đang trải dần lên khắp cơ thể nàng.

Một thứ cảm giác ròn rợn và nhộn nhịp như kéo lê khắp thể pháp Linh Tố. Nàng bật khóc thành tiếng, nàng cố nghĩ đến Phùng Từ Hân. Một dòng xoáy bất ngờ xuất hiện phủ lên người Linh Tố và kéo ghệt nàng xuống tận cùng, Linh Tố nhắm mắt rú lên :

- A...

Nàng phải bật ra tiếng rú bởi có cái gì đó như một lưỡi kiếm đã xuyên vào tận cùng sâu thẳm của nàng. Mũi đoản kiếm kia tạo ra cảm giác đau đớn và phá hủy những gì thuộc về nàng, những gì nàng cố gìn giữ để chờ đến thời khắc mình được thẹn thùng, e lệ trong vòng tay của người tình.

Nàng như bị đẩy đi qua từng làn sóng cuồng bạo và mỗi một cơn sóng vui dập lại muốn xé vỡ mọi suy nghĩ lẫn thân thể Linh Tố. Cùng với sự xuất hiện của những đợt sóng vui dập, cuồng bạo kia là những tiếng thầm thì bên tai nàng :

- Nàng sẽ là của ta, của Đồng Kiều Thiều...

Linh Tố chẳng còn nghe gì cả, chẳng còn biết gì cả, nàng đã bị dòng xoáy kia nuốt chửng và đẩy xuống tận cùng của đáy vực. Thể pháp của Linh Tố như muốn nổ tung bởi sự vui dập đó và cuối cùng thì lịm đi chẳng còn biết gì nữa. Trong cảnh giới nửa hư nửa thực, cảm giác mà Linh Tố có được là sự rã rời, là sự tiếc nuối lẫn niềm oán hận. Nàng hận sự mất mát này, hận cả bản thân mình và hận cả con người đã vui dập và dày dạn mình. Tất cả rồi cũng tan vỡ trong cái đau của Linh Tố, nhưng cũng để lại trong nàng dấu khắc mãi mãi chẳng thể nào xóa đi được.

Linh Tố vẫn còn bàng hoàng với những gì xảy ra với mình. Khi nàng nghe được những âm vực của mưa rơi trên mái ngói thì cũng là lúc thấy mình trở lại, cô đơn, trống vắng trong một gian biệt phòng khác. Nàng mơ hồ nhìn lên, chẳng biết mình đang nghĩ gì và cũng chẳng cần biết mình đang ở đâu. Có chăng cảm giác mà nàng có được là sự ê ẩm của thân thể. Sự ê ẩm đó bắt nguồn từ vùng kín của nàng và lan tỏa khắp mọi góc ngách, gặm nhấm mọi sinh lực còn lại ít ỏi trong nàng.

Nước mắt trào ra hai bên khóe, Linh Tố cắn răng trên vào môi dưới với nỗi uất nghẹn chặn ngang khí quản. Với nàng, tất cả mọi mong ước đều đã tan thành mây khói.

Nàng cố nhớ lại sự việc nhưng đầu thì trống rỗng lạ thường. Chẳng có cái gì đọng lại trong đầu nàng, Linh Tố chợt nhớ lại những lời nói của Đồng Kiều Thiều, nàng chợt lo lắng cho Phùng Từ Hân.

Linh Tố lắc đầu, nhòe người lên. Nàng nóng bừng mặt và gai lạnh cột sống khi nhận thức sự lỏa lồ của mình. Nàng ngượng ngùng với sự lỏa lồ trần truồng này. Trong cơ thể nàng đâu đó còn đọng lại sự ô ố của con người xa lạ kia, sự ô ố mà nàng muốn rũ bỏ nó ra khỏi người mình nhưng hoàn toàn bất lực, bởi sự ô ố đã thấm sâu vào da thịt và huyết lưu của nàng.

Nghĩ đến Phùng Từ Hân, Linh Tố vội thả chân xuống chiếc kim sàng bằng vàng ròng. Nàng vội lấy chiếc khăn phủ lên người mình rồi đi nhanh về phía cửa.

Linh Tố hoàn toàn thất vọng khi cửa biệt thất bị khóa chặt. Người đó đã đưa nàng lên đây và nhốt nàng lại như nhốt một con chim trong chiếc lồng son này. Linh Tố đập cửa, nhưng càng đập nàng càng thất vọng hơn với sự im lặng này.

Linh Tố ngồi bệt xuống sàn gạch. Linh Tố tự hiểu rằng mình chẳng làm được điều gì cả, chẳng làm gì được để có thể cứu nàng và cứu cả tình lang Phùng Từ Hân.

Linh Tố bật khóc thành tiếng. Nàng vừa khóc vừa thỏn thức rên rì :

- Tại sao... tại sao lại thế này chứ... tại sao... tại sao...

Nàng gục xuống hai chân, người run lên với những ý niệm hoảng loạn đang chảy qua trong tâm trí. Nàng ví như người chết đuối nhưng chẳng một ai nhìn tới và cũng chẳng bám được vào bất cứ thứ gì. Nàng đang chìm dần xuống tận cùng sâu thẳm qua những ý niệm hãi hùng nhất trong đầu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Giang hồ gia sư Đường Thâm

Đường Thâm cầm quyển kinh thư sau lưng, vừa đi vừa đọc cho những học sĩ ngồi bên dưới:

“Hoặc yên yên cư tức, hoặc tận tụy sư quốc, hoặc tứ yển tai sàng, hoặc bất dĩ ư hành, hoặc bất triều hiệu, hoặc thăm thăm cù lao, hoặc thế tri yển ngưỡng, hoặc vang sử ung chường, hoặc tam lạc âm tửu, hoặc thăm úy cừu, hoặc xuất nhập phong nhị, hoặc sự bất vĩ”.

Dịch :

(Có người ăn nhà sống ở nhà, có người tận tụy lo việc nước, có người nằm ngửa trên giường, có người ra ngoài làm việc công không nghỉ ngơi, có người gào la kẻ khóc, có người làm việc mệt nhọc tận tụy, có người lo hưởng an nhàn, có người bận rộn lo việc của nhà vua, có người chìm sâu vào rượu chè hưởng lạc, có người làm việc mệt nhọc mà còn sợ bị chê trách, bị buộc tội, có người chỉ ra vào nói chuyện cao xa không biết thực, có người lại không làm gì cả).

Đường Thâm nhip quyển kinh thư trên tay nhìn xuống những học trò, mỉm cười rồi hỏi :

- Có ai hiểu ý đoạn văn trên mà ta vừa đọc không?

Các học trò ngẩng mặt nhìn Đường Thâm. Họ chỉ biết nhìn nhau mà chẳng có người nào đưa tay xin trả lời câu hỏi của Đường Thâm.

Thấy vẻ mặt ngơ ngơ ngáo ngáo của bọn học trò, Đường Thâm nhip quyển kinh thư.

Y nhếch môi, lắc đầu nói :

- Nhìn vẻ mặt của các người, ta biết ngay chẳng có chữ nào vào đầu cả. Tất cả tự vỗ vào đầu ba cái rồi đọc lại cho ta đoạn văn trên.

Hơn hai mươi học trò lễ tự vỗ vào đầu mình ba cái rồi ê a đọc lại đoạn văn Đường Thâm vừa đọc.

Học trò đọc xong, Đường Thâm gật đầu.

- Tốt. Bây giờ thì chắc đã vô trong đầu các người một ít rồi. Vậy người nào chú giải cho ta đoạn văn vừa đọc đây?

Một người học trò đưa tay lên :

- Sư phụ... Để con chú dẫn.

- Đại Thử nói thử ta nghe xem.

Đại Thử hít một hơi căng phồng lồng ngực rồi trang trọng nói :

- Thưa thầy, đoạn văn trên có ý nói, mỗi người một việc chẳng có ai giống ai cả. Cũng như thầy, chẳng ai cho được kiến văn uyên bác như thầy để truyền lại cho hậu thế.

Đường Thâm chau mày, khoát tay :

- Đủ rồi, ngồi xuống...

Vừa ve cằm, Đường Thâm chờ Đại Thử ngồi xuống rồi mới nói :

- Nói như Đại Thử cũng đúng, nhưng y đưa ta ra làm ví dụ thì chẳng đúng chút nào.

Hây... Đoạn văn trên có ý nói trong cuộc sống của chúng ta có rất nhiều hạng người. Chúng ta phải biết nhìn người mà tự xét lấy bản thân mình. Học thì

học cái tốt của người tốt chứ đừng có học cái xấu của người xấu. Có hiểu chưa?

- Dạ hiểu.

- Tốt... Hôm nay ta chỉ dạy các người có bấy nhiêu thôi. Ta dạy ít nhưng các người phải hiểu nhiều. Còn dạy nhiều mà hiểu ít chẳng khác nào không dạy gì cả. Buổi học hôm nay tạm dừng.

Bọn học trò đứng lên.

Khi bọn học trò đã ra về thì một người bước vào. Đường Thâm bước ra ôm quyền :

- Định Tịnh lão huynh.

Định Tịnh khoát tay :

- Đường lão đệ... Ta vừa về đến Giang Môn là đi ngay đến học đường của lão đệ đây.

- Định lão huynh đi đường xa hẳn là đã mệt... Lão huynh uống một chén trà.

Lão Định vuốt râu nhìn Đường Thâm

- Đường công tử biết hết tật của lão Định này mà. Ta dù có mệt đến mấy cũng không uống trà.

Đường Thâm mỉm cười, chàng giả là nói :

- Đường Thâm biết Định lão huynh muốn gì, mời lão huynh.

Hai người vào trong học đường. Đường Thâm chờ cho lão Định yên vị rồi mới nói :

- Đường đệ nhờ lão huynh đến Hàn Dương như thế nào rồi?

Định Tịnh vuốt râu nhìn Đường Thâm. Lão có vẻ ngần ngại và lưỡng lự. Nhận ra ngay vẻ mặt của lão Định, Đường Thâm hỏi :

- Hẳn là đã có chuyện gì xảy đến cho bá mẫu, bá bá rồi phải không?

- Lão phu chẳng biết nói như thế nào với Đường lão đệ nữa.

Lão Định bưng bầu rượu buông tiếng thở dài rồi chuốc rượu ra chén của chàng và lão.

Đường Thâm hỏi :

- Định lão huynh có gì khó nói?

Đặt bầu rượu xuống bàn, lão Định bưng chén, nói với Đường Thâm :

- Uống với lão huynh một chén rồi ta sẽ nói.

- Được.

Hai người cùng cạn chén. Đặt chén xuống trước mặt, Định Tịnh nhìn Đường Thâm.

- Đường lão đệ hẳn là rất có ân tình với Bạch Vân trang chủ Mậu Tương Phi?

Đường Thâm gật đầu.

- Đúng như vậy. Bạch Vân trang chủ Mậu Tương Phi bá bá và phu nhân Cáp Nhĩ Tục Hi rất có ân tình với đệ. Ân tình của hai người rất nặng đối với Đường Thâm.

Đường Thâm buông tiếng thở dài, chàng nhìn lão Định từ tốn nói :

- Khi mẫu thân lâm chung, Đường Thâm còn ở kinh thành thì Mậu bá bá và phu nhân đã đứng ra lo hậu sự cho mẫu thân. Cái ơn đó Đường Thâm ghi tạc trong lòng.

- Lão Định biết Đường Thâm lão đệ là người có ơn nghĩa thâm sâu.

Lão vuốt râu, bưng bầu rượu chuốc ra chén của mình và Đường Thâm.

Đường Thâm nhìn lão Định chuốc rượu, hỏi :

- Định lão huynh... Hình như có chuyện không tốt xảy đến cho Bạch Vân trang?

Lão Định đặt bầu rượu xuống bàn nhìn Đường Thảm.

- Lão huynh là người trong võ lâm, là bằng hữu của đệ... Lão đệ lại là người mà ta ngưỡng mộ. Trong tâm ta thật tình mà nói, ta không muốn Đường lão đệ nhúng tay vào chuyện của người võ lâm giang hồ. Người trong giang hồ rất hiểm ác.

Định Tịnh bung chén rượu lên miệng dốc cạn rồi nói :

- Nhưng chuyện này lão huynh không thể không nói cho Đường Thảm lão đệ. Dù sao thì Bạch Vân trang chủ Mậu Tương Phi cũng là người võ lâm. Thậm chí còn là Trung Nguyên đệ nhất trang nữa. Chuyện xảy ra làm kinh hoàng cả võ lâm. Không một ai trong võ lâm có thể tưởng tượng được xảy đến cho đôi hiền khang lệ Bạch Vân trang chủ.

Đường Thảm nheo mày.

- Định lão huynh... Hãy nói rõ cho Đường Thảm biết.

Lão Định nhìn chàng, vuốt râu rồi nghiêm giọng nói :

- Bạch Vân trang đã bị thảm sát.

Đường Thảm đứng hẩn lên.

- Lão huynh nói gì?

Buồng một tiếng thờ dài, lão Định nghiêm giọng nói :

- Bạch Vân trang đã bị thảm sát, Bạch Vân trang chủ và phu nhân đều đã bị người ta giết chết rồi. Thậm chí tất cả môn khách và gia nhân của Bạch Vân trang cũng chẳng còn người nào sống sót.

- Có chuyện đó sao?

Định Tịnh vuốt râu gật đầu.

- Sự việc xảy ra tại Bạch Vân trang khiến lão huynh phải bỏ tàu quay về Giang Tô. Lão huynh bắt gặp lo lắng cho Đường Thảm.

Đường Thảm chau mày.

- Sao lão huynh lại lo lắng cho đệ?

Buồng tiếng thờ dài, Định Tịnh nhìn Đường Thảm ôn nhu nói :

- Toàn bộ môn khách lẫn gia nhân cùng Bạch Vân trang chủ và phu nhân đều bị giết sạch, không một ai còn sống sót. Nguyên nhân vì sao có huyết án này và ai là người thủ ác, lão huynh không biết. Nhưng Trang chủ là người võ lâm, lại là cao thủ với danh hiệu thiên hạ đệ nhất trang thì hung thủ lấy mạng Trang chủ Bạch Vân trang và phu nhân phải là người có võ công cực kỳ cao thâm. Nếu không có mục đích nào đó thì phải có mối thâm thù bất đội trời chung mới làm như vậy.

Lão chúc rượu ra chén rồi tự bung uống trong khi Đường Thảm nheo mày suy nghĩ rồi nhảm nói: “Ai có thể bắt đạo vô tâm làm được chuyện đó?”.

Buồng một tiếng thờ dài, lão Định từ tốn nói :

- Nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc. Chuyện xảy ra ở Bạch Vân trang đúng nghĩa với câu nói đó. Xét cho cùng, tất cả Bạch Vân trang đều đã chết, trong mối quan hệ với Bạch Vân trang chỉ còn lại Đường Thảm lão đệ.

Dốc chén rượu lên miệng uống cạn, lão Định nhìn Đường Thảm rồi ôn nhu nói tiếp :

- Một khi hung thủ đã có ý định tàn sát thì sẽ giết tất cả mọi người nào có quan hệ với Mậu Tương Phi Trang chủ. Lúc này đây chỉ còn mỗi Đường Thảm lão đệ có quan hệ với Bạch Vân trang chủ Mậu Tương Phi. Lão huynh nghĩ sớm muộn gì hung thủ cũng sẽ tìm ra lão đệ, để cho hung thủ biết được tung tích của đệ thì y sẽ mò đến.

Lão Định buông tiếng thờ dài :

- Lão đệ là một thư sinh uyên bác nhưng không biết võ công. Do đó lão huynh buộc phải lo lắng và phải quay trở về Giang Tô ngay.

Đường Thảm buông tiếng thờ dài :

- Lão huynh, Bạch Vân trang bây giờ thế nào?

- Đã đóng cửa niêm lại rồi. Bạch Vân trang bình nhật có rất nhiều môn khách, những từ sau cuộc thăm sát khủng bố kia thì đã trở thành một tòa trang bỏ hoang không một bóng người. Chẳng ai dám vào Bạch Vân trang vì cuộc thăm sát kia.

Đường Thâm buông tiếng thở dài.

Định Tịnh nhìn chàng nói :

- Đường lão đệ... Vị tiểu thư khi nãy ở đâu đến?

Đường Thâm gượng cười, chàng nhìn lão Định.

- Đệ có nên nói với lão huynh không?

Định Tịnh nhìn chàng.

- Đệ không tin ta à? Nếu không nói cũng không sao nhưng khi đến ngày song hỷ thì phải có lão huynh đó.

- Không... không... Thiên Thiên là muội muội của đệ thôi.

Đôi chân mày của Đường Thâm nhíu lại. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Huynh... chuyện xảy ra tại Bạch Vân trang, Đường Thâm không lo cho tấm thân mình mà lo cho Thiên Thiên.

- Lúc này đệ không lo cho bản thân mình mà lại lo cho vị tiểu thư kia?

Lão Định vuốt râu, cười giả là rồi nói :

- Hóa ra lão thầy đồ tuổi nhỏ tài cao lão đệ của ta lại là kẻ đa tình.

- Không phải đệ là kẻ đa tình đâu. Mà bởi Thiên Thiên chính là ái nữ của Bạch Vân trang chủ và phu nhân. Có lẽ Trang chủ đã đoán biết được chuyện sẽ xảy ra nên mới cho Thiên Thiên đến Giang Tô tìm đệ. Bá bá đã gửi mật thư cho Thiên Thiên đích thân truyền đến cho đệ, căn dặn đệ không được cho Thiên Thiên quay về Bạch Vân trang. Hơn thế nữa còn gửi gắm Thiên Thiên cho đệ.

Chàng bưng chén rượu nhấp một ngụm rồi nhìn Định Tịnh nói :

- Chuyện xảy ra như vậy rồi, đệ không biết có nên cho Thiên Thiên biết hay không? Đệ sợ Thiên Thiên sẽ không chịu được cái nỗi đau mất mát này.

Định Tịnh vuốt râu.

- Thật là khó cho đệ.

Buông tiếng thở dài, Định Tịnh nhìn Đường Thâm từ tốn nói :

- Đâu đâu cũng có người võ lâm. Người võ lâm ở đâu thì có thể có thuộc hạ của hung thủ. Để Thiên Thiên tiểu thư bên cạnh chẳng khác nào đệ để họa kiếp sau lưng mình.

Lão nói rồi nhìn Đường Thâm.

Đường Thâm gượng cười.

- Ý lão huynh...

Chàng lắc đầu.

- Định lão huynh... Đường Thâm không phải là kẻ vong ân bội nghĩa. Lúc này đây đệ phải bảo vệ cho Thiên Thiên, bất kể chuyện gì sẽ xảy đến với mình.

- Lão huynh hiểu, nhưng lão đệ không có võ công, lão huynh cũng không muốn đệ nhúng tay vào chuyện của võ lâm giang hồ.

- Đệ hiểu thâm tình của lão huynh nhưng Đường Thâm không thể là kẻ bàng quan tọa thị trước huyết sát của Bạch Vân trang, càng không thể bỏ rơi Thiên Thiên trong lúc này. Hôm nay đệ không có võ công nhưng ngày mai đệ sẽ có võ công. Huống chi bên cạnh đệ còn có lão huynh kia mà. Huynh cũng là người có võ công.

Định Tịnh khoát tay :

- Đường Thâm lão đệ nói vậy là không hiểu võ công rồi. Người luyện võ công thì có thứ bậc cao thấp. Lão huynh là người có võ công nhưng so với Bạch Vân trang chủ Mậu Tương Phi thì...

Lão vuốt râu thờ ra.

- Thú thật với đệ, nếu so với Bạch Vân trang chủ Mậu Tương Phi thì võ công của huynh chỉ là đom đóm so với vầng nhật quang chứ đừng nói là nguyệt quang. Huynh chỉ được cái thuật ẩn thân Tục Hóa Cốt thôi, còn Mậu Tương Phi Trang chủ là bậc kỳ tài võ lâm, là thiên hạ đệ nhất trang, thế mà còn bị thâm sát, lão huynh có đáng gì chứ. Nên hung thủ tạo ra huyết sát tại Bạch Vân trang muốn lấy mạng lão huynh, có lẽ lão huynh không còn đất dưng chân; chạy cũng không biết chạy đâu nữa.

Lão vuốt râu bung vò rượu chuốc ra chén, vừa chuốc rượu Định Tịnh vừa nói :

- Lão huynh lo lắng cho đệ nên mới nói tất cả suy nghĩ của mình. Còn quyết định vẫn là lão đệ.

Đường Thắm nhìn Định Tịnh.

- Lão huynh... đệ sẽ tự giải quyết chuyện này.

Chàng nói rồi bung chén rượu. Đường Thắm chưa kịp uống thì Thiên Thiên bước vào. Trên tay nàng là mớ văn phòng tứ bửu. Nàng đặt những thứ đó xuống án thư rồi bước lại bên bàn.

Lão Định nhìn trộm Thiên Thiên.

Thiên Thiên nói :

- Đường huynh... Canh của muội nấu có ngon không?

Đường Thắm mỉm cười, gạt đầu. Chàng ve cằm, từ tốn nói :

- Huynh không ngờ Thiên Thiên lại tiến bộ nhanh như vậy. Mới hôm nào đến đây, Thiên Thiên còn là tiểu thư khuê các chẳng biết nấu nướng là gì, hôm nay muội đã nấu được một bát canh không thua gì bọn hòa đầu trong đại nội cấm thành.

Chàng chắc lưỡi :

- Ngon... Ngon vô cùng. Huynh ăn một chén canh của Thiên Thiên nhớ mãi suốt đời, không biết sau này còn ai nấu cho huynh ăn nữa.

Lão nhìn chén canh của Đường Thắm.

Thiên Thiên lườm chàng nói :

- Huynh không thật lòng với muội rồi, huynh nói nghe, chén canh của huynh còn nguyên chứ có ăn đâu mà biết ngon.

- Hê... huynh ăn đấy chứ.

Chàng nói với lão Định :

- Định lão huynh... Canh của Thiên Thiên muội nấu ngon chứ?

Lão Định vuốt râu.

- Ngon... Ngon lắm.

Đường Thắm bung chén canh.

- Mời lão huynh dùng thêm.

- Lão huynh no lắm rồi, đệ hãy cứ tự nhiên.

Thiên Thiên nhìn Đường Thắm.

Chàng giả là nói :

- Lão huynh không ăn thì đệ ăn hết đây, đừng có nói là đệ tham ăn giành với lão huynh đó.

Chàng nói rồi cổ trút chén canh vào miệng uống như uống thuốc độc.

Đường Thắm vừa đặt chén xuống bàn thì một gã gia nô bước vào, tay xách cặp lồng.

Thiên Thiên nhìn gã gia nô. Y bước đến bàn, đặt cặp lồng xuống rồi ôm quyền nói :

- Đường công tử... tiểu thư của tiểu nhân sai tiểu nhân đem thổ canh bát bửu đến cho công tử.

Gã nói rồi bày thố canh bát bửu ra bàn. Y vừa mở nắp chiếc thố thì mùi thơm tỏa lên ngào ngạt. Chỉ ngửi mùi từ chén canh bát bửu thì lão Định đã chép lưỡi. Lão buột miệng nói :

- Thế này mới đúng là sơn hào hải vị.

Thiên Thiên nhìn gã gia nô.

Đường Thâm nhìn gã nói :

- Huynh cho tại hạ gửi lời đa tạ đến tiểu thư.

- Tiểu nhân sẽ gửi lời của Đường công tử.

Gã gia nhân lui bước rồi khỏi biệt sảnh. Thiên Thiên cúi xuống ngửi canh bát bửu, rồi nhìn lại Đường Thâm, nàng gượng nói :

- Người ta nấu canh ngon quá, còn muối không thể nào bì với người ta. Canh của người ta nấu ngon như vậy, chắc chắn huynh không muốn dùng canh của muối.

Nàng nói rồi bước thẳng ra cửa.

Thiên Thiên đi rồi, lão Định mới nói với Đường Thâm.

- Lão đệ... lão huynh xem chừng Thiên Thiên cô nương không muốn đệ ăn chén canh bát bửu này đâu. Có lẽ lão huynh thay đệ ăn giùm thôi.

Lão Định nói rồi bung cả chén canh húp sùm sụp ngon lành. Lão vừa ăn vừa nói :

- Ngon lắm... ngon lắm, khó tìm được chén canh thứ hai ngon như thế này.

Lão húp hết chén canh rồi đặt xuống bàn nhìn Đường Thâm :

- Lão huynh có phúc có phần mới ăn được phần canh của đệ.

- Chu tiểu thư là người đam mê thư pháp. Nếu lão huynh muốn ăn canh bát bửu do tự tay Chu tiểu thư nấu thì phải luyện bút pháp. Khi thư pháp của huynh đã đạt đến sự uyển chuyển thì tha hồ ăn canh bát bửu của Chu tiểu thư nấu cho huynh.

Lão Định vuốt râu cười già lả, lão vừa cười vừa nói :

- Lão huynh thích ăn canh bát bửu của Chu tiểu thư nhưng lại ghét cái mặt của lão Huyện lệnh huênh hoang Chu Tấn kia.

Lão đứng lên nhìn Đường Thâm.

- Huynh cũng không cần luyện thư pháp làm gì, chỉ cần có Đường Thâm lão đệ thì chắc chắn lão huynh sẽ có canh bát bửu mà dùng. Lão đệ hiểu lão huynh nói gì rồi chứ?

Dung diện Đường Thâm chợt ngại ngùng, chàng miễn cưỡng nói :

- Lão huynh đừng có nói xàm. Nếu đến tai Huyện lệnh đại nhân và Hoàng Quốc Tủy công tử thì chắc Đường Thâm khó giữ được học đường của mình tại Giang Tô mất.

Chàng gượng cười :

- Huống chi Chu tiểu thư còn là trang lá ngọc cành vàng.

- Thiên Thiên không phải là lá ngọc cành vàng à?

Lão Định vuốt râu.

- Lão huynh nói thế thôi, tùy lão đệ.

Lão vừa nói dứt câu thì nghe tiếng bàn ghế ngã bên ngoài học đường.

Đường Thâm và lão Định nhìn nhau.

Lão Định nói :

- Nhắc đến ma thì ma đến, nhắc đến quỷ thì quỷ hiện hình. Lão huynh cam đoan với đệ, oan gia của đệ đến rồi đó.

Đường Thắm gượng cười lắc đầu :

- Hy vọng là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Chàng và lão Định Tĩnh bước ra ngoài học đường. Bên ngoài học đường, Hoàng Quốc Túy với dáng người bệ vệ, đứng chấp tay sau lưng. Đứng hai bên hẳn là hai gã gia nhân mặt đỏ hồng sát khí trông thật ghê rợn.

Hoàng Quốc Túy có bộ dạng đầy đà, thừa mứa bề ngang nhưng lại thiếu chiều cao nên trông thật nực cười. Chân diện của gã bóng lờng với màu da tái nhợt tái nhợt. Nhìn mặt gã những tưởng như có một lớp mỡ phủ lên trên và chực tuom ra.

Đường Thắm ôm quyền nói :

- Hoàng thiếu gia có chuyện gì lại sai người đến đập phá bàn học đường của tại hạ.

Hoàng Quốc Túy chau hai cánh môi đầy đà và tuom, ngõ đầu miệng gã bắt ngờ bị méo xệch đi. Gã vừa tạo cái miệng khinh thị vừa nói :

- Bỏn thiếu gia muốn biết Chu tiểu thư vừa đem đến cho Đường Thắm người cái gì?

Đường Thắm ôm quyền thủ lễ rồi nói :

- Chu tiểu thư đem đến cho tại hạ thố canh bát bửu do nàng nấu.

- Cái gì? Uyển Thanh mà nấu canh bát bửu cho người à? Khó tin... Khó tin.

Lão Định vuốt râu.

- Sự thật là như vậy đó. Nếu Hoàng thiếu gia không tin thì để lão hủ vào mang chén canh kia ra cho công tử dùng thử.

- Được... mang ra đây cho bỏn thiếu gia dùng thử.

Lão Định quay trở vào, một lúc sau bưng chiếc thố canh bước ra. Lão trịnh trọng nói :

- Mời công tử.

Hoàng Quốc Túy liền cầm ngay chiếc thố đưa lên miệng húp. Y nhắm mắt.

- Thế này mà là canh ư?

Lão Định cười giả lả.

- Hây... Canh của Chu tiểu thư mời Đường Thắm gia sư và lão hủ không ngon cũng ngon ạ. Nếu Hoàng thiếu gia nói không ngon không vừa miệng thì khi nào lão hủ gặp Chu Uyển Thanh tiểu thư sẽ truyền đạt tới tiểu thư và nói tiểu thư đừng có nấu canh nhạt như nước lã nữa.

Quốc Túy tròn mắt.

- Hê... Bỏn thiếu gia có nói không ngon đâu. Thố canh này ngon lắm, ngon lắm. Của Uyển Thanh nấu thì tất phải ngon rồi.

- Nếu ngon thì mời bỏn thiếu gia dùng.

- Ô... bỏn thiếu gia no rồi.

Y nhìn lại Đường Thắm.

- Bỏn công tử cảm người không được nhận bất cứ thứ gì của Chu Uyển Thanh tiểu thư đó.

Đường Thắm nheo mày, chàng gượng cười nói :

- Nếu tiểu thư mà đem canh đến mời tại hạ, tại hạ khó lòng mà từ chối.

- Hê... Bỏn thiếu gia lệnh cho người thì người phải nghe chứ. Nếu người không nghe lệnh của ta...

Y không nói hết lời mà ra dấu. Ngay lập tức hai gã gia nhân bèn chường xuống hai chiếc bàn.

- Rầm..

Hai chiếc bàn vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Quốc Túy nói :

- Đường Thắm... người đã thấy rồi chứ?

Lão Định sa sầm mặt.

Quốc Túy nói tiếp :

- Nếu thiếu gia còn biết một lần nữa thì cả gian học đường lẫn người sẽ vỡ ra như hai chiếc bàn này. Người có nghe rõ chưa?

Hoàng Quốc Túy hừ nhạt một tiếng rồi toan quay bước bỏ đi nhưng lão Định đã lướt qua chặn đường y và hai gã gia nhân lại. Lão vuốt râu nói :

- Hoàng thiếu gia định đi à?

- Bỏn thiếu gia ở lại cái học đường thúy tha này để làm gì?

- Học đường thúy tha... Nếu thiếu gia nói nơi này thúy tha thì đầu của thiếu gia càng thúy tha hơn đó. Chỉ có cái đầu thúy mới nói chốn học đường là chỗ thúy thôi.

Lão vuốt râu cười giả lả.

- Lão hủ cũng chẳng đôi co với Hoàng Thiếu gia làm gì. Lão hủ chỉ là thảo dân, làm sao dám đôi co với thiếu gia của tuần phủ đại nhân.

Hoàng Quốc Túy chau hai cánh môi dày.

- Lão quý biết như thế là tốt rồi đó, tránh đường ra cho bỏn thiếu gia.

Lão Định ôm quyền :

- Lão hủ sẵn sàng nhường đường cho Hoàng thiếu gia, chỉ cần thiếu gia đưa ít ngân lượng để mua lại những thứ mà thiếu gia và gã gia nhân đây đã đập bỏ là được rồi.

Hoàng Quốc Túy trợn mắt to hết cỡ. Hai con người gã cứ như biến mất trong đen, chỉ còn lại trong trắng chăm chăm nhìn Định Tĩnh.

- Lão quý này... dám đòi ngân lượng của bỏn thiếu gia.

Y chấp tay sau lưng, hất mặt dè bĩu nói :

- Hai người còn chưa dạy bảo cho lão già quý này bài học nữa. Đập vỡ miệng của lão ra, có gì bỏn thiếu gia sẽ chịu cho hai người, còn thưởng cho hai người.

Lệnh được Hoàng Quốc Túy phán ra, ngay lập tức hai gã gia nhân liền sấn bộ tới. Cả hai cùng phát tác thoi quyền đánh vào mặt Định Tĩnh.

Định Tĩnh không thèm né tránh thoi quyền của hai gã đó mà vùng song trào Chop lấy đôi thoi quyền của hai gã gia nhân.

Lão cười khẩy rồi bóp chặt trán công nhìn lại.

“Rắc...”

Sau âm thanh khô khốc đó, hai gã gia nhân của Hoàng Quốc Túy nhảy đồng, miệng tru tréo với lớp mồ hôi rịn ra mặt.

- A...

Lão Định Tĩnh hất nhẹ một cái, hai gã gia nô ngã chổng kên ra sàn học đường.

Hoàng Quốc Túy gắt giọng nói :

- Lão già quý... dám đánh người của tuần phủ.

Gã chưa kịp nói chưa hết ý thì trào công của lão Định Tĩnh đã thộp vào y. Bộ mặt núc ních của Hoàng Quốc Túy chảy dài ra, miệng há hốc mở to cùng những tiếng ư ừ phát ra từ cuống họng.

Đường Thắm nói :

- Lão huynh...

Lão Định khoát tay, lão nhìn Hoàng Quốc Túy nói :

- Người tưởng là thiếu gia của tuần phủ thì muốn làm gì thì làm sao. Quan trường có luật của quan trường, giang hồ võ lâm thì có luật của giang hồ võ

lâm. Người có tin không... Lão phu sẽ bắt khí quân của người. Bắt khí quân của người rồi thử xem lão tuần phủ kia làm gì được Hành Tẩu Định Tĩnh này.

Nghe lời nói này của lão Định, mồ hôi tuôn ra trên mặt Hoàng Quốc Túy. Y thở gấp với vẻ sợ hãi lộ trên chân diện.

- Lão muốn gì?

- Ngân lượng của người.

- Trong... trong thất lung của thiếu gia.

Lão Định rút trảo công về, Hoàng Quốc Túy thôi lại nửa bộ.

Định Tĩnh nghiêm giọng nói :

- Luật giang hồ của lão phu nghiêm lắm đó, giết người thì đền mạng, phá đồ thì đền ngân lượng.

Lão nói rồi chia hữu thủ ra phía trước.

Hoàng Quốc Túy miễn cưỡng lấy một tờ ngân phiếu đặt vào tay lão. Y lăm lét nhìn lão Định.

Liếc mắt qua tờ ngân phiếu, lão Định vuốt râu mỉm cười.

- Tốt rồi... Hoàng thiếu gia có thể đi được rồi.

Lão đứng nép qua bên, Hoàng Quốc Túy và hai gã kia lùi nhanh ra ngoài.

Gã ra khỏi học đường, Hoàng Quốc Túy mới quay lại lớn tiếng gần giọng nói :

- Các người hãy đợi đây... bọn thiếu gia không bỏ qua chuyện này đâu.

Y nói rồi mới chịu lùi nhanh đi cùng với hai gã gia nhân.

Đường Thâm bước đến trước mặt lão Định.

- Lão huynh đã gây ra chuyện lớn rồi. Nhất định gã họ Hoàng đó không để cho học đường này yên đâu.

- Không mở được học đường ở đây thì mở học đường ở chỗ khác. Giang hồ mệnh mông thiếu gì chỗ cho đệ truyền bá kiến văn làm người.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thu hồi tự tình lạc

Đêm đã khuya nhưng ánh sáng vẫn còn hắt ra từ gian biệt sảnh của Khâm sai đại thần Kim Ngôn Từ. Trong ngôi biệt sảnh đó, Kim Ngôn Từ đại nhân vẫn ngồi trầm tư bên án thư.

Nhìn ngọn bạch lạp, Kim Ngôn Từ đại nhân thỉnh thoảng lại buông tiếng thở dài. Trên án thư là văn phòng tứ bức, mực đã mài sẵn, bút đã chấm vào mực nhưng tờ giấy hồng điều để lập cáo trạng vẫn còn trắng tinh chưa có chữ nào.

Kim Ngôn Từ khâm sai đại nhân cầm bút rồi lại để xuống đĩa mực. Lão đứng lên khỏi án thư. Bước đến bên vòm cửa, vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ. Chẳng biết Khâm sai đại nhân Kim Ngôn Từ đang nghĩ gì mà luôn buông ra những tiếng thở dài nghe thật náo nề.

“Kẹt”.

Âm thanh khô khốc do cửa biệt sảnh dịch mở. Kim Ngôn Từ đại nhân quay lại. Đập vào mắt của Kim đại nhân là người vận huy nh y, mặt đeo kim diện nhân. Ánh mắt của người đó phát ra sát na sát nhân ròn rợn.

Kim Ngôn Từ đại nhân chau mày :

- Người đến để lấy mạng bọn nhân?

Huỳnh y kim diện nhân khẽ gật đầu :

- Không sai.

- Bốn nhân biết sẽ có chuyện này.

- Và đại nhân cũng sẵn sàng chịu chết?

- Bốn nhân chưa thể chết được!

- Từ Vong kỳ đã ban cho đại nhân. Nếu đại nhân không chết, ta không hoàn thành thiên chức của mình. Tại hạ buộc phải thất lễ với đại nhân, mặc dù đại nhân có tiếng là thanh liêm chính trực. Cho dù là người thanh liêm chính trực thì cũng là con người. Con người đó lại đã nhận Từ Vong kỳ.

Y nói rồi rút ngọn tiểu kỳ vung tay. Ngọn tiểu kỳ ghim lên bàn.

Khi ngọn tiểu kỳ vừa ghim lên bàn thì ngay lập tức Huỳnh y kim diện nhân xuất thủ.

Với khinh thuật thần kỳ và quý dị, Huỳnh y kim diện nhân chỉ lắc vai một cái đã lướt đến Kim Ngôn Tử đại nhân. Phối hợp với bộ pháp đó, y phát tác hai đạo phách không chuông chia làm hai công vào vùng thượng đặng và trung đặng của Khâm sai đại nhân họ Kim.

Ngờ đâu vị Khâm sai đại nhân họ Kim không có võ công nhưng ngược lại Kim Ngôn Tử đã không tránh hai đạo phách không chuông của Huỳnh y kim diện nhân mà còn dụng chuông đón thẳng đỡ thẳng.

“Àm”.

Chuông ảnh của hai người va thẳng vào nhau, tạo ra một tiếng sấm chuông dữ dội. Huỳnh y kim diện nhân thối lại hai bộ trong khi Kim Ngôn Tử đại nhân thì trượt dài về sau, va lưng vào vách biệt phòng.

“Huỳnh...”

Huỳnh y kim diện nhân không để cho Kim đại nhân có thời gian trụ tấn mà liền thủ ra sát chiêu toan kết thúc trận đấu chớp nhoáng đặng hoàn thành thiên chức của mình.

Y vừa sấn bộ xê tới Kim Ngôn Tử thì cửa biệt sảnh bật tung ra. Hai gã võ phu hộ vệ lướt vào, với khoái đao trên tay, hướng ngay đến gã tập kích. Cả hai gã vừa xuất thủ chiêu đao sát nhân vừa nói :

- Tiểu nhân vô lại, dám mạo phạm đại nhân.

Hai ngọn đao như hai ánh chớp trời, kết thành một gọng kéo chém xả xuống Huỳnh y kim diện nhân.

Không chút e dè với hai lưỡi đao sắc bén chọc sát tử mình, Huỳnh y kim diện nhân trảng bộ né tránh và chớp động chuông ảnh đánh vào lưỡi đao của gã võ phu hộ vệ bên phải mình.

“Chát...”

Chuông kinh của Huỳnh y kim diện nhân chạm thẳng vào ngọn khoái đao, ngờ đâu nó sẽ chẻ ra nhưng trái lại, lưỡi đao của gã võ phu hộ vệ bật ngược trở lại như chém vào sắt đá.

Lưỡi đao của gã võ phu hộ vệ vừa bật lại thì chỉ pháp của Huỳnh y kim diện nhân cũng xuyên qua tam tinh y.

“Bộp”.

Tam tinh của gã võ phu hộ vệ bị khoét ngay một lỗ. Y ngã người ra sau, nện gót xuống nền gạch. Vừa loại được gã võ phu hộ vệ thì Huỳnh y kim diện nhân lại lách bộ. Thân pháp của y quý dị vô cùng. Gã võ phu thứ hai chưa kịp xông vào hỗ trợ cho gã thứ nhất thì đã nhận ngay một chuông vào chính diện.

“Bộp...”

Thủ cấp của gã võ toang như quả dưa hấu bị người ta đập vỡ. Huỳnh y kim diện nhân quay nửa người nhìn lại Kim Ngôn Tử đại nhân.

Cái chết của hai gã võ phu hộ vệ khiến cho Khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử phải bàng hoàng. Làm sao Kim đại nhân không bàng hoàng được vì hai gã võ phu hộ vệ đều là những cao thủ đệ nhất đệ nhị trong đại nội mà bị Kim diện nhân lấy mạng dễ như trò bàn tay.

Khi tiếp nhận ánh mắt ma nhân của Huỳnh y kim diện nhân, Khâm sai đại nhân buột miệng nói :

- Túc hạ lấy mạng bốn nhân là một sai lầm lớn trong cuộc đời của túc hạ.

- Cho dù đó là một sai lầm lớn trong cuộc đời của tại hạ thì tại hạ vẫn phải thực thi thiên chức của mình. Đại nhân đã tiếp nhận Từ Vong kỳ thì phải chết.

Y vừa nói vừa lừng lững tiến về phía Kim Ngôn Tử.

Không còn một sự lựa chọn nào khác, Khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử buộc phải tìm sinh lộ cho mình. Kim đại nhân rút một luồng chân khí, dẫn đến hai bộ dụng cụ công công thẳng vào Huỳnh y kim diện nhân.

Không hề né tránh công của Khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử, Huỳnh y kim diện nhân bình thân dụng trao đón thẳng đỡ thẳng vào công của đối phương.

“Chát...”

Trảo thủ của gã bầu chặt công của Kim Ngôn Tử đại nhân tợ những chiếc vuốt chim ưng bầu lấy con mồi.

Khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử muốn rút công lại cũng không được, muốn công kích kim diện sát thủ cũng không xong.

Kim Ngôn Tử đại nhân vô hình trung rơi vào thế bị động khi Huỳnh y kim diện nhân không chế công của mình. Kim Ngôn Tử miễn cưỡng nói :

- Túc hạ giết ta thì chẳng một ai biết bí mật của phản thần... Hãy nghe lời bốn nhân một lần.

- Tại hạ không còn sự lựa chọn nào khác ngoài ban cái chết cho đại nhân.

Cùng với lời nói đó, Huỳnh y kim diện nhân dụng tả công vỗ thẳng vào Đan Điền của Khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử. Công ảnh của y như một mũi dùi nặng ngàn cân đi xuyên qua Đan Điền của Kim Ngôn Tử.

Vị Khâm sai đại nhân khom người xuống.

Huỳnh y kim diện nhân rút tả công chống lại thói lui hai bộ trong khi Khâm sai đại nhân thói bộ dựa lưng hẳn vào vách biệt sảnh. Máu rỉ ra hai bên mép của người.

Nhìn Huỳnh y kim diện nhân, Khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử hỏn hển nói :

- Rồi túc hạ sẽ hối hận. Sẽ hối hận với thiên chức ngày hôm nay.

Nói dứt câu, Khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử từ từ khụy gối rồi gục xuống.

Huỳnh y kim diện nhân bước đến bên xác Kim Ngôn Tử, thẩm chứng xem vị Khâm sai đại nhân có thực sự chết chưa. Sau khi đoan chắc Kim Ngôn Tử đã chết, y mới rời khỏi biệt sảnh của Khâm sai đại nhân Kim Ngôn Tử qua lối cửa sổ đã mở sẵn.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Kim diện nhân đã giết chết ba người mà chẳng có chút e dè hay ngần ngại với thiên chức sát nhân của mình. Ba người y lấy mạng lại là cao nhân của quan trường.

Một người là Khâm sai đại thần Kim Ngôn Tử, còn hai người kia là cao thủ đệ nhất và đệ nhị trong đại nội. Chỉ bấy nhiêu đó đủ biết thiên chức sát nhân của Huỳnh y kim diện nhân đã ăn sâu vào tận trong tâm trí và tiềm thức gã.

* * * * *

Ghềnh Dạ Tinh.

Phùng Tử Hầu khoanh tay trước ngực đứng trên ghềnh Dạ Tinh. Y đứng bất động như một pho tượng, sự im lặng bao trùm khoảng không gian chung quanh y.

Một luồng gió thổi đến, mang theo một người vận cẩm y. Người này đeo kim diện che mặt.

Phùng Tử Hầu nhìn Kim diện nhân.

Kim diện nhân nhìn Phùng Tử Hầu.

Hai người đứng cách nhau hai trượng cứ như hai đối thủ hẹn nhau một cuộc quyết đấu sinh tử trên ghềnh Dạ Tinh này.

Phùng Tử Hầu buông tiếng thở dài rồi nói :

- Phùng Tử Hầu rời bỏ thiên chức của mình.

- Bốn tọa rất tiếc phải chấp nhận sự ra đi của Phùng đàn chủ. Tìm được một cao thủ kỳ tài như Phùng đàn chủ không thể tìm được nhưng bốn tọa đã hứa thì sẽ không thay lời.

- Đa tạ chủ nhân.

Phùng Tử Hầu thò tay vào ngực áo lấy chiếc mặt nạ kim diện đặt trên phiến đá.

- Phùng Từ Hầu trả lại kim diện cho chủ nhân.
- Làm một người bình thường chắc thú vị hơn làm Từ Vong Sứ Giả.
- Phùng Từ Hầu sẽ trở lại cuộc sống bình thường của một con người bình thường.

Lời vừa cạ trên miệng của Phùng Từ Hầu thì bất giác Kim diện nhân ngửa mặt cười khanh khách.

Nghe tiếng cười cuồng nhiệt của Kim diện nhân, Phùng Từ Hầu chợt sa sầm mặt.

Y miễn cưỡng hỏi :

- Từ Hầu không hiểu tiếng cười của chủ nhân?

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Kim diện nhân lột bỏ chiếc mặt nạ dát vàng. Chân diện của Đồng Kiều Thiếu phơi ra, đập vào mắt Phùng Từ Hầu.

Đồng Kiều Thiếu lạnh nhạt nói :

- Bốn tọa biết Phùng đàn chủ sẽ trở lại cuộc sống bình thường của một con người bình thường với Tư Linh Tổ. Ai cũng muốn có điều ấy cả nhưng có một điều mà Phùng đàn chủ không biết.
- Phùng Từ Hầu không biết điều gì?
- Đã khoát Kim diện nhân lên mặt thì không một người nào được rời xa Kim diện nhân. Rời bỏ Kim diện nhân chỉ có một con đường đó là rời bỏ dương thế này.
- Phùng Từ Hầu đã làm tròn thiên chức sau cùng của mình.
- Đó cũng là chức nghiệp sau cùng của Phùng Từ Hầu.

Đồng Kiều Thiếu vừa nói dứt lời thì bốn bóng người vận hắc y, đeo kim diện từ dưới đất lướt vọt lên như bốn bóng ma từ địa phủ trôi lên cõi dương trần.

Cùng với sự xuất hiện của bốn bóng hắc y nhân đeo kim diện là bốn lưỡi hái, đồng loạt cắt ra móc lấy tứ chi của Phùng Từ Hầu. Dù bốn gã hắc y đeo kim diện tập kích bất ngờ nhưng Phùng Từ Hầu cũng phản ứng cực kỳ linh hoạt. Y điểm mũi giày, thân hình vọt lướt lên cao quay tròn như bông vù. Cùng với bộ pháp thần kỳ đó, Phùng Từ Hầu phát động bốn đạo chỉ khí.

Bốn gã hắc y nhân đeo kim diện chưa kịp biến chiêu thì bốn đạo chỉ của Phùng Từ Hầu tợp bốn lưỡi tầm sét đánh thẳng vào bọn chúng.

“Bốp... Bốp... Bốp...”

Cả bốn gã hắc y đeo kim diện đổ nhào xuống đất, này người rồi nằm bất động.

Đồng Kiều Thiếu nheo mày.

- Phùng tức hạ là đệ nhất cao thủ của bốn tọa.

Phùng Từ Hầu dang chân rọi sát nhãn vào Đồng Kiều Thiếu :

- Bang chủ đã không giữ lời, Phùng Từ Hầu ta đành phải bắt phục, bắt tuân thượng lệnh.

Từ Hầu vừa nói dứt lời thì một người vận thụng y đen huyền có mũ trùm đầu xuất hiện. Thấy người đó, Đồng Kiều Thiếu liền ôm quyền, khom người xuống :

- Đồng Kiều Thiếu tham kiến chủ nhân.

Lời của Đồng Kiều Thiếu khiến Phùng Từ Hầu phải nheo mày. Y nhìn sững con người kia mà nhủ thầm: “Đồng Kiều Thiếu còn gọi người này là chủ nhân. Thế mà bấy lâu nay ta hoàn toàn không biết”.

Người vận thụng y chấp tay sau lưng bước qua mặt Đồng Kiều Thiếu, rồi dừng lại trước mặt Phùng Từ Hầu cách y hai trượng. Mặc dù ánh trăng đêm không đủ tạo ra ánh sáng để Phùng Từ Hầu thấy được dung diện của con người thần bí này nhưng hai luồng tinh nhân của y cũng tạo ra trong tâm thức của Phùng Từ Hầu sự bất ổn và lo lắng.

Thụng y nhân thần bí nói :

- Nếu Phùng Từ Hầu đàn chủ thắng được bốn nhân, ngươi sẽ được ra đi trong sự bình an... Ngược lại đừng trách bốn nhân và hãy tự trách mình đã quyết định sai lầm.

- Tôn giá là chủ nhân của chủ nhân, Phùng Từ Hầu hẳn không còn sự lựa chọn nào khác mà phải chấp nhận lời đề nghị của tôn giá.

Từ Hầu ôm quyền :

- Cung kính không bằng phụng mạng.

- Xuất thủ đi.

Từ Hầu vận chuyển nguyên nguyên đến tầng tối thượng rồi định nhìn con người thần bí kia :

- Từ Hầu không khách sáo.

Y vừa nói vừa xê người tới, dựng song thủ vô chừng với tất cả nội lực tu vi của mình, phát tác trường kinh tập kích thụng y nhân thần bí.

Từ Hầu dồn tất cả nội lực, bởi trực giác của y mách cho y biết đối phương của y không tầm thường chút nào.

Thấy Phùng Từ Hầu dựng trường tập kích mình nhưng thụng y nhân vẫn bình nhiên như không hề thấy gì. Hai đạo khí kinh trường công chưa kịp chạm đến chiếc áo thụng dài chấm đất thì kẻ thần bí chỉ giữ tay qua trước mặt.

Cái giữ tay rất nhẹ nhàng, chẳng khác nào người ta dùng ống tay áo rộng quạt mát, nhưng động tác đó của thụng y nhân đã hóa giải ngay hai đạo kinh uy mãnh của Phùng Từ Hầu.

Cách hóa giải trường kinh của đối phương khiến Phùng Từ Hầu quá đỗi ngỡ ngàng. Y quay nửa bộ, phát tác chi khí tiếp tục công kích. Lần này thụng y nhân đang hữu thủ đón lấy chi kinh của họ Phùng.

Đạo chi của Từ Hầu công thẳng vào tâm trung bản thủ của thần bí nhân.

“Chát...”

Từ Hầu thối lui ba bộ, hồ khẩu tê rần trong khi thần bí nhân vẫn bình thản như không có chuyện gì.

Một lần phát tác trường kinh với tất cả nội lực, một lần dựng đến Kim Cang chỉ, lại là người chủ động nhưng cả hai lần Phùng Từ Hầu đều không đắc lợi, trái lại còn rơi vào thế hạ phong trước kẻ thần bí này. Từ Hầu càng bàng hoàng hơn trước võ công xuất thần của người đó.

Phùng Từ Hầu chưa từng giao đấu với người nào có võ công tối thượng như thế này nên buột miệng hỏi :

- Tôn giá là ai?

Thụng y nhân nhạt nhẽo đáp lời Phùng Từ Hầu :

- Chủ nhân của chủ nhân... người ban phát thượng dụ cho Từ Vọng Sứ Giả.

Thụng y nhân nói dứt lời thì lác hữu thủ. Hai đạo khí xanh rờn cắt ra nhanh không thể tưởng. Có thể nói là Phùng Từ Hầu vừa chớp thấy hai ánh sáng xanh rờn thì cảm nhận hai đầu gối mình như bị hai quả búa nặng ngàn cân đánh vào.

“Bốp...”

Phùng Từ Hầu rướn người lên rồi khụy xuống ghềnh Dạ Tinh.

Y rơi vào tình huống chẳng khác nào một gã môn đồ đang thọ tội phản sư trước chủ nhân của mình.

Thụng y nhân nhìn Từ Hầu khe khẽ nói :

- Công trạng của ngươi đủ lớn để bản nhân suy xét. Bản nhân cho ngươi sự lựa chọn quyết định cho bản thân mình. Ngươi sẽ là mục nhân hoặc là chết.

Từ Hầu cắn răng trên vào môi dưới.

- Mục nhân hay là chết! Phùng Từ Hầu ta chọn cái chết.

Từ Hầu nói dứt lời, dồn nội lực vào song trường. Y vô thắng xuống ghềnh Dạ Tinh.

“Àm...”

Trường kinh của Từ Hầu vô xuống ghềnh Dạ Tinh tạo ra lực kinh hồn đẩy y bay ngược về sau, rồi khỏi ghềnh Dạ Tinh, rơi thẳng xuống dòng Dương Tử.

Dòng Dương Tử chảy xiết cuốn ngay lấy thân ảnh của Phùng Từ Hầu.

Cách phản ứng của Từ Hạo khiến thưng y nhân và Đồng Kiều Thiếu phải bất ngờ. Thưng y nhân bước nhanh lại ghềnh Dạ Tinh dõi mắt nhìn dòng Dương Từ đang cuộn chảy ào ào. Y lắng nghe tiếng sóng vỗ vào ghềnh đá âm ỉm.

Đứng như thế một lúc, thưng y nhân mới quay lại nhìn Đồng Kiều Thiếu.

Bang chủ Kim Diện bang Đồng Kiều Thiếu tiếp nhận hai luồng uy nhân kia như tiếp nhận thượng dụ của đấng bề trên liền quỳ ngay xuống :

- Đồng Kiều Thiếu chờ lệnh chủ nhân.
- Thấy được xác y thì đưa về Mật cung, không thấy xác thì xem như y vẫn còn sống.

Ngày nào chưa có xác Phùng Từ Hạo, ngày đó người chưa được gặp bốn tọa.

Đồng Kiều Thiếu ôm quyền :

- Đồng Kiều Thiếu sẽ thực hiện thượng dụ của chủ nhân.

Y nói rồi cúi mặt xuống ghềnh Dạ Tinh. Thưng y nhân chấp tay sau lưng ung dung bước qua Đồng Kiều Thiếu. Y lướt vút đi mà chẳng thấy cước pháp dịch chuyển, chẳng mấy chốc đã mất dạng vào màn đêm nhuộm ánh trăng vàng. Đồng Kiều Thiếu chờ thưng y nhân đi hẳn rồi mới dám đứng dậy. Y bước đến ghềnh Dạ Tinh.

- Phùng Từ Hạo... Người làm khó cho ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đất bằng dẫy sóng

Phóng bút đề xong bài thi phú đó, Đường Thâm nhìn lại Chu Uyển Thanh.

Chu Uyển Thanh nhắm mắt đọc bài thơ rồi dõi mắt nhìn qua hồ sen. Nàng điểm nụ cười mỉm.

Nàng đọc qua bài thi phú một lần nữa rồi nhìn lại Đường Thâm.

- Chỉ có huynh mới thấy được cá đang đùa dưới những cánh sen kia. Nhãn quan của thi nhân khác với người bình thường.
- Tiểu thư nói thế tại hạ ngưỡng mộ vô cùng. Thật ra Đường Thâm đâu phải là thi nhân, mà chỉ là một gã gia sư thôi. Gia sư làm sao sánh được với thi nhân.
- Huynh khiêm tốn rồi. Cả trấn Giang Tô này ai cũng biết Đường Thâm huynh. Một đại gia, đại phú, hay cả lão nhân gia, đường đường là một Huyện lệnh Giang Tô, nhưng khi ra đường thì thiên hạ chỉ biết khép nép, miễn cưỡng nếu phải chạm mặt và cũng miễn cưỡng ôm quyền thủ lễ cho có lệ, nhưng với Đường Thâm huynh thì ai cũng ôm quyền ngưỡng mộ.

Nàng mỉm cười, từ tốn nói tiếp :

- Cả Giang Tô này chỉ có mình huynh là gia sư.
- Tiểu thư nói vậy khiến tại hạ hổ thẹn vô cùng.

Đường Thâm chấm bút vào mực.

- Đến lượt tiểu thư.

Nàng bẽn lẽn nhìn chàng.

- Huynh đừng chê bút pháp của Uyển Thanh nhé. Thư pháp của Uyển Thanh thì chẳng thể nào bì được với Đường huynh đâu.
- Thư pháp là sự biểu cảm của tâm hồn. Ai cũng có tâm hồn cả.
- Ai cũng có tâm hồn cả nhưng không phải ai cũng có được tài thư pháp như Đường huynh.

Nàng mỉm cười.

- Uyên Thanh nói thật đó.

Nói rồi Uyên Thanh bước đến trước tờ giấy hồng điều căng trên giá gỗ.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi đề bút viết.

Mình nguyệt quang quang tình dục trụ

Dục lai, bắt lai tảo ngữ ngữ

Môn tiền bắt chu tảo, tuế tuế bắt tri lão

Ai bắt bắt giá nữ, ná đắc tôn chi bảo

Phúc trung sầu bất lực, nguyện tác lang mã tiên

Xuất nhập hoàn lan tì, điệp tọa lang tiết biên.

Dịch :

Trăng sáng ngời, sao muốn sa

Đến hay không đến nói cùng ta

Trước cửa một cây táo, tháng năm không biết già

Bà ơi không gả con, làm sao có cháu bông

Trong bụng buồn không vui, muốn làm chiếc roi ngựa

Ra vào trên tay chàng, ngồi xuống để lên gối.

Uyên Thanh trả lại bút trên án thư.

Đường Thắm nhìn qua những dòng bút tự nàng vừa để lại trên tờ giấy hồng điều. Chàng vừa nhắm đọc những câu thi tứ vừa ngắm từng nét bút uyển chuyển, mượt mà trên tờ giấy hồng điều.

Nhìn lại Chu Uyên Thanh, Đường Thắm ôm quyền :

- Tại hạ chỉ còn biết ôm quyền bày tỏ sự ngưỡng mộ trước những dòng thư pháp của Uyên Thanh tiểu thư.

Đôi lưỡng quyền của Uyên Thanh ửng hồng với vẻ bên lên then thùng như thiếu nữ trong buổi đầu bước vào tình trường.

- Huynh nói khiến cho Uyên Thanh đỏ mặt then thùng đây nè. Uyên Thanh có được những dòng bút pháp kia, những ý tưởng mơ mộng kia là nhờ có huynh đó.

Đường Thắm nhìn sững nàng.

- Tại hạ... chưa từng dạy cho tiểu thư.

- Nhưng huynh đã cho Uyên Thanh những tờ thư pháp rồng bay phụng múa, những áng thơ đầy tính phóng khoáng. Chính những bức thư pháp và những áng thơ đó mà Uyên Thanh mới có được dòng thư pháp này.

Đường Thắm cười khẩy.

- Nàng đã tặng bác Đường Thắm quá rồi.

Uyên Thanh nhìn chàng.

- Uyên Thanh không nói ngoa với huynh đâu.

Nàng mỉm cười.

- Huynh và Uyên Thanh đi dạo quanh bờ hồ nhé.

Chàng gật đầu.

Hai người sánh bước đi bên nhau.

Nàng dừng bước bên một búp sen, nhỏ nhẹ hỏi :

- Huynh xem kìa... Búp sen này chừng nào sẽ nở?
- Đến thời khắc nó nở thì sẽ nở.

Nàng nhìn Đường Thắm.

- Khi nào hoa đẹp nhất?
- Khi nào hoa đã tròn trịa là một cánh hoa.
- Uyển Thanh nghe nói, nữ nhân là một cánh hoa. Vậy lúc nào nữ nhân đẹp nhất, huynh biết không?

Đường Thắm nhìn nàng.

- Ta biết giải thích thế nào cho nàng hiểu đây.
- Huynh là gia sư mà không giải thích được à?
- Gia sư nhưng đâu phải cái gì cũng biết. Câu hỏi của Uyển Thanh thật khó giải trình. Đường Thắm chỉ có thể nói, hoa đẹp nhất khi đã có sắc có hương. Nhi nữ đẹp nhất là đến tuổi trăng tròn và có những ước mơ thầm kín của riêng mình.

Hai người lại rảo bước đi, vừa đi Uyển Thanh vừa hỏi :

- Vậy huynh thử đoán xem Uyển Thanh đang có những mộng ước thầm kín gì.

Đôi mắt Đường Thắm hơi nhướng lên nhìn nàng. Chàng bật cười thành tiếng rồi nói :

- Đường Thắm đâu phải là thầy tướng mà có thể đoán được những mộng ước trong suy nghĩ của nàng.
- Tại huynh quá hơi hợt thôi... Nếu huynh để tâm một chút thì sẽ đoán được những ẩn tình của Uyển Thanh. Khi nhi nữ đến thời khắc mộng mơ không quá bí hiểm như Đường huynh nghĩ đâu.

Uyển Thanh dừng bước nhìn sâu vào mắt chàng.

Đôi lông mày của nàng ứng đồ lên với những nét thẹn thùng e lệ.

Đường Thắm gượng cười, chàng từ tốn nói :

- Người ta có thể hiểu nhau qua ánh mắt của mình.
- Thế huynh hiểu gì qua ánh mắt của Uyển Thanh?

Nàng nhìn ra bờ hồ phủ những mảng xanh của lá sen, nhỏ nhẹ nói :

- Huynh hiểu nhưng không dám nói phải không?
- Có những điều mà người ta không thể nói ra bằng lời được.
- Đó là những điều gì?
- Những cái gì thầm kín và riêng nhất của mình, hay những ý nghĩ mà chỉ có giữ kín nó mới cảm nhận được tất cả cái đẹp và sự trong sáng. Đôi khi lời nói trở nên thừa thãi.
- Vậy một nữ nhân khi đã yêu thì có nên nói ra tình yêu của mình hay không?

Đường Thắm mỉm cười.

- Đường Thắm cũng không biết.

Nàng xụ mặt xuống.

- Huynh không muốn trả lời Uyển Thanh.
- Bởi vì Đường Thắm chưa bao giờ biết nữ nhân muốn gì và nghĩ gì.

- Huynh hãy nhìn vào mắt Uyên Thanh.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Dung diện từ từ đỏ lên với vẻ thẹn thùng e lệ.

Nàng cúi mặt xuống như thể muốn tránh ánh mắt của chàng.

- Huynh đã nhìn thấy những ẩn ý của Uyên Thanh chưa?

Đường Thâm ngưng ngưng một lúc rồi miễn cưỡng nói :

- Ta sợ có sự mạo phạm đến nàng.

- Vậy huynh đã nhận ra rồi.

Nàng nói rồi ngẩng mặt lên nhìn Đường Thâm.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Dung diện của nàng thẹn thùng nóng bừng hẳn lên.

Uyên Thanh nhỏ nhẹ nói :

- Uyên Thanh muốn nghe huynh nói ra ẩn ý của Uyên Thanh.

Đường Thâm bối rối.

- Uyên Thanh... phải chăng nàng...

Chàng ngại ngưng chưa kịp nói hết ý của mình thì một ả a hoàn hối hả bước về phía hai người.

Uyên Thanh chau mày bởi sự xuất hiện của ả a hoàn đó. ả a hoàn bước đến nhún người hành lễ.

Uyên Thanh buông tiếng thở dài.

- Nha Nha... Có chuyện gì?

- Lão nhân gia cho mời Đường công tử.

Uyên Thanh nhìn Đường Thâm, nàng mỉm cười rồi nói :

- Lão gia cho mời huynh, huynh hãy đến gặp lão gia.

Đường Thâm gật đầu.

- Huynh cáo từ.

Chàng dợm bước thì Uyên Thanh cản lại.

- Hôm nay huynh chưa trả lời Uyên Thanh, nhưng huynh phải trả lời cho muội đó.

Chàng gượng cười.

- Huynh sẽ suy nghĩ và trả lời cho Uyên Thanh.

Nàng gật đầu nhìn chàng. Chỉ cần nhìn qua ánh mắt của Uyên Thanh đủ biết trái tim nàng đang thổn thức điều gì và muốn gì với Đường Thâm.

Nhìn lại Nha Nha, Đường Thâm nói :

- Nhờ cô nương dẫn đường.

- Mời Đường công tử.

Chàng và ả đầu Nha Nha đi được một đoạn quay lại mà vẫn thấy Uyên Thanh dõi mắt nhìn theo.

Nha Nha từ tốn hỏi :

- Công tử đã hiểu tiểu thư chưa?

- Cô nương là người thân tín của tiểu thư, tất hiểu rõ tiểu thư hơn tại hạ.

Nha Nha mỉm cười, liếc trộm Đường Thâm.

- Công tử có thể nhận ra ẩn tình của tiểu thư mà, đâu cần Nha Nha phải nói. Nha Nha chỉ nói với công tử điều này, tình yêu không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió. Có đau khổ mới thấu hiểu được tình yêu đích thực.

- Tại hạ hy vọng mình không sa vào lưới tình.

- Ai cũng sa vào lưới tình cả. Công tử không thể chạy trốn khỏi lưới tình đâu.

Tiếp nhận nụ cười ẩn ý của nàng, Đường Thâm không khỏi ngượng ngùng.

Nha Nha đưa Đường Thâm đến ngôi dịch xá của huyện phủ.

Huyện đại nhân Chu Tấn đã ngồi chờ chàng sẵn. Đường Thâm bước đến ôm quyền thủ lễ, từ tốn nói :

- Thảo sinh tham kiến Huyện đại nhân.

Ra dấu cho Nha Nha lui bước, Huyện lệnh Chu Tấn nói với Đường Thâm.

- Mời Đường gia sư ngồi.

- Đa tạ Huyện đại nhân.

Chàng ngồi xuống ghế đối diện với Chu Huyện lệnh. Lão vuốt râu rồi bung vò rượu chuốc ra hai chén. Vừa chuốc rượu, Huyện đại nhân Chu Tấn vừa nói :

- Đường công tử đã gặp Uyển Thanh ái nữ của bản quan. Theo ý của công tử, Uyển Thanh là người thế nào?

Chàng ôm quyền nói :

- Tiểu tư đúng là trang lá ngọc cành vàng, lại thông minh tuyệt đỉnh. Nữ nhi như Uyển Thanh tiểu thư khó tìm thấy trên đời này. Thảo sinh rất ngưỡng mộ tiểu thư.

Huyện lệnh Chu Tấn nâng chén.

- Mời công tử.

- Đa tạ đại nhân.

Huyện lệnh Chu Tấn vuốt râu rồi dốc chén rượu uống cạn. Đường Thâm uống cạn chén rượu Huyện lệnh Chu Tấn mời. Đặt chén xuống bàn, Huyện lệnh Chu Tấn đứng lên.

- Bản quan cho mời gia sư Đường công tử đến đây, cũng chẳng úp mở hay khách sáo với công tử.

- Đại nhân có điều chi chỉ giáo.

Nhìn lại Đường Thâm, Chu Tấn huyện lệnh buông tiếng thở dài rồi mới nói :

- Ngay cả bản quan cũng ngưỡng mộ Đường công tử. Nếu so công tử với bọn sư gia trong chốn quan trường, công tử chỉ đứng hàng hậu bối tuổi chỉ vừa đôi mươi, trong khi bọn chúng lại tóc bạc râu bạc, da mặt nhăn nhoe trầm tư suy nghĩ; thế mà kiến văn của công tử lại thật uyên bác cao thâm.

Đường Thâm ôm quyền :

- Huyện đại nhân quá khen... thảo sinh nghe mà tự hổ thẹn với bản thân mình.

- Hầy... Điều đó ai cũng biết, bản quan không nói ngoa đâu. Nhưng hôm nay bản quan mời công tử đến dịch xá của bản huyện phủ không phải để ca ngợi, để khen Đường công tử mà muốn có một đề nghị với công tử.

- Huyện lệnh đại nhân cứ chỉ giáo cho thảo dân.

Chu Tấn huyện lệnh vuốt râu rồi trang trọng nói :

- Bản Huyện lệnh muốn Đường công tử rời ngay khỏi Giang Tô này.

Đôi chân mày Đường Thâm nhíu lại, chàng nhìn sững Chu Tấn huyện lệnh.

- Đại nhân...

Chu Tấn khoát tay.

- Đây là ý của bốn Huyện lệnh. Bốn huyện thẳng thắn nói ra ý nghĩ của mình. Đường công tử đã biết ý của bốn huyện rồi ắt không từ chối chứ?

Đường Thâm ôm quyền :

- Thảo sinh đã đắc tội gì mà Huyện đại nhân có ý buộc thảo sinh phải rời Giang Tô.

- Đường công tử không đắc tội gì với bốn huyện cả. Đã không đắc tội với bốn huyện mà trái lại còn được mọi người ở đây yêu mến nữa.

- Vậy tại sao thảo sinh phải rời khỏi Giang Tô.

- Ô...

Chu Tấn nheo mày, lưỡng lự rồi nói :

- Đây là ý của bốn huyện... Công tử biết như thế được rồi.

- Ít ra thảo sinh cũng phải biết vì nguyên cớ gì mà huyện đại nhân có ý đó.

Chống tay lên bàn, Huyện lệnh Chu Tấn nhìn chàng. Ánh mắt của Huyện đại nhân khe khẽ và lạnh lùng :

- Uyển Thanh yêu công tử. Đó là nguyên nhân bốn huyện buộc công tử phải rời Giang Tô.

Đường Thâm từ từ đứng lên.

- Tiểu thư yêu thảo sinh nên huyện đại nhân buộc thảo sinh phải rời Giang Tô?

- Đúng... Không phải chỉ có bốn huyện có ý đó đâu mà ngay cả Tuần phủ đại nhân Hoàng Nghiêm cũng có ý như vậy.

Buông một tiếng thở dài, Huyện lệnh Chu Tấn nói :

- Bốn huyện biết nói ra điều này sẽ khiến công tử hiểu lầm. Thậm chí công tử có thể cho ta là quan chỉ phụ mẫu nhưng không làm tròn chức phận của mình, xem dân như con trong nhà. Ai da... nhưng đây lại là chuyện tế nhị. Đường công tử thừa biết thế lực của Hoàng Nghiêm tuần phủ như thế nào rồi, bốn huyện không cần nói ra. Nếu Đường công tử muốn kháng lại ý của tuần phủ đại nhân thì hãy lên kinh thành ứng thí đoạt giải trạng nguyên.

Huyện đại nhân lại buông tiếng thở dài, vuốt râu nhìn Đường Thâm. Lão già là nói :

- Ngay cả khi Đường công tử có đoạt giải trạng nguyên thì cũng chưa chắc đối kháng lại được với tuần phủ đại nhân. Bốn huyện nghĩ ai cũng có phận người này... Công tử phải chấp nhận số mệnh của mình thôi. Đường công tử có là gia sư uyên bác, người người ngưỡng mộ nhưng chẳng có thực quyền lẫn danh tiếng. Bốn huyện không nói nhiều, nhưng Đường công tử là người có kiến văn uyên bác, có thể nghiệm ra những lời của bốn huyện nói.

Đường Thâm nhìn Huyện lệnh Chu Tấn.

- Huyện đại nhân đã nói vậy, thảo sinh tự hiểu biết phải làm gì.

Đường Thâm ôm quyền.

- Cáo từ.

Huyện lệnh Chu Tấn vuốt râu, gật đầu rồi nói :

- Bốn huyện không tiện tiễn công tử. Công tử sớm thu xếp rồi lên đường. Khi nào công thành danh toại rồi hãy trở về Giang Tô.

Huyện đại nhân xua tay.

- Đi đi.

Chân diện Đường Thâm nóng bừng. Chàng vừa thẹn vừa ngượng ngùng trong tình cảnh này. Đường Thâm gượng cười nói :

- Đại nhân cho thảo sinh thời hạn bao nhiêu lâu để có thể rời khỏi Giang Tô?

- Đường Thâm công tử đi sớm chừng nào tốt chừng ấy, nhưng đi trong âm thầm đừng nói gì cho Uyển Thanh ái nữ của bốn quan biết đấy nhé. Uyển Thanh rồi cũng an bề gia thất với Hoàng Quốc Túy thiếu gia. Đường công tử sớm quên Uyển Thanh đi.

Đường Thâm cười khẩy một tiếng rồi ôm quyền nói :

- Uyển Thanh tiểu thư chưa nói ra ẩn ý của mình, thảo sinh cũng chưa kịp nói gì với Uyển Thanh. Huyện đại nhân đã nói giùm cho Uyển Thanh tiểu thư và thảo sinh. Đa tạ... đa tạ...

Chân diện Chu Tấn sa sầm hẳn lại.

Đường Thâm mỉm cười khi thấy vẻ mặt cau có của Huyện lệnh Giang Tô Chu Tấn.

- Thảo sinh cáo từ.

Chàng xá Huyện lệnh Chu Tấn rồi sai bước một mạch ra khỏi dịch xá huyện phủ.

Rời huyện phủ của Chu Tấn, Đường Thâm vừa đi vừa nghĩ thầm: “Tình chưa đến mà đã gặp họa. Mình chẳng còn biết nói gì”.

Chàng lầm lũi bước nhưng rồi phải dừng bước khi thấy Bộ đầu Dương Triều Mục trong bộ quan phục với ngọn đại đao đeo bên hông đứng chắn ngang đường. Vẻ mặt đàng đàng khó coi của gã bộ đầu họ Dương buộc Đường Thâm phải dè chừng.

Chàng miễn cưỡng ôm quyền :

- Dương bộ đầu không có ý chặn đường tại hạ chứ?

- Bỏn bộ đầu chặn đường nguoi để hỏi tội nguoi đó.

- Tại hạ nghĩ mình chẳng có tội gì với Dương bộ đầu.

Dương Triều Mục hừ nhạt rồi nói :

- Nguoi không có tội với bỏn bộ đầu nhưng lại có tội với Hoàng thiếu gia.

Đường Thâm lắc đầu, chàng gượng cười rồi nói :

- Điều này chắc Dương bộ đầu đã nghe nhầm hoặc hiểu nhầm rồi. Tại hạ chỉ là thảo sinh mở học đường thì làm gì dám đắc tội với Hoàng thiếu gia của Tuần phủ đại nhân Hoàng Nghiêm chứ.

- Hừ... nguoi còn nói vậy nữa ư? Hay nguoi đắc tội rồi sợ mà chạy trốn tội của mình. Đường Thâm... Dương Triều Mục là bằng hữu tri nhân của Hoàng thiếu gia nên mới chặn đường mà dạy cho nguoi tội bất kính với Hoàng thiếu gia.

Đường Thâm nheo mày.

- Tại hạ chẳng biết mình bất kính với Hoàng thiếu gia từ lúc nào.

- Nguoi đã để cho bằng hữu của nguoi đánh gia nhân và còn hành hung Hoàng thiếu gia để cướp ngân phiếu.

Đường Thâm khoát tay, lắc đầu.

- Đường mỗ là gia sư mà lại đi cướp ngân phiếu của Hoàng thiếu gia sao? Bộ đầu nói khó nghe quá. Chuyện hôm đó tất cả tại thiếu gia đã ngang nhiên đến phá học đường của tại hạ.

- Hoàng thiếu gia có phá mười học đường hay trăm học đường của nguoi thì nguoi cũng không được mạo phạm đến Hoàng thiếu gia. Hoàng thiếu gia đường đường là một trang vương tôn công tử, còn nguoi chỉ là một gia sư thấp hèn thôi, nguoi biết chứ?

- Tại hạ chỉ là một gia sư thấp hèn thì không được tự bảo vệ cho mình, không được quyền nói sao? Dương bộ đầu là người thực thi vương pháp, sao lại có thể thốt ra những lời nói như vậy.

Dương Triều Mục hừ nhạt rồi nói :

- Trong địa phận Giang Nam, Hoàng Nghiêm tuần phủ đại nhân chính là vương pháp. Nguoi chỉ là thảo sinh tầm thường dám mạo phạm đến Hoàng gia là chạm đến vương pháp rồi. Hôm nay bỏn bộ đầu sẽ dạy cho nguoi biết thượng tôn vương pháp. Nguoi có tài thư pháp, bỏn bộ đầu sẽ đập nát tay nguoi để nguoi nhớ mà răn dạy cho đám học trò hủ lậu của nguoi.

Đường Thâm nghe Dương bộ đầu nói mà không dẫn được tức giận, chàng quắc mắt nạt lớn :

- Bộ đầu nói thật là khó nghe. Quan sai như Bộ đầu nói vương pháp là Hoàng gia thì làm sao giữ nghiêm được vương pháp.

- Hừ... bỏn bộ đầu chỉ làm theo chức phận của mình. Nguoi mạo phạm Hoàng gia thì nguoi phải bị trừng trị.

Gã nói rồi bước nhanh đến trước mặt Đường Thâm. Chẳng nói chẳng rằng, y vung tay tổng thẳng ra một thoi quyền đánh vào ngực chàng.

Đường Thâm mở to mắt hết cỡ nhìn Dương Triều Mục.

- Hề... Bộ đầu.

Chàng chưa kịp nói hết ý thì nhận ngay một thoi quyền vào ngực.

“Bình...”

Vốn chẳng có võ công, tiếp nhận thoi quyền của Dương Triều Mục, Đường Thâm bị đẩy về sau những ba trượng. Chàng loạng choạng ôm lấy ngực nhìn gã bộ đầu nói :

- Thế này còn gì là vương pháp. Dương bộ đầu không phải là bộ đầu mà bá tánh kỳ vọng mà chỉ là lũ ô lại cậy quyền quan trên mà thôi.

- Ngươi dám nói bốn bộ đầu là ô lại à?

Đường Thâm cắn răng trên vào môi dưới, chàng đành giọng nói :

- Nếu Dương bộ đầu tự xét lại bản thân, tất biết vì sao tại hạ nói bộ đầu là hạng người ô lại. Đường Thâm này không phục bộ đầu đâu.

- Không phục thì bộ đầu sẽ cho ngươi phục. Ngươi phải tâm phục khẩu phục và còn quỳ xuống xin bốn bộ đầu nữa kia.

Y vừa nói vừa xồng xộc bước đến Đường Thâm. Về hùng hổ và ngạo nghễ của Dương Triều Mục khiến Đường Thâm không khỏi lo lắng.

Chàng không biết phải ứng phó như thế nào trong hoàn cảnh này thì có tiếng rít từ sau lưng. Tiếng rít gió được tạo ra từ một ngọn roi da.

Ngọn roi da cắt qua chân Đường Thâm rồi cuốn lấy chân của Dương Triều Mục.

Ngọn roi căng ra và giật Dương Triều Mục đổ nhào xuống đất. Từ sau lưng Đường Thâm, một thiếu nữ trạc mười tám đôi mươi lướt đến.

Nàng rút ngọn roi da về, nhìn Dương Triều Mục.

- Giữa ban ngày ban mặt mà ngươi dám bức hiếp người ta ư? Đúng là lũ ô lại thật.

- Nha đầu...

Thiếu nữ khoát tay.

- Hề... Bốn cô nương rất ghét hai tiếng nha đầu đó. Chỉ cần nghe hai tiếng này thôi, bốn cô nương đã thấy tức giận rồi.

Lời còn đọng trên cửa miệng xinh xắn của nàng thì ngọn roi da lại cắt ra, kẻ một đường thẳng tắp. Đầu ngọn roi điểm ngay vào huyệt nhân trung của Dương Triều Mục mà gã tuyệt nhiên không kịp có chút phản ứng gì để chống trả.

“Bốp...”

Bộ đầu Dương Triều Mục thối liền hai bộ. Y nhắm mắt rồi phun ra hai chiếc răng cửa cùng một ngụm máu. Đến lúc này thì y chẳng kiềm nổi cơn phẫn nộ đang bùng cháy những tưởng bốc hỏa trên đỉnh đầu.

Dương Triều Mục rút soạt ngọn đại đao đeo bên hông.

- Quý nữ... ngươi muốn chết.

Vừa nói ra câu nói đó, bộ đầu Dương Triều Mục lao đến nàng, đại đao vung ra khỏi đầu toan phát tác một chiêu đao như thể muốn bỏ thiếu nữ thành hai mảnh.

Y không thực hiện được ý định của mình khi ngọn roi vung ra cắt lấy ngọn đại đao. Thiếu nữ điểm mũi hài, tung người lướt qua trên đầu Dương Triều Mục bộ đầu rồi khéo léo điều khiển ngọn roi quấn chặt lấy gã. Một lần nữa gã bộ đầu Giang Tô lại ngã nhào xuống đất như một cây chuối bị phạt ngang gốc.

Thiếu nữ bước đến bên cạnh gã, nàng nhìn Dương Triều Mục.

- Bọn ô lại như ngươi thì đâu phải là đối thủ của bốn cô nương chứ. Lần sau bốn cô nương quá vắng đến Giang Tô mà còn thấy ngươi bức hiếp bá tánh thì đừng trách bốn cô nương.

Nàng nói dứt lời đẩy tay một cái. Cái đẩy tay của nàng rất nhẹ nhàng nhưng gã bộ đầu họ Dương lại lăn tròn đi như một khúc củi. Thủ pháp của thiếu nữ chứng tỏ nàng có một nội lực rất siêu phàm khác hẳn với nhân dạng nhỏ nhắn yếu đuối.

Dương Triều Mục miễn cưỡng đứng lên.

Y nhìn thiếu nữ với ánh mắt hậm hực.

Thiếu nữ nhìn gã.

- Còn đứng phồng ra đó nữa. Còn chưa đi hay muốn bốn cô nương cho thêm vài nhát roi rồi mới đi.

Vừa nói dứt lời thiếu nữ rút ngọn roi lướt qua đầu Dương Triều Mục, lòi chiếc mũ quan sai của y xuống đất.

Thủ pháp dụng roi của nàng khiến Dương Triều Mục ngỡ ngàng cả người. Y lờm nàng rồi quay lại nhìn Đường Thâm. Ánh mắt của gã lóe lên cái nhìn đặng đặng sát khí, trước khi quay bước bỏ đi.

Bộ đầu Dương Triều Mục đi rồi, thiếu nữ mới bước lại bên Đường Thâm.

- Công tử không sao chứ?

Đường Thâm ôm quyền :

- Đa tạ cô nương đã trợ giúp.

Nàng mỉm cười nhìn chàng.

- Công tử đừng khách sáo... Bốn cô nương hành tẩu giang hồ thấy chuyện bất bình là ra tay thôi.

- Cô nương có thể cho tại hạ biết quý danh, quý tánh không?

- Lục Y Phụng.

- Đa tạ Lục Y Phụng cô nương.

- Nếu sau này có ai bức hiếp công tử thì công tử cứ nói đến Lục Tiểu Phụng Hoàng Lục Y Phụng sẽ không ai dám bức hiếp công tử đâu.

Đường Thâm nghe nàng nói, gượng cười. Chàng gật đầu nhưng chưa kịp nói thì một người lướt tới. Kinh thuật của người này quá cao siêu nên Đường Thâm ngỡ như lão từ dưới đất chui lên hoặc từ trên trời giáng xuống.

Người đến là lão trượng có cái đầu hói hụi, bộ dạng thật nực nịch.

Lão vừa đến vừa nói :

- Y Phụng lại gây chuyện nữa rồi.

Lão vừa nói vừa nắm tay nàng.

Y Phụng vùng vằng.

- Y Phụng đang hành hiệp giang hồ mà.

Lão trượng nhăn nhó tạo bộ mặt trông thật nực cười. Lão vừa cười vừa nói :

- Đây đâu phải hành hiệp giang hồ mà là sinh chuyện rắc rối thôi.

- Đại ca đây bị gã bộ đầu kia bức hiếp nên Y Phụng trợ giúp, đây không phải hành hiệp giang hồ thì là gì?

Lão trượng nghe nàng nói chân diện càng nhăn nhó hơn.

Lão và Y Phụng định đi thì hơn mười gã nha sai rầm rập kéo đến.

Lão nhìn Y Phụng.

- Chuyện to rồi đó.

Mười gã nha sai rút binh khí lăm lăm trên tay. Dương Triều Mục đánh giọng nói :

- Bắt tất cả bọn chúng đưa về nha môn để trừng trị.

Y nói dứt lời phất lệnh thì lão trượng chớp động thân ảnh. Bộ pháp của lão cực kỳ quỷ dị. Chỉ có một cái lắc vai thôi, thân pháp của lão vụt biến mất rồi quay lại nắm tay Lục Y Phụng.

- Chúng ta...

Đường Thắm ngờ ngác không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng đập vào mắt là bọn nha sai, kể cả Dương Triều Mục đều đã bị điểm huyết đứng phồng ra như trời trồng.

Lão trượng vồn vã nói :

- Y Phụng... lão phu xin mà. Đừng gieo thêm phiền phức nữa được không?

Lục Y Phụng mỉm cười.

Nàng quay lại nhìn Đường Thắm.

- Hẹn ngày tái kiến.

Lão trượng nhìn chàng rồi nắm tay Lục Y Phụng băng mình đi.

Thoắt cái, hai người đã khuất hẳn trong tầm mắt chàng.

Đường Thắm nhìn qua bọn nha sai huyện phủ rồi bỏ đi. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm: “Giang Tô hẳn không còn chỗ cho mình dung thân rồi”.

Vừa nghĩ Đường Thắm vừa cảm nhận ngực mình trĩu nặng như có cả khối đá nặng đè lên trên.

Đường Thắm không khỏi muộn phiền với những điều vừa xảy ra với mình.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ngung sương tùng cao mộ

Đường Thắm bước vào học đường. Chàng dừng bước ngay trước ngưỡng cửa bởi trong học đường đã có người ngồi sẵn trên ghế. Không phải người lạ mặt kia làm chàng sững bước mà chính chân diện ưu hoài, với những nét tư lự của y khiến chàng phải sững bộ, tò mò nhìn.

Chàng ôm quyền nói :

- Tôn giá là ai?

- Đường Thắm không biết ta, nhưng ta biết Đường Thắm.

- Tôn giá biết tại hạ à?

- Ta không chỉ biết Đường Thắm mà còn biết cả Thiên Thiên, ái nữ của Bạch Vân trang chủ đang có mặt tại học đường này của Đường Thắm.

Lời nói của người đó khiến Đường Thắm chột dạ. Chàng miễn cưỡng bước đến trước mặt người xa lạ đó.

Y nhìn chàng :

- Công tử hãy gọi ta là Tử Nhân.

Y nói rồi gượng cười :

- Công tử ngồi xuống đi.

Đường Thắm miễn cưỡng ngồi xuống chiếc ghế đối diện, chàng tò mò hỏi :

- Tử Nhân là tước danh của các hạ?

- Ta đã chết rồi và chỉ còn cái xác mà thôi.

Ánh mắt của Tử Nhân với những nét ưu hoài buồn bã rọi vào mặt Đường Thắm.

Tiếp nhận ánh mắt của Tử Nhân, chàng buột miệng hỏi :

- Tôn giá tìm thảo sinh có chuyện gì không?

- Nếu không có, ta đã không đến tìm. Ta đến Giang Tô tìm Đường Thâm vì muốn cho Đường Thâm và Mậu Thiên Thiên một sinh lộ.

Nói câu đó, Từ Nhân vừa rút trong ngực áo ra một cuộn giấy hồng điều chia về phía trước Đường Thâm. Chàng cầm lấy cuộn giấy nhưng không vội mở ra mà nhìn Từ Nhân bằng ánh mắt tò mò :

- Đây là gì?

- Hãy mở ra xem.

Đường Thâm mở cuộn giấy hồng điều. Chàng không khỏi ngạc nhiên khi nhận ra đó là bài thơ được chàng dụng thư pháp tặng cho Bạch Vân trang chủ Mậu Trương Phi.

Đường Thâm nhìn Từ Nhân :

- Sao tôn giá lại có bức thư pháp của thảo sinh?

- Nhờ có bức thư pháp mà ta biết có Đường Thâm. Nếu ta biết có một Đường Thâm thì tất hung thủ đã tạo huyết sát Bạch Vân trang cũng biết. Chàng mấy chốc hung thủ sẽ mò tới học đường Giang Tô.

Lời nói của Từ Nhân khiến Đường Thâm phải nghĩ đến những lời của lão Định Tĩnh đã nói với chàng.

Chàng miễn cưỡng hỏi :

- Tôn giá biết hung thủ đã tàn sát Bạch Vân trang?

- Chuyện đó khoan bàn đến. Ta muốn hỏi Đường Thâm vài câu và hy vọng Đường Thâm công tử trả lời thật tâm với ta.

- Tôn giá muốn hỏi gì?

Từ Nhân nhìn chăm chăm vào mắt chàng. Thần nhãn của y như muốn đục vào mắt của Đường Thâm để đọc những ý niệm trong đầu chàng.

- Đường Thâm có võ công không?

Chàng gượng cười lắc đầu :

- Tại hạ không có võ công gì cả.

- Ta hỏi thế thôi nhưng đã biết rồi.

- Đã biết sao tôn giá còn hỏi?

Dời mắt nhìn ra cửa học đường, Từ Nhân từ tốn nói :

- Ta sợ Đường Thâm có võ công.

- Tại hạ chưa từng thụ giáo võ công của ai.

Nhìn lại chàng, Từ Nhân khẽ gật đầu :

- Đừng học võ công của ai khi chưa bước vào từ cảnh.

- Đường Thâm không hiểu ý của tôn giá.

Quan sát chân diện chàng một lúc, Từ Nhân từ tốn nói :

- Ta và Đường Thâm có thể là huynh đệ với nhau chứ? Cho dù đó là trên lời nói.

Chàng gượng cười gật đầu.

Từ Nhân mỉm cười :

- Đường Thâm đệ có muốn trả thù cho Trang chủ Bạch Vân trang không?

- Đệ chỉ sợ mình không có cơ hội?

- Nếu như có cơ hội?

- Ở đâu?

- Chính Tử Nhân là cơ hội của Đường Thắm.

Chàng lưỡng lự.

Tử Nhân nghiêm mặt nói :

- Đây không còn là cơ hội nữa mà là cuộc đấu tranh để giành giật cái sống, không còn là sự trả thù nữa mà là thiên chức của người đi tìm sinh lộ. Đường Thắm sẽ chết, Mậu Thiên Thiên sẽ chết và ta cũng sẽ chết. Có bao giờ Đường Thắm dè nghe nói đến Sát Thần chưa?

- Chưa.

- Sát Thần cũng giống như tử thần ở cõi a tỳ, là người ban phát sự chết chóc cho người khác. Không một người thoát khỏi từ cảnh của Sát Thần.

Đường Thắm gượng cười.

- Đường Thắm có nghe nói đến tử thần, nhưng đó là cách nói ví von mà người ta muốn nói đến cái chết. Ai sinh ra thì cũng phải chết thôi.

- Đúng vậy... nhưng Sát Thần đã ban cái chết đến cả những người chưa đến số phải chết. Nếu như Đường Thắm không đi tìm sinh lộ cho mình trong tử cảnh thì...

Tử Nhân lắc đầu :

- Thì không ai cứu được Đường Thắm.

- Chẳng lẽ Sát Thần cũng đã ban cái chết cho Đường Thắm?

- Điều đó quá hiển nhiên khi ta đang ngồi tại học đường này?

- Vậy là tôn giá biết Sát Thần?

Tử Nhân lắc đầu :

- Không biết... nhưng lại biết cách tiếp cận Sát Thần. Mà người tiếp cận được Sát Thần chẳng ai khác chính là Đường Thắm.

- Tại sao lại chọn Đường Thắm?

- Ta và Đường Thắm có chung một mục đích.

- Mục đích gì?

Ánh mắt của Tử Nhân như chìm vào cõi hư vô. Y từ từ buông tiếng thở dài rồi băng quơ nói :

- Trùng phạt Sát Thần. Đây là thiên chức của ta và Đường Thắm, cũng chỉ có thiên chức này chúng ta mới hy vọng được sống.

Chàng đứng lên :

- Chỉ cần Thiên Thiên được bình an, được an lành và thoát khỏi những họa kiếp treo lơ lửng trên đầu, Đường Thắm sẽ thực hiện chức nghiệp mà tôn giá nói đến.

Chàng nhìn lại Tử Nhân gượng cười :

- Có một điều Đường Thắm phải nói trước... Đường Thắm không có võ công, hơn thế nữa tại hạ phải sắp rời khỏi Giang Tô bởi vì vô tình lọt vào mắt xanh của Chu Uyển Thanh tiểu thư, ái nữ của Huyện lệnh Giang Tô. Nói cách nào đó, bản thân Đường Thắm lúc này còn lo chưa xong. Lại gánh thêm một Thiên Thiên, chưa biết ngày mai như thế nào, nên cũng không biết có gánh nổi thiên chức mà tôn giá đang nói đến không?

Chàng ngưng lời suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Tôn huynh biết Sát Thần là ai, sao không báo cho quan sai, thế có tốt hơn không?

Tử Nhân lắc đầu.

- Chuyện không dễ dàng như Đường Thắm nghĩ đâu. Nếu chuyện dễ dàng như vậy ta không là phé nhân.

Nói rồi Tử Nhân vén áo lên. Đôi chân của y cứng ngắc không động đậy.

Buông tiếng thở dài Tử Nhân nói :

- Tin ta thì Đường Thâm hãy đi theo ta, bằng như không tin ta thì mọi thứ sẽ kết thúc. Ta hy vọng dưới suối vàng, Bạch Vân trang chủ cũng cùng một ý niệm với ta.

Từ Nhân nhìn vào mắt chàng :

- Đường Thâm chỉ có một sự lựa chọn duy nhất là đi tìm sinh lộ của mình trong tử cảnh và tiếp nhận thiên chức làm kẻ trừng phạt Sát Thần. Thứ hai là ngồi ở đây chờ đợi cái chết đến với mình.

Buông tiếng thở dài, Đường Thâm gật đầu.

- Được... Đường Thâm sẽ đi cùng với Từ Nhân huynh. Còn Thiên Thiên?

- Sẽ đi cùng ta và Đường Thâm. Ta có một chỗ không một ai biết.

- Để Đường Thâm vào chuẩn bị hành lý trước.

Từ Nhân lắc đầu.

- Không cần. Tất cả đã được chuẩn bị rồi. Thiên Thiên đang đợi ta và Đường Thâm.

- Vậy chúng ta đi.

- Hai chân ta đã bị tàn phế rồi không đi được như người bình thường.

Đường Thâm gượng cười.

- Đường Thâm sẽ cõng Từ Nhân huynh.

Y gật đầu.

Chàng hỏi :

- Thiên Thiên đã biết tất cả mọi chuyện tại Bạch Vân trang?

- Đã biết.

- Thiên Thiên thế nào?

Từ Nhân buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo lạnh lùng :

- Nợ máu phải trả bằng máu.

Nhìn chàng, Từ Nhân nói tiếp :

- Nếu đệ rơi vào tình cảnh như Thiên Thiên thì sao?

- Có lẽ cũng như muội ấy.

Từ Nhân cười gượng.

- Chúng ta đi.

* * * * *

Mậu Thiên Thiên ngồi trong khoang xe với vẻ mặt trầm tư, ưu hoài, ngồi bên cạnh nàng là Từ Nhân. Y không ngừng uống rượu trong khi Đường Thâm phải giữ cương khiến con hắc mã kéo cỗ xe rời khỏi Giang Tô. Giữa ba người có sự im lặng bao trùm. Chính sự im lặng đó làm Đường Thâm cảm thấy nặng nề vô cùng.

Chàng buộc phải phá vỡ sự im lặng kia. Đường Thâm hỏi :

- Thiên Thiên... muội không sao chứ?

Thiên Thiên không đáp lời chàng. Nàng dõi mắt vào một điểm hư vô mà không nghe câu nói của Đường Thâm.

Chàng khẽ buông tiếng thở dài, lắc đầu.

Đường Thâm hỏi Từ Nhân :

- Từ Nhân huynh hẳn biết rõ về những gì đang xảy ra?
- Biết, nhưng có những điều chưa thể nói ra được.

Y buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Ta, Đường Thâm và Thiên Thiên không được để lộ sai sót nào, nhất là Đường Thâm.
- Thế Từ Nhân huynh muốn Đường Thâm phải làm gì?
- Võ công và thu thập Kim đồ.

Chàng neho mày nhìn lại Từ Nhân, gượng cười lặp lại câu nói của y :

- Võ công và Kim đồ?

Chàng nhún vai :

- Hai thứ đó Đường Thâm không có.
- Đường Thâm phải đi tìm hai thứ đó.
- Kim đồ là gì?
- Thứ mà Sát Thần tìm ở Bạch Vân trang. Sát Thần cần Kim đồ thì chúng ta phải có được Kim đồ trước khi nó thuộc về Sát Thần.
- E quá khó với Đường Thâm.
- Ta không thích nghe câu nói này của Đường Thâm.

Y nhìn chàng.

Đường Thâm nói :

- Làm chuyện gì cũng phải lượng sức mình. Nếu không biết tự lượng sức thì chẳng khác nào tự biến mình thành con thiêu thân lao đầu vào chỗ chết.
- Ta không phủ nhận lời nói này, nhưng đã là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa thì không được yếu đuối như nữ nhân. Đã đặt ra mục đích thì phải đi đến cùng mục đích đó. Huống chi huyết thù Bạch Vân trang của Thiên Thiên cũng là huyết thù của Đường Thâm. Ân phải đáp, oán phải trả.

Lời nói này của Từ Nhân buộc Đường Thâm phải nhìn lại Thiên Thiên, chẳng biết vô tình hay cố ý mà hai người đối nhãn với nhau. Đôi thu nhân của nàng bình nhạt rất long lanh nhưng giờ đây nó trở nên khô hoảnh với nét lạnh lùng pha trộn nỗi ưu buồn. Nhìn Thiên Thiên, Đường Thâm nghĩ thầm: “Đang có sự thay đổi xảy ra...”

Chàng gượng cười với nàng :

- Thiên Thiên... huynh không biết nói gì với muội nữa đây?

Nàng nhìn chăm chăm vào mắt chàng mà không thốt lời nào.

Chàng miễn cưỡng nói :

- Muội đừng buồn.

Thiên Thiên cắn răng trên vào môi dưới từ từ cúi mặt nhìn xuống sàn khoang xe.

Nàng băng quơ nói :

- Huynh sẽ đi cùng với muội chứ?
- Trong tình cảnh này, huynh sao bỏ rơi Thiên Thiên muội được? Con đường muội chọn là trả thù. Nợ máu phải trả bằng máu.

Câu nói này của chàng buộc Thiên Thiên phải nhìn trộm Từ Nhân. Từ Nhân dốc bầu rượu tu ừng ực. Có lẽ lời nói của Đường Thâm cũng tác động đến y.

Chàng miễn cưỡng nói với Thiên Thiên :

- Nếu muội cho con đường muội chọn là đúng thì cứ đi theo nó.

Nói rồi quay mặt về phía trước tập trung điều khiển con hắc mã. Trong người chàng bắt gặp trỗi lên cảm xúc nặng trĩu và hụt hẫng.

Chàng suy nghĩ về những lời nói của Thiên Thiên, mãi một lúc mới nhìn lại Tử Nhân. Chàng bắt gặp đôi mắt lạnh lùng Tử Nhân đang nhìn mình.

Đường Thâm gượng cười :

- Tử Nhân huynh nghĩ Thiên Thiên có đúng không?
- Ta cũng giống như Thiên Thiên.
- Huynh cũng có hận thù với Sát Thần ư?

Tử Nhân không đáp lời chàng mà ốc vò rượu tu ừng ực. Y đặt vò rượu xuống bên cạnh rồi nói :

- Ta không trả thù mà chỉ muốn trừng phạt.
- Trừng phạt và trả thù có khác gì?
- Khác nhau nhiều lắm.
- Đường Thâm cũng không biết con đường huynh và Thiên Thiên muội lựa chọn sẽ đưa đến cái đích nào, nhưng nếu được cái đích đó sẽ có máu.
- Sẽ có máu!

Đường Thâm lắc đầu nhìn hai người.

- Thú thật với huynh, điều này Đường Thâm không muốn chút nào.

Thiên Thiên nói :

- Sát Thần đã gieo nghiệp máu thì phải trả bằng máu.
- Huynh không phủ nhận lời nói của muội, nhưng ngay bây giờ huynh và muội cũng chỉ mới nghe đến hai tiếng Sát Thần qua Tử Nhân huynh. Chúng ta chưa hề biết Sát Thần là con người như thế nào. Với lại ta, muội và Tử Nhân huynh đang chạy trốn thì đúng hơn.

Chàng nhìn lại Tử Nhân :

- Đường Thâm nói có đúng không?
- Chạy trốn... cũng hay đó...

Tử Nhân nói rồi nhếch mép cười nửa miệng nhưng lại buông tiếng thở dài. Đường Thâm chợt nhớ ra cái gì đó, thò tay vào trong ngực áo lấy ra một mảnh lụa gói gọn một vật gì.

Chàng đặt gói lụa xuống trước mặt Tử Nhân và Thiên Thiên.

- Tử Nhân huynh nói đến Kim đồ... vậy Kim đồ có phải là vật này không?

Thiên Thiên nhìn chàng rồi mở gói lụa. Trong gói lụa là một mảnh giấy vàng với những chữ khắc nguệch ngoạc.

Tử Nhân nhìn mảnh giấy vàng :

- Đây chỉ là một phần của Kim đồ.
- Vậy những phần còn lại của Kim đồ đang ở đâu?
- Sát Thần biết những phần Kim đồ đó ở đâu.

Đôi chân mày Đường Thâm nheo lại.

- Vậy muốn có Kim đồ phải mò đến Sát Thần, nhưng chúng ta đang là kẻ trốn chạy mà.

Đường Thâm quay lại :

- Nói như vậy Tử Nhân huynh đã có kế hoạch của mình.

Tử Nhân gật đầu.

Đường Thâm khẽ lắc đầu.

- Tại sao Đường Thâm phải theo kế sách của huynh chứ? Mặc dù đã nhận là huynh là đệ chúng ta vẫn là những người xa lạ, chưa hiểu rõ về nhau.
- Ta và Đường Thâm có một cái chung. Cái chung đó là Bạch Vân trang và sự an nguy của Thiên Thiên. Ta phải làm gì để Đường Thâm tin?

Chàng không khỏi bối rối với lời nói này của Từ Nhân.

- Ồ...

Chàng miễn cưỡng nói :

- Đi tìm niềm tin nơi con người khó lắm.

Từ Nhân nhìn vào mắt chàng.

- Đường Thâm hãy đặt ra một điều kiện buộc ta phải làm đệ có niềm tin nơi ta.
- Đó là lời nói của Từ Nhân huynh.
- Lời nói xuất phát từ khối óc của Từ Nhân.
- Được, chỉ cần Từ Nhân huynh bảo đảm sự bình yên cho Thiên Thiên muội.

Từ Nhân bung vò rượu tu ừng ực. Y đặt vò rượu xuống bên cạnh rồi trang trọng nói :

- Ta lấy cái mạng mình bảo đảm sự bình yên cho Thiên Thiên. Nếu Thiên Thiên chết thì ta sẽ chết theo. Đó là lời thề của Từ Nhân.

Lời nói của Từ Nhân vừa đanh vừa gọn và tràn đầy cương quyết, buộc Đường Thâm phải sững sờ. Chàng nói :

- Đường Thâm đã tin huynh. Nhưng tại sao huynh lại chọn Đường Thâm?
- Đó là lựa chọn duy nhất, không còn sự lựa chọn nào khác.
- Chỉ có mỗi Đường Thâm là người duy nhất huynh chọn sao?
- Đúng.
- Thế huynh có thể cho Đường Thâm biết nguyên nhân nào khiến huynh từng phạt Sát Thần?
- Ta muốn lấy lại những gì đã mất và đi tìm sự công bằng đúng ra ta được hưởng.

Chàng gượng cười rồi nói :

- Từ Nhân huynh và Thiên Thiên muội đều có nguyên nhân để hành động, còn Đường Thâm chẳng có nguyên nhân nào cả, nhưng lại là người gánh vác trọng trách này.
- Đường Thâm phải gánh vác vì trong trọng trách này còn có sinh lộ của Đường Thâm và Thiên Thiên.
- Từ Nhân huynh lúc nào cũng nói đến sinh lộ nhưng chưa thấy ai tìm tới Đường Thâm và Thiên Thiên để sát tử cả.

Từ Nhân gượng cười :

- Nếu ta không đi tìm lại cái đã mất, không đi tìm lại sự công bằng thì Đường Thâm đâu còn ngồi cùng với ta trên cỗ xe này.

Chàng chau mày nhìn Từ Nhân. Suy nghĩ một lúc, Đường Thâm mới nói :

- Từ Nhân nói vậy... chẳng lẽ trước đây huynh là Sát Thần.
- Đệ nhất Từ Vong Sứ.

Câu nói cụt ngủn của Từ Nhân khiến xương sống Đường Thâm gai lạnh.

Chàng giả là nói :

- Từ Nhân huynh là đệ nhất Từ Vong của Sát Thần?
- Nói như thế để Đường Thâm biết. Sự sống và cái chết của Đường Thâm và Mậu Thiên Thiên không nằm ngoài bàn tay của Sát Thần. Nếu ta có thể

tìm đến hai người thì Sát Thần vẫn tìm đến được. Có lẽ bây giờ y đã tìm đến học đường của hai người.

- Huỳnh đoán chắc như vậy ư?

Từ Nhân bưng bầu rượu tu luôn một hơi dài mà không đáp lời chàng. Đặt vò rượu xuống bên, Từ Nhân rút trong tay áo ra một phong bì niêm cẩn thận. Y trao phong bì đó cho Đường Thắm.

- Những gì Đường Thắm cần làm trong lúc này đã ghi rõ trong phong bì và hãy quên những gì ta đã nói với đệ. Quên cả trong cuộc đời đệ có hai con người Từ Nhân và Thiên Thiên. Phía trước là một đoạn đường dài Đường Thắm phải đi. Còn bây giờ thì hãy đi đi.

- Đường Thắm phải đi ư?

- Phải đi và phải quên ta và Thiên Thiên.

- Thế ai là người giữ cương con hắc thố này?

- Cứ đi.

- Khi nào Đường Thắm sẽ gặp lại Thiên Thiên và huynh?

- Điều đó không khó với Từ Nhân. Chúng ta chia tay nhau ở đây nhưng lúc nào ta cũng ở bên Đường Thắm.

Từ Nhân vừa nói dứt câu thì tới ngã ba đường.

Từ Nhân nhìn vào mắt chàng.

- Ta không quên lời thề của mình đâu.

- Đệ đã tin huynh.

Chàng quay lại nhìn Thiên Thiên, điểm nụ cười gượng :

- Muội bảo trọng.

Thiên Thiên không nén được xúc động, choàng tới ôm chàng.

- Đường huynh...

Hành động của nàng khiến chàng phải bối rối. Hai dòng lệ trào ra khóe mắt Thiên Thiên nhiều xuống vai Đường Thắm.

Nàng nghẹn ngào nói :

- Huỳnh bảo trọng.

- Huyh chỉ lo cho Thiên Thiên.

- Muội đã có Từ Nhân huynh rồi.

Nàng vừa nói vừa ôm chặt chàng như không muốn buông chàng ra nữa.

Đường Thắm gỡ tay nàng. Chàng gượng cười :

- Huỳnh sẽ quay về.

Mặt Thiên Thiên mím chặt hai cánh môi nhìn chàng, khẽ gật đầu. Nàng để cho nước mắt trào ra khóa lấp dung diện mình.

Đường Thắm đi rồi, Từ Nhân mới điều khiển con hắc thố rẽ vào tiểu lộ. Thiên Thiên nhìn Từ Nhân.

- Đường huynh sẽ ra sao?

- Đường Thắm phải là Tử Vong Sứ.

Y nói rồi đôi đôi mắt buồn hướng về phía trước. Ánh mắt của Từ Nhân như chìm vào cõi vô định.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Khởi bước võ lâm

Lường lự trước tòa Võ Quán Trùng Hưng, Đường Thâm nửa muốn vào nửa muốn không. Mặc dù kinh thành lúc nào cũng nhộn nhịp, tấp nập nhưng tại tòa võ quán Trùng Hưng thì như tách biệt hẳn với sự tấp nập ở bên ngoài. Ở đây có cái gì đó rất trang trọng và trầm mặc. Chính điều đó khiến Đường Thâm phải lưỡng lự không biết nên vào hay bỏ đi. Nhưng chàng bỏ đi thì đi đâu, hướng chỉ Từ Nhân muốn đưa chàng vào võ quán Trùng Hưng. Võ quán Trùng Hưng sẽ đưa chàng đi, đi đến cái đích cuối cùng mà Đường Thâm phải gánh vác.

Từ trong võ quán Trùng Hưng, một gã đại hán bước ra. Y đi thẳng một mạch đến trước mặt Đường Thâm. Gã đại hán nhìn Đường Thâm, gằn giọng hỏi :

- Ngươi đến đây làm gì?

Đường Thâm ôm quyền thủ lễ.

- Thảo sinh từ xa đến kinh thành vì muốn đầu nhập võ quán Trùng Hưng.

Gã đại hán nhìn sững chàng.

- Ngươi muốn đầu nhập võ quán ư?

Đường Thâm gật đầu.

- Huynh có thể giúp đệ được chứ?

Gã nhìn chàng từ đầu đến chân rồi cười khẩy :

- Ngươi suy nghĩ kỹ rồi chứ?

- Đệ đã suy nghĩ kỹ rồi. Tiếng tăm của võ quán Trùng Hưng vang dội khắp kinh thành nên đệ mới đến tìm.

- Ngươi không hối tiếc?

- Có gì đâu mà để hối tiếc. Đệ chỉ sợ không được đầu nhập vào võ quán thôi.

- Đi theo ta.

Chàng ôm quyền xá.

- Đa tạ huynh.

Gã nhìn sẫm soi vào mắt chàng, Đường Thâm giả là nói :

- Đệ mạo phạm xin được hỏi quý tánh của đại ca.

- Tục danh của ta là Ban Cố.

- Đường Thâm đệ đa tạ trước.

Gã khoát tay.

- Đừng vội đa tạ, chưa biết ngươi có được nhận vào hay không. Khi ngươi được nhận vào rồi cũng chưa chắc được thành danh.

Y nói rồi sai bước bỏ đi, Đường Thâm nói gót theo sau. Ban Cố đưa chàng đến một gian đại đường trống hoác. Ngay giữa gian đại sảnh đó có một phiến đá không lồ, trên khắc dòng chữ.

- Thạch Tâm.

Ban Cố nói với Đường Thâm.

- Ngươi ở lại đây.

Y để chàng ở lại một mình trong gian đại sảnh, đi thẳng ra sau. Một lúc sau Ban Cố quay lại cùng với bốn người cùng khoát vể mặt đầm đẫm lạnh lùng.

Bốn người kia nhìn Đường Thâm rồi ngồi xuống bốn chiếc ghế.

Chàng ôm quyền nói :

- Thảo sinh muốn đầu nhập võ quán Trùng Hưng.

Ban Cố nói :

- Ta đã bẩm cáo với Tứ Đại Thiên Sứ rồi, ngươi không cần phải giải trình. Điều quan trọng là ngươi phải vượt qua được thử thách trước mới có thể đầu nhập võ quán Trùng Hưng được.

- Ban Cố huynh... Đường Thâm đệ phải vượt qua thử thách gì?

Ban Cố chỉ phiến đá Thạch Tâm.

- Ngươi phải dùng hết sức lực của mình, đánh vỡ tảng đá kia.

Chàng trở mắt nhìn Ban Cố.

- Ổ... đệ chưa từng biết qua võ công.

- Ngươi biết hay không biết võ công, điều đó không quan trọng mà hãy hành động đi. Đừng nói nhiều nữa.

Đường Thâm bước đến trước phiến đá đó. Chàng nhìn phiến đá khổng lồ có hai chữ “Thạch Tâm” mà nghĩ thầm: “Ta làm gì mà đánh vỡ được phiến đá này. Đánh vào phiến đá chỉ có nước gãy tay mà thôi”.

Thấy chàng còn lưỡng lự, Ban Cố chau mày.

- Sao?

Đường Thâm gượng cười nhìn Ban Cố :

- Đệ không thể đánh vỡ phiến đá này được.

- Không đánh vỡ phiến đá đó, ngươi đã làm kinh động đến sự tôn nghiêm của võ quán Trùng Hưng. Sự mạo phạm của ngươi sẽ mang đến cho ngươi hậu quả đáng tiếc đó.

Y nói rồi xắn tay áo.

Đường Thâm khoát tay.

- Đệ không có ý dám mạo phạm sự tôn nghiêm của võ quán đâu. Để đệ thử xem.

Chàng nhìn vào phiến đá Thạch Tâm, rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi dồn tất cả sức lực tung ra một chưởng võ thẳng vào phiến đá.

“Bộp...”

Đường Thâm rống lên.

- A...

Chàng phải rống lên bởi ngờ chưởng ảnh của mình đập nát khi chạm vào phiến đá. Bàn thủ của chàng tuôn máu. Đến lúc đó chàng mới biết phiến đá thạch tâm không phải là đá mà có những chiếc gai nhọn li li.

Đường Thâm ôm hữu chưởng nhăn nhó. Chàng vừa ôm bản thủ vừa nhăn nhó nói :

- Khùng khiếp... khủng khiếp quá.

Bốn vị quán chủ nhìn chàng bằng ánh mắt lạ lùng.

Mặc dù còn cảm giác đau đớn tận óc nhưng khi tiếp nhận bốn luồng sát nhãn lạnh lùng kia, toàn thân Đường Thâm phải nổi đầy một lớp gai ốc.

Ban Cố bước đến bên chàng. Y gần giọng nói :

- Chia tay ra.

Đường Thâm đưa hữu chưởng về phía gã. Máu vẫn còn rịn ra trên hữu thủ của chàng.

Ban Cố nhìn về phía bốn vị quán chủ.

Bốn vị quán chủ đứng lên rồi quay bước bỏ đi thẳng một mạch vào trong hậu đường, chẳng nói tiếng nào.

Đường Thâm ôm hữu chưởng nhìn Ban Cố, chàng miễn cưỡng nói :

- Đường Thâm không được nhận?

- Đi theo ta.

Ban Cố sai bước đi ra cửa gian đại sảnh, Đường Thâm nói gót theo sau. Dẫn chàng ra đến cửa võ quán Trùng Hưng, y bất ngờ nện một chưởng vào lưng chàng.

“Bình”.

Bất ngờ bị đánh một chưởng vào lưng, Đường Thâm bị đẩy về phía trước, cuối cùng ngã sòng soài dưới đất. Chàng vừa ngơ ngác vừa tức giận trước hành động của Ban Cố.

Đường Thâm miễn cưỡng chỗi tay từ từ đứng lên. Chàng nhìn Ban Cố.

- Sao huynh lại làm vậy?

- Ban Cố trừng phạt ngươi đó. Đùng bao giờ quay lại đây nữa.

Y nói rồi quay bước bỏ vào trong.

Chàng nhìn theo Ban Cố mà mặt đanh hấn lại. Từ trong sâu thẳm của chàng, một nỗi uất ức dâng ngập lan tỏa khắp châu thân. Trong khi cảm giác như cứ buốt nơi hữu thủ vẫn còn.

Mồ hôi rịn ra trán Đường Thâm. Chàng nghĩ thầm: “Không vì Thiên Thiên, vì mối thù của Bạch Vân trang, bôn công tử không thêm đến võ quán này làm gì đâu”.

Ý nghĩ đó còn đọng trong đầu chàng thì một giọng từ tốn rót vào thính nhĩ.

- Đường công tử...

Chàng giật mình khi có người gọi đúng tước danh mình, liền quay ngoắt lại.

Đường Thâm nhận ra ngay lão trượng đầu hói đi cùng Lục Y Phụng.

- Tiền bối!

Lão trượng nói :

- Công tử còn nhớ lão phu chứ?

- Thảo sinh nhớ chứ. Tiền bối đi cùng Lục cô nương và đã gặp thảo sinh tại Giang Tô.

- Cứ gọi lão phu là lão Dụ.

Đường Thâm vừa ôm hữu thủ vừa nói :

- Thảo sinh không ngờ gặp được Dụ tiền bối ở kinh thành.

Lão Dụ nhìn chàng.

- Tay của công tử sao vậy?

Đường Thâm thành thật thuật lại chuyện mình xin đầu nhập vào võ quán Trùng Hưng và phải đánh vào phiến đá Thạch Tâm mới ra nông nỗi này, nhưng không được nhận vào võ quán mà còn bị Ban Cố đánh cho một chưởng.

Lão Dụ vuốt hàm râu lõm chồm, gượng cười.

- Đưa tay đây lão phu coi thử.

Chàng chìa hữu thủ về phía lão.

Lão Dụ nắm lấy hữu thủ của chàng. Lão quan sát rồi cắn vào huyệt Mệnh môn.

Đường Thâm co rúm người lại, rên lên :

- Ui da...

Khi lão Dụ thả mệnh môn chàng ra thì Đường Thâm không còn cảm giác đau đớn hay rát buốt nữa.

Lão Dụ vuốt râu rồi nói :

- Tay của công tử là tay của một thư sinh trời gà không chặt, nhưng cầm bút thì rất tuyệt, chứ không phải tay của một kẻ võ phu.

- Văn sinh biết như vậy, nhưng muốn có một ít võ công để hộ thân mà tìm đến võ quán này.

- Đi theo lão phu.

- Cung kính không bằng phụng mạng.

Lão Dụ đưa chàng đến một tòa tửu điểm tọa lạc bên Đại Hồ. Lão gọi vò rượu mười cân cùng hai mươi chiếc chén. Thấy lão Dụ gọi nhiều chén như vậy, Đường Thâm cũng tò mò.

Lão Dụ nhận ra ngay vẻ tò mò của chàng nhưng chỉ vuốt râu cười mỉm, xếp hai mươi chiếc chén thành hai hàng dọc, lão Dụ mới chuốc rượu ra chén.

Vừa chuốc rượu lão vừa hỏi :

- Đường công tử nghĩ sao về võ công?

- Thảo sinh chưa từng luyện võ công nên không biết giải trình võ công với tiên sinh.

- Thế thì lão hữu và công tử uống rượu với nhau nhé.

Đường Thâm ôm quyền.

- Thảo sinh tuân lệnh tiên sinh.

Lão bưng lấy một chén.

- Hãy cầm lấy một chén.

- Vâng.

Bưng lấy một chén rượu, lão Dụ nhìn chàng.

- Võ công cũng như người ta uống rượu vậy, mời công tử.

- Mời tiên sinh.

Hai người cùng cạn chén. Lão Dụ đặt chén xuống bàn.

- Đường Thâm công tử uống chén rượu đó thấy thế nào?

- Vừa cay vừa nồng.

- Khởi đầu của người luyện võ công cũng như khởi đầu uống một chén rượu, vừa cay vừa nồng.

Lão bưng chén thứ hai. Đường Thâm cũng bưng chén thứ hai.

Hai người lại cạn chén. Lão chờ cho Đường Thâm đặt chén xuống bàn rồi mới hỏi :

- Chén rượu thứ hai công tử uống thế nào?

Chàng gượng cười nói :

- Vẫn còn cay còn nồng.

- Nhưng đã bắt đầu thấy dễ uống hơn. Chúng ta uống chén thứ ba.

Hai người lại cạn chén thứ ba.

Lão Dụ nói :

- Chén rượu này công tử thấy thế nào?

- Văn sinh đã uống được rồi.

Lão gật đầu, vuốt hàm râu lõm chồm và nâng chén thứ tư.

Lão nghiêm giọng hỏi :

- Đến chén thứ tư thì sao?

- Thảo sinh đã bắt đầu ngửi được mùi hương của rượu.

Lão Dụ vuốt râu.

- Tốt, chúng ta uống chén thứ năm.

Chàng uống chén rượu thứ năm thì bắt đầu cảm thấy chệnh choáng, mặt đỏ bừng.

- Công tử thấy thế nào?

- Thảo sinh đã ngấm men rượu.

- Uống được chén thứ sáu không?

Chàng miễn cưỡng nói :

- Từ lượng của thảo sinh không thể bị được với tiên sinh.

- Muốn luyện thành võ công phải vượt qua bản thân mình, cũng như người uống rượu. Có vượt qua sự khống chế của bản thân mới vượt qua được cái ngưỡng của men rượu. Người luyện võ công khi đạt tới cảnh giới hòa thuận thanh thì sẽ tự khống chế được võ công và bản thân mình. Người uống rượu thì phải làm chủ men rượu.

Đường Thâm bưng chén thứ sáu.

- Tiên sinh đã dạy như vậy rồi, thảo sinh sẽ uống với tiên sinh.

- Mời.

Hai người cùng cạn luôn chén rượu thứ sáu.

Lão Dụ đặt chén xuống bàn.

- Người học văn thì trau dồi thư pháp, trau dồi võ công. Kẻ luyện võ thì trau dồi võ thuật và nội công. Để trau dồi võ công là bước vào cuộc đấu sinh tử, chẳng khác nào treo mình trước mũi giáo lưỡi gươm.

Lão ngưng lời nhìn chàng.

Tiếp nhận ánh mắt của lão, Đường Thâm không khỏi bối rối.

Lão Dụ nói tiếp :

- Lão hủ nói vậy rồi, công tử còn muốn học võ công không?

- Văn sinh vẫn muốn thụ học võ công.

- Khá lắm... Là nam tử hán đã đặt ra mục đích rồi thì phải đi đến cùng. Người có ý chí tự khắc đạt được mục đích của mình đề ra. Lão hủ và công tử uống chén rượu thứ bảy nhé.

- Mời tiên sinh.

Hai người lại cạn chén. Khi đặt chén rượu xuống bàn, Đường Thâm cảm thấy chệnh choáng. Chân diện của lão Dụ như nhòa ra trước mặt chàng.

- Văn bối đã bắt đầu say.

Lão Dụ vuốt râu, mỉm cười nói :

- Ai uống rượu cũng phải say. Nhưng khi say ai làm chủ được mình thì mới là người biết uống rượu.

Lão bung chén rượu thứ tám.

- Đã say thì phải uống cho say, đã đi thì phải đi đến cùng. Văn bói phải đi đến cùng.

- Mời cạn chén rượu thứ tám.

Lão Dụ bung ngay chén rượu thứ chín.

- Đây là chén rượu của ý chí và nghị lực, công tử uống chứ?

Đường Thâm rít một hơi chân khí căng phồng lồng ngực rồi từ từ thở ra.

- Văn bói... văn bói uống.

Chàng dốc chén rượu trút vào miệng. Nuốt số rượu đó, Đường Thâm ngỡ như mình nuốt cả một khối than hồng. Chàng chỉ muốn ngã vật ra sàn từ từ điểm, nhưng bằng tất cả ý chí và nghị lực mà bấu tay vào bàn để giữ thẳng bằng.

Lão Dụ mỉm cười.

Lão nhìn Đường Thâm, từ từ bung chén rượu thứ mười.

- Cuối cùng là chén rượu giao tình của lão và công tử.

Lão nói rồi trịnh trọng bung chén rượu bằng hai tay.

Thấy lão Dụ trang trọng như vậy, Đường Thâm cũng bung chén rượu thứ mười.

Chén rượu run run trên hai tay chàng.

Lão Dụ nhìn vào mắt chàng.

- Công tử chính là người lão phu tìm..

Đường Thâm theo quán tính dốc chén rượu trút vào miệng. Thề pháp chàng như muốn vỡ tung bởi chén rượu cuối cùng đó. Mặc dù đã cố định tâm tư cho bản thân nhưng cuối cùng thì cũng gục xuống bàn không còn biết gì nữa.

Khi Đường Thâm tỉnh dậy không thấy lão Dụ đâu cả. Chàng thấy dòng bút tự của lão Dụ để lại trên mặt bàn.

“Võ quán Trùng Hưng”.

Đường Thâm chau mày nghĩ thầm, “Mình phải quay lại đó nữa sao?”.

Nghĩ đến chuyện mình phải quay về võ quán Trùng Hưng, Đường Thâm không khỏi bồn chồn lắc đầu.

Chàng nhìn xuống dòng bút tự mà nhủ thầm: “Người lựa chọn chẳng lẽ lại là Dụ tiên bói?”.

Đường Thâm lắc đầu như muốn xua những ý nghĩ đang trôi dạt trong tâm thức, nhưng khi nhìn lại hai chục chiếc chén để dọc thành hai hàng trên bàn thì chàng liên tưởng đến lời nói của lão Dụ :

- Tất cả đã được sắp xếp rồi, mình là người được lựa chọn, mình thử xem có đúng như vậy không?

Rời từ điểm, Đường Thâm quay lại võ quán Trùng Hưng. Chàng vừa đến cửa võ quán thì Ban Cố từ trong bước ra. Đường Thâm chờ đợi với nỗi hồi hộp trong bụng. Chàng ngỡ đâu sẽ nhận được những lời khinh miệt của Ban Cố, nhưng không như chàng nghĩ, Ban Cố hoàn toàn khác hẳn. Y cười giả lả nói rồi ôm quyền nói :

- Mời Đường đệ theo Ban mỗ.

Đường Thâm nhìn gã :

- Ban Cố huynh... tại hạ...

Ban Cố cướp lời chàng :

- Đường huynh đệ đã được bốn vị quán chủ chọn.

Đường Thâm buột miệng nói :

- Tại hạ không ngờ có sự thay đổi này.

Ban Cố không màng đến lời nói của Đường Thâm mà quy bước đi thẳng vào trong võ quán Trùng Hưng.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Vũ môn

Bốn ngọn đại kỳ dựng bốn góc bao bọc lấy khoảng sân rộng. Ngồi ngay bên dưới bốn ngọn đại kỳ đó là bốn vị quán chủ võ quán Trùng Hưng. Bên cạnh người là một gã môn hạ, còn các môn sinh thì xếp thành vòng tròn theo thứ bậc phân chia.

Mạch Kiếm Tùng môn hạ của Triệu Kỳ quán chủ bước ra giữa đấu trường. Đường Thâm nhìn Mạch Kiếm Tùng với vẻ lo lắng bởi y thuộc hàng huynh trưởng của chàng. Hơn thế nữa, trong võ quán Trùng Hưng, Mạch Kiếm Tùng là người gần gũi nhất với Đường Thâm.

Từ phía quán chủ Ngô Lục, gã môn sinh bước ra. Y tiến thẳng đến đối mặt với Mạch Kiếm Tùng.

Triệu Kỳ và Ngô Luật mỗi người thấp một nén nhang ghim xuống đất.

Khi họ trở về chỗ ngồi thì trận đấu giữa Mạch Kiếm Tùng và gã kia cũng bắt đầu.

Nếu bình nhật Mạch Kiếm Tùng và gã môn hạ kia là huynh đệ trong cùng một võ quán thì hôm nay hoàn toàn khác. Họ như hai kẻ đại địch đối mặt với nhau.

Chẳng ai nói tiếng nào, Mạch Kiếm Tùng hét lớn một tiếng, lao thẳng đến đối phương của mình. Y vỗ ra hai đạo phách không chưởng chia làm hai công vào vùng thượng đẳng và hạ đẳng của đối phương.

Gã môn sinh cũng không chút e dè hay ngần ngại mà dụng chưởng đón thẳng đỡ thẳng.

“Àm...”

Kẻ đánh người đỡ cứ như hai kẻ thù không đội trời chung. Đối thủ của Mạch Kiếm Tùng lùi lại một bộ. Không để cho Đồng môn kịp trụ tấn, Mạch Kiếm Tùng liên thủ vỗ tiếp một chưởng thứ hai. Mặc dù nhân dạng nhỏ bé nhưng thân pháp và chưởng công của Mạch Kiếm Tùng cực kỳ nhanh và linh hoạt. Đối thủ của y vừa dụng chưởng đón thẳng đỡ thẳng thì bất thành linh họ Mạch biến chiêu, từ chưởng biến thành chi. Y phối hợp chi với bộ pháp thần kỳ, vừa lách tránh chưởng công vừa công vào chân tâm của đối phương.

“Chát...”

Gã môn sinh rướn người lên, thoái bộ về sau thì nhận tiếp hai chưởng kinh của Mạch Kiếm Tùng.

“Bốp”.

Gã tiếp tục thoái bộ.

Kiếm Tùng điểm mũi giày lướt lên cao ba trượng. Từ trên cao y đánh thẳng xuống hai thoi quyền công thẳng vào mặt đối phương.

Đường Thâm buột miệng thốt :

- Y...

Tiếng thốt còn đọng trên miệng chàng thì bộ mặt của gã kia đã vỡ nát.

Y ngã nhào xuống đất nằm bất động.

Mạch Kiếm Tùng lui về chỗ cũ.

Ngô Luật ve cằm, vẻ mặt trơ trơ chẳng chút biểu cảm gì trước sự thảm bại của môn hạ mình. Y ra đấu, một gã môn sinh bước ra kéo lê xác người kia rời khỏi đấu trường.

Triệu Kỳ quán chủ đứng lên nói :

- Mạch Kiếm Tùng sẽ bước qua cảnh giới khác.

Đến lượt hai gã môn sinh khác của Cam Tất Hoài và Mã Mỹ Tín bước ra đấu trường. Cuộc đấu giữa hai người đó là cuộc đấu ngang tài ngang sức, bắt

phân thắng bại, kẻ nửa cân người tám lạng. Hai người dù thi thố hết khả năng võ công của mình nhưng chẳng người nào chiếm được thế thượng phong. Cuộc chiến đó kéo dài cho đến khi nhang tàn mà vẫn không ai phân định được người cao kẻ thấp. Cuối cùng thì phải dừng lại.

Cam Tắt Hoài quán chủ và Mã Mỹ Tín quán chủ nhìn hai môn sinh của mình.

Chân diện hai người đều lộ vẻ bất nhẫn. Cả hai bất ngờ cùng một thủ pháp điểm vào tam tinh hai gã đó.

Ngay lập tức tam tinh của hai gã bị khoét thủng. Cả hai đồ vật xuống giác đấu trường mà chẳng hiểu mình chết vì cái gì.

Tận mục sở thị cái chết của hai gã kia, Đường Thâm lạnh buốt cùng mồ hôi rịn ra ngoài. Ngay cả hơi thở chàng cũng không dám thở mạnh trong khi tất cả môn sinh đang có mặt tại mục trường nhặt nhều nói :

- Các ngươi muốn thành rồng thì phải vượt Vũ môn. Đây mới chỉ là nấc thang thứ nhất mà các ngươi phải vượt qua. Để đến được vinh quang, trở thành người đỉnh thiên lập địa trong võ lâm, các ngươi còn nhiều Vũ môn phải vượt qua.

Y khoát tay ra dấu cho môn sinh võ quán tản ra.

Đường Thâm còn đang bàng hoàng vì những gì đã xảy ra mà chàng vừa tận mục sở thị chứng.

Chàng vừa quay về thảo xá vừa nghĩ thầm: “Đây có phải là sinh lộ của mình không hay là tử cảnh?”.

Đường Thâm đẩy cửa bước vào thảo xá. Lão Dụ đã có mặt trong thảo xá của chàng từ lúc nào rồi.

- Tiên sinh...

- Ngồi xuống đây.

Đường Thâm miễn cưỡng ngồi xuống. Lão vuốt hàm râu lõm chòm nhìn Đường Thâm :

- Tiểu tử thấy thế nào?

Nhìn lão bằng ánh mắt e dè, Đường Thâm nói :

- Có lẽ văn bối không nên học võ công. Tất cả những gì văn bối thấy tại đấu trường hôm nay đã nghiệm ra mình không thuộc võ lâm, cũng không nên thụ học võ công làm gì. Văn bối sẽ rời khỏi đây mà đi.

Lão Dụ vuốt râu nhìn chàng nói :

- Đã quá muộn để ngươi rút chân rồi. Đây mới chỉ là lời giáo đầu cho những ai bước vào võ học thôi. Nếu tiểu tử rời khỏi võ quán này, Đồng Nghĩa với cái chết đang chờ ngươi.

- Văn bối không học nữa thì thôi chứ.

- Võ quán Trùng Hưng đâu phải để cho tiểu tử muốn vào thì vào, muốn ra thì ra. Nếu đây là chỗ ai cũng vào được, ai đi cũng được thì đâu còn là võ quán Trùng Hưng nữa. Phía sau võ quán Trùng Hưng có một căn hầm dành cho những kẻ có ý nghĩ như Đường Thâm đó.

Nghe lão Dụ nói, xương sống Đường Thâm gai lạnh.

- Thảo sinh phải làm sao đây?

- Phải đi đến cùng. Đến cái giới hạn mà tiểu tử có thể đạt được. Nếu không tiểu tử chẳng có cơ may rời khỏi võ quán này đâu. Đừng có ý nghĩ chạy trốn. Bởi không có đất cho kẻ trốn chạy khi đã bước vào cuộc đấu tranh để sinh tồn.

Đường Thâm cắn răng trên vào môi dưới, chàng nhìn lão Dụ nghĩ thầm: “Tiên sinh nói có đúng không? Nếu người nói đúng thì rõ ràng Tử Nhân đã đưa mình vào tử cảnh thật rồi. Trước đây, tại sao mình lại nghe theo lời gã Tử Nhân kia chứ”.

Đường Thâm buông tiếng thở dài rồi nói :

- Tiên sinh... văn bối không muốn chết như những người kia.

- Nếu không muốn chết thì phải tìm sinh lộ của mình bằng tất cả khả năng mình có.

- Thảo sinh...

- Hãy theo Mạch Kiếm Tùng.

Lão Dụ nói rồi đứng lên bước ra cửa thảo xá.

Đường Thảm bước theo nói :

- Tiên sinh.

Lão Dụ dừng bước ngay ngưỡng cửa nhìn lại Đường Thảm :

- Lão hủ chẳng thể giúp gì được cho tiểu tử đâu. Tất cả đều phụ thuộc vào tiểu tử. Tiểu tử có thể sống và cũng có thể chết.
- Tiểu sinh chắc khó mà giữ được mạng trong hoàn cảnh này.
- Chưa uống rượu mà đã sợ say rượu rồi. Tiểu tử sợ say rượu trước khi uống rượu thì làm sao thưởng thức được rượu ngon như thế nào.

Lão lắc đầu.

- Đừng để cuộc rượu chóng tàn chứ. Lão hủ nhìn thấy ở tiểu tử có khí chất hơn cả Mạch Kiếm Tùng đó.

Nói rồi lão quay bước đi một mạch ra cửa. Lão đóng cửa lại. Đường Thảm đứng một lúc rồi cũng mở cửa thảo xá bước ra ngoài nhưng không thấy bóng dáng của lão Dụ đâu. Chàng nghĩ thầm: “Dụ tiên sinh cứ như từ lòng đất chui lên rồi từ đây đi thẳng lên cõi trời chẳng để lại chút dấu tích gì. Lạ lùng thật. Thật ra lão là ai mà lại quan tâm đến mình như vậy”.

Đường Thảm lắc đầu nghĩ tiếp: “Không biết Dụ tiên sinh có liên quan gì với Tử Nhân không? Chắc hẳn phải có quan hệ với Tử Nhân nên lão mới quan tâm đến mình như vậy”.

Đường Thảm buông tiếng thở dài.

Nghĩ lại những gì lão Dụ tiên sinh nói với mình, Đường Thảm quyết định đi đến biệt sảnh của Mạch Kiếm Tùng. Chàng vừa dậm bước thì thấy Mạch Kiếm Tùng xa xa đang hướng về phía mình.

Đường Thảm nhìn Mạch Kiếm Tùng nghĩ thầm: “Mình chưa tìm đến y thì y đã tìm đến mình”.

Kiếm Tùng bước đến trước mặt Đường Thảm. Đường Thảm ôm quyền nói :

- Đệ chúc mừng huynh đã vượt qua được Vũ môn.
- Đi với ta!
- Đi đâu?

Mạch Kiếm Tùng mỉm cười :

- Đường Thảm chúc mừng ta mà không đi uống rượu với ta à?
- Huynh mời đệ đi uống rượu ư?
- Đúng.
- Vậy đệ sẽ đi với huynh rồi. Đệ không chỉ uống rượu với huynh mà còn uống thật say nữa.

Hai người rời bỏ võ quán đi đến tửu điểm. Đường Thảm chúc rượu ra chén, vừa hỏi :

- Cuộc đấu vừa rồi của huynh khiến đệ cảm thấy có điều bất an.

Chàng nói rồi đặt vò rượu xuống nhìn Mạch Kiếm Tùng. Kiếm Tùng bưng chén rượu hỏi :

- Đường Thảm thấy bất an điều gì?
- Tại sao chúng ta là huynh đệ đồng môn mà lại tàn sát lẫn nhau. Điều đó khiến đệ cảm thấy bất an vô cùng.
- Muốn trở thành thiên hạ đệ nhất trong võ lâm thì phải hành động. Mặc dù là huynh đệ trong cùng một võ quán nhưng nếu ta không giết họ thì họ cũng sẽ giết ta. Cái chết là sự đào thải đối với người luyện võ công.

Đường Thảm bưng chén rượu :

- Mạch huynh... Trước đây Đường Thảm luôn muốn học võ công nên tìm đến võ quán Trùng Hưng... Nhưng sau khi tận mục sở thị những trận giác đấu sinh tử của những môn sinh trong võ quán, đệ muốn rút ra khỏi võ quán có được không?
- Đường Thảm có ý nghĩ đó?

Chàng gật đầu, nhìn Mạch Kiếm Tùng từ tốn nói :

- Có lẽ đệ không phải là hạng người dành cho võ học.

Kiếm Tùng chuốc rượu ra chén, y vừa chuốc rượu vừa nói :

- Nếu huynh đoán không lầm thì Đường Thâm đã bắt đầu sợ hãi.

Y đặt bầu rượu xuống nhìn chàng.

Đường Thâm buông tiếng thở dài rồi gật đầu :

- Đúng... Huynh nói đúng, Đường Thâm đã bắt đầu sợ hãi.

Kiếm Tùng từ tốn nói :

- Sự sợ hãi không dành cho người luyện võ công.

Đường Thâm gượng cười :

- Đệ đã nói rồi, Đường Thâm không thuộc vào hạng người trui rèn võ công. Có lẽ bước chân vào võ quán là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của Đường Thâm.

- Đường Thâm nghĩ như vậy nhưng nếu Đường Thâm vượt qua được Vũ môn như huynh.

- Đệ sợ mình không được như huynh. Chưa vượt qua Vũ môn đã biến thành cái xác không hồn.

- Sao bi quan như vậy, cái chết có chừa một ai đâu, sao không tận dụng lúc mình đang sống để có danh trong đời chứ?

Đường Thâm gượng cười lắc đầu :

- Đường Thâm không cần danh đâu. Cái giá để đổi danh tiếng bằng tính mạng của mình không phù hợp với Đường Thâm.

- Hãy đi trước thiên hạ một bước, đệ sẽ là đệ. Còn đi sau thiên hạ sẽ chỉ mãi là cái bóng trong cuộc đời.

Nói rồi y nâng chén rượu.

- Mời.

Hai người cùng cạn chén. Uống được ba tuần rượu, Đường Thâm bắt đầu chệnh choáng. Mạch Kiếm Tùng nói :

- Ta và đệ cùng đi tìm thú vui trong cuộc đời.

- Thú vui gì?

Kiếm Tùng điềm đạm cười đầy ẩn ý :

- Đi rồi sẽ biết.

Y cùng Đường Thâm rời từ điểm. Kiếm Tùng đưa chàng đến kỹ viện Vạn Xuân Tinh. Đường Thâm dừng bước trước kỹ viện. Chàng nói với Kiếm Tùng :

- Huynh tìm thú vui gì trong này?

Y buông một câu cụt lủn :

- Xác thịt...

Đường Thâm lắc đầu :

- Thú vui này của Mạch huynh không phù hợp với Đường Thâm.

- Sao không phù hợp?

- Bởi Đường Thâm đã từng là gia sư. Có gã gia sư nào lại bước vào kỹ viện để tìm thú vui xác thịt đâu.

Mạch Kiếm Tùng gượng cười rồi nói :

- Trời ban cho mỗi người một cái mạng trong một cái xác. Tại sao không tận hưởng những gì trời đã ban cho mình? Hôm nay ta còn cái xác này nhưng ngày mai không thuộc về ta nữa. Chính vì lẽ đó mà cuộc đời của một con người giống như cánh phù du, có đó rồi mất đó.

- Huynh nói rất đúng nhưng khôn nổi đệ từng là gia sư. Chẳng lẽ mình dạy cho học trò rồi lại tự mình đốt sách thánh hiền sao?

- Đệ quá khuôn mẫu trong cuộc sống của mình rồi đó. Thôi được... Ai cũng có quyền quyết định sự lựa chọn của chính mình cả. Tùy Đường Thâm vậy.

Mạch Kiếm Tùng giữ vạt áo như thể phôi bụi, hoặc làm cho nó thẳng nếp hơn cho dù vạt áo của y chẳng có vết bụi nào cũng chẳng có vết nhăn nào.

Y chấp một tay sau lưng, thả bước chậm rãi vào tòa kỹ lâu VạnXuân Tinh.

Đường Thâm nói theo :

- Đường Thâm chờ huynh chứ?

Kiếm Tùng dừng bước.

- Không cần. Ai cũng có sự lựa chọn riêng cho bản thân mình. Đường Thâm hãy cứ làm theo sự lựa chọn của bản thân mình.

Y nói rồi tiến thẳng vào trong tòa kỹ lâu. Còn lại một mình, Đường Thâm lưỡng lự rồi quay bước. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm: “Sao ta không nhân cơ hội rời võ quán mà đi luôn không quay về võ quán nữa. Ta chẳng nên quay về võ quán Trùng Hưng để làm gì. Nơi đó không thuộc về mình. Trời đất bao la, mệnh mông, người ta có muốn tìm mình cũng không được kia mà. Đường Thâm... Người phải đi cho dù người có on nghĩa thâm sâu với Mậu bá bá”.

Với ý nghĩ đó, Đường Thâm sai bước đi nhanh. Đang sai bước, chàng bất ngờ chạm trán với một chiếc kiệu do bốn gã đại lực phu khiêng. Bốn gã phu kiệu dừng bước trước mặt chàng.

Đường Thâm bước lách qua bên thì kiệu rèm vén lên. Người ngồi trong kiệu chẳng phải ai khác mà là Từ Nhân.

Đường Thâm chau mày.

- Từ Nhân huynh.

- Lên kiệu đi.

Chàng miễn cưỡng chui vào kiệu. Rèm kiệu đóng ngay xuống.

Nhìn sang Từ Nhân, Đường Thâm vội vã nói :

- Đường Thâm không lưu lại võ quán Trùng Hưng nữa. Đệ sẽ rời khỏi kinh thành và không bao giờ trở lại võ quán Trùng Hưng nữa.

- Ta biết Đường Thâm sẽ có những ý niệm đó sau khi đã thị chứng những cuộc giao đấu tàn khốc giữa các môn sinh trong võ quán.

- Huynh biết như vậy sao còn đưa Đường Thâm vào chỗ chết. Con đường Từ Nhân huynh đưa Đường Thâm đi chỉ đưa Đường Thâm đến chỗ chết mà thôi. Sự dẫn dắt của Từ Nhân huynh hoàn toàn trái với ý của Đường Thâm. Nó không phải là sinh lộ mà là tử lộ thì đúng hơn. Bây giờ Đường Thâm không theo chân Từ Nhân huynh nữa mà sẽ tự chọn riêng đường cho mình. Đường Thâm sẽ tìm một nơi nào đó thật yên bình, mở học đường tiếp tục cuộc sống bình thường của một gia sư.

Từ Nhân im lặng nghe chàng nói. Chờ cho Đường Thâm ngưng lời y mới nhìn sang chàng.

- Đệ nói hết chưa?

- Hết rồi. Đường Thâm có thể đi được rồi chứ?

- Nếu người rời võ quán Trùng Hưng có một cách duy nhất là người sẽ chết. Không chỉ người chết mà Thiên Thiên cũng chết.

- Thiên Thiên thì có quan hệ gì đến chuyện này? Sát Thần tìm đến Thiên Thiên rồi sát hại muội ấy à?

- Không... Chính ta sẽ giết Thiên Thiên.

Đường Thâm lơ đãng nhìn Từ Nhân.

- Từ Nhân huynh vừa nói gì?

Từ Nhân gằn giọng lặp lại lời nói của mình :

- Ta sẽ giết Thiên Thiên.

Chân diện Đường Thảm những tưởng muốn biến thành khối than hồng đỏ bùng.

Chàng sa sầm mặt :

- Huynh muốn giết Thiên Thiên?

- Đúng.

- Huynh hứa với đệ những gì?

- Bảo vệ cho chính Thiên Thiên bằng cái mạng này. Từ Nhân ta sẽ thực hiện đúng lời hứa đó. Sau khi giết Thiên Thiên rồi ta cũng sẽ tự kết liễu mạng sống mình.

Đường Thảm lắc đầu :

- Tại sao Từ Nhân huynh phải dồn Đường Thảm vào chỗ chết?

- Bởi chỉ có ngươi là người duy nhất đủ bản lĩnh gánh vác thiên chức mà ta áp ử trong lòng. Ngươi có thể đi được rồi và quyết định hành động cho mình. Làm kẻ bất đạo cũng không đáng sống trong cảnh giới nhân sinh này đâu. Ngươi chết một cách vô nghĩa thì làm sao có thể nhìn mặt Bạch Vân trang chủ và phu nhân, lại càng không dám nhìn mặt Thiên Thiên nơi tuổi vàng.

Từ Nhân nói rồi vén rèm.

Nhìn Từ Nhân bằng ánh mắt lưỡng lự, Đường Thảm nói :

- Từ Nhân huynh không cho Đường Thảm một sự lựa chọn nào khác sao?

- Đã có sự lựa chọn rồi.

- Đó là sự lựa chọn của huynh, huynh biết Đường Thảm không thể nào vượt qua Vũ môn.

- Tại vì ngươi chưa muốn vượt qua Vũ môn. Đi đi...

Đường Thảm buông tiếng thở dài, chàng gắt giọng nói :

- Đường Thảm rất tiếc đã gặp Từ Nhân huynh. Tại sao quý không tha mà không bắt huynh đi.

- Nếu ngươi muốn điều đó xảy ra thì nó sẽ xảy ra. Con bây giờ thì hãy quay về võ quán Trùng Hưng.

Đường Thảm buông tiếng thở dài.

- Ai sẽ đền cho Đường Thảm gia sư này một cái mạng đây nhỉ?

Từ Nhân im lặng. Chàng bước xuống kiệu nhìn lại Từ Nhân.

- Hy vọng Sát Thần sẽ sớm tìm được Từ Nhân huynh.

- Ta sẵn sàng và chờ đợi điều đó đến với mình nhưng Đường Thảm phải trở về võ quán Trùng Hưng.

Y buông rèm xuống. Bốn gã đại lực phu nhắc kiệu lên rồi thoăn thoắt bước đi.

Đường Thảm nhìn theo chiếc kiệu mà lắc đầu nghĩ thầm: “Đúng là oan gia mà. Y đặt mình vào tứ cảnh rồi mà vẫn mặc nhiên để cho mình xoay sở với cái chết treo lơ lửng trên đầu?!”

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Trạc long

Đường Thảm và Mạch Kiếm Tùng đứng lặng. Hai người nghe rõ một tiếng mở cửa ra rồi đóng lại sau lưng họ. Mặc dù nghe tiếng cửa mở và đóng lại nhưng cả hai người đều không quay mặt lại nhìn, vì đây đã là giới luật của võ quán. Chưa có lệnh thì không một ai có hành động gì.

Một giọng nói lạnh lùng cất lên sau lưng hai người :

- Hai người đã là những kẻ được lựa chọn. Chỉ có những người có căn cơ, tinh hoa và đầy ý chí thì mới được lựa chọn.

Đường Thâm nghĩ thầm: “Mình là người được lựa chọn, nhưng là lựa chọn gì kia chứ?”.

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu chàng thì người kia nói đến chàng.

- Đường Thâm.

- Có vấn đề.

- Tại sao ngươi vượt Vũ môn mà không giết đối thủ?

Đường Thâm bối rối:

- Ô... vẫn bối... môn sinh không thể làm được chuyện đó.

- Tại sao không?

- Vì... môn sinh là đồng môn với đối thủ của mình.

Hừ nhạt một tiếng, người kia rít giọng nói:

- Ngươi có biết thế là trái lẽ không?

- Môn sinh biết!

- Sẽ không có lần sau dành cho người trái lẽ đâu. Nếu như ngươi vượt vũ môn cùng với Mạch Kiếm Tùng, ngươi có giết Mạch Kiếm Tùng không?

Đường Thâm im lặng, liếc trộm qua Mạch Kiếm Tùng. Chàng nhận ra vẻ mặt lạnh lùng trợ trợ của y.

Người kia nói:

- Mạch Kiếm Tùng... vậy còn ngươi?

- Mạch Kiếm Tùng sẽ giết Đường Thâm.

- Đường Thâm... ngươi nghe rồi chứ?

- Môn sinh nghe.

Chàng trả lời nhưng lại khẽ buông tiếng thở dài nghĩ thầm: “Mới đây mình và huynh ấy còn đối ẩm. Thế mà giờ đây huynh ấy lại lạnh lùng và chai sạn như vậy. Sẵn sàng giết cả đồng môn của mình”.

Người kia nhạt nhẽo nói:

- Ngươi không giết đối phương thì đối phương sẽ giết ngươi. Một xác chết thì chẳng còn làm gì được nữa. Lần sau không có lẽ đó cho ngươi.

- Môn sinh biết.

- Nhận biết như thế thì tốt. Phía trước mặt hai người là bức hoành phi Từ Vong môn. Phía sau tấm hoành phi đó là thạch thất chứa đựng bí kíp võ công của bốn tọa. Hai người chỉ có ba ngày để tụ thành. Ba ngày thôi.

Người đó nói dứt lời thì một làn nhu phong lướt qua giữa hai người. Liền tan ra như hòa vào không khí, để lộ một vòm cửa.

Người đó nói tiếp:

- Bốn tọa nhắc lại một lần nữa... Hai người chỉ có thời hạn là ba ngày. Sau ba ngày nếu không tụ thành võ công trong biệt thất Từ Vong, các ngươi sẽ không có cơ hội thứ hai đâu.

Đường Thâm lại nghe tiếng cửa mở ra và đóng vào. Chàng thở phào một tiếng và nhìn sang Mạch Kiếm Tùng.

Đường Thâm hỏi:

- Mạch huynh..., vừa rồi huynh nói sẽ lấy mạng Đường Thâm ư, nếu như xảy ra cuộc giao đấu giữa Đường Thâm và huynh.

Mạch Kiếm Tùng nhìn sang Đường Thâm:

- Không sai.
- Huynh không nghĩ đến tình giao hòa giữa Đường Thâm với huynh à?
- Ta đã nói với Đường Thâm rồi. Ta đã có sự lựa chọn cho riêng mình. Ngươi có sự lựa chọn của ngươi.
- Vậy đệ và huynh có được gì trong chuyện này?
- Ta có mục đích của ta và ngươi có mục đích của ngươi.

Ý nói rồi bước vào vòm cửa. Đường Thâm lưỡng lự với ý niệm trong đầu mình: “Phải chăng người luyện võ công đánh mất đi tâm hồn mình và trở nên chai sạn”.

Chàng khẽ buông tiếng thở dài rồi nói bước theo sau Mạch Kiếm Tùng.

Trong biệt thất là những đồ hình chỉ cách luyện nội công và cách vận hành chân khí để phát tác Thạch Bàn chương. Mạch Kiếm Tùng ngồi ngay xuống phiến đá. Định nhìn vào đồ hình đầu tiên vận công hành khí. Cứ như y sợ thời gian ba ngày không đủ để y tụ thành võ công trong biệt thất này. Đường Thâm buông tiếng thở dài. Chàng nhìn Mạch Kiếm Tùng :

- Mạch huynh... huynh nói ra những lời vừa rồi có thật tâm không vậy?

Mặt của Mạch Kiếm Tùng đanh lại.

- Đừng nói nhiều. Hãy tập trung mà lo luyện công đi. Ta và ngươi chỉ có ba ngày thôi.

Đường Thâm gượng cười :

- Có những võ công này rồi, đệ và huynh được gì, hay chỉ có mất tình huynh đệ?
- Ta đã có sự lựa chọn của mình. Đừng nói nhiều.
- Xem chừng Đường Thâm cũng có chỗ khác huynh.
- Chẳng có ai giống với ai.

Nói rồi Mạch Kiếm Tùng định nhìn chằm chằm vào đồ hình thứ nhất mà khởi sự hành khí vận công. Mọi tâm thức của y đều tập trung vào đồ hình đó mà quên hẳn Đường Thâm đang đứng bên cạnh mình.

Chàng nhìn Mạch Kiếm Tùng một lúc rồi miễn cưỡng bước lại phiến đá thứ hai.

Đường Thâm nhìn qua ba bức đồ hình. Chàng vừa quan sát ba bức đồ hình vừa nghĩ thầm: “Ta và huynh ấy không cùng một con đường, không cùng một sự lựa chọn. Mạch Kiếm Tùng có thể lấy mạng mình để thực hiện mục đích của huynh ấy. Vậy thì mình cũng chẳng đi theo huynh ấy làm gì?”.

Ý niệm đó buộc Đường Thâm thở hắt ra một tiếng, rồi quyết định hành công vận khí từ bức đồ hình thứ ba, ngược lại với Mạch Kiếm Tùng. Thời gian chậm chậm trôi qua, Đường Thâm cảm thấy thật là vô vị. Chàng ngỡ đâu trong gian biệt thất này chỉ có mỗi mình chàng, còn ngồi bên chỉ là một cái xác biết thở.

Đường Thâm khẽ buông tiếng thở dài rồi lên tiếng :

- Mạch Kiếm Tùng huynh.

Mạch Kiếm Tùng không màng đến lời nói của chàng mà vẫn tập trung luyện công. Đường Thâm nhìn sang y, trên đầu Kiếm Tùng xuất hiện một làn khói trắng tấp.

Thấy làn khói đó, Đường Thâm phải nghĩ thầm: “Huynh ấy đúng là người có căn cơ của kẻ luyện công, mình chẳng thể nào sánh bằng”.

Chàng gượng cười rồi chú nhãn vào bức đồ hình thứ ba.

Chàng bắt đầu luyện khí công theo chỉ dẫn trên đồ hình. Đường Thâm giật mình khi cảm nhận khí huyết của mình như đảo loạn một cách lạ thường.

Chàng muốn ngưng vận khí nhưng không sao cưỡng được khí lưu lan tỏa ra các đại huyết. Toàn thân chàng nóng rần lên, sắc diện đỏ rần, cùng những âm thanh ù ù.

Đường Thâm mở to hai mắt hết cỡ, những tường rơi khỏi hốc mắt vì sự loạn nghịch chân khí. Thở xác chàng chẳng khác nào một quả bóng đang căng hết cỡ và chực nổ tung.

Đường Thâm nghiêng răng ken két. Cuối cùng thì không thể chịu đựng được nữa mà rống to một tiếng.

Tiếng rống của chàng cũng không làm Mạch Kiếm Tùng quan tâm đến. Y vẫn chú nhãn vào bức đồ hình thứ nhất mà vận công hành khí.

Mồ hôi tuôn ra ướt đầm trang phục Đường Thâm. Cùng với lớp mồ hôi đó thì cảm giác khoan khoái nhanh chóng khóa lấp châu thân chàng. Nhận ra sự thay đổi kỳ dị đó, Đường Thâm thở phào một tiếng.

Chàng tự nhủ trong đầu: “Đã có kỳ biến gì xảy ra trong nội thể của mình thế nhỉ?”.

Chàng vừa nghĩ vừa tịnh tâm hướng mắt nhìn vào bức đồ hình thứ ba vận công hành khí. Lần này không có sự loạn đảo như trước mà khí lưu hành chảy thông suốt ba mươi đại huyết của chàng. Cùng với sự thông suốt đó, Đường Thâm cảm thấy sáng khoái cực kỳ. Chỉ trong thời gian cực ngắn chàng đã luyện qua bức đồ hình thứ hai rồi thứ nhất.

Đường Thâm nhìn lại Mạch Kiếm Tùng.

Làn khí vẫn còn bốc lên trên đỉnh đầu y.

Đường Thâm bắt đầu luyện lại từ bức đồ hình thứ đến đồ hình thứ ba. Tất cả những gì ghi chú trên đồ hình chẳng mấy chốc chàng đã tự thành.

Đường Thâm xoa tay.

Mạch Kiếm Tùng thở phào, y hóa giải hành công nhìn Đường Thâm :

- Ngươi đã được cảnh giới nào rồi?

- Đệ luyện xong rồi.

Đôi chân mày Mạch Kiếm Tùng chột nhú lại :

- Ta không tin.

- Thật mà. Để Đường Thâm thử cho huynh thấy nhé.

Vừa nói Đường Thâm vừa vỗ chưởng khí về phía tảng đá đối diện.

Không một tiếng khí kinh phát ra, cũng không một tiếng sấm nổ nhưng trên phiến đá đã in hằn dấu bản thủ của chàng.

Mạch Kiếm Tùng trở mắt nhìn Đường Thâm.

Đường Thâm đứng lên.

- Huynh ở lại ráng luyện nhé.

- Ta không thể nào tin được.

* * * * *

Vạn Linh đường, một ngôi đền bề thế tọa lạc trong một hẻm vực, bao bọc chung quanh là bốn vách đá dựng đứng, chỉ có một con đường độc đạo duy nhất dẫn vào trong đền. Mạch Kiếm Tùng và Đường Thâm song hành trên con đường độc đạo đó tiến vào trong Vạn Linh đường.

Hai người đều khoát vè mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Chỉ nhìn qua khuôn mặt của họ thôi đủ biết tại Vạn Linh đường cả hai sẽ gặp kỳ tích hoặc sẽ gặp hiểm họa trùng trùng nào đó treo trên đỉnh đầu.

Đường Thâm thỉnh thoảng lại nhìn qua Mạch Kiếm Tùng. Chàng muốn bắt chuyện với y để khóa lấp sự căng thẳng, nặng nề, nhưng sự băng giá, lạnh lùng và trầm mặc của Mạch Kiếm Tùng khiến chàng bỏ ngay ý niệm đó.

Hai người tiến đến cửa Vạn Linh đường thì bốn người vận hắc y vỗ phục che mặt bước ra.

Vừa thấy bốn gã hắc y lướt ta, Đường Thâm buột miệng thốt :

- Mạch huynh, cẩn thận...

Lời còn đọng trên cửa miệng Đường Thâm thì bốn gã hắc y nhân đồng loạt xuất thủ. Bốn đạo khí sáng ngời hình trăng khuyết cắt đến hai người.

Đường Thâm lách bộ né tránh hai đạo khí sáng ngời kia trong khi Mạch Kiếm Tùng dựng chưởng tròn thẳng đỡ thẳng.

“Àm... âm...”

Y hơi thối lại một bộ trong khi bốn gã hắc y nhân vẫn bình nhiên trụ tấn. Cả bốn gã đồng loạt công tiếp bằng những vầng tụ khí hình trăng khuyết sáng

ngồi. Đường Thắm điểm mũi giày lướt vút lên cao bốn trượng để tránh hai đạo khí hình lưỡi liềm lướt sát qua ngang chân chàng.

Bên kia một lần nữa, Mạch Kiếm Tùng dựng Thạch Bàn chường đón thẳng đỡ thăng.

“Àm... âm...”

Lần này y không thối bộ mà hai gã hắc y nhân bị trượt dài về phía sau những hai trượng.

Bốn gã hắc y nhân toan tập kích nữa thì Đường Thắm đã dụng khinh pháp lướt qua đầu họ. Chàng vừa trụ tấn trước mái hiên đền Vạn Linh đường thì bốn gã hắc y nhân đồng loạt quay lại toan tập kích chàng.

Đường Thắm khoát tay.

Chàng chưa kịp nói thì Mạch Kiếm Tùng từ phía sau lưng bốn gã đó phát động ra một lúc đến bốn chiếc thạch bàn thủ tấn công họ.

Trong lúc tập trung vào Đường Thắm, bốn người kia hầu như không kịp phản xạ trước chiêu công của họ Mạch. Cả bốn người đều hứng trọn những chiếc bóng Thạch Bàn chường của Mạch Kiếm Tùng.

“Bình bình... bình bình...”

Bốn gã hắc y nhân ngã chúi đầu về phía trước. Họ ngã sóng soài ngay dưới những bậc tam cấp.

Mạch Kiếm Tùng rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống đó, y lướt người lên cao ba trượng rồi thẳng tay vỗ xuống bốn hắc y nhân.

Đường Thắm hét lớn :

- Mạch huynh dừng tay.

Mặc nhiên với lời nói của Đường Thắm, Mạch Kiếm Tùng vẫn bỏ chường xuống bốn gã hắc y nhân đang nằm sóng soài dưới đất.

Tình thế chẳng đáng dừng, Đường Thắm buộc phải ra tay. Chàng xê người tới, cũng dụng Thạch Bàn chường đón lấy chường công của Mạch Kiếm Tùng.

“Àm... âm...”

Không gian tĩnh lặng trước Vạn Linh đường bị phá vỡ bởi tiếng sấm chường của hai người.

Mạch Kiếm Tùng trượt hẳn về sau những ba trượng, còn đôi cước pháp của Đường Thắm thì lún sâu xuống sàn gạch của Vạn Linh đường non một đốt tay.

Bốn gã hắc y nhân chỉ thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, nếu không có sự trợ giúp của Đường Thắm.

Mạch Kiếm Tùng không khỏi sững sờ trước hành động của Đường Thắm. Y nhìn chàng gắt giọng nói :

- Sao ngươi lại cản tay ta?

- Huynh không nhận ra bốn vị Quán chủ của chúng ta sao?

Đến lượt bốn gã hắc y nhân sững sờ. Họ miễn cưỡng đứng lên rồi cùng mở vuông lụa đen che mặt. Chân diện của bốn vị Quán chủ hiện ra.

Tiêu Kỳ hỏi :

- Đường Thắm... Sao ngươi nhận ra chúng ta?

Đường Thắm ôm quyền thủ lễ :

- Có gì khó đâu... Văn sinh chỉ cần tỉnh mắt một chút sẽ nhận ra ngay bộ pháp của bốn người. Với lại võ công của bốn vị tiền bối là những võ công cùng một môn phái. Bốn vị tiền bối không phải người cùng một phái sao?

Mạch Kiếm Tùng nhìn chàng :

- Ngươi nhớ chúng ta có phận trách vào Vạn Linh đường, bất cứ ai cản bước đều giết chết chứ?

- Đệ nhớ chứ... Nhưng không phải chỉ có một cách giết người mới vào đến Vạn Linh đường. Đường Thắm đang đứng trước cửa Vạn Linh đường đây nhưng đâu có cần phải thượng cẳng tay hạ cẳng chân. Huống chi bốn vị tiền bối cản đường Mạch huynh và Đường Thắm lại là bốn vị Quán chủ. Mạch huynh, một ngày cũng là thầy, nửa ngày cũng là thầy. Huynh và Đường Thắm sao có thể bắt kính với bốn vị tiền bối đây được vậy.

- Ngươi có đường đi của ngươi, ta có đường đi của ta, chẳng ai giống ai cả.

Đường Thắm buông tiếng thở dài, chàng quay lại nhìn bốn vị Quán chủ.

Ngô Luật nói :

- Xem như hai người đã qua được cửa ải này rồi. Vậy hãy vào Vạn Linh đường đi.

Đường Thắm ôm quyền :

- Đa tạ tiền bối.

Chàng nhìn lại Mạch Kiếm Tùng.

- Huynh cùng vào với đệ chứ?

Mạch Kiếm Tùng bước qua mặt bốn vị Quán chủ võ quán Trùng Hưng, chậm rãi đi thẳng vào trong Vạn Linh đường. Đường Thắm sánh bước cùng với y.

Trong đại điện Vạn Linh đường, một người vận cẩm y đang đứng quay lưng lại hai người.

- Hai người đã đến rồi.

Đường Thắm nhìn cẩm y nhân. Chàng nhận ra giọng nói quen thuộc đã mở biệt thất để luyện Thạch Bản chương.

Đường Thắm ôm quyền thủ lễ rồi nói :

- Đường Thắm và Mạch huynh chiếu theo thời hạn đã đến Vạn Linh đường.

Cẩm y nhân quay lại. Chân diện của cẩm y nhân được che bởi một chiếc mặt nạ dát vàng.

Cẩm y nhân từ tốn nói :

- Hai người là những tinh hoa mà Kim Diện bang đi tìm. Một trong hai người sẽ là Tử Vong Sứ. Kẻ thứ hai sẽ chết hoặc làm mục nhân của Tử Vong Sứ.

Cẩm y nhân định nhìn qua Đường Thắm.

- Tử Vong Sứ được một đặc ân.

Đường Thắm ôm quyền :

- Tôn giá... nói như vậy thì một trong hai huynh đệ vẫn sinh phải chết hoặc trở thành mục nhân cho người kia sao?

- Chỉ có một Kim diện dành cho Tử Vong Sứ. Không thể chia Kim diện ra làm hai. Hai người sẽ giành giật chiếc kim diện để trên án thờ vạn linh kia.

Đường Thắm nhìn lại Mạch Kiếm Tùng.

Kiếm Tùng nhìn chàng. Hai người đối nhãn nhìn nhau.

Đường Thắm buông tiếng thở dài rồi nhìn lại cẩm y nhân.

- Tôn giá... vẫn sinh có thể nhường lại cho Mạch huynh được không?

- Kim diện không phải là chiếc bánh để nhường nhịn nhau. Hãy chấp nhận một cuộc đấu để có Kim diện.

- Không có cách nào khác hơn điều đó sao?

- Không.

Mạch Kiếm Tùng quay ngoắt lại phía Đường Thắm.

- Xuất thủ đi.

- Mạch huynh... Đệ và huynh có thể thương thảo và bàn bạc với nhau mà.

Lời còn đọng trên miệng Đường Thắm thì Mạch Kiếm Tùng dựng chương võ tới chàng.

Hai chiếc bóng thạch thủ cất đến Đường Thắm. Chàng buộc phải lách bộ né tránh.

“Àm...”

Hai chiếc bóng bản thủ khoét ngay hai chiếc lỗ to bằng cái nĩa ngay dưới chân Đường Thắm.

Chàng khoát tay :

- Huynh thật là quá đáng. Đường Thắm sẵn sàng nhường Kim diện cho huynh.
- Ta không cần.

Mạch Kiếm Tùng vừa xê người lướt tới. Một lần nữa y dụng võ công Thạch Bản chương tập kích Đường Thắm.

Lần này Đường Thắm không muốn né tránh nữa mà dụng Thạch Bản chương đón thẳng đỡ thẳng. Chàng vừa đón lấy chương công của Mạch Kiếm Tùng vừa nói :

- Huynh có võ công tuyệt học thì đệ cũng có mà.

Bốn chiếc bóng Thạch Bản chương chạm thẳng vào nhau.

“Àm... Âm...”

Sau hai tiếng sấm chương dữ dội, Mạch Kiếm Tùng trượt dài về sau đến bốn trượng, khoe miệng rỉ máu, còn Đường Thắm chỉ lùi đứng nửa bộ.

Nhìn qua cục trường cũng biết thắng bại thuộc về ai. Cẩm y kim diện nhân cũng buột miệng thốt :

- Y...

Mạch Kiếm Tùng toan dẫn bộ đến tập kích tiếp Đường Thắm thì Cẩm y kim diện nhân khoát tay :

- Đủ rồi.

Mạch Kiếm Tùng rút tay lại. Y nhìn Kim diện cẩm y nhân bằng ánh mắt bất nhẫn.

Kim diện cẩm y nhân nhìn lại Đường Thắm

- Đường Thắm...

Đường Thắm ôm quyền :

- Có văn bối...
- Ngươi thụ học võ công ở đâu?
- Văn bối vừa thụ giáo Thạch Bản chương trong mật thất mà tiền bối vừa chỉ huấn.
- Có đúng như vậy không?
- Văn bối nói không ngoa.
- Thế tại sao uy lực Thạch Bản chương của ngươi lại hơn hẳn Mạch Kiếm Tùng?
- Cách văn bối luyện công khác hẳn với huynh ấy.
- Ngươi luyện khác với Mạch Kiếm Tùng ư?

Đường Thắm gật đầu :

- Đúng như vậy ạ... Văn sinh luyện ngược lại với Mạch huynh. Nếu huynh ấy luyện theo thứ tự từ bức đồ hình thứ nhất đến thứ ba thì văn bối luyện ngược lại từ đồ hình thứ ba sang đồ hình thứ nhất.
- Tại sao ngươi có cách luyện đó?
- Bởi Mạch huynh nói, Đường Thắm và huynh ấy không cùng đi trên một con đường. Mỗi người có một sự lựa chọn riêng chẳng ai giống ai. Nếu như văn bối cũng luyện Thạch Bản chương như huynh ấy chẳng khác nào theo chân Mạch huynh mà không chừng còn khiến Mạch huynh không đồng tình với văn bối.

Kim diện cẩm y nhân chấp tay sau lưng. Y có vẻ suy nghĩ rồi bước đến án thờ Vạn Linh. Y trầm giọng nói :

- Ngươi sẽ là Tử Vong Sứ.

Mạch Kiếm Tùng quỳ xuống trước mũi giày của Kim diện cầm y nhân.

Đường Thâm nhìn lại hai người, lòng nhủ thầm “Mạch huynh là Tử Vong Sứ, còn ta sẽ là gì? Chẳng lẽ là mục nhân cho Mạch huynh?”.

Mạch Kiếm Tùng đưa hai tay qua khỏi đầu đón lấy Kim diện. Cầm y kim diện nhân nghiêm giọng nói :

- Tử Vong Sứ được quyền thỉnh thị đặc ân từ Vạn Linh thần.

- Mạch Kiếm Tùng chỉ cần xin mối thù của Mạch gia được trả.

- Được... Lời thỉnh cầu của ngươi sẽ được toại nguyện. Kể từ hôm nay ngươi là Tử Vong Sứ của Vạn Linh thần. Sự trung thành đó sẽ là bước đầu để ngươi thăng hoa sau này. Ngươi có thể trở thành thiên hạ đệ nhất nhân hay không là do sự trung thành của ngươi.

Cầm y nhân kim diện lấy ngón trỏ thủ để trên án thờ.

Y trao ngón trỏ thủ đó cho Mạch Kiếm Tùng rồi nói :

- Thực hiện nghi thức đi.

- Mạch Kiếm Tùng tuân lệnh.

Kiếm Tùng dùng trỏ thủ vạch một đường dài trên lòng bàn tay rồi nhều máu xuống khắp án thờ. Y làm xong thì thối bộ lại.

Kim diện cầm y nhân nhìn lại Mạch Kiếm Tùng lạnh lùng nói :

- Máu của ngươi sẽ rưới đỏ án thờ Vạn Linh thần, nếu ngươi phản bội lại Vạn Linh thần...

Mạch Kiếm Tùng ôm quyền nói :

- Kiếm Tùng mãi mãi là kẻ trung thành.

Cầm y nhân gật đầu.

- Ngươi đi được rồi.

Mạch Kiếm Tùng quay bước chậm rãi rời khỏi đền Vạn Linh. Khi Mạch Kiếm Tùng đi rồi, cầm y nhân mới nhìn lại Đường Thâm.

Tiếp nhận ánh mắt đó, chàng cảm thấy bồn chồn.

Chàng ôm quyền thủ lễ :

- Tôn giá... vẫn bối cũng được nhận.

Kim diện cầm y nhân khoát tay :

- Ba ngày nữa sẽ có người đến đưa tiểu tử đi.

Đường Thâm buột miệng hỏi :

- Văn bối đi đâu?

- Đi đâu, đến lúc đó, tiểu tử sẽ tự biết.

Nói rồi Kim diện cầm y nhân rào bước đi thẳng ra cửa Vạn Linh đường, bỏ Đường Thâm ở lại với những ý niệm vu vơ trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hoa rơi hữu ý

Vừa bước vào tửu điểm trước đây chàng và lão Dụ đối ẩm thì gã quán chủ hồi hải bước ra.

- Công tử... mời vào... mời vào. Tiểu nhân đã bày sẵn rượu rồi. Chỉ chờ có công tử đến mà thôi.

Đường Thâm nhúm mày :

- Quán chủ đã bày sẵn rượu rồi?

- Đúng.

- Nói vậy quán chủ biết tại hạ sẽ đến tửu điểm của quán chủ?

- Hề... Đã có người dẫn trước cho tiểu nhân.

- Dụ tiên sinh...

Vừa nói Đường Thâm vừa bước vào tửu điểm. Gã quán chủ đưa chàng đến một gian biệt phòng. Trong gian biệt phòng đó đúng là đã bày sẵn một bàn đại yến với sơn hào hải vị và một vò rượu hai cân. Chàng nhìn lại gã quán chủ :

- Thế Dụ tiên sinh có đến không?

Chàng vừa thốt chưa dứt câu thì từ ngoài cửa, Lục Y Phụng bước vào.

- Dụ tiên sinh không đến nhưng Y Phụng tiếp Đường Thâm huynh được không?

Đường Thâm nhìn nàng gượng cười :

- Thì ra là Lục cô nương, tại hạ cứ ngỡ đầu bàn đại yến này là của Dụ tiên bối.

- Dụ tiên sinh phái Y Phụng tiếp Đường Thâm huynh đó.

Nàng ra dấu cho gã tiểu nhị rời khỏi biệt phòng. Hai người ngồi vào bàn.

Đường Thâm nhìn Lục Y Phụng.

Chàng bưng bầu rượu không vội chuốc ra chén mà hỏi Lục Y Phụng :

- Sao cô nương biết tại hạ ở đây?

- Huynh hỏi một câu mà nếu huynh hỏi thì Y Phụng sẽ phải nghĩ thầm, sao gã này lại hỏi như vậy nhỉ. Dụ tiên sinh là người nhà của Y Phụng. Đã gặp huynh ở đây, ắt phải nói cho Y Phụng biết chứ. Y Phụng còn biết về Đường huynh hơn thế nữa kia. Huynh là một gia sư trẻ tuổi nhất Giang Tô và được nhiều người ngưỡng mộ kia.

Đường Thâm chuốc rượu ra chén.

Chàng vừa chuốc rượu vừa nói :

- Xem ra cô nương đã biết rất rõ về Đường Thâm.

- Tất nhiên rồi. Đường huynh còn muốn nghe Y Phụng nói biết gì về huynh nữa không?

Nhìn Y Phụng, Đường Thâm đặt vò rượu xuống bàn.

- Cô nương còn biết gì nữa?

- Chu Uyển Thanh, ái nữ của Huyện lệnh Chu Tấn đã yêu huynh. Nhưng gã thiếu gia Hoàng Quốc Túy lại yêu Chu Uyển Thanh.

Nàng chống tay nhìn Đường Thâm chặc lưỡi.

- Ái chà... Tình yêu tay ba thật là gay gắt. Cuối cùng thì cũng có người phải ra đi chứ. Kê ra đi lại chính là Đường Thâm huynh. Huynh rời Giang Tô mang theo mối hận tình với Hoàng Quốc Túy và lão Huyện lệnh, mò tới kinh thành, tìm tới võ quán Trùng Hưng để học võ công.

Nàng mỉm cười nhìn Đường Thâm.

Bưng chén rượu, Lục Y Phụng nhướn đôi chân mày lá liễu.

- Y Phụng chia buồn với Đường huynh.

Đường Thâm gượng cười :

- Tại hạ đành phải nhận chén rượu chia buồn của Y Phụng cô nương.

Hai người cùng cạn chén.

Uống cạn chén rượu, Lục Y Phụng nhắm mắt.

- Cay quá, nồng quá.

Đường Thâm nheo mày nhìn nàng.

- Hình như Lục cô nương không biết uống rượu?

- Không biết uống thì từ từ cũng uống được mà. Hê... Mà huynh nói nghe kỳ quá. Sao lại đành nhận chia buồn của Y Phụng chứ. Đúng ra huynh phải nói là cảm kích sự chia buồn của Y Phụng mới đúng chứ.

- Tại hạ nói như vậy vì chưa đến nỗi ôm mối hận tình như Lục Y Phụng cô nương nghĩ.

Y Phụng nheo mày.

- Lạ quá hà... Huynh bị Hoàng Quốc Túy cướp người yêu, bị Huyện lệnh đại nhân đuổi khỏi Giang Tô. Huynh đến kinh thành đầu nhập võ quán Trùng Hưng để học võ công. Không hận tình thì sao huynh lại học võ công chứ? Học võ công để trả thù Hoàng Quốc Túy thiếu gia phải không?

Đường Thâm lắc đầu.

- Không... Đường Thâm học võ công chỉ để học võ công thôi, chứ chẳng hề có mục đích trả thù ai cả. Với lại cũng không muốn bị người ta ức hiếp mình để rồi phải cần đến một cô nương xông pha để cứu mình.

Nàng nhướn mày nhìn chàng.

Đường Thâm chuốc rượu ra chén. Chàng vừa chuốc vừa nói :

- Tại hạ nói hình như Y Phụng cô nương không tin lắm thì phải nên mới nhìn tại hạ bằng ánh mắt đó.

- Đường huynh không yêu Chu Uyển Thanh tiểu thư à?

Chàng bưng chén rượu.

- Khó trả lời... Thật là khó trả lời.

Nàng nhướn đôi chân mày lá liễu.

- Sao lại khó trả lời? Huynh yêu ai thì nói yêu, không yêu thì nói không. Có cái gì mà khó trả lời, hay huynh ngại trả lời với Y Phụng.

Đường Thâm lắc đầu.

- Tại hạ không biết Chu Uyển Thanh tiểu thư có yêu mình hay không và cũng chưa từng nói yêu nàng. Chỉ mới thế thôi mà đã có chuyện xảy ra rồi. Đã bị Hoàng thiếu gia phái bộ đầu Dương Triều Mục đánh rồi còn bị đuổi khỏi Giang Tô. Nếu tại hạ nói yêu thì không biết chuyện gì xảy ra nữa.

Nàng gật đầu.

- Hê... Yêu mà như vậy thì yêu làm cái gì. Huynh thế nào cũng phải có người yêu mà, đâu phải chỉ có một mình Chu Uyển Thanh. Y Phụng mời huynh.

Chàng mỉm cười nhìn nàng.

- Mời Lục Y Phụng cô nương.

Hai người cùng cạn chén. Y Phụng vừa đặt chén rượu xuống thì bật ra tiếng ho khan. Nàng vội dùng ống tay áo che miệng mình lại. Nàng thở gấp một lúc.

Đường Thâm nhìn nàng. Chàng nhận ra vẻ mặt nàng có nét đau đớn.

- Y Phụng... nàng sao vậy?

Rút sâu một luồng chân khí rồi nàng thả tay áo xuống nhìn Đường Thâm.

- Y Phụng không có gì đâu... Huynh đừng có lo. Có lẽ Y Phụng uống rượu không quen nên mới bị như vậy thôi.

- Nếu nàng không uống được rượu thì thôi vậy, chúng ta sẽ không uống rượu nữa.

Nàng trở mắt nhìn chàng.

- Nếu không muốn uống rượu với huynh... Y Phụng sao có thể đàm đạo với huynh được? Y Phụng sợ không uống rượu sẽ không đàm đạo được với huynh.

- Không uống rượu, Đường Thâm và Y Phụng vẫn có thể đàm đạo được mà.

Nàng mở to mắt hết cỡ. Đôi mắt nàng tròn xoe long lanh như hai hạt huyền rơi vào Đường Thâm.

- Huynh nói chúng ta đi dạo ư?

Đường Thâm gật đầu.

- Chúng ta đi dạo chứ?

- Chúng ta đi... nhưng huynh tìm đến từ điểm này để uống, nhưng giờ thì phải đi dạo với Y Phụng... huynh có phiền Y Phụng không?

Chàng lắc đầu.

- Không... Nhất định là không rồi. Tại sao Đường Thâm lại phiền người ân của mình chứ. Ở Giang Tô nếu không có nàng, ta chẳng biết mình sẽ ra sao nữa.

Hai người đứng lên rời từ điểm. Họ rảo bước qua những con đường trong kinh thành.

Y Phụng nhìn qua Đường Thâm nói :

- Lâu lắm rồi Y Phụng mới đi dạo đó.

- Y Phụng đã từng đến Giang Tô mà.

Chàng nhìn nàng mỉm cười.

Đôi lông mày của Y Phụng ửng hồng.

- Y Phụng nói, chưa bao giờ Y Phụng đi dạo với nam nhân cả.

- Vậy đây là lần đầu tiên Y Phụng đi dạo với Đường Thâm?

Nàng bẽn lẽn gật đầu.

Đường Thâm hỏi :

- Ta mạo phạm hỏi nàng.

Chàng lưỡng lự.

Y Phụng vồn vã nói :

- Huynh muốn hỏi gì, hỏi đi.

Đường Thâm điểm nụ cười mỉm rồi từ tốn nói :

- Y Phụng chưa có ý trung nhân sao?

Sắc diện nàng đỏ bừng, nàng nhìn về phía một cửa hiệu rồi nói :

- Huynh... Cửa hiệu kia bán nhiều đồ quá... Chúng ta vào xem nhé.

Đường Thâm gật đầu.

Chàng nghĩ thầm “Nàng e thẹn không muốn trả lời mình”.

Chàng và Y Phụng bước vào cửa hiệu. Gã hiệu chủ đơn đã đón hai người :

- Công tử, tiểu thư cần gì ạ?

Y Phụng nhìn Đường Thâm

- Huynh thích gì?
- Huynh chẳng được thứ gì cả nhưng nếu Y Phụng thích thì cứ chọn.
- Lục Y Phụng muốn huynh chọn cho muối.

Đường Thâm bối rối.

- Ta biết chọn mua cho Y Phụng muối thứ gì đây?

Chàng nhìn đến râu chuỗi ngọc trai.

- Y Phụng thích râu chuỗi này không?

Nàng gật đầu.

Đường Thâm hỏi hiệu chủ.

- Hiệu chủ, tại hạ lấy râu chuỗi này, giá bao nhiêu?

Gã hiệu chủ đơn đả giá là cười :

- Công tử cho tôi hai mươi lạng.

Đường Thâm trở mắt nhìn gã :

- Cái gì... hai mươi lạng?
- Dạ... râu chuỗi này rất đẹp, phù hợp với tiểu thư lắm, công tử đi khắp kinh thành cũng không tìm được râu chuỗi thứ hai đâu.
- Tại hạ biết như vậy rồi, nhưng tại hạ... tại hạ chỉ là một gia sư, đâu có ngân lượng nhiều như vậy.

Y Phụng xen vào.

- Không sao đâu... Y Phụng sẽ cho huynh mượn.
- Nhưng vậy...

Nàng nhìn chàng mặt sa sầm xuống, Y Phụng nói :

- Y Phụng cũng không có ngân lượng đem theo bên mình đâu, nhưng có thứ này...

Nàng vừa nói vừa rút ngay cây trâm trên mái tóc mình, trao cây trâm có đính một hạt dạ minh châu cho gã hiệu chủ.

- Hiệu chủ... tôi đổi lấy cây trâm này với râu chuỗi kia được chứ?

Gã hiệu chủ nhìn qua cây trâm, mắt sáng hẳn lên :

- Dạ được... Thậm chí tiểu nhân còn phải thối lại cho tiểu thư nữa.

Nàng khoát tay :

- Không sao, chỉ cần hiệu chủ đồng ý đổi thôi là tốt rồi.

Y Phụng cầm lấy râu chuỗi.

- Huynh đeo cho Y Phụng đi.

Đường Thâm miễn cưỡng đeo râu chuỗi cho nàng.

Hai người rời khỏi cửa hiệu. Ra khỏi cửa hiệu, Đường Thâm nói :

- Đúng ra Y Phụng không nên làm như vậy.
- Tại sao không nên?

- Nếu như ta có ngân lượng thì đã mua tặng cho muội chứ không để muội đem cây trâm đáng giá kia để đổi lấy xâu chuỗi này.

Nàng phụng phịu nhìn Đường Thâm.

- Y Phụng thích xâu chuỗi huynh tặng cho Y Phụng.

- Nhưng...

- Muội biết rồi... Cứ xem như huynh vay của muội. Khi nào huynh có thì đến cửa hiệu mua lại cây trâm đó cho muội.

Đường Thâm gượng cười :

- Huynh sợ...

- Huynh sợ gì?

- Ta không có đủ ngân lượng để mua lại cây trâm kia. Nợ lại chồng thêm nợ, làm sao Đường Thâm này trả hết cho Y Phụng.

- Thì huynh sẽ là con nợ của muội, khi nào muội bắt huynh trả thì huynh sẽ trả.

- Đến bao giờ huynh mới trả được cho Y Phụng đây?

- Khi nào huynh có thì huynh trả, nhưng muội chỉ muốn huynh mắc nợ Y Phụng mãi mãi thôi.

Chàng gượng cười, lắc đầu.

Nàng chỉ về phía trước.

- Huynh xem phía trước...Người ta đến đền Nguyệt lão đông quá. Không biết trong đó có gì không?

- Y Phụng hỏi Đường Thâm, Đường Thâm không biết hỏi ai.

- Huynh và Y Phụng đến đó đi.

Hai người thả bước đến ngôi đền Nguyệt lão.

Y Phụng hỏi một phu nhân từ trong đền Nguyệt lão bước ra.

- Tâu nương... Trong đền hôm nay có gì mà người ta đến đông vậy?

- Cô nương không biết ư?

Y Phụng gật đầu.

Vị phu nhân nhìn qua hai người, mỉm cười rồi nói :

- Hôm nay là ngày vía của Nguyệt lão... Hai người vào đây sẽ ước gì được nấy đó.

- Đa tạ tâu nương.

Nàng nhìn lại Đường Thâm.

- Đường huynh... Chúng ta vào trong đó nhé.

Đường Thâm gật đầu.

Hai người vào bên trong đền Nguyệt lão mới biết hôm nay là ngày vía của Nguyệt lão, nam thanh nữ tú tìm đến để cầu duyên.

Y Phụng nói với Đường Thâm.

- Huynh... Chúng ta vào trong đó để cầu duyên đi.

- Huynh biết cầu duyên với ai.

- Đường huynh cầu duyên với ai cũng được mà. Ngay cả vị phu nhân vừa rồi Y Phụng gặp cũng đã ngoài tứ tuần mà còn cầu duyên mà. Chúng ta không thể bỏ qua cơ hội này.

- Vậy cũng được.

Hai người bước vào đền, thấp hương quỳ trước mặt Nguyệt lão.

Đường Thâm tò mò nhìn trộm nàng. Chàng nhận ra vẻ mặt nàng rất trang trọng như thể đang dồn tất cả những tâm thức vào lời tâm nguyện của mình.

Chàng mỉm cười nghĩ thầm “Hồng biết Y Phụng đang khẩn nguyện được trọn tình với ai?”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì bất giác Y Phụng lại ho khan.

Nàng vội dùng ống tay áo che miệng mình lại.

Đường Thâm nheo mày :

- Y Phụng...

Nàng nhìn qua Đường Thâm, miệng mỉm cười.

Đường Thâm nói :

- Trong này khói hương nhiều quá, không tiện cho Y Phụng vào đâu.

Hai người rời đền Nguyệt lão bước ra ngoài.

Y Phụng nhìn Đường Thâm hỏi :

- Đường huynh khẩn trọn đời được trọn tình với Chu Uyển Thanh tiểu thư phải không?

Chàng gượng cười trả lời :

- Thú thật... huynh không hề khẩn gì cả.

- Sao huynh không khẩn?

- Vì huynh cảm thấy có cái gì đó không được linh thiêng lắm.

- Sao lại không linh thiêng?

- Thì Y Phụng thấy rồi đó, người ta nói ông tơ bà nguyệt chứ có ai nói đến Nguyệt lão đâu. Đẳng này Nguyệt lão lại ngồi tơ tơ có một mình. Xem chừng Nguyệt lão còn cô đơn lẻ bóng thì sao kết tình duyên cho ai được. Nếu huynh đoán không lầm, chắc Nguyệt lão cũng thừa biết câu nói này...

Chàng ngưng lại nửa chừng nhìn nàng điểm nụ cười đầy ẩn ý.

Lục Y Phụng hỏi :

- Câu nói gì?

- Trong bốn cái ngốc thì cái ngốc nhất chính là làm mai. Nguyệt lão chắc chắn không ngốc như vậy đâu. Nếu Nguyệt lão là đệ nhất ngu ngốc thì chắc hẳn không được thiên hạ lập đền thờ đâu.

Nàng lườm Đường Thâm.

- Huynh nói vậy mà cũng nói. Nếu như những đôi uyên ương yêu nhau chân thành nhưng bị trắc trở thì biết tựa vào ai.

- Huynh chỉ nói vậy thôi, chứ ai tin vào Nguyệt lão thì cứ tin.

Y Phụng nắm tay chàng.

- Huynh này... chúng ta vào trong xin một que xăm đi. Trong que xăm thế nào cũng có sự linh ứng mà.

Nàng nói dứt câu lại quay mặt chỗ khác dùng ống tay áo che miệng ho khan một tiếng. Thấy nàng ho, Đường Thâm phải lưu tâm đến :

- Hình như Y Phụng mũi không được khỏe?

- Không có gì đâu... Tại nhang khói còn đọng trong khướu giác của Y Phụng đó. Y Phụng sẽ hết ngay thôi mà.

Nàng nói rồi kéo tay chàng đến bàn một gã thầy tướng.

Nàng nói với gã thầy tướng :

- Tiên sinh lấy cho tiểu nữ một quẻ xăm và huynh ấy một quẻ xăm.

Lão thầy tướng nhìn chàng và Y Phụng rồi nhón tay lấy hai quẻ xăm trao cho chàng và Y Phụng.

Y Phụng bóc quẻ xăm. Nàng đọc nhanh qua quẻ xăm đó rồi trả lại cho lão thầy tướng.

- Tiểu nữ không chịu quẻ xăm này đâu.

- Tiểu thư... Mỗi người chỉ nhận một quẻ xăm thôi. Quẻ xăm thứ hai sẽ không linh ứng đâu.

Đường Thâm đọc qua quẻ xăm của mình rồi gấp lại. Chàng lấy một nén bạc đặt lên bàn rồi nói với Y Phụng :

- Chúng ta đi.

Hai người quay bước rời khỏi đền Nguyệt lão.

Vừa đi Đường Thâm vừa nói :

- Quẻ xăm của nàng viết những gì mà nàng trả lại cho lão thầy tướng vậy?

Y Phụng sa sầm mặt. Nàng buông tiếng thở dài rồi dỗi mắt nhìn đắm đắm vào cõi hư vô.

- Y Phụng không nói đâu.

Đường Thâm mỉm cười :

- Để huynh xem qua nào.

Nàng lắc đầu :

- Không, muội trả lại cho lão thầy tướng rồi.

- Cái gì của Nguyệt lão thì trả lại cho Nguyệt lão. Thế cũng được. Đúng ra huynh cũng phải trả quẻ xăm này lại cho lão.

- Quẻ xăm của huynh nói gì?

Đường Thâm mỉm cười trao quẻ xăm của mình cho nàng. Y Phụng mở quẻ xăm nhìn lướt qua. Mặt nàng đỏ ửng với những nét thẹn thùng. Nàng nhìn Đường Thâm.

- Muội sẽ giữ quẻ xăm này.

- Của Đường Thâm mà.

- Quẻ tốt thì muội giữ mà.

Đường Thâm bật cười thành tiếng :

- Muội cũng muốn có số đào hoa như huynh à?

Chân diện của nàng nóng bừng khi nghe lời nói này của Đường Thâm. Nàng ngượng Đường Thâm rồi nói :

- Nếu Y Phụng là nam nhân thì cũng rất muốn được quẻ xăm đó. Huynh đã được Nguyệt lão để mắt đến rồi. Thế nào huynh cũng chẳng lười tình để bấy Chu Uyển Thanh tiểu thư.

Đường Thâm tròn mắt nhìn nàng :

- Ê... Y Phụng đừng quên huynh đã từng là gia sư tại Giang Tô đấy nhé.

Nàng mỉm cười :

- Vậy quẻ xăm của huynh cũng sai sao?

- Huynh chẳng tin vào quẻ xăm. Làm sao lão thầy tướng kia biết mình bằng chính bản thân mình.

Nàng nhìn Đường Thâm mỉm cười.

Hai người rảo bước ra khỏi kinh thành.

Đường Thắm hỏi nàng :

- Hôm nay đi dạo như vậy, Y Phụng thấy có vui không?
- Chưa bao giờ muội có được một ngày vui vẻ như hôm nay.

Chàng mỉm cười với câu nói của nàng.

Đường Thắm không khỏi thích thú khi nghe câu nói này của nàng. Hai người thả bước đến chân đồi thì nghe có tiếng chuông kinh và tiếng bình khí va chạm vào nhau trên đỉnh đồi.

Lục Y Phụng nhìn Đường Thắm :

- Huynh... chúng ta lên đồi xem chuyện gì đang xảy ra.

Đường Thắm gật đầu. Chàng cùng Lục Y Phụng thi triển khinh thuật lên đỉnh đồi. Trên đỉnh đồi, ba vị đạo sĩ Võ Đang phái đang vây bức một nữ lang vận bạch y. Bạch y nữ lang mặc dù đã thi triển tất cả tuyệt học kiếm pháp nhưng vẫn bị ba vị đạo sĩ bức ép vào tử cảnh.

Bạch y nữ lang vừa phạt kiếm đỡ thanh trường kiếm của gã đạo sĩ mặt đỏ thì bị hai gã đạo sĩ kia đánh cho một chuông ngã nhào xuống đất.

Lục Y Phụng lớn tiếng thét :

- Dừng tay...

Tiếng thét của nàng khiến ba vị đạo sĩ đồng loạt rút kiếm lại. Nữ lang vận bạch y miễn cưỡng đứng lên.

Lục Y Phụng chấp tay sau lưng bước đến trước mặt ba gã đạo sĩ nghiêm giọng nói :

- Các người không thấy làm vậy là trơ trên sao? Ba người mà đi bức hiếp một cô gái như vị cô nương đây thì đâu có công bằng.

Gã đạo sĩ mặt đỏ đánh mặt nhìn nàng :

- Nha đầu... không phải chuyện của ngươi, nhanh cút ngay đi.
- Đạo trưởng nói vậy sao được? Chẳng lẽ thấy chuyện bất bình lại làm ngơ sao?
- Nha đầu không biết tự lượng sức mình xen vào chuyện thị phi. Hẳn là nha đầu muốn chết chung với à kia rồi.

Gã đạo sĩ mặt đỏ vừa nói dứt câu thì bất thành linh có một người lướt đến bên cạnh Y Phụng.

Ba gã đạo sĩ vừa thấy người đó liền thối bộ. Gã đạo sĩ mặt đỏ nói :

- Huyết Kiếm Tur Khổng.

Huyết Kiếm Tur Khổng nhìn ba gã đạo sĩ bằng ánh mắt cú vọ tròn ròn, y nhặt nhều nói :

- Bọn đạo sĩ thúì các người đã biết rồi, sao còn chưa đi?

Bọn đạo sĩ mặt đỏ nói :

- Tur Khổng tôn giá...Đây là chuyện riêng giữa Võ Đang và Phù Vân cung, không liên can đến tôn giá.
- Thế thì hãy tiếp nhận kiếm của ta xem có liên can hay không?

Nói dứt lời, Huyết Kiếm Tur Khổng rút soạt thanh kiếm giắt sau lưng mình. Lưỡi kiếm đỏ ối như thể được nhuộm bằng máu, phản chiếu ánh hoàng hôn như tóe ra những tia máu trông thật ghê rợn.

Gã đạo sĩ mặt đỏ quát :

- Võ Đang tam hiệp có gì phải sợ Huyết Kiếm Tur Khổng chứ.

Ba gã đạo sĩ Võ Đang múa tít thanh trường kiếm tạo ra một bức màn dày đặc án ngữ phía trước mình.

Huyết Kiếm Tur Khổng hét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng thét đó, một màn ảnh kiếm đỏ ối to lớn, rộng hơn và sát kiếm mãnh liệt hơn chụp xuống màn kiếm quang của Võ Đang tam hiệp.

Màn kiếm quang đỏ ối chẳng mấy chốc đã nuốt chửng lấy kiếm ảnh của Võ Đang tam hiệp.

Cuộc quyết chiến của Huyết Kiếm Tư Khổng và Võ Đang tam hiệp diễn ra cực nhanh rồi kết thúc nhưng để lại một cục trường vô cùng khủng khiếp. Võ Đang tam hiệp đã bị Huyết Kiếm Tư Khổng biến thành những thầy ma không toàn vẹn. Những người đó chết mà tay vẫn chưa chịu buông đốc kiếm. Tay kiếm còn run bần bật trong khi thủ cấp đã lìa khỏi cổ.

Chứng kiến cảnh chết chóc đó, Đường Thâm không khỏi cảm thấy gai lạnh cột sống, Chàng lắc đầu.

Huyết Kiếm Tư Khổng nhìn lại Lục Y Phụng.

Y ôm quyền chưa kịp nói thì Lục Y Phụng đã ôm quyền lên tiếng trước :

- Đa tạ tôn giá đã trợ thủ.
- Bảo trọng.

Nói rồi, Huyết Kiếm Tư Khổng thi triển khinh công rồi ngay khỏi ngọn đồi đó.

Y Phụng thở phào một tiếng.

Đường Thâm vẫn còn vẻ ngơ ngác trước sự xuất hiện của Huyết Kiếm Tư Khổng và bỏ đi của y.

Bạch y nữ lang nhìn Lục Y Phụng ôm quyền :

- Đa tạ cô nương đã trợ thủ, sau này Phù Vân cung sẽ báo đáp.

Lục Y Phụng không muốn chuyện này xảy ra, mà tại vì ba vị đạo trưởng này bức bách nên mới xảy ra cục trường này. Nàng quay lại nhìn Đường Thâm nói :

- Đường huynh... chuyện xảy ra khiến Y Phụng sợ quá.

Đường Thâm nhìn bạch y nữ lang, nàng nhìn chàng rồi quay bước thi triển khinh công bỏ đi.

Đường Thâm và Y Phụng cũng rời khỏi ngọn đồi đó.

Nàng vừa đi vừa nói :

- Muội không ngờ sự thể lại xảy ra như vậy. Những tưởng đâu có thể cản ngăn được họ, nhưng không ngờ ba vị đạo trưởng chết oan uổng.
- Huyết Kiếm Tư Khổng tôn giá đến thật đúng lúc, nếu không muội phải lâm trận. Tất nhiên huynh cũng phải thượng cẳng tay hạ cẳng chân. Có điều Huyết Kiếm Tư Khổng dụng kiếm pháp quá tàn nhẫn.

Chàng lắc đầu :

- Huynh hầu như không còn tin vào mắt mình nữa đó. Huyết Kiếm Tư Khổng tôn giá dụng kiếm giết người cứ như lấy vật trong túi vậy.
- Huynh cũng đừng trách, người võ lâm là như vậy đó. Một khi đã dụng đến võ công thì phân định ai thắng ai thua và người chết kẻ sống.

Nàng nhìn Đường Thâm :

- Chuyện này xảy ra khiến huynh và Y Phụng mất vui. Huynh và muội đi uống rượu nhé.
- Lục Y Phụng không biết xuống rượu mà.
- Thì muội sẽ chuốc rượu cho huynh xuống. Muội và huynh sẽ tìm một nơi nào vắng vẻ để uống mà quên đi chuyện vừa mới xảy ra.
- Vậy cũng được.

Hai người thả bước đến bờ sông Dương Tử. Y Phụng reo lên :

- Đã có chỗ để muội và huynh uống rượu rồi.
- Đâu?

Nàng chỉ về một chiếc lầu thuyền neo cạnh một ghềnh đá. Đường Thâm gượng cười :

- Ta sợ chủ nhân lầu thuyền đó không tiếp ta và Y Phụng.

Nàng nhìn chàng rồi giả là nói :

- Chưa đến sao huynh đã biết họ không tiếp chúng ta?

Nàng nắm tay Đường Thâm :

- Đến rồi huynh sẽ biết họ có tiếp chúng ta hay không?

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sát Nhân Chỉ Kiếm

Chủ nhân lâu thuyền là một đôi phụ nữ, tuổi ngoài năm mươi. Hai người vội vã đón Lục Y Phụng. Thấy vẻ vốn vã của hai người đó, Đường Thâm phải nghĩ thầm: “Hình như đi đến đâu, Lục Y Phụng cũng có được sự ngưỡng mộ của mọi người?”.

Lục Y Phụng nhìn lại Đường Thâm từ tốn nói :

- Đường huynh... Đây là Trại chủ Thủy Hồ và phu nhân.

Trại chủ Thủy Hồ nói :

- Bỏn Trại chủ Sư Kỹ hân hạnh được đón tiếp công tử.

- Thảo sinh làm phiền Sư tiên bối.

Sư Kỹ khoát tay :

- Không phiền... mà lại rất hân hạnh cho Sư mỗ nữa.

Nghe Sư Kỹ thốt câu này, Lục Y Phụng mỉm cười. Đường Thâm ôm quyền hướng về phu nhân của Sư Kỹ trại chủ... Phu nhân của Sư Kỹ trại chủ từ tốn nói :

- Công tử cứ tự nhiên... Đấng Như Như không dám làm phiền đến công tử và tiểu thư.

Lời nói của phu nhân Sư Kỹ càng làm cho chàng bối rối. Đường Thâm ôm quyền nói :

- Thảo sinh và Y Phụng muối mới là người làm phiền phu nhân và Sư Kỹ Thủy Hồ trại chủ.

Sư Kỹ vuốt hàm râu quai nón rồi nói :

- Hầy... tiểu thư đã có lời rồi, công tử cứ tự nhiên. Thủy Hồ trại và tiểu thư trước đây cũng có mối giao tình với lão Dụ. Công tử và tiểu thư cứ xem chiếc lâu thuyền này của hai người. Sư mỗ và phu nhân mạn phép được ra phía sau và lái đưa lâu thuyền ra khơi.

Đường Thâm lắc đầu, khoát tay :

- Thảo sinh đến lâu thuyền của Trại chủ và phu nhân đã cảm thấy ngại rồi, đâu dám làm phiền hơn nữa.

Đấng Như Như mỉm cười nhìn nhanh qua Lục Y Phụng rồi định nhấn lại Đường Thâm :

- Công tử đừng ngại... không phiền đâu.

Nói rồi cả Thủy Hồ trại chủ Sư Kỹ và Đấng Như Như dời bước ra ngay sau đuôi lâu thuyền.

Một lúc sau, đích thân Đấng Như Như dọn tiểu yến bày ra mạn thuyền. Sự chu đáo đó càng làm Đường Thâm lúng túng.

- Phu nhân.

Đấng Như Như chỉ mỉm cười nhìn chàng rồi lặng tiếp ra sau đuôi thuyền.

Y Phụng nói :

- Để muối rót rượu cho huynh nhé!

Nàng vừa nói vừa bung bình rượu rót ra chén.

Đường Thắm nhìn nàng chuốc rượu rồi nói :

- Huynh cảm thấy có cái gì lạ lạ.

Nàng đặt bầu rượu xuống bàn nhìn chàng hỏi :

- Huynh thấy cái gì lạ nào?

- Hình như Trại chủ Thủy Hồ và Đấng phu nhân rất lo cho muối.

- Muối đâu có phủ nhận điều này. Sư Kỵ trại chủ và phu nhân lo cho muối và huynh bởi vì hai người có mối giao tình với Dụ tiền bối. Dụ tiền bối lại là người thân của muối.

Đường Thắm nhìn nàng :

- Huynh lại cảm nhận điều khác.

- Ồ...

Chàng lắc đầu :

- Huynh không nói đâu.

Nàng tròn mắt nhìn chàng :

- Huynh phải nói.

- Ồ...

Đường Thắm dốc chén rượu uống cạn, chàng nhìn Lục Y Phụng rồi từ tốn nói nhỏ với nàng :

- Huynh có cảm tưởng Sư Kỵ trại chủ và phu nhân có hành vi như những người hầu của muối.

Nàng tròn mắt nhìn Đường Thắm :

- Huynh nói vậy không sợ Sư Kỵ Thủy Hồ trại chủ và phu nhân buồn sao?

Đường Thắm lắc đầu khoát tay :

- Vậy muối cứ xem như huynh chưa nói gì nhé.

Nàng lườm Đường Thắm rồi bung bầu rượu rót ra chén. Y Phụng đặt bầu rượu xuống bàn nhìn Đường Thắm từ tốn nói :

- Huynh hãy nhìn xem... buổi hoàng hôn trên dòng Dương Tử thật đẹp. Huynh thấy có đẹp không?

Đường Thắm nâng chén rượu, đôi mắt nhìn vầng nhật quang đang chìm xuống đường chân trời như đang lặn vào dòng Dương Tử mênh mông.

Chàng khẽ đọc: “Nhật mộ hương quan hà xứ thị Yên ba giang thượng sử nhân sầu”.

Dịch “Chiều tà quê hương mình đâu tá Khói sông khiến người buồn vấn vương”.

Nàng nhìn chàng :

- Huynh đang mơ về Giang Tô?

- Không biết huynh có mơ về Giang Tô không?

- Huynh phải nhớ... Bởi vì ở Giang Tô đang có một trang hồng nhan đã từng có mối giao hảo với huynh.

Nàng nói dứt câu thì lại ho khan, Y Phụng phải dùng ống tay áo để che miệng lại.

Đường Thắm nhìn nàng.

Nàng lại thả ống tay áo xuống.

- Y Phụng có nói đúng ý của huynh không?

- Không... Hai câu thơ vừa rồi của đại thi hào Thôi Hiệu mà trong một lúc cảm xúc si tình huynh đọc ra thôi.

Chàng nói rồi dốc chén rượu uống cạn.

Nàng nhìn chàng nhỏ nhẹ đọc lại câu thơ cuối: “Khói sông khiến người buồn vẩn vương”.

Lục Y Phụng mỉm cười.

- Khói sông khiến người ta vương vẩn, một ngày nào đó, Y Phụng cũng có cảm giác như Đường huynh, nhìn khói sông mà vẩn vương buồn.

Nàng nhìn chàng mỉm cười.

- Huynh này... điều người ta phải vẩn vương là gì?

Đường Thâm bùng vò rượu nhưng nàng cản lại.

- Muội hầu rượu cho huynh mà.

Nàng chuốc rượu vào chén chàng, vừa chuốc rượu Y Phụng vừa hỏi :

- Huynh trả lời muội đi. Điều gì khiến người ta vẩn vương?

- Tình yêu.

- Phải vậy không?

Chàng nhìn nàng gượng cười.

- Huynh nghĩ như vậy, khi người ta yêu thì lúc nào cũng cảm nhận thấy trống vắng cái gì đó trong tim mình và khiến họ vẩn vương. Ai yêu mà không vương vẩn thì đó chưa phải là tình yêu.

- Vậy huynh đã yêu ai chưa?

- Huynh cũng không biết nữa.

- Nếu có người con gái nào yêu huynh... huynh có yêu lại không?

- Ít ra thì huynh cũng phải biết người con gái đó là ai đã chứ.

Nàng quay mặt nhìn ra ngoài khoang thuyền.

Vàng nhạt quang đã chìm hẳn xuống rồi, chỉ còn lại ráng chiều màu vàng ửng trông thật rực rỡ.

Đường Thâm nhìn Y Phụng, chàng mỉm cười :

- Nếu huynh đoán không lầm, muội cũng đang có tâm sự.

- Ai mà không có tâm sự, nhưng có người được sẻ chia có người không.

- Muội chính là người không có ai chia sẻ?

- Đôi lúc muội cũng muốn tâm sự nhưng không biết tâm sự cùng ai.

- Huynh đang ngồi đây, huynh có thể chia sẻ những tâm sự với Y Phụng được mà.

Nàng lại nhìn Đường Thâm, sắc diện của Y Phụng từ từ ửng hồng lên với những nét thẹn thùng.

Hai cánh môi nàng mím lại với nhau. Y Phụng bùng vò rượu toan chốc ra chén thì bất thành linh có một tiếng gió rít lạ thường đập vào thính nhĩ.

Đường Thâm vươn trảo chop đến. Trung tâm bản thủ của chàng nhói buốt với những giọt máu rỉ ra nhều xuống sàn thuyền.

Đường Thâm đứng bật lên.

- Ai?

Sừng sững đứng trên sàn thuyền là một người vận trường y huynh bào, mặt đeo kim diện.

Đường Thảm nhìn Kim diện nhân.

- Các hạ là ai?

Kim diện nhân cất tiếng the thé :

- Ta là Sát nhân kim diện...

- Các hạ muốn gì?

- Lấy mạng Lục Y Phụng.

- Tại hạ không cho các hạ làm điều đó đâu.

- Đường công tử còn chưa phải là đối thủ của ta đâu, hãy tránh qua đi. Nếu không Đường công tử sẽ phải hối tiếc. Hối tiếc thì đã muộn rồi.

- Tại hạ không tin mình không phải là đối thủ của các hạ.

- Được...

Huỳnh y kim diện nhân nói dứt lời liền vỗ chưởng đến chàng.

Đường Thảm vận công phát tác ngay Thạch Bàn chưởng đón thẳng đỡ thẳng.

“Àm...”

Hai chiếc bóng Thạch Bàn chưởng của chàng vỡ tan ra trước uy lực chưởng khí của Huỳnh y kim diện nhân. Dư kinh của Huỳnh y kim diện nhân làm Đường Thảm va lưng vào vách khoang thuyền.

“Rầm...”

Khí huyết chàng nhộn nhạo, mắt chàng hoa lên.

Lục Y Phụng liền đứng vọt lên, nâng vội vận chuyển công lực phát ra hai đạo chưởng công đến Huỳnh y kim diện nhân.

Huỳnh y kim diện nhân lách bộ né tránh dễ dàng, đồng thời phát ra một đạo chỉ đến Lục Y Phụng.

“Rét...”

Đạo chỉ khí của Huỳnh y kim diện nhân như tựa một lưỡi kiếm xuyên thủng qua vai trái của Lục Y Phụng, hất nàng ngã nhào xuống sàn thuyền.

Huỳnh y kim diện nhân toan phát tác sát chiêu kết thúc mạng sống của Lục Y Phụng thì Thủy Hồ trại chủ và phu nhân đồng lướt ra.

Thủy Hồ trại chủ dùng đôi Hồ đầu câu còn phu nhân thì dùng trường kiếm. Họ vừa lướt ra thì sững bộ khi đập vào mắt họ là chiếc mặt nạ bằng vàng dát mỏng. Sư Kỹ thuật miệng nói :

- Ngươi là ai?

Sát nhân kim diện nhìn Thủy Hồ trại chủ Sư Kỹ bằng ánh mắt ròn rợn :

- Ngươi sẽ được biết Sát nhân kim diện là ai?

Vừa nói, Kim diện sát nhân vừa lia ngang hữu thủ. Một vầng tụ khí hình trăng khuyết cắt ra hướng thẳng đến Sư Kỹ và Đẳng Như Như.

Cả hai đồng loạt vung đôi Hồ đầu câu và trường kiếm lên nhằm đỡ luồng tụ khí đó...

“Chát... Chát...”

Sau hai âm thanh khô khốc đó, Kim diện sát nhân tựa như một cánh chim sắt lướt vội tới bên phu phụ Trại chủ Thủy Hồ. Hai đạo chỉ bắn ra như hai lưỡi kiếm sắc bén công thẳng vào tam tinh họ.

“Bộp... bộp...”

Phu phụ Trại chủ Thủy Hồ bật đầu ra sau, ngã sầm xuống sàn lâu thuyền.

Thủ pháp giết người của Kim diện sát nhân quá tinh luyện khiến Đường Thảm không còn tin vào mắt mình nữa.

Vừa thấy phu phụ Trại chủ Thủy Hồ ngã vật xuống sàn thuyền, chàng liền đứng bật lên tràng bộ che chắn trước Lục Y Phụng.

Kim diện sát nhân nhìn chàng chăm chăm. Y cất giọng the thé :

- Công tử định can ta à?
- Tại hạ không để cho các hạ sát hại Y Phụng.
- Tại sao lại can ta?
- Y Phụng là muội của Đường Thâm, muốn giết Y Phụng thì các hạ phải bước qua xác của Đường Thâm trước. Tại hạ biết các hạ là Tử Vong Sứ.

Kim diện sát nhân cười khẩy một tiếng, y gần giọng :

- Nha đầu còn tốt phúc chưa đến số chết nhưng ả sẽ không tốt phúc lần thứ hai đâu.

Nói rồi Kim diện sát nhân giậm mũi giày thoát ra khỏi lầu thuyền. Đạp chân trên sóng nước như đạp chân trên mặt đất băng băng lướt đi, chẳng mấy chốc đã mất dạng.

Đường Thâm đỡ lấy Y Phụng :

- Muội không sao chứ?

Nàng ho khan một tiếng.

- Huynh xem thử Trại chủ Thủy Hồ và phu nhân...

Đường Thâm nhìn qua hai người, tam tinh của họ đã bị đục thủng, xuyên qua đến tận sau óc.

Buông tiếng thở dài, Đường Thâm nhìn lại nàng.

- Họ đã chết rồi.

Y Phụng cắn răng trên vào môi dưới.

Y Phụng nhảm nói :

- Người đó là ai? Sao lại muốn giết Y Phụng?
- Huynh cũng không biết nhưng huynh biết y là Tử Vong Sứ, huynh sẽ tìm hiểu về y.

Chàng nhìn lại Y Phụng.

- Để huynh đưa muội đến đại phu.
- Muội chỉ bị thương trên bờ vai thôi. Muội chưa từng thấy ai có võ công lợi hại như người này.

Lão Dụ xuất hiện, lão nhìn qua cục trường đã hốt hoảng bước đến bên Đường Thâm và Lục Y Phụng. Lão Dụ đỡ lấy nàng.

- Tiểu thư...

Lão Dụ nhìn qua xác Trại chủ Thủy Hồ và phu nhân.

Đôi chân mày lão nhíu lại.

- Chỉ kiếm.

Đường Thâm nhìn lão Dụ.

Lão Dụ nhìn lại Đường Thâm :

- Đường công tử giúp lão phu hóa thiêu chiếc lầu thuyền này cùng Thủy Hồ trại chủ và phu nhân. Lão hủ sẽ đưa Lục Y Phụng đi trị thương.

Đường Thâm gật đầu.

Lão Dụ đỡ Lục Y Phụng dìu đứng lên.

Nàng nhìn Đường Thâm.

- Huynh bảo trọng.

- Huynh tự lo cho mình được, muối đừng lo.

Lão Dụ buông tiếng thở dài rồi nói :

- Lục Y Phụng lúc nào cũng nghĩ đến người.

Lão nói rồi dìu Lục Y Phụng rời khỏi lầu thuyền.

Đường Thâm châm lửa đốt lầu thuyền. Chàng nhìn ngọn lửa càng lúc càng lan rộng ra và chẳng mấy chốc biến cả chiếc lầu thuyền thành ngọn lửa khổng lồ mà nghĩ về Huỳnh y kim diện nhân.

Đường Thâm nhủ thầm: “Huỳnh y kim diện nhân là ai? Y đã có thể lấy mạng mình thế mà không hành sự lại bỏ đi. Huỳnh y kim diện nhân là ai trong võ quán Trùng Hưng?”.

Chàng lắc đầu: “Y chỉ có thể là Huỳnh y kim diện nhân thôi, người này chỉ có thể là Kim diện nhân. Chỉ có Kim diện nhân mới có võ công cao thâm đến vậy. Nhưng nếu y là Kim diện nhân sao lại muốn giết Lục Y Phụng? Mình phải hỏi Kim diện nhân”.

Càng nghĩ Đường Thâm lại càng rối như tơ vò bởi không biết chân diện thực sau tấm mặt nạ dát vàng đó.

Ngọn lửa khổng lồ rồi cũng lụi tàn khi chiếc lầu thuyền chìm xuống dòng Dương Tử. Đường Thâm thở dài thương tiếc cho Thủy Hồ trại chủ Sư Kỹ và phu nhân.

Chàng lắc đầu.

- Người võ lâm sao lại lấy chuyện giết người đơn giản vậy? Họ không biết quý tính mạng của con người sao?

Chàng quay bước trở lại võ quán Trùng Hưng. Bước vào biệt thất của mình, Đường Thâm cứ ngồi thờ ra, không màng đến bóng đêm đang từ từ lan tỏa, bao trùm khắp gian biệt thất.

Chàng đắm chiêu về những sự việc vừa xảy ra mà tự hỏi, ai là Kim diện sát nhân?

“Cách...”

Âm thanh cụt lủn kia như có cái gì ghim vào mặt bàn. Chàng thấp giá bạch lạp. Trên bàn của chàng là một cánh hồng đỏ thắm.

Nhìn cánh hoa hồng đỏ trên bàn, Đường Thâm nheo mày :

- Đây là ý gì?

Đường Thâm lắc đầu.

- Mình đúng là người đi trong mớ bong bóng chẳng hiểu gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lưới tình lồng lộng

Hoàng Quốc Túy vừa bung chén rượu toan đưa lên miệng thì đặt xuống bàn, hai con người mờ trao tráo nhìn ra cửa. Y rơi vào trạng thái đó bởi nhận ra Đường Thâm.

Bộ đầu Dương Triều Mục cũng nhận ra Đường Thâm.

Hoàng Quốc Túy bước nhanh đến trước mặt chàng.

- Ê... sao người với ta có duyên nợ thế nhỉ?

Gã chỉ vào ngực chàng :

- Từ Giang Tô cho đến tận kinh thành mà ta vẫn chạm mặt người.

Gã chau hai cánh môi dày lại, giả là nói :

- Gã gia sư thúi này lạ thật đấy.

Đường Thâm nhìn Hoàng Quốc Túy từ tốn nói :

- Khi Đường Thâm rời Giang Tô là đã nhường thiếu gia một trượng. Hôm nay vô tình gặp lại, thiếu gia nên kính Đường Thâm một bước.

Hoàng Quốc Túy chột nhứt đôi chân mày :

- Gã gia sư thúi này lạ thật, bốn thiếu gia đường đường là con nhà thế gia vọng tộc, thế mà là nhường người ư? Kính người ư?

Y thọc ngón tay vào lỗ tai ngoáy rồi nói tiếp :

- Nghe ngứa cả lỗ tai, mặc dù người đã rời khỏi Giang Tô ta vẫn ám ảnh về người. Thật tâm mà nói bốn thiếu gia chỉ muốn còng đầu người, tống người vào đại lao và sau đó là đẩy đi quan ải. Nếu không thì cũng dẫn người rảo qua khắp Giang Tô để mọi người hành nhục làm gương cho những kẻ khác.

Chân diện của Đường Thâm sa sầm hẳn khi nghe lời nói này của Hoàng Quốc Túy. Mặc dù tức giận nhưng chàng vẫn giữ giọng từ tốn :

- Hoàng thiếu gia... Đường Thâm đã đắc tội gì, đã mạo phạm gì khiến cho thiếu gia căm phẫn Đường Thâm như thế. Có thể nói cho tại hạ biết được không?

Lời nói của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Hoàng Quốc Túy mà sắc mặt của gã đỏ rần lên. Với những nét bất nhân, cay cú và căm ghét lộ rõ ra ngoài, Hoàng Quốc Túy phủi hai tay vào nhau, gất gống nói :

- Tại sao lại có người sinh ra trên đời này chứ?

Đường Thâm cướp lời gã :

- Ai cũng có quyền sinh ra mà.

Hừ nhạt một tiếng, Hoàng Quốc Túy trừng mắt nhìn chàng :

- Ai cũng có quyền sinh ra nhưng người thì không. Bởi vì sự có mặt của người trên cõi đời này khiến bốn thiếu gia bức bối.

Y thờ dốc rồi hừ một tiếng nữa :

- Người khiến cho Chu Uyển Thanh yêu người.

- Chỉ vì Chu Uyển Thanh yêu tại hạ mà Hoàng thiếu gia mới căm tức Đường Thâm này. Tại sao Hoàng thiếu gia không hỏi nàng: Sao nàng không yêu Hoàng thiếu gia mà để tình cho tại hạ.

- Đồ vô lại..

Đường Thâm cau mày :

- Thiếu gia đừng dùng những ngôn từ đó với Đường Thâm.

- Bốn thiếu gia chửi người vô lại vì người quyến rũ Chu Uyển Thanh. Chứ nàng làm gì có tình ý với người. Nếu nàng có tình ý với người thì sao hôm nay bốn thiếu gia lại đến kinh thành để sắm lễ vật chuẩn bị cho ngày đại hỷ thành thân.

Đường Thâm nhìn vào mặt Hoàng Quốc Túy :

- Chu Uyển Thanh tiểu thư đã đồng ý thành thân với Hoàng thiếu gia, thiếu gia còn đòi hỏi gì nữa mà uất hận Đường Thâm.

Đường Thâm đổi giọng khe khẽ :

- Tại hạ đến từ điểm để uống rượu chứ không có thời gian để nghe chuyện tình của Hoàng thiếu gia, tránh đường cho Đường Thâm.

Nói dứt lời, Đường Thâm đẩy Hoàng Quốc Túy qua bên. Bị chàng dùng tay đẩy qua bên, Hoàng Quốc Túy tức giận lồng lộng, y gầm lên :

- Gã võ sĩ này dám hỗn láo với Hoàng thiếu gia của tuần thủ Giang Nam.

Vừa thốt ra lời đó, Hoàng Quốc Túy vừa dựng chưởng đánh vào mặt Đường Thâm. Chàng dựng hữu chưởng thì triển một thế trao Chop ngay lấy chưởng ảnh của gã.

- Bộp...

Hoàng Quốc Túy hoàn toàn bất ngờ trước sự biến ngoài ý muốn của gã. Y buộc miệng thốt :

- Y...

Bộ đầu Dương Triều Mực và hai gã võ phu đứng bật lên.

Đường Thâm không màng đến thái độ của những người đó mà bóp chặt cổ họng của mình lại. Lúc này Đường Thâm đã hoàn toàn khác, chàng đã học được “Thạch Băng chương” và đã có nội công thì Hoàng Quốc Túy đâu phải đối thủ của chàng. Hoàng Quốc Túy rống lên sau một âm thanh khô khốc phát ra từ chũm của gã.

- A...

Tiếng rống của Hoàng Quốc Túy khiến bộ đầu Dương Triều Mực lộ vẻ khản trương và lo lắng, y hét lớn :

- Đường Thâm... người dám...

Đường Thâm nhìn bộ đầu Dương Triều Mực nhặt nhẹo nói :

- Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, Hoàng thiếu gia tự chuốc nhục vào thân thì đừng trách ai cả.

Nói dứt lời, Đường Thâm hất nhẹ một cái, Hoàng Quốc Túy thối lùi ba bộ rồi té nhào xuống sàn gạch từ điểm.

Dương Triều Mực thấy Hoàng Quốc Túy ngã xuống sàn gạch liền lồng lộn hẳn lên :

- Ngươi dám hành xử với Hoàng thiếu gia như vậy là ngươi đã muốn chết rồi đó.

Hoàng Quốc Túy gào lên, chỉ lại Đường Thâm :

- Giết hắn... giết hắn, bọn thiếu gia sẽ thưởng cho bộ đầu.

Không cần Hoàng Quốc Túy thốt ra những lời ấy, bộ đầu Dương Triều Mực đã có ý lập công với y. Họ Dương rút ngay thanh Đại Đầu đao xông thẳng tới Đường Thâm.

Y dựng Đại Đầu đao phạt thẳng xuống người chàng. Thế đao của Dương Triều Mực vô cùng uy mãnh, những tường bồ đôi thân pháp của Đường Thâm, nhưng sự biến lại trái ngược. Chàng bước lách qua trái nửa bộ vừa né tránh thanh Đại Đầu đao của bộ đầu Dương Triều Mực vừa vươn cổ thọc vào khuỷu tay đao.

Chàng gần giọng nói :

- Đường Thâm bây giờ khác trước nhiều rồi, Dương bộ đầu nên biết điều đó.

Cùng với lời nói đó, Đường Thâm vung mạnh hữu thủ quăng Dương Triều Mực bắn ra như một cánh diều, va lưng vào vách tường từ điểm.

- Rầm..

Dương Triều Mực ngồi sũng xoài dưới sàn gạch, sắc mặt đỏ như than hồng. Y vừa giận vừa ngạc nhiên đến cùng cực trước sự thay đổi của Đường Thâm.

Mới hôm nào đây ở Giang Tô, Đường Thâm chỉ là một gã gia sư trôi gã không chặt chẽ mà nay đã hoàn toàn thay đổi. Chàng có nội lực và võ công như một cao thủ trên chốn võ lâm giang hồ.

Đường Thâm nhìn Hoàng Quốc Túy. Lúc này chân diện gã đã lộ vẻ sùng sốt pha trộn nét sợ hãi.

Đường Thâm giữ ống tay áo thư sinh :

- Các ngươi đừng làm phiền Đường Thâm nữa.

Chưa nói dứt câu thì chợt nghe tiếng vỗ tay cùng giọng nói của Hành Tẩu Định Tĩnh..

- Hay... hay lắm

Đường Thâm nhìn lại.

- Định lão huynh.

- Mới xa nhau thời gian ngắn mà lão đệ đã thay đổi quá nhiều, khác hẳn lúc ở Giang Tô. Lão đệ có cần lão huynh dạy cho lũ cường hào ô lại này một bài học nữa không.

Đường Thắm gượng cười lắc đầu.

- Đệ nghĩ bao nhiêu đó đủ rồi.
- Vậy lão huynh và đệ có thể uống rượu với nhau rồi.

Chàng gật đầu.

Đường Thắm và lão Định Tĩnh đi thẳng về phía gian biệt sảnh hôm nào chàng và lão Dụ đối ẩm, còn Hoàng Quốc Túy và Dương Triều Mục cùng hai gã võ phu vội vã tính ngân lượng rồi lui nhanh ra cửa ngoài từ điểm.

Lão Định chờ cho Đường Thắm chuốc rượu đầy hai chén mới nói :

- Lão huynh đi tìm đệ đây.
- Huynh tìm đệ?

Lão Định vừa bung chén rượu vừa gật đầu nhìn Đường Thắm, lão dốc chén rượu lên miệng uống cạn.

Đường Thắm hỏi :

- Lão huynh tìm đệ có chuyện gì?
- Chỉ là chuyện tình yêu thôi, chuyện tình yêu của đệ với Chu Uyển Thanh tiểu thư đó.

Lão bung hũ rượu chuốc ra chén của mình, lão vừa chuốc vừa nói :

- Xem chừng lão huynh ăn được chén canh của Chu tiểu thư giờ muốn trả lại khó quá.

Đường Thắm mỉm cười :

- Lão huynh muốn trở thành ông tơ bà nguyệt từ bao giờ vậy?
- Hầy... huynh có muốn làm ông tơ bà nguyệt gì đâu mà chỉ muốn trả lại chén canh bát bửu mà ta đã lỡ ăn của Chu Uyển Thanh thôi.
- Uyển Thanh đã đồng ý thành thân với Hoàng thiếu gia rồi... Đường Thắm đâu còn quan hệ gì nữa. Lão huynh đã thấy rồi đó, chỉ vì Chu Uyển Thanh tiểu thư mà Hoàng thiếu gia cứ tức anh ách trong lòng, quyết làm nhục Đường Thắm cho bằng được.
- Đệ không biết gì cả nên mới nói vậy. Nếu như Uyển Thanh có tình ý với Hoàng thiếu gia thì Hành Tẩu Định Tĩnh này đâu có lặn lội đi tìm đệ để làm gì.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Lão huynh có thể nói rõ cho đệ biết được không?
- Hầy... nói dài dòng lắm nhưng đệ phải trả lời cho lão huynh biết tâm của đệ trước.
- Lão huynh muốn biết gì?
- Trước tiên lão huynh muốn biết Đường Thắm đệ có yêu Chu Uyển Thanh không?

Đường Thắm dốc chén rượu uống cạn. Chàng đặt chén xuống bàn nhìn Hành Tẩu Định Tĩnh.

Lão Định nghiêm nghị nhìn vào mắt chàng.

- Sao?
- Đường Thắm nói yêu cũng không đúng mà nói không yêu cũng không đúng, Đường Thắm mền nàng.
- Mền là sao? Yêu là yêu, không yêu là không yêu, có gì là mền.

Đường Thắm buông tiếng thở dài :

- Huynh đã biết vì sao đệ phải rời khỏi Giang Tô?
- Cũng chỉ tại gã Hoàng thiếu gia ôn dịch kia thôi.
- Ngoài Hoàng Quốc Túy ra, Huyện lệnh đại nhân cũng đuổi đệ, nhưng đó không phải là nguyên nhân chính. Nguyên nhân là Mậu Thiên Thiên. Đệ có nhiều chuyện phải làm mà những chuyện đó đệ đâu cảm thấy như vượt ngoài tầm tay của đệ. Nếu bây giờ kéo theo chữ tình nữa, Đường Thắm không

biết phải giải quyết như thế nào?

Lão Định vuốt cằm thờ hất ra rồi nói :

- Thôi được rồi... Lão huynh chỉ muốn biết Đường Thâm đệ có biết Chu Uyển Thanh yêu đệ không, yêu rất chân thành và tha thiết nữa.

Đường Thâm chau mày.

Lão Định thấy chàng chau mày, lặp lại câu nói của mình :

- Đệ biết không?

Đường Thâm gật đầu :

- Đệ biết.

- Vậy ta nói cho đệ biết, Chu Uyển Thanh tiểu thư bị Tuấn phủ đại nhân và gã Hoàng thiếu gia cùng lão Huyện lệnh ham quyền kia bức ép nàng ta phải thành thân với gã thiếu gia vừa béo vừa lùn kia, chứ thật tâm nàng chẳng muốn chút nào.

Buông tiếng thở dài, Đường Thâm nhìn lão Định nói :

- Đường Thâm không biết giải quyết chuyện này thế nào. Tất cả chung quanh đệ đang rồi như tơ vò. Nếu Uyển Thanh không có tình ý với Hoàng thiếu gia và bị bức ép phải thành thân với sự đồng ý của Huyện đại nhân, huynh bảo đệ phải làm sao bây giờ?

Hành Tẩu Định Tịnh bưng chén rượu uống cạn rồi nhìn Đường Thâm từ tốn nói :

- Uyển Thanh tiểu thư đã gặp lão huynh và khóc. Nàng ấy khóc nhiều lắm nhưng lão huynh cũng không biết tính toán sao nữa. Uyển Thanh nhờ lão huynh đi tìm đệ và muốn đệ đưa Uyển Thanh đi, đi đâu cũng được, miễn là đi cùng với đệ là được rồi.

Chân mày của Đường Thâm chột nhú lại.

- Uyển Thanh muốn trốn đi với đệ à?

Lão Định gật đầu.

- Lão huynh biết tâm trạng của người đang yêu mà. Khi đã yêu rồi người ta bất chấp tất cả chỉ muốn trọn vẹn tình yêu thôi. Huynh nói thật, thấy Uyển Thanh khóc, lão huynh biết nàng ta đã yêu đệ say đắm và chân thành.

Đường Thâm buồn bã lắc đầu buông tiếng thở dài.

Hành Tẩu Định Tịnh nhìn chàng nói :

- Lão huynh biết Uyển Thanh tiểu thư lúc này đau khổ như thế nào. Tình cảnh của Uyển Thanh rất tội nghiệp. Bên hiếu bên tình, nàng ta như đứng giữa ngã ba đường không biết chọn đường nào, nhưng tâm trí của Uyển Thanh thì lúc nào cũng nghĩ đến lão đệ.

Hành Tẩu Định Tịnh bê vò rượu chuốc ra chén. Lão đặt vò rượu xuống bàn nhìn chàng.

- Đường Thâm lão đệ... Hay là chúng ta cướp kiều hoa ngay trong ngày song hỷ hòa minh.

Đường Thâm nhìn sững Hành Tẩu Định Tịnh, chàng khẽ lắc đầu.

Hành Tẩu Định Tịnh chau mày nhìn sững chàng.

- Đệ không chịu làm chuyện đó à? Nếu đệ không hành sự thì Uyển Thanh sẽ thuộc về gã Hoàng Quốc Túy mập lùn kia. Uyển Thanh tiểu thư sẽ khổ lắm, đệ biết không?

- Ai cũng có duyên phận cả.

Chàng thờ dài rồi nói :

- Đệ biết Uyển Thanh tiểu thư yêu đệ nhưng Đường Thâm không thể làm việc đó được.

- Tại sao?

- Lão huynh...

Chàng lắc đầu thờ dài rồi nói tiếp :

- Đường Thâm đã từng là gia sư ở Giang Tô... Đường Thâm dạy học trò của mình điều nhân nghĩa trí tín nay lại hành động như một kẻ hám hồ thì những gì đệ đã dạy đều là ngu ngốc, gian trá và vô nghĩa sao? Làm sao đệ có thể hành sự như vậy được? Huống chi chưa chắc Uyển Thanh đi cùng với đệ mà hưởng những hoan lạc trong đời.

- Sống ở trên đời thì ai cũng phải có đạo nghĩa cả, nhưng gã Hoàng thiếu gia kia có đạo nghĩa không mà đệ lại dụng đạo nghĩa với y, kẻ bắt đạo mình dùng bắt đạo xử lại. Uyển Thanh tiểu thư yêu đệ.

Hành Tẩu Định Tịnh vuốt cằm :

- Chúng ta sẽ bịt mặt cướp kiểu hoa.

- Hoàng Quốc Túy sẽ nhận ra ngay ai là kẻ cướp kiểu.

Hành Tẩu Định Tịnh bưng chén rượu uống cạn rồi khoát tay :

- Đệ đừng ngại chuyện đó... lão huynh sẽ chịu hết cho. Lão huynh sẵn sàng chịu tai tiếng cho đệ.

Đường Thâm lắc đầu :

- Không... Đường Thâm làm thì Đường Thâm chịu, không bắt lão huynh chịu thay cho đệ.

Chàng trầm mặc suy nghĩ.

Hành Tẩu Định Tịnh nói :

- Đây là chuyện quan trọng cả một đời người... Đệ và lão huynh không thể làm ngơ được. Đệ biết hay không chứ, lão huynh biết, phụ nữ khi yêu ai thì sẽ yêu nhiều lắm. Tình yêu khiến cho họ đau khổ và chẳng có nỗi đau nào đau hơn nỗi đau tình.

Chàng bưng vò rượu rót ra chén mình và của Hành Tẩu Định Tịnh, vừa chúc chàng vừa nói :

- Đệ không biết ngày mai của mình như thế nào nữa. Lúc này đây đệ có thể ngồi đối ẩm với huynh nhưng không biết ngày mai Đường Thâm có còn tồn tại trên cõi đời này nữa không?

- Đường Thâm... đệ nói cái gì vậy?

Chàng bưng chén rượu dốc lên miệng uống cạn.

- Có những chuyện đệ không thể tỏ lộ với lão huynh.

- Ngay cả lão huynh đệ cũng không thể tỏ lộ được à? Lão huynh còn đang muốn hỏi đệ vì cái gì mà đệ rời khỏi Giang Tô mà không nói với lão huynh tiếng nào?

- Lão huynh hãy hiểu cho Đường Thâm. Tất cả những gì đệ làm đều vì Thiên Thiên. Đệ chỉ có thể nói được bấy nhiêu thôi.

Đường Thâm từ từ đứng lên.

Hành Tẩu Định Tịnh nhìn chàng, miên cưỡng hỏi :

- Lão đệ định giải quyết chuyện của Uyển Thanh như thế nào? Chưa trả lời với huynh mà?

Chấp tay sau lưng, Đường Thâm bơ quơ nhìn lên bức tranh tổ nữ treo trên vách biệt phòng. Về mặt chàng trầm tư suy nghĩ, chàng nhìn xuống Hành Tẩu Định Tịnh.

- Lão huynh, đệ chỉ còn biết nói hai chữ “duyên phận”. Đệ không thể trở thành người cướp kiểu hoa, trái với những gì đệ đã dạy học trò của mình.

Hành Tẩu Định Tịnh đứng lên, lão giữ hai ống tay áo.

- Ta không ngờ Đường Thâm của ta lại là kẻ vô tâm, vô tình như vậy. Nếu đệ có thấy sự đau khổ của Uyển Thanh mới thấu đáo những lời của ta hôm nay nói với đệ.

Hành Tẩu Định Tịnh nói dứt câu bước đi thẳng ra khỏi cửa. Đường Thâm vẫn đứng trơ ra như trời trồng hoặc hoá thành tượng. Tâm thức của chàng rối rắm như tơ vò.

Những gì Hành Tẩu Định Tịnh nói với chàng càng khiến cho chàng thêm rối bời hơn.

Ngồi trở lại bàn, Đường Thâm bưng vò rượu uống ừng ực. Chàng uống rượu như người ta khát nước dùng rượu để giải khát. Đặt bầu rượu xuống bàn, Đường Thâm buông tiếng thở dài. Chàng nghiệm lại tất cả những gì đã xảy đến với mình.

Buông tiếp một tiếng thở dài nữa, Đường Thâm nhủ thầm :

- “Tình là cái riêng của mình, ân nghĩa là cái trọng, ta phải đặt ân nghĩa lên trên tất cả. Phải trả ân nghĩa cho Mậu bá bá và bá mẫu, và Thiên Thiên trước”.

Chàng bưng vò rượu tu một ngụm nữa rồi đặt xuống bàn, nhìn lên bức tranh tổ nữ, Đường Thâm nhẩm nói :

- “Nếu nàng là Uyển Thanh... nàng phải hiểu cho Đường Thâm. Thiên Thiên cần Đường Thâm, muội ấy cần ta”.

Chàng buông tiếng thở dài.

Tiếng thở dài của Đường Thâm còn đọng trên miệng thì lão Dụ đã bước vào. Nghe tiếng thở dài của chàng, lão liền hỏi :

- Có chuyện gì mà ngơ ngẩn thở dài nào nề vậy?

Đường Thâm gượng cười, chàng giả là nói :

- Thảo sinh đang chờ tiền bối.

- Ngươi chờ lão hủ hay có tâm sự gì?

Đường Thâm lắc đầu.

- Thảo sinh chẳng có tâm sự gì cả mà chỉ đến đây uống rượu với hy vọng gặp lại tiền bối. Ngày mai Đường Thâm sẽ ra đi, không biết có gặp lại tiền bối không? Nhưng trước khi đi thảo sinh muốn biết tình cảnh của Y Phụng như thế nào?

Lão Dụ ngồi xuống bàn, đối diện với chàng, lão vuốt râu nói :

- Y Phụng nha đầu mà nghe lời nói này của ngươi hẳn là rất xúc động. Đường Thâm đã có lòng như vậy, lão hủ rất hoan hỷ và cảm kích. Y Phụng qua rồi, không sao đâu.

- Thảo sinh muốn gặp Y Phụng?

- Y Phụng đã được lão phu cho người đem đi rồi, mặc dù đã ổn nhưng vẫn phải tĩnh dưỡng một thời gian. Lão phu cũng muốn gặp tiểu tử và nói với tiểu tử phải cẩn thận với người sử dụng “Chi kiếm”.

- Tiền bối muốn nói đến Kim diện nhân đã giết vợ chồng Thủy Hồ trại chủ và phu nhân rồi đã thương thảo sinh và Y Phụng?

- Chính con người đó, “Chi kiếm” của y vô cùng lợi hại và tàn độc. Đường Thâm nếu có chạm mặt thì phải tránh xa, ngươi chưa phải là đối thủ của y đâu.

- Thảo sinh biết sự lo lắng của tiền bối.

Buông tiếng thở dài, lão Dụ nói :

- Lão phu lấy làm lạ, tại sao kẻ đó lại lợi dụng chi kiếm toan đã sát Y Phụng?

- Y có hận thù với Y Phụng muội?

- Nhất định không. Dù Y Phụng có vô công nhưng cũng rất xoàng xĩnh. Thế mà y lại muốn giết Y Phụng. Y Phụng nhất định không có hận thù hay oán hận với y.

- Thảo sinh cũng không thể lý giải được điều này.

- Lão hủ đã nghiệm rất kỹ rồi, lúc đầu lão hủ nghĩ Kim diện sát nhân là Phùng Tử Hào, nhưng nghiệm kỹ một chút thì lại không nghĩ Phùng Tử Hào là Kim diện sát nhân.

- Thảo sinh cũng chưa từng biết ai có tục danh là Phùng Tử Hào.

- Chuyện xảy ra ở lâu thuyền vượt ngoài những suy đoán của lão hủ.

Lão Dụ nhìn chàng vuốt râu :

- Mà thôi, quên chuyện đó đi. Cái gì rồi cũng sẽ lộ ra thôi. Kim giấu trong bọc có ngày cũng lộ ra chứ đừng nói là con người bằng xương bằng thịt.

Lão Dụ bưng cả vò rượu mới mở niêm rồi chờ tới Đường Thâm

- Cạn bầu.

- Mời tiền bối.

Cả hai người cùng dốc bầu rượu tu ừng ực. Lão Dụ đặt bầu rượu xuống bàn nhìn Đường Thâm :

- Đường Thâm... Lão hủ hỏi điều này có hơi ngượng ngùng một chút nếu không muốn nói sẽ mạo phạm đến Y Phụng.

- Tiền bối muốn nói gì?

- Y Phụng yêu người...nhưng lão hủ cũng không muốn người khó xử. Nếu như Đường Thâm có duyên phận với Y Phụng thì tự khắc duyên phận sẽ đến.

Lão gượng cười :

- Nhưng chuyện duyên phận của người với nha đầu kia không có nhiều thời gian đâu.

Lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Trong lúc này, Y Phụng lúc nào cũng muốn ở cạnh người.

- Văn bối còn những chức nghiệp phải làm.

- Ta biết... lão hủ chỉ nói với người thế thôi.

Đường Thâm nhìn lão Dụ :

- Tiền bối... văn bối cảm nhận có chuyện gì đó chẳng lành đối với Y Phụng.

- Ai cũng có số phận mà... lão hủ không thể nói nhiều hơn được.

Lão dốc vò rượu tu luôn một hơi dài rồi đứng lên

- Lão phu chỉ nói như thế thôi.

- Tiền bối không thể ở lại uống rượu với văn bối?

- Lão phu không có thời gian... ta phải đi. Hãy làm theo những gì mà người cho là đúng. Đường Thâm... lão hủ cũng thích người lắm đó. Bảo trọng.

Lão Dụ dốc bầu rượu uống cạn rồi đặt xuống bàn.

- Hy vọng lão phu còn gặp lại người.

- Dụ tiên sinh bảo trọng.

- Hãy luôn nhớ đến Lục Y Phụng. Lục Y Phụng chẳng khác nào cánh phù du. Lão phu đi đây.

Lão nói rồi quay bước đi thẳng ra cửa. Đường Thâm muốn gọi lão lại nhưng rồi bỏ ý nghĩ đó, bởi Đường Thâm đã nhận ra vẻ hối hả, khẩn trương của lão Dụ.

Chàng dốc vò rượu uống cạn. Khi đặt vò rượu xuống bàn về mặt Đường Thâm trở nên đắm chiêu tư lự. Chàng nghiệm lại những lời lão Dụ nói mà cảm thấy có nỗi trống vắng tỏa ngập trong tâm hồn mình. Chàng nghĩ đến Lục Y Phụng. Sự liên tưởng đó tạo ra trong chàng một nỗi bồn chồn lo lắng. Đường Thâm nhớ lại buổi đi dạo với nàng, thỉnh thoảng Lục Y Phụng lại ho khan và thay đổi sắc diện.

Chàng nheo mày nhắm nói :

- “Nàng là cánh phù du... Tại sao Dụ tiền bối lại nói như vậy? Có cái gì đó nàng và Dụ tiên sinh đã dối mình”.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thâm tình nhớ

Với Tư Linh Tố, đêm tối thật là kinh khủng. Mỗi khi màn đêm buông xuống, nàng lại cảm nhận một nỗi bất an tràn ngập mọi ngõ ngách trong nội thể mình. Nhìn dung diện trong tấm gương đồng, Tư Linh Tố nghĩ về cuộc đời mình. Tất cả như đang thay đổi, đang trôi tuột ra khỏi sự kiểm soát của nàng. Đã có sự thay đổi trong nàng, một sự thay đổi rất rõ ràng. Nàng không còn một con người cũ mà là một con người khác, vừa yếu đuối vừa lạ lẫm. Nàng

nhìn mình và nghĩ thầm: “Ta đang là vật sở hữu của người khác. Một con người những tâm hồn thì đã chết từ lâu rồi”.

Ý nghĩ đó khiến nàng càng kinh hãi và nhìn dung diện mình trong gương đồng như nhìn một con người xa lạ.

“Két...”

Tiếng cửa rít như ai đó nghiền răng, mở ra và Đồng Kiều Thiếu bước vào. Mặc dù thấy Đồng Kiều Thiếu bước vào nhưng Tư Linh Tố vẫn ngồi bất động trước tấm gương đồng. Dù sao thì Tư Linh Tố cũng đã biết con người kia vào đây với mục đích gì.

Nàng nhìn họ Đồng qua tấm gương đồng đó.

Đồng Kiều Thiếu điem nụ cười mỉm bước đến sau lưng nàng. Y nhìn vào tấm gương chiêm ngưỡng dung nhan mỹ tú của Tư Linh Tố. Đây không phải là lần đầu tiên Đồng Kiều Thiếu nhìn ngắm nàng mà đã ngắm nhìn bao nhiêu lần rồi. Y không phải chỉ ngắm nhìn dung nhan của Tư Linh Tố thôi mà còn chiêm ngưỡng lẫn sở hữu cả tấm thân kiều diễm với những đường cong đầy sức quyến rũ, cũng như lần đầu tiên, mỗi lần Đồng Kiều Thiếu ở bên nàng là mỗi lần tìm lỗi lại đập rộn rã, với một cảm xúc mà không một ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Lão đặt tay lên bờ vai Tư Linh Tố. Tư Linh Tố không phản kháng lại hành vi của Đồng Kiều Thiếu.

Đồng Kiều Thiếu từ tốn nói nhưng mắt không rời tấm gương đồng. Cứ như muốn thâm tóm nhan sắc tuyệt mỹ của Tư Linh Tố vào hai con ngươi của lão.

- Nàng vẫn còn giữ ý niệm muốn giết ta chứ?

Tư Linh Tố nhìn thẳng vào gương mặt Đồng Kiều Thiếu in trong tấm gương đồng.

- Mãi mãi vẫn giữ ý niệm đó. Nếu như Tư Linh Tố có cơ hội sẽ giết Đồng tôn giá. Giết bằng tất cả nỗi căm hờn đã đè nén trong Tư Linh Tố. Bằng sự uất hận của mình.

Đồng Kiều Thiếu cười khẩy :

- Nàng hận ta đến vậy sao?

- Nếu Tư Linh Tố tôi không hận, Tư Linh Tố nói trái với tâm của mình. Kẻ ta hận nhất trong cuộc đời này chính là Đồng tôn giá. Đúng ra Tư Linh Tố không phải ngồi trong gian biệt phòng như chiếc lồng son này.

- Đúng rồi, đúng ra nàng và Phùng Tử Hân đã là đôi uyên ương tay trong tay vui vẻ bên một phương trời nào đó. Nghĩ đến ước nguyện của nàng, ta cảm thấy không được vui đó.

Đồng Kiều Thiếu hừ nhạt rồi gần giọng nói :

- Phùng Tử Hân đã sai. Sai rất nhiều nên nàng mới thuộc về ta.

- Đồng tôn giá chỉ có được thể xác của ta nhưng không có được tâm hồn.

Đồng Kiều Thiếu vuốt cằm, nhạt nhẽo nói :

- Tâm hồn nằm trong thể xác và thể xác chứa đựng tâm hồn. Ta có thể xác nàng xem như đã có nàng rồi.

Vừa nói Đồng Kiều Thiếu vừa dựng Tư Linh Tố đứng lên. Nàng vẫn đắm đắm nhìn vào tấm gương đồng. Ánh mắt liễu trai của Tư Linh Tố khô hoảnh chẳng có chút cảm xúc nào.

Đồng Kiều Thiếu lột bỏ ngoại y của nàng.

Tư Linh Tố vẫn không hề phản ứng lại hành động của gã. Nàng vẫn đứng trơ trơ như pho tượng chẳng chút biểu hiện gì trước hành vi của họ Đồng.

Y lột tiếp nội y của nàng.

Tư Linh Tố cũng không màng đến.

Đồng Kiều Thiếu chau mày. Y cười khẩy rồi lột tiếp những mảng trang phục còn lại trên người Tư Linh Tố. Tấm thân của nàng phơi ra với tất cả những đường cong hoàn mỹ đầy sức sống in lên tấm gương đồng. Ngỡ đâu Tư Linh Tố then thùng hay ngần ngại trước sự lộ lồ của mình, nhưng tất cả những biểu hiện đó không lộ ra trên mặt nàng. Dung nhan Tư Linh Tố vẫn trơ trơ như trét một lớp sáp, lạnh lùng và băng giá.

Sự lạnh lùng và băng giá của nàng khiến Đồng Kiều Thiếu chau mày.

- Nàng sao vậy?

Tư Linh Tố vẫn nhìn vào chiếc gương đồng với ánh mắt khinh miệt cái bóng mỹ nhân lộ lồ trong tấm gương đồng kia. Nàng khinh miệt cái bóng đó. Nàng kinh tởm bản thân mình.

Đồng Kiều Thiếu lập đi lập lại câu hỏi của lão :

- Nàng sao vậy?

- Ta đã nói rồi... tôn giá chỉ có cái xác vô hồn của Tư Linh Tổ mà chẳng bao giờ có được cái hồn trong cái xác đó. Cái xác của ta thuộc về Đồng tôn giá nhưng hồn của ta lại thuộc về Phùng Tử Hài.

- Già đã chết rồi, nàng còn yêu một người đã chết ư?

- Phùng Tử Hài huynh chết mang theo cái hồn của Tư Linh Tổ, còn người trần trụi đứng trước tấm gương này là cái xác vô cảm thôi. Nó thuộc về Đồng tôn giá. Một cái xác vô nghĩa và đáng kinh tởm.

Lời nói này của Tư Linh Tổ khiến Đồng Kiều Thiếu đỏ mặt.

Lão miễn cưỡng vòng tay qua trước ngực Tư Linh Tổ mon trón hai quả tuyết lê ngồn ngộn sức sống như muốn trào ra. Lão trơ tráo với sự chờ đợi sẽ có sự thay đổi trong mỹ nhân.

Sự mong mỏi của Đồng Kiều Thiếu chỉ đem đến cho y nỗi thất vọng, mặc dù đôi tay của lão đã mon trón khắp vùng thượng đẳng có đôi tuyết lê to và đầy đặn của Tư Linh Tổ nhưng nàng vẫn trơ ra như tượng. Từ chân diện đến cơ thể nàng chẳng có chút biểu cảm gì với hành động mon trón của họ Đồng.

Sắc diện của Đồng Kiều Thiếu đành hoãn lại với những nét bất nhẫn. Lão rút đôi bàn thủ lại, buông một tiếng thở dài, miễn cưỡng nói :

- Nàng đúng là một cái xác thật rồi sao?

Tư Linh Tổ không trả lời hần và cũng không rời mắt khỏi tấm gương đồng. Về dừng dừng của Tư Linh Tổ tạo ra trong họ Đồng một cơn phản uất. Con phản uất đó nhanh chóng biến thành ngọn lửa khỏa lấp tâm thức lão. Y dụng chương qua khỏi đầu hướng đến tử huyết Thiên Linh Cái của Tư Linh Tổ.

Mặc dù thấy Đồng Kiều Thiếu có hành động đó nhưng Tư Linh Tổ vẫn dừng dừng, cứ như nàng sẵn sàng chấp nhận cái chết đến với mình qua chương ảnh của họ Đồng.

Đồng Kiều Thiếu gằn giọng nói :

- Nàng..

Y chỉ nói được bấy nhiêu rồi rút chương lại.

Đồng Kiều Thiếu nhìn vào tấm gương đồng nhợt nhạt nói :

- Rượu mời không uống mà lại đòi uống rượu phạt. Cái xác thì đâu đáng để ta nhìn tới.

Đồng Kiều Thiếu nói câu này nhưng chân diện của Tư Linh Tổ vẫn trơ ra không màng tới.

Đồng Kiều Thiếu gằn giọng nói :

- Được... nàng đã muốn làm một cái xác không hồn thì ta sẽ cho nàng biến thành cái xác không hồn đó. Tư Linh Tổ sẽ không còn là mỹ nhân thuộc về ta mà thuộc về những gã tầm hoa tầm thường nhất trong cõi nhân sinh này.

Đồng Kiều Thiếu vuốt cằm :

- Nàng sẽ được điều đó.

Nói rồi Đồng Kiều Thiếu quay bước bỏ đi thẳng ra cửa. Sự lãnh đạm và băng giá của Tư Linh Tổ tạo ra trong họ Đồng một sự hụt hẫng, đúng hơn là xúc phạm đến lòng tự tôn, tự đại của y. Làm sao Đồng Kiều Thiếu không tức giận khi phải tiếp nhận sự lãnh đạm băng giá của trang mỹ nữ mà trái tim lạnh lẽo của lão phải điều chỉnh chứ!

Cửa biệt phòng đóng sầm lại sau lưng Đồng Kiều Thiếu.

Đồng Kiều Thiếu nhìn nhân dạng lửa lò của mình in trong tấm gương đồng. Nàng cảm thấy kinh tởm với những gì mà tạo hóa đã ban tặng cho nàng. Nàng không chỉ kinh tởm mà còn khinh miệt nó.

Tư Linh Tổ khẽ lắc đầu :

- Người không phải ta, không phải Tư Linh Tổ.

Nàng thốt ra những lời nói đó bằng chất giọng cay đắng nhưng lệ lại trào ra khóe mắt.

Tư Linh Tổ nắc nghẹn, miễn cưỡng vận lại xiêm y. Nàng ngồi trở lại ghế nhìn dung diện mình trong tấm gương đồng. Vẻ đẹp liễu trai mà bất cứ trang nữ nhi nào cũng đều ao ước có được giống như nàng, nhưng giờ đây dưới mắt tư linh tổ thì nó biến thành bộ mặt của một quý nữ gớm ghiếc và đê tiện.

Tư Linh Tổ nói :

- Phùng huynh... sao muội còn sống? Đúng ra muội nên đi cùng với huynh nhưng muội vẫn tồn sinh trên dương cảnh. Đúng... muội sống để trả thù. Muội phải trả thù.

Tư Linh Tổ nói rồi cúi mặt nhìn xuống. Nàng lại nghe tiếng cửa rít lên sau lưng mình. Mặc dù nghe tiếng cửa rít nhưng Tư Linh Tổ vẫn cúi gằm mặt không màng đến ai bước vào biệt phòng của mình. Khi bước chân đã tiến đến sau lưng nàng, Tư Linh Tổ mới ngẩng mặt nhìn lên tấm gương đồng.

Trong tấm gương đồng không phải Đồng Kiều Thiếu mà là chiếc mặt nạ dát vàng với đôi con ngươi sáng ngời.

Ngay cả chiếc mặt nạ tro tro đó cũng không làm cho Tư Linh Tổ sợ hãi hay hốt hoảng.

Nàng đã tự kỷ ám thị mình, trở thành một cái xác không còn cảm xúc, để không sợ hãi điều gì nữa.

Tư Linh Tổ nhạt nhẽo nói :

- Các hạ là ai?

- Sát nhân Kim điện.

- Sát nhân Kim điện... các hạ được lệnh của Đồng Kiều Thiếu đến lấy mạng Tư Linh Tổ hay làm nhục Tư Linh Tổ?

Sát nhân Kim điện cất giọng the thé :

- Ta đến đây không phải để lấy mạng nàng theo lệnh Đồng Kiều Thiếu bang chủ... ta đến để cho nàng biết Phùng Từ Hầu vẫn còn sống.

Dung diện của Tư Linh Tổ không ngừng thay đổi khi nghe lời nói này của Sát nhân Kim điện. Khuôn mặt xinh đẹp liễu trai của nàng biểu thị tất cả nỗi xúc cảm, bồn chồn lộ rõ ra ngoài. Mặc dù vậy, Tư Linh Tổ vẫn hỏi Sát nhân Kim điện :

- Tôn giá nói thật chứ?

- Sát nhân Kim điện không bao giờ nói ngoa.

Tư Linh Tổ nhìn lại Sát nhân Kim điện, nàng vồn vã hỏi :

- Phùng huynh đang ở đâu? Huynh ấy đang ở đâu?

- Ta không thể nói với nàng.

Lệ trào ra khóe mắt Tư Linh Tổ.

- Tư Linh Tổ, nàng vẫn còn yêu Phùng Từ Hầu chứ?

- Tư Linh Tổ vẫn mãi mãi thuộc về Phùng huynh.

Tư Linh Tổ nhìn vào Sát nhân Kim điện rồi lắc đầu.

- Nhưng Tư Linh Tổ chẳng còn thuộc về huynh ấy nữa rồi. Tư Linh Tổ chẳng còn gì với huynh ấy cả.

Tư Linh Tổ nắc nghẹn, nàng lắc đầu thổn thức nói :

- Tư Linh Tổ đã chết, chết thật rồi.

Nàng vừa thốt dứt lời thì cửa biệt phòng bật tung ra.

“Rầm...”

Đồng Kiều Thiếu cùng bốn gã võ phu bước vào, vừa bước vào Đồng Kiều Thiếu vừa nói :

- Tư Linh Tổ chỉ còn là một cái xác biết thờ thôi, nhưng cái xác đó vẫn còn tác dụng để ta lấy mạng ngươi.

Sát nhân Kim điện nhìn lại Đồng Kiều Thiếu và bốn gã võ phu, y cất giọng the thé nhạt nhẽo nói :

- Đồng bang chủ nghĩ lấy mạng Sát nhân Kim điện dễ lắm sao?

- Nếu ngươi có đủ bản lĩnh thì coi bỏ chiếc mặt nạ kia ra để bọn Bang chủ nhìn xem ngươi là ai?

- Chưa cần thiết để bọn sứ coi bỏ chiếc mặt nạ này.

- Ngươi không lột bỏ kim diện thì bọn Bang chủ sẽ coi bỏ giùm ngươi.

Đồng Kiều Thiếu chỉ vào Sát nhân Kim diện :

- Bắt lấy hắn.

Bốn gã võ phu toan động thủ nhưng Sát nhân Kim diện đã nhanh hơn.

Y quăng mạnh xuống sàn một chiếc hỏa pháo.

“Bùm...”

Tiếng nổ của hỏa pháo cùng với làn khói đen tỏa ra mù mịt. Khói đen che khuất tất cả mọi người và có những âm vực xé gió như tiếng đầu lâu bị róc.

Bốn gã võ phu nhảy dựng lên và ngay sau tam tinh của chúng đã bị khoan thủng một lỗ to.

Đồng Kiều Thiếu gào lên.

Lão lướt thẳng vào vùng khói đen mù mịt, xuất chiêu. Hai đạo xoáy kinh vỡ vào vầng khói đen đó nhưng chẳng có tiếng sấm chiêu phát ra, mà lại nghe tiếng đổ sầm của vách biệt thất.

Đồng Kiều Thiếu thu hồi chiêu công. Khói đen tan hết thì chẳng còn thấy Sát nhân Kim diện đâu nữa, chỉ còn lại Tư Linh Tổ đang đứng trước gương đồng với hai dòng lệ tuôn ra khôe mắt.

Đồng Kiều Thiếu trừng mắt nhìn lại nàng.

- Gã nói gì với nàng?

- Phùng huynh còn sống.

Tư Linh Tổ nói dứt câu thì Đồng Kiều Thiếu lướt vọt ra bên ngoài chỗ vách tường đổ xuống.

Sát nhân Kim diện đứng trên mái ngói nhìn xuống lão.

Đồng Kiều Thiếu nhìn lên Sát nhân Kim diện.

- Phùng Từ Hầu... có bản lĩnh thì hãy đấu với bọn Bang chủ. Đồng mẫu là kẻ thù không đội trời chung của ngươi đây.

- Ta rất sẵn lòng.

Đứng trên mái ngói, Sát nhân Kim diện phát tác ra một đạo chỉ sáng ngời tợ lưỡi kiếm dài ngoằn thẳng xuống Đồng Kiều Thiếu bang chủ. Đồng Kiều Thiếu không né tránh mà dụng chiêu đón thẳng đỡ thẳng. Đôi chiêu ảnh của Đồng Kiều Thiếu sáng rực lên vằng thanh quang rực rỡ.

“Ầm...”

Đồng Kiều Thiếu lùi lại hai bộ. Trên mái ngói Sát nhân Kim diện cũng lao đảo.

Y gượng trụ rồi nói :

- Ta sẽ còn gặp mặt lão quý.

Vừa nói y vừa quăng xuống một chiếc hỏa pháo nữa.

“Ầm...”

Hỏa pháo nổ ra làn khói đen mù mịt. Đồng Kiều Thiếu muốn phi thân lướt lên mái ngói giao chiến với Sát nhân Kim diện nhưng lại ngần ngại. Bởi rõ ràng y xông lên mái ngói thì hoàn toàn bất lợi kẻ địch ở trong làn khói che mắt lão, ngược lại lão phơi mình ra trước tinh thần của Sát nhân Kim diện.

Đồng Kiều Thiếu tức giận nói :

- Ngươi chỉ biết giờ thủ đoạn này thôi sao?

Không nghe Sát nhân Kim diện đáp lời, khi khói đen tan hết thì Sát nhân Kim diện cũng không còn trên mái ngói nữa.

Đồng Kiều Thiếu tung người lướt lên mái ngói. Trên mái ngói còn lưu lại một cánh hoa đào đỏ thắm. Đồng Kiều Thiếu nhìn cánh hoa đào nheo mày :

- Y là ai... Phùng Tử Hầu hay là một ai khác?

Cúi xuống nhặt cánh hoa đào, Đồng Kiều Thiếu quay lại biệt phòng của Tư Linh Tổ.

Nàng ngồi bất động trước tấm gương đồng.

Lão quăng cánh hoa đào xuống bàn trang điểm, nhạt nhẽo nói :

- Phùng Tử Hầu gọi cho nàng cánh hoa đào này đó.

Tư Linh Tổ cầm cánh hoa đào. Nàng ngắm nhìn nó như một báu vật cực kỳ quý giá đối với nàng. Tư Linh Tổ nâng cánh hoa đào lên mũi ngửi rồi áp vào má mình.

Nàng nhìn tấm gương đồng, điểm nụ cười mằn nguyện.

- Huỳnh ấy vẫn còn sống.

Hành động biểu cảm tình của Tư Linh Tổ khiến Đồng Kiều Thiếu tức giận đến biến sắc. Lão Đồng chỉ muốn xuống tay tước ngay mạng sống của nàng, nhưng lão lại không làm vậy, mà giật mạnh cánh hoa đào trên tay nàng. Những chiếc gai nhọn đâm vào tay Tư Linh Tổ, kéo theo những vết xước tạo ra mà cũng chẳng màng đến hành vi của Đồng Kiều Thiếu.

Tư Linh Tổ nhìn vào tấm gương đồng, áp đôi ngón thủ lên mặt, máu rỉ ra từ những vết xước để lại những vết đỏ nham nhở trên dung diện liễu trai của nàng.

Đồng Kiều Thiếu sa sầm mặt, lão gằn giọng day nghiêng nói :

- Nàng đúng là một ả điên tình.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Phòng long hư phong lãnh lãnh

Bầu không khí âm đạm bao phủ Mai Hoa trang. Trang chủ Phương Bình Quân đứng trước ngọn Tử Vong kỳ. Chân diện với những nét đau khổ lộ lộ hiện rõ trên từng nét mặt. Thỉnh thoảng Mai Hoa trang chủ Phương Bình Quân lại buông tiếng thở dài. Cùng với những tiếng thở dài đó, Phương Bình Quân trang chủ lại rùng mình. Lão rùng mình vì ngọn Tử Vong kỳ kia sẽ đem họa kiếp gì đến cho Mai Hoa trang.

Phương Bình Quân trang chủ thỉnh thoảng lại nói bằng chất giọng đau khổ :

- Tại sao Tử Vong kỳ lại đến với Mai Hoa trang, nơi thôn dã hoang sơ này. Mai Hoa trang chưa hề kết thù kết oán với ai, sao lại phải nhận lấy Tử Vong kỳ.

Trang chủ Mai Hoa trang nói rồi lại rùng mình ngọn tiêu kỳ Tử Vong như đang tỏa ra sát kiếp trùng trùng mà Phương Bình Quân trang chủ có thể cảm nhận được sát nghiệp đó. Mồ hôi rịn ra trán Phương Bình Quân trang chủ. Phương Bình Quân trang chủ khẽ lắc đầu.

- Ta phải làm sao bây giờ?

Những bước chân đập vào thính nhĩ của Phương Bình Quân. Mai Hoa trang chủ rời mắt khỏi ngọn Tử Vong kỳ nhìn lại. Tất cả gia nhân của Mai Hoa trang là những người thân đang lần lượt bước vào gian đại sảnh Mai Hoa trang.

Phương Bình Quân trang chủ chấp tay sau lưng chờ cho mọi người đã yên vị vào chỗ đứng của mình Phương Bình Quân mới nói :

- Hôm nay ta triệu tập các người đến đại đường chính sảnh Mai Hoa trang để...

Phương Bình Quân trang chủ ngưng lời buông tiếng thở dài, lão lia mắt nhìn qua mọi người rồi điềm đạm nói tiếp :

- Sắp tới đây Mai Hoa trang sẽ có kiếp họa trùng trùng vô cùng lớn, ta triệu tập các người đến đại đường chính sảnh để muốn nói với tất cả mọi người, hãy mau rời khỏi Mai Hoa trang. Ai có quê về quê, ai không có quê thì tìm nơi nào đó sinh sống. Đừng bao giờ nghĩ đến Mai Hoa trang nữa và cũng đừng bao giờ tự thú với bất cứ ai mình là người của Mai Hoa trang.

Mai Hoa trang chủ buông tiếng thở dài rồi ngồi xuống ghế.

- Những người thân của ta cũng vậy, ai muốn lấy gì thì lấy.

Một lão gia nhân bước ra, lão ôm quyền khom lưng nói :

- Trang chủ... lão nô bấy lâu đã hầu hạ Trang chủ và tiểu thư Phương Tú Tĩnh, nay Trang chủ gặp đại họa, chúng tôi lại mặc nhiên bỏ đi sao đành. Tất cả mọi người từ trên xuống dưới đều đã bàn bạc nhất trí với nhau rồi, tất cả sẽ ở lại cùng chia sẻ hoạn nạn với Phương trang chủ.

Mai Hoa trang Phương Bình Quân khoát tay :

- Các người không biết gì cả. Đại họa này không nhỏ đâu. Phương mỗ biết đại họa này không nhỏ, ta không muốn mọi người chết oan uổng đâu. Tất cả hãy mau rời khỏi đây trước khi quá muộn. Ta không thể gánh vác nỗi kiếp họa này. Ta cũng không muốn mọi người chết oan uổng vì ta.

Lão gia nhân trang trọng nói :

- Ai đi thì đi nhưng lão nô sẽ ở lại với Trang chủ.

Phương Bình Quân chau mày :

- Lão tam... lão phải đi, chỉ một mình ta ở lại Mai Hoa trang thôi. Ta muốn nhờ lão một chuyện. Lão hãy đưa Phương Tú Tĩnh cùng đi với lão. Nếu như ta không có mệnh hệ gì sẽ tìm hai người. Ngược lại hai người phải đi thật xa.

Phương Bình Quân trang chủ đứng lên, chấp tay sau lưng tạo vẻ mặt nghiêm khắc và quyết đoán, Mai Hoa trang chủ Phương Bình Quân đánh giọng nói :

- Ta đã quyết định như vậy rồi, không một người nào được cãi lệnh của Phương mậu. Mọi việc ở đây Phương mậu sẽ thu xếp, còn mọi người mau quay về thu xếp hành lý rồi sớm lên đường. Không có thời gian cho các người đâu, đừng để Phương mậu nói nhiều.

Lão tam nghẹn lời.

Phương Bình Quân thấy mọi người vẫn còn đứng thừ người ra liền khoát tay gắt giọng nói :

- Đi đi...

Tất cả gia nhân đồng loạt ôm quyền hướng về Phương Bình Quân :

- Trang chủ...

Phương Bình Quân khoát tay :

- Đi nhanh đi...

Mọi người đồng òa khóc lên, nghẹn ngào nói :

- Phương trang chủ bảo trọng.

Tất cả quay bước nhưng chưa kịp rời đại đường Mai Hoa trang thì bốn người từ ngoài bước vào, một người đeo kim diện, còn ba người kia thì vận võ phục hắc y bó chần.

Phương Bình Quân lộ vẻ căng thẳng cực độ. Tất cả gia nhân đồng dừng lại trước sự xuất hiện của bốn người kia. Ai nấy đều căng thẳng cực độ nhìn bốn người nọ như nhìn những hung thần mới từ a tý được Diêm chúa phái lên rước bọn họ.

Phương Bình Quân trả bước chậm rãi qua những gia nhân rồi dừng lại trước mặt gã Sát nhân Kim diện.

Phương Tú Tĩnh từ hậu đường hối hả chạy ra. Nàng chạy đến bên Phương Bình Quân thì sững bộ nhìn bốn người nọ.

- Cha...

Phương Bình Quân nghiêm giọng :

- Bước ra sau đi.

- Cha... Tú Tĩnh...

Phương Bình Quân gắt giọng nói :

- Đừng nói nhiều...

Phương Tú Tĩnh nhìn Phương Bình Quân miễn cưỡng thối bộ về sau đứng bên lão Tam nhìn Kim diện nhân. Phương Bình Quân ôm quyền từ tốn nói :

- Mỗ là Phương Bình Quân, Trang chủ Mai Hoa trang. Tôn giả đây là Từ Vong Sứ?

Sát nhân Kim diện nhặt nhều đáp lời Phương Bình Quân :

- Không sai.

- Phương mậu đã nhận được Từ Vong kỳ, Phương mậu biết họa diệt vong sẽ đến với mình, nhưng xét nghĩ từ trước đến nay Mai Hoa trang là nơi thôn dã hoang sơn, không gieo thù chuốc oán với ai. Tại sao Phương mỗ lại phải nhận Từ Vong kỳ?

- Mai Hoa trang phải nhận Từ Vong kỳ vì đã có nợ với Mạch gia.

Phương Bình Quân nheo mày :

- Có nợ với Mạch gia?

Lão lắc đầu.

- Phương mỗ không hiểu sao mình có nợ với Mạch gia.

Y nhìn Phương Bình Quân trang chủ lạnh lùng nói :

- Phương trang chủ còn nhớ chuyện trước đây trong một đêm mưa, Trang chủ đã đuổi Mạch quân gia ra khỏi Mai Hoa trang, Phương trang chủ còn nhớ chứ?

- Công tử là người của lão quân gia Mạch Năng?

- Không sai... ta là Mạch Kiếm Tùng, và hôm nay ta sẽ lấy máu để trả hận cho cha mình.

Phương Bình Quân trang chủ biến sắc, lão lắc đầu.

- Công tử hiểu lầm ta rồi.

- Ta không hiểu lầm Phương trang chủ đâu. Trong đêm mưa đó cha ta đã chết và chết trong sự căm phẫn tột cùng. Cả một đời người làm quân gia cho người nhưng đến cuối cùng phải chết trong đêm mưa ô nhục. Máu sẽ phải trả bằng máu, một phải đền mười và đền trăm.

Phương Bình Quân lắc đầu rồi hỏn hển nói :

- Mạch công tử có thể cho ta giải bày được không?

- Phương trang chủ mau nói đi... nói cho ta nghe trước khi máu nhuộm Mai Hoa trang.

- Công tử đừng làm vậy. Thật ra trước đây lão quân gia Mạch Năng là người thân tín của ta... chuyện này là chuyện xấu, thật hổ thẹn... ta không thể nói được.

Phương Bình Quân trang chủ ngẹn lời, lão ôm quyền nói :

- Mạch công tử... nếu công tử cho rằng ta có tội với Mạch Năng quân gia thì cứ giết ta... nhưng đừng giết những gia nhân vô tội của Mai Hoa trang. Ta chấp nhận chết để trả nợ cho quân gia Mạch Năng.

Chân diện Mạch Kiếm Tùng chợt đánh lại :

- Lão chấp nhận chết, đúng... trước sau gì ta cũng sẽ giết lão, nhưng ta muốn biết chuyện gì mà lão cho là chuyện xấu, chuyện đáng hổ thẹn. Chẳng lẽ cha ta đã làm chuyện xấu, đáng hổ thẹn nên lão đuổi quân gia Mạch Năng ra khỏi Mai Hoa trang, cuối cùng thì lão phải chết trong ô nhục ư?

Phương Bình Quân gật đầu :

- Chuyện đúng là như vậy.

Mạch Kiếm Tùng sa sầm mặt xuống, y bất ngờ vươn trào tới chộp lấy yết hầu của Phương Bình Quân.

Mạch Kiếm Tùng gằn giọng :

- Nói... nói cho ta biết Mạch Năng đã làm điều gì mà lão cho là xấu, là hổ thẹn chứ?

Phương Bình Quân lắc đầu, miễn cưỡng nói :

- Mạch công tử... chuyện này không thể nói được, Mạch quân gia đã chết và...

Phuong Binh Quân bỏ lưng câu nói giữa chừng, cụp mắt nhìn xuống.

Lão gượng giọng :

- Ta chấp nhận chết đền mạng cho Mạch quân gia, công tử giết ta đi nhưng đừng giết những người của Mai Hoa trang. Họ không có tội tình gì.

Mạch Kiếm Tùng đành mặt lại :

- Lão phải nói... chuyện gì khiến cho lão hồ thẹn và nói là xấu xa chứ?

Y nghiêng răng nhếch môi cười khẩy rồi nói :

- Lão nói ra ta còn suy nghĩ lại, còn lão không nói thì ta sẽ làm cò cả Mai Hoa trang.

Nói dứt lời Mạch Kiếm Tùng bất ngờ buông Phuong Binh Quân lướt tới chộp lấy Phuong Tú Tĩnh.

Phuong Binh Quân biến sắc, liền quỳ xuống.

- Công tử đừng làm vậy... Phuong Binh Quân sẽ nói.

Mạch Kiếm Tùng buông Phuong Tú Tĩnh, bước đến trước mặt Phuong Binh Quân.

- Nói cho ta nghe.

Phuong Binh Quân ngẩng mặt nhìn lên :

- Mạch Năng quân gia trước đây là người thân tín của Mai Hoa trang, là tay hòm chìa khóa của Mai Hoa trang...

Phuong Binh Quân cúi mặt xuống. Lão nhe răng một lúc rồi nói :

- Mạch Năng đáng ra phải biết giữ phận, phải biết chỗ đứng của mình trong Mai Hoa trang rất quan trọng, nhưng y lại lợi dụng vào sự thân tín đó mà lấy ngân lượng đi đánh bạc ở Sơn Đông. Mạch Năng biết thế nào ta cũng phát hiện ra sự việc hủ bại của y...

Phuong Binh Quân ngẩng mặt nhìn Mạch Kiếm Tùng.

Mạch Kiếm Tùng gằn giọng nói :

- Rồi sao nữa?

- Ta không nói được.

Đôi chân mày Mạch Kiếm Tùng nhíu lại :

- Lão không nói được là sao? Lão phải nói.

Phuong Binh Quân dùng ống tay áo thấm mồ hôi trán.

Lão buông tiếng thở dài.

- Ta xin công tử.

- Không... với ta không có sự van xin. Vay thì phải trả nợ thì phải đền.

- Nhưng đây là chuyện không thể nói được.

- Phuong trang chủ đã nói Mạch Năng quân gia là kẻ hủ bại, thì phải nói nốt phần chuyện sau đó.

Phuong Binh Quân nhìn Phuong Tú Tĩnh. Phuong Tú Tĩnh thấy Phuong Binh Quân cha mình phải quỳ trước một Mạch Kiếm Tùng tuổi chỉ đáng con, nằng không kèm lòng được mà bước đến đứng cạnh Phuong Binh Quân.

- Có giết thì cứ giết ta, không làm nhục cha ta.

Tất cả bọn gia nhân cùng đồng thanh quỳ xuống.

- Xin tha cho Trang chủ.

Mạch Kiếm Tùng sa sầm mặt. Y gằn giọng nói :

- Lão không nói ra sự thật, ta sẽ tàn sát ngay lập tức.

Phương Bình Quân rùng mình nghe lời nói tàn nhẫn đó của Mạch Kiếm Tùng. Lão rói rít nói :

- Lão nói... lão nói...

Nhìn qua Phương Tú Tĩnh, Phương Bình Quân từ tốn nói :

- Phương Tú Tĩnh, cha phải thất đạo với mẹ con...

Phương Tú Tĩnh mím môi :

- Có chuyện cha cứ nói!

Nhìn qua Mạch Kiếm Tùng, Phương Bình Quân miễn cưỡng nói :

- Mạch Năng sợ ta phát hiện nên giả trò bỉ ổi với phu nhân của ta. Y đã sàm sỡ với phu nhân của ta...

Phương Bình Quân lắc đầu :

- Phu nhân ta quá hồ thẹn mà lâm bệnh chết nhưng trước khi chết nói rõ với ta. Đúng ra ta phải đem Mạch Năng đến công đường phán trị nhưng vì nghĩ đến công lao của y nên ta chỉ đuổi y ra khỏi Mai Hoa trang.

- Có đúng như vậy không?

- Sự thật là như vậy.

Mạch Kiếm Tùng nhếch môi cười khẩy rồi nói :

- Thôi được... cho dù sự thật là như vậy thì ta cũng phải giết lão, bởi ta đã thề trả thù cho cha ta.

Phương Tú Tĩnh nhìn sang Mạch Kiếm Tùng.

- Sự thật đã như vậy rồi... ngươi còn muốn trả thù nữa?

Mạch Kiếm Tùng nhặt nhều nói :

- Mạch Năng đã vay nợ của Mai Hoa trang thì đã trả nợ rồi. Đến lượt Mai Hoa trang phải trả nợ cho Mạch Kiếm Tùng chứ.

Y vừa thốt dứt lời thì gã hắc y nhân che mặt đứng giữa hai gã kia lộ phát vuông lụa đen.

Đường Thâm vừa lộ chiếc khăn lụa che mặt vừa nói :

- Đường Thâm không chấp nhận cách hành xử của Mạch huynh.

Mạch Kiếm Tùng nhìn lại Đường Thâm.

- Ngươi...

Đường Thâm thở hắt ra một tiếng. Chàng nhìn chăm chăm Mạch Kiếm Tùng.

- Huynh đến Mai Hoa trang là để trả thù cho Mạch gia, nhưng sự thật đã phơi bày lồ lộ ra đó rồi. Phải chi Mạch Năng cha huynh là người chính nhân chính nghĩa, chuyện huynh trả thù để đòi sự công bằng không cần phải bàn đến làm gì, nhưng đáng này, Mạch Năng cha huynh lại là người bất nhân, bất nghĩa, bất đạo, huynh lại đi đòi trả thù.

Chàng lắc đầu rít lên một tiếng, nói tiếp :

- Đệ thiết nghĩ cha huynh chết là do ân hận hoặc do hồ thẹn, chứ không liên quan gì đến Phương trang chủ. Nay huynh lấy có cha huynh chết để đòi nợ Mai Hoa trang, giết Phương trang chủ thì đúng là bất công, không một ai chấp nhận được.

Mạch Kiếm Tùng quá đỗi sững sốt trước những lời của Đường Thâm. Y căng mắt nhìn chàng rồi gằn giọng :

- Ngươi đến Mai Hoa trang cùng với Mạch mỗ để thực thi chức nghiệp Từ Vong Sứ, hay để bênh vực và phân giải phải trái. Từ Vong kỳ đã được phán ra, toàn bộ Mai Hoa trang phải bị giết sạch.

Đường Thâm bước đến trước mặt Mạch Kiếm Tùng.

- Đường Thắm không chấp nhận chuyện đó xảy ra. Kẻ có lương tri không chấp nhận điều đó.

Mạch Kiếm Tùng trừng mắt nhìn chàng :

- Người đã phạm vào quy giới Từ Vong kỳ.

Vừa nói Mạch Kiếm Tùng vừa dụng chưởng vỗ thẳng đến Đường Thắm. Chàng không né tránh mà dụng chưởng đón đỡ thẳng. Cả hai dùng một thứ võ công là Thạch Bản chưởng. Bốn chiếc bóng ảnh thủ va thẳng vào nhau.

“Àm...”

Đường Thắm thối lui lại đứng hai bộ. Trong khi Mạch Kiếm Tùng trượt dài non một trượng. Y để lại hai rãnh sâu trên sàn gạch.

Nhìn lướt qua hai người đủ nhận định ai là kẻ thắng người thua trong cuộc đọ sức này.

Đường Thắm nhìn Mạch Kiếm Tùng.

- Huỳnh không phải là đối thủ của Đường Thắm đâu.

Chàng nói dứt câu thì Sát nhân Kim diện bước vào.

Vừa bước vào đại đường Mai Hoa trang, Sát nhân Kim diện vừa nói :

- Mạch Kiếm Tùng đúng là không phải đối thủ của Đường Thắm. Nhưng Đường Thắm đã phạm vào quy giới Từ Vong kỳ.

Dứt lời thì Sát nhân Kim diện phát động chưởng khí đánh thẳng vào chàng.

“Bình...”

Nhận trọn một chưởng của Sát nhân Kim diện, Đường Thắm bị bắn đi như một viên sỏi, va lưng vào vách đại đường rồi rơi huych xuống sàn gạch. Máu rỉ ra khoe miệng chàng.

Sát nhân Kim diện chấp tay sau lưng thả bước đến trước mặt chàng.

- Người biết tội của người rồi chứ?

Đường Thắm lom còm quỳ một chân.

- Tôn giá... Phương trang chủ và tất cả mọi người ở Mai Hoa trang không đáng chết. Sự đòi hỏi trả thù của Mạch huynh là sự đòi hỏi bất công, bất đạo. Tôn giá hãy rút lại Từ Vong kỳ.

Sát nhân Kim diện nhìn vào mắt chàng.

- Từ Vong kỳ đã phát thì không rút lại, kẻ nhận Từ Vong kỳ phải chết và chỉ có cái chết mà thôi.

Đường Thắm lắc đầu.

- Xin tôn giá hãy nghĩ lại. Nếu thực hiện Từ Vong kỳ với Phương trang chủ là thực hiện sự bất công mà người có lương tri không ai chấp nhận được.

Hừ nhạt một tiếng, Sát nhân Kim diện nói :

- Lần đầu tiên có một Hắc y sứ lại kháng Từ Vong kỳ.

Mai Hoa trang chủ Phương Bình Quân nhìn Sát nhân Kim diện nói :

- Tôn giá... Phương Bình Quân đã nhận Từ Vong kỳ, Phương Bình Quân chấp nhận chết... riêng người của Mai Hoa trang không nhận Từ Vong kỳ.

- Bỏ tạ chấp nhận.

Phương Bình Quân sụp lạy.

- Đa tạ tôn giá.

Lão nhìn Đường Thắm nói :

- Đa tạ công tử đã mở sinh lộ cho người của Mai Hoa trang.

Đường Thắm nhắm mắt, chàng không khỏi xúc động trước lời nói của Phương Bình Quân trang chủ.

- Trang chủ... thảo sinh vô dụng...

- Công tử... công tử đã làm tất cả rồi. Lão phu có ra đi cũng mãn nguyện. Dù sao thì Mai Hoa trang cũng vẫn còn.

Phuong Bình Quân nói rồi đứng lên.

Phuong Tú Tĩnh giữ lấy Phuong Bình Quân.

- Cha...

Nhìn Phuong Tú Tĩnh, Mai Hoa trang chủ nói :

- Không ai cải được tử số khi đã nhận Tử Vong kỳ. Cha có đi thì cũng mãn nguyện vì giữ được Mai Hoa trang. Phuong Tú Tĩnh... con ở lại bảo trọng.

Phuong Bình Quân bước đến bên ngọn Tử Vong kỳ.

Lão rút ngọn Tử Vong kỳ.

Phuong Tú Tĩnh gào lên :

- Cha... đừng mà...

Đường Thâm nhìn sang Sát nhân Kim diện :

- Tôn giá... Đường Thâm xin...

Sát nhân Kim diện bất ngờ vỗ chưởng xuống ngực chàng.

“Àm...”

Đường Thâm ngã vật ra sàn bất tỉnh. Trước khi ngã chàng còn nghe tiếng thét của Phuong Tú Tĩnh.

- Cha...

Tiếng thét của nàng biến ngay thành một mũi giáo vô hình đâm thọc và trái tim của chàng. Chàng lịm người đi trong nỗi đau nhói buốt của vùng chấn tâm.

* * * * *

Vừa hồi tỉnh, Đường Thâm đã bật ngồi lên. Chàng vừa ngồi bật dậy vừa nói :

- Ta không thể chấp nhận được... không thể chấp nhận được.

Thốt dứt lời, chàng mới định thần được. Đầu chàng nặng chình chịch và ngực rất buốt, nhưng vẫn đảo mắt nhìn quanh. Chàng nhận ra mình đang ở trong một chiếc lầu thuyền.

Đường Thâm tự nhủ: “Mình đang ở trong khoang thuyền, họ đưa mình đi đâu?”.

Chàng toan đứng lên để đi về phía cửa khoang thuyền thì cửa khoang dịch mở. Một thiếu nữ chỉ vừa đôi mươi len người vào. Nàng nhìn chàng điềm đạm cười mỉm.

- Đường Thâm công tử đã tỉnh dậy rồi à?

- Tại hạ đang ở trên thuyền có phải không?

- Công tử đang ở trên thuyền.

Nàng bước đến bên chàng đặt chậu nước xuống bên cạnh Đường Thâm.

- Để tôi lau mặt cho công tử.

Không cần Đường Thâm có đồng ý hay không, nàng nhúng khăn vào chậu nước rồi chăm chăm lên mặt Đường Thâm. Đường Thâm miễn cưỡng cản tay nàng lại.

- Cô nương là ai?

- Công tử cứ xem tôi là nô nữ của công tử đi.

- Tại hạ chưa bao giờ có nô nữ hầu hạ mình. Tâm của tại hạ cũng chưa bao giờ muốn có nô nữ hầu hạ. Tại hạ muốn biết cô nương là ai.
- Tục danh của tôi là Ý Thi.

Đường Thâm nhìn nàng từ tốn nói :

- Tại sao tại hạ lại ở trên con thuyền của cô nương?
- Công tử tự nghiệm ra vì sao ở trên con thuyền này mà.
- Tại hạ đã vi phạm giới lộ của Tử Vong kỳ.

Ý Thi gật đầu.

- Công tử đã phạm luật của Tử Vong kỳ rồi.
- Vậy thì đây là chuyến đi cuối cùng của tại hạ.

Ý Thi gật đầu.

- Đúng... đây là chuyến đi cuối cùng của công tử.

Nàng nhìn vào mắt chàng.

- Công tử đã bị phế võ công và sẽ bị đưa ra ngoài Tử Vong đảo.
- Tử Vong đảo?

Nàng gật đầu.

- Đúng.
- Tại hạ không còn cơ hội quay lại trung thổ nữa.
- Không còn một cơ hội nào. Công tử sẽ làm mục nhân trên Tử Vong đảo.
- Mục nhân?

Nàng gật đầu.

- Đó là số phận của công tử.
- Chủ nhân của tại hạ quyết định như vậy?
- Đó là sự trừng phạt mà công tử phải nhận lãnh.

Nàng nhìn Đường Thâm mỉm cười.

Chàng cũng đáp lại nàng bằng nụ cười gượng.

Ý Thi nói :

- Công tử chỉ còn một khoảng thời gian ngắn ngủi dành cho công tử. Công tử muốn gì, Ý Thi sẽ chiều công tử.

Nàng vừa nói vừa nhìn chàng.

Đường Thâm đứng lên.

- Tại hạ muốn ra ngoài mạn thuyền.
- Công tử cứ tự nhiên.

Chàng rời khoang thuyền lên ra ngoài mạn thuyền. Đại dương mênh mông bao la, chỉ có những con sóng lớn nối tiếp nhau, hết con sóng này tới con sóng khác vỗ vào mạn thuyền, không thấy đâu là bến bờ cả.

Ý Thi bước ra đứng bên cạnh chàng.

Đường Thâm nhìn sang Ý Thi.

- Chừng nào thì chúng ta mới đến Từ Vong đảo?

- Một ngày nữa.

- Trên Từ Vong đảo có những gì?

- Khi công tử đến Từ Vong đảo sẽ biết thôi mà. Công tử có thể chết ngay lập tức và cũng có thể mãi mãi sống trên hòn đảo đó.

Chàng chấp tay sau lưng hướng mắt nhìn xa xa.

Đường Thâm bâng quơ hỏi nàng :

- Cô nương biết Mai Hoa trang không?

Nàng gật đầu.

- Biết...

- Vậy những người của Mai Hoa trang giờ như thế nào? Họ được bình an chứ?

- Bất cứ môn phái nào hay bang hội nào, nếu đã chấp nhận Từ Vong kỳ thì tất cả đều phải chết.

Chàng chau mày.

- Nói vậy những người vô tội của Mai Hoa trang cũng đã chết?

- Trong tình cảnh này Đường Thâm công tử vẫn còn lo lắng cho người khác ư?

- Tại hạ sợ việc làm của mình vô nghĩa. Mạch Kiếm Tùng trả thù Mai Hoa trang nhưng sự trả thù của huynh ấy không đúng. Không một người nào có lương tri mà chấp nhận được.

- Đến bây giờ công tử vẫn còn nghĩ đến chuyện đã qua ư? Cho dù công tử có làm gì cũng không thay đổi được Lệnh Kỳ Từ Vong.

- Tại hạ đã làm tất cả, đã chấp nhận phạm luật Từ Vong kỳ, và hơn thế nữa Mai Hoa trang chủ đã chết. Chết một cách oan uổng nếu không muốn nói là chết bởi sự bất công. Còn những con người vô tội kia, tại sao cứ phải giết họ bởi một ngọn Từ Vong kỳ vàng chứ?

Nàng nhìn sang Đường Thâm điểm nụ cười mỉm.

- Công tử đã phá lệ Từ Vong kỳ nên chủ nhân cũng phá luật một lần với những người của Mai Hoa trang, đúng ra tất cả đều phải chết nhưng công tử đã nhận chết thay cho họ.

- Nói vậy ngoài Mai Hoa trang chủ ra thì những người kia vẫn còn sống?

Nàng gật đầu.

- Công tử đã nhận tội cho họ rồi.

Đường Thâm gượng cười rồi nói :

- Ít ra tại hạ cũng làm được một việc có ích cho Mai Hoa trang. Tại hạ cảm thấy mãn nguyện phần nào. Đường Thâm chỉ sợ những gì mình làm đã chẳng mang lại điều gì tốt lành cho Mai Hoa trang.

- Mai Hoa trang vẫn còn may mắn lắm nên có công tử nhận lãnh phần nào sát kiếp của họ.

Đường Thâm gượng cười lắc đầu.

- Tại sao người ta lại bày ra một ngọn từ kỳ để rồi chẳng mang lại điều gì may mắn cả mà chỉ đem đến sát kiếp và chết chóc cho mọi người.

- Để giải trình câu hỏi này của Đường công tử, chỉ có thể hỏi chủ nhân.

- Chủ nhân Từ Vong kỳ là ai?

- Công tử hỏi Ý Thi thì Ý Thi sẽ hỏi ai đây? Trong cảnh giới nhân sinh hôm nay có người làm chủ, có người làm tớ, đã là tớ thì phải chấp hành mọi phán quyết của chủ nhân.

Đôi chân mày Đường Thâm nhíu lại. Chàng từ từ nhìn sang nàng. Một lượn sóng to vỗ vào mạn thuyền khiến con thuyền chao đi. Đường Thâm không sao trụ vững trên hai chân mà chúi về phía Ý Thi. Nàng vội đỡ lấy chàng.

Vòng tay của Ý Thi ôm chặt lấy Đường Thắm. Mặt hai người gần sát vào nhau mà Đường Thắm có thể ngửi được hơi thở thơm tho của Ý Thi.

Nàng mỉm cười với chàng.

Mặt Đường Thắm nóng bừng và ngượng ngùng.

- Tại hạ đúng là kẻ vô dụng.

Chàng vừa nói vừa vịn tay vào be thuyền.

Ý Thi buông Đường Thắm ra, nàng từ tốn nói :

- Chỉ tại công tử bị phé bỏ võ công.

- Đó cũng là cách hay. Tại hạ đã mượn võ công của chủ nhân giờ trả lại cho người thì chẳng còn là gia nhân của ai cả. Tại hạ cũng không muốn mình là gia nhân của người nào.

- Ý Thi chỉ có thể đọc được ý niệm đó qua ánh mắt của công tử.

Nàng mỉm cười khi thốt dứt lời :

- Chúng ta vô trong đi.

Đường Thắm cùng Ý Thi quay lại khoang thuyền, chàng tò mò hỏi nàng :

- Trên chiếc thuyền to nay hình như chỉ có mình Ý Thi cô nương?

Nàng gật đầu :

- Chỉ có mình Ý Thi thôi.

- Một mình cô nương sao có thể khiến được cả con thuyền này?

- Thuyền được khiển bằng những cánh buồm, khi buồm được căng lên đúng thời điểm có lãnh phong thì tự khắc sẽ đưa thuyền đến Tử Vong đảo. Lãnh phong sẽ đưa thuyền đi theo đúng hướng đến Tử Vong đảo mà chẳng cần người nào điều khiển nó.

- Ý Thi cô nương sẽ lưu lại Tử Vong đảo với tại hạ?

Nàng im lặng không đáp lời Đường Thắm.

Ý Thi bước đến chiếc rương đặt trong góc khoang thuyền. Nàng lấy trong rương ra lương khô cùng vỏ rượu hai cân. Bày tất cả mọi thứ ra giữa khoang thuyền.

Nhìn Đường Thắm, Ý Thi nói :

- Đã đến lúc dùng bữa rồi.

Nàng nhìn chàng. Đường Thắm nhận ra ánh mắt nàng đượm một vẻ buồn u uất.

Chàng bưng vỏ rượu chuốc ra hai chén, bưng chén rượu, Đường Thắm nói :

- Mời Ý Thi cô nương.

- Mời công tử.

Hai người cùng cạn chén. Đặt chén xuống trước mặt, Ý Thi hỏi :

- Công tử có hối tiếc những gì mình đã làm không?

- Tại hạ đã làm gì thì chẳng bao giờ hối tiếc với những gì mình làm.

Vừa nói Đường Thắm vừa chuốc rượu vào chén của chàng và của Ý Thi, trong khi nàng xé lấy một miếng thịt khô đưa qua Đường Thắm.

- Công tử dùng đi.

Chàng mỉm cười nhận lấy miếng thịt từ tay nàng, chàng nhìn Ý Thi nói :

- Có người nào đã ra ngoài Tử Vong đảo rồi quay về không?

Ỗ Thi lắc đầu.

- Những người như công tử thì không bao giờ quay lại Trung Nguyên. Cuộc sống của công tử xem như kết thúc rồi.

- Ỗ Thi chắc như vậy chứ?

Nàng gật đầu.

- Ỗ Thi nói rất thành thật. Ỗ Thi chính là ân huệ cuối cùng mà chủ nhân ban cho công tử.

Chàng nhướng mày.

Nàng mỉm cười.

- Công tử, lạ lắm à?

- Tại hạ không thể hiểu ý nghĩa của hai tiếng ân huệ.

Nàng bung chén rượu của mình.

- Bất cứ sự đòi hỏi nào nơi công tử cũng đều được Ỗ Thi phục tùng. Đó chính là ân huệ mà chủ nhân ban cho công tử đó.

Thốt ra câu nói đó nàng nhìn chàng bằng ánh mắt đượm buồn.

Đường Thâm nhận ra ngay ánh mắt đó của nàng. Chàng trả miếng thịt lại đĩa, rồi bung chén.

- Tại hạ và cô nương cùng cạn chén nào.

Hai người cùng cạn chén, Đường Thâm uống cạn chén rượu rồi hỏi :

- Tại hạ chỉ muốn bầu bạn với Ỗ Thi cô nương.

- Công tử đang phí hoài những khoảnh khắc còn lại của mình.

- Cô nương hẳn đã từng đưa những người phạm luật như Đường Thâm ra Tử Vong đảo.

- Ai cũng có một chức nghiệp riêng của mình.

Nàng nói rồi liền bung vò rượu chuốc ra chén. Vừa chuốc rượu, Ỗ Thi vừa nói :

- Công tử hãy tận hưởng những gì mình đang có trước khi không còn được tận hưởng cơ hội mình đang có.

Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng.

Nhìn Đường Thâm, Ỗ Thi vừa toan coi bỏ thất lung bằng lụa, Đường Thâm ngăn nàng lại.

- Ỗ Thi cô nương đừng làm vậy.

- Công tử không muốn được tận hưởng những gì mà người ta đã ban cho công tử à?

- Chỉ có những người hoảng loạn và sợ hãi hay không tự kềm chế mình trước tử cảnh mới đánh mất nhân tính thôi. Đường Thâm không phải là hạng người đó, cho dù biết phía trước mình là một mảng tối đang chờ đợi. Lúc này đây, tại hạ cũng có thể nhảy xuống biển kết liễu cuộc sống của mình mà thôi.

- Công tử được quyền đi tìm tử cảnh cho mình.

- Tại hạ chỉ nói thế thôi chứ không đi tìm tử cảnh cho mình đâu. Khi sinh mạng của tại hạ còn, tại hạ phải biết quý nó.

Chàng nhìn nàng mỉm cười, rồi bung chén rượu.

- Tại hạ và cô nương hãy cùng uống thật say nhé.

Nàng gật đầu :

- Đó là ý của công tử.

- Hy vọng ngày nào đó, Đường Thâm sẽ quay trở lại trung thổ.

Hai người cùng cạn chén.

Nàng đặt chén xuống bên cạnh ngòai dịch sát vào Đường Thâm. Ý Thi có lẽ bị ngấm rượu, hay đang trôi vào dòng xúc cảm mà chỉ có mình nàng biết.

Nàng ôm chặt lấy Đường Thâm.

- Công tử hãy hưởng thụ đi, vì chẳng có ai sống sót trong tử cảnh.

Nói rồi Ý Thi ôm ghì lấy Đường Thâm, đôi cánh môi mọng ướt xuân tình của nàng áp vào má và lan xuống cằm Đường Thâm.

Hành động của Ý Thi chứng tỏ trong nội thể nàng đang trôi dạt một ngọn lửa tình cháy bỏng. Trên chiếc lầu thuyền chỉ còn lại hai người, đâu có ai phá bình cuộc giao tình giữa họ với nhau.

Ý Thi sửng sò khi Đường Thâm gỡ tay nàng.

- Đường Thâm không hề có tình với cô nương.

- Đây không là tình.

Chàng lắc đầu.

Ý Thi vồn vã hỏi :

- Đường công tử không bao giờ thoát khỏi tử cảnh.

Chàng buông tiếng thở dài, đứng lên. Ý Thi ngẩng mặt nhìn Đường Thâm, nàng miễn cưỡng nói :

- Hãy tin lời của Ý Thi đi.

- Tại hạ tin.

Buông tiếng thở dài, Đường Thâm rời khoang thuyền, bước ra bên ngoài mạn thuyền.

Chàng chấp tay đôi mắt nhìn đại dương mênh mông.

- Mình đang đi vào tử cảnh, Tử nhân muốn mình bước vào tử cảnh.

Một con sóng to vỗ vào mạn thuyền, buộc Đường Thâm phải dùng tay vịn be thuyền. Chàng chợt nghe tiếng khóc nghẹn ngào của Ý Thi, tiếng khóc của nàng nghe như tiếng oán thán của người thân sắp ly biệt người thân. Chàng nhìn về phía cửa khoang thuyền, lắng nghe tiếng khóc của nàng mà nhủ thầm “Cho dù bước chân vào tử cảnh thì Đường Thâm vẫn là Đường Thâm”.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Sát Thần lão nhân

Hai ngọn chân đèn hắt ánh sáng lên vị lão nhân tóc bạc trắng, xõa ngang vai. Ngồi trên thạch bàn, vẻ mặt của lão nhân trông khắc khổ và tàn nhẫn. Chỉ nhìn qua chân diện của lão thôi, ai cũng cảm nhận bóng sắc tử vong rờn rợn trước mặt mình. Mặc dù đã ở trong thạch lâu nhưng lão nhân vẫn bị xích chân vào vách đá.

Đường Thâm nhìn lão, chàng ôm quyền thủ lễ rồi từ tốn nói :

- Thảo sinh là Đường Thâm.

Lão nhân nhìn chàng.

Đường Thâm nói tiếp :

- Còn tiền bối?

- Lão phu là Sát Thần...

Chàng nhìn sững lão nhân.

- Tiền bối là Sát Thần...

- Tiểu tử, lạ lắm ư?

- Văn bối không tưởng tượng được tiền bối là Sát Thần mà lại bị giam trong tòa thạch lâu này, tiền bối là chủ nhân Tử Vong kỳ sao lại bị giam ở đây?

- Lão phu có cần phải nói cho tiểu tử biết không?

Đường Thẩm bước đến trước mặt Sát Thần. Lão nhìn chàng từ đầu đến chân rồi hỏi :

- Tại sao tiểu tử lại vào đây?

- Thảo sinh phạm luật Tử Vong kỳ.

Sát Thần nhìn chăm chú vào mắt chàng :

- Tiểu tử mà lại dám kháng lại Tử Vong kỳ ư?

Lão vuốt râu :

- Tiểu tử nói lão phu khó nghe lắm đó.

- Sự thật là sự thật... thảo sinh nói ngoa để làm gì?

- Trên võ lâm chưa một ai kháng lại Tử Vong kỳ thế mà ngươi lại dám kháng Tử Vong kỳ thì hỏi sao ta không lấy làm lạ.

- Thảo sinh cũng lấy làm lạ khi biết Sát Thần bị giam trong thạch lâu này.

- Là ngươi ư? Vậy ngươi đã nghe tiếng của lão ư?

- Nói nghe tiếng của tiền bối cũng không đúng, mà chỉ biết có người nhắc đến tiền bối thôi.

- Ai?

- Tử nhân.

- Lão phu chưa từng bao giờ nghe tới cái danh này.

- Thế mà Tử nhân có nhắc đến Sát Thần, tiền bối không biết người ta mà người ta lại biết tiền bối. Lạ thật đó?

- Võ lâm thì có những việc xảy ra chẳng thể nào ngờ đến được.

- Không thể ngờ được thì những chuyện xảy ra với người võ lâm cũng chẳng có gì ngạc nhiên cả.

- Lão phu muốn biết tại vì sao ngươi lại bị dẫn vào thạch lâu này với lão?

- Thảo sinh đã nói, thảo sinh phạm luật Tử Vong kỳ.

- Ý ngươi nói, ngươi kháng lại Tử Vong kỳ.

- Tiểu sinh kháng lại Tử Vong kỳ.

Sát Thần vuốt râu rồi cười khẩy.

- Lần đầu tiên lão phu nghe có người kháng lại Tử Vong kỳ đó. Đúng ra ngươi đã kháng lại Tử Vong kỳ thì ngươi phải chết mới đúng chứ. Sao lại được đưa vào trong này?

- Bởi vì thảo sinh là thuộc hạ của Tử Vong kỳ.

Lão tròn mắt nhìn chàng :

- Ngươi có thể nhắc lại một lần nữa cho ta nghe.

- Thảo sinh chính là thuộc hạ của Tử Vong kỳ.

- Ngươi là thuộc hạ của Tử Vong kỳ mà kháng lại Tử Vong kỳ ư?
- Lương tâm và lý trí của thảo sinh buộc thảo sinh phải hành động như vậy.
- Lương tâm và lý trí?
- Lão phu nghe lạ tai quá.
- Tiền bối nghe lạ tai còn thảo sinh thì ngạc nhiên, thảo sinh những tưởng đầu Sát Thần chủ nhân Tử Vong kỳ đang đi mây về gió trong Trung Nguyên, không ngờ lại bị giam trong thạch lâu này.
- Lão phu là Sát Thần chủ nhân Tử Vong kỳ nhưng ta bị giam ở đây, bị xích trong thạch lâu này bởi vì ta không còn là chủ nhân Tử Vong kỳ nữa.
- Vậy tiền bối là người thất thế sa cơ?
- Cứ cho như vậy cũng được. Thế còn tiểu tử? Ngươi là thuộc hạ Tử Vong kỳ lại kháng Tử Vong kỳ.

Đường Thâm ngồi xuống bên lão, chàng nhìn Sát Thần lão nhân rồi thuật lại những gì đã xảy ra tại Mai Hoa trang.

Nghe Đường Thâm thuật xong, lão nhân Sát Thần nhìn chàng :

- Ngươi muốn làm người chính nhân quân tử, không chấp nhận cái ác diễn ra trước mắt mình?
- Thảo sinh không có ý muốn cho mình là chính nhân quân tử gì cả, thảo sinh chỉ không chấp nhận điều bất công xảy ra cho Mai Hoa trang. Tiểu sinh làm theo lương tâm của mình.
- Ngươi biết ngươi có thể chết chứ?

Đường Thâm nheo mày, chàng nhìn Sát Thần nói :

- Chuyện xảy ra hôm đó nếu không có Kim Diện Nhân tôn giá người đã ban cho thảo sinh cơ hội có được võ công Thiết Bản Chương thì tiểu sinh đã không có mặt ở đây. Mạch Kiếm Tùng huynh không phải là đối thủ của thảo sinh.
- Mạch Kiếm Tùng nào đó không phải là đối thủ của ngươi nhưng tiểu tử có thoát khỏi bóng sắc tử vong của Tử Vong kỳ không?
- Thảo sinh cũng không biết, dù sao thì thảo sinh cũng đã làm được một việc có ích. Thảo sinh không giữ lại được mạng của Mai Hoa trang chủ Phương Bích Quân nhưng ít ra cũng giữ được người của Mai Hoa trang không rơi vào huyết cảnh trùng trùng điệp điệp.
- Nghe ngươi nói, lão phu nghĩ ngươi là một đại thiện bồ tát.
- Văn sinh đâu tự cho mình là đại thiện bồ tát, văn sinh chỉ hành động theo những gì mà lý trí buộc phải làm.
- Ai cũng có thể nói được mà, nói nhưng chưa chắc đã làm được. Với lão phu lời nói chẳng có ý nghĩa gì cả.
- Những gì thảo sinh nói ra cũng chẳng có ý phô trương với tiền bối, tiền bối hỏi thì thảo sinh nói thôi.
- Lão phu lại có những ý niệm khác trong đầu.
- Tiền bối nghĩ sao cũng được. Còn thảo sinh có ý riêng của mình, mỗi người có một ý nghĩ riêng, chẳng ai giống ai cả, cũng chẳng ai buộc ai phải theo ý nghĩ trong đầu mình.

Chàng nhìn lão nhân gượng cười :

- Nói thế cũng không đúng bởi...

(Mất trang)

- Thảo sinh cũng không muốn tiền bối thổ lộ với thảo sinh, ai cũng có một hoàn cảnh mà. Thảo sinh được ở chung với tiền bối là tốt rồi, thảo sinh sẽ cùng với tiền bối đàm đạo trong thời gian tới và sống qua những ngày buồn chán này.

Sát Thần nhìn chàng :

- Tiểu tử không sống lâu đâu, tiểu tử chỉ có thời gian sống ba ngày thôi.

Đường Thâm nheo mày :

- Thảo sinh chỉ sống được ba ngày thôi à?

Sát Thần lão trượng gật đầu.

- Tiểu tử chỉ sống được không quá ba ngày, nếu ngươi muốn sống lâu hơn thì phải có lão phu nhúng tay vào.

Đường Thâm lắc đầu :

- Thảo sinh không hiểu ý của tiền bối.

- Đã có nhiều người như tiểu tử vào thạch lâu này rồi và chỉ sau ba ngày thì sẽ chết thật thê thảm, chết mà không toàn mạng.

Đường Thâm chau mày, chàng lắc đầu :

- Tiền bối nói vậy là sau ba ngày vẫn bối phải chết... vẫn bối chết vì cái gì?

- Tiểu tử sẽ chết tại Từ Hý trường chứ không chết bởi lão phu.

Đường Thâm nheo mày :

- Chết tại Từ Hý trường?

- Không sai.

Chàng gượng cười rồi nói :

- Thảo sinh không tin.

- Hãy tin lời của lão đi.

- Thảo sinh đã bị phá bỏ võ công. Nếu như chủ nhân Từ Vong kỳ muốn giết thảo sinh lúc nào chẳng được. Có gì phải đưa thảo sinh ra giết tại Từ Hý trường và phải sau ba ngày bị giam trong thạch lâu này cùng tiền bối.

Sát Thần vuốt râu nhìn chàng :

- Tất cả đều có mục đích cả thôi.

- Mục đích gì?

- Người ta đưa tiểu tử vào thạch lâu này để thử học võ công của lão phu. Nếu như lão phu không truyền thụ võ công cho người thì sau ba ngày người sẽ bị thịt trên Từ Hý trường, để người ta giết người.

- Hóa ra mục đích của chủ nhân Từ Vong kỳ là đưa thảo sinh vào đây thụ giáo võ công của tiền bối.

- Có thụ giáo được võ công của ta thì tiểu tử mới có thể giữ mạng mình trên Từ Hý trường.

- Thật không?

- Lão phu không nói sai đâu.

- Vậy tiền bối có truyền thụ võ công cho vẫn bối để giữ mạng không?

- Tất nhiên là không rồi.

- Tiền bối không truyền thụ võ công cho thảo sinh, vậy thảo sinh lấy võ công gì mà bước vào Từ Hý trường chứ? Không ai đưa một người chẳng biết tý võ công, không phải như vậy, thảo sinh bị phế bỏ võ công thì đúng hơn. Một người bị phế bỏ võ công như thảo sinh lại bước vào Từ Hý trường chỉ là trò cười cho thiên hạ thôi.

- Nếu tiểu tử không có võ công của ta thì người sẽ chết trên Từ Hý trường. Người ta muốn như vậy, bằng như lão phu truyền thụ võ công cho người thì chủ nhân người đạt mục đích, y sẽ có được võ công của Sát Thần mà bấy lâu nay y muốn thông qua Đường Thâm.

Đường Thâm xoa cằm suy nghĩ rồi nói :

- Thảo sinh đã hiểu ra rồi, chủ nhân Từ Vong kỳ đưa thảo sinh vào thạch lâu chung với tiền bối cốt là muốn tiền bối truyền thụ võ công cho thảo sinh. Huỳnh y Kim diện nhân hy vọng Đường Thâm giữ được mạng sống của mình. Ngược lại Đường Thâm cũng là cơ hội cho chủ nhân Từ Vong kỳ có được võ công của tiền bối.

- Tiểu tử hiểu ra rồi đó.

- Tiền bối sẽ không lay chuyển định tâm mà truyền thụ võ công của người cho thảo sinh?

- Không bao giờ, tiểu tử tin đi... ông trời chỉ thể sập xuống để bẹp cõi nhân sinh này nhưng không bao giờ định tâm của lão phu thay đổi.

- Vậy ba ngày nữa thảo sinh sẽ lên Tử Hý trường?

Sát Thần gật đầu.

- Ba ngày sau tiểu tử sẽ bước vào Tử Hý trường.

- Chắc chắn thảo sinh sẽ chết.

- Điều đó hiển nhiên rồi.

- Nếu như văn bối muốn sống thì phải thỉnh cầu tiền bối truyền thụ võ công cho mình.

- Không sai.

- Thảo sinh tiếp nhận võ công của tiền bối sau ba ngày mà giữ được mạng của mình trước một sát thủ cao cường ư. Chuyện đó khó tin đó.

- Tiểu tử khích tướng lão?

Đường Thâm khoát tay :

- Thảo sinh không khích tướng đâu mà chỉ nói ra suy nghĩ của mình.

Chàng nói dứt lời thì thạch môn dịch chuyển. Y Thi bụng mâm thức ăn nóng cùng hai bầu rượu bước vào. Nàng đặt xuống thạch bàn, nhìn qua Đường Thâm, khẽ buông tiếng thở dài rồi lui ra ngoài thạch sảnh.

Đường Thâm nhìn lão nhân Sát Thần :

- Đã có thức ăn vào hảo tửu, chuyện sống chết của tiểu sinh tạm gác qua một bên, thảo sinh mời tiền bối dùng bữa.

- Lão phu rất sẵn lòng.

Hai người ngồi xuống thạch bàn đối diện nhau. Đường Thâm chúc rượu vào hai chiếc chén vừa hỏi Sát Thần :

- Tiền bối đã ở trong thạch lâu này bao nhiêu lâu rồi?

- Lão phu không còn biết đến thời gian nữa nhưng đã có hàng trăm mạng người đi qua gian thạch sảnh này rồi.

Chàng bưng chén :

- Thảo sinh mời tiền bối.

- Không cần khách sáo vậy.

Lão bưng chén dốc lên miệng uống cạn. Đường Thâm uống cạn chén của mình, chàng nhìn lão :

- Tại sao chủ nhân Tử Vong kỳ lại quan trọng võ công của tiền bối vậy?

- Bởi võ công của lão phu là thứ võ công tối thượng.

- Võ công của tiền bối là cao thâm nhất ư?

- Lão phu dám tự hào về điều đó.

- Võ công tiền bối cao thâm như vậy sao lại bị giam trong thạch lâu này?

Chàng mỉm cười nhìn Sát Thần rồi nói tiếp :

- Tiền bối... thảo sinh mạo phạm nói câu này.

- Câu gì?

- Núi cao thì vẫn còn núi cao hơn, cao nhân tất hữu cao nhân trị.

- Tiểu tử có thể nói như vậy nhưng với lão phu thì câu nói đó hoàn toàn sai. Lão phu bị giam trong thạch lâu này bởi một âm mưu gian kế chứ công bằng xét về võ công thì trong võ lâm đâu có ai giam được lão phu chứ. Mặc dù chúng phá hủy võ công của lão nhưng vẫn xích vào thạch sảnh. Chúng vẫn sợ

ta trốn khỏi thạch sảnh này đó.

Đường Thâm chúc rượu ra chén chàng và Sát Thần.

- Tại sao tiền bối không làm một cuộc trao đổi?
- Trao đổi gì?
- Lấy võ công của tiền bối mà đổi lại sự tự do cho mình.

Sát Thần phá lên cười, lão vừa cười vừa bung chén dốc vào miệng. Đặt chén xuống bàn, lão gấp thức ăn rồi mới nhìn Đường Thâm nói :

- Ta không tin vào ai cả.
- Trong tình cảnh của tiền bối thì cũng không nên tin vào ai cả.

Chàng nói rồi bung chén rượu uống cạn. Đặt chén xuống bàn chàng nhìn Sát Thần :

- Tiền bối ở trong thạch sảnh này và đã có bao nhiêu người bước vào đây rồi chết tại Tử Hý trường. Trong những người đã bước vào đây rồi ra đi vĩnh viễn, có ai để lại trong tiền bối ấn tượng nào không?

Sát Thần vuốt râu lắc đầu.

- Không ai cả.
- Tiền bối cũng biết họ sẽ chết như thảo sinh?
- Biết.

Chàng bung chén rượu uống cạn rồi nhìn lão.

- Tiền bối đúng là người vô tâm lạnh lùng.
- Lão phu biết mục đích của người ta.
- Người ta... vậy đó là ai?
- Thất đại môn phái.

Đường Thâm lắc đầu.

- Thất đại môn phái... người ta là thất đại môn phái chứ không phải chủ nhân Tử Vong kỳ à?
- Chỉ có ta là chủ nhân Tử Vong kỳ.

Đường Thâm khoát tay :

- Tiền bối không còn là chủ nhân Tử Vong kỳ rồi. Lời nói đó chính miệng tiền bối nói ra.

Đường Thâm nhìn Sát Thần.

Lão cũng nhìn chàng, Đường Thâm ôm quyền thủ lễ :

- Thất đại môn phái là những môn phái nào?
- Đã vào đến tử cảnh rồi mà tiểu tử vẫn còn chưa biết?
- Nếu biết thì thảo sinh đã không hỏi tiền bối làm gì?
- Thất đại môn phái trong võ lâm chính là Võ Đang, Thiếu Lâm, Hoành Sơn, Tung Sơn, Côn Luân, Cái bang và sau cùng là Minh giáo.
- Thất đại môn phái là chủ nhân đích thực của Tử Vong kỳ.
- Cứ cho là như vậy đi khi lão phu còn ở đây.

Chàng gượng cười rồi bung chén rượu lên :

- Mời tiền bối.

- Uống cạn.

Mặc dù nói vậy nhưng hai người vẫn cứ cạn chén. Đặt chén xuống bàn, lão nhân nhìn Đường Thâm ôn nhu nói :

- Người có van xin lão phu không?

- Không. Đã có hàng trăm người bước vào thạch sảnh rồi và cuối cùng cũng bước vào tử cảnh. Thảo sinh đâu có đặc quyền đặc lợi gì hơn họ. Chưa hẳn có võ công của tiền bối mà Đường Thâm tìm được sinh lộ cho mình.

Chàng bưng vỡ rượu chuốc ra chén. Vừa chuốc ra chén chàng vừa lầm nhảm :

- Tiền bối đã biết mục đích của thất đại môn phái là muốn có được võ công của tiền bối, tất cả họ cũng biết tiền bối đang dùng mọi cách chống lại họ. Thất đại môn phái hẳn cũng đã có cách đối phó với tiền bối một khi nắm được võ công của tiền bối.

- Tiểu tử nói không sai.

Chàng nhìn Sát Thần gượng cười :

- Thảo sinh tới số chết thì có võ công xuất quỷ nhập thần cũng chết. Bằng chưa tới số chết thì tử thần chưa đón vãn sinh.

- Tất cả những người vào thạch sảnh này đều muốn van xin lão truyền thụ võ công để giữ mạng mình nhưng tiểu tử thì không.

- Bởi vì thảo sinh đã đoán trước điều gì xảy đến với mình. Không chừng thảo sinh có được võ công của tiền bối thì tiền bối lại là người chết trước thảo sinh đó.

Sát Thần nhìn chàng, lão vuốt râu mỉm cười.

- Tiểu tử cùng một ý nghĩ với ta.

- Vậy nên chúng ta không bàn đến chuyện sống hay chết. Sự chết đến tất sẽ phải chết, cái chết luôn dành cho tất cả mọi người và chẳng có người nào thoát ra được tử cảnh dành cho mình. Những ngày còn lại này bên cạnh thảo sinh vẫn còn có tiền bối bầu bạn là thú vị lắm rồi.

Chàng bưng chén rượu :

- Mời tiền bối.

- Mời tiểu tử.

Đường Thâm xoay chén rượu trên tay mình rồi nhìn Sát Thần ôn nhu nói :

- Tiền bối có bao giờ nghe nói đến Kim đồ không?

Đôi chân mày của Sát Thần nhíu lại.

- Kim đồ... tiểu tử biết Kim đồ à?

- Thảo sinh chỉ mới nhìn qua Kim đồ nhưng hình như nó chỉ có nửa bức Kim đồ mà thôi. Chính vì Kim đồ mà Bạch Vân trang rơi vào huyết cảnh, không một ai sống sót.

- Tiểu tử biết Bạch Vân trang chủ Mậu Tương Phi.

Chàng lưỡng lự nhìn Sát Thần :

- Thảo sinh biết nói thế nào với tiền bối đây?

- Tiểu tử không nói cũng không sao, lão phu chẳng tìm hiểu làm gì. Đúng như tiểu tử nói, người chỉ có thể thấy nửa bức Kim đồ, nửa bức Kim đồ còn lại thuộc về lão phu nhưng sau đó nó thuộc về thất đại môn phái. Nửa bức Kim đồ còn lại được chia ra làm bảy mảnh. Mỗi một đại môn phái giữ một mảnh.

- Kim đồ chứa đựng những gì mà giới võ lâm quan tâm vậy?

- Chưa ai biết trong Kim đồ chứa những gì nhưng tương truyền ai hiểu được Kim đồ thì người đó là thiên hạ đệ nhất nhân, là chủ nhân của võ lâm. Đúng hơn sẽ là Minh chủ võ lâm. Nhưng muốn hiểu được trong Kim đồ chứa những gì thì trước tiên phải có được Kim đồ.

Đường Thâm lắc đầu :

- Người võ lâm chẳng một ai biết an phận cả.

- Nếu giới võ lâm biết an phận thì ta đã là Võ lâm Minh chủ.
- Đã là người an phận thì không nên bước chân vào chốn võ lâm.
- Tiểu tử có an phận không?

Đường Thâm gượng cười :

- Thảo sinh rất muốn làm một gia sư nhưng cuộc đời thì khác. Ý của thảo sinh như vậy nhưng cuộc đời chưa hẳn đã cho thảo sinh toại nguyện ý của mình.

Chàng bưng vò rượu chuốc ra chén của Sát Thần, vừa chuốc chàng vừa nói :

- Cũng như tiền bối, ý của tiền bối cũng muốn làm Minh chủ võ lâm nhưng cuộc đời đâu cho tiền bối toại nguyện đâu.
- Ai cũng có tham vọng cả.
- Nếu người chẳng có tham vọng chẳng phải là người, đã sinh ra làm người thì phải gắn với tham vọng.

Chàng nhìn Sát Thần.

Thạch môn lại dịch mờ, Ý Thi bước vào. Nàng đi đến bên thạch bàn của Sát Thần và Đường Thâm. Hoi khom người xuống dưới vói về thành kính, nàng liếc nhanh qua Đường Thâm rồi nhìn lại Sát Thần.

- Tiểu nữ đến hầu hạ tôn giá.

Sát Thần đứng lên.

Đường Thâm nhìn lão rồi định nhãn lại Ý Thi.

Sát Thần đôi đôi mắt nhìn xuống Đường Thâm :

- Tiểu tử cứ thư thái và chờ đợi cái chết đến với mình.

Nói dứt câu lão cùng Ý Thi song hành bước về phía tấm bình phong nơi góc thạch sảnh. Hai người lẩn vào sau bức bình phong đó. Đường Thâm bưng chén rượu, chàng còn chưa kịp dốc chén rượu vào miệng thì nghe tiếng cười khanh khách của Sát Thần cất lên lồng lộng, cùng với tràng cười tiếu ngạo đó là tiếng xích sắt khua leng keng nghe rộn cả cột sống.

Chuyện gì xảy ra phía sau bức bình phong Đường Thâm không thấy được nhưng tràng tiếu ngạo của Sát Thần đập vào thính nhĩ chàng tạo ra trong chàng sự ác cảm đối với con người này.

Chàng dốc chén rượu uống cạn, vừa đặt chén xuống bàn thì tràng cười tiếu ngạo khả ố của lão lại cất lên. Nghe tràng tiếu ngạo đầy âm vực khả ố đó, Đường Thâm bưng cả vò rượu tu ừng ực. Chàng không muốn nghe tiếng cười đó nữa bởi nó tạo ra trong chàng những hoạt cảnh tởm lợm mà chàng không muốn nghĩ tới.

Khi Đường Thâm uống cạn vò rượu thì Ý Thi ở sau bức bình phong bước ra. Đường Thâm nhìn nàng, chàng nhận ra ánh mắt ưu buồn vội vợi trong đáy mắt Ý Thi, nhìn xiêm y xốc xếch của Ý Thi cũng đủ đoán biết chuyện gì vừa xảy ra giữa nàng với lão.

Đường Thâm nhìn xuống mũi giày mình, chàng nghĩ thầm: “Tại sao nàng phải an phận như vậy chứ?”.

Ý Thi bước qua Đường Thâm mà mặt cúi xuống như muốn né tránh tiếp nhận ánh mắt của chàng, nàng mở thạch môn rồi lẩn nhanh ra ngoài.

Sát Thần lão quý từ sau bức bình phong bước ra, lão vừa bước đến thạch bàn vừa phui vạt áo bằng vải gai.

Lão nhìn chàng vuốt râu mỉm cười. Nụ cười của lão càng khiến Đường Thâm có ác cảm hơn.

- Tiền bối hành sự như vậy có đúng với đạo lý không?
- Ai cũng có chức nghiệp của riêng mình cả... người đừng quá bận tâm. Lão phu là tù nhân nhưng lại là tù nhân mà thất đại môn phái không thể giết được. Trái lại thất đại môn phái còn cho người hầu hạ chăm sóc, còn người là tù nhân phải chết ngoài Tử Hý trường.
- Thảo sinh có chết cũng không mất đạo làm người.
- Tiểu tử nói hay lắm bởi vì người chưa bước vào tử cảnh.

Lão nói rồi vói tay bưng vò rượu và nhận ra rượu trong vò không còn. Lão nhìn Đường Thâm :

- Từ lượng của người khá lắm.
- Thảo sinh uống rượu để không nghe tiếng cười khả ố của tiền bối.
- Ta cười rất khả ố sao?
- Rất khả ố, trước khi nghe tiếng cười đó, thảo sinh có phần ngưỡng mộ tiền bối nhưng bây giờ thì không. Kể từ lúc tràng tiểu ngạo kia cất lên, trong mắt thảo sinh thì tiền bối không xứng là trưởng tôn.

Chân diện Sát Thần đánh lại.

- Tiểu tử... Người muốn gì ở ta?
- Ở tiền bối chẳng có điều gì để thảo sinh muốn.

Sát Thần lão quỷ lừ mắt nhìn chàng, gần giọng nói :

- Tiểu tử... người mạo phạm ta rồi đó.
- Trước khi nói câu đó, tiền bối hãy nhìn lại mình.

Lão trừng mắt nhìn Đường Thâm, vuốt râu cười khẩy. Sát Thần lão quỷ chấp tay sau lưng thả bước về phía thạch sản, lão dừng bước giả là nói :

- Cho dù người có ngưỡng mộ ta hay không thì ba ngày sau người cũng chết, lão phu cũng chẳng cần phải bận tâm làm gì.

Lão nói rồi nằm dài xuống thạch sản, gát tay lên trán nhắm mắt lại. Chẳng mấy chốc lão chìm vào giấc ngủ ngon lành, cất tiếng ngáy như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Đường Thâm nhìn lão rồi đứng lên, chàng đi đến vách thạch sản, quay mặt nhìn vách đá, cất tiếng ngâm:

Đỉnh đỉnh sơn thượng tùng

Sắc sắc cốc trung phong

Phong thanh nhật hải thịnh

Tùng chi nhất hà kinh

Băng sương chính thâm thê

Chung tuế thường đoan chính

Khí bất lý ngưng hàn

Tùng bách hữu bản tính.

Dịch:

Cao ngất tùng trên núi

Vì vèo gió trong khu

Mạnh thanh tiếng gió rít

Nhánh tùng vẫn cứ xòe

Băng sương thật thâm thê

Suốt năm đều thế cả

Nếu không chịu lạnh tê

Tùng bách nào đáng kể.

Chàng vừa dứt tiếng ngâm thì Sát Thần lão quỷ ngồi lên nhìn Đường Thâm.

- Tiểu tử... người muốn nói ai là tùng là bách?

Đường Thảm không nhìn lại nhặt nhẻo nói :

- Ai cũng có thể là tùng là bách nếu biết giữ đạo làm người. Riêng tiền bối thì không.

Chân diện Sát Thần lão quý tái hấn đi. Lão gần giọng nói :

- Ngươi không được mạo phạm ta.

- Người không trọng mình thì sao bắt người khác trọng mình được.

Sát Thần lão quý đứng hấn lên.

Chàng nghe tiếng xích khua leng xeng nên buộc phải quay mặt lại nhìn.

Sát Thần lão quý sầm sập bước đến trước mặt chàng.

- Tiểu tử dám mạo phạm lão phu.

Vừa thốt ra lời đó, lão dựng hữu chưởng qua khỏi đầu. Đường Thảm trừng mắt nhìn vào mặt lão.

Ánh mắt của chàng như toát ra quyền uy của một chủ nhân chiếu vào kẻ tội đồ. Chẳng biết ánh mắt đó tác động thế nào đến lão Sát Thần mà lão từ từ hạ hữu chưởng xuống.

Lão buông tiếng thở dài rồi nói :

- Nếu trước đây... mạng ngươi đã không còn.

- Đừng nói với tại hạ những điều đó.

Nói dứt câu Đường Thảm quay mặt vào vách đá.

Sát Thần lão quý đánh mặt lại, lão từ từ thối bộ ra sau kéo theo sợi dây xích khua leng xeng. Lão ngồi thịch xuống sàn mà mắt dăm dăm rọi vào lưng Đường Thảm.

Chẳng biết lão nghĩ gì mà chột buông tiếng thở dài.

Thạch môn lại dịch mở.

Người bước vào là Kim diện huỳnh y nhân. Đường Thảm dõi mắt nhìn huỳnh y Kim diện nhân.

Lão Sát Thần đánh giọng lạnh lùng nói :

- Hấn là kẻ được lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tử Hý trường

Màn sương dày phủ một màu trắng xóa lên Tử Hý trường. Bốn mươi chiếc chân đèn phừng phực ngọn lửa to vây quanh dọc theo vòng tường cao trên hai mươi bộ vẫn không sao xua được màn sương trắng xóa kia. Đứng trên những thành tường cao ngất đó là một vòng Kim diện nhân. Tất cả đều đứng dạng chân, khoanh tay trước ngực, vận võ phục bố sát lấy người.

Ngay chính diện Tử Hý trường là một khán đài. Trên khán đài bảy vị Chương môn gồm có Thiếu Phong chân nhân đạo trưởng, Pháp Hành hòa thượng, Nga Mi Thiên Luân Bạch Mi trưởng lão, Hành Sơn chương môn Ngã Tịnh, Tung Sơn Chương môn Tịnh Bồi Lạc, Bang chủ Cái bang Mạo Thừa Bồi, Minh Thân Giáo chủ Trang Linh Du. Tất cả đều vận trường bào Chương môn, chễm chệ ngồi trên những chiếc ngai son thếp vàng.

Đường Thảm tứ chi bị xích lại với nhau, được một gã Kim diện nhân dẫn ra Tử Hý trường. Chàng mang một cảm giác bồn chồn khi bước vào Tử Hý trường. Mặc dù đã biết trước hoạt cảnh này sẽ đến với mình, nhưng khi được dẫn vào Tử Hý trường, tim chàng vẫn đập thình thịch với sự bất an.

Không biết đã có bao nhiêu con người chết trong Tử Hý trường này, mà Đường Thảm cảm nhận người được mùi máu tanh. Không chỉ có mùi máu tanh phảng phất lên từ mặt cát mà còn có những oan hồn chưa kịp siêu thoát khỏi cảnh giới nhân sinh này.

Chàng nhìn về phía khán đài nơi có Thất đại chương môn phái ngồi trên những chiếc ngai son son thếp vàng với dáng cách uy nghi.

Thất đại chương môn đều cúi mắt nhìn xuống Đường Thâm. Tiếp nhận ánh mắt của bảy vị Chương môn đại phái, Đường Thâm ngỡ mình như là một con mồi ngơ ngác trước ánh mắt loài dã thú hùng hực con đói khát lâu ngày.

Đường Thâm khẽ buông tiếng thở dài, chàng nhớ lại lời của Sát Thần lão quý.

- “Tiểu tử... Từ Hỷ trường chỉ có một người sống sót. Một người duy nhất, người phải sống, người thuộc về lão phu”.

Vừa nghĩ Đường Thâm vừa định nhãn nhìn Thất đại chương môn, chàng nghĩ thầm: “Họ lập ra Từ Hỷ trường để làm gì? Để tận mục sở thị cái chết của những võ phu bước vào đây ư?”.

Chàng vừa nghĩ vừa căng mắt nhìn Thất đại chương môn nhân. Chàng muốn hỏi bảy con người kia muốn gì ở mình, nhưng rồi xua đi ý niệm đó ra khỏi, bởi chàng biết cái gì sắp xảy ra với mình. Chàng chỉ có một sự lựa chọn duy nhất là bước vào cuộc đấu sinh tử và phải trở ra khỏi Từ Hỷ trường bằng chính bản lĩnh võ công mà lão Sát Thần đã truyền thụ. Đó là sự lựa chọn duy nhất của Đường Thâm.

Chương môn nhân phái Nga Mi, Thiên Luân Bạch Mi đứng lên.

Lão chấp tay bước đến phía trước, nhìn xuống Đường Thâm

Một gã Kim diện nhân bước tới tra khóa vào ổ mở xích tay chân cho chàng, vừa được mở khóa, Đường Thâm ôm quyền hướng lên Nga Mi Thiên Luân Bạch Mi từ tốn nói :

- Đường Thâm có phải là vật tế thần cho các vị thượng lâm không?

Thiên Luân Bạch Mi nhìn chàng, chiếc cằm nhọn của vị Chương môn phái Nga Mi đập vào mắt chàng, tạo ra trong tâm thức cảm giác bức bối hơn.

Thiên Luân Bạch Mi lão tổ trang trọng nói :

- Hy vọng lần này tiểu tử không làm bốn nhân thất vọng.

Nói dứt lời, Chương môn phái Nga Mi Thiên Luân rút một ngọn Từ Vong kỳ, ghim án thiên bằng đá đặt ngay dưới khán đài.

Đường Thâm chau mày nghĩ thầm: “Mình đã nhận án tử kỳ”.

Vừa nghĩ chàng vừa nhớ đến lời của Sát Thần lão quý :

- “Từ Hỷ trường chỉ có một người sống sót, người phải là người sống sót, bởi người sẽ thuộc về ta”.

Nghĩ đến những lời đó của Sát Thần lão quý, Đường Thâm đánh mặt hấn lại, chàng chờ đợi Thiên Luân Bạch Mi xuất thủ. Nhưng không như chàng nghĩ, Bạch Mi Thiên Luân Chương môn quay lại chiếc ngai của gã.

Thiên Luân Bạch Mi vừa mới yên vị thì một gã cao thủ vận võ phục của phái Nga Mi, lưng giắt trường kiếm từ từ tiến ra.

Đường Thâm quay mặt nhìn lại. Chàng không khỏi sửng sốt khi nhận ra gã kiếm thủ đó chẳng phải ai xa lạ với chàng mà y chính là Huyết Kiếm Tur Không.

Chàng nhìn Huyết Kiếm Tur Không nghĩ thầm: “Tại sao lại là Huyết Kiếm Tur Không tôn giá? Mình không thể ngờ được”.

Về mặt căng thẳng của chàng không lọt qua được tầm mắt của Thiên Luân Bạch Mi, chẳng biết bộ mặt của chàng tác động gì đến Thiên Luân Bạch Mi mà lão lại điểm nụ cười thỏa mãn và tự đắc.

Thiên Luân Bạch Mi Chương môn phái Nga Mi lấy một mảnh Kim đồ, trình trọng đặt lên phiến đá trước mặt lão.

Huyết Kiếm Tur Không dừng bước trước mặt Đường Thâm, chàng miễn cưỡng ôm quyền nói :

- Huyết Kiếm Tur Không tôn giá... tôn giá nhận ra tại hạ chứ, tại hạ đã gặp tôn giá một lần.

Huyết Kiếm Tur Không nhìn vào mắt chàng, nhạt nhẽo đáp :

- Trong Từ Hỷ trường này chỉ sống và chết. Túc hạ đừng chờ đợi điều gì khác hơn ở tại hạ.

- Tại sao Đường Thâm và tôn giá phải sống chết với nhau mà không có oán thù gì.

- Túc hạ hãy bỏ những câu hỏi ngớ ngẩn ấy đi. Những câu giải trình cho sự thắc mắc của túc hạ không có trong Từ Hỷ trường.

Vừa nói Huyết Kiếm Tur Không định nhãn nhìn lên bàn án thiên.

Đường Thảm để ý đến ánh mắt của Huyết Kiếm Tư Không, ngọn bạch lập trên án thiên đang lui dần và cuối cùng nó phụt tắt.

Huyết Kiếm Tư Không đưa tay ra sau lưng.

“Rét...”

Thanh trường kiếm với lưỡi kiếm đỏ ối như nhuộm máu hiện ra trên tay Huyết Kiếm Tư Không. Y hướng mũi huyết kiếm thẳng vào Đường Thảm.

Đường Thảm căng mắt nhìn chăm chăm vào mũi kiếm của đối phương, chàng nhủ thầm: “Thuật Phi Mã Độn Hình mà Sát Thần lão quỷ truyền thụ cho mình không biết đối phó lại với Huyết Kiếm Tư Không tôn giá hay không?”.

Ý nghĩ đó còn đọng trong đầu chàng thì Sát Thần lão quỷ bị xích cả tứ chi được dẫn giải ra. Lão được yên vị ngay bên án thiên. Sát Thần lão quỷ nhìn Đường Thảm. Lão thần nhiên vuốt mái tóc bạc trắng của lão.

Lưỡi kiếm của Huyết Kiếm Tư Không từ từ đỏ rực hẳn lên. Lưỡi kiếm càng lúc càng đỏ như thể muốn phát quang.

Sát Thần lão quỷ chăm chú nhìn vào lưỡi huyết kiếm của Tư Không.

Bất chợt khí kiếm đỏ ối thoát ra từ mũi huyết kiếm của Huyết Kiếm Tư Không. Thính nhĩ của Đường Thảm như có than đỏ chích vào bởi một âm vực khô khốc.

“Rét...”

Đường Thảm chẳng kịp suy nghĩ mà chỉ còn biết sử dụng thuật Phi Mã Độn Hình vừa mới thụ nạp của Sát Thần lão quỷ.

Đúng hơn, chàng phản xạ theo cảm tính với hy vọng thoát được cái chết được tạo ra bởi đối phương.

Chàng lách bộ cực nhanh nhưng đạo chi kiếm của Huyết Kiếm Tư Không vẫn xuyên qua bờ vai trái của Đường Thảm.

Nửa một bên người của Đường Thảm tê rần. Những tưởng như vừa nhận cả một chậu nước sôi.

Đường Thảm trừng mắt nhìn Huyết Kiếm Tư Không.

Huyết Kiếm Tư Không thét lên một tiếng: “Sát...”

Tiếng thét của gã lỏng lẻo. Phá vỡ sự im lặng nặng nề của Tử Hỷ trường cùng với tiếng thét đó, Huyết Kiếm Tư Không cất thân ảnh lên cao bốn trượng.

Y tợ như cánh chim đêm không lồ với lưỡi kiếm đỏ rực lướt thẳng đến Đường Thảm.

Lưỡi kiếm đỏ rực của Huyết Kiếm Tư Không hướng thẳng vào yết hầu Đường Thảm. Tất cả mọi người đều chờ đợi cái chết khủng khiếp sẽ đến với Đường Thảm. Mọi ánh mắt đổ dồn vào chàng.

Đường Thảm không né tránh lưỡi huyết kiếm từ thân của đối phương mà vuron trào ra. Thủ pháp của chàng hướng thẳng đến lưỡi huyết kiếm tàn khốc đó.

Thủ pháp của chàng vuron ra chẳng khác nào kẻ điên hoặc người hăm hồ chẳng biết võ công nên mới có hành động như vậy. Hữu trào của Đường Thảm thọc thẳng vào lưỡi huyết kiếm. Chàng cảm nhận rõ mòn một lưỡi kiếm cắt vào da thịt mình. Hai hàm răng Đường Thảm nghiến chặt lại với nhau phát ra những tiếng ken két.

Chàng thọc lưỡi huyết kiếm và buộc nó chậm lại, rồi ngửa người ra sau, hướng lưỡi kiếm đi sạt qua trên mặt mình sau đó chuyển hướng nó ghim xuống đất.

“Phập...”

Đường Thảm rút hữu trào lại, kéo theo những tia máu phun trào rưới xuống đất, trong khi lưỡi kiếm của Huyết Kiếm Tư Không lại ghim xuống quá nửa. Huyết Kiếm Tư Không chói với vì mất điểm trụ. Y toan hoành bộ rút lưỡi kiếm trở về, nhưng muốn làm được điều đó thì y phải có tấn trụ.

Đường Thảm lại không để cho Huyết Kiếm Tư Không có thời gian thực hiện ý đồ của mình, chàng dụng tả thủ, thi triển ra một thế điểm chỉ vào Tịnh huyết của Huyết Kiếm Tư Không.

“Chát...”

Thao tác của Đường Thảm cực nhanh và cực kỳ chính xác, khiến cho Huyết Kiếm Tư Không gần như không còn kịp có phản xạ gì. Thậm chí tay gã vẫn còn nắm chắc đốc lưỡi huyết kiếm mà đứng thừ ra đó như bị trời trồng.

Sự biến hoàn toàn trái ngược với sự tiên liệu của Thất đại chưởng môn phái. Người bàng hoàng nhất chính là Bạch Mi Thiên Luân chưởng môn nhân.

Lão đứng hẳn lên khỏi chiếc ngai son son thép vàng.

Sát nhân lão quỷ vẫn đứng đưng, ve mái tóc bạc trắng.

Thiên Luân Bạch Mi từ từ ngồi trở lại.

Đường Thâm ôm lấy hồ khẩu hữu thủ đang tuơm máu ròn ròn đỏ cả tay chàng, Nhìn Huyết Kiếm Tư Không, Đường Thâm nói :

- Đường Thâm phải làm gì đây?

Huyết Kiếm Tư Không nhìn chàng lạnh lùng nói :

- Giết ta đi, tức hạ sẽ được sống.

Đường Thâm lắc đầu.

Thiên Luân Bạch Mi chau mày khi thấy chàng đứng thừ ra nhìn Huyết Kiếm Tư Không. Lão ve cầm cất giọng eo éo :

- Giết hẳn đi... ngươi còn chờ gì nữa?

Đường Thâm nhìn lại khán đài. Ánh mắt của chàng hừng hực chiếu vào Thất đại chương môn, chàng cắn răng trên vào môi dưới, đi chậm rãi đến bên bàn án thiên.

Nhìn lên Thất đại chương môn, Đường Thâm buông tiếng thở dài rồi nói :

- Ngọn Tử Vong kỳ với một mạng người cái nào quý hơn.

Câu hỏi của chàng khiến Thất đại chương môn neho mày nhìn xuống. Sát Thần lão quỷ cũng nhìn chàng.

Đường Thâm rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực.

Chàng đánh giọng nói :

- Các vị trưởng bối không thể hiểu được tại sao phải làm những chuyện bất đạo, trái với lương tâm mình. Đường Thâm đã một lần kháng lại Tử Vong kỳ mà vẫn có thể kháng lại lần thứ hai.

Chàng nói rồi rút ngay ngọn Tử Vong kỳ ghim trên án thiên bẻ gãy. Hành động của chàng khiến cho mọi người phải đổ dồn mắt nhìn.

Sát nhân lão quỷ neho mày.

Thiên Luân Bạch Mi Chương môn phái Nga Mi đánh giọng nói :

- Tiểu tử... ngươi muốn chết?

- Tại hạ đã bước vào Tử Hý trường thì đâu còn nghĩ đến chuyện sống hay là chết. Nhưng hôm nay Đường Thâm không chết và Huyết Kiếm Tư Không tôn giá cũng không chết để thỏa mãn sát tâm của các người.

Chàng định nhân nhìn chăm chăm vào Thất đại chương môn phái.

- Chiều thức vừa rồi, tại hạ mới thi triển đề đối phó lại với lưỡi kiếm của Huyết Kiếm Tư Không chỉ là mới là chiều thức sơ giao của Sát Thần tiên sinh thôi. Những chiều thức sau, tại hạ sẽ đối mặt với bảy vị. Bảy vị là chương bối đừng đem những người khác ra làm trò tiêu khiển chết chóc cho các người.

Đường Thâm trừng mắt nhìn Thất đại chương môn.

- Tại hạ đã nói hết lời. Tất nhiên những lời nói của tại hạ biểu thị sự bất kính, bất phục với các người. Đường Thâm có thể chết tại đây ngay trước mắt tất cả mọi người nhưng Thất đại môn phái sẽ mãi mãi không bao giờ rửa được nỗi ô nhục hèn hạ này.

Đường Thâm nói rồi tự phanh ngực áo hướng về Thất đại chương môn. Sát Thần lão quỷ phá lên cười khăng khặc, tiếng cười của lão nghe chói chói nhưng tiềm ẩn trong đó là sự phản kích tột cùng.

Chẳng biết tràng tiếu ngạo của Sát Thần lão quỷ tác động thế nào đến Thất đại chương môn mà cả bảy người đều sa sầm mặt lại. Sát Thần lão quỷ đứng lên, lê những bước đi chậm chạp về phía vòm cửa đã mở sẵn.

Đường Thâm đứng một lúc không thấy ai làm gì mình liền ôm quyền :

- Tại hạ cáo lui, hy vọng lần sau là cuộc đối mặt với bảy vị trưởng bối.

Đường Thâm nói rồi quay bước, chàng dậm bỏ đi thì Thiên Luân Bạch Mi Chương môn phái Nga Mi lên tiếng :

- Đứng lại.

Đường Thắm dừng bước.

Chàng nhìn lại Thiên Luân Bạch Mi Chưởng môn phái Nga Mi.

Chàng ôm quyền :

- Tiền bối chỉ giáo.

- Tại sao tiểu tử không giết Huyết Kiếm Tư Không?

- Tại hạ đâu phải là nô nhân cho tiền bối nhất nhất phải tuân thủ những chỉ ngôn của tiền bối chứ?

Chàng nói dứt câu quay bước bỏ đi. Vừa thả bước đi chậm rãi, Đường Thắm vừa nghĩ đến cái chết. Chàng chờ đợi một sát chiêu tước đi sinh mạng mình.

Xương sống chàng gai lạnh với ý nghĩ đó. Chàng hình dung đến một lưỡi kiếm sẽ bổ đôi thân pháp mình từ phía sau lưng, tất cả rồi sẽ kết thúc.

Đường Thắm bước đến vòm cửa mà chẳng có sát chiêu nào đến với mình. Chàng dừng bước ngay ngưỡng cửa Từ Hỷ trường. Chỉ có sự im lặng nặng nề đáp lại sự chờ đợi của chàng.

Đường Thắm đứng một lúc rồi đi vào vòm cửa Từ Hỷ trường. Chàng để lại Từ Hỷ trường một sự thay đổi, đúng hơn là một dấu khắc mà từ khi có Từ Hỷ trường chưa bao giờ xảy ra và chẳng một ai nghĩ đến. Một sự thay đổi mà chính những chủ nhân của Từ Hỷ trường chẳng thể nào ngờ được.

* * * * *

Sát Thần lão quý ngồi bên thạch bàn. Trên bàn đã bày sẵn rượu và hai chiếc chén. Đường Thắm bước vào thạch sảnh. Lão nhìn chàng, Sát Thần lão quý se mái tóc nhìn chàng điểm nụ cười mỉm.

Đường Thắm bước đến ngồi xuống bàn, hữu thủ của chàng đã được băng bó nhưng vẫn còn tươm máu.

Đường Thắm nói :

- Tiền bối chờ vẫn sinh.

- Không chờ người thì ta chờ ai?

Lão bung bầu rượu chuốc ra chén.

- Uống đi.

- Mời tiền bối.

Hai người cùng uống cạn chén.

Sát Thần lão quý đặt chén rượu xuống trước mặt già là nói :

- Lão phu chẳng thể nào tưởng tượng được cách hành sự của người.

- Tiền bối chỉ làm theo những suy nghĩ của riêng mình.

- Tiểu tử... người mới bỏ qua một cơ hội tốt, nếu người giết chết Huyết Kiếm Tư Không, người sẽ thay thế vào chỗ của hắn.

Chàng cướp lời Sát nhân lão quý :

- Thay vào chỗ của Huyết Kiếm Tư Không tôn giá, văn bối sẽ là nô nhân sát thủ vô tình, vô tính. Điều đó khác hẳn với những gì của một gia sư, khác với những đạo lý mà văn bối đã truyền cho học trò của mình. Đường Thắm không là nô nhân của ai cả.

Sát Thần lão quý bung bầu rượu chuốc ra chén.

- Lão phu quá bất ngờ với những gì tiểu tử đã làm.

Chàng gượng cười :

- Tiền bối bất ngờ là văn bối vui rồi. Tiểu bối hành sự như vậy sao Thất đại chưởng môn không lấy mạng tiểu bối.

- Tiểu tử là kẻ phá lệ nhưng bọn chúng sao có thể lấy mạng người được. Bởi cuộc cờ này vẫn còn. Bảy tên đó lại chẳng tên nào nhường tên nào. Thiên

Luân Bạch Mì xem như thua một bước đi. Tuy nhiên lão vẫn có thể gỡ lại nước cờ đó nếu Đường Thẩm còn sống.

Lão vo mái tóc với về mặt thích thú vô cùng.

- Lão phu bị bề mặt, nhưng xem chừng bọn chúng còn bề mặt hơn bọn ta. Tiểu tử đã làm một cuộc thay đổi Từ Hý trường mà những chủ nhân của Từ Hý trường ...

(thiếu mất bốn trang)

- Kể từ hôm nay, lão phu không muốn bắt cứ một nữ nhân nào vào đây hầu hạ lão phu, đi ra đi.

Ý Thi nhìn lão rồi quay bước trở ra. Thạch môn lại đóng sầm lại.

Đường Thẩm nhìn lão, chàng điểm nụ cười mỉm, ôm quyền nói :

- Văn bối ngưỡng mộ tiền bối.

Nghe chàng nói câu này Sát nhân lão quý không lộ vẻ hoan hỷ, phản kích mà chân diện lại sa sầm lại nhìn chàng nhặt nhổ nói :

- Lão phu không cần sự ngưỡng mộ đó mà muốn ra khỏi tòa thạch lâu này và lấy lại võ công.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bạch vân phi dương

Tiếng kèn inh ỏi đưa đoàn kiệu hoa của Hoàng Quốc Túy đến ngay cửa phủ Huyện lệnh Giang Tô, hộ tống cho đoàn kiệu hoa của Hoàng Quốc Túy là những nha sai dưới sự thống lãnh của của bộ đầu Dương Triều Mộc. Ai nấy cũng đều vận võ phục chỉnh tề, đai đeo bên hông, chẳng khác nào đoàn quân sắp xung trận.

Hoàng Quốc Túy sửa lại bộ lễ phục tân lang mà đứng ra đó chỉ là những động tác thừa để làm ra vẻ.

Y khệnh khạng bước vào đại sảnh đường huyện phủ.

Tân nương Chu Uyển Thanh đã chờ sẵn bên án thờ thiên địa. Nàng vận trang phục tân nương và đôi khăn lụa phủ xuống che khuất dung diện. Hoàng Quốc Túy bước đến trước mặt Huyện lệnh Chu Tần và phu nhân Tra Thùy Tĩnh. Y ôm quyền giả là nói :

- Hôm nay ngày lành tháng tốt, hiền tể Hoàng Quốc Túy xin được đón tân nương về tư dinh. Mong nhạc phụ và nhạc mẫu chuẩn y cho hiền tể.

Huyện lệnh Chu Tần vuốt râu gật đầu :

- Tất cả đều đã chuẩn bị cả rồi, chỉ chờ hiền tể thôi. Uyển Thanh sau này sẽ do hiền tể chăm sóc. Nhạc phụ hy vọng Uyển Thanh sẽ được hạnh phúc, nhạc phụ cũng mong hiền tể nói với Tuân phủ đại nhân một lời.

Hoàng Quốc Túy khoát tay :

- Hay... lão nhân gia không phải lo... Hoàng Quốc Túy đã nói với lão nhân gia rồi. Nhạc phụ cứ yên tâm... lão nhân gia thế nào cũng để mắt đến nhạc phụ và cần nhắc nhạc phụ sớm thăng quan tiến chức để còn môn đăng hộ đối với Hoàng gia chứ.

Huyện lệnh Chu Tần giả là cười. Lão vừa cười vừa vuốt râu ra vẻ rất tâm đắc với lời nói của Hoàng Quốc Túy.

- Nhạc gia vô cùng cảm kích hiền tể. Nếu như nhạc phụ được thăng quan tiến chức sẽ không bao giờ quên Hoàng hiền tể đâu.

Lão vuốt râu chỉ tân nương :

- Đã đến giờ lành rồi... mời hiền tể đưa tân nương về tư dinh. Hiền tể nhớ cho điều này, Uyển Thanh vẫn còn rụt rè e lệ, nhưng rồi cũng sớm quen với cuộc sống mới thôi. Con gái đã lớn thì phải lấy chồng.

Hoàng Quốc Túy vuốt cằm, giả là nói :

- Xin nhạc phụ cứ yên tâm... hiền tể biết rành lắm. Dù sao hiền tể đã từng kinh hết bao nhiêu nữ nhân rồi. Nhất định hiền tể không để cho tân nương phải thất vọng đâu.

Đôi chân mày của Huyện lệnh Chu Tồn nhíu lại. Lão không thể nào tin được một hiền tế như Hoàng Quốc Túy lại thốt ra những lời nói này ngay trong thời khắc hoàng đạo rước tân nương.

Mặc dù vậy, Huyện lệnh Chu Tồn vẫn giả là như không nghe lời nói đó. Lão ôn nhu nói :

- Tới thời khắc rồi... mời hiền tế.
- Được, được... đa tạ nhạc gia và nhạc mẫu.

Hoàng Quốc Túy bước đến bên Chu Uyển Thanh. Y nhìn nàng nói :

- Tân nương... chúng ta về tư dinh động phòng thôi.

Y nói rồi nắm tay Chu Uyển Thanh dẫn ra cửa với dáng vội vã như sợ Chu Tồn đổi ý hay Uyển Thanh bất ngờ thay đổi ý định mà không muốn theo. Nàng theo chân Hoàng Quốc Túy mà tuyệt nhiên không có phản ứng gì.

Thấy Chu Uyển Thanh răm rắp bước theo mình, Hoàng Quốc Túy như mở cờ trong bụng, y nhủ thầm: “Đúng là nhi nữ thường tình, mới hôm nào còn làm bộ làm tịch, nay thì bị ta dẫn về nhà làm phận chức sinh con đẻ cái, nâng khăn sửa túi cho Hoàng thiếu gia”.

Đoàn kiệu hoa rước được tân nương hồi hả quay trở về tư dinh của Hoàng gia. Hai người đến trước bàn thờ thiên địa.

Bà mai trinh trọng nói :

- Nhất bái thiên địa.

Hoàng Quốc Túy ôm quyền toan hành bái nhưng nhìn sang thấy Uyển Thanh cứ đứng trơ ra như trời trồng. Y chau mày miễn cưỡng nói :

- Tân nương.

Chu Uyển Thanh lắc đầu nhưng không nói gì.

Hoàng Quốc Túy giả là cười rồi nói :

- Cũng được... cho qua tiểu tiết này đi.

Bà mai lại xướng lên :

- Nhị bái cao đường.

Tân nương lại đứng phỗng ra, Hoàng Quốc Túy như rụng mày nhìn nàng. Hoàng Nghiêm tuần phủ nhìn tân nương. Lão có vẻ bất nhẫn trước thái độ của Chu Uyển Thanh.

Hoàng Quốc Túy nhận ra vẻ mặt cau có của Tuần phủ Giang Nam.

Hoàng Nghiêm liền vồn vã nói :

- Lão gia... Uyển Thanh không có ý gì đâu. Chẳng qua nàng bị đau xương sống không thể hành đại lễ được đó mà.

Hoàng Nghiêm tuần phủ đứng lên. Lão nhìn Hoàng Quốc Túy.

- Người sau này ráng chạy chữa cột sống cho nương tử người.

Nói dứt lời, Hoàng Nghiêm tuần phủ bỏ thẳng đi vào trong hậu đường.

Hoàng Quốc Túy nhìn bà mai :

- Cho qua nốt phu thê giao bái. Mai một đây nương tử sẽ hành bái thiếu gia cũng được mà. Mấy cái tiểu tiết nhỏ nhặt đó không cần thiết.

Y lại nhìn tân nương.

- Ta tính như vậy được chứ?

Tân nương gật đầu.

Hoàng Quốc Túy vuốt cằm, cười hờ hờ rồi nói :

- Xem như nghi thức đã xong rồi, ta với nàng vào động phòng sớm đi.

Hoàng Quốc Túy ngò đầu lòi nói của gã sẽ bị tân nương từ chối, nhưng thật bất ngờ nàng lại gật đầu chịu theo ý gã.

Hoàng Quốc Túy nhìn tân nương: “Thì ra nàng ta còn nôn nóng hơn cả mình”.

Y vừa nghĩ vừa toan tính nắm tay tân nương, nhưng nàng lại không cho y nắm tay.

Hoàng Quốc Túy nói :

- Thôi được... ta đi trước, nàng đi sau.

Tân nương lại đồng ý gật đầu. Hoàng Quốc Túy tùm tùm cười rồi bỏ đi trước, tân nương lẻo đẻo theo sau. Mọi người có mặt tại đại đường Hoàng gia đều trố mắt nhìn tân lang và tân nương. Ai nấy đều khoát về mặt ngơ ngác nhưng không dám hỏi gì bởi đây là ngày song hỉ của thiếu gia Hoàng Quốc Túy.

Tân nương vừa bước vào gian biệt phòng hoa chúc được trang hoàng lộng lẫy thì Hoàng Quốc Túy đóng ngay cửa lại, nàng bước đến ngồi xuống một sàn trải thảm nhung.

Hoàng Quốc Túy xoa tay nhìn tân nương nói :

- Uyển Thanh... ta đã chờ khắc này lâu lắm rồi. Cuối cùng thì nàng cũng thuộc về ta. Một khi bốn thiếu gia đã muốn thì chẳng khác nào trời muốn. Không có ai có thể cản được Hoàng Quốc Túy cả.

Y vừa nói vừa cời ngay bộ lễ phục tân lang một cách vội vã, chỉ còn vận lại bộ nội y. Cởi bỏ trang phục tân lang, Hoàng Quốc Túy vừa xoa tay nhìn tân nương vừa nói :

- Uyển Thanh... ta từng mơ đến thời khắc này rồi. Ta sẽ đưa nàng vào cõi vu sơn hoan lạc. Nàng mãi mãi là của Hoàng Quốc Túy. Nàng sẽ mãi mãi là của ta.

Miệng y xuýt xoa, bước đến trước mặt tân nương.

Giọng nói của Hoàng Quốc Túy lạc hẳn đi bởi những xúc cảm đang dâng trào trong nội thể gã.

- Ta sẽ... ta sẽ... ờ... ta lột vương lụa để nhìn mặt nàng nhé?

Tân nương gật đầu nhưng không đáp lời gã.

Tay Hoàng Quốc Túy run bắn lên khi chạm vào vương lụa. Y như muốn nín thở và từ từ gỡ bỏ vương lụa đỏ trùm trên mặt tân nương.

Khi vương lụa lột bỏ ra khỏi đầu tân nương, Hoàng Quốc Túy đứng sững ra như bị trời trồng, hai mắt gã dựng đứng những tường hai con ngươi sẽ rớt hẳn ra ngoài, miệng thì há hốc như thể đang bị mắc cạn.

Hoàng Quốc Túy rơi vào tình trạng thất thần, thất vía bởi vì những gì đập vào mắt gã không phải là dung diện khả ái mỹ miều của Chu Uyển Thanh, mà thay vào đó là bộ mặt vàng rực. Đúng hơn là một chiếc mặt nạ dát vàng, óng ánh phản chiếu ánh sáng từ bốn ngọn đèn nếu chỉ có chiếc mặt nạ dát vàng đó thôi cũng chưa đến nỗi khiến Hoàng Quốc Túy hồn siêu phách lạc, mà chính đôi con ngươi rùng rục toát ra từ kim diện mới khiến gã thất thần, thất vía.

Hoàng Quốc Túy muốn hét lên nhưng chẳng thể nào hét được. Cứ như khí quản của y bị khối than hồng chặn ngang không lấy được đường khí chứ đừng nói là hét ra lời.

Kim diện nhân lấy ra một hoàn được bỏ vào miệng Hoàng Quốc Túy, như thể cho cá đói ăn mồi.

Y vỗ nhẹ một cái, hoàn được trôi tuột xuống bụng Hoàng Quốc Túy, đến lúc này y mới hoàn hồn.

Kim diện nhân cất tiếng the thé :

- Đưa ta quay về Huyện phủ, đừng bao giờ gây thêm chuyện rắc rối nữa. Nếu cãi lời ta... ngươi sẽ chết không sống được đâu. Ngươi sẽ bị chết thảm bởi Đoạn Trường đơn.

- Ờ... Đoạn Trường đơn là gì?

- Đoạn Trường đơn là độc thảo trong đại nội dùng cho các Giám quan. Ai đã uống Đoạn Trường đơn nếu quan hệ với nữ nhân sẽ chết thảm vô cùng.

Hoàng Quốc Túy nhăn mặt, y bật khóc thành tiếng rồi nói :

- Vậy tại hạ... vậy Hoàng Quốc Túy không có dương tử được nữa sao?

- Ngươi ngoan ngoãn ta sẽ giải độc cho ngươi.

Y gật đầu.

- Quốc Túy sẽ ngoan ngoãn mà... sẽ thật ngoan ngoãn... nhưng người là ai?

- Từ nhân kim diện... công tử biết bao nhiêu đó đủ rồi. Biết quá nhiều không tốt cho công tử đâu. Công tử còn phúc phận khi chạm mặt ta mà giữ được mạng của mình đó.

Sát nhân kim diện nói rồi đứng lên. Y lấy chiếc khăn lụa chụp lên đầu.

- Chúng ta đi...

Hoàng Quốc Túy rầm rập vận lại trang phục tân lang. Lần này tân nương đi trước còn tân lang đi sau. Y bước theo Sát nhân kim diện mà cứ cúi gập đầu nhìn xuống đất. Mọi người tại tư dinh Hoàng gia càng ngỡ ngàng, ngỡ ngàng hơn khi Hoàng Quốc Túy đưa tân nương ra kiệu quay lại huyện phủ Giang Tô.

Đoàn kiệu quay lại phủ Huyện lệnh. Tân nương dẫn tân lang vào đại đường trước sự ngỡ ngàng của Chu Huyện lệnh.

Huyện lệnh đại nhân nhìn tân lang và tân nương.

- Thế này là thế nào?

Hoàng Quốc Túy chưa kịp nói thì tân nương nắm tay y kéo đi thẳng một mạch đến biệt thất của Uyển Thanh.

Sát nhân kim diện nói :

- Công tử có thể về được rồi.

Hoàng Quốc Túy gật đầu... y miễn cưỡng nói lại :

- Vậy chừng nào Hoàng Quốc Túy có thuốc giải?

- Khi nào ta cảm thấy công tử đáng được hưởng giải dược. Đi đi.

Hoàng Quốc Túy thối bộ rồi quay bước. Y bỏ đi một mạch và chạm mặt với Huyện lệnh Chu Tần.

Chu Tần cản y lại.

- Hiền tể... chuyện này là thế nào?

Hoàng Quốc Túy nhăn nhó, rồi ngập ngừng nói :

- Huyện lệnh đại nhân đi mà hỏi tân nương... ta không biết gì đâu.

Nói rồi y vụt bỏ chạy ra ngoài cửa huyện phủ như thể có ma đuổi sau lưng.

Chu Tần ngỡ ngàng không hiểu gì, lảo lảo đầu bước về phía biệt thất.

Lão gõ cửa, vừa gõ cửa Chu Huyện lệnh vừa nói :

- Uyển Thanh... con phải nói cho cha biết, chuyện này là thế nào?

Tiếng Uyển Thanh cất lên :

- Cha đi mà hỏi Hoàng thiếu gia, Hoàng thiếu gia không phải là nam nhân. Nếu cha không tin thì cứ thử chứng Hoàng Quốc Túy công tử.

Chân diện của Chu Tần nhăn nhúm hẳn lại.

- Y không phải là nam nhân... có chuyện đó sao?

- Thật mà.

Chu Tần Huyện lệnh buông một tiếng thở dài, lắc đầu, lảo miễn cưỡng bỏ đi mà cứ ung ức nghĩ về những lời của Uyển Thanh.

* * * * *

Chu Uyển Thanh nhìn Sát nhân kim diện. Nàng nhỏ giọng từ tốn hỏi :

- Chu Uyển Thanh đã tạ cô nương đã giúp Chu Uyển Thanh. Cô nương có thể cho Chu Uyển Thanh biết chân diện mục, sau này sẽ báo đáp.

- Chu tiểu thư không cần biết chân diện mục của ta là ai. Ta giúp tiểu thư không phải thất thân với tên tiểu nhân Hoàng Quốc Túy kia là vì Đường Thắm.
- Đường Thắm huynh đang ở đâu?
- Ta không biết.

Sát nhân kim diện lấy một cành hoa đào đỏ thắm ghim lên chiếc lục bình.

- Tiểu thư bảo trọng.

Sát nhân kim diện toan bỏ đi thì Chu Uyển Thanh gọi lại :

- Cô nương... có thể cho Chu Uyển Thanh được biết tục danh của cô nương được không?

Nhìn lại Chu Uyển Thanh, Sát nhân kim diện từ tốn nói :

- Kim Diện Từ Nhân là ta.
- Không... Chu Uyển Thanh muốn biết tục danh của cô nương.

Sát nhân kim diện lắc đầu.

- Tiểu thư biết như thế đủ rồi, biết nhiều sẽ không tốt cho tiểu thư đâu.

Sát nhân kim diện buông tiếng thở dài :

- Nếu tiểu thư gặp lại Đường Thắm thì nhờ tiểu thư nói với huynh ấy rằng ta cũng ái mộ huynh ấy, bảo trọng.

Nói dứt lời, Sát nhân kim diện bước ra cửa biệt thất. Y thi triển khinh công bằng mình đi chẳng mấy chốc đã mất hút chẳng để dấu tích gì. Chu Uyển Thanh bước ra cửa nhìn theo Sát nhân kim diện vừa mất dạng.

Nàng nhủ thầm: “Vị cô nương này là ai, sao lại giúp mình. Hành tung của nàng ta thật là bí ẩn, dù gì đi nữa thì mình cũng đã thọ ơn nàng ta”.

* * * * *

Trở lại Sát nhân kim diện, sau khi rời khỏi phủ huyện với khí thuật siêu phàm, y đi một mạch đến mộ địa Giang Tô. Sát nhân kim diện tiến thẳng vào nhà mồ, rồi đứng ngay ra giữa nhà mồ như một pho tượng.

Sát nhân kim diện đứng một lúc rồi từ từ quay mặt nhìn ra cửa nhà mồ, cất giọng the thé :

- Tôn giá đã theo bốn sứ? Còn đứng ngoài đó làm gì nữa?

Từ ngoài cửa nhà mồ, một người vận trường y bào, chân diện cũng đeo một mặt nạ dát vàng bước vào.

Sát nhân kim diện trở mặt nhìn người đó.

- Hóa ra lại là Đồng Kiều Thiệu bang chủ.

Cầm y kim diện nhún đầu từ tốn nói :

- Bốn sứ không phải là Đồng Kiều Thiệu bang chủ.
- Vậy tôn giá là ai?
- Cô nương muốn biết mặt ta, ta cũng muốn biết chân diện mục của cô nương.
- Nếu tôn giá có bản lĩnh thì mới biết được chân diện mục của bốn cô nương.
- Cô nương không muốn cho ta biết mặt cô nương cũng được. Cô nương có thể cho ta được đến gặp Phùng Từ Hào được chứ?

Sát nhân kim diện lắc đầu.

- Bốn cô nương chẳng biết Phùng Từ Hào nào cả.
- Cô nương đừng nói vậy, cô nương biết Phùng Từ Hào.
- Bốn cô nương cần gì phải ngoa ngôn với tôn giá. Cho dù ta có biết cũng không nói với tôn giá. Còn điều bốn cô nương muốn làm bây giờ là lấy mạng tôn giá.

- Cô nương muốn lấy mạng ta?

Cười khẩy một tiếng nghe thật cay độc, Sát nhân kim điện gần giọng nói :

- Bất cứ Sát nhân kim điện nào cũng phải chết bởi Tử nhân kim điện.

Kim điện cảm y nhân trừng mắt nhìn Tử nhân kim điện.

- Cô nương có mục đích đó à?

- Không sai. Đó là mục đích của ta, không chỉ là mục đích còn là lời thề của ta.

- Lời thề của cô nương. Vậy ta hỏi cô nương, Lục Y Phụng nha đầu đầu phải là Tử nhân kim điện sứ giả, thế mà cô nương lại định giết à chứ?

Ánh mắt Kim điện tử nhân có vẻ sững sờ trước câu hỏi của Kim điện cảm y nhân. Tử nhân kim điện buột miệng hỏi :

- Ngươi là ai, tại sao lại biết chuyện đó?

- Hãy cho ta gặp Phùng Tử Hầu, cô nương sẽ biết ta là ai?

- Hừ... ngươi đâu có thể khiến được Tử nhân kim điện.

Cùng với lời nói đó, Tử nhân kim điện lách vai phát tác ngay một đạo chỉ kiếm công thẳng đến Cảm y kim điện nhân. Cảm y kim điện nhân không hề né tránh chỉ kiếm của Tử nhân kim điện, mà y cũng phát động chỉ kiếm đón thẳng đỡ thẳng.

“Chát...”

Hai đạo chỉ kiếm chạm thẳng vào nhau, phát ra âm thanh khô khốc nghe buốt cả cột sống, đạo chỉ kiếm của Tử nhân kim điện như thể bị gãy vụn ra sau âm thanh khô khốc đó.

Tử nhân kim điện thối liền ba bộ, ánh mắt thất thần, bàng hoàng, trong khi Cảm y kim điện vẫn đứng một chỗ bình chân như vại.

Cảm y kim điện nhân trang trọng nói :

- Cô nương chưa phải là đối thủ của lão phu.

Lời còn đọng trên miệng Cảm y kim điện nhân thì Tử nhân kim điện quăng xuống sàn nhà một chiếc hòa pháo.

“Ầm...”

(Mất hai trang)

ại lộ ra nét tàn nhẫn cùng cực. Nàng như hồi tưởng lại những gì đã xảy ra với mình rồi lắc đầu.

- Lão không cần tìm Thiên Thiên, mà chính Thiên Thiên sẽ tìm lão. Không một gã kim điện nhân nào thoát khỏi sự trừng phạt của Thiên Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hoa tàn nhụy rữa

Mạch Kiếm Tùng khoanh tay trước ngực nhìn Tư Linh Tổ ngồi trước tấm gương đồng. Y ngắm nhìn Tư Linh Tổ, trang mỹ nhân đẹp nhất Vạn Hoa lâu với vẻ mặt thật dịu dàng và lạnh lùng. Chẳng biết nhan sắc tuyệt vời của Tư Linh Tổ có tác động gì đến Mạch Kiếm Tùng qua chiếc gương đồng. Đây không phải là lần đầu tiên có một gã nam nhân xa lạ bước vào biệt phòng của nàng. Nhưng hôm nay khi nhìn thấy chân diện lạnh như băng giá của Mạch Kiếm Tùng có sự thay đổi trên gương mặt liêu trai của nàng. Mạch Kiếm Tùng nhìn ngọc diện Tư Linh Tổ in trên tấm gương đồng nhợt nhạt nói :

- Nàng trang điểm xong rồi chứ?

- Tư Linh Tổ trang điểm xong rồi.

- Tốt... Mạch mỗ đã mua nàng với giá năm mươi lạng bạc qua đêm. Nàng đã biết rồi chứ?

- Tất cả nam nhân bước vào biệt phòng Tư Linh Tổ đều phải tốn ngân lượng để hưởng một cái xác ô uế và tầm thường.
- Mạch mỡ không màng đến những lời nói đó. Những lời nói đó rất vô nghĩa đối với Mạch mỡ.

Y thả bước đến một sàן trải thảm ngồi xuống.

Nhìn lại Tư Linh Tổ, Mạch Kiếm Tùng nói :

- Nàng đến đây.

Tư Linh Tổ rời khỏi bàn trang điểm bước đến trước mặt Mạch Kiếm Tùng. Y đôi đôi mắt cú vọ nhìn nàng từ đầu đến chân. Ánh mắt gã vừa lạnh lùng nhìn nàng vừa vô cảm, chẳng có chút háo hức đậm đặc nào.

Mạch Kiếm Tùng khoanh tay trước ngực nói :

- Cởi trang phục ra.

Giọng nói lạnh ánh mắt của Mạch Kiếm Tùng như một mũi giáo vô hình đâm thẳng vào tâm thức Tư Linh Tổ, cùng với cảm nhận đó trong xương sống nàng xuất hiện một luồng hàn khí chạy dọc lên trên, tạo ra lớp da ốc nổi đầy người.

Tư Linh Tổ nhìn gã.

Y tiếp nhận ánh mắt của nàng thờ ơ hỏi :

- Nàng không nghe ta nói hả?

Đôi chân mày của Tư Linh Tổ nhíu lại. Nàng chưa từng bao giờ gặp phải một gã nam nhân như thế này. Phàm những trang vương tôn công tử đứng trước thể pháp nàng chỉ vồn vã, nếu như không muốn nói là háo hức muốn sờ hữu và thưởng lãm tất cả những gì mà tạo hóa đã ban cho Tư Linh Tổ nhưng với gã này thì ngược lại. Y đứng đưng và có cái gì đó lạnh lùng.

Tư Linh Tổ nhìn Mạch Kiếm Tùng lắc đầu.

- Công tử hay tự làm lấy phần việc của mình.

Mạch Kiếm Tùng lắc đầu.

- Không.

Tư Linh Tổ ghen giọng :

- Tại sao không?
- Ta không phải là nô tì của nàng, ta bỏ ngân lượng để mua nàng chứ không phải mua nàng rồi tự biến mình thành kẻ nô tì.
- Tư Linh Tổ chưa làm điều đó với bất cứ ai.
- Nay thì nàng phải nghe theo lệnh của ta, đừng nhiều lời. Thực hiện ý của ta đi.

Tư Linh Tổ sùng sờ trước thái độ lạnh lùng và tàn nhẫn của gã, ánh mắt cú vọ lạnh lùng của gã khiến nàng cay buốt cả người.

Mạch Kiếm Tùng trừng mắt nhìn Tư Linh Tổ. Ánh mắt sòng sọc của một gã chủ nhân đối với một nô nhân nhỏ bé nhu nhược.

Tư Linh Tổ cắn răng trên vào môi dưới.

Nàng miễn cưỡng nói :

- Công tử chỉ có một cái xác vô hồn vô cảm mà thôi. Đúng hơn là một hình nhân biết đi biết đứng và biết nói.

Mạch Kiếm Tùng gắt giọng nói :

- Im đi.

Giọng nói khô cứng và băng giá của gã khiến cho Tư Linh Tổ không tự làm chủ được mà phải rùng mình, nàng cũng không khỏi tò mò trước gã công tử lạnh lùng này.

Khẽ buông tiếng thở dài nàng lắc đầu.

Đôi chân mày của Mạch Kiếm Tùng từ từ nhíu lại, cùng với cái nhíu mày đó ánh mắt gã với sắc ròn rợn chiếu vào mắt nàng.

Y đưa tay tới rồi bất ngờ tát thẳng vào mặt Tư Linh Tố.

Tư Linh Tố ngã sòng soài xuống sàn gạch. Nàng quá đỗi bàng hoàng trước hành động của Mạch Kiếm Tùng mà buột miệng nói :

- Công tử... người...

- Đừng cãi lệnh ta, ta là chủ nhân của nàng. Ta là chủ nhân của nàng, nghe rõ không?

Y chau mày, đánh giọng nói gằn từng tiếng :

- Đứng lên.

Tư Linh Tố nhìn gã bằng ánh mắt thất thần.

Mạch Kiếm Tùng đánh giọng nói :

- Bất cứ ai cãi lệnh Mạch mỗ đều phải bị trừng phạt.

Tư Linh Tố đứng hẳn lên, nàng nhìn Mạch Kiếm Tùng, nhếch môi cười dè bieu :

- Được... Tư Linh Tố sẽ là nô nữ của người.

Nàng nói rồi trút bỏ xiêm y ngay trước mặt Mạch Kiếm Tùng. Nàng thân nhiên làm chuyện coi bỏ y phục như không có kẻ nào hiện hữu trong biệt phòng của nàng.

Những động tác của Tư Linh Tố vừa vô hồn vừa căm phẫn. Nàng lồ lộ phơi bày tất cả mọi góc ngách của cơ thể mình ra trước đôi mắt cú vọ của Mạch Kiếm Tùng.

Tư Linh Tố nhạt nhẽo nói với vẻ mặt dửng dưng vô hồn :

- Cái xác này là của người đó, hãy hưởng thụ đi.

Mạch Kiếm Tùng đứng lên khỏi mộc sàn. Y nhìn nàng :

- Nằm xuống đi.

Tư Linh Tố rã rập làm theo lời gã như một pho tượng.

Mạch Kiếm Tùng chấp tay sau lưng nhìn pháp thể lồ lộ của nàng. Tư Linh Tố nhắm mắt lại để không phải tiếp nhận ánh mắt của con người lạnh lùng và vô cảm này. Nàng nghe tiếng gã trút bỏ y phục.

Một lớp da ốc nổi lên khắp châu thân khi Mạch Kiếm Tùng trườn lên người Tư Linh Tố. Y khác hẳn những vương tôn công tử đi tìm hoa. Mà đúng hơn y cũng chỉ là cái xác biết thở, chẳng biết gì đến cái đẹp của nữ nhân.

Thế pháp của Tư Linh Tố căng ra khi cảm nhận điều đó. Mạch Kiếm Tùng không hề mon trón hay nâng niu thể xác tuyệt mỹ của Tư Linh Tố. Y thân nhiên thực hiện ngay hành vi chiếm hữu của một con ong tướt lấy nhụy hoa rồi nhanh chóng bay đi.

Tư Linh Tố bàng hoàng trước những gì Mạch Kiếm Tùng làm.

Y mặc lại trang phục rồi cúi xuống phui hai vạt áo như có lớp bụi nào đó vừa bám lên vạt áo gã.

Tư Linh Tố mở mắt nhìn trùng trùng lên nóc biệt phòng. Lệ trào ra hai bên khóe mắt nàng.

Mạch Kiếm Tùng nhìn lại Tư Linh Tố nhạt nhẽo nói :

- Đừng nghĩ mình là mỹ nhân, nàng chỉ là kỹ nữ lâu xanh thôi.

Tư Linh Tố vớ vôi xiêm y vụn vào người. Nàng rời mộc sàn đến ngồi vào trước tấm gương đồng. Nàng nhìn dung diện mình trong gương đồng như nhìn một con người xa lạ.

Mạch Kiếm Tùng bước đến sau lưng nàng.

Tư Linh Tố nhìn gã.

- Người thật bỉ ổi.

Gã nhếch môi rồi nói :

- Nàng mới là kẻ bi ổi nhất trong những người bi ổi. Chỉ có kẻ bi ổi mới xem thường thể xác mình.

Y nói rồi phui hai ống tay áo đi thẳng ra cửa. Y mở cửa nhìn lại Tư Linh Tố.

- Đừng nghĩ tất cả nam nhân đều phải quỳ trước nhan sắc của nàng. Tư Linh Tố, một trang mỹ nữ đệ nhất của Vạn Hoa lâu nhưng đối với ta thì tầm thường và trơ trẽn, nếu không muốn nói là đáng kinh tởm.

Y nói dứt câu phui hai ống tay áo một lần nữa như sợ có vết bẩn bám lên, phui ống tay áo rồi Mạch Kiếm Tùng mới mở cửa. Y dõm bước ra ngoài thì Tư Linh Tố gọi lại :

- Mạch công tử... khoan đi đã.

Mạch Kiếm Tùng quay lại nhìn Tư Linh Tố.

Tư Linh Tố quay mặt nhìn Mạch Kiếm Tùng. Nàng đứng lên tiến đến trước mặt hắn.

Tư Linh Tố đóng cửa lại. Nàng và gã đối nhãn nhìn nhau.

Mạch Kiếm Tùng nói :

- Nàng muốn nói gì?

- Tư Linh Tố sẽ không chỉ là cái xác biết thở, nếu công tử lấy được thủ cấp của một người.

Hai cánh môi của Mạch Kiếm Tùng nhếch lên :

- Ta chỉ lấy thủ cấp của Phùng Tử Hào thôi. Bởi thủ cấp của Phùng Tử Hào mới là trái tim nàng.

Ngọc diện Tư Linh Tố ngớ ngẩn ra bởi câu nói này của Mạch Kiếm Tùng. Y mở cửa bước ra ngoài hành lang chẳng màng gì đến khuôn mặt ngơ ngác của Tư Linh Tố.

Cửa phòng đóng sập lại mà tư Linh Tố vẫn còn đứng trơ ra như bị trời trồng hoặc đã hóa thành một pho tượng đá vô hồn.

Mạch Kiếm Tùng đã đánh động đúng vào phần sâu lắng nhất trong nàng để rồi y lại đập nó tan vỡ ra ngay trước mắt nàng.

Có tiếng ho khan khiến Tư Linh Tố giật mình. Nàng bàng hoàng thoát ra khỏi giấc mộng hoang du mà rời mắt khỏi tấm gương đồng nhìn lại cửa. Đứng ngay biệt phòng của Tư Linh Tố là một thiếu nữ với đôi mắt to tròn. Nàng nhìn Tư Linh Tố mỉm cười.

Lục Y Phụng đưa ống tay áo lên che miệng gượng ho một tiếng nữa rồi bước đến bên Tư Linh Tố.

Nàng nhìn Lục Y Phụng hỏi :

- Cô nương là ai?

- Phu nhân... Lục Y Phụng đến đưa phu nhân đi.

- Cô nương đưa ta đi đâu?

Lục Y Phụng làm bộ mặt bí hiểm rồi nói :

- Phu nhân có muốn gặp lại cố nhân không? Phùng Tử Hào tôn giá đó.

- Phùng Tử Hào...

Lục Y Phụng gật đầu.

- Lục Y Phụng sẽ đưa phu nhân đi gặp Phùng Tử Hào tôn giá.

- Phùng Tử Hào ở đâu?

- Làm sao ta biết được, nhưng phu nhân có đi theo Lục Y Phụng thì mới có cơ may gặp được Phùng Tử Hào tôn giá thôi. Nếu phu nhân ở lại đây Phùng Tử Hào tôn giá có muốn gặp phu nhân cũng không được. Cho dù có tìm đến thì Phùng Tử Hào tôn giá không có cơ may rời khỏi đây đâu. Lục Y Phụng nói thật nhé, theo Lục Y Phụng biết thì phu nhân giống như một miếng mồi nhử Phùng tôn giá vậy.

Tư Linh Tố lưỡng lự.

- Cô nương là ai, tại sao lại tốt với ta như vậy?

- Lục Y Phụng là... ơ... là người thân của Đường Thâm huynh, phu nhân biết như vậy là được rồi.

Tư Linh Tổ lắc đầu.

- Tư Linh Tổ chưa từng biết đến Đường Thâm huynh cũng chưa từng nghe đến cái tên này.

- Phu nhân không biết Đường Thâm huynh nhưng Lục Y Phụng thì biết. Đường Thâm huynh tốt lắm.

Tư Linh Tổ nhìn nàng bằng ánh mắt do dự.

Lục Y Phụng mỉm cười nói :

- Phu nhân phải tin Lục Y Phụng mới được.

Tư Linh Tổ buông tiếng thở dài :

- Làm sao Tư Linh Tổ tin được cô nương khi cô nương có thể vào đây được. Cô nương nói với Tư Linh Tổ... Tư Linh Tổ có thể là miếng mồi như Phùng Từ Hầu huynh, thì tại sao ta không nghi ngờ các người đang xếp đặt một âm mưu nào đó hại Phùng Từ Hầu một lần nữa chứ.

Lục Y Phụng nhăn mặt, nàng lại dùng tay áo che ngang miệng ho một tiếng. Nàng tăng hắng rồi nói :

- Hãy... nếu phu nhân không tin Lục Y Phụng thì phải tin Đường Thâm huynh, có thể phu nhân không tin bất cứ ai nhưng Đường Thâm huynh thì phải tin.

Tư Linh Tổ lắc đầu.

- Tư Linh Tổ không biết Đường Thâm nào cả... cô nương không hiểu ý ta.

Lục Y Phụng chắc lưỡi.

- Sao lại không có vật gì để bảo đảm cho lời nói của mình với phu nhân chứ. Lục Y Phụng biết làm gì để Tư Linh Tổ phu nhân tin đây.

- Tư Linh Tổ sẽ ở đây chờ Phùng huynh.

- Cho dù Phùng tôn giả có đến đây thì cũng không đưa phu nhân rời khỏi đây được đâu.

- Tư Linh Tổ chỉ cần gặp huynh ấy một lần thôi. Tư Linh Tổ chỉ chờ đợi điều đó cho dù bất cứ điều gì xảy ra với mình.

- Vậy tại sao phu nhân không theo Y Phụng?

- Tư Linh Tổ làm sao có thể tin cô nương được?

Lục Y Phụng buông tiếng thở dài. Liên sau tiếng thở dài của nàng là tràng ho dữ dội. Lục Y Phụng phải dùng ống tay áo che miệng lại.

Sắc diện nàng tái nhợt hẳn đi sau cơn ho dữ dội. Mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt nàng.

Tư Linh Tổ nhìn Lục Y Phụng với vẻ lo lắng.

- Cô nương sao vậy?

Lục Y Phụng gượng một lúc mới ngắt được cơn ho, rồi thả ống tay áo xuống.

- Lục Y Phụng không sao.

Nàng gượng cười rồi nói tiếp :

- Lục Y Phụng làm sao mới để phu nhân tin.

Tư Linh Tổ ngập ngừng. Nàng chưa kịp nói thì cửa phòng bật ra và Đồng Kiều Thiều bước vào.

Đồng Kiều Thiều vuốt chòm râu đen mượt nhìn nàng.

Lục Y Phụng giả là cười.

- Đồng bá bá.

Đồng Kiều Thiều nhìn nàng rồi ôn tồn nói :

- Chỗ này không phải để cho tiểu thư đến. Tiểu thư đang bệnh không nên vào đây làm gì.

Lục Y Phụng tròn mắt nhìn Đồng Kiều Thiếu.

- Sao... Đồng bá bá nói chỗ này Lục Y Phụng không được đến à?

- Tiểu thư đến biệt phòng của Tư Linh Tổ làm gì? Để tâm sự chẳng?

- Lục Y Phụng có tâm sự gì mà muốn tâm sự với Tư Linh Tổ chứ?

- Thế tiểu thư đến biệt phòng của Tư Linh Tổ với mục đích gì?

- Lục Y Phụng chỉ tò mò thôi.

Lục Y Phụng vừa nói vừa đưa ống tay áo che miệng. Nàng ho luôn một tràng dài.

Cùng với những tiếng ho khan đó, mồ hôi rịn ra trán nàng.

Tư Linh Tổ đỡ lấy Lục Y Phụng.

- Cô nương...

- Phu nhân đừng lo, Y Phụng không sao đâu.

Lục Y Phụng thả ống tay áo xuống nhìn Đồng Kiều Thiếu.

Đồng Kiều Thiếu vuốt hàm râu đen mượt rồi nói :

- Lục Y Phụng tiểu thư tò mò chuyện gì?

- Thì Y Phụng nghe tiếng Tư Linh Tổ phu nhân là đệ nhất mỹ nữ nên tò mò tìm đến để xem mặt đó mà.

- Chỉ như vậy thôi sao?

- Bá bá cũng đang vào đây tìm Tư Linh Tổ phu nhân đó sao?

- Không... bá bá chỉ vào đây xem qua thôi để xem ai đang ở trong biệt phòng của Tư Linh Tổ mà ho nhiều như vậy.

Nàng lườm Đồng Kiều Thiếu.

- Nghe tiếng ho bá bá biết Y Phụng rồi cần gì phải vào chứ?

Nàng nhìn lại Tư Linh Tổ.

- Linh Tổ phu nhân... khi nào Y Phụng rảnh rồi sẽ đến thăm người. Phu nhân đẹp lắm đó thảo nào Đồng bá bá không giam kỹ phu nhân trong này.

Tư Linh Tổ gượng cười.

- Tiểu thư bảo trọng.

Lục Y Phụng lườm Đồng Kiều Thiếu.

Lục Y Phụng giả là nói :

- Đồng bá bá giấu Linh Tổ phu nhân kỹ lắm đó.

Nàng nói rồi bỏ ra ngoài. Đồng Kiều Thiếu đóng cửa lại nhìn Tư Linh Tổ.

Lão gần giọng nói :

- Lục Y Phụng đến gặp nàng nói chuyện gì?

- Đồng tôn giá đã nghe rồi đó. Lục Y Phụng chỉ tò mò muốn biết nhan sắc của Tư Linh Tổ mà thôi.

Tư Linh Tổ nói dứt câu thì Đồng Kiều Thiếu phá lên cười. Tiếng cười của Đồng Kiều Thiếu khiến Tư Linh Tổ sa sầm mặt.

Tư Linh Tổ miễn cưỡng nói :

- Có gì đáng cười đâu?

- Ta thấy Lục Y Phụng ngây ngô và nàng còn ngây ngô hơn nữa.

- Ngây ngô là sao?

Tư Linh Tổ đánh mặt, ngắt giọng khe khẽ :

- Cho dù Tư Linh Tổ này có ngây ngô thì lão cũng không lợi dụng được Tư Linh Tổ làm con mồi để hại Phùng Tử Hào huynh một lần nữa đâu.

- Nàng còn nghĩ đến Phùng Tử Hào à? Nếu gã còn nghĩ đến nàng thì không mặc nhiên để nàng trong cảnh hoa tàn nhụy rữa đâu.

Lời nói của Đồng Kiều Thiếu chẳng khác nào lưỡi kiếm xuyên vào tim Tư Linh Tổ, tim nàng buốt nhói đau đớn đến tươm mồ hôi ra trán.

Tư Linh Tổ gượng đáp :

- Đừng nói với Tư Linh Tổ những lời nói đó. Tư Linh Tổ tin Phùng Tử Hào huynh không phải là kẻ vô tình như người nghĩ.

Đồng Kiều Thiếu cười khẩy :

- Vô Tình hay không vô tình thì nàng đã là một minh chứng cho những gì ta nghĩ trong đầu. Tội nghiệp cho nàng.

Y cười khẩy rồi nói tiếp :

- Nàng yên tâm đi. Nếu Phùng Tử Hào chưa chết thì nàng cũng sẽ có cơ hội gặp lại cố nhân mà.

- Linh Tổ không dễ rơi vào âm mưu của lão đâu.

- Nàng không muốn gặp cố nhân của nàng à?

Nàng không trả lời Đồng Kiều Thiếu mà quay lại ngồi vào trước tấm gương đồng. Về ưu hoài lãnh cảm lại hiện lên mặt nàng. Nàng nhìn dung diện mình trong tấm gương đồng như nhìn một kẻ xa lạ và căm ghét nó.

Đồng Kiều Thiếu nhìn nàng điềm đạm cười rồi mở cửa bước ra ngoài. Lão đi rồi, Tư Linh Tổ mới bật khóc. Nàng vừa khóc vừa nói :

- Hoa tàn nhụy rữa... Ta chỉ là một cánh hoa tàn.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Sơn bất yếm cao

Trong bộ lót Tử Vong Sứ với chiếc mặt nạ dát vàng che chân diện, Mạch Kiếm Tùng cùng mười gã sứ giả tiến thẳng vào Vạn Thọ trang, khi tất cả đã bước vào gian chính sảnh mới nhận ra sự trống vắng khác thường của tòa biệt trang này. Không một bóng người, tất cả chỉ có sự im lặng mà nghe rõ mồn một tiếng lửa reo lách tách từ bốn chiếc chân đèn. Sự im lặng và trống vắng đó tạo cho Mạch Kiếm Tùng cảm giác gai lạnh trong cột sống.

Y lia mắt nhìn quanh nhưng tuyệt nhiên chẳng phát hiện ra điều khác lạ nào ngoài sự im lặng nặng nề cứ như Vạn Thọ trang đã bị bỏ hoang lâu ngày.

Bất thành linh, cửa tòa đại sảnh đóng sập lại sau lưng Mạch Kiếm Tùng. Tiếng cửa vỗ vào nhau buộc họ Mạch phải quay lưng nhìn lại, đứng sừng sững ngay ngưỡng cửa đại sảnh Vạn Thọ trang là Tử nhân kim điện.

Năm đôi mắt sáng rực đỏ dồn về Sát nhân kim điện. Thiên Thiên trong bộ lót Tử nhân kim điện cũng định nhìn họ bằng ánh mắt đầy sắc na của sự chết chóc. Mạch Kiếm Tùng nhận ra sắc na chết chóc đó trong hai con ngươi của Sát nhân kim điện.

Y nhặt nhèo nói :

- Người cũng là một Tử Vong Sứ?

Kim điện nhân lắc đầu.

- Không... Ta là tử thần lấy mạng các người.

- Bốn sứ có nghe nói về người, hóa ra người là người của Vạn Thọ Trang?

- Ngươi chẳng biết gì cả.

- Ta không cần phải biết ngươi là ai, nhưng ngươi đã nhận Từ Vong kỳ.

Nói dứt lời, Mạch Kiếm Tùng chỉ tay về Thiên Thiên.

- Giết gã đi.

Y thốt ra câu nói đó bằng chất giọng cụt lùn, cụt lẩn và chẳng có chút biểu cảm gì. Cứ như đối với Mạch Kiếm Tùng, chuyện giết người là chuyện rất bình thường, hay đúng hơn đó là chức phận của gã.

Lệnh của Mạch Kiếm Tùng được phát ra. Ngay lập tức bốn gã hắc y sứ đồng loạt dụng ám khí. Bốn ngọn ám khí cất ra cùng một lúc hướng tới Từ nhân kim điện.

Không né tránh những ngọn ám khí của bốn gã hắc y sứ, Thiên Thiên phát tác chỉ kiếm đánh bật bốn chiếc ám khí đó rơi xuống đất. Bốn gã hắc y sứ tiếp tục dụng ám khí phát tác tập kích Thiên Thiên. Hàng loạt những chiếc ám khí như mưa sa chụp đến nàng.

Đôi ngọn thủ của Thiên Thiên xoay tròn tạo ra hai vòng tròn tỏa khí đón lấy những chiếc ám tiễn. Những chiếc ám tiễn hình cánh sao chạm vào hai vòng tròn tỏa khí huyền hoặc thì đứng hẳn lại và lơ lửng trong không khí.

Hiện tượng đặc dị đó khiến Mạch Kiếm Tùng phải sững sờ, y chột buột miệng thốt :

- Y...

Lời còn đọng trên cửa miệng của Mạch Kiếm Tùng thì những chiếc ám tiễn bắn ngược trở lại nhanh hơn tinh sa. Có lẽ không đầy một cái chớp mắt mà những chiếc ám tiễn đã biến thành một tấm lưới thiên la địa võng chụp tới bốn gã hắc y sứ.

“Bộp... bộp... bộp... bộp...” Bốn gã hắc y sứ nhảy dựng lên và đổ gục xuống như những cây chuối bị chém ngang gốc.

Mạch Kiếm Tùng bàng hoàng trước dị công của Từ nhân kim điện. Y buột miệng hỏi :

- Võ công ngươi thuộc môn phái nào?

Thiên Thiên nhìn Mạch Kiếm Tùng.

- Ngươi có cần biết điều đó không?

Vừa nói Thiên Thiên vừa dần bước về phía gã. Nàng vừa đi vừa cất giọng the thé nghe rợn cả người :

- Ta đã có lời thề không để một gã Từ Vong Sứ nào còn tồn sinh trên cõi đời này.

- Bốn sứ nghe không nhầm chứ?

- Chắc chắn là không.

Thiên Thiên vừa nói vừa phát động một chỉ đạo kiếm công thẳng đến Mạch Kiếm Tùng. Gã không né tránh chỉ công xé gió của nàng mà dụng chương thi triển Thạch Bản chương thủ đón thẳng, đỡ thẳng.

“Ầm...”

Sau âm thanh chất chứa đó, Mạch Kiếm Tùng thối liền bốn bộ và máu phún trào ra ngay giữa tâm trung bản thủ. Y vừa bàng hoàng trước chỉ công siêu phàm của đối phương vừa cảm nhận chương ảnh mình buốt nhói như thể có mũi dùi nóng bỏng vừa mới xuyên qua.

Mạch Kiếm Tùng ôm lấy hồ khẩu hữu chương đang tươm máu ròng ròng. Y nhìn Từ nhân kim điện bằng ánh mắt sững sờ và bàng hoàng.

Răng cắn chặt vào nhau, Mạch Kiếm Tùng đành giọng nói :

- Hôm nay bốn sứ mới biết được võ công lợi hại của ngươi.

Y nói dứt câu, rít lên một tiếng dồn tất cả nội lực vào tả thủ, rồi giẫm mũi giày lướt thẳng đến Từ nhân kim điện.

Y vừa lướt đến Thiên Thiên vừa tập kích nàng bằng tuyệt học Thạch Bản chương mà y thụ nạp được.

Thiên Thiên không né tránh mà dụng chỉ kiếm đón lấy chương công của đối phương.

Chỉ và chương chạm thẳng vào nhau.

“Chát...” Một lần nữa chuông công của Mạch Kiếm Tùng lại bị thùng, y văng ngược về sau, va lưng vào vách đại sảnh.

“Rầm...” Y rơi xuống sàn gạch.

“Huych...” Mạch Kiếm Tùng ngã sòng soài dưới đất, trong khi Thiên Thiên vẫn yên vị một chỗ với phong thái vô cùng bình thản.

Mạch Kiếm Tùng miễn cưỡng đứng lên.

Thiên Thiên nói :

- Ngươi đã đến số phải chết rồi.
- Với ta chết chỉ là chuyện nhẹ tênh như tơ hồng mà thôi.
- Ngươi cũng khá lắm đó. Cũng đáng mặt là anh hùng trong võ lâm.
- Ngươi không cần thốt ra những lời nói đó. Kẻ thắng thì có quyền lấy mạng kẻ thua. Nếu ta là ngươi thì cũng sẽ làm như vậy thôi.
- Được... ta sẽ giết ngươi.

Thiên Thiên vừa nói vừa toan phát động chỉ kiếm kết liễu Mạch Kiếm Tùng thì một tràng cười tiếu ngạo cất lên lòng lộng.

Cùng với tiếng cười đó, một kim diện nhân từ sau hậu điện bước ra.

Thấy Cẩm y kim diện nhân, Mạch Kiếm Tùng dù đang bị thương vẫn quỳ một chân xuống sàn gạch.

- Từ Vong Sứ tham bái chủ nhân.

- Đứng lên đi.

Từ nhân kim diện nhìn kim diện Cẩm y nhân. Ánh mắt của nàng long lên sòng sọc với sắc na tàn nhẫn và chết chóc.

Cẩm y kim diện nhân nhìn nàng nhặt nhẹo nói :

- Phùng Từ Hầu... Bốn nhân và ngươi lại gặp nhau.

Thiên Thiên gần giọng đáp lời kim diện Cẩm y nhân :

- Ta không phải Phùng Từ Hầu.
- Ngươi tưởng dối giọng thì bốn nhân không nhận ra ngươi sao? Ngoài ngươi ra đâu còn ai biết dụng chỉ kiếm. Nhưng ngươi còn quên một người. Ta cũng biết dụng chỉ kiếm.

Kim diện Cẩm y nhân nói dứt lời thì phát động ngay một đạo chỉ kiếm công thẳng đến Thiên Thiên.

Nàng không né tránh mà dụng chính chỉ kiếm đối phó với kim diện Cẩm y nhân. Hai đạo chỉ kiếm chạm thẳng vào nhau.

“Chát...” Thiên Thiên cảm nhận hồ khẩu của mình rất buốt, đau đến tận bả vai. Cẩm y kim diện nhân lộ vẻ sững sờ.

- Nội lực của ngươi sao tầm thường như vậy?

Vừa nói Cẩm y kim diện nhân toan phát động tiếp một đạo chỉ kiếm nữa nhưng Thiên Thiên đã dụng hỏa pháo xuống sàn gạch đại sảnh.

“Ầm...” Khói đen tỏa ra mù mịt, chực lan ra khắp tòa đại sảnh thì bất thành linh có một dòng xoáy chỉ huyền ảo xuất hiện, tạo thành một con lốc xoáy xung quanh vùng khói đen đó, một bức tường huyền ảo bao bọc lấy Thiên Thiên và màn khói đen kịt.

Dòng xoáy khí kia dừng lại và từ từ hiện ra trong đó một người vận thụng y trắng toát, có mũ trùm trên đầu và có cả chiếc mặt nạ dát vàng che mặt.

Thiên Thiên miễn cưỡng dụng chỉ kiếm công vào bức tường ảo khí bao bọc lấy mình để tìm đường thoát thân.

“Chát...” Đạo chỉ kiếm của nàng chạm vào bức tường khí thì bật dội trở lại, kéo theo cảm giác rất buốt hồ khẩu.

Bạch y kim diện nhân chấp tay sau lưng, trong khi Cẩm y kim diện nhân ôm quyền thủ lễ :

- Chủ nhân.

Bạch y kim diện nhân khẽ gật đầu rồi cách không phát chỉ điểm xuyên qua bức tường ảo khí công vào tịnh huyết của Thiên Thiên.

Thiên Thiên rướn người lên rồi đứng thờ ra bất động.

Bức tường ảo khí nhanh chóng tan biến giải tỏa làn khói đen của hỏa pháo.

Cầm y kim diện nhân bước đến trước mặt Bạch y kim diện nhân.

- Chủ nhân sai khiến.

Hất mặt về phía Thiên Thiên mà không cần thốt lời nào, nhưng Cầm y kim diện nhân tự hiểu mình phải làm gì.

Y bước đến trước mặt Thiên Thiên gỡ bỏ chiếc mặt nạ dát vàng trên mặt nàng.

Cầm y kim diện nhân quá đỗi ngạc nhiên trước dung nhan của Thiên Thiên.

Y nhìn lại Bạch y kim diện nhân.

- Chủ nhân... y là nữ nhân... không phải là Phùng Tử Hào.

- Đồng đàn chủ nhận ra chứ?

Kim diện Cầm y nhân nhìn lại Thiên Thiên. Y quan sát nàng một lúc rồi nhìn lại Bạch y nhân.

- Thuộc hạ sẽ hỏi ả.

- Không cần... ta biết ả là ai. ả chính là Mậu Thiên Thiên, ái nữ của Bạch Sơn trang chủ.

Thiên Thiên nhìn Bạch y kim diện nhân gần giọng nói :

- Bỏn cô nương đã thất bại rồi, các người còn chờ gì mà chưa ra tay diệt trừ hậu họa.

Bạch y kim diện nhân nhìn nàng nhìn nàng, cười khẩy rồi nói :

- Chưa đến lúc.

Thiên Thiên nạt ngang :

- Đừng chờ đợi gì ở bỏn cô nương.

Hừ nhạt một tiếng, Bạch y kim diện nhân nhạt nhẽo nói :

- Đồng đàn chủ đưa ả về Mật cung.

- Tuân lệnh chủ nhân.

Nói rồi Cầm y kim diện nhân cấp lấy Thiên Thiên thoát ra cửa đại sảnh.

Mạch Kiếm Tùng vẫn còn quỳ một chân dưới sàn gạch, máu vẫn còn trào ra từ đôi bàn thủ của gã, Bạch y kim diện nhân bước đến trước mặt Mạch Kiếm Tùng.

- Đứng lên đi.

Mạch Kiếm Tùng miễn cưỡng gượng đứng lên.

Bạch y kim diện nhân vẫn tỏ vẻ lạnh nhạt nói :

- Đưa tay ngươi ra.

Mạch Kiếm Tùng ngoan ngoãn làm theo lời của Bạch y kim diện nhân. Bạch y kim diện nhân nắm lấy hồ khẩu song thủ của Mạch Kiếm Tùng, y cảm nhận ngay hai luồng khí âm áp truyền sang tay mình và vết thương nơi tâm trung bắn thủ nhanh chóng liền lại.

Buông hồ khẩu của Mạch Kiếm Tùng, Bạch y kim diện nhân chấp tay sau lưng rọi nhãn quan sáng ngời vào mắt gã.

Y nghiêm giọng nói :

- Mạch Kiếm Tùng Tử Vong Sứ học võ công để làm gì?

- Thuộc hạ muốn trở thành đệ nhất cao thủ trong võ lâm.

- Tại sao lại muốn trở thành cao thủ võ lâm?

- Mạch gia một đời đã là tiểu nhân, nay thuộc hạ phải thay đổi điều đó.

Bạch y kim diện nhân ngửa mặt phá lên cười the thé. Y bắt chợt cắt ngang tràng tiểu ngao, rồi đánh giọng hỏi :

- Nếu bốn tọa biến ngươi thành cao thủ đệ nhất trong giang hồ võ lâm, thì ngươi đối với bốn tọa như thế nào?

- Mạch Kiếm Tùng sẽ là Sát Thần của ngươi.

Y đưa một tay qua khỏi đầu.

- Mạch Kiếm Tùng xin thề.

- Có những lời thề không cần nói ra bằng lời, bốn tọa cũng không cần lời thề của ngươi.

- Thuộc hạ sẽ hành động chứng minh lòng thành của mình.

- Bốn tọa đòi hỏi điều đó, hãy trả lời ta câu hỏi này bằng tất cả sự thành tâm của Tử Vong Sứ.

Mạch Kiếm Tùng ôm quyền thủ lễ :

- Mạch Kiếm Tùng thuộc hạ sẽ trả lời.

- Trên đời này, cái gì quý nhất đối với ngươi?

Mạch Kiếm Tùng không cần suy nghĩ mà đáp lời ngay :

- Hùm chết để da, người chết để tiếng.

Y nói rồi cúi mặt nhìn xuống mũi giày của Bạch y kim diện nhân.

Bạch y kim diện nhân ngửa mặt cười the thé.

Tràng tiểu ngao của Bạch y kim diện nhân đập vào thính nhĩ của Mạch Kiếm Tùng. Những âm vực đó như len vào thính nhĩ gã rồi lan tỏa ra toàn châu thân tạo thành một cảm giác gai buốt trong cột sống.

Cắt ngang tràng tiểu ngao, Bạch y kim diện nhân khẽ gật đầu.

- Tốt... ngươi sẽ là Sát Thần Tử Y Sứ. Đi theo bốn tọa.

Nói rồi Bạch y kim diện nhân quay bước chậm rãi tiến ra cửa.

Mạch Kiếm Tùng nổi gót theo sau.

* * * * *

Bị chôn dưới đất chừa mỗi cái đầu phải hướng chịu ánh mặt trời nóng bức, Mạch Kiếm Tùng ngỡ như thể pháp y đang rã ra từng mảnh thịt. Đã hai ngày qua y chịu đựng sự hành hạ này, và rơi vào cảnh sống đi chết lại. Có những lúc y muốn gào to lên để thoát ra khỏi cảnh cực đau khổ, nhưng rồi lại tự nhủ với mình: “Không... Mạch Kiếm Tùng phải là Mạch Kiếm Tùng”. Y nhớ lại lời của Bạch y kim diện nhân: “Để trở thành người bất tử phải quên bản thân mình, ta không còn là ta nữa”. Mạch Kiếm Tùng cắn răng vào nhau. Mặc dù y đã cố gắng chịu đựng nhưng vẫn cảm nhận rõ mồn một sức nóng thiêu đốt của mặt trời đang rút dần từng chút sinh lực vốn đã cạn kiệt của y.

Mạch Kiếm Tùng định tâm cố nhớ lại một thời dĩ vãng mà y đã trải qua, mẹ y đã bán mình vào kỹ lâu để chuộc cha y ra. Rồi sau đó bị người ta đẩy ra khỏi kỹ lâu bằng tám thân tàn ma dại. Mẫu thân y chết trong sự đói nghèo cùng khổ. Chết trong sự khinh miệt của mọi người, chết mà chẳng thể nào nhắm mắt được.

Làm sao Mạch Kiếm Tùng có thể quên được thời khắc oan nghiệt đó. Đôi mắt ngầu đục ưu hoài của mẫu thân Mạch Kiếm Tùng còn đọng mãi trong tâm thức y và lời trăng trối kia còn văng vẳng bên tai: “Mạch Kiếm Tùng... con phải làm một cái gì đó. Con phải là người đứng trên mọi người. Mạch Kiếm Tùng phải là Mạch Kiếm Tùng”. Mạch Kiếm Tùng liên tưởng đến những hoài kỷ mà nghiêng rặng ken kết. Y tự nhủ thâm với mình: “Mạch Kiếm Tùng, ngươi là Mạch Kiếm Tùng”. Y lâm nhảm như thế mãi cho đến khi mắt mờ dần thần thức và chẳng còn nhận biết thực tại của bản thân mình.

Mạch Kiếm Tùng chỉ quay lại với thực tại khi cảm nhận hàn khí lan tỏa khắp châu thân mình. Y lại nhận ra một thực tại khác. Lúc này y bị ngâm trong một hồ nước đóng băng. Chung quanh y là những vách băng trong suốt tỏa khí lạnh thấm vào da thịt.

Thể pháp của y muốn kháng lại hàn khí nhưng nó càng chống cự thì càng trở nên bất lực. Cái lạnh càng lúc càng gia tăng khi Mạch Kiếm Tùng có được nhận thức. Hàn khí đang đóng băng cơ thể gã, đang muốn biến y thành một khối băng lạnh cứng.

Hai hàm răng Mạch Kiếm Tùng nghiền vào nhau ken kết. Người y càng lúc càng tê dại và cuối cùng mất hẳn cảm giác.

Hai mắt Mạch Kiếm Tùng trợn ngược lên những tường đôi con người sắp đóng thành băng kia sẽ rơi ra khỏi hốc mắt. Nếu so với lúc phải chịu đựng hỏa nhiệt từ vàng nhật quang hắt xuống thì cực hình trong băng này còn khủng khiếp hơn gấp bội phần.

Y vẫn còn nhận thức mình đang sống nhưng mọi giác quan của cơ thể cứ như đã biến thành băng mà rời bỏ nhận thức của y. Một cử động đơn giản nhất như nhúc nhích ngón tay, y cũng không làm được.

Mạch Kiếm Tùng chỉ muốn gào lên. Nhưng y tự biết nếu không vượt qua thử thách này thì y sẽ chẳng bao giờ đạt được mục đích của mình.

Y gục đầu xuống.

“Mạch Kiếm Tùng... người là Mạch Kiếm Tùng. Người có thể chết nhưng nếu còn sống thì người phải là Mạch Kiếm Tùng”. Cửa băng thất mở ra, một ả cung nữ bước vào, nàng nhìn xuống Mạch Kiếm Tùng ngâm mình trong hồ nước băng giá mà chẳng có lấy mảnh vải che thân. Ngay cả sự lơ lửng của Mạch Kiếm Tùng cũng chẳng khiến cho nàng thẹn thùng.

Nàng đứng trên thành băng nhìn xuống gã.

- Công tử chịu đựng được chứ? Công tử có thể rời khỏi băng thất này, chỉ cần cầu xin chủ nhân một lời.

Mạch Kiếm Tùng nhìn lên nàng, y lắc đầu.

Nàng mỉm cười.

- Ý chí của Mạch công tử khiến tiểu nữ phải bội phục.

Y không đáp lời nàng mà nghiền răng lại. Y sợ thốt ra lời thì hàn khí sẽ tước đi sinh lực cuối cùng của y.

Nàng ngồi xuống ngay trước mặt gã với vẻ mặt rất dửng dưng, rồi từ tốn nói :

- Đây chỉ mới là những thử thách ban đầu thôi. Công tử sẽ còn chịu nhiều thử thách nữa. Tiểu nữ nghĩ công tử sẽ không chịu nổi đâu. Hãy ngỏ lời với chủ nhân mà bỏ cuộc đi.

Mạch Kiếm Tùng nhìn lên nàng. Y buông một câu cụt lủn bằng chất giọng lạnh lùng :

- Cô nương đi đi.

Y thốt dứt lời thì ngậm chặt hai cánh môi lại, thể pháp run lên bần bật. Nàng cởi chiếc áo khoác bằng lông thú, rồi nói với Mạch Kiếm Tùng :

- Chủ nhân phái tiểu nữ đến đón công tử.

- Tại hạ vượt qua rồi chứ?

- Đã vượt qua cửa ải thứ hai.

Mạch Kiếm Tùng được nàng dìu lên khỏi hồ băng, người y tím hắc lại. Nàng bình thản khoác chiếc áo khoác lên người Mạch Kiếm Tùng.

Hai người rời băng thất, nàng đưa Mạch Kiếm Tùng về một gian biệt thất ấm cúng.

Mạch Kiếm Tùng choàng tấm áo choàng bằng da thú mà thể pháp gã vẫn cứ run cầm cập.

Nàng chuốc rượu ra chén rồi bung cho y.

- Công tử uống chén rượu này đi.

Y gật đầu nhưng chẳng thể nào đón được chén rượu. Nàng phải áp chén vào miệng Mạch Kiếm Tùng, rượu chảy vào thực quản gã, tạo ra hơi nóng lan tỏa khắp châu thân. Y lắp bắp nói :

- Đa tạ cô nương.

- Công tử không phải khách sáo như vậy, Khâm Khâm có chức phận lo cho công tử mà.

Nàng chuốc thêm cho Mạch Kiếm Tùng uống liền một lúc ba chén rượu. Sau khi uống được ba chén rượu, y cảm thấy dễ chịu hơn. Hàn khí trong nội thể Mạch Kiếm Tùng như thể bị ba chén rượu kia xua đi.

Y nhìn Khâm Khâm nói :

- Tại hạ còn phải vượt qua thử thách nào nữa?

- Chủ nhân hỏi công tử đã bao giờ biết yêu chưa?

Mạch Kiếm Tùng lắc đầu :

- Tại hạ chưa từng vướng vào lưới tình.

- Nói như vậy, chưa có nữ nhân nào chen vào trái tim của công tử.

Mạch Kiếm Tùng gật đầu.

- Đúng, tại hạ chẳng hề màng đến điều đó.

Khảm Khảm nhìn y mỉm cười.

Nàng nghiêm giọng nói :

- Vậy công tử hãy thực hiện điều này.

- Điều gì?

- Công tử hãy tìm cho mình một nữ nhân và phải yêu người đó. Yêu bằng tất cả trái tim lẫn khối óc.

Mạch Kiếm Tùng tròn mắt ngạc nhiên nhìn nàng.

- Tại sao tại hạ phải làm điều đó?

- Công tử không cần biết và cũng không cần hỏi. Đó là lệnh của chủ nhân.

- Tại hạ không yêu, không biết yêu thì làm sao tìm được tình yêu.

- Nếu công tử không tìm được người mình yêu thì xem như đã không vượt qua thử thách mà chủ nhân đã đặt ra cho công tử.

Mạch Kiếm Tùng bối rối.

Khảm Khảm mỉm cười nói :

- Đây chính là ái tình.

- Nếu tại hạ yêu người đó mà ngược lại người kia không yêu tại hạ thì sao?

Khảm Khảm nhìn Mạch Kiếm Tùng.

- Công tử phải làm tất cả những gì có thể làm để có được trái tim người mình yêu.

Mạch Kiếm Tùng cắn răng trên vào môi dưới. Y nhìn Khảm Khảm.

- Nếu tại hạ yêu cô nương?

Khảm Khảm phá lên cười, tiếng cười của nàng nghe thật trong như ngọc lưu ly va vào nhau.

- Mạch công tử sao vội vã như vậy... nếu công tử yêu Khảm Khảm này thì hãy bằng mọi giá chinh phục trái tim của Khảm Khảm.

Nàng nhìn vào mắt Mạch Kiếm Tùng.

- Mạch công tử cũng có gương mặt dễ nhìn lắm đó.

Nàng nói rồi ngẩng một cái trước khi quay bước rời khỏi biệt thất.

Mạch Kiếm Tùng nhìn theo sau lưng Khảm Khảm.

“Tại sao chủ nhân lại buộc Mạch Kiếm Tùng bước vào ái tình. Trong ái tình có gì, ai sẽ là người yêu của Mạch Kiếm Tùng. Mình sẽ yêu ai?”.

Mạch Kiếm Tùng vừa nghĩ vừa cảm nhận chân diện mình nóng lên. Y lắc đầu nhẩm nói: “Ái tình... mình có bước qua được ái tình không?”.

Y buông tiếng thở dài và cảm nhận đây là cửa ải khó khăn nhất mà y phải chấp nhận để có được võ công tối thượng trở thành thiên hạ đệ nhất nhân.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Gió thổi mây bay

Loạn Thạch lâu, một bãi đá lồi chồm đầy cạnh sắc như bảo đao bảo kiếm mà chỉ một chút sơ suất có thể rọc nát chân bất cứ ai giẫm lên nó.

Lão Dụ ngồi trên một phiến đá, trước mắt là hai vò rượu đầy. Lão như người nhàn du, độc ẩm ngắm nhìn buổi hoàng hôn xa rồi thế sự.

Từ nhân xuất hiện trên một miếng ván lướt vùn vụt qua bãi đá lồi chồm, rồi nhắc người lướt lên phiến đá, ngồi đối diện với lão Dụ.

Hai người đối mắt nhìn nhau.

Lão Dụ vuốt hàm râu lồi chồm nhìn Từ nhân từ tốn nói :

- Cuối cùng lão đệ cũng đã xuất hiện.
- Lão huynh đã hẹn, Phùng mỗ không đến không được.
- Chúng ta cùng uống chứ?
- Phải uống rồi.

Hai người cùng dốc vò rượu tu ừng ực một hơi dài rồi cùng đặt vò rượu xuống phiến đá.

Từ nhân nhìn lão Dụ ôn nhu nói :

- Lão huynh nhận xét Đường Thâm như thế nào?
- Đã rời Trung Nguyên đi vào tử giới.
- Y quay về chứ?
- Ta cũng không biết y có quay về được hay không, chưa một ai ra Từ Vong đảo mà quay về.
- Phùng Từ Hầu tin Đường Thâm sẽ quay về. Phùng Từ Hầu không trả được hận mà võ lâm cũng sẽ diệt vong.
- Phùng Từ Hầu sẽ trao nửa mảnh Kim đồ của Bạch Vân trang cho Lệnh chủ Từ Vong.

Phùng Từ Hầu gật đầu :

- Đó là sự lựa chọn duy nhất mà Phùng Từ Hầu phải chọn. Thiên Thiên đã ở trong tay Lệnh chủ Từ Vong kỳ.

Lão Dụ gượng cười, lão bung vò rượu chào đón trước :

- Uống.

Hai người lại dốc vò rượu tu ừng ực, đặt vò rượu xuống bàn Phùng Từ Hầu nhìn lão Dụ.

- Lão huynh có ý gì khi hẹn Phùng Từ Hầu đến Loạn Thạch Lâu.
- Có nhiều chuyện mà ta muốn hỏi Phùng Từ Hầu.
- Lão huynh hỏi đi.
- Đệ đã truyền võ công Chỉ Kiếm cho Thiên Thiên?

Phùng Từ Hầu gật đầu.

- Không sai, chính Phùng Từ Hầu đã truyền Chỉ Kiếm cho Thiên Thiên. Có những lý do mà Phùng Từ Hầu phải làm như vậy. Lão huynh có thể nghiệm ra những lý do đó, thứ nhất đệ muốn đánh động Lệnh chủ Từ Vong kỳ. Có người đối kháng Lệnh chủ tức Lệnh chủ sẽ phải tìm một người khác để đối phó, Đường Thâm mới có cơ hội ra ngoài Từ Vong đảo.

Phùng Từ Hầu gật đầu.

- Đường Thắm sẽ là chìa khóa mở toang những bí mật của võ lâm, những bí mật mà bấy lâu nay bị Từ Vong kỳ che khuất.
- Đệ muốn trả thù cho Lệnh chủ Từ Vong kỳ.
- Đúng, Phùng Từ Hầu là phế nhân. Từ Linh Tổ bị vùi dập, đệ không dám gặp nàng trong bộ lốt phế nhân này.
- Ta hiểu tâm trạng của đệ.

Lão Dụ bung vò rượu dốc lên miệng uống. Lão tu một hơi dài rồi đặt vò rượu xuống bên cạnh.

Lão nhìn vào mắt Phùng Từ Hầu.

- Lão huynh muốn hỏi về điều này.
- Phùng Từ Hầu đang nghe, lão huynh cứ hỏi, tất cả những gì lão huynh muốn biết đệ sẽ nói.
- Được... tại sao đệ lệnh cho Thiên Thiên giết Lục Y Phụng?

Phùng Từ Hầu sững sờ, y quay sang nhìn lão Dụ bằng ánh mắt bàng hoàng và ngỡ ngàng.

Phùng Từ Hầu lắc đầu.

- Phùng Từ Hầu không hiểu ý của huynh. Phùng Từ Hầu chưa bao giờ lệnh cho Thiên Thiên sát tử Lục Y Phụng.

Lão Dụ nhú mày.

- Lạ thật... đệ không lệnh cho Thiên Thiên ư?

Phùng Từ Hầu lắc đầu.

- Không, Lục Y Phụng là diệt nữ của sư tôn. Sao đệ có thể lệnh Thiên Thiên làm điều đó được.

Phùng Từ Hầu lắc đầu.

- Giết Lục Y Phụng đâu có được gì, huống chi đệ biết Lục Y Phụng như ngọn đèn sắp tắt.

Y buông tiếng thở dài.

- Lục Y Phụng lại là thực nữ trong sáng kia mà. Lục Y Phụng đáng được hưởng những gì tốt đẹp nhất trong cuộc đời này.
- Chuyện này thật là lạ.
- Lão huynh nói lạ là thế nào?
- Thiên Thiên đã dụng tuyệt công Chi Kiếm của đệ, lấy mạng phụ phụ Thủy Hồ trại chủ và toan lấy mạng Lục Y Phụng.

Phùng Từ Hầu nhú mày.

- Thiên Thiên không hề nói chuyện này với đệ.
- Chính vì thế mà lão huynh phải tìm Phùng Từ Hầu. Khi lão huynh phát hiện Thiên Thiên là Từ nhân kim diện lại dụng tuyệt công Chi Kiếm. Ta đã nghiệm ra Thiên Thiên là hậu nhân của Phùng Từ Hầu.
- Thiên Thiên và Đường Thắm chỉ biết đệ là Từ nhân chứ không phải Phùng Từ Hầu Từ Vong Sứ.
- Thiên Thiên cũng không biết đệ là hung thủ tàn sát Bạch Vân trang.
- Thiên Thiên hiện ở trong tay Lệnh chủ rồi, có lẽ nàng đã biết. Lệnh chủ Từ Vong kỳ sẽ nói với Thiên Thiên. Với sự thật này Lệnh chủ Từ Vong kỳ hi vọng sẽ lấy được nửa miếng Kim đồ của Bạch Vân trang.

Lão Dụ vuốt râu buông tiếng thở dài lão bung vò rượu lơ đãng nhìn buổi hoàng hôn. Lão Dụ chia vò rượu về phía Phùng Từ Hầu.

- Chúng ta uống đi.
- Mời lão huynh.

Hai người cùng dốc vò rượu tu luôn một hơi dài. Lão Dụ đặt vò rượu xuống bên cạnh.

- Đệ sẽ làm gì sắp tới?

Phùng Tử Hào gượng cười rồi nói :

- Những gì cần làm Phùng Tử Hào đã làm rồi, nhưng do Tử Vong kỳ, có lẽ đệ không làm được, xét cho cùng thì cũng không thoát khỏi chiếc bóng Tử Vong kỳ đó. Phùng Tử Hào cũng không thể chờ đợi được thị chứng thời khắc Tử Vong kỳ diệt vong.

- Ta đoán không lầm... đệ kỳ vọng vào Đường Thâm.

- Đường Thâm chính là người đệ lựa chọn. Ngoài Đường Thâm ra đệ không còn lựa chọn được ai, nên mới buộc y đến võ quán Trùng Hưng để gặp lão huynh. Cuối cùng thì y đã đặt chân vào tử giới.

- Nước cờ của Phùng Tử Hào đi cũng khá lắm đó. Nhưng có một điều Phùng Tử Hào chưa nghiệm tới. Nếu Phùng Tử Hào biết đánh cờ thì người ta cũng biết đánh cờ. Thậm chí còn là tay cờ cao hơn đệ. Đệ vào một cuộc cờ thì ai còn chính trong tay để đối phó lẫn nhau.

Phùng Tử Hào buông tiếng thở dài, y nhìn lão Dụ.

- Đệ chưa phải là người đánh cờ đâu, mà chỉ là một con cờ trong tay người ta. Khi con cờ này không dùng được nữa thì phải loại nó ra khỏi bàn cờ.

Lão Dụ vuốt hàm râu lởm chởm nhướn mày nói :

- Nếu không có chuyện gì xảy ra thì Phùng Tử Hào mãi mãi vẫn chỉ là con cờ.

- Con cờ đó đã bị loại khỏi bàn cờ.

Lão Dụ cướp lời Phùng Tử Hào :

- Và trở thành người đánh cờ.

Phùng Tử Hào gượng cười.

Y dốc vò rượu tu luôn một hơi dài. Đặt vò rượu xuống Phùng Tử Hào nhìn lão Dụ nói :

- Mọi sự thay đổi nhanh quá, Phùng Tử Hào nghiệm lại cứ ngỡ như một giấc mộng phù phiếm vừa trải qua tâm thức của mình. Mới hôm nay đây Phùng Tử Hào còn là Tổng đàn chủ Tử Vong kỳ, rồi nhanh chóng biến thành một phế nhân.

Lão Dụ nhìn Phùng Tử Hào.

- Đệ trở thành một phế nhân bởi không muốn làm con cờ trong tay người khác. Đệ muốn thoát ra khỏi bàn cờ người ta đã bày sẵn.

- Chết chóc và đau thương khiến Phùng Tử Hào chán nản và muốn rời bỏ tất cả để tìm cuộc sống bình an của một kẻ tầm thường. Nhưng cái gì bình thường nhất chẳng bao giờ đến với Phùng Tử Hào.

- Cái sai của đệ là đi trước người ta một bước khi cuộc cờ chưa tàn.

- Chờ cuộc cờ tàn thì chắc đệ cũng tàn theo ván cờ.

- Nếu tất cả mọi người là những con cờ thì ván cờ này tàn, tất cả sẽ tàn theo.

Lão Dụ bê vò rượu.

- Uống đi.

Hai người cùng dốc vò rượu lên miệng uống. Trông hai người uống rượu ngỡ như họ uống nước thì đúng hơn. Chẳng ai có cách uống rượu như họ ngoại trừ những người có hoài bão nhưng chẳng bao giờ thực hiện được hoài bão kia bởi lực bất tòng tâm. Đặt vò rượu xuống trước mặt, Phùng Tử Hào nhìn lão Dụ.

- Lão huynh... Phùng Tử Hào chọn Đường Thâm đúng chứ?

Lão Dụ nhìn vào mắt Phùng Tử Hào.

- Đúng hay không còn do định số mà tạo hóa đã an bài, nhưng ít ra Phùng Tử Hào đã chọn được một gia sư có tâm đạo làm người.

- Nghe được lời nói này, Phùng Tử Hào cũng đã an tâm phần nào về sự lựa chọn của mình.

Phùng Tử Hào mỉm cười rồi nói tiếp :

- Phùng Từ Hầu đã chấp nhận làm một con cờ để tạo dựng ra một cao thủ đánh cờ.

Lão Dụ vuốt cằm :

- Thực hiện mục đích trả thù của đệ.

- Trả thù... chỉ trả thù thôi không đúng, mà phải nói là đòi lại sự công bằng cho tất cả những người mang chướng nghiệp như Phùng Từ Hầu.

Lão Dụ nhìn Phùng Từ Hầu.

- Phùng Từ Hầu sẽ làm gì sắp tới.

- Một nước cờ dành riêng cho Phùng Từ Hầu.

Y nói rồi thò tay qua ngực áo rút mảnh Kim đồ chia qua tay lão Dụ.

- Mảnh Kim đồ của Bạch Vân trang.

- Sao đệ không giữ nó để đổi lấy Thiên Thiên.

Phùng Từ Hầu lắc đầu, y nghiêm giọng nói :

- Mậu Tương Phi Bạch Vân trang chủ đã trao nửa mảnh Kim đồ này cho Thiên Thiên đưa đến Giang Tô cho Đường Thâm. Phùng Từ Hầu đến Giang Tô bởi thấy bức thư pháp mà Đường Thâm để lại trong sảnh đường của Bạch Vân trang. Nếu như Phùng Từ Hầu hưởng được sự công bằng thì hôm nay mảnh Kim đồ này đã thuộc về Lệnh chủ Từ Vong kỳ. Đường Thâm không thể làm người được lựa chọn và Thiên Thiên không phải là Tử nhân kim điện, hai người đó đã chết.

Y buông tiếng thở dài.

Nhìn lão Dụ, Phùng Từ Hầu nói tiếp :

- Lão huynh, huynh chờ Đường Thâm quay về mà trao mảnh Kim đồ này cho y. Chính y chứ không ai khác sẽ đem mảnh Kim đồ này đổi lấy mạng của Thiên Thiên.

Lão Dụ bung vò rượu tu luôn một hơi dài rồi nhìn Phùng Từ Hầu.

- Được... huynh sẽ trao lại cho Đường Thâm.

Phùng Từ Hầu ôm quyền :

- Lão huynh... hãy nhận một xá cảm kích của Phùng Từ Hầu.

Lão Dụ khoát tay :

- Ta không nhận.

Lão Dụ chia vò rượu đến trước.

- Uống cạn vò rượu này, xem như đã đủ lễ của Phùng Từ Hầu đối với lão Dụ này.

- Được...

Hai người cùng dốc vò rượu tu ừng ực cho đến khi cạn sạch rượu trong vò.

Phùng Từ Hầu mỉm cười :

- Lão huynh... hi vọng chúng ta sẽ gặp lại.

- Phùng Từ Hầu có nhắn gì với Đường Thâm không?

Phùng Từ Hầu gượng cười rồi nói :

- Được làm người đã khó, để thành người còn khó hơn. Đường Thâm là một gia sư nổi tiếng của Giang Tô, mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng Đường Thâm sẽ nghiệm ra câu nói này của đệ.

Lão Dụ gật đầu.

- Lão huynh sẽ nói với Đường Thâm.

- Lão huynh bảo trọng.

Phùng Từ Hào nói rồi lướt mình xuống tấm ván, y dùng hai tay tạo ra những luồng khí kinh đẩy tấm ván băng băng lướt trên những viên đá sắc cạnh rồi khỏi Loạn Thạch lầu.

Phùng Từ Hào đi rồi lão Dụ mới đứng lên. Lão chấp tay sau lưng ngắm nhìn vắng nhật mộ đang chìm dần xuống đường chân trời.

Lão Dụ chợt buông tiếng thở dài rồi lắc đầu.

- Nhân sinh thi triều lộ (Đời người như sương sớm).

* * * * *

Phùng Từ Hào ngồi trên chiếc ghế đặc chủng dành cho y có hai bánh xe. Y lăn hai bánh xe từ từ tiến về phía tòa lầu vàng rực phản chiếu ánh mặt trời. Đứng dọc theo hai bên con đường trải sỏi là hai hàng hắc y sứ, với vẻ mặt đăm đăm lạnh lùng và chẳng màng gì đến Phùng Từ Hào. Y dùng chiếc ghế đặc chủng trước cửa tòa đại điện.

Bên trong tòa đại điện, Đồng Kiều Thiếu ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thiếp vàng ngay giữa chính điện. Đứng dọc theo hai bên đại điện là những cao thủ Kim Điện môn. Tất cả đều vận võ phục, khoanh tay trước ngực tợ những pho tượng võ sĩ nơi chốn đền đài.

Phùng Từ Hào lắc hai bánh xe đưa cả chiếc ghế lẫn y lên bậc tam cấp rồi tiến tới Kim điện. Đồng Kiều Thiếu dõi mắt quan sát Phùng Từ Hào. Phùng Từ Hào dùng chiếc ghế có bánh xe ngay dưới đài Môn chủ. Y nhìn Đồng Kiều Thiếu.

Môn chủ Kim Điện môn vuốt râu cười khẩy.

- Bỏn Môn chủ nghe đâu người chẳng bao giờ xuất hiện trên cõi nhân sinh này nữa chứ?

- Nếu Phùng mỗ chết thì đã không đến đây.

- Người không chết, nhưng với ta xem như người đã chết.

- Bởi vì ta đã nhận án lệnh Từ Vong kỳ.

- Người biết thế sao?

- Ít ra Phùng mỗ cũng đã từng là Tổng quản đàn chủ Từ Vong Sứ kia mà. Nếu ta nói không biết, thì đúng ta là một kẻ hồ đồ, hoặc giả ngây giả dại mà không biết.

- Người biết thế sao còn đến đây?

- Có ai nhận án lệnh Từ Vong kỳ mà còn tồn tại được đâu, ta cũng tự biết điều đó.

Đồng Kiều Thiếu phá lên cười khanh khách, y vừa cười vừa nói :

- Tốt... tốt lắm.

- Môn chủ quá khen ta rồi, nếu Môn chủ đứng vào tình cảnh của ta, Môn chủ sẽ hành sự như thế nào?

Chân diện Đồng Kiều Thiếu sa sầm hẳn lại.

Phùng Từ Hào dùng dụng nói :

- Môn chủ không làm như Phùng Từ Hào này chứ?

- Bỏn nhân không là người thì sao làm giống người được. Chiều theo lệ của Từ Vong kỳ, người nhận án lệnh Từ Vong, tự nguyện tìm đến cái chết thì sẽ nhận được đặc ân.

- Phùng mỗ ngờ đâu Môn chủ quên điều đó chứ?

Đồng Kiều Thiếu cười khẩy rồi nói :

- Nếu bỏn nhân quên, Phùng Từ Hào sẽ cười vào mũi ta, không chừng khi đã xuống Âm tào Địa phủ người vẫn giận bỏn nhân. Bỏn Môn chủ biết người muốn đặc ân gì.

Đồng Kiều Thiếu không cần Phùng Từ Hào mở lời mà vỗ tay một tiếng, Tư Linh Tổ trong bộ cánh trắng toát được hai ả a hoàn diu ra.

Đồng Kiều Thiếu nhìn Phùng Từ Hào. Hắn nhặt nhèo nói :

- Người cần Tư Linh Tổ.

Phùng Tử Hầu không đáp Đồng Kiều Thiếu mà đôi mắt nhìn Tư Linh Tổ.

Ánh mắt của tử nhân Phùng Tử Hầu đượm vẻ buồn mênh mông và ưu uẩn. Tư Linh Tổ nhìn y và thả bước chậm rãi đến bên Phùng Tử Hầu.

Hai người đối mặt nhìn nhau.

- Phùng Tử Hầu ca.

Phùng Tử Hầu mỉm cười từ tốn nói :

- Cuối cùng thì ta và nàng cũng gặp lại nhau.

- Sao huynh còn sống mà không tìm đến Tư Linh Tổ?

- Phùng Tử Hầu là phế nhân. Và có quá nhiều việc để làm trước khi gặp lại Tư Linh Tổ.

Buông một tiếng thở dài, Phùng Tử Hầu nói :

- Tư Linh Tổ... trong cuộc đời này ta có duyên nhưng lại không có nợ với nàng. Hãy tha thứ cho Phùng Tử Hầu. Cho dù phải rời cảnh giới này, ta cũng không bao giờ quên nàng. Nếu có kiếp sau Phùng Tử Hầu sẽ bồi đáp lại tất cả cho nàng.

Lời nói này của Phùng Tử Hầu tạo ngay ra hai dòng lệ trào ra khóe mắt của Tư Linh Tổ.

Nàng nghẹn ngào nhìn hấn.

- Phùng Tử Hầu đại ca...

Phùng Tử Hầu từ tốn nói :

- Tư Linh Tổ đừng khóc, nước mắt không giúp gì được cho ta và nàng cả. Chúng ta phải chấp nhận một thực tại. Cho dù thực tại đó có đau lòng và tàn nhẫn với ta và nàng.

Y gượng cười.

- Người ta đi tìm danh vọng, quyền lực đã khó, còn ta và nàng đi tìm một cuộc sống bình thường càng khó hơn. Hi vọng rằng sẽ có một kiếp sau của ta và nàng. Một kiếp sau thanh thản và an bình.

Hai người đối diện nhìn nhau, ánh mắt của Phùng Tử Hầu lẫn Tư Linh Tổ là nỗi buồn u uẩn và da diết.

Tư Linh Tổ gượng cười, rồi nói :

- Phùng Tử Hầu đại ca... sẽ có kiếp sau chứ?

Phùng Tử Hầu gật đầu.

- Ta tin, nếu chúng ta có tình yêu chân thành thì sẽ có kiếp sau để ta bồi đáp cho nàng.

- Tư Linh Tổ miễn nguyện rồi.

Nàng nhìn Phùng Tử Hầu mỉm cười.

- Tư Linh Tổ cũng hy vọng kiếp sau để làm nương tử để nâng khăn sửa túi cho Phùng đại ca.

Phùng Tử Hầu gật đầu.

Tư Linh Tổ nhìn gã :

- Thiếp đợi chàng.

Nói rồi nàng lao đầu đến cột đá nện đầu mình vào cột.

“Bốp...”

Tư Linh Tổ từ từ nhìn lại Phùng Tử Hầu. Máu từ trán nàng rỉ ra và chân nàng từ từ quy xuống nhưng nụ cười miễn nguyện vẫn đọng trên hai cánh môi của nàng.

Phùng Từ Hài nhìn Tư Linh Tổ bằng ánh mắt ngậy đại, thất thần. Trong đáy ánh y biểu lộ một nỗi đau khôn tả. Tất cả nỗi đau dày xéo y đều dồn vào ánh mắt để tiễn đưa người yêu thương bước qua cảnh giới hư ảo.

Tư Linh Tổ đổ gục xuống sàn đại đường Kim Diện môn.

Cái chết quyền sinh của Tư Linh Tổ khiến Đồng Kiều Thiếu cũng sửng sờ. Y chau mày.

Buông một tiếng thở dài, Đồng Kiều Thiếu nói :

- Thật là xúc động.

Nhìn lại Phùng Từ Hài, Đồng Kiều Thiếu nhặt nhẻo nói :

- Xem như uyên ương đã gãy cánh. Một người đã đi, một người còn ở lại, không biết Phùng Từ Hài sẽ làm việc gì kế tiếp đây. Giao thủ với ta một trận để bước theo người tình của mình chứ?

Phùng Từ Hài lắc đầu.

- Tư Linh Tổ đã đi xem như nàng đã thoát khỏi cảnh đời ô trọc này.

- Thế còn ngươi?

- Phùng mỗ tất cũng sẽ đi, nhưng không đi trong sát chiêu của Môn chủ, mà ta sẽ rời bỏ cõi tục nhân này bởi sát chiêu của Thiên Thiên.

- Tại sao ngươi đòi hỏi điều đó?

- Có vay thì có trả. Nói đúng hơn là sự rũ bỏ tất cả những oan trái trong cõi tục sinh này.

- Nếu như ta không chấp nhận điều đó thì sao?

- Thiên Thiên do ta huấn luyện mà thành một tử nhân kim diện. Nàng đã thề sẽ giết đến gã Kim diện nhân cuối cùng. Nay sự thật về huyết án Bạch Vân trang đã phơi bày. Ta chính là hung thủ tàn sát Bạch Vân trang. Thiên Thiên được trả thù rửa hận, xem như mọi sự kết thúc, các ngươi được lợi mà.

Đồng Kiều Thiếu nói :

- Cái lợi gì nào?

- Xem như oán thù giữa Thiên Thiên và Kim Diện môn được hóa giải. Sao không có lợi chứ?

Đồng Kiều Thiếu phá lên cười khanh khách.

Nghe tiếng cười của Đồng Kiều Thiếu, chân diện của Phùng Từ Hài sầm lại lộ vẻ bất nhẫn.

Y miễn cưỡng nói :

- Phùng mỗ nói không đúng sao ngươi cười?

- Nghe ngươi nói, bốn nhân nghĩ Kim Diện môn sợ nha đầu Thiên Thiên chứ hận thù của Thiên Thiên bốn nhân nào có quan tâm đến. Thiên Thiên đang ở trong tay bốn nhân. Muốn hóa giải hận thù đó quá dễ.

Y lia hữu thủ ra trước mặt.

- Thế là xong.

Hừ nhạt một tiếng, Đồng Kiều Thiếu nói :

- Bốn Môn chủ cần Kim đồ của Mậu Tương Phi.

Đồng Kiều Thiếu vỗ tay một tiếng. Bốn gã hắc y nhân khiêng một cây thập ác, trên đó Thiên Thiên bị trói cứng vào cây thập ác đó.

Phùng Từ Hài nhìn Đồng Kiều Thiếu.

- Môn chủ muốn gì?

- Mảnh Kim đồ của Bạch Vân trang đổi lấy cái mạng nhỏ của nha đầu Mậu Thiên Thiên.

Thiên Thiên nhìn Phùng Từ Hài.

Phùng Tử Hào lăn chiếc ghế đặc chủng có hai bánh xe đến trước mặt Thiên Thiên. Nàng nhìn y rồi ngoảnh mặt chỗ khác.

Thái độ của nàng khiến Phùng Tử Hào buông tiếng thở dài, Phùng Tử Hào từ tốn nói :

- Thiên Thiên... Phùng Tử Hào ta biết phải trả lại cho Bạch Vân trang những gì, có vay có trả, ta không nề hà. Ta chỉ muốn nói với Thiên Thiên dù bất cứ chuyện gì xảy ra trên cõi võ lâm giang hồ thì Tử Vong kỳ cũng phải bị hủy diệt.

Thiên Thiên nhìn lại Phùng Tử Hào bằng ánh mắt cay độc và hận thù.

- Đó là chuyện ân oán tranh đoạt của các người, nhưng nợ máu của Mậu gia thì tôn giá phải trả.

- Ta biết, làm con thì phải đòi nợ lại máu cho song đường.

Y xoay chiếc ghế đối mặt với Đồng Kiều Thiếu.

- Môn chủ Đồng Kiều Thiếu... ngươi muốn Kim đồ của Bạch Vân trang, nhưng tiếc Phùng mỗ lại không giữ nó. Nếu Môn chủ muốn lấy mạng Thiên Thiên thì đừng bao giờ tìm lại được Kim đồ của Bạch Vân trang. Kim đồ kia sẽ có người mang đến để đòi lấy cái mạng của Thiên Thiên. Còn bây giờ hãy để Thiên Thiên trả thù, trả hận cho song đường mình.

- Sẽ có người đưa Kim đồ đến đòi lấy Thiên Thiên ư?

- Phùng mỗ cam đoan với ngươi.

- Vậy ngươi đã chấp nhận bước vào tử lộ rồi à?

- Đúng, nhưng chỉ nhận cái chết bởi tay của Thiên Thiên.

- Rất khí khái, rất quân tử, nhưng bốn Môn chủ đâu cho ngươi làm người khí khái, làm người quân tử.

Đồng Kiều Thiếu nói dứt lời chỉ tay xuống Phùng Tử Hào.

- Giết hắn đi, phanh thây hắn ra.

Ba gã hắc y nhân bước ra, vung kiếm chém tới Phùng Tử Hào, kiếm của ba người đó vừa vung lên thì ba đạo chỉ kiếm nhanh hơn chớp mắt từ Phùng Tử Hào cắt ra. Ba thấy người đồ sẫm xuống sàn gạch đại sảnh Kim Diện môn.

Thủ pháp phát động chỉ kiếm của Phùng Tử Hào cực kỳ nhanh và đầy uy lực sát nhân khiến Đồng Kiều Thiếu cũng giật mình.

Phùng Tử Hào nhìn lại Đồng Kiều Thiếu.

- Ta đã nói rồi... ta chỉ có thể đền mạng cho Thiên Thiên mà thôi.

Đồng Kiều Thiếu cười khẩy rồi nói :

- Một phế nhân như ngươi có thể náo loạn Kim Diện môn của bốn Môn chủ sao?

Y nói dứt câu giữ mạnh ống tay áo.

Bọn hắc y nhân như lũ sói ào ào xông đến Phùng Tử Hào.

Phùng Tử Hào khiến chiếc ghế có hai bánh xe xoay tít như bông vù. Đồng thời phát tác chỉ kiếm. Chỉ kiếm Phùng Tử Hào phát ra hoàn toàn khác với Mậu Thiên Thiên. Nó tựa như một màn lưới tầm sét chết chóc hướng thẳng đến bọn hắc y nhân.

Thấy người đồ sẫm xuống hết lớp này lại đến lớp khác. Một cuộc huyết sát kinh thiên động địa mà đến quỷ thần cũng phải hãi hùng.

Chỉ trong chớp mắt đã không có dưới mười thân người nằm la liệt khắp đại sảnh vây quanh Phùng Tử Hào.

Chỉ kiếm sát nhân của Phùng Tử Hào khiến bọn hắc y nhân bất giác không xông tới nữa mà đứng đực ra.

Phùng Tử Hào nhìn Đồng Kiều Thiếu.

- Sao... đến lượt Môn chủ đối phó với gã phế này chứ?

Đồng Kiều Thiếu đánh mặt lại. Y ngửa mặt cười khàn khạch.

- Khi chó bị dồn vào ngõ cụt nó trở nên hung tợn khác thường.

- Đồng Kiều Thiếu... người nói đứng rồi đó.

Phùng Tử Hào cười khẩy rồi nói :

- Đến lượt Đồng môn chủ phải tự tay bắt chó đó.

Lời còn đọng trên miệng Phùng Tử Hào thì Mạch Kiếm Tùng xuất hiện từ ngoài cửa chậm rãi tiến vào. Y vừa đi vừa nói :

- Mạch mỗ thay chủ nhân thực thi án lệnh Tử Vong kỳ.

Giọng nói nhạt nhẽo của Mạch Kiếm Tùng buộc Phùng Tử Hào phải nhìn lại.

Đồng Kiều Thiếu cau mày, vẻ ngạc nhiên và thắc mắc lộ rõ từng nét trên khuôn mặt của họ Đồng.

Phùng Tử Hào nhìn Mạch Kiếm Tùng, y nhếch môi cười nửa miệng.

- Người là kẻ được lựa chọn để thay chỗ của Phùng mỗ.

- Không sai.

- Thế thì hãy xuất thủ đi.

Mạch Kiếm Tùng xoay tròn đôi bàn thủ. Từ đôi bàn thủ của y xuất hiện hai luồng xoáy khí lạ thường và quái dị.

Thấy hai luồng xoáy khí đó, Phùng Tử Hào chau mày, đánh mặt. Y liền bắt ấn quyết chỉ kiếm, hai tay đặt trước ngực với hai ngón chỉ khép vào nhau.

Mạch Kiếm Tùng gần giọng hú lên một tiếng. Cùng với tiếng hú đó sau lưng y xuất hiện ngay một vòng xoáy kinh khổng lồ, bức tường xoáy đó như một tấm vách để Mạch Kiếm Tùng làm điểm tựa rồi đẩy hai luồng xoáy khí hướng thẳng đến Phùng Tử Hào.

Mạch Kiếm Tùng phát động chương công thì Phùng Tử Hào cũng phát tác chỉ kiếm đón thẳng, đỡ thẳng.

“Àm...”

Hai đạo chỉ kiếm của Phùng Tử Hào gãy vụn tan vào hư vô trong khi hai đạo xoáy khí của Mạch Kiếm Tùng vỡ thẳng vào người họ Phùng rồi đi xuyên phá tan thành tựa chiếc ghế đó.

Mạch Kiếm Tùng thu hồi nội lực, đứng chấp tay sau lưng.

Phùng Tử Hào nhìn gã, nhếch môi gượng cười, rồi nói :

- Người rất xứng đáng thay vào chỗ của ta.

Y xoay chiếc ghế đối mặt với Thiên Thiên.

- Ta không thể trả nợ được cho Thiên Thiên. Có kiếp sau hội ngộ, nợ này ta sẽ trả.

Y nói rồi từ từ gục đầu xuống cảm trút hồn ra khỏi xác.

Phùng Tử Hào đi rồi mà Đồng Kiều Thiếu vẫn còn sững sờ, y sững sờ không phải vì tận mục sở thị cái chết của Phùng Tử Hào mà sững sờ và ngạc nhiên vì võ công thần kỳ của Mạch Kiếm Tùng.

Trong mắt Đồng Kiều Thiếu, Mạch Kiếm Tùng đã thay đổi, y không còn là Mạch Kiếm Tùng hôm nào nữa, mà đã là một Tử Vong Sứ thực sự.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Tử cảnh sinh lộ

Sát Thần lão quỷ chỉ con đường mòn trước mặt rồi nói với Đường Thâm :

- Đây là con đường duy nhất để người rời khỏi Tử Vong đảo. Còn tiểu tử có rời được hay không là do số phận của người.

- Văn bối rời khỏi đảo Tử Vong rồi sẽ quay lại.

Sát Thần lão quý mỉm cười, nhìn chàng.

- Quay lại thì quay lại nhưng trước hết phải rời khỏi đây. Nếu tiểu tử rời khỏi Từ Vong đảo, ngươi nhớ những gì đã hứa với lão phu rồi chứ?

Đường Thâm gật đầu.

- Văn bối nhớ.

- Đi đi, lão phu chúc ngươi được bình an.

Đường Thâm nhìn Sát Thần lão quý bằng ánh mắt lưỡng lự. Chàng ngập ngừng một lúc rồi nói :

- Văn bối muốn biết tục danh của tiền bối.

Sát Thần lão quý phá lên cười khàn khạch, lão vừa cười vừa nói :

- Đã lâu lắm rồi, ta quên mất tục danh của mình.

Lão suy nghĩ một lúc rồi nhìn Đường Thâm.

- Lão phu nhớ ra rồi, lão là Lục Đại Thiên.

Đường Thâm ôm quyền thủ lễ :

- Lục tiền bối bảo trọng.

- Kè bảo trọng chính là tiểu tử ngươi thì đúng hơn.

Lão xua tay :

- Đi được rồi đó.

Đường Thâm ngần ngừ một lúc rồi mới ôm quyền xá :

- Văn bối hy vọng gặp lại tiền bối.

Lão nhật nhẽo đáp lời chàng :

- Gặp lại thì tốt, không gặp lại cũng được. Nếu như gặp lại, sau này tiểu tử có trở lại với nghiệp gia sư của mình thì cũng đừng dạy võ công của lão cho ai đó.

- Văn bối ghi tạc lời huấn thị này.

Chàng hành lễ một lần nữa rồi quay bước đi vào độc đạo. Đi một đoạn Đường Thâm dừng chân nhìn lại. Sát Thần lão quý vẫn còn đứng nhìn theo chàng.

Chàng đưa tay qua khỏi đầu nói lớn :

- Văn bối sẽ quay lại.

Sát Thần lão quý Lục Đại Thiên như không nghe tiếng của chàng mà quay bước bỏ đi. Đường Thâm chờ cho lão khuất dạng mới tiếp tục dần bước vào độc đạo.

Chàng vừa đi vừa nghĩ: “Trong độc đạo này có những gì đang chờ mình, đây là Từ Vong đảo, con đường này sao có thể dẫn mình vào Trung Nguyên”.

Đi được ba dặm, Đường Thâm chạm mặt với một người đeo kim diện, qua trang phục của người đó chàng nhận ra ngay đó là Chương môn phái Nga Mi Thiên Luân Bạch Mi. Thiên Luân Bạch Mi đứng chấp tay sau lưng án ngữ ngang độc đạo.

Đường Thâm bước tới ôm quyền :

- Thiên Luân tiền bối... Đường Thâm phải mở quang lộ.

- Nếu tiểu tử lấy được mảnh Kim đồ của bốn Chương môn... ngươi tiếp tục đi.

- Cung kính không bằng phụng mạng. Mời tiền bối.

Thiên Luân Bạch Mi không nói lời nào mà lác vai lướt thẳng tới chàng.

Lão dụng chưởng võ tới Đường Thâm, chưởng kinh Di Sơn Đào Hải của Thiên Luân Bạch Mi như thể muốn nuốt chửng uy lực của Đường Thâm.

Đường Thâm không né tránh uy lực chưởng kinh của Thiên Luân Bạch Mi mà dụng chưởng đón đỡ thẳng.

“Àm...”

Cả hai người cùng trượt về sau hơn hai trượng, ngang sức ngang tài, chẳng ai hơn ai. Đường Thâm đánh mặt.

Chàng nghĩ thầm: “Nội lực của người này đúng là siêu phàm”.

Ý niệm đó còn động trong đầu chàng thì Thiên Luân Bạch Mi lòn tay ra sau lưng rút trường kiếm, lão hướng mũi kiếm thẳng về phía chàng.

Đường Thâm nghiêng mặt nhìn Bạch Mi lão tổ nói:

- Chưởng môn tiên bối sẽ dùng U Linh Kiếm Pháp đối phó với văn bối?

- Nếu tiểu tử giải được U Linh Kiếm Pháp mới có thể tiếp tục đi.

Nói dứt lời Bạch Mi lão tổ múa tít thanh trường kiếm. Tất cả đất đá chung quanh lão đều bị hấp lực của kiếm pháp cuốn lại và chẳng mấy chốc tạo ra một nấm mồ khổng lồ án ngữ trước mặt Đường Thâm. Chân diện Đường Thâm căng thẳng cực độ khi chứng kiến sự biến thân kỳ lạ.

Cả ngôi mộ khổng lồ rung chuyển rồi lướt vùn vụt về phía chàng, ngôi mộ đất chưa đến mà Đường Thâm đã cảm nhận áp lực kiếm khí tỏa ngợp chụp tới chàng.

Chàng điểm mũi giày lướt lên cao tám trượng. Ngôi mộ đất dừng ngay dưới chân Đường Thâm, rồi một đạo sát kiếm sáng ngời, kết hợp với thân ảnh của Thiên Luân Bạch Mi lướt vụt lên. Thanh trường kiếm phối hợp với thân pháp của Bạch Mi tựa một lưỡi giáo toan xuyên thủng cả bầu trời, mà đích đến cuối cùng là Đường Thâm.

Hoàn người trên không, Đường Thâm từ trên cao trút xuống, hai ngón chỉ kẹp chặt lại, điểm thẳng xuống mũi kiếm của đối phương.

“Chát...”

Mũi kiếm và chỉ pháp của Đường Thâm dính chặt vào nhau, kẻ ở trên người ở dưới lơ lửng trong không trung. Điều mà không một ai có thể tượng được là chỉ pháp bằng xương bằng thịt của Đường Thâm lại có thể ngăn cản mũi kiếm sắc bén của Thiên Luân Bạch Mi.

Cuộc chiến về chiêu thức nhanh chóng chuyển qua đấu nội lực. Nhưng rõ ràng Đường Thâm chiếm hẳn thế thượng phong, bởi chàng ở trên, còn Thiên Luân Bạch Mi ở dưới, vô hình chung lão thành điểm tựa cho Đường Thâm, ngược lại lão không hề có điểm tựa.

Đường Thâm đẩy Thiên Luân Bạch Mi trở lại ngôi mộ bên dưới. Chân Thiên Luân Bạch Mi chạm vào ngôi mộ đất thì một âm thanh khô khốc phát ra.

“Cách...”

Lưỡi kiếm bị gãy đôi, nửa đoạn kiếm gãy nhanh chóng được Đường Thâm sử dụng biến thành binh khí điểm vào yết hầu Thiên Luân Bạch Mi. Chưởng môn phái Nga Mi.

Thiên Luân Bạch Mi vẫn cầm chặt đốc kiếm gãy, đôi mắt nhìn chàng.

Chàng từ tốn nói:

- Đường Thâm đi được rồi chứ?

Thiên Luân Bạch Mi ghim ngay thanh kiếm gãy xuống ngôi mộ rồi lấy mảnh Kim đồ của mình trao lại cho Đường Thâm.

- Tiểu tử đã khai lộ.

- Đa tạ tiên bối.

Chàng ôm quyền xá rồi chậm rãi bỏ đi, Đường Thâm đi được mười trượng thì nghe tiếng sấm nổ sau lưng mình. Chàng quay mặt nhìn lại, ngôi mộ đã tan thành bụi cùng với Thiên Luân Bạch Mi.

Chàng buông tiếng thở dài, lắc đầu nghĩ thầm: “Tại sao Thiên Luân Bạch Mi lại làm như vậy?”.

Nhìn một lúc nữa, Đường Thâm chỉ còn biết lắc đầu rồi bỏ đi tiếp. Chàng vừa thả bước vừa nghĩ: “Không có sinh lộ dành cho kẻ thất bại trên Tử Vong đảo”.

Ý niệm đó buộc Đường Thâm liên tưởng đến lời nói của Tử nhân: “Sinh lộ của người trong tử cảnh”.

Chàng buông tiếng thở dài một lần nữa, nhảm nói: “Lời của Tử nhân có đúng không?”.

Đi được ba dặm kế tiếp, chàng lại chạm mặt với Chương môn phái Hành Sơn Ngã Tịnh.

Đường Thâm dừng bước nhìn Ngã Tịnh trong trường bào Chương môn phái Hành Sơn, nhưng mặt đeo kim diện.

Đường Thâm ôm quyền từ tốn nói :

- Tiểu sinh biết tiền bối là Chương môn phái Hành Sơn Ngã Tịnh. Tiền bối còn đeo chi chiếc mặt nạ kia che lấy chân diện của người.
- Võ lâm có những bí ẩn mà không người nào giải thích được, xuất thủ đi.
- Tiểu sinh kính tiền bối trước.
- Tiểu tử sẽ được toại nguyện.

Nói dứt lời Ngã Tịnh rút ngọn khoai đao đeo sau lưng mình. Y phạt nhanh lưỡi đao vào không khí. Một chớp đao được tạo ra bằng tụ khí hướng thẳng đến Đường Thâm.

Đường Thâm có cảm tưởng cả một lưỡi đao khổng lồ to như núi Thái Sơn bổ thẳng đến mình. Chàng nghiêng răng thi triển khinh công lướt qua trái.

“Àm...”

Lưỡi đao tụ khí khổng lồ cắt đôi mặt đất thành hai tạo một rãnh sâu trên một bộ. Thị chứng quái đao được tạo ra bằng nội lực của Chương môn phái Hành Sơn Ngã Tịnh, Đường Thâm phải giật mình.

Chàng vừa mới trụ bộ thì áp lực khí đao lại chụp tới.

Chàng phải lách bộ một lần nữa, mặt đất lại bị chẻ ra làm hai bởi đao khí khổng lồ của Ngã Tịnh.

Ngã Tịnh gần giọng nói :

- Tiểu tử chỉ biết né tránh thôi sao?
- Nếu chỉ né tránh thì tiểu bối làm sao có thể tự khai thông được sinh lộ cho mình.
- Thế thì hãy đỡ Tuyết Hồn Đao của bổn Chương môn.

Ngã Tịnh lại dụng đúng thức đao đã hai lần thi triển tập kích Đường Thâm.

Lần này Đường Thâm không né tránh nữa mà dụng đến chi khí. Chi khí của chàng phát tựa một thanh kiếm khí cũng chẳng hề thua kiếm khí đao, đón thẳng lấy nó.

“Àm”.

Khi tiếng sấm chương phát ra, Đường Thâm liền thi triển ngay khinh công lướt vọt lên dư kinh mà áp sát đến Ngã Tịnh.

Ngọn khoai đao của Ngã Tịnh lia một đường vòng cung toan xẻ đôi thân ảnh của chàng, nhưng mọi tính toán của Ngã Tịnh đều quá muộn. Ngọn khoai đao chưa biến chiêu thì đã nằm gọn trong tay Đường Thâm rồi. Lưỡi đao bị chàng kẹp cứng.

Ngã Tịnh buộc phải dồn nội lực rút binh khí lại thì nhận tiếp một chương vào hõ khẩu tay đao.

“Bốp...”

Chương công của Đường Thâm tung ra buộc Chương môn phái Hành Sơn Ngã Tịnh phải buông đao thối bộ.

Đường Thâm cầm ngọn khoai đao, ghim xuống đất.

- Tiểu bối đi được chứ?

Ngã Tịnh buông tiếng thở dài.

Y lấy mảnh Kim đồ thấy qua chàng rồi nói :

- Đi được rồi.
- Tiền bối không thể chọn con đường mà Nga Mi Thiên Luân Chương môn đã đi sao?

- Đi đi... mọi người sinh ra trong cuộc đời này chỉ có một sinh lộ và một tử lộ. Tiểu tử đã phá lệ Tử Hý trường nhưng không thể bắt người khác phải theo con đường của người.

Đường Thâm buông tiếng thở dài rồi bước qua mặt Ngã Tịnh. Chàng đi một đoạn nhìn lại, vẫn thấy Ngã Tịnh đứng dạng chân trước ngọn khoai đao. Lão đã biến thành pho tượng bất động trước ngọn khoai đao của mình.

Chàng đi tiếp một đoạn nữa và nhìn lại, Chương môn phái Hành Sơn vẫn đứng yên bất động ở tư thế cũ.

Đường Thâm lắc đầu :

- Tử thân luôn ở bên những con người này.

Đường Thâm lắc đầu rồi bỏ đi tiếp, giờ thì chàng đã nghiệm ra rằng chỉ có đi về phía trước, bước qua những tử cảnh của người khác để giữ sinh lộ cho bản thân mình.

Khi Đường Thâm chạm mặt Chương môn phái Tung Sơn Tịnh Bội Lạc thì điều cảm nhận đầu tiên của chàng là tiết trời bỗng dưng thay đổi trong phạm vi mười trượng vuông. Hàn khí tỏa nhập trong phạm vi đó. Trong phạm vi mười trượng có cả những bông hoa tuyết.

Chương môn phái Tung Sơn đứng ngang đường, trên người y là một lớp tuyết trắng phủ đầy hai bờ vai.

Đường Thâm dừng bước ngoài phạm vi đó nhưng vẫn cảm nhận hàn khí tỏa ra hướng về mình.

Chàng định nhân nhìn Tung Sơn Tịnh Bội Lạc, ôm quyền thủ lễ từ tốn nói :

- Tôn giá dụng Hàn Băng Chương đối phó với tiểu sinh.

Không đáp lời chàng, Chương môn phái Tung Sơn lấy mảnh Kim đồ đặt lên phiến đá bên cạnh.

- Hãy đến lấy Kim đồ của Tịnh mỗ.

- Đường Thâm không thể dừng bước được.

Chàng vừa nói vừa dần bước vào vùng hàn khí bao bọc. Bước vào vùng hàn khí, Đường Thâm cảm giác mình bước vào một băng động lạnh buốt.

Hàn khí giá buốt như muốn xuyên qua trang phục chàng, biến chàng thành một khối băng.

Hai người đối nhãn nhìn nhau.

Tịnh Bội Lạc giữ hai ống tay áo Chương môn, lão không nhích động đôi cước pháp ảnh vẫn lướt trên mặt đất lao thẳng đến Đường Thâm. Sát thủ hướng về phía chàng. Chương ảnh chưa đến mà hàn khí đã đến tạo ra khí lạnh cắt da cắt thịt.

Đường Thâm xoay tròn hữu thủ tạo ra một bức màn huyền ảo đón lấy song chương hàn băng của Tịnh Bội Lạc.

“Chạch...”

Âm thanh khô khốc như người ta đập tay xuống nước vừa đủ lọt vào thính nhĩ Đường Thâm, đôi chương pháp hàn băng của Tịnh Bội Lạc hít chặt lấy màn khí huyền ảo do chàng tạo ra. Màn ảo khí của Đường Thâm nhanh chóng biến thành một mảnh băng mỏng rồi rạn nứt.

Nhưng trước khi màn ảo khí vỡ toang ra thành từng mảnh vụn bởi Hàn Băng Chương của Tịnh Bội Lạc thì Đường Thâm kịp dụng hữu thủ vỗ ngay xuống mặt đất.

“Ầm...”

Mặt đất tiếp nhận chương kinh của chàng, dựng lên ngay một bức tường bao bọc lấy Tịnh Bội Lạc.

Một tiếng nổ nữa phát ra dữ dội hơn.

“Ầm...”

Đường Thâm thối liền ba bộ và bức tường đất rào rào đổ xuống kịp theo sự tan biến của hàn khí.

Tịnh Bội Lạc từ từ buông lỏng hai tay theo thân mình. Y chợt buông tiếng thở dài.

- Đã phá được hàn băng của bốn Chương môn... tiểu tử ngươi đã có thể đi được rồi.

Đường Thâm nhìn Tịnh Bội Lạc.

- Một người đi phải đổi bằng mạng của một người.

- Bởi vì người là kẻ được lựa chọn. Lục Đại Thiên lão quý là người được Thất đại môn phái Chương môn kỳ vọng tìm ra người tới Từ Vong đảo.
- Vậy còn Huyết Kiếm Tư Không?
- Đừng nhắc đến hắn nữa, hắn tự biết phải làm gì khi không là người được lựa chọn.
- Tiểu sinh mãi mãi không sao hiểu được người võ lâm muốn gì và những quy lệ của võ lâm.
- Đi đi...
- Chương môn không chết chứ?
- Không can dự đến người.

Đường Thâm lắc đầu rồi vội quay bước thì nghe những âm thanh răng rắc phát ra từ Tịnh Bội Lạc. Đường Thâm quay lại.

Mắt chàng mở to hết cỡ những tưởng hai con người sẽ lọt ra ngoài bởi tận mục sở thị Tịnh Bội Lạc đang biến thành một pho tượng bằng băng rồi vỡ ra thành từng mảnh.

Đường Thâm trầm nghĩ: “Tại sao lại như vậy chứ?”.

Chàng thối bộ liên tục cuối cùng ngồi thừ xuống vệ đường. Đường Thâm nhìn bầu trời xanh bao la mà nghĩ thầm: “Ta có nên tiếp tục đi hay không?”.

Chàng ngồi bó gối nhìn bầu trời xanh biếc trên đầu mà cảm nhận nỗi bàng hoàng, hụt hẫng, trống rỗng trước những gì mình đã kinh qua trên con đường độc đạo này.

Chàng ngồi như thế một lúc thật lâu. Gặm nhấm lại tất cả mọi sự việc rồi tự hỏi: “Tại sao mình lại là người được lựa chọn. Từ nhân đã lựa chọn mình, rồi đến kim diện cảm y nhân, sau đó là Sát Thần lão quý, cuối cùng là Thất đại môn phái. Họ lựa chọn mình vì cái gì. Tại sao mình lại là kẻ được lựa chọn?”.

Đường Thâm miễn cưỡng đứng lên. Chàng nhìn lại đoạn đường đã đi qua, đã có ba người mãi mãi chôn thân nơi Từ Vong đảo rồi quyết định đi tiếp.

Đường Thâm đi được ba dặm thì chạm mặt với Bang chủ Cái bang.

Lão ăn mày ngồi trên phiến đá, trong tay là bầu hồ lô rượu không lồ.

Đường Thâm bước đến bên Bang chủ Cái bang Mao Thừa Bối.

- Tiểu bối đã đến cửa ải của Bang chủ rồi.
- Bỏ Bang chủ sợ rằng tiểu tử không đến thôi.
- Nhưng tiểu bối đã đến.
- Ta rất hoan hỷ.
- Bang chủ hoan hỷ vì tiểu bối đã đến?

Mao Thừa Bối gật đầu.

Đường Thâm buông tiếng thở dài.

Chàng ôm quyền từ tốn nói :

- Bang chủ hẳn đã biết khi tiểu bối đến được đây thì ba người kia đã chết.
- Ai cũng phải chấp nhận số phận của mình cả.
- Tại sao không thay đổi số phận đó?
- Chỉ một người rời được Từ Vong đảo.
- Người đó là người được lựa chọn.
- Nếu tiểu tử đi hết được con đường này.
- Nếu như tiểu bối không đi hết được con đường này?

- Sẽ có người khác đến thay thế vào chỗ của tiểu tử.
- Nếu văn bói là người được lựa chọn thì tiểu bói sẽ làm gì?
- Người tự biết phải làm gì mà.
- Tiêu hủy Tử Vong kỳ.

Bang chủ Cái bang Mao Thừa Bối nhìn chàng.

- Người đi tiếp chứ?
- Nếu tiểu bói tiếp tục đi?
- Người phải bước qua Đả Cầu bổng pháp của ta.
- Bị cảnh kia tái lập lại.
- Tất cả mọi người đều phải chấp nhận số phận của mình.

Mao Thừa Bối mở nắp bầu hồ lô dốc lên tu ừng ực, lão uống rượu giống như người lữ hành trong sa mạc đang lên cơn khát cháy cổ.

Chỉ một hơi thôi lão đã uống cạn bầu hồ lô.

Mao Thừa Bối nhìn Đường Thâm.

- Nếu người qua được Đả Cầu bổng pháp, người hãy đập vỡ bầu hồ lô rượu của ta.
- Tại sao văn bói phải làm vậy?
- Đừng có hỏi.
- Được... tiểu bói nhận lời.

Mao Thừa Bối đứng lên, hai người đối mặt với nhau.

Lão rút Đả Cầu bổng cầm sẵn nơi tay.

- Tiểu tử chuẩn bị chưa?
- Tiểu bói đã chuẩn bị.

Mao Thừa Bối múa tít ngọn Đả Cầu bổng, Đường Thâm căng mắt ra nhìn.

Chàng đứng bất động chờ đợi sự biến.

Mao Thừa Bối hú lên một tiếng thật lớn, cùng với tiếng hú đó tất cả đất đá bị hợp lực của Đả Cầu bổng cuốn lại biến thành một quả cầu khổng lồ được điều khiển bởi một cây gậy mỏng manh.

Mao Thừa Bối quát ngọn Đả Cầu bổng vào khối cầu.

“Àm...”

Quả cầu nổ tan rã rồi cuốn tới Đường Thâm. Một cơn mưa đất đá, chỉ một mảnh thôi cũng có thể lấy mạng chàng trong chớp mắt.

Đường Thâm dựng hữu thủ vỗ chưởng đánh vào màn mưa đất đá đó.

Màn đất đá mù mịt bị chưởng kinh của Đường Thâm đẩy ngược trở lại thì mũi nhọn ngọn Đả Cầu bổng xuyên qua khí chưởng điếm tới tam tinh chàng.

Sự biến thần kỳ đó khiến chàng giật mình, xương sống lạnh buốt.

Đường Thâm chỉ kịp ngã người ra sau. Để mũi Đả Cầu bổng lướt sát qua trên mặt chàng.

Hai chân trụ trên mặt đất, Đường Thâm xoay người vron trao chộp vào ngọn Đả Cầu bổng của đối phương.

“Chát...”

Chàng giữ ngọn Đả Cầu bổng lại. Mao Thừa Bối không rút binh khí về mà chỉ dụng chỉ kiếm vào tâm huyết Đường Thâm. Thủ pháp của lão cực nhanh

và cực kỳ chính xác, nhưng chỉ công của Mao Thừa Bối chưa kịp chạm đến đích thì bị khổng chế lại bởi song chi của Đường Thắm.

Hai ngón chi của chàng kẹp cứng chi pháp của Bang chủ Cái bang Mao Thừa Bối.

Hai người nhìn nhau.

Mao Thừa Bối nhạt nhẽo nói :

- Kim Cang thần chi của Lục Đại Thiên quả danh bất hư truyền.

Đường Thắm miễn cưỡng nói :

- Vậy tiểu bối có thể đi được rồi chứ?

Đường Thắm vừa nói vừa buông ngọn Đả Cầu bổng và chi pháp của Mao Thừa Bối ra.

Bang chủ Cái bang lùi lại hai bộ.

Lão nhìn Đường Thắm

- Tiểu tử có thể đi được rồi.

- Tiểu bối không muốn Bang chủ lặp lại bị cảnh như ba người kia.

- Đã có người rồi... ta sống để làm gì?

- Tại sao cứ phải chết mới được chứ?

- Đã có người tiêu hủy Tử Vong kỳ ta sống làm chi nữa.

Nói dứt lời Mao Thừa Bối ngửa mặt nhìn trời. Lão vận công hú lên một tiếng thật lớn. Tiếng hú của lão ngưng bất ngờ thì thể pháp cũng nổ tung như một chiếc hỏa pháo.

Đường Thắm quá đỗi sững sờ trước hiện tượng này, chàng như người thất hồn thất sắc trước cảnh tượng khủng khiếp do Bang chủ Cái bang tạo ra.

Phải mất một thời gian khá lâu Đường Thắm mới định thần lại.

Chàng như người vừa thoát ra khỏi cơn ác mộng mà mồ hôi tuôn đầm mặt. Dùng ống tay áo lau mồ hôi rịn ra khắp mặt, mà vẫn còn bàng hoàng. Cảm lấy bầu hồ lô của Mao Thừa Bối.

- Tiền bối... vẫn bối không tin vào mắt mình nữa, tiểu bối sẽ tiêu hủy Tử Vong kỳ như hủy chiếc hồ lô này.

Đường Thắm đập vỡ chiếc hồ lô. Mảnh Kim đồ trong hồ lô văng ra.

Chàng nhặt lấy mảnh Kim đồ cho vào ngực áo.

- Vậy đúng là từ cảnh.

Đường Thắm ngửa mặt nhìn bầu trời xanh, chàng muốn gào lên một tiếng thật lớn để xua đi những nỗi u uẩn đang nảy nở trong tâm thức chàng.

Đường Thắm lắc đầu buông tiếng thở dài, bởi lúc này đây chàng càng có cảm xúc xót xa bao nhiêu thì càng cảm nhận sự hụt hẫng bấy nhiêu. Đường Thắm nhủ thầm: “Những vị tiền bối này tự đi tìm cái chết cho mình. Tại sao họ lại phải làm như vậy?”.

Câu hỏi đó lớn vồn trong tâm thức Đường Thắm và chàng quyết định sẽ tìm ra lời giải đáp, tại sao lại có từ cảnh trên hòn đảo này. Tại sao những người kia lại thân nhiên tìm đến cái chết cho mình. Đây phải chăng là một bí ẩn của võ lâm, hay là một lời nguyền mà tất cả những Chương môn phái chấp nhận như định số của mình.

Đường Thắm bắt gặp Thiếu Phong chân nhân và Pháp Hành đại sư, hai người ngồi trên hai phiến đá đối diện nhau. Chia cắt hai người là con đường độc đạo mà chàng phải đi qua.

Tim Đường Thắm hồi hộp khi thấy hai người đó.

Đường Thắm dừng bước nhìn Pháp Hành đại sư và Thiếu Phong chân nhân, chàng nghĩ thầm: “Một người mình có thể đối thủ nhưng lần này đến hai người, không biết mình có vượt qua cửa ải này hay không?”.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Đường Thắm vẫn miễn cưỡng bước đến trước mặt Pháp Hành đại sư và Thiếu Phong chân nhân.

Pháp Hành đại sư và Thiếu Phong chân nhân nhìn chàng. Ánh mắt của họ tiềm ẩn cảm xúc rất lạ thường mà chàng có thể nhận ra trong đó là nỗi ưu hoài

sầu lụy.

Đường Thâm ôm quyền thủ lễ từ tốn nói :

- Đại sư, đạo trưởng... đã có ba vị Chương môn tiền bối tự kết liễu mình cùng với Bang chủ Cái bang. Tiểu bối không muốn lặp lại bi cảnh đó nữa. Tiểu bối thỉnh cầu nhị vị trưởng tôn.

Pháp Hành đại sư chấp tay trước ngực niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật... Đường Thâm thí chủ hãy trả lời bản tăng câu hỏi này.

- Đại sư muốn nói gì?

Pháp Hành đại sư nhìn thẳng vào mắt chàng, lão nghiêm giọng nói :

- Đường Thâm thí chủ là một gia sư, vậy hãy nói cho bản tăng biết.

Pháp Hành đại sư rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói tiếp :

- Tình là gì?

Đường Thâm trơ mắt nhìn Pháp Hành đại sư. Chàng không thể nào ngờ được một vị cao tăng của Phật môn lại hỏi chàng câu hỏi đó. Câu hỏi vốn dĩ của người phàm tục, thế nhưng giờ đây câu hỏi kia lại xuất phát từ cửa miệng của Pháp Hành đại sư cao tăng Thiếu Lâm tự.

Đường Thâm nheo mày nhìn sững Pháp Hành đại sư.

Thấy chàng nhìn như vậy Pháp Hành đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Công tử đừng hỏi bản tăng mà chỉ trả lời.

Đường Thâm chau mày suy nghĩ, chàng như thẳm trong bụng: “Từ cổ chí kim người ta luôn tìm hiểu tình là gì và có hàng trăm cách giải thích về tình, mình biết trả lời Pháp Hành đại sư như thế nào đây?”.

Ý niệm đó khiến Đường Thâm bối rối. Chàng lăm nhăm lại câu hỏi của Pháp Hành đại sư.

- Tình là gì?

Pháp Hành đại sư nhìn vào mắt chàng.

Đường Thâm nhìn Pháp Hành đại sư. Đầu óc chàng căng ra như thể muốn nổ tung bởi câu hỏi của vị hòa thượng cao niên này.

Buông một tiếng thở dài, Đường Thâm nghiêng mặt trang trọng nói :

- Tình chính là đại sư, chỉ có đại sư mới trả lời được chữ tình của đại sư.

- A di đà Phật.

Đường Thâm hồi hộp khi nghe tiếng Phật hiệu của Pháp Hành đại sư, chàng chăm chăm nhìn vào mắt Pháp Hành đại sư.

Pháp Hành đại sư từ từ nhắm mắt lại, tay chấp trước ngực, miệng nói :

- Hư ảo... Hư ảo...

Lời vừa phát ra cửa miệng thì thể pháp của Pháp Hành đại sư bất ngờ bốc lửa dữ dội, thân ảnh của Pháp Hành đại sư nhanh chóng bốc thành một ngọn đuốc không lồ bởi lão đã vận hóa công tự thiêu mình.

Đường Thâm lùi lại hai bộ.

Thiếu Phong chân nhân nhìn Đường Thâm.

- Hãy trả lời bản đạo.

Đường Thâm bối rối.

- Đạo trưởng... người có cần phải làm vậy không?

- Đừng hỏi mà hãy trả lời.

Đường Thắm căng mắt nhìn Thiếu Phong chân nhân. Lão đạo sĩ nhìn chàng.

- Tại sao người ta yêu nhau?

Một câu hỏi nữa thốt ra từ miệng một vị đạo trưởng khiến Đường Thắm ngỡ ngàng cả người. Chàng như rơi vào mê hồn trận bởi câu hỏi của hai con người thoát trần đạo mạo này.

Thiếu Phong chân nhân nhìn chàng.

Tiếp nhận ánh mắt đó, Đường Thắm nóng bừng mặt, chàng miễn cưỡng nói :

- Giác mộng phù du.

Ánh mắt của Thiếu Phong chân nhân ngẫu dục hắt lại. Đường Thắm không biết câu trả lời của chàng tác động thế nào đến Thiếu Phong chân nhân và cảm xúc của vị đạo trưởng này là gì bởi chiếc mặt nạ che mặt lão.

Thiếu Phong chân nhân buông tiếng thở dài.

Lão chỉ về phía phiến đá cách hai người chừng ba trượng trên có hai mảnh Kim đồ.

- Tiểu tử đi được rồi.

Đường Thắm nhìn Thiếu Phong chân nhân rồi miễn cưỡng bước qua mặt lão.

Chàng khẽ buông tiếng thở dài, bước lại phiến đá, chàng lấy hai mảnh kim đồ, rồi nhìn lại Thiếu Phong chân nhân.

Thẻ pháp của Thiếu Phong chân nhân đang rữa ra và chẳng mấy chốc xương cốt cũng biến thành bụi, phía đối diện thì thẻ pháp của Pháp Hành đại sư cũng đã bị hòa công biến thành tro bụi.

Đường Thắm lắc đầu nheo mày, chàng tự nhủ: “Một người hỏi về tình, một người hỏi yêu là gì. Rồi cả hai đều tự kết liễu mình bằng tà công. Họ sao muốn hỏi về tình yêu. Phải chăng tình yêu là nỗi trăn trở trong hai con người này. Hai người đều là hai kẻ thoát tục sao lại nặng tình yêu như vậy chứ?”.

Thắc mắc này lại tiếp nối những thắc mắc kia và những câu hỏi vẫn không ngừng dồn dập đến với Đường Thắm nhưng lời giải trình đã trở thành một bí ẩn với chàng.

Đường Thắm buột miệng nói :

- Cái gì đã khiến một đạo sĩ, một hòa thượng đi tìm tình yêu. Tình yêu có liên quan gì đến Từ Vong kỳ?

Đường Thắm càng thắc mắc càng tò mò muốn giải trình thì càng bị lôi vào một trận đồ hư ảo trùng điệp không tìm được một lời giải đáp.

Đường Thắm đi tiếp và cuối cùng đến một gian thảo xá chặn ngang đường. Cửa thảo xá mở sẵn như chờ chàng.

Trong gian thảo xá, Minh Thần giáo chủ ngồi kiết đà, trước mặt là chiếc tráp, bên cạnh là mảnh Kim đồ.

Chàng bước vào thảo xá.

Minh Thần giáo chủ Trang Minh Du nhìn chàng.

Đường Thắm ngồi xuống đối diện với Minh Thần giáo chủ rồi từ tốn nói :

- Tiểu bối phải làm gì để bước qua gian thảo xá này?

- Thế là sáu người đã đi rồi.

- Tiền bối cũng sẽ đi theo họ.

- Ngươi hãy mở tráp và nói cho ta biết ta là ai?

- Nếu tiểu bối không trả lời được... tiểu bối phải dụng đến võ công?

- Không... ngươi sẽ chết ngay tại cuối con đường này.

Giọng nói của Minh Thần giáo chủ rất bình thản và tự tin. Chính giọng nói và sự bình thản của Minh Thần giáo chủ khiến Đường Thắm chột dạ.

- Thật như vậy sao?

- Bạo Vũ Lê Hoa châm.

Sắc diện Đường Thảm từ từ tái lại.

Chàng nhìn chiếc tráp.

- Đó chính là Bạo Vũ Lê Hoa châm?

- Đúng, một hơi thở của ta vẫn có thể khởi động Bạo Vũ Lê Hoa châm lấy mạng người.

Vừa nói Minh Thần giáo chủ rút một luồng chân khí căng phòng lồng ngực. Đường Thảm đã nghe Sát Thần Lục Đại Thiên nói về Bạo Vũ Lê Hoa châm.

Chàng tự biết nếu để cho Minh Thần giáo chủ khởi động binh khí bá đạo này thì chàng sẽ chết. Chính Sát Thần Lục Đại Thiên đã bị thứ binh khí này làm cho mất hết công lực và chịu cảnh tử nhân trên Tử Vong đảo.

Đường Thảm cắn răng trên vào môi dưới. Chàng nghĩ thầm: “Đây là cửa ải cuối cùng... mình không qua được hay sao? Mình không sống được đồng nghĩa với cái chết. Cái chết của Đường Thảm quá vô lý, vô nghĩa, mình chết bởi những bí mật trùng điệp chưa có lời giải thích”.

Đường Thảm nhìn Minh Thần giáo chủ.

- Văn bối phải trả lời câu hỏi của tiền bối?

- Phải trả lời và trả lời đúng. Nếu sai thì người sẽ chết.

Đường Thảm từ từ mở nắp chiếc tráp. Chàng neho mảy khi thấy trong tráp là hai đôi tinh hoàn khô đét trông thật nham nhỏ và kinh tởm.

Đường Thảm đẩy tráp lại nhìn Minh Thần giáo chủ.

Minh Thần giáo chủ cũng nhìn chàng, những ngón tay của lão không ngừng mấp máy nhip lên bấp dui.

Rút một luồng chân khí trấn định tinh thần, Đường Thảm nói :

- Kê vị tình yêu mà bắt đạo làm người.

Thân pháp của Minh Thần giáo chủ run lên bần bật như người bị trúng phong. Cùng với trạng thái đó thì máu nhiều xuống cằm lão. Chiếc mặt nạ dát vàng che mặt khiến lão không thể phun được vôi máu vừa ộc ra miệng mà để nó chạy xuống cằm.

Đường Thảm sững sờ.

- Tiền bối!

Ánh mắt của Minh Thần giáo chủ biến dần qua màu trắng dã rồi trợn đứng lên.

Lão rùng mình một cái, đầu gục xuống.

Đường Thảm gọi :

- Minh Thần giáo chủ tiền bối..

Chàng sờ vào mũi Minh Thần giáo chủ nhưng lão đã trút hồn lìa khỏi xác ngay sau câu trả lời của Đường Thảm.

Cái chết của Minh Thần giáo chủ càng khiến cho Đường Thảm bàng hoàng sững sốt hơn. Chàng nhìn xác Minh Thần giáo chủ mà tự hỏi :

- Chuyện gì đã xảy ra với bảy con người vang danh thiên hạ này. Cái gì đã khiến họ trần trở rồi tự tìm cái chết như chạy trốn điều gì đó?

Đường Thảm lắc đầu.

- Mình không sao hiểu được, không sao lý giải được, tất cả như mớ bòng bong trong con mắt mình.

Đường Thảm lấy mảnh Kim đồ bước ra ngoài thảo xá, chàng nghe tiếng sóng xô bờ. Đường Thảm cau mày, thầm nghĩ: “Tất cả hẳn đều liên quan đến Tử Vong kỷ”.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Minh nguyệt điều điều

Từ Vong đảo càng lúc càng xa dần và cuối cùng chìm hẳn vào màn sương trắng dày đặc, cũng là lúc trăng mọc lên, vàng trắng tròn đầy đặn vàng ửng như từ dưới đáy đại dương từ từ trôi lên, kết tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp.

Đường Thâm đứng trên mạn thuyền ngắm vàng trắng tròn từ từ nhô lên, cảnh đẹp và hùng vĩ lẫn nét thơ mộng khiến chàng ngây người. Trước cảnh đẹp bao la và thơ mộng đó, chàng vẫn không làm sao rũ bỏ được những thắc mắc âm ỉ trong đầu mình.

Chàng khẽ lắc đầu xua đi những ý niệm tồn tại trong đầu mình. Ngay khi đã lắc đầu xua những tâm niệm kia ra khỏi đầu Đường Thâm vẫn bị nó ám ảnh.

Buông tiếng thở dài, Đường Thâm lẩm nhẩm đọc:

Thi ca khả dĩ khương khắp

Viễn vọng khả đi đương quy

Tự niệm cố hương, uất uất lũy lũy

Dục quy vô gia nhân, dục đô hà vô thuyền

Tâm tư bất năng ngôn, trường trung xa luân chuyển.

Dịch :

Bỉ ca có thể xem như khóc

Nhìn xa có thể xem như về

Tưởng nhớ cố hương buồn đau biết mấy

Muốn trở về nhà không còn ai

Muốn sang sông, thuyền bè không có

Tâm tư không thể thổ lộ

Lòng rối như bánh xe quay.

Chàng khẽ thở dài dỗi dòi mắt nhìn vàng trắng đã mọc ngang tầm mắt. Tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền chách chách càng khiến cho Đường Thâm càng thêm muộn phiền và u hoài. Chàng ngỡ như mình đang ở trong một giấc mộng phù phiếm. Chàng muốn thoát ra khỏi giấc mộng phù phiếm đó nhưng lại bí nó níu kéo và đưa đẩy dễ rồi trôi vào một mớ hỗn độn chẳng biết chuyện gì xảy ra sau đó.

Ánh trăng đầy phủ một màu, vàng óng ả xuống mặt nước đại dương, những con sóng nối tiếp nhau vỗ vào mạn thuyền và chúng tạo ra những âm thanh đều đều đập vào màng nhĩ Đường Thâm, kết tạo nên những nổi trầm trờ trong tâm thức chàng.

Chàng sực nhớ ra điều gì, quay mặt nhìn về phía khoang thuyền.

- Ý Thi cô nương..

Ý Thi từ trong khoang thuyền chui ra, nàng đứng ngay trước ngưỡng cửa nhìn Đường Thâm.

Đường Thâm bước lại bên nàng.

Hai người đối mặt nhìn nhau. Nàng có vẻ ngần ngại khi tiếp nhận ánh mắt của chàng.

Đường Thâm trang trọng nói :

- Ý Thi cô nương đừng né tránh tại hạ... hãy nhìn thẳng vào Đường Thâm.

Nàng rầm rập thực hiện ngay lời nói đó mà nhìn vào mắt Đường Thâm, chàng nghiêm giọng nói :

- Ý Thi cô nương phải trả lời tại hạ câu hỏi này.

Chàng ngưng lời chăm chăm nhìn vào Ý Thi. Đôi tinh nhãn của Đường Thâm cứ như muốn đục vào thu nhân của nàng để đọc những ý niệm chôn giấu nơi đáy mắt.

Chàng nghiêm giọng nói :

- Trước đây cô nương có nói đã ra Từ Vong đảo thì không có đường về. Tại sao hôm nay tại hạ quay về cùng với cô nương cũng trên chiếc lầu thuyền này.

- Công tử rời khỏi Từ Vong đảo bởi vì công tử đã đi tới tận cùng giới hạn của tử cảnh.

- Tại hạ không cần biết tử cảnh hay sinh lộ là gì cả. Nhưng tại hạ biết cô nương biết rất nhiều chuyện. Nàng phải nói cho ta biết.

- Công tử nói Ý Thi biết những chuyện gì?

- Những gì nàng biết phải nói cho Đường Thâm.

Thở hắt ra một tiếng Đường Thâm nói :

- Ta biết nàng mà, Ý Thi, ta xin nàng đó.

Nói dứt lời, Đường Thâm nhìn đắm đắm vào mắt Ý Thi.

Ý Thi mỉm cười :

- Công tử muốn Ý Thi biết những chuyện gì nào?

Đường Thâm bối rối :

- Ôi..

Nàng nhìn chàng, nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi mọng chín.

Ý Thi lắc đầu :

- Một nô nữ thì biết được chuyện gì nào? Nếu có biết cũng xem như không biết, đó là phận của nô nữ. Công tử hiểu điều đó chứ?

Đường Thâm buông tiếng thở dài.

Chàng nhìn Ý Thi từ tốn nói :

- Tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt tại hạ cứ như một giấc mộng phù phiếm không thật. Để lại trong Đường Thâm những câu hỏi mà không có lời giải thích.

- Cần gì công tử phải đi tìm những lời giải thích đó, tất cả mọi sự việc trên thế gian này giống như một giấc mộng cuốn theo dòng chảy thời gian. Tất cả rồi sẽ kết thúc trong sự vĩnh hằng của cái chết.

Chàng đơ mắt nhìn Ý Thi.

Nàng như ngơ ngác nhìn chàng.

- Ý Thi nói không đúng sao công tử nhìn dữ vậy?

- Nàng là a hoàn ư?

Ý Thi gật đầu.

- Ý Thi là một nô nữ thì đúng hơn, một nô nữ mà bất cứ người nào cũng có thể sai khiến.

Đường Thâm lắc đầu :

- Tại hạ không tin.

- Ý Thi khác với một nô nữ lắm à?

- Một nô nữ không có ngôn phong như nàng.

Ý Thi mỉm cười Nàng nhìn chàng từ tốn nói :

- Công tử muốn sai khiến nô nữ điều gì không?

Đường Thâm thở dài lắc đầu :

- Không... tại hạ ngỡ đâu nàng biết nhiều chuyện và muốn hỏi nàng.
- Ý Thi chẳng biết chuyện gì cả Chàng nhìn Ý Thi, khẽ lắc đầu.
- Đường Thâm không sai khiến nàng điều gì cả Nàng nhìn chàng, hơi cúi người.
- Nô nữ mạn phép vào trong khoang để chuẩn bị thức ăn cho công tử. Công tử cần gì cứ sai bảo nô nữ.

Ý Thi nói rồi nhìn chàng lần nữa như thể chờ đợi Đường Thâm sai khiến rồi mới dậm bước.

Nàng vừa thả bước đi thì chàng liền gọi lại :

- Ý Thi cô nương

Ý Thi vội dừng bước quay lại, nhẹ nhàng hỏi :

- Công tử muốn sai khiến Ý Thi?
- Tại hạ không sai khiến mà chỉ muốn đàm đạo với cô nương
- Ý Thi không dám

Chàng nhướn mày hỏi :

- Sao lại không dám?
- Ý Thi là phận nô nữ thấp hèn sao có thể sánh ngang với công tử đàm đạo.
- Trên chiếc thuyền này, nàng là chủ nhân thì đúng hơn.
- Công tử...

Đường Thâm khoát tay :

- Đường Thâm với Ý Thi không nói chuyện ai là chủ nhân nữa.
- Ý Thi luôn giữ phận mình.

Chàng cướp lời nàng :

- Để tạo khoảng cách với tại hạ.

Chàng gượng cười rồi chỉ lên vầng trăng đầy.

- Cô nương hãy nhìn xem, vầng trăng có đẹp không?

Nàng ngắm nhìn vầng trăng rồi gật đầu nói :

- Đẹp lắm
- Nàng hãy vào lấy cho tại hạ vò rượu, chúng ta sẽ cùng ngắm trăng.
- Vâng.

Ý Thi trở vào trong khoang một lúc sau quay ra với vò rượu hai cân cùng một cái chén.

Nàng chúc rượu ra chén nhưng Đường Thâm cản lại.

Nàng nhìn chàng Đường Thâm mỉm cười.

- Không phải câu nệ như vậy đâu.

Nói rồi chàng cầm vò rượu từ tay nàng dốc lên miệng uống. Ý Thi nhìn Đường Thâm uống rượu bằng ánh mắt đầy chất men tình. Thả vò rượu xuống bên hông. Đường Thâm nhìn nàng hỏi :

- Nàng biết đại thi hào Lý Bạch chứ?
- Ý Thi có nghe nói qua về đại thi hào này.

Chàng khẽ gạt đầu từ tốn nói :

- Thi nhân họ Lý là một đại thi hào mà bất cứ thi nhân nào cũng đều ngưỡng mộ. Nhưng không phải lúc nào Lý tiên sinh cũng có thể đề thơ được mà phải nhờ đến rượu. Có uống rượu Lý tiên sinh mới có thể tìm được cảm xúc để tạo ra những vần thơ tuyệt tác. Nếu Lý tiên sinh có mặt trên chiếc lầu thuyền này. Vừa uống rượu vừa ngắm vàng trăng đầy, nhất định sẽ có những vần thơ độc nhất vô nhị.

Chàng mỉm cười :

- Nàng có thể tặng cho tại hạ một bài thơ được không?

- Công tử có nhã hứng? Nếu công tử có nhã hứng, Ý Thi sẽ bồi tiếp công tử Ý Thi nhìn vàng trăng cát giọng nhỏ nhẹ ngâm:

Cổ nhân tay từ Hoàng Hạc lầu,

Yên hoa tâm nguyệt hả Dương Châu,

Cổ phàm viễn ảnh bích không tận,

Duy kiến Trường Giang thiên tuế lưu.

Dịch :

Người bạn cô tri đã từ lầu Hoàng Hạc,

Ba sắc hạ trôi qua, xuôi về Dương Châu,

Bóng cánh buồm đơn độc dần xa mờ nơi trời xanh,

Chỉ còn thay con sông Trường Giang chảy phía chân trời.

Nàng nhìn Đường Thâm

Chàng mỉm cười giả lả :

- Đó là bài thơ của Lý Bạch tiên sinh.

- Công tử thích thơ của Lý tiên sinh. Ý Thi dùng thơ của Lý tiên sinh để bồi tiếp công tử.

- Nàng khá lắm, không biết trên thế gian này có bao nhiêu nô nữ có kiến văn như nàng.

- Ý Thi không cho mình là người duy nhất biết thơ từ trên thế gian này. Ý Thi biết thi từ của Lý tiên sinh, bởi vì Ý Thi cũng thích Lý tiên sinh.

Đường Thâm khẽ gạt đầu. Chàng dốc vò rượu tu một hơi dài rồi nhìn Ý Thi nói :

- Khi người ta thích, sẽ dồn tâm trí vào sở thích của mình. Có đúng không?

Nàng gạt đầu.

Chàng mỉm cười hỏi tiếp :

- Đến khi người ta đam mê sẽ ra sao nhỉ?

- Sẽ sống với đam mê đó.

Chàng lăm lăm lặp lại những lời nói của nàng :

- Sẽ sống với đam mê đó.

Ý Thi gạt đầu.

Chàng dốc vò rượu và tu thêm một hơi nữa, thả vò rượu xuống. Đường Thâm nhìn thẳng vào mắt Ý Thi.

- Đường Thâm có một câu chuyện ly kỳ, muốn nói với cô nương và chúng ta sẽ tìm câu trả lời, xem giữa Đường Thâm và nàng có cùng sự đồng cảm với nhau không.

- Đó là câu chuyện gì?

Đường Thắm gượng cười rồi nói :

- Có một vị cao tăng và một vị đạo trưởng. Vị cao tăng thì muốn Đường Thắm trả lời: “Tình là gì?”, còn vị đạo trưởng thì hỏi: “Yêu là gì?”.

Chàng vuốt cằm, từ tốn nói tiếp :

- Tình yêu thì Đường Thắm và nàng hẳn mỗi người có một khái niệm cho riêng mình.

Mỗi người nghĩ đến tình yêu theo một cách khác nhau, nhưng Đường Thắm muốn hỏi nàng..

Chàng ngưng thần quan sát Ý Thi.

Nàng nhìn chàng với ánh mắt đượm men tình.

Đường Thắm nghiêm giọng hỏi :

- Nàng thử cho Đường Thắm biết xem, tại sao đại đức hòa thượng và một đạo trưởng cao niên lại muốn biết về tình yêu. Tình yêu lại chỉ dành cho những con người thoát tục muốn rũ bỏ bụi tình nơi chốn hồng trần.

Đường Thắm nói rồi dốc vò rượu tu liền một ngụm dài, chàng thả vò rượu nhìn xuống sông.

Hai người đối mặt nhìn nhau..

Ý Thi từ tốn nói :

- Đường Thắm huynh muốn hỏi Ý Thi?

Chàng gật đầu :

- Tại hạ muốn được nghe cao kiến của nàng.

- Sao công tử lại muốn nghe?

Đường Thắm bối rối :

- Ô...

Chàng suy nghĩ thật lạnh lẽo để tìm câu trả lời cho Ý Thi, chàng gượng cười rồi nói :

- Đường Thắm nghĩ rằng nàng hẳn đã bước qua tình yêu và hiểu thế nào là tình yêu.

- Thế huynh chưa từng bước qua tình trường à?

- Có lẽ chưa thì đúng hơn, cho dù Đường Thắm có bước qua ái tình thì cũng không thể có cái nhìn sâu sắc về tình yêu.

- Huynh nghĩ Ý Thi có cái nhìn sâu sắc về tình yêu.

Chàng nhìn nàng gật đầu.

Ý Thi hỏi :

- Tại sao huynh nghĩ vậy?

- Nữ nhân có cái nhìn sâu sắc hơn nam nhân.

Chàng gượng cười rồi nói tiếp :

- Có bao giờ nàng nghĩ vì sao hòa thượng và đạo trưởng kia do muốn thoát ly bụi tình thế nhân, nhưng cuối cùng vẫn không thoát được và phải tự đi tìm ý nghĩa của tình yêu không?

Nụ cười xinh tươi như đóa hoa hàm tiếu hiện lên hai cánh môi xinh xắn của Ý Thi.

- Cũng có thể lắm chứ.

Chàng nhướn mày :

- Đó là ý của Đường Thắm, còn nàng thì sao?

- Cao tăng, hay đạo sĩ cũng đều là con người. Con người thì cũng có lúc sinh tình. Chỉ có những pho tượng đá mới không có cảm xúc về tình yêu.
- Nhưng hai người đó một là cao tăng, một là đạo trưởng.

Nàng mỉm cười :

- Anh hùng cũng khó qua được ái mỹ nhân.

Đường Thâm chau mày :

- Anh hùng khó qua ái mỹ nhân. Nói như nàng chẳng lẽ vị cao tăng và vị đạo trưởng kia cũng lụy vì tình mà không thể bước qua ái mỹ nhân.

Nàng tủm tỉm cười :

- Vậy huynh có bước chân vào ái tình bao giờ chưa?
- Tại hạ có thể chưa. Nếu Đường Thâm bước vào ái tình và cũng có cảm xúc về tình như vị cao tăng và đạo sĩ nọ thì có lẽ sẽ hiểu được vì sao những cao nhân thoát tục đó lại muốn biết tình là gì, yêu là gì?

Nàng mỉm cười lườm chàng :

- Thế thì huynh cũng nên bước vào ái tình một lần cho biết.

Chàng lắc đầu :

- Đường Thâm sợ.
- Huynh sợ?

Chàng gật đầu.

- Đường Thâm sẽ không làm chủ được bản thân mình khi bước vào ái tình và rồi cũng sẽ giống như vị cao tăng và đạo trưởng kia.
- Khi huynh sợ thì sẽ lánh xa nó. Nhưng đã là con người thì cho dù có muốn tránh xa tình yêu thì cũng không thể tránh được đâu. Huynh không đi tìm tình yêu thì tình yêu cũng sẽ tự tìm đến huynh.
- Tình yêu tự tìm đến tại hạ à?

Chàng nói rồi bật cười thành tiếng.

- Đường Thâm hơi ngớ ngàng với câu nói của nàng.
- Thật đó. Con người vốn sinh ra và tồn tại trên cõi thế nhân này vốn dĩ khởi phát từ tình yêu mà. Nếu không có tình yêu thì tất cả con người sẽ tự biến mình thành một cái xác biết thở mà thôi. Con người khác với con thú huynh biết chứ.

Nàng bước đến bên chàng. Mùi hương từ cơ thể Ý Thi phả ra xông vào mũi Đường Thâm.

Chàng quay mặt nhìn về phía vàng trắng để né tránh mùi hương quyến rũ đó, Ý Thi nói :

- Có người đến với tình yêu chỉ vì dục tình. Nhưng có người đến với tình yêu bằng cả trái tim và khối óc. Chính những người đó tạo ra sức mạnh vô tận của tình yêu. Thâm đắm lên tình yêu bằng tất cả sự đam mê, niềm hoan lạc lẫn sự đau khổ và giằng xé. Nhưng nét đó tạo ra trong biển tình muôn vẻ đẹp vừa hoan lạc vừa bi cảnh.

Đường Thâm dốc vò rượu tu ừng ực.

Chàng uống một hơi dài, cho đến khi cạn sạch vò rượu, rồi quăng vò không xuống biển.

Nhìn lại Ý Thi, Đường Thâm nói :

- Vậy vị cao tăng và đạo sĩ kia là những kẻ lụy vì tình. Nữ nhân nào có thể khiến hai vị cao tăng thoát tục lụy tình.

Ý Thi gượng cười rồi nói :

- Huynh hỏi Ý Thi... Ý Thi biết hỏi ai?

Đường Thâm khoanh tay trước ngực, đôi mắt nhìn vàng trắng treo lơ lửng trên mặt sóng nước đại dương. Chàng nhủ thầm: “Cả Pháp Hành đại sư và Thiếu Phong chân nhân vì tình, lụy tình... thế người mỹ nhân nào, trang mỹ nhân nào có thể biến hai người đó thành kẻ lụy tình, để tự đi tìm câu trả lời tình là gì, yêu là gì, một mỹ nhân có thể khiến hai vị cao tăng thoát tục chôn chân trong bóng tình mỹ nhân này không tầm thường”.

Ý niệm đó lướt qua buộc Đường Thắm phải liên tưởng đến a hoàn Ý Thi và Sát nhân lão quý Lục Đại Thiên.

Chàng quay lại nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

Ý Thi nheo mày khi tiếp nhận ánh mắt soi mói của Đường Thắm. Nàng buột miệng hỏi :

- Huynh nhìn Ý Thi bằng ánh mắt đó là có ý gì?

Chàng gượng cười, lắc đầu :

- Đường Thắm không có ý gì đâu.

Ý Thi lắc đầu.

- Huynh đừng che giấu ý niệm riêng trong đầu huynh. Ý Thi biết huynh đang nghĩ gì.

Nàng buông tiếng thở dài :

- Nếu tình yêu chỉ được xác lập trên tình dục thì nó sẽ không có sức mạnh vô tận mà Ý Thi nói đâu. Tình yêu đó chỉ là một giấc mộng phù phiếm, nếu không muốn nói là một con ác mộng vô tình.

Nàng nói rồi quay bước trở lại khoang thuyền.

Ý Thi quay vào khoang thuyền rồi, Đường Thắm quay mặt nhìn vàng trắng đầy, chàng nhủ thầm “Ý Thi nói đúng, nếu tình yêu chỉ xác lập bằng tình dục thì đó chỉ là con ác mộng vô tình. Vậy người nào là trang giai nhân khiến Pháp Hành đại sư và Thiếu Phong chân nhân phải giằng xé bởi hai chữ tình yêu. Nếu ta muốn biết sự thật về họ, có lẽ phải xuống âm tào địa phủ mà hỏi. Chưa chắc gặp hai người đó dưới a tỳ họ sẽ trả lời cho mình biết”.

Đường Thắm buông tiếng thở dài: “Không ai hiểu tình yêu bằng những người đã chết vì tình”.

Đường Thắm lắc đầu.

Một con sóng to vỗ vào mạn thuyền buộc chàng phải cắt ngang những ý tưởng đương miên man trong đầu mình. Đường Thắm cảm nhận có ai đó đang nhìn mình.

Đường Thắm miễn cưỡng quay lại.

Ý Thi đứng ngay ngưỡng cửa khoang thuyền nhìn chàng.

Đường Thắm gượng cười.

Chàng thả bước về phía nàng, chàng từ tốn nói :

- Nàng còn muốn ngắm trăng với Đường Thắm không?

- Ý Thi chỉ muốn hầu rượu huynh mà thôi.

- Đường Thắm không cần một nô nữ.

- Huynh vẫn có thể xem Ý Thi là một nô nữ tận tụy và trung thành để tìm hiểu tình yêu là gì.

Đường Thắm tròn mắt nhìn nàng, chàng lắc đầu.

- Đường Thắm vẫn còn bàng hoàng bởi hai tiếng “tình yêu”.

- Tình yêu không đến nỗi khiến huynh phải sợ hãi đâu.

Nàng quay vào trong khoang thuyền, trong khi chàng vẫn còn đứng ở ngoài khoang. Tiếng đàn réo rất cất lên với một tấu khúc đầy những âm vực bi ai buồn man mác.

Nghe tiếng đàn của Ý Thi, bất giác có một nỗi buồn mênh mang trôi dạt trong cõi sâu thẳm nhất của tâm thức chàng.

Đường Thắm nghĩ thầm “Ý Thi cô nương hẳn đã mang một tâm sự chôn chặt với nàng chẳng bao giờ thổ lộ cùng ai. Nên nàng dồn tâm sự đó vào tiếng đàn mới tạo ra giai điệu buồn này”.

Chàng lắc đầu.

- Có lẽ Ý Thi cô nương cũng đang lụy vì tình.

Ý niệm đó trôi qua, tạo ra hàn khí lạnh buốt xuất hiện trong cột sống của Đường Thảm. Chàng không cưỡng được hàn khí đó mà bất giác rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Vân liêm thiên mật

Kiểm Tùng bung chén rượu bước đến trước mặt tân nương. Y nhìn tân nương rồi từ từ gỡ chiếc khăn lụa che mặt. Khảm Khảm nhìn lên gã. Dưới ánh sáng của hai chiếc chân đèn, khuôn mặt nàng thật khả ái và kiều diễm.

Kiểm Tùng mỉm cười nhìn xuống thân thể nàng.

- Nương tử đẹp lắm.

Khảm Khảm e lệ.

- Thiếp thẹn lắm.

Y áp chén rượu vào môi nàng.

- Rượu giao bôi... ta kính nàng.

Khảm Khảm nhấp một ngụm rượu.

Kiểm Tùng uống cạn rồi ngồi xuống bên Khảm Khảm. Y từ tốn nói :

- Khảm Khảm... nương tử có yêu ta không?

Khảm Khảm gật đầu.

- Thiếp yêu tương công nhiều lắm, thiếp chỉ muốn thời gian lúc này ngưng lại để mãi mãi chàng và thiếp ở bên nhau. Mãi mãi không còn ai chia cắt nữa.

- Chúng ta thành thân rồi, đâu còn ai chia cắt.

Kiểm Tùng vòng tay qua bờ vai mảnh khảnh của Khảm Khảm.

Khảm Khảm nép đầu vào vai Kiểm Tùng. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Tình yêu đến với thiếp thật quá bất ngờ.

Vừa nói nàng vừa dụi mắt vào vai Kiểm Tùng để che đi nỗi thẹn thùng của trinh nữ trong đêm loan phòng.

Kiểm Tùng vuốt nhẹ đôi bờ vai của Khảm Khảm.

- Ta đi tìm tình yêu và chợt nhận ra rằng Khảm Khảm chính là hồng nhan tri kỷ của ta. Nàng chính là nhi nữ mang đến cho Mạch Kiểm Tùng tình yêu đích thực mà tất cả nữ nhân trên thế gian này không một ai có thể đem đến cho Kiểm Tùng.

Y nói rồi nâng cằm Khảm Khảm. Khuôn mặt đầy nét thẹn thùng nhưng không thiếu vẻ liêu trai của Khảm Khảm lọt thỏm vào đôi con ngươi Mạch Kiểm Tùng. Y cảm nhận tất cả sự bồi hồi và mẫn nguyện khi tiếp nhận vẻ đẹp của Khảm Khảm.

Kiểm Tùng nhỏ nhẹ nói :

- Nương tử... Nàng đẹp lắm.

Lời nói của Mạch Kiểm Tùng càng khiến chân diện nàng nóng hổi lên tạo sức quyến rũ diệu kỳ.

Mặc dù hai người đã bái thiên địa thành thân, đã là phu thê của nhau nhưng trong cái đêm đầu tiên nhập loan phòng, ai mà không thẹn thùng, nhất là đối với nữ nhân.

Khảm Khảm muốn nói thật nhiều với tất cả cảm xúc của nàng dành cho nhưng chẳng thể nào thốt được ra lời. Chỉ có trái tim nàng đập loạn trong lồng ngực. Trái tim của nàng đã nói thay tất cả những gì mà nàng muốn thổ lộ với Mạch Kiểm Tùng.

Y mỉm cười rồi cúi xuống áp hai cánh môi lên má môi nàng. Hai cánh môi của Khâm Khâm đã hé sẵn chờ đợi nụ hôn của Kiếm Tùng. Một nụ hôn ngọt ngào nhất trong đêm loạn phòng. Y hôn nàng bằng tất cả sự triều mến yêu thương mà y muốn dành cho tân nương.

Nụ hôn của hai người kéo dài vô tận. Nàng rút người vào hẳn trong hai tay của Kiếm Tùng. Y cảm nhận rõ mồn một thể pháp của Khâm Khâm rung nhẹ. Sự biểu cảm dạt dào của tình yêu. Sự lai láng tràn trề mà nàng muốn dâng cho hắn.

Kiếm Tùng nhỏ nhẹ nói :

- Khâm Khâm... Huynh sẽ luôn lo lắng cho nàng. Huynh sẽ không đối xử tệ với nàng.
- Thiếp hứa sẽ luôn hầu hạ chàng, chăm sóc chàng. Sau đó thiếp sẽ sinh con cho chàng.

Nàng nói ra lời nói này mà sắc diện đỏ ửng đầy men tình của trinh nữ trong mối tình đầu bước vào tình yêu đích thực của mình.

Kiếm Tùng vô cùng hoan hỷ khi nghe những lời nói ngọt ngào này của Khâm Khâm.

Y lại hôn nàng. Lần thứ hai y hôn Khâm Khâm nhưng lại bằng tất cả cảm xúc dạt dào dâng trào trong tâm thức Kiếm Tùng.

Quên hẳn đi tất cả những gì đã trải qua trong cuộc đời gã. Chẳng còn gì y nhớ cả mà chỉ còn lại duy nhất mỗi một Khâm Khâm trong tâm trí.

Kiếm Tùng dịu dàng đứng lên.

Nàng đứng trước mặt gã với mùi hương ngọt ngào của trinh nữ lẫn hương hoa hòa quyện vào với nhau rồi len vào khứu giác tân lang, kiến tạo nên một xúc cảm đam mê càng lúc càng mãnh liệt trong tâm thức của Kiếm Tùng.

Y vuốt đôi tay dọc theo bờ hông nàng. Y cảm nhận rõ mồn một thể pháp nàng đang nóng dần lên và cũng rung nhẹ trong đôi tay mon trón của y.

Kiếm Tùng thích thú với cảm nhận đó. Làm sao y không thích thú được trước nàng trinh nữ đang chờ đợi y sở hữu. Cảm xúc của Khâm Khâm thể hiện buổi đầu tiên mà nàng tận hưởng trái cấm mà tạo hóa dành riêng cho con người. Mạch Kiếm Tùng cũng thích thú với buổi đầu tiên này. Xét cho cùng thì ai mà không nôn nao và háo hức trong buổi đầu tiên tận hưởng trái cấm của tạo hóa chứ.

Kiếm Tùng lần giờ từng mảnh trang phục của tân nương trên người Khâm Khâm. Nàng chỉ biểu thị sự e thẹn trước những cử chỉ mon trón của Kiếm Tùng.

Cuối cùng thì nàng đã hoàn toàn lột xác phơi tất cả những đường cong cân đối và quyến rũ của một trinh nữ ra trước mặt Kiếm Tùng. Y chiêm ngưỡng thể xác của Khâm Khâm mà cảm nhận nổi rạo rực lan tỏa qua từng ngóc ngách của cơ thể.

Đôi tay của Kiếm Tùng nhẹ nhàng áp lên đôi gò bồng đảo căng chắc đang thoát ra mùi hương ngọt ngào của đóa hoa trinh anh buổi đầu phơi nhụy trước con ong cái kiến.

Sắc diện nàng đỏ bừng như than hồng, cùng hơi nóng phả ra hừng hực. Y cúi xuống bế Khâm Khâm đặt lên thạch sán trải thảm. Nàng nằm yên với vẻ mặt hoang dại và thẹn thùng. Nàng chờ đợi gã sở hữu thể xác nàng. Nàng cũng nôn nao để được dâng tặng tất cả những gì cho Mạch Kiếm Tùng.

Kiếm Tùng trút bỏ trang phục rồi trườn lên người Khâm Khâm. Y nhỏ nhẹ nói :

- Ta yêu nàng.

Chân diện nàng nóng hẳn lên khi nghe lời nói này của Kiếm Tùng. Ánh mắt nàng đượm chất hoang dại rơi vào mắt gã. Nàng hỏn hển nói :

- Thiếp cũng yêu huynh.

Lời nói của Khâm Khâm như một lời mời chào đối với Kiếm Tùng.

Y nghe xong lời nói kia thì nhanh chóng đi ngay vào trong Khâm Khâm. Kiếm Tùng nhận rõ một sự rung động, đúng hơn là sự kích động hoảng loạn trong cơ thể Khâm Khâm.

Nàng oằn người, nhắm mắt. Cái nhãn mặt của nàng kích động Kiếm Tùng bởi y biết cái gì khiến nương tử của y có biểu hiện đó. Kiếm Tùng bấu song thủ vào bờ vai mảnh khảnh của Khâm Khâm.

Nàng oằn người trong sự chiếm đoạt của Kiếm Tùng.

Nàng đã chuẩn bị cho thời khắc động phòng hoa chúc, nhưng tất cả vượt ngoài sự chuẩn bị của Khâm Khâm.

Đôi ngọc thủ của nàng bấu chặt vào bờ lưng Kiếm Tùng, những tưởng muốn rút từng mảnh thịt ra khỏi người gã rồi rên lên.

- Thiếp...

Nàng chỉ nói được một từ đó mà không thể nói thêm lời nào trước sự chiếm hữu đầy nhiệt huyết của tân lang.

Thả pháp nằng nóng dần, nóng dần lên cho đến khi hòa hẩn vào cơ thể của Mạch Kiếm Tùng.

Khi những tiếng chim ríu rít lọt vào tai Kiếm Tùng, y mới bừng tỉnh cảm giác mà y nhận được là mùi hương ngọt ngào của đêm loan phòng. Y nhìn quay bên nhưng không thấy Khảm Khảm đâu.

Y thả chân xuống thạch sàn. Những dấu tình buổi đầu của trinh nữ vẫn còn in trên thảm. Kiếm Tùng mẫn nguyện khi thấy những dấu tích đó.

Cửa loan phòng dịch mở.

Khảm Khảm bước vào. Trên tay nằng chậu nước.

Kiếm Tùng mỉm cười nhìn nằng. Tiếp nhận nụ cười của Kiếm Tùng, chân diện Khảm Khảm lại đỏ bừng e lệ.

Nằng bước đến bên gối. Kiếm Tùng ngồi xuống thạch sàn, Khảm Khảm quỳ xuống dưới chân y. Nằng cẩn thận như một nô nữ dùng khăn lau tay và chân của Kiếm Tùng. Mọi động tác của nằng đều thật nhẹ nhàng và âu yếm cứ như nằng sợ chỉ một chút sơ suất sẽ làm tổn thương đến làn da của tướng công mình.

Kiếm Tùng nhìn Khảm Khảm, điểm nụ cười mỉm rồi nói :

- Nằng đúng là một hiền phụ.

Khảm Khảm e lệ cúi mặt nhìn xuống. Khảm Khảm đã hoàn toàn lột xác, khác hẳn trước đây là một nô nữ chăm sóc cho Kiếm Tùng.

Nếu trước đây trong thân phận là một nô nữ, Khảm Khảm luôn tỏ vẻ bàng quang trước sự lố lờ của Kiếm Tùng, cứ như nằng đã bị chai sạn chẳng có một chút cảm xúc nào, nhưng giờ đây khi đã là hiền phụ của Mạch Kiếm Tùng thì lại có tất cả vẻ thực nữ yêu kiều của nữ nhân.

Làm xong việc chăm sóc cho Kiếm Tùng, Khảm Khảm mới nhìn y nói :

- Thiếp đã chuẩn bị thức ăn cho chàng rồi.

- Nằng chu đáo quá.

Khảm Khảm nhìn lên Kiếm Tùng. Đôi mắt nằng tròn và sáng long lanh.

Nằng then nói :

- Thiếp chỉ sợ không làm tròn phận hiền thê với chàng.

Y vừa nói vừa đứng lên. Kiếm Tùng cùng Khảm Khảm bước ra gian đại sảnh phòng, thức ăn nóng đã được nằng bày sẵn trên bàn, y ngồi xuống bàn thì đích thân nằng múc chén canh còn tỏa mùi hương thơm ngào ngạt dâng cho gối.

- Chàng dùng bữa.

- Nằng không dùng chung với ta à?

- Để thiếp hầu hạ chàng.

- Đã có một hiền thê như nằng, ta chẳng còn mong gì hơn nữa.

Khảm Khảm mỉm cười :

- Chàng ăn đi kẻo nguội.

Kiếm Tùng gật đầu.

Y ăn ngon lành chén canh mà đích thân Khảm Khảm nấu cho y trong buổi đầu lập gia thất. Kiếm Tùng vừa ăn vừa nhìn Khảm Khảm. Nằng cũng nhìn hẩn với tất cả niềm hạnh phúc lộ rõ qua ánh mắt.

Kiếm Tùng mỉm cười nói :

- Chén canh của nằng ngon lắm.

- Thiếp mẫn nguyện lắm. Bất cứ chàng muốn ăn gì, thiếp sẽ nấu cho chàng ăn.

Kiếm Tùng gật đầu.

- Ta thích ăn rất nhiều món. Những món ăn càng ngon chừng nào ta càng thích.

Nàng nhìn gã mỉm cười.

Kiểm Tùng ngửa mặt phá lên cười khàn khạch. Tròng tiếu ngạo của Mạch Kiểm Tùng biểu lộ tất cả sự hoan hỷ mà y đã có được từ Khảm Khảm. Y đã đi tìm tình yêu và hôm nay y có được tình yêu. Đây không phải là tình yêu của buổi đầu giao sơ mà còn bước vào cái nghĩa tào khan nặng tựa Thái Sơn.

Kiểm Tùng đặt chén canh xuống bàn. Y nhìn Khảm Khảm.

- Nương tử... Huynh đã hiểu thế nào là tình yêu rồi. Tình yêu và nghĩa tào khan phải giống như ta và nàng.

Nói rồi Kiểm Tùng lại vòng tay ra ôm lấy Khảm Khảm. Y nhớ lại những cảm xúc dạt dào trong đêm động phòng. Sự liên tưởng đó tạo ra bồn chồn trong nội thể của Kiểm Tùng. Y cúi xuống nhìn chăm chăm vào mắt Khảm Khảm, rồi bất ngờ bế xốc nàng lên.

Khảm Khảm nép đầu vào vai Kiểm Tùng như thể muốn che giấu sự thẹn thùng đang nung chín mặt nàng.

Kiểm Tùng nhỏ nhẹ nói :

- Chúng ta quay lại loan phòng.

Nàng không trả lời gã mà chỉ khẽ gật đầu chiều theo ý Kiểm Tùng.

Những ngày sau đó, Kiểm Tùng và Khảm Khảm gần như luôn ở bên nhau. Hạnh phúc trong nghĩa tào khan phụ thể buổi đầu khóa lấp tất cả mọi góc ngách trong tòa biệt cung dành cho hai người. Bất cứ nơi nào, chỗ nào trong tòa biệt cung này đều in dấu tình của Mạch Kiểm Tùng và Khảm Khảm. Không một nơi nào không có bóng hình của hai người. Họ đứng là đôi hiền kang lệ gắn bó với nhau. Họ cho nhau và hưởng thụ tất cả, ai cũng có được những lạc thú và tình yêu của mình.

Khảm Khảm và Kiểm Tùng như sống trong miền hoan lạc tình yêu của hai người.

Một cảnh giới bông lai thật sự dành cho Kiểm Tùng và Khảm Khảm mà không một nơi nào trên thế gian này có thể sánh được. Cuộc sống của hai người cứ trôi đi trong niềm hoan lạc đó.

Đứng trước vị chủ nhân đầy quyền lực và uy phong, Kiểm Tùng vẫn còn hoài tưởng đến những khoảng thời gian vừa mới trải qua với Khảm Khảm.

Y nhìn vị chủ nhân của mình bằng ánh mắt đầy cảm kích và sùng bái, Kiểm Tùng nghĩ thầm: “Nếu không có người, Kiểm Tùng chẳng thể nào tìm cho mình một hiền thể như Khảm Khảm. Kiểm Tùng mãi khắc ghi tâm lòng độ lượng bao dung của người”.

Người vận thụng y có mũ trùm đầu, đang đứng chấp tay sau lưng, đôi mắt nhìn bức hoành phi thêu đầu rồng đang biểu thị uy phong, cất lên một giọng trầm trầm.

- Người còn giữ ý định trở thành thiên hạ đệ nhất nhân chứ?

Kiểm Tùng ôm quyền thủ lễ :

- Thuộc hạ luôn tâm niệm điều đó.

- Rất nhiều người cũng muốn trở thành thiên hạ đệ nhất nhân. Nhưng không phải bất cứ ai muốn là được. Ý muốn chỉ là ý muốn chứ không thể làm được điều gì để đạt được mục đích của mình. Chỉ có người có ý chí, có tâm huyết và không nề hà tiêu tiết mới có thể làm được.

- Thuộc hạ ghi tạc lời nói này của chủ nhân.

- Tốt... đi theo ta.

Thụng y nhân dẫn Kiểm Tùng đến một gian đại sảnh phòng khá lớn. Trong gian đại sảnh phòng đó không có bất cứ vật dụng gì. Nó trống rỗng như một giảng võ đường, ngoài một chiếc ngai đặt ngay chính sảnh.

Thụng y nhân ngồi vào chiếc ngai bằng đá lên nước bóng ngời. Y vỗ tay một tiếng.

Tiếng vỗ tay của thụng y nhân như một hiệu lệnh. Một vòm cửa bên hông đại sảnh mở ra và một người bước vào.

Người này bị xích cả tứ chi với vẻ mặt hốc hác bơ phờ.

Kiểm Tùng nhìn người đó rồi đôi mắt nhìn lại thụng y nhân.

Thụng y nhân nhạt nhẽo nói :

- Người này trước đây chính là đại hiệp Nam Cung Nghi. Một thời vang bóng trên võ lâm giang hồ. Bất cứ ai nghe đến tên đều phải cúi đầu ngưỡng mộ và biểu thị sự kính trọng của mình.

Y dừng lại một chút, đôi mắt vào cõi xa xăm rồi lại tiếp lời :

- Đại hiệp Nam Cung Nghi cũng có ý muốn trở thành thiên hạ đệ nhất nhân. Nhưng ý niệm đó của y đã không thành bởi vì y không có ý chí và lòng quả cảm. Y từ bỏ mục đích trở thành thiên hạ đệ nhất nhân mới trở thành tù nhân của bốn tọa. Nay ngươi phải thay thế vào chỗ của Nam Cung Nghi. Mạch Kiếm Tùng.. Ngươi phải giết Nam Cung Nghi, ngươi phải làm được điều đó, bởi một bầu trời không thể có hai vầng nhật dương. Cõi võ lâm thì không có hai thiên hạ đệ nhất nhân.

Định nhân quan sáng ngời, xanh lè chiếu vào Mạch Kiếm Tùng. Chiếc mũ trùm đầu của thụng y nhân không cho Kiếm Tùng thấy chân diện của mình nhưng chỉ với hai luồng uy nhân kia thôi cũng đủ cho Kiếm Tùng nghiệm ra con người trường tồn của mình. Thụng y nhân lạnh lùng nói :

- Ngươi hiểu lời nói của bốn tọa chứ?

- Thuộc hạ hiểu.

- Tốt. Thế thì hãy chứng minh sự thấu hiểu của ngươi. Bốn tọa lập lại Nam Cung Nghi đại hiệp là người rất có uy danh trong võ lâm. Không chỉ vậy, y còn là Đại nội thị vệ, người mà Hoàng thượng thân tín nhất đó.

Kiếm Tùng ôm quyền :

- Thuộc hạ không cần biết Nam Cung Nghi là ai, nhưng lệnh của chủ nhân phán ra là chỉ ngôn đối với thuộc hạ.

- Tốt... Hãy thực hiện lời nói của mình.

Nói dứt lời con người thần bí đó cách không phóng chỉ về phía Nam Cung Nghi. Một đạo chỉ khí xuất ra tựa như một chiếc đĩa xanh ròn, lướt vút đến Nam Cung Nghi. Chiếc đĩa tựa khí chém xả vào sợi xích khóa tứ chi của họ Nam.

“Chát...”

Sợi xích đứt đôi giải phóng cho Nam Cung Nghi.

Nam Cung Nghi nhìn thụng y nhân.

Thụng y nhân thần bí từ tốn nói :

- Nam Cung Nghi... Đây là cơ hội ngươi quay lại với thiên chức của mình. Cơ hội cuối cùng mà bốn tọa ban phát cho ngươi. Nếu ngươi không tận dụng cơ hội này thì sẽ không còn cơ hội thứ hai dành cho ngươi đâu.

Nam Cung Nghi im lặng nhìn thụng y nhân rồi từ từ quay mặt lại Mạch Kiếm Tùng.

Ánh mắt ngầu đục của Nam Cung Nghi chiếu vào đôi mắt Mạch Kiếm Tùng. Tiếp nhận ánh mắt đó, Mạch Kiếm Tùng cảm nhận rõ mồn một bóng sắc tử vong tiềm ẩn trong đó.

Y định tay đề khí vào Đan Điền chuẩn bị.

Nam Cung Nghi bước dần về phía Kiếm Tùng. Mỗi bước đi của y khiến cho sợi xích khóa dưới cổ chân phát ra những tiếng kêu leng keng nghe như tiếng lục lạc của bọn câu hồn sứ giả dưới cõi a tỳ địa ngục.

Nam Cung Nghi vừa dừng bước thì Mạch Kiếm Tùng thét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng thét đó, y phát tác hai đạo kinh phách không chừng tập kích đối phương.

- Nằm xuống.

Nam Cung Nghi không né tránh hai đạo phách không chừng của Kiếm Tùng mà dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng.

“Ầm...”

Mặc dù dựng chưởng chủ đích để chống trả lại chưởng công của Nam Cung Nghi tạo ra không thể nào tương tượng được.

Kiếm Tùng cảm nhận như có cả một ngọn núi thái sơn khổng lồ bổ thẳng vào đôi bàn thủ của mình. Kiếm Tùng rú lên :

- A...

Y phải cất lên tiếng rú bởi tưởng đâu đôi bàn thủ của mình đã vỡ vụn thành từng mảnh. Kiếm Tùng trượt dài về sau những bốn trượng, sắc diện tái hắc đi. Xương sống xuất hiện một lớp màn khí khiến gã phải rùng mình. Nam Cung Nghi không nhân cơ hội đó mà tập kích Kiếm Tùng. Y vẫn đứng bất động chờ đợi đối phương.

Về bình thân của Nam Cung Nghi khiến Kiếm Tùng phải bối rối. Y liếc nhanh về phía chủ nhân của mình. Thụng y nhân vẫn ngồi chễm chệ trên thạch ngại, trong thị nhãn chẳng chút biểu cảm gì.

Kiểm Tùng lại hét lớn một tiếng. Lần này y dụng đến tuyệt công sở học đã thụ giáo của thụng y nhân. Một quả cầu khí xuất hiện trên đôi bàn thủ của y.

Khi Kiểm Tùng vận dụng nội lực tạo quả cầu khí thì Nam Cung Nghi từ từ đưa hai song thủ đến trước. Cũng một quả cầu khí xuất hiện trên tay y rồi nhanh chóng lan rộng biến thành một quả cầu khí khổng lồ che chắn trước mặt.

Kiểm Tùng rống lên.

Cùng với tiếng rống y phát tác quả cầu khí công thẳng đến Nam Cung Nghi.

“Àm...”

Quả cầu khí của Kiểm Tùng tan biến vào hư vô nhưng quả cầu khí của Nam Cung Nghi lại phình to hơn lúc ban đầu.

Kiểm Tùng sửng sốt với hiện tượng đó. Y nghĩ thầm: “Minh không phải là đối thủ của con người này”.

Ý niệm đó còn trong đầu Kiểm Tùng thì quả cầu khí che chắn trước mặt Nam Cung Nghi vụt biến mất.

Cùng với sự biến mất của quả cầu khí, Nam Cung Nghi lão đảo thối lui rồi ôm lấy Đan Điền.

Y nhìn lại thụng y nhân, lắc đầu nói :

- Ta không chấp nhận bất cứ một thiên chức nào của chủ nhân.

Thụng y nhân đứng lên.

- Thế thì ngươi đã bỏ qua cơ hội cuối cùng rồi.

Thụng y nhân dõi mắt nhìn Kiểm Tùng.

- Thiên chức của Nam Cung Nghi sẽ thuộc về ngươi.

Kiểm Tùng bối rối.

Nam Cung Nghi nhìn lại Mạch Kiểm Tùng.

- Tiểu tử... giết ta đi.

Kiểm Tùng nghe Nam Cung Nghi nói mà cứ đứng đực ra. Y không biết phải hành động thế nào, bởi võ công của Kiểm Tùng rõ ràng không thể bì nổi với Nam Cung Nghi.

Về lương lự của Kiểm Tùng không qua được mắt của thụng y nhân.

Thụng y nhân rọi ánh mắt xanh ròn về phía Kiểm Tùng.

- Hành sự đi... Vô lâm không thể có hai thiên hạ đệ nhất nhân.

Kiểm Tùng miễn cưỡng ôm quyền nói :

- Tuân lệnh chủ nhân.

Y nói rồi điểm mũi giày, dồn tất cả nội lực vào hữu thủ phát ra một đạo chỉ đâm thẳng đến tâm huyết của Nam Cung Nghi. Lần này Nam Cung Nghi không hề chống trả chỉ công chết người của Mạch Kiểm Tùng mà thần nhiên đón nhận nó.

“Chát...”

Đạo chỉ của Mạch Kiểm Tùng thẳng qua tâm huyết của Nam Cung Nghi khiến họ Nam Cung hơi rướn người lên một chút. Hai chân lão đang rộng để trụ bắm trong khi máu tuôn ra ướt đầm vùng thượng đặng.

Nam Cung Nghi đứng như bị trời trồng, với hai chân đang rộng.

Kiểm Tùng thở phào một tiếng như vừa trút được gánh nặng khổng lồ trên vai mình.

Y quan sát Nam Cung Nghi rồi mới bước đến quỳ một chân xuống sàn gạch đại sảnh đường, miễn cưỡng nói :

- Thuộc hạ vô dụng.

Thụng nhân ngửa mặt cười the thé. Tiếng cười của bí nhân tạo ra hàn khí trong xương sống Kiểm Tùng. Hàn khí đó nhanh chóng biến thành lớp da ốc

phủ khắp thân thể y.

Kiểm Tùng cúi mặt nhìn xuống sàn gạch. Thụng y nhân thần bí cắt ngang tràng tiểu ngao. Y nhát nhéo nói :

- Bồn tọa không trách ngươi. Võ công của ngươi chưa thể bì kịp với Nam Cung Nghi. Dù sao thì y cũng từng là thiên hạ đệ nhất nhân khi ngươi còn là kẻ vô danh tiểu tốt bồn tọa chưa từng nghe tiếng. Nhưng hôm nay thiên chức của Nam Cung Nghi sẽ thuộc về ngươi.

Thụng y nhân rời khỏi chiếc ngai bằng đá, đưa Kiểm Tùng đến một vòm cửa trong gian đại sảnh đó.

Y chỉ vào khối đá đặt cạnh vòm cửa rồi trang trọng nói :

- Ngươi bước vào vòm cửa này sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân, nhưng để bước vào trong đó thì máu của người thân ngươi phải nhuộm đỏ trụ đá này.

Kiểm Tùng bối rối nói :

- Thuộc hạ không có người thân.

Bí nhân chấp tay sau lưng, Y vừa rảo bước tiến ra cửa đại sảnh vừa nói :

- Người nào ngươi yêu thương nhất chính là người thân của ngươi. Chỉ có kẻ vô tâm vô tình mới có thể là thiên hạ đệ nhất nhân.

Kiểm Tùng ngồi bên Khảm Khảm. Y nắm nhẹ bờ vai mảnh khảnh của Khảm Khảm ôn nhu nói :

- Nương tử... Nàng yêu ta không?

Khảm Khảm nhìn lên gã.

- Chàng còn hỏi thiếp nữa. Thiếp đã là nương tử của chàng, là hiền thê của chàng. Trái tim thiếp chỉ có một mình chàng. Thiếp yêu chàng nhiều lắm... Thương chàng nhiều lắm. Chàng muốn làm gì thiếp cũng làm.

Kiểm Tùng buông tiếng thở dài.

Nghe tiếng thở dài của Mạch Kiểm Tùng, Khảm Khảm nhìn lên gã.

- Chàng có tâm sự à?

Kiểm Tùng gượng cười.

- Ta có một tâm sự rất lớn.

Y ngưng lời nhìn Khảm Khảm.

Khảm Khảm nép đầu vào vai Kiểm Tùng nhỏ nhẹ nói :

- Chàng có tâm sự gì... Chàng có thể nói cho thiếp biết được không?

Kiểm Tùng gật đầu. Y nhìn vào một điểm hư vô trước mặt rồi từ tốn nói :

- Ta đã từng ôm mộng ước mình phải để danh gì với thiên hạ. Ta từng có một mơ ước mình sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân trong giới võ lâm.

Nàng mỉm cười.

- Nam nhi đại trượng phu thì phải có ước mơ lớn chứ. Thiếp vô cùng sung sướng khi biết chàng có ước mơ đỉnh thiên lập địa. Có được một tương công với ý chí như chàng, Khảm Khảm mãn nguyện rồi.

Kiểm Tùng nhìn xuống Khảm Khảm, từ tốn nói :

- Phải chi ta đừng có ước mơ đó.

- Tại sao vậy?

- Ước mơ càng lớn thì càng phải trả giá. Càng có ước mơ thì phải hành động. Ước mơ cũng chỉ là ước mơ nếu như người ta không biết hành động.

Khảm Khảm mỉm cười, dán chặt đầu mình vào ngực Mạch Kiểm Tùng. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Đúng rồi... Đã là ước mơ thì phải hành động. Nếu không hành động thì ước mơ kia cũng chỉ là ước mơ thôi.

Kiểm Tùng nhìn xuống nàng, Y nâng cằm Khảm Khảm lên, đôi mắt vào đáy mắt nàng.

- Nương tử... bất cứ chuyện gì trên thế gian này cũng đều có cái giá phải trả.

Y thở hắt ra rồi nói tiếp :

- Ước mơ càng cao, tham vọng càng lớn thì cái giá phải trả cũng lớn như ước mơ và tham vọng đó. Chỉ người có chí, có hoài bão mới chấp nhận cái giá mình phải trả cho ước mơ và tham vọng của mình.

- Thiếp hiểu mà.

Kiểm Tùng nhìn Khảm Khảm gượng cười.

- Nương tử biết ta yêu nương tử chứ?

Khảm Khảm gật đầu.

- Chẳng không cần nói ra thiếp cũng biết chàng yêu thiếp. Cổ nhân có câu: “Nhất dạ phu thê bách dạ ân” mà.

Chẳng biết câu nói này của Khảm Khảm tác động thế nào đến Mạch Kiểm Tùng mà xương sống y bất giác xuất hiện một luồng hàn khí lạnh buốt, tựa mũi trùy thủ vô hình đâm xoáy vào tận tủy sống.

Kiểm Tùng rùng mình.

Khảm Khảm nhìn gã.

- Tướng công có điều gì khó xử phải không?

- Ta đang tự hỏi mình có phải người đầy ý chí và hoài bão hay không?

Khảm Khảm nhìn gã, nũng nịu nói :

- Thiếp yêu chàng là người có ý chí và hoài bão. Chàng sẽ thực hiện được hoài bão và ước mơ của mình.

Nàng nói rồi mỉm cười.

Kiểm Tùng nhìn vào mắt Khảm Khảm, y cúi xuống áp môi mình lên hai cánh môi của nàng. Y hôn nàng thật lâu như thể muốn biểu đạt tất cả cảm xúc tình yêu mà y muốn gửi cho nàng.

Khảm Khảm cũng tiếp nhận nụ hôn đó của Kiểm Tùng bằng tất cả sự nhiệt thành mà nàng muốn dâng hiến cho gã. Kiểm Tùng vừa hôn vừa lột bỏ phục trang của Khảm Khảm.

Khảm Khảm hưởng ứng lại hành động của Kiểm Tùng. Tại sao nàng không hưởng ứng lại chứ, nàng đâu thể thụ động chỉ biết tiếp nhận thôi. Nàng muốn phu tướng của mình có được tất cả những gì mà nàng có. Chẳng có nữ nhân nào từ chối một cuộc mây mưa nhục thể với người mình yêu khi lửa tình còn cháy bùng hun đúc trong nội thể họ.

Kiểm Tùng trườn lên người Khảm Khảm. Đôi ngọc thủ của nàng vuốt ve mon trớn bờ lưng gã rồi bầu vào hông. Nàng đã cảm nhận được sự phấn khích tột cùng của Kiểm Tùng. Sự phấn khích đó nhanh chóng lan tỏa qua nàng.

Đôi thu nhân của nàng trở nên đỏ ửng, hoang dại lạ thường và luôn sẵn sàng tiếp nhận lưỡi kiếm tình yêu của tình lang.

Khảm Khảm muốn tặng lại cho tướng công của mình tất cả những cảm xúc mà nàng đang có để được hưởng từ chính Kiểm Tùng. Khảm Khảm oài người lên vừa thốt ra một tiếng rên tình thật ngọt ngào và âu yếm. Âm vực Khảm Khảm tạo ra lọt ngay vào thính nhĩ của Kiểm Tùng. Hắn nghe tiếng rên đó mà không cưỡng được xúc cảm, nhưng xúc cảm kia nhanh chóng bị xua ra khỏi đầu y bằng những lời nói của vị chủ nhân thần bí.

Y nhìn xuống Khảm Khảm.

Nàng đã nhắm đôi thu nhân lại với vẻ mặt đầy chất biểu cảm dung tình dành cho gã.

Cảm giác khoái lạc ập đến với Kiểm Tùng và Khảm Khảm. Nàng vô cùng hoan hỷ với những gì mình đang nhận được từ con người nàng tặng cả trái tim và khối óc. Thế pháp nàng căng ra và chực nổ tung trong dòng khoái lạc ngọt ngào đó thì nghe tiếng nói nhỏ nhẹ của Kiểm Tùng rót vào thính nhĩ.

- Ta cần nàng.

Giọng nói và ngôn từ của Kiểm Tùng thật ngọt ngào đối với nàng. Xúc cảm khoái lạc đang tràn về và lời nói đó của Kiểm Tùng càng làm cho xúc cảm kia dần trải mênh mông hơn. Khảm Khảm toan cất lời đáp lại câu nói tình của Kiểm Tùng thì chi pháp của y đã điểm vào tâm huyệt nàng.

Ngôn chi pháp của Kiểm Tùng chẳng khác nào mũi trùy thủ từ từ xuyên qua trái tim Khảm Khảm.

Sắc mặt nàng tái đi, người hơi rút lại, nhưng cái đau buốt thấu từ trái tim vẫn không sao xua được xúc cảm khoái lạc đang tràn về khóa lấp trên mọi góc ngách cơ thể nàng.

Khảm Khảm oai người. Mắt nàng tối sầm lại, hai cánh môi mấp máy liên tục nhưng không thốt thành lời. Khảm Khảm chỉ bật ra một tiếng rên khẽ khi cái đau và khoái lạc hòa quyện vào nhau để nàng trút hồn ra khỏi xác mà chẳng biết điều gì vừa xảy đến với mình.

Kiểm Tùng đặt thủ cấp của Khảm Khảm lên trụ đá rồi bước vào vòm cửa. Trong gian thạch thất, thụng y bí nhân đã chờ sẵn y. Thụng y bí nhân chấp tay sau lưng, nhìn vào vách thạch thất.

Kiểm Tùng bước đến sau lưng thụng y bí nhân rồi quỳ xuống. Y nói :

- Thuộc hạ đã lấy mạng nương tử mình.
- Kể từ hôm nay người sẽ là Vô Tâm Nhân. Bồn tọa sẽ đích thực truyền thụ võ công tối thượng cho người.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tâm sự Hoàng Quốc Túy

Bộ đầu Dương Triều Mục bung chén rượu đưa đến Hoàng Quốc Túy.

- Thiếu gia... mời...

Hoàng Quốc Túy bung chén nhưng mắt vẫn cứ đăm đăm nhìn hai ả kỹ nữ đang uốn éo thân hình như muốn phơi những vùng kín ra trước mắt y. Hoàng Quốc Túy nuốt nước bọt, mắt chăm chăm rơi vào thân thể hai ả kỹ nữ.

Dương Triều Mục mỉm cười. Y giả là :

- Thiếu gia ắt cũng đã cao hứng?

Hoàng Quốc Túy nhìn lại Dương Triều Mục gượng cười :

- Như thế này thì sao bồn thiếu gia có thể chịu đựng nổi nữa chứ.

Y thè lưỡi liếm hai cánh môi dày và thâm rồi chặc lưỡi thờ dài.

Dương Triều Mục đứng lên nói :

- Hây... thiếu gia uống với ty chức một chén rượu này nữa... ty chức sẽ cáo lui để thiếu gia được tự nhiên hành sự.

Không chờ Hoàng Quốc Túy có đồng lòng với mình hay không, Dương Triều Mục dốc chén rượu uống cạn. Y lật úp chén đặt xuống bàn rồi nói :

- Thiếu gia cứ tự nhiên hưởng lạc, ty chức sẽ đứng canh phòng bên ngoài cho thiếu gia.

Y quay lại nói với hai ả kỹ nữ đang uốn éo.

- Hai nàng ở lại đây chăm sóc cho Hoàng thiếu gia chu đáo đó. Nếu Hoàng thiếu gia phạt ý bồn bộ đầu không để yên cho hai nàng đâu.

Dương Triều Mục nói rồi bước ra ngoài và đóng sầm cửa lại sau lưng mình. Cửa vừa đóng lại hai ả kỹ nữ bước đến hai bên Hoàng Quốc Túy, hai ả bá láp vai họ Hoàng. Một ả nũng nịu nói :

- Thiếu gia... thiếu gia chịu ai nào?

Về bối rối khăn trương hiện rõ trên khuôn mặt Hoàng Quốc Túy. Y toan đẩy hai ả ra thì hai ả lại bá cứng lấy gã.

Ả bên trái lúc lắc thân người rồi nói :

- Thiếu gia... thiếu gia cùng thiếp động phòng nha... thiếp sẽ hầu hạ thiếu gia như phu nhân ở nhà và còn hơn cả phu nhân nữa.

Ả bên phải thì ghì vai Hoàng Quốc Túy xuống :

- Thiếp hông chịu đâu, phải có thiếp nữa.

Hai ả vừa nói vừa dựng Hoàng Quốc Túy đứng lên toan kéo gã về phía mộc sà đã chuẩn bị sẵn nhưng Hoàng Quốc Túy đẩy hai ả ra. Gã vùng vằng nói :

- Không phải là bọn thiếu gia hồng muốn nhưng bọn thiếu gia hồng được.

Ả bên trái nói :

- Hồng được là sao... thiếu gia đã vào trong kỹ lâu rồi mà lại sợ phu nhân ở nhà ả?

- Ta làm gì có phu nhân mà sợ... tại vì hồng được là hồng được...

Ả bên phải nũng nịu nói :

- Hồng có phu nhân làm phiền thiếu gia mà lại hồng được, chẳng lẽ với hai trang giai nhân sắc nước hương trời như Di Di và Linh Linh vẫn không hợp mắt thiếu gia sao?

Ả nói rồi phá lên cười.

Tiếng cười của Linh Linh khiến Hoàng Quốc Túy nóng bừng mặt như thể vừa phải nhận một gáo nước sôi tạt thẳng vào mặt. Sắc diện y đỏ bừng lên.

Di Di và Linh Linh nhận ra ngay vẻ mặt ngượng ngùng của Hoàng Quốc Túy. Hai ả dẫn tay y.

Di Di nói :

- Chẳng có ai tốt phúc hơn thiếu gia, hường một lúc những hai trang giai nhân tuyệt đẹp nhất của kỹ lâu.

Linh Linh dẫn tay gã :

- Thiếu gia cùng chúng thiếp ân ái đi kéo bộ đầu đại nhân sẽ quở trách chúng thiếp không biết hầu hạ thiếu gia.

Hoàng Quốc Túy đỏ mặt giật mạnh tay lại.

Hành động của Hoàng Quốc Túy khiến Di Di và Linh Linh sửng sờ.

Linh Linh hỏi tiếp :

- Hoàng thiếu gia... thiếu gia sao vậy?

Hoàng Quốc Túy vói tay bưng bầu rượu tu ừng ực. Rượu chảy ra hai bên mép gã.

Di Di gạt lại bầu rượu khiến Hoàng Quốc Túy sửng sờ.

Nàng lườm Hoàng Quốc Túy.

- Di Di và Linh Linh có làm gì để thiếu gia phật ý không? Di Di và Linh Linh đã không làm gì khiến thiếu gia phật ý mà còn muốn bồi tiếp chàng thật chu đáo nữa. Thế mà thiếu gia lại...

Hoàng Quốc Túy khoát tay :

- Đừng có nói nữa... chẳng lẽ bọn thiếu gia phải nói thật cho hai nàng biết.

Linh Linh nắm tay Hoàng Quốc Túy.

- Thiếu gia có chuyện gì thế?

Men rượu làm nóng, lại thêm hai ả Di Di và Linh Linh chèo kéo, Hoàng Quốc Túy không dẫn được sự bức bối mà gắt giọng nói :

- Bọn thiếu gia đã là thái giám rồi hai nàng biết không?

Di Di và Linh Linh mở to mắt hết cỡ nhìn Hoàng Quốc Túy. Hai nàng những tưởng mình nghe nhầm.

Di Di lặp lại lời nói của Hoàng Quốc Túy :

- Thiếu gia đã là thái giám...

Di Di vừa dứt lời thì Linh Linh bùm miệng cười khúc khích. Thấy Linh Linh cười Hoàng Quốc Túy càng đỏ mặt sượng sùng hơn.

Y gắt giọng nói :

- Nàng cười cái gì?

Linh Linh nhìn gã bụm miệng cười.

Thấy nàng cười bất giác Hoàng Quốc Túy sa sầm mặt. Vẻ mặt sa sầm bất nhẫn của y buộc Linh Linh ngưng ngay tràng tiểu ngạo của mình. Nàng cúi mặt nhìn xuống mũi hài lí nhí nói :

- Thiếu gia miễn thứ cho Linh Linh.

- Hừ... bốn thiếu gia đang đau khổ mà nàng cười.

Di Di nhìn Hoàng Quốc Túy.

- Thiếu gia là thái giám à? Sao vào kỹ lâu làm gì? Thái giám đâu có ai bức vào kỹ lâu đâu.

Hoàng Quốc Túy nhăn mặt giả là nói :

- Nếu bốn thiếu gia là thái giám chẳng nói làm gì. Ta chẳng phải thái giám nhưng cũng chẳng khác thái giám, có rượu mà chẳng được uống rượu, có kiếm mà chẳng được dùng kiếm, tức anh ách trong lòng. Còn đau khổ hơn cả bọn thái giám trong đại nội.

Y vừa nói vừa bóp chặt tay lại biểu thị sự phẫn uất của mình. Rồi buông tiếng thở dài rên rí :

- Sao ta khổ như thế này chứ, biết đến bao giờ bốn thiếu gia mới thoát khỏi cái khổ này đây, tức ời là tức...

Linh Linh nhìn Hoàng Quốc Túy tò mò hỏi :

- Thiếu gia nói Linh Linh không hiểu được. Thiếu gia không phải thái giám mà lại là thái giám. Có rượu mà không dụng được là sao chứ?

Hoàng Quốc Túy giữ mạnh hữu thủ rồi nói :

- Nàng chẳng hiểu gì cả. Mà làm sao ta có thể tự giải bày với nàng được.

Y buông tiếng thở dài rồi nghiêm giọng :

- Mà chuyện này hai người không được nói với ai nhé.

Di Di hỏi :

- Ngay cả với Dương bộ đầu cũng không được nói?

- Không. Nói ra khiến ta xấu mặt sao. Khi nào ta uống được rượu, dụng được kiếm thì ta sẽ nói cho hai nàng biết.

Y thở ra, ngồi xuống bàn bưng bầu rượu nhìn Di Di và Linh Linh.

- Còn bây giờ hai nàng làm sao thì làm, miễn bộ đầu Dương Triều Mục tưởng tượng ra đang hành lạc là đủ rồi.

Nói rồi Hoàng Quốc Túy lấy ra một tờ ngân phiếu đặt lên bàn.

- Đây là phần của hai nàng đó.

Di Di nhận ngay tờ ngân phiếu liếc mắt nhìn qua. Ả mỉm cười với Hoàng Quốc Túy rồi nhìn lại Linh Linh. Ghé miệng vào tai Linh Linh, Di Di thầm thì mà Hoàng Quốc Túy chẳng nghe được tiếng nào.

Di Di và Linh Linh sánh bước đi đến tràng kỷ rồi ngồi xuống.

Hai ả kỹ nữ ôm nhau đồng loạt phát ra tiếng rên đầy chất dục tình khá ồ. Mặc dù không tham gia vào hoạt cảnh giả vờ của Di Di và Linh Linh nhưng chỉ nghe tiếng rên hỗn hên của hai ả phát ra thôi Hoàng Quốc Túy đã cảm thấy rạo rức vô cùng.

Tiếng rên rí giả vờ của Di Di và Linh Linh khiến gã căng thẳng cực độ, cố gắng lắm mới nén sự kích động dâm tà đang trời dậy trong mình. Hoàng Quốc Túy nghe hai nàng giả vờ rên mà bật khóc thổn thức.

- Sao ta lại khổ thế này chứ? Có rượu mà chẳng được uống, ta thêm nhỏ cả nước bọt mà chỉ biết đứng nhìn.

Y thốt xong câu đó liền khoát tay :

- Đủ rồi... đủ rồi, đừng có rên rí như vậy nữa kéo bốn thiếu gia động tâm thì ta mất mạng bởi độc thảo đoạn trường mắt.

Y nói rồi đứng hẳn lên bước ra cửa biệt phòng. Hoàng Quốc Túy đứng ngay ngưỡng cửa lưỡng lự, y nhìn lại Di Di và Linh Linh với ánh mắt tiếc rẻ và lo âu. Buông tiếp một tiếng thở dài nữa, Hoàng Quốc Túy mới đẩy cửa bước ra ngoài.

Y đóng sầm cửa lại sau lưng mình.

Dương Triều Mực nhìn Hoàng Quốc Túy.

- Đạo này sức khỏe thiếu gia tốt thật..... Ti chúc mừng cho thiếu gia.

Nghe Dương Triều Mực nói câu khen nịnh hót này, Hoàng Quốc Túy càng bức bối hơn, y gắt giọng :

- Bốn thiếu gia khỏe là khỏe thế nào?

Bộ đầu Dương Triều Mực giả là cười nói :

- Ti chúc đứng ngoài nghe hai ả kỹ nữ hót trong biệt phòng mà kích động cả người. Chỉ có thiếu gia mới khiến cho hai ả đó hót như vậy.

- Tại hai ả đó muốn hót chứ ta có bắt họ hót với hiết gì đâu.

- Nếu không có thiếu gia thì làm sao hai ả kia hót chứ?

Hoàng Quốc Túy đưa mắt lờm Dương Triều Mực.

- Bốn thiếu gia không muốn họ hót thì họ cũng tự động hót mà thôi.

Y nói rồi chấp tay sau lưng sải bước tiến ra cửa kỹ lâu. Dương Triều Mực bước theo sau Hoàng Quốc Túy, y giả là nói :

- Thiếu gia... chừng nào chúng ta sẽ quay lại kỹ lâu.

Hoàng Quốc Túy sa sầm mặt. Y gắt giọng :

- Chừng nào ta chưa gặp được Đường Thâm sẽ không quay lại kỹ lâu nữa.

Y thờ dài nghĩ thầm: “Đường Thâm, sao ngươi trốn biệt đi đâu mất, không giao thuốc giải cho bốn thiếu gia, ngươi ác với ta vừa vừa thôi chứ. Uyển Thanh bốn thiếu gia đã trả lại cho ngươi rồi, ngươi còn định đẩy dọa ta đến bao giờ nữa đây”.

Y dừng bước nhìn Dương Triều Mực.

- Bộ đầu về nha môn đi, bốn thiếu gia muốn đến đây một lát.

- Thiếu gia không cần ti chúc theo hộ tống à?

- Ồ... mà ta nghĩ cũng không cần đâu... ta có thể tự lo liệu cho mình được mà.

- Vậy ti chúc cáo từ.

Hoàng Quốc Túy miễn cưỡng gật đầu :

- Đi đi.

Dương Triều Mực đi rồi, Hoàng Quốc Túy mới thở dài, y đứng thừ ra một lúc rồi thả bước đi một mạch đến phủ Huyện lệnh Chu Tàn.

Y bước vào phủ huyện, bọn gia nhân thấy Hoàng Quốc Túy khúm núm cúi gập người.

Hoàng Quốc Túy hỏi :

- Chu Uyển Thanh tiểu thư của các ngươì có trong phủ không?

- Dạ có..... Hoàng Quốc Túy thả bước vào trong huyện phủ. Y đi thẳng một mạch đến gian biệt thất của Chu Uyển Thanh.

Y đứng ngoài cửa gian biệt thất như một gã nô hầu không dám làm kinh động đến chủ nhân. Chờ cho tiếng đàn bên trong ngưng hẳn y mới dám gõ cửa.

Tiếng của Chu Uyển Thanh cất lên :

- Ai..

Hoàng Quốc Túy lúng túng khi nghe tiếng của nàng. Chu Uyển Thanh mở cửa, nàng sững sờ khi thấy Hoàng Quốc Túy.

- Hoàng thiếu gia... sao thiếu gia lại đến đây?

Chu Uyển Thanh vừa hỏi dứt câu thì Hoàng Quốc Túy quỳ ngay xuống trước mũi hài của nàng :

- Chu Uyển Thanh... ta quỳ gối cầu xin nàng đây.

Chu Uyển Thanh bối rối :

- Thiếu gia... thiếu gia làm gì vậy?

- Ta cầu xin nàng... ta cầu xin nàng.

Chu Uyển Thanh càng bối rối hơn trước những lời nói đầy chất giọng khẩn thiết của Hoàng Quốc Túy. Nàng lắc đầu nói :

- Thiếu gia đứng lên đi... có gì thì nói... làm gì lại quỳ gối trước Chu Uyển Thanh. Nếu người ta biết được, thiếu gia còn mặt mũi nào nhìn người ta nữa.

- Ta không cần mặt mũi, ai cười ta cũng được, miễn nàng thuận lời cứu ta là được rồi. Nàng cứu ta rồi, nàng muốn gì ta cũng chiều mà.

Chu Uyển Thanh buông tiếng thở dài :

- Được rồi... được rồi... thiếu gia đứng lên đi.

Hoàng Quốc Túy nhìn lên nàng.

- Nàng hứa giúp ta đi thì ta mới dám đứng lên.

Chu Uyển Thanh gượng cười nói :

- Có gì thiếu gia từ từ nói... nếu có thể giúp được, Chu Uyển Thanh sẽ không từ chối đâu.

Hoàng Quốc Túy đứng lên, y cúi xuống phui vạt áo rồi nhìn Chu Uyển Thanh nói :

- Ta không muốn làm thái giám nữa. Ta biết người khiến ta rơi vào hoàn cảnh dở khóc dở cười này là Kim Diện Nhân. Mà gã Kim Diện Nhân đó chính là Đường Thâm chứ không phải ai khác.

Y xụ mặt měu máo :

- Ta sẽ không tranh giành nàng với Đường Thâm nữa. Ta biết Đường Thâm yêu nàng nên mới dụng Đoạn Trường Thảo hạ độc ta nhưng ta đã trả nàng về với Huyện lệnh rồi.

Hoàng Quốc Túy đưa tay qua khỏi đầu :

- Ta thề... ta sẽ không làm khó dễ tình yêu của hai người nữa. Ta cũng không bức nhục y nữa chỉ cần Đường Thâm trao giải dược cho ta là được rồi. Còn như không có giải dược, ta sống làm sao được với tình cảnh rượu treo trước miệng mà không được uống.

Y nhăn mặt :

- Hoàng Quốc Túy là thái giám cũng chẳng ra thái giám, là người bình thường cũng chẳng ra người bình thường, khổ đời Hoàng Quốc Túy này quá.

Nghe họ Hoàng tuôn ra những lời nói đó bằng chất giọng bi ai, Chu Uyển Thanh không biết nên cười hay nên giận. Mặt nàng đỏ bừng bởi biết gã định nói gì.

- Thiếu gia nghĩ Từ Nhân Kim Diện là Đường Thâm huynh à?

- Còn ai vào đây nữa. Ngoài Đường Thâm thì còn ai khác.

Y buông tiếng thở dài :

- Ngoài Đường Thâm không còn ai khác. Cái gã gia sư thú vị này hại đời Hoàng Quốc Túy thiếu gia mà.

Gã thốt dứt lời biết mình hơi liền khoát tay như thể có bầy ruồi xuất hiện bất ngờ trước mặt. Vừa khoát tay Hoàng Quốc Túy vừa nói :

- Không... không... ta không nói như vậy... ta không nói như vậy... Đường Thâm là một gia sư biết đạo nghĩa, biết cả lễ nghi nữa chứ không phải là gia sư thú vị. Nhất định Đường Thâm không phải là gia sư thú vị.

Chu Uyển Thanh nghiêm mặt nhìn Hoàng Quốc Túy.

- Nếu thiếu gia nghĩ Đường Thắm huynh là Từ Nhân Kim Diện thì khi Chu Uyển Thanh gặp được sẽ truyền đạt những lời nói của thiếu gia đến huynh ấy.
- Nàng nói giùm ta. Ta cầu xin nàng mở lòng từ bi độ lượng van xin với Đường Thắm cho ta giải được Đoạn Trường Đơn. Nếu không có giải được chắc ta chết mất.
- Sao thiếu gia lại cần giải được Đoạn Trường Đơn?

Hoàng Quốc Túy nhăn mặt trông thật nực cười, hai gò má phúng phính của gã chảy xuống như hai khối mỡ bệu sắp rời khỏi khuôn mặt đầy đặn.

Y vừa tạo bộ mặt khốn khổ vừa nói :

- Nàng còn nói vậy nữa.

Chu Uyển Thanh mỉm cười :

- Chu Uyển Thanh hứa với Hoàng Quốc Túy thiếu gia nhưng lúc này đây Chu Uyển Thanh không biết Đường Thắm huynh ở đâu để tìm huynh ấy mà nói giùm thiếu gia. Nếu Hoàng thiếu gia gặp được Đường Thắm huynh... dẫn huynh ấy về đây nhất định Chu Uyển Thanh sẽ nói giùm huynh.

Hoàng Quốc Túy xoa chiếc cằm tròn trịa, y nheo mày :

- Lạ nhỉ, cái gã Đường Thắm này cho ta uống đoạn trường thảo rồi bỏ đi không thèm lộ mặt đến Giang Tô nữa. Hắn yêu nàng nên mới hại ta, có được nàng rồi thì phải ở bên nàng để tâm sự và giữ lấy nàng chứ, có đâu lại bật vô âm tín...

Y lắc đầu :

- Đường Thắm ơi là Đường Thắm... người có sống khôn thác thiêng thì..... Chu Uyển Thanh trừng mắt nhìn Hoàng Quốc Túy.

Tiếp nhận ánh mắt của nàng Hoàng Quốc Túy bối rối. Y tự tát vào mặt mình :

- Hắn sống thôi chứ chưa có chết, nếu hắn chết thì Hoàng thiếu gia ta cũng tàn đời.

Nghe Hoàng Quốc Túy nói cùng với bộ dạng nào nề kia, Chu Uyển Thanh chỉ muốn bật cười nhưng nàng phải nghiêm mặt. Nàng nghiêm giọng nói :

- Hoàng thiếu gia nói hết rồi chứ?
- Ta nói hết rồi.

Y ôm quyền thủ lễ :

- Chu Uyển Thanh... nàng cứu ta, ta thề sẽ nói đại công này với lão nhân gia để lão nhân gia tăng tước phẩm cho Huyện lệnh lão gia nàng.
- Không cần đâu... chỉ cần thiếu gia tìm được Đường Thắm huynh đưa đến đây hoặc hẹn với Chu Uyển Thanh thì Chu Uyển Thanh sẽ đến gặp Đường Thắm huynh van xin giùm thiếu gia.

Hoàng Quốc Túy ôm quyền :

- Ta cầu xin nàng.
- Chu Uyển Thanh nhận lời nhưng phải gặp được Đường Thắm huynh.
- Ta sẽ tìm y.
- Thiếu gia có thể đi được rồi.

Hoàng Quốc Túy rời phủ Huyện lệnh, y vừa đi vừa lau bầu :

- Đường Thắm ơi là Đường Thắm, trời đất mệnh mông bao la, ta làm sao biết người ở đâu mà tìm. Tại sao ta lại khổ sở thế này chứ. Người biến ta thành một gã thái giám bởi Đoạn Trường Thảo rồi biến đi đâu không biết. Đường Thắm... người đúng là Đường Thắm mà. Tại người mà Hoàng Quốc Túy ta bỗng dưng thấy cuộc đời này mù mịt chẳng có thiết gì nữa.

* * * * *

Hoàng Quốc Túy ngồi tư lự. Y nhìn năm bầu rượu cùng những đĩa cao lương mỹ vị bày trên bàn mà chống tay tựa cằm trông chẳng khác nào gã thất tình chẳng thiết gì đến chuyện ăn uống.

Y chợt nghe tiếng khịt mũi liền ngẩng mặt lên nhìn. Hoàng Quốc Túy nhận ngay ra Định Tĩnh Hành Tẩu. Y trở mắt nhìn lão Định lấp bắp nói :

- Định... Định... Định..... Hành Tẩu Định Tĩnh vượt hàm râu lõm chồm mấy sợi râu bạc nham nhở rồi nói :

- Định... Định cái con khỉ nhà người. Lão phu là Định Tịnh chứ không phải Định Định.

Hoàng Quốc Túy ôm quyền :

- Định Tịnh tiền bối..

Hành Tẩu thân nhiên ngồi xuống bàn.

Lão chẳng cần Hoàng Quốc Túy có nhã ý mời mình hay không mà thân nhiên bưng lấy một bầu rượu. Lão mở nắp bầu rượu chẳng cần chuốc ra cốc mà thân nhiên dốc lên tu luôn một hơi dài. Đặt bầu rượu xuống bàn, lão dùng tay bốc lấy một miếng thịt gà cho vào miệng ăn ngon lành.

Định Tịnh ăn xong miếng thịt gà mới nhìn Hoàng Quốc Túy.

- Hoàng thiếu gia gặp chuyện gì mà cái mặt của Hoàng thiếu gia xem khó coi quá.

- Nếu không có chuyện thì bản mặt Hoàng Quốc Túy đâu có như thế này.

- Bản mặt của Hoàng Quốc Túy khó coi lắm.

Định Tịnh Hành Tẩu dốc rượu tu ngon lành rồi đặt xuống nói :

- Nếu bây giờ có chiếc bánh bao bị dầm ngoài trời mưa, lão hủ có thể ví cái mặt của Hoàng thiếu gia giống như cái bánh bao đó.

Hoàng Quốc Túy nhăn mặt rồi nói :

- Định Tịnh tiền bối ví chi mà ác mồm ác miệng quá vậy. Mặt của Hoàng Quốc Túy cũng có mắt có mũi chứ sao giống cái bánh bao mắc mưa.

Định Tịnh Hành Tẩu gượng cười nói :

- Lão phu nói thế thôi chứ không đến nỗi giống cái bánh bao mắc mưa lắm đâu.

Lão hắt mặt :

- Mà thiếu gia có tâm sự gì vậy?

- Tâm sự gì... Hoàng Quốc Túy đang đi tìm Đường Thâm đây. Tiền bối là bằng hữu với Đường Thâm hẳn biết Đường Thâm ở đâu... có thể cho Hoàng Quốc Túy biết với. Trời đất mệnh mạng thế này bảo Hoàng Quốc Túy biết tìm Đường Thâm ở đâu.

- Hoàng thiếu gia mà đi tìm Đường lão đệ của lão hủ, nghe lạ tai quá. Đường Thâm lão đệ vốn là người bị thiếu gia ghét nhất, cơ sao hôm nay lại có nhã hứng đi tìm.

- Nếu không có chuyện thì Hoàng Quốc Túy cũng chẳng tìm Đường Thâm làm gì. Hoàng Quốc Túy thề...

Y đưa tay qua khỏi đầu.

- Nếu Hoàng Quốc Túy qua được kiếp họa này rồi cách cái mặt cũng không dám đến gần lão đệ của tiền bối, đường ai nấy đi.

- Có cái gì mà Hoàng thiếu gia sợ Đường Thâm vậy chứ, bộ Đường Thâm lão đệ đã biến thành quỷ nhân ám thiếu gia à?

- Đường Thâm còn ám Hoàng Quốc Túy hơn cả quỷ nhân nữa.

Định Tịnh Hành Tẩu phá lên cười.

Nghe Định Tịnh Hành Tẩu cười, Hoàng Quốc Túy sa sầm mặt :

- Có gì mà lão cười chứ?

- Mới hôm qua thiếu gia còn bức hiếp Đường Thâm lão đệ của lão phu, nay thì lại sợ y, không đáng cười sao? Đúng là kiến ăn cá nhưng cũng có lúc cá ăn kiến đúng không?

Hoàng Quốc Túy nhăn mặt :

- Ô... thì kiến ăn cá, cá ăn kiến. Vậy lão có thấy Đường Thâm ở đâu thì dẫn Hoàng Quốc Túy đến gặp y, gặp được Đường Thâm rồi Hoàng Quốc Túy sẽ hậu tạ lão tiền bối.

- Xem chừng Hoàng thiếu gia rất cần gặp Đường Thâm.

Hoàng Quốc Túy gật đầu :

- Không gặp Đường Thắm xem như Hoàng Quốc Túy tàn đời. Hoàng Quốc Túy là nam nhân nhưng lại chẳng là nam nhân, có khổ cho ta không chứ?

Định Tịnh Hành Tẩu đặt bầu rượu xuống bàn :

- Thiếu gia nói gì nghe lạ vậy?

Hoàng Quốc Túy khoát tay :

- Không không... Hoàng Quốc Túy không nói gì cả.

Y nhìn Định Tịnh Hành Tẩu :

- Lão có thể giúp ta tìm Đường Thắm được không?

Định Tịnh Hành Tẩu dốc bầu rượu một hơi dài rồi bốc một miếng thức ăn cho vào miệng. Vừa nhai lão vừa nói :

- Chính lão cũng đang đi tìm Đường Thắm lão đệ.

Hoàng Quốc Túy tròn mắt nhìn Định Tịnh Hành Tẩu :

- Hay... vậy lão cũng giống như ta. Lão cũng đi tìm Đường Thắm như bốn thiếu gia mà lại uống rượu và ăn thức ăn của bốn thiếu gia. Thế là sao hả?

- Hề... lão hù thấy người thù người ra trước một bàn thức ăn và hảo tửu nên ta mới uống và ăn thế người đó chứ.

- Nhưng lão ăn và uống rồi thì cũng phải giúp được Hoàng Quốc Túy này điều gì chứ?

Y chỉ xuống bàn :

- Những thứ này cũng là ngân lượng.

- Sao đối với lão người keo kiệt như vậy chứ?

- Y... lão chẳng giúp gì cho ta sao ta lại hao tổn vì lão chứ, không được đâu.

Định Tịnh Hành Tẩu dẫn bầu rượu xuống bàn, hừ nhạt rồi nói :

- Lão hù thử người thôi chứ người muốn tìm được Đường Thắm phải cần đến lão đó. Không có lão phu người đừng mong tìm được Đường Thắm lão đệ của ta.

Hoàng Quốc Túy sững mặt nhìn Định Tịnh Hành Tẩu, y xuống giọng nhỏ nhẹ :

- Lão tiền bối nói thật chứ?

Định Tịnh Hành Tẩu vỗ tay vào ngực mình :

- Ngoài ta ra chẳng ai tìm được Đường Thắm lão đệ cả.

- Vậy xin tiền bối giúp Hoàng Quốc Túy.

Định Tịnh Hành Tẩu trừng mắt nhìn Hoàng Quốc Túy, lão gắt giọng nói :

- Ta mới uống có một bầu rượu, ăn vài miếng người đã tỉnh rồi, bây giờ còn bầu ta giúp cho người cái nữa. Người có nhiều ngân lượng thì phung phí cho đám kỹ nữ lầu xanh, còn với người như lão thì người lại keo kiệt bủn xỉn.

- Tiền bối miễn thứ cho Hoàng Quốc Túy mà... tiểu bối chỉ nói vậy thôi.

Y bưng bầu rượu tự tay mở nắp rồi trao tận tay Định Tịnh Hành Tẩu.

- Tiền bối dùng thêm bầu rượu nữa nhé.. uống thật nhiều vào, ăn thật nhiều vào, bao nhiêu tiểu bối cũng lo cho tiền bối cả. Đừng có ngại... đừng có ngại.

Định Tịnh Hành Tẩu vuốt cằm giả là nói :

- Người đã bắt đầu hiểu ra rồi đó.

Định Tịnh Hành Tẩu vừa nói vừa toan dốc bầu rượu lên miệng thì nghe tiếng ho khan, tiếng ho đó buộc lão và Hoàng Quốc Túy nhìn ra cửa. Một gã công tử bận bạch y tay cầm quạt bước vào. Gã công tử đó có phong thái cực kỳ phong lưu và khôi ngô tuấn tú.

Y bước đến bàn Định Tĩnh Hành Tẩu và Hoàng Quốc Túy :

- Lão tiền bối và Hoàng công tử đây có ý tìm Đường Thắm, lão tiền bối và công tử có thể cho tại hạ tháp tùng theo được chứ?

Hoàng Quốc Túy nhìn gã Lục công tử nói :

- Chẳng lẽ công tử cũng bị trúng Đoạn Trường Thảo để biến thành thái giám không ra thái giám, người bình thường không ra người bình thường sao?

Lục công tử tròn mắt nhìn Hoàng Quốc Túy :

- Hoàng thiếu gia nói gì thế? Sao lại thái giám không ra thái giám, người bình thường không ra người bình thường?

- Thì Lục công tử cũng giống như tại hạ đây, nếu không sao đi tìm Đường Thắm làm gì. Gã Đường Thắm đó thật lợi hại, gặp nam nhân có phong độ hơn là gã biến họ ngay thành thái giám. Có lẽ gã muốn độc chiếm tất cả nữ nhân trên thế gian này.

Gã công tử họ Lục nhìn sững Hoàng Quốc Túy :

- Tại hạ không hiểu ý của Hoàng Quốc Túy thiếu gia.

- Lục công tử nghiệm lại mình sẽ hiểu ngay ý của Hoàng Quốc Túy mà. Chính vì ta có phong độ nên mới bị ra nông nỗi này, giờ thì đi tìm y nhưng chẳng biết ở đâu.

Định Tĩnh Hành Tẩu nói :

- Hoàng Quốc Túy... ngươi biến ra cái gì?

Hoàng Quốc Túy lắc đầu :

- Khó nói lắm

Định Tĩnh Hành Tẩu nghiêm giọng :

- Ngươi không nói ra ta sẽ không dẫn ngươi đi tìm Đường Thắm.

- Lão muốn biết thì cứ hỏi Lục công tử đây. Y cũng đồng cảnh ngộ với Hoàng Quốc Túy đó, có gì lão cứ hỏi y. Y sẽ nói cho lão biết thái giám mà không phải thái giám là cái gì. Như ta đây nè, có rượu mà không được uống, có kiếm mà chẳng được dùng.

- Rượu sẵn đó sao ngươi không uống?

- Lão không biết gì cả.

Y nhìn lại Lục công tử.

- Lục túc hạ... Hoàng Quốc Túy ta nói không được nhưng có thể các hạ nói được... nói cho lão biết đi. Nói ra chuyện này... chỉ thẹn thùng mà thôi.

Lục công tử nhìn Hoàng Quốc Túy :

- Tại hạ chẳng hiểu cái gì cả... Hoàng thiếu gia muốn tại hạ nói gì?

Hoàng Quốc Túy nhìn Lục công tử :

- Vậy túc hạ không bị giống như ta à, không bị cho uống Đoạn Trường Thảo để trở thành thái giám bất đắc dĩ sao?

Lục công tử nheo mày, y xòe quạt che ngang miệng ho khan một tiếng rồi nói :

- Cái gì là thái giám bất đắc dĩ, cái gì là Đoạn Trường Thảo, tại hạ chẳng hiểu cái gì cả. Tại hạ chẳng biết mình giống huynh ở chỗ nào.

Định Tĩnh Hành Tẩu nhìn Hoàng Quốc Túy vồn vã hỏi :

- Có gì thì ngươi nói đại ra đi, úp úp mở mở lão hủ đây bực bội lắm. Nếu ngươi không nói ra ta không dẫn ngươi đi tìm Đường Thắm đâu.

Lão nói rồi dốc hồ lô tu luôn một hơi dài. Dàn bầu rượu xuống bàn, Định Tĩnh Hành Tẩu nói :

- Lão phu đang rửa tai để nghe ngươi nói đây.

Hoàng Quốc Túy lúng túng, y nhìn Định Tĩnh Hành Tẩu :

- Tại hạ thổ lộ sự thật rồi, lão nhất định dẫn Hoàng mỗ đi tìm Đường Thâm?

Định Tĩnh Hành Tẩu gật đầu :

- Lão phu hứa.

Hoàng Quốc Túy gần giọng :

- Quân tử bất hí ngôn.

- Hề... cái tên ôn dịch này...

Thấy bộ mặt sa sầm của Định Tĩnh Hành Tẩu, Hoàng Quốc Túy vồn vã nói :

- Tiểu bối nói... tiểu bối nói...

Định Tĩnh Hành Tẩu lờm gãi.

- Muốn nói thì nói nhanh lên đi. Đừng có ưỡm à ưỡm ờ nữa, lão phu đây bực lắm rồi.

Hoàng Quốc Túy bung bầu rượu tu một ngụm rồi đặt xuống bàn. Y chậm rãi thuật lại những sự việc xảy ra trong ngày song hỷ của gã với Chu Uyển Thanh.

Nghe Hoàng Quốc Túy kể xong, Định Tĩnh Hành Tẩu phá lên cười khanh khách.

Nghe lão Định Tĩnh Hành Tẩu cười, Hoàng Quốc Túy sượng chín cả người, y miễn cưỡng nói :

- Tiền bối... chuyện đó đâu có gì đáng cười chứ, tiền bối phải tội nghiệp cho Hoàng Quốc Túy thì đúng hơn.

- Sao không đáng cười được?

Lục công tử chen vào :

- Tại hạ nghĩ Hoàng đại ca đây đã nói ngoa đồ oan cho Đường Thâm rồi.

Hoàng Quốc Túy nhìn Lục công tử.

Lục công tử nhìn gã rồi đưa chiếc quạt lên ngang miệng khẽ ho một tiếng. Y nhìn Hoàng Quốc Túy nói tiếp :

- Tại hạ tin Đường Thâm huynh không là con người như Hoàng đại ca đây nói.

- Ta là người trong cuộc, ngươi là người ngoài cuộc thì biết gì, không phải Đường Thâm thì là ai chứ? Y biết bốn thiếu gia lấy Chu Uyển Thanh làm nương tử nên hại đời ta nhưng chuyện đó bốn thiếu gia xem như cho qua. Ta không thèm giành giật với y nữa nhưng đôi lại y phải trao giải dược cho ta.

- Hoàng đại ca đoán chắc là Đường Thâm huynh chứ?

- Ô... nếu như gã không đeo mặt nạ dát vàng thì ta thấy chân diện mục của y rồi nhưng vì hắn đeo mặt nạ nên ta không nhận ra y, y còn đôi giọng the thé nữa.

Lục công tử nheo mày :

- Thế thì Hoàng đại ca đâu có thấy mặt Đường Thâm.

- Y đeo mặt nạ dát vàng thì làm sao ta thấy mặt được. Nhưng đích thực chỉ có hắn mới hại ta thôi.

- Tại hạ tin người đó không thể là Đường Thâm huynh.

Hoàng Quốc Túy gất giọng nói :

- Cái gã này... ngươi biết bằng bốn thiếu gia à.

Lục công tử phe phẩy quạt nói :

- Chuyện này hẳn có điều uẩn khúc. Tại hạ sẽ tìm cho rõ căn cơ cội nguồn nhưng tại hạ đoán chắc một điều người đeo mặt nạ đó không phải là Đường Thâm bởi tại hạ biết Đường Thâm huynh là người như thế nào.

Hoàng Quốc Túy chau mày :

- Bỏn thiếu gia không nói chuyện với người mà chỉ muốn gặp Đường Thâm thôi.

Y nhìn lại Định Tĩnh Hành Tẩu :

- Lão tiền bối... lão là bằng hữu với Đường Thâm, có thể dẫn Hoàng Quốc Túy tìm y chứ.

- Thú thật với người, lúc này đây lão phu cũng không biết Đường Thâm đang ở đâu.

Hoàng Quốc Túy mở to đôi con ngươi hết cỡ, y xằng giọng nói :

- Thế lão nói muốn giúp ta là giúp thế nào?

Lục công tử đứng lên, y nhìn Định Tĩnh Hành Tẩu :

- Định tiền bối... nếu như tiền bối có gặp Đường Thâm huynh thì nói với huynh ấy có một người họ Lục muốn gặp huynh ấy.

- Lão phu sẽ nói lại.

- Đa tạ tiền bối.

Nhìn lại Hoàng Quốc Túy, Lục công tử từ tốn nói :

- Nếu như tại hạ gặp được Đường Thâm huynh sẽ nói với huynh ấy những gì Hoàng đại ca đã trải qua và đang hứng chịu. Nếu như Đường Thâm huynh đúng là người đeo mặt nạ dát vàng đó thì tại hạ sẽ thỉnh cầu huynh ấy giải độc cho huynh.

Hoàng Quốc Túy phấn khích hẳn lên :

- Túc hạ... Hoàng Quốc Túy ta nhờ túc hạ. Nếu chuyện này suôn sẻ ta sẽ hậu đãi túc hạ.

Lục công tử khoát tay nói :

- Không cần đâu, cáo từ.

Y vừa quay bước thì Định Tĩnh Hành Tẩu đứng lên nói :

- Hề...

Lục công tử nhìn lại Định Tĩnh Hành Tẩu :

- Tiên sinh muốn chỉ giáo?

- Lão hủ muốn biết mối quan hệ giữa công tử với lão đệ của ta?

Lục công tử mỉm cười từ tốn nói :

- Tiền bối gặp Đường Thâm huynh và nói với huynh ấy có Lục Y Phụng đi tìm huynh ấy thì huynh ấy sẽ nói cho tiền bối biết văn bối là ai. Tiền bối và Hoàng đại ca bảo trọng.

Y nói rồi đi thẳng ra ngoài tửu quán.

- Già công tử khôi ngô tuấn tú này là ai nhỉ, ta từng là bằng hữu của Đường Thâm nhưng chưa hề thấy y nhắc đến hắn bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Trở lại giang hồ

Đường Thâm và Ý Thi đang đứng đối mặt với nhau, chàng nhìn nàng ôn nhu hỏi :

- Nàng cùng đi với tại hạ chứ?

- Huynh có chuyện của huynh còn Ý Thi có việc riêng của Ý Thi.

- Vậy chúng ta sẽ tạm biệt ở đây. Ý Thi cô nương bảo trọng, nếu như có cơ hội, chúng ta sẽ gặp nhau. Nàng định sẽ đi đâu?

- Huynh lo cho Ý Thi à?

- Tại hạ nghĩ rằng nàng không nên quay về Kim Diện bang.

- Ý Thi có nói rằng mình sẽ quay về Kim Diện bang đâu.

Nàng gượng điếm nụ cười.

- Có duyên thì Ý Thi và huynh sẽ gặp lại. Đường Thâm, huynh bảo trọng.

Đường Thâm gật đầu.

- Ý Thi bảo trọng, ít ra tại hạ và nàng cũng đã có thời gian sống bên nhau trên một con thuyền.

- Ở bên nhau nhưng giữa Đường Thâm huynh và Ý Thi lại là một khoảng cách xa vời vợi.

Đường Thâm gượng cười, chàng ôn nhu nói :

- Đường Thâm không quên nàng.

Chàng buông tiếng thở dài :

- Cáo từ.

Ý Thi vội vã hỏi :

- Huynh sẽ đi về đâu?

- Đến Phong Vân cung.

- Huynh có chuyện ở Phong Vân cung?

- Tại hạ cần đem những thứ mình đã có được ở Từ Vong đảo đến Phong Vân cung.

Ý Thi mỉm cười gật đầu, nàng từ tốn nói :

- Phong Vân cung là chốn bí hiểm huynh cần thận đó.

- Đường Thâm đến đó bằng sự quang minh chính đại, chẳng có gì phải ngại Phong Vân cung. Đường Thâm đi đây.

Ý Thi gật đầu.

- Huynh bảo trọng.

Nàng đã thoát ra lời nói này đến lần thứ ba mà cứ như còn muốn nói nữa, bấy nhiêu đó đủ biết Ý Thi quan tâm đến Đường Thâm như thế nào rồi.

Đường Thâm gượng cười khê gật đầu rồi quay bước, chàng toan thì triển khinh công bằng mình đi thì một tiếng pháo hiệu nổi lên. Cùng với pháo hiệu đó, những gã hắc y nhân với bọn người vận võ phục xám rầm rập xông tới. Những gã đó vây lấy Đường Thâm và Ý Thi.

Đường Thâm nheo mày nhìn mười hai người đó. Chàng trang trọng nói :

- Các vị đại ca muốn gì?

Gã vận võ phục xám có cái bốt đen gần nửa khuôn mặt với bộ dạng lực lưỡng, chau đôi mắt lạnh lùng nhìn chàng và Ý Thi.

- Ngươi có những thứ gì trong người hãy bỏ ra hết.

Đường Thâm nhưng mày, giả là nói :

- Hóa ra chư vị huynh đệ đây là thảo khấu ư?

- Không sai.

Ý Thi nhìn gã một lúc rồi nói :

- Nếu bốn cô nương đoán không lầm thì đại ca đây là Chử Đồng.

Gã đại hán nhìn sững nàng :

- Sao cô nương biết Chữ mỡ?

Đường Thâm nhìn sang nàng. Ý Thi bước đến hai bộ, nàng điểm nụ cười mỉm :

- Chữ huynh nhìn kỹ xem... có nhận ra ai không?

Chữ Đồng nhìn chăm chăm. Đôi chân mày rậm của y nhú lại như thê đang lục lọi trong trí nhớ mình. Y nhìn Ý Thi một lúc rồi ngập ngừng nói :

- Nàng... nàng có phải là Ý Thi?

Ý Thi gật đầu.

- Đúng rồi... huynh đã nhận ra Ý Thi.

Chữ Đồng nhìn sững Ý Thi gần như không chớp mắt.

- Thì ra Ý Thi muội... muội... Y bước đến trước mặt nàng.

- Ý Thi... có thật là Ý Thi không? Có đúng là muội không?

- Ý Thi đã nhận ra huynh mà huynh không nhận ra Ý Thi sao?

Chữ Đồng đặt tay lên vai nàng.

- Ý Thi... đúng rồi... muội chính là Ý Thi. Ta không thể nhìn sai được.

Chữ Đồng nói rồi ôm chầm lấy Ý Thi, nghẹn ngào nói :

- Chữ Đồng huynh ngờ đâu sẽ không bao giờ gặp lại Ý Thi nữa.

Buông tay nhìn chăm chăm vào mặt nàng. Ý Thi mỉm cười.

Đường Thâm thở phào như trút xong gánh nặng trên vai mình.

Chữ Đồng nhìn Đường Thâm. Ý Thi nói :

- Huynh ấy là Đường Thâm, bằng hữu tri âm của Ý Thi.

- Suýt chút nữa thì Chữ mỡ đã làm càn. Đường Thâm huynh đệ miễn thứ nhé.

- Không biết thì sao trách Chữ đại ca được.

Nhìn lại Ý Thi, Chữ Đồng nói :

- Ý Thi muội... chúng ta cùng về thủy trại thôi.

Nàng nhìn Chữ Đồng rồi nhìn sang Đường Thâm. Chữ Đồng nói với Đường Thâm :

- Chữ mỡ mời Đường huynh đệ.

- Nếu huynh có nhã ý, Đường Thâm đâu dám từ chối.

Ý Thi mỉm cười với vẻ mặt vô cùng hoan hỷ, mọi người theo Chữ Đồng về thủy trại của y. Thủy trại của Chữ Đồng tọa lạc trên một bãi đất rộng nằm ven biển, mặt trong là những vách núi dựng đứng bao bọc như một bức tường thành.

Về đến thủy trại, y sai thuộc hạ bày ngay đại yến thết đãi Ý Thi và Đường Thâm. Ý Thi hỏi :

- Sao Chữ Đồng huynh lại là Trại chủ Thủy trại này?

Bưng chén rượu dốc lên miệng uống cạn, Chữ Đồng nói :

- Khi muội bị cống nạp cho bọn Tam Vương trên Quý Đầu sơn, huynh uất ức đã nổi loạn và bị nha sai đóng bè đẩy ra biển, huynh may mắn được Hải Triều Lãnh Ông cứu mạng, hận bọn Tam Vương huynh thề sẽ tróc nã chúng. Nhưng kẻ trên núi người dưới biển chẳng thể làm gì nhau được. Hận vẫn là hận.

Ỗ Thi nhìn sang Đường Thắm, rồi dòi mắt lại Chữ Đồng.

- Huynh đã dựng ra thùy trại để...

Nàng bỏ lửng câu hỏi giữa chừng.

Chữ Đồng nhìn nàng phá lên cười.

- Muội cho Chữ huynh là hải tặc chứ gì? Thật ra huynh cũng là hải tặc nhưng huynh chỉ cướp của bọn phú thương mà chia lại cho người hàn vi như ta với muội ngày xưa thôi.

- Nói gì thì nói, huynh vẫn là hải tặc.

Chữ Đồng cười sang sảng :

- Huynh biết như vậy mà, khi ta đứng trên mỏm đá thấy chiếc lâu thuyền của muội, liền phục kích chờ cơ hội, hóa ra chủ nhân của lâu thuyền đó lại là Ỗ Thi.

Ỗ Thi gượng cười.

- Muội không phải là chủ nhân của chiếc lâu thuyền đó đâu.

- Thế ai mới là chủ nhân, Đường Thắm huynh đệ đây à?

Chữ Đồng nhìn lại Ỗ Thi.

- Không ngờ Chữ Đồng huynh lại được gặp Ỗ Thi muội, hãy kể cho huynh biết chuyện lưu lạc của muội.

Ỗ Thi gượng cười.

- Chuyện dài dòng lắm... mà muội cũng không muốn nhắc lại làm gì.

Chữ Đồng chuốc rượu ra chén rồi chìa về phía nàng và Đường Thắm.

- Nào... chúng ta cùng uống chén rượu hội ngộ. Mời Đường huynh đệ, mời muội.

- Mời Chữ Đồng đại ca.

Ba người cùng cạn chén.

- Ỗ Thi muội... cuối cùng huynh và muội đã tái ngộ, muội sẽ không rời khỏi đây chứ? Ngày xưa huynh là kẻ hàn vi, hôm nay huynh đã khác xa rồi, Chữ Đồng đại ca có tất cả mọi thứ dành cho muội.

Đường Thắm nhìn nàng.

Nàng lưỡng lự rồi nói :

- Nếu huynh muốn muội ở lại đây thì không được làm hải tặc nữa.

Chữ Đồng nheo mày rồi phá lên cười.

- Được... huynh sẽ không làm hải tặc nữa mà sẽ ngày ngày dong buồm ra khơi đánh cá sinh sống.

Đường Thắm thở phào nhìn nàng, chàng ôm quyền hướng về Chữ Đồng :

- Chữ đại ca quả là anh hùng hảo hán.

- Đường huynh đệ quá khen rồi... ta không đáng với lời khen đó đâu.

Ỗ Thi nghiêm giọng nói :

- Điều thứ hai muội muốn là tiêu diệt Quý Đầu sơn của Tam Vương.

Chữ Đồng nghiêm nét mặt lại.

- Huynh muốn điều đó lắm chứ!

Y buông tiếng thở dài.

- Nhưng chưa làm được bởi vì bọn Tam Vương trên Quý Đầu sơn có thực lực rất lớn, ngoài thực lực đó ra, sau lưng y còn có cao thủ võ lâm hỗ trợ.

Đường Thâm lên tiếng :

- Nếu Chử đại ca có ý thảo phạt Tam Vương Quý Đầu sơn, Đường Thâm sẽ giúp đại ca một tay.

Chử Đồng nhìn chàng bằng ánh mắt nghi ngại. Y gượng cười rồi nói :

- Thử sinh như Đường Thâm huynh đệ sao phù hợp với chuyện này?

Ỗ Thi xen vào :

- Chử Đồng huynh yên tâm, có Đường huynh nhúng tay vào thì bọn chúng chẳng thể nào trụ được trên Quý Đầu sơn.

- Muội...

Nàng chuốc rượu ra chén, vừa chuốc rượu, Ỗ Thi vừa nói :

- Huynh phải tin muội.

Chử Đồng miễn cưỡng nói :

- Được... huynh tin muội. Nếu đã quyết như vậy, ngày mai Chử Đồng huynh sẽ kéo toàn bộ thuộc hạ cùng Đường Thâm huynh đệ lên Quý Đầu sơn. Nếu không nhờ được cái gai Tam Vương Quý Đầu sơn, Chử Đồng cứ anh ách trong lòng.

Ỗ bưng chén rượu :

- Chúng ta cùng uống

* * * * *

Quý Đầu sơn.

Đường Thâm, Chử Đồng và Ỗ Thi cùng hơn năm mươi người kéo đến chân núi, từ trên núi cũng bấy nhiêu người đó kéo xuống, đi đầu bọn lâu la là Tam Vương, ba người đều vận cẩm y trông thật oai phong.

Hai bên dàn thành thế trận đối mặt với nhau, lâu la của Tam Vương Quý Đầu sơn đều lăm lăm binh khí trên tay với vẻ mặt hung tợn.

Chử Đồng gằn giọng nói :

- Chử Đồng ta hôm nay đến đây quyết một trận sống còn với các ngươi.

Tam Vương Ôn Giã phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa chỉ tay vào Chử Đồng.

- Tên thất phu họ Chử kia... Quý trại của Tam Vương Quý Đầu sơn chưa đến tróc nã thủy trại của ngươi thế mà ngươi đã vội dẫn xác đến nạp mạng rồi, ngươi tưởng ngươi là ai mà có thể đòi sánh ngang với Quý trại của chúng ta chứ?

Ỗ nói rồi lia mắt nhìn Ỗ Thi, đôi chân mày của y nhíu lại.

- Cô nương kia... bọn Trại chủ thấy quen quen.

- Ôn trại chủ không nhớ bọn cô nương chứ bọn cô nương không bao giờ quên Ôn trại chủ.

- A... ta nhớ rồi... nàng chính là Ỗ Thi.

Sắc diện Ỗ Thi đỏ bừng.

- Ôn trại chủ nhớ ra rồi đó.

- Là nàng thì bọn Trại chủ làm sao quên được.

Ỗ nhìn lại Chử Đồng.

- Chử Đồng thất phu... ngươi khá lắm... ngươi đem cả Ỗ Thi cống nạp lần thứ hai cho bọn Trại chủ.

Chử Đồng gằn lên :

- Chữ Đồng ta đến đây không phải để cống nạp mà đến để hóa kiếp cho các ngươi.

- Thật là nực cười. Một nhóm thủy tặc nhỏ nhoi mà dám đối đầu với Quý trại. Bỏ Trại chủ lấy đầu ngươi rồi sẽ thu nạp bọn người kia.

Ôn Giã nói rồi chấp tay sau lưng lững lững bước ra.

Chữ Đồng cũng bước ra.

Ôn Giã gần giọng nói :

- Chữ Đồng thất phu... xuất thủ đi.

- Chữ Đồng ta đâu có ngại ngươi.

Vừa nói Chữ Đồng vừa vận công lướt thẳng đến Tam Vương Quý Đầu sơn Ôn Giã. Y vừa áp sát đối phương vừa tung ra hai thoi quyền với dư kinh mãnh liệt.

Ôn Giã không tránh mà dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng.

“Chát...”

Sau âm thanh khô khốc do quyền và chưởng chạm phải nhau. Tam Vương Quý Đầu sơn Ôn Giã thối lại ba bộ, trong khi Ôn Giã phải thối bộ thì Chữ Đồng hoàn toàn chiếm thượng phong.

Y dần đến tiếp tục công ra hai thoi quyền, chính vào thời khắc Chữ Đồng vừa toan phát tác thoi quyền thì Đường Thâm chợt nghe tiếng gió lạ, vừa nghe âm thanh đó Đường Thâm biết có sự biến xảy ra, chàng lách vai thi triển bộ pháp thần kỳ lướt ngang trước mặt Chữ Đồng, cùng với bộ pháp linh hoạt thần kỳ đó, Đường Thâm dùng hai ngón tay kẹp lấy mũi phi châm chực ghim vào tử huyệt của Chữ Đồng.

Chàng dạng chân nhìn Nhị Vương và Nhất Vương.

- Hai vị Trại chủ đừng nên giờ trở bĩ ỏi đó, hãy để cho Ôn Giã trại chủ và Chữ Đồng phân tranh bằng sự quang minh chính đại.

Nhị Vương và Nhất Vương trở mắt nhìn Đường Thâm, vẻ mặt sững sờ của Cam Tức và Tịnh Quốc Hưng chứng tỏ họ rất sững sờ trước thân pháp và thủ pháp của chàng.

Nhị Vương buột miệng hỏi :

- Ngươi là ai?

- Tại hạ là Đường Thâm, bằng hữu của Chữ Đồng trại chủ.

Chàng vừa nói vừa thối bộ.

Chữ Đồng lờ mắt nhìn Cam Tức và Tịnh Quốc Hưng.

- Lũ các ngươi chỉ là một bọn tiểu nhân bỉ ổi, không phải là anh hùng hảo hán. Hôm nay Chữ Đồng ta sẽ tróc nã các ngươi.

Nói rồi Chữ Đồng đạp chân bước đến Ôn Giã. Y vừa tung tiếp ra một thoi quyền vừa nói :

- Có bản lĩnh thì đỡ quyền công của ta.

Ôn Giã miễn cưỡng dựng song chưởng đón đỡ.

“Ầm...”

Y thối liền bốn bộ, thân ảnh lách lư như cây sậy trước cơn giông.

Chữ Đồng đắc thế gầm lên :

- Nằm xuống.

Y vừa nói vừa toan xuất quyền kết thúc cuộc đấu thì một đạo kinh lướt tới bổ đến y, Chữ Đồng dựng quyền đón lấy đạo chưởng đó.

“Chát...”

Lần này đến lượt Chữ Đồng mất thế thượng phong. Y bị trượt dài ra sau những ba trượng. Sắc diện tái nhợt, máu từ hai cánh mũi nhiều xuống.

Sự biến đột ngột đó khiến Đường Thâm cũng phải ngỡ ngàng. Một người vận xảm y đeo kim diện lướt đến. Thấy xảm y nhân đeo kim diện, đôi chân mảy

của Đường Thâm nhủ lại.

Xám y Kim Diện Nhân chấp tay sau lưng gần giọng nói :

- Chữ Đồng... người dám làm náo loạn Quý Đầu son là tự tìm cái chết cho mình rồi.

Đường Thâm bước lách ngang, án giữa Chữ Đồng và Kim Diện Nhân.

- Tại hạ không để tôn giá thực hiện điều đó.

- Tử Vong Sứ mà không thực hiện được ư?

- Tại hạ cũng từng là Tử Vong Sứ.

- Người từng là Tử Vong Sứ mà muốn can ta à?

- Trước đây thôi còn bây giờ thì tại hạ đã trả lại chiếc mặt nạ dát vàng vô nghĩa kia rồi.

- Thế thì người phải chết.

Tử Vong Sứ vừa nói vừa điểm mũi gậy. Thân ảnh của y vụt lướt lên cao bốn trượng, từ trên cao y vồ thẳng xuống Đường Thâm hai đạo phách không chừng tập kích chàng.

Đường Thâm không né tránh mà dùng đến tuyệt học Kim Cang thần chi mà Sát Thần Lục Đại Thiên đã dạy cho chàng, hai đạo chi khí của chàng tợ như hai mũi dùi khổng lồ đẩy bật hai đạo phách không chừng rồi xuyên thẳng vào tâm trung của Tử Vong Sứ.

“Chát... chát...”

Tử Vong Sứ lộn ngược trở lại rồi rơi huyếch xuống đất, đôi bàn thủ của y tuộm máu rùng rùng.

Đường Thâm lắc vai, thi triển bộ pháp thần kỳ lướt vụt tới, trào thủ vuren ra.

“Soạt...”

Chàng tước lấy chiếc mặt nạ dát vàng trên mặt của Tử Vong Sứ.

Bộ mặt đỏ chạng đỏ chịt của gã hiện ra. Y đứng thừ ra nhìn Đường Thâm.

- Người...

Đường Thâm bóp chặt chiếc mặt nạ dát vàng thành một khối tròn vo trong lòng bàn tay mình rồi quăng về phía gã, chàng nhặt nhẻo nói :

- Tôn giá về báo lại với Kim Diện môn chủ rằng: “Đường Thâm đã quay về Trung Nguyên, Môn chủ hãy chuẩn bị bồi tiếp Đường Thâm”.

Gã Tử Vong Sứ nhìn chiếc mặt nạ dát vàng tròn vo dưới chân mình. Y như người thất hồn rồi bất thành linh rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống đó, y lướt thẳng đến Đường Thâm.

- Đền mạng cha ta...

Gã Tử Vong Sứ tợ con thú đói, hung tợn lao đến con mồi. Dồn tất cả nội lực bỏ ra một đạo kinh khí để lấy mạng Đường Thâm.

Đường Thâm nheo mày. Chàng dựng chương đón thẳng đỡ thẳng.

“Ầm...”

Lần này gã Tử Vong Sứ bắn ngược ra sau tợ một cánh diều đứt dây rồi rơi huyếch xuống đất nằm bất động.

Ôn Già, Cam Túc, Tịnh Quốc Hưng đều sững sờ.

Làm sao Tam Vương không sững sờ trước sự biến này. Tử Vong Sứ là lá chắn của Quý Đầu son thế mà bị thảm bại dưới tay của Đường Thâm quá dễ dàng. Kể từ nay Tam Vương Quý Đầu son đâu còn chỗ dựa.

Ôn Già, Cam Túc, Tịnh Quốc Hưng cả ba gã đầu thê trong phút chốc mà từ bỏ quyền lực Trại chủ của mình. Cả ba đồng loạt lắc vai lướt đến Đường Thâm và cùng ra tay một lượt.

Tam Vương Quý Đầu son liên thủ phát động chương công tập kích chàng.

Đường Thâm không né tránh mà dựng chương đỡ thẳng lấy những đạo kinh của Tam Vương Quý Đầu son.

“Àm... Àm... Àm”.

Tam Vương Quý Đầu son trượt dài trên mặt đất, cuối cùng bỏ nhào xuống đất với vẻ mặt thất thần thất sắc.

Đường Thâm nhặt nhẽo nói :

- Các nguoi chưa phải là đối thủ của ta đâu.

Tam Vương vẫn ngồi bệt dưới đất trong khi bọn lâu la Quý Đầu son nhón nháo, thậm chí có kẻ bỏ chạy.

Đường Thâm nhìn lại Chử Đồng nói :

- Chử huynh, phần sau là do huynh định đoạt, Đường Thâm không can dự vào. Nhưng làm gì thì huynh cũng lấy lòng độ lượng của trang hảo hán mà định liệu sự quyết định của mình.

Chử Đồng nhìn Đường Thâm, y ôm quyền nói :

- Đường huynh đệ, Chử Đồng này sẽ ghi tạc lời nói này. Ta sẽ giải tán Quý Đầu son và cả thủy trại rồi cùng với Ý Thi dong buồm ra khơi tìm chốn bình an trên đại dương.

Đường Thâm gật đầu.

- Nếu có dịp, đệ sẽ đến thăm huynh.

- Chử mỗ sẽ chờ.

Chàng mỉm cười nhìn Chử Đồng.

* * * * *

Ý Thi ngồi bên Đường Thâm tay bó gối nhìn về phía trước. Đường Thâm từ tốn nói :

- Nàng muốn nói gì với ta?

Nhìn sang Đường Thâm, Ý Thi nói :

- Huynh biết những gì Ý Thi phải trải qua rồi, từ một thực nữ, Ý Thi bị cống nạp cho Tam Vương, rồi sau đó bị bán vào thanh lâu, cuối cùng thì được chủ nhân chuộc ra và trở thành nô nữ của Kim Diện môn.

Đường Thâm gượng cười, từ tốn đáp lời nàng :

- Bây giờ nàng quay lại với cuộc sống bình thường của một người bình thường. Đường Thâm tin vào Chử Đồng huynh, ngày mai hai người lại dong buồm ra khơi tìm một cuộc sống an nhàn nơi vùng đất nào đó trên đại dương, cuộc sống an nhàn đó rất quý, Ý Thi ráng giữ lấy.

Ý Thi gật đầu. Nàng bất ngờ nắm lấy tay Đường Thâm, chàng không khỏi bối rối bởi hành động này của nàng. Đường Thâm bối rối nhưng vẫn để tay mình trong tay Ý Thi.

Ý Thi nói :

- Dù phương trời góc biển nào, Ý Thi cũng không bao giờ quên Đường Thâm huynh.

- Đường Thâm rất thích khi nghe câu nói này.

Ý Thi nhìn chàng.

- Có một điều này Ý Thi muốn nói với huynh.

- Nàng muốn nói gì?

- Trong giang hồ có một người mà Đường huynh phải tránh xa, tránh thật xa càng xa càng tốt.

- Tại sao phải tránh?

- Tất cả nam nhân gặp người đó đều đã thân bại danh liệt.

- Ai..

- Thánh Cô Kim Điện.

Chàng giả là cười rồi nói :

- Thánh Cô Kim Điện là gì mà ghê gớm như vậy? Đường Thắm tin trên thế gian này không có cái gì là tuyệt đối cả cho dù đó là Thánh Cô Kim Điện.

- Ý Thi chỉ nói vậy thôi.

- Vậy Ý Thi biết Thánh Cô Kim Điện là ai không?

Ý Thi lắc đầu :

- Chân diện mục thì Ý Thi không rõ, nhưng Ý Thi biết bất cứ ai, cho dù với danh phận gì thì cũng không thoát khỏi bàn tay của Thánh Cô Kim Điện. Nếu huynh có thể đi với Ý Thi và Chử huynh thì hay quá.

- Đường Thắm có nhiều chuyện phải làm tại Trung Nguyên không thể đi cùng với nàng và Chử huynh được.

Chàng rút tay lại và mỉm cười :

- Đường Thắm chỉ cầu chúc cho nàng và Chử huynh có được những ngày vui vẻ an nhàn là ta mãn nguyện rồi.

- Biết bao giờ Ý Thi mới có thể gặp lại huynh?

- Sao lại không? Nếu chúng ta có duyên thì lo gì không có cơ hội gặp lại nhau.

Ý Thi gượng cười, nàng nhìn chàng khẽ gật đầu.

- Có duyên lại có cơ hội gặp nhau.

- Đúng như vậy.

- Ngày mai chia tay, Ý Thi mong sớm có cơ hội đó.

Đường Thắm và Ý Thi cùng đứng lên. Hai người im lặng nghe tiếng gió đêm thổi.

Đường Thắm nhìn sang Ý Thi.

- Có lẽ ta nên chia tay nhau ở đây.

- Huynh đi gấp vậy sao? Đêm chưa tàn mà.

Đường Thắm gượng cười.

- Ngày mai hay đêm nay cũng vậy thôi.

- Ý Thi muốn đêm nay được ở bên Đường Thắm huynh.

Đường Thắm mím môi :

- Ý Thi... càng lưu luyến bao nhiêu càng khó chia tay chừng nấy. Chử huynh có lẽ đang chờ nàng.

Ý Thi quay mặt nhìn thẳng vào mắt Đường Thắm.

- Biết bao giờ thì Ý Thi mới được gặp lại huynh.

Nàng lắc đầu buông tiếng thở dài.

- Điều người ta mơ ước khó bao giờ đạt thành ước nguyện.

- Ta không nghĩ như nàng đâu.

Chàng đặt tay lên vai nàng :

- Một ngày nào đó. Đường Thắm sẽ tìm đến thăm hai người.

- Đường Thắm huynh...

Đường Thắm gượng cười buông tay ra khỏi vai Ý Thi, chàng khẽ gật đầu.

- Huynh đi đây.

- Đường Thảm huynh...

Không để cho nàng nói dứt câu, Đường Thảm lắc vai thi triển khinh công bỏ đi, Y Thi nhìn theo bóng chàng mà lệ trào ra khóe mắt, Chử Đồng tử trong bóng tối bước ra đến gần Y Thi.

- Đường Thảm đi rồi à?

- Huynh ấy đi rồi, không biết bao giờ muội mới được gặp lại huynh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Bá Kỳ tử lệnh

Đường Thảm chậm rãi thả bước tiến về phía tòa đại đường kim điện môn. Khi chàng dừng bước trước cửa tòa đại đường thì từ bên trong hai hàng cao thủ vận võ phục bó chên, mặt đeo kim điện ào ào lướt ra. Họ đứng thành hai hàng dọc kéo dài từ cửa đại đường đến tận Đường Thảm. Lia mắt nhìn qua hai hàng cao thủ Kim Điện môn, Đường Thảm mới chấp tay sau lưng thả bước chậm rãi tiến vào trong.

Đồng Kiều Thiếu ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, phía sau là bức hoành phi thêu vàng nhật quang rực rỡ. Lão nhìn xuống Đường Thảm bằng ánh mắt khinh khinh.

Đường Thảm dừng bước nhìn lên Đồng Kiều Thiếu. Chàng ôm quyền thủ lễ :

- Đường Thảm đã quay lại Trung Nguyên.

- Bốn Môn chủ những tướng đầu ngươì chẳng còn quay lại Trung Nguyên được nữa chứ?

- Đường Thảm quay lại Trung Nguyên bởi vì tại hạ là người được lựa chọn.

Đồng Kiều Thiếu vuốt cằm

- Ngươi là người được lựa chọn. Ngươi lựa chọn gì nào?

Đường Thảm nhìn thẳng vào mắt Đồng Kiều Thiếu.

- Đường Thảm là người được lựa chọn tiêu hủy Từ Vong kỳ. Tôn giá hãy cho Đường Thảm biết Từ Vong kỳ là ai?

Chàng vừa nói dứt câu thì Đồng Kiều Thiếu phá lên cười, tiếng cười của lão nghe thật ngạo nghễ và kiêu hùng. Cất ngang tràng tiếu ngạo, Đồng Kiều Thiếu nghiêm giọng nói :

- Đường Thảm... Ngươi nói ngươi là người được lựa chọn để tiêu hủy Từ Vong kỳ ư?

Vừa thốt ra lời đó, Đường Thảm vừa quan sát chân diện của Đồng Kiều Thiếu. Chân diện của Môn chủ Kim Điện môn chẳng có chút thay đổi nào, vẫn giữ nét dửng dưng và kiêu hãnh.

Y vuốt râu rồi nói :

- Đường Thảm... nếu ngươi tự cho mình có thiên chức đó thì trước hết hãy bước qua xác của Môn chủ.

- Môn chủ là chủ nhân Từ Vong kỳ.

- Bốn Môn chủ có phải là chủ nhân Từ Vong kỳ hay không thì trước tiên ngươi hãy thể hiện bản lĩnh của mình trước đã.

- Nếu tôn giá cho đó là một yêu cầu.

- Bốn Môn chủ cũng muốn biết ngươi đã thay đổi như thế nào sau khi đến Từ Vong đảo và quay lại Thừa Lĩnh Thiên để tiêu hủy Từ Vong kỳ.

Đồng Kiều Thiếu vừa nói vừa đứng lên.

Lão chấp tay sau lưng thả bước chậm rãi xuống những bậc tam cấp và dừng chân trước mặt chàng.

- Người có đủ bản lĩnh chứ?
- Nếu Đường Thâm cảm thấy mình không có đủ bản lĩnh thì đã không tìm đến đây.
- Rất khí khái.
- Tôn giá xuất thủ đi.
- Ta đâu e ngại điều đó.

Nói dứt lời Đồng Kiều Thiếu giang rộng hai tay, y vào cuộc với thế đứng như một cánh chim đại bàng xòe cánh.

Đường Thâm đâu dám xem thường Môn chủ Kim Diện môn. Chàng nghiêm mặt vận hóa công phu. Một bức tường ảo khí phát triển bao bọc lấy thể pháp chàng.

Đôi song thủ của Đồng Kiều Thiếu xuất hiện hai quả cầu khí huyền ảo.

Lão nhật nhөө nói :

- Người chuẩn bị rồi chứ?
- Mời Môn chủ.

Chàng vừa nói dứt câu thì Đồng Kiều Thiếu đẩy hai quả cầu khí trên song thủ hướng vào Đường Thâm. Hai quả cầu tụ khí chạm vào quả bóng hộ thể của Đường Thâm phát nổ dữ dội.

“Ầm...”

Dư kinh phát tác ra bốn phương đẩy bọn Kim diện nhân lão đảo. Cả tòa đại điện rung chuyển cùng với những âm thanh răng rắc.

Đồng Kiều Thiếu vẫn đứng một chỗ nhưng đôi cước pháp của y lún sâu xuống sàn gạch, sàn gạch rạn nứt dấu chân chim. Phía đối diện Đường Thâm vẫn đứng y chỗ cũ, quả bóng khí hộ thể chàng càng lung linh kỳ ảo hơn.

Hiện tượng đặc biệt đó khiến Đồng Kiều Thiếu vô cùng kinh ngạc. Lão buột miệng thốt :

- Y...
- Đến lượt thảo sinh trả lễ cho tôn giá.

Đường Thâm vừa nói vừa tạo ra hai đạo khí xoay tròn như hai chiếc ma hoàn lướt thẳng đến Kim Diện môn chủ Đồng Kiều Thiếu.

Đồng Kiều Thiếu không thể né tránh mà dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng vào hai chiếc ma hoàn bằng khí kinh đó.

“Ầm... ầm...”

Họ Đồng thối lại hai bộ sau hai tiếng sấm chưởng dữ dội. Lão chưa kịp đề khí thì lại có hai chiếc ma hoàn tụ khí lướt đến. Không còn sự lựa chọn nào khác hơn, Kim Diện môn chủ phải dựng chưởng chống trả.

Lại thêm hai tiếng sấm động nổ ra. Liền sau hai tiếng sấm động đó, Đồng Kiều Thiếu thối lại bộ.

Lão vừa trụ thân thì lại thấy hai chiếc ma hoàn to hơn, lớn hơn quay tròn trong không gian lướt đến lão. Lần này thì Đồng Kiều Thiếu quả là mất tự chủ bởi nhận thức rõ uy lực của hai chiếc ma hoàn tạo ra bằng khí công của Đường Thâm. Mặc dù nhận biết điều đó nhưng lão lại lúng ta lúng túng, kim diện Môn chủ gần như rơi vào thế gọng kềm do Đường Thâm tạo ra mà tiến cũng không được thối cũng không xong. Tình thế của lão như cá bị giăng vào lưới, chim bị mắc bẫy, chỉ còn biết chờ đợi thảm cảnh đến với mình.

Khoảnh khắc sau cùng trước khi Kim Diện môn chủ Đồng Kiều Thiếu có thể mất mạng bởi tuyệt đỉnh công phu của Đường Thâm thì bất ngờ có hai chiếc ma hoàn tụ khí lướt vụt ngang nện vào đôi ma hoàn tụ khí của chàng.

“Ầm... ầm...”

Dư kinh của bốn chiếc ma hoàn tạo ra đẩy bật những gã Kim diện nhân ngã nhào xuống sàn.

Thụng y nhân xuất hiện. Y như từ trong bức hoành phi bước ra qua vòm cửa bí mật.

Đường Thâm hóa giải thần công hộ thể nhìn thụng y nhân, chiếc mũ trùm đầu cùng vương lụa đen che phần dưới chỉ chừa hai mắt sáng ngời của thụng y nhân chiếu vào chàng.

Đồng Kiều Thiếu vội ôm quyền :

- Chủ nhân.

Thụng y nhân cất giọng the thé :

- Tránh ra đi.

Môn chủ Kim Diện môn tuân lệnh lui về sau.

Thụng y nhân đứng trên khán đài Kim Diện môn chấp tay sau lưng nhìn Đường Thâm. Đôi tinh nhãn của y tựa như hai luồng sắc quang chực xuyên thủng hai con ngươi của chàng.

Y bắt ngờ ngửa mặt lên cười the thé. Tiếng cười của thụng y nhân khiến Đường Thâm chau mày. Chàng không khỏi bất nhẫn trước giọng cười mà quái này.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, thụng y nhân nói :

- Đường Thâm công tử đã từng là người của Kim Diện môn, tức từng là sứ giả Từ Vong kỳ. Sao lại muốn tiêu hủy Từ Vong kỳ. Hành động đó có phải là hành động phản môn không?

- Rất may tại hạ chưa đeo chiếc mặt nạ vô tâm kia vào mặt mình. Còn bây giờ tại hạ không phải là người của Kim Diện môn nữa. Tại hạ là người được lựa chọn để tiêu hủy Từ Vong kỳ. Tôn giá là chủ nhân Từ Vong kỳ?

- Chủ nhân Từ Vong kỳ... không ai biết chủ nhân Từ Vong kỳ là ai? Nhưng không ai kháng được Từ Vong kỳ. Nếu như Đường Thâm bước được qua xác của ta. Huỳnh y kim diện nhân hy vọng công tử mới có thể biết được chủ nhân Từ Vong kỳ đó.

- Đồng môn chủ cũng đã nói vậy với tại hạ. Lời nói của Đồng môn chủ hẳn tôn giá nghe được.

- Môn chủ Kim Diện môn không thể biết chủ nhân Từ Vong kỳ đâu.

- Vậy tôn giá biết?

- Đúng... bốn nhân có thể biết, nhưng chỉ sợ Đường công tử không hội đủ bản lĩnh để buộc bốn nhân phải nói ra bí mật đó.

- Chỉ cần Đường Thâm thắng tôn giá thì tôn giá sẽ nói chứ?

- Nhưng nếu Đường Thâm công tử thua thì sao nào?

- Tôn giá muốn tại hạ làm gì? Sẽ trở thành Từ Vong Sứ à?

- Đường Thâm đã từng là Hắc Y Sứ của Kim Diện môn rồi, đâu cần phải buộc Đường Thâm đảm đương trọng trách mà công tử đã từng từ chối nó Đường Thâm nghiêm giọng :

- Vậy tôn giá sẽ buộc Đường Thâm làm gì nào?

- Tìm Kim Đồ của Bạch Vân trang. Sao... đồng ý với bốn nhân chứ?

Đường Thâm ôm quyền :

- Phát ngôn như phá thạch.

- Được, phát ngôn cửu đỉnh.

Thụng y nhân vừa nói vừa ra dấu cho tất cả bọn cao thủ Kim Diện môn và Đồng Kiều Thiếu rời khỏi đại điện Kim Diện môn.

Khi tất cả lui hẳn ra ngoài rồi thụng y nhân mới lắc vai. Đôi cước pháp của y chẳng hề dịch chuyển nhưng thân ảnh lại phiêu bồng là đã lướt xuống rồi dừng lại trước mặt chàng.

Thụng y nhân nhìn vào mắt chàng, nghiêm giọng nói :

- Để bốn nhân xem Lục Đại Thiên đã truyền thụ cho công tử những gì?

Đường Thâm cau mày :

- Tôn giá cũng biết Sát Thần Lục Đại Thiên?

- Bốn nhân biết rành hơn công tử. Nào... xuất thủ đi.

Đường Thảm dồn khí vào Đan Điền tạo ngay ra một quả cầu hộ thể bao bọc châu thân mình.

Phía đối diện, thụng y nhân cũng đề khí bao bọc ra quả cầu khí chẳng khác gì chàng.

Sự giống nhau của võ công khiến chàng phải lơ mắt nhìn, Đường Thảm nghĩ thầm: “Chẳng lẽ Lục Đại Thiên Sát Thần cũng truyền thụ võ công tối thượng của lão cho con người này?”.

Chàng vừa nghĩ vừa quan sát màn khí công hộ thể của đối phương.

Thụng y nhân khẽ điểm mũi giày. Thân ảnh của y từ từ bay lên cao. Đường Thảm cũng nhấc mình lên cao ngang với đối thủ.

Thụng y nhân giả là nói :

- Khá lắm... không ngờ chỉ trong thời gian ngắn chưa bao lâu mà Đường Thảm công tử lại tiếp nhận được võ học cao siêu của Sát Thần Lục Đại Thiên. Đúng là công tử có chân mạng học võ.

- Đa tạ lời khen của tôn giá.

- Công tử có học được võ công của Lục Đại Thiên cũng chưa hẳn là đối thủ của ta.

Nói dứt lời thụng y nhân phát ra hai chiếc đạo khí vàng rực xoay tròn công đến Đường Thảm. Chàng cũng phát động hai chiếc đĩa khí chẳng khác gì đối thủ, đón thẳng, đỡ thẳng.

“Àm... Âm...”

Sấm động vang ra dữ dội khi hai chiếc đĩa khí chạm vào nhau. Cả tòa đại đường phát ra những âm thanh răng rắc, ngỡ đâu nó sẽ sập xuống. Lại thêm bốn chiếc đĩa khí nữa chạm thẳng vào nhau.

“Àm... âm...”

Hai đối thủ không ngừng thi triển những chiếc đĩa khí vàng rực công vào nhau, nhưng chẳng bên nào chiếm được thế thượng phong. Một cuộc đấu cân tài cân sức, bên tám lạng, người nửa cân. Trong cuộc đấu người ngạc nhiên không phải là Đường Thảm mà là thụng y nhân. Y hoàn toàn bất ngờ với sự cân tài cân sức này.

Thụng y nhân bỗng lên một tiếng thật lớn, rồi lao thẳng đến Đường Thảm. Chàng cũng đề khí lướt vút đến đối phương. Hai quả cầu khí hộ thể hai người va thẳng vào nhau.

“Àm...”

Cả hai như nhập lại làm một lao vút lên như quả cầu pháo thẳng thiên. Nóc đại điện vỡ tung ra. Hai đối thủ tiếp tục bắn vút lên bầu trời. Cả tòa đại điện không lồ sụp hẳn xuống thành một đồng gạch vụn đỏ nát.

Đường Thảm lẫn thụng y nhân tách ra hai hướng rồi cùng rơi thẳng xuống đất.

Cả hai người cùng té sóng soài trên mặt đất. Đường Thảm cảm thấy khí huyết mình nhộn nhạo, đầu ù mắt hoa và không cưỡng được phải phun ra một vòi máu.

Phía đối diện thụng y nhân chới tay lồm cồm đứng lên và y cũng rùng mình rồi phun ra vòi máu giống hệt như chàng.

Nhìn vào cục trường đủ biết cả Đường Thảm lẫn thụng y nhân đều bị nội thương khá nghiêm trọng.

Đồng Kiều Thiếu với kinh nghiệm lịch duyệt nhận ra ngay điều đó. Y hét lớn :

- Tất cả xông lên.

Lệnh của Đồng Kiều Thiếu ban ra, bọn kim điện Tử Vong Sứ toan xông vào Đường Thảm thì thụng y nhân quát lớn :

- Dừng lại...

Mệnh lệnh của y khiến Đồng Kiều Thiếu lẫn bọn kim điện Tử Vong Sứ đều dừng bước đứng thừ ra như bị trời trồng.

Đường Thảm nhìn thụng y nhân.

Thụng y nhân nói :

- Cuộc đấu hôm nay giữa bốn nhân và công tử xem như cân tài cân sức với nhau. Ta hẹn một lần khác vậy.

- Sự quang minh và khí phách của tôn giá khiến tại hạ phải khâm phục. Được... tại hạ nhận lời tôn giá.

Chàng dùng ống tay áo quạt máu rỉ bên khóe miệng rồi ôm quyền :

- Cáo từ.

Thụng y nhân khẽ gật đầu.

Đường Thâm quay bước thi triển khinh công rồi ngay khỏi cục trường. Thụng y nhân nhìn theo Đường Thâm cho đến khi nhân dạng chàng mất hẳn.

* * * * *

Vừa vận công điều trị thương, Đường Thâm vừa nghĩ thầm: “Thụng y nhân kia là ai sao lại có thể dụng được võ công của Sát Thần Lục Đại Thiên, chẳng lẽ y cũng từ Tử Vong đảo quay về? Mình vừa quay lại võ lâm đã gặp địch nhân cao thủ rồi. Làm sao có thể tìm được chủ nhân đích thực của Tử Vong kỳ. Nếu vậy y phải nhân cơ hội này lấy mạng mình mới phải chứ. Y lại là người quang minh chính đại không nhân cơ hội này mà lấy mạng mình”.

“Cách...”

Âm thanh của cửa mở ra buộc Đường Thâm phải hóa giải thuật vận công điều trị thương. Từ ngoài một người len vào. Người đó chẳng ai khác chính là lão Dụ.

Trên tay lão ôm khư khư vò rượu năm cân.

Đường Thâm thả chân xuống mộc sàn.

- Dụ tiền bối.

- Đường Thâm công tử không ngờ lão hủ mò đến biệt phòng của công tử ngay trong khách điểm này à?

- Thảo sinh có sự bất ngờ.

Hai người ngồi xuống bàn, lão Dụ soạn hai chiếc chén bày ra trước mặt rồi chuốc rượu vào chén. Lão vừa chuốc vừa nói :

- Lão phu có rất nhiều chuyện muốn nói với Đường Thâm công tử.

Lão đặt vò rượu xuống bàn.

- Nhưng trước hết lão phu phải uống với thiếp hiệp một chén. Lâu lắm rồi lão phu và Đường Thâm công tử không đối ẩm với nhau.

Đường Thâm bưng chén.

- Thảo sinh mời tiền bối.

- Mời.

Hai người cùng cạn chén. Uống cạn chén rượu lão Dụ mới quay chén nhìn chàng nói :

- Bỗng dưng Đường Thâm bật vô âm tín, chẳng biết đi đâu. Lão hủ muốn tìm công tử mà không được.

- Văn bối ra một hòn đảo bí mật rồi quay về, về lại trung thổ, văn bối có rất nhiều chuyện phải làm. Nhưng tựu chung không ngoài một thiên chức tìm chủ nhân Tử Vong kỳ.

Lão Dụ vuốt râu.

- Lão hủ có nghe nói đến Tử Vong kỳ. Nhưng chủ nhân Tử Vong kỳ thì chẳng ai biết.

Lão nói rồi mỉm cười nhìn chàng. Lão bưng vò rượu chuốc ra chén. Lão vừa chuốc rượu vừa nói :

- Đường Thâm thiếu hiệp ra mặt đảo và đã gặp Sát Thần Lục Đại Thiên.

Đường Thâm trở mắt nhìn lão Dụ :

- Sao tiền bối biết?

- Đừng cho lão phu là vạn sự thông đó. Thật ra lão phu biết rất nhiều nhưng có những điều nhất thời không thể nói ra được.

Lão bưng chén.

- Mời thiếu hiệp.
- Mời tiền bối.

Hai người cạn chén. Đặt chén rượu xuống trước mặt, lão Dụ từ tốn hỏi :

- Thiếu hiệp sẽ làm gì để tìm ra chân tướng Tử Vong kỳ?
- Dựa vào Kim đồ. Y chắc chắn cần có Kim đồ thì sớm muộn gì cũng xuất đầu lộ diện. Nhưng vừa rồi văn bối đến Kim Diện môn chạm trán với một người thần bí. Người này võ công chẳng khác gì thảo sinh. Có thể y là chủ nhân Tử Vong kỳ.
- Có thể thôi thì chưa chắc chắn.
- Nếu y là chủ nhân Tử Vong kỳ điều này là khó cho văn bối, bởi văn bối chỉ có thể là đối thủ ngang sức với y mà thôi chứ không thể khắc chế y được.
- Người cao vẫn có người cao hơn mà. Trong võ lâm cũng có những ẩn sĩ võ công cao ngất trời nhưng lại không chen chân vào chốn võ lâm giang hồ.

Lão Dụ thò tay vào ngực áo rút ra một mảnh lụa đỏ. Lão đặt mảnh lụa đỏ trước mặt Đường Thâm

- Thiếu hiệp giờ ra xem đi.

Đường Thâm tò mò nhìn lão Dụ rồi mới mở miếng lụa ra xem. Trong miếng lụa đó là mảnh Kim đồ của Bạch Vân trang mà chàng đã trao cho Tử nhân.

Đường Thâm nhìn lại lão Dụ.

- Tiền bối... sao tiền bối lại có mảnh Kim đồ này?
- Tử nhân trao cho lão hủ.
- Tử nhân huynh trao cho tiền bối à?

Lão Dụ gật đầu.

- Tử nhân đã chết rồi, chết bởi tay của Mạch Kiếm Tùng. Nếu y không chết bởi tay Mạch Kiếm Tùng thì cũng chết bởi người khác. Tử nhân đã bị án Tử Vong kỳ. Không một người nào bị án Tử Vong kỳ mà thoát khỏi cái chết.
- Đường Thâm rồi cũng sẽ nhận án tử vong ư?

Lão Dụ buông tiếng thở dài.

- Lão phu không biết được điều đó. Nhưng nếu Đường Thâm thoát được án Tử Vong kỳ là người duy nhất có thể phá hủy Tử Vong kỳ.
- Thảo sinh đã nhận thiên chức đó từ Sát Thần Lục Đại Thiên.

Lão Dụ nhìn vào mắt chàng.

- Lão phu mang mảnh Kim đồ này đến trao cho Đường Thâm..

Lão Dụ lưỡng lự rồi nói tiếp :

- Thiên Thiên cô nương đã rơi vào tay Kim Diện môn rồi. Chỉ có mảnh Kim đồ này mới đổi được mạng của Thiên Thiên cô nương.

Đường Thâm đứng lên.

- Tiền bối... Thiên Thiên muội đã rơi vào tay Kim Diện môn rồi ư?

Lão Dụ vuốt râu, gật đầu.

- Đường Thâm chỉ cần mang mảnh Kim đồ này đến đổi mạng Thiên Thiên, nhất định họ sẽ đổi.
- Sao tiền bối biết họ sẽ đổi?
- Mảnh Kim đồ này quan trọng hơn cái mạng của Thiên Thiên, chỉ vì mảnh Kim đồ này mà Bạch Vân trang rơi vào huyết cảnh, thì một mạng của Thiên Thiên đâu sánh bằng nó.

Lão Dụ chuốc rượu ra chén, vừa chuốc rượu lão vừa nói :

- Còn một điều này nữa, lão muốn nói cho Đường Thâm biết.

Chàng nhìn lão Dụ.

- Tiền bối... đó là điều gì?

- Tử nhân kim diện chính là Thiên Thiên cô nương, nhưng vì sao Thiên Thiên muốn lấy mạng Lục Y Phụng... lão không hiểu được. Tử nhân đã truyền chỉ kiếm cho Thiên Thiên. Nhưng rồi Thiên Thiên lại hành thích Lục Y Phụng. Đó là điều bí ẩn mà lão phu không giải thích được.

Lão nhìn Đường Thâm.

- Công tử có thể giải thích được không?

- Văn sinh cũng không hiểu. Khi nghe tiền bối nói Thiên Thiên là Tử nhân kim diện, thảo sinh cũng không tin, bởi nàng đã đánh thảo sinh bị thương kia mà.

- Đường Thâm gặp Thiên Thiên sẽ hiểu ra thôi. Điều thứ ba lão phu muốn nói với Đường Thâm.

- Tiền bối muốn nói gì nữa?

- Lục Y Phụng yêu Đường Thâm. Lục Y Phụng đã đi đến Giang Tô với Huỳnh y kim diện nhân, Huỳnh y kim diện nhân vọng tìm được Đường Thâm. Đường Thâm hãy tìm gặp Lục Y Phụng. Thời gian không còn nhiều dành cho Đường Thâm và Lục Y Phụng đâu.

Lão nói rồi buông tiếng thở dài, bưng chén rượu, lão Dụ dốc lên miệng uống cạn. Đặt chén rượu xuống bàn lão Dụ nói tiếp :

- Lục Y Phụng là một cô gái tốt nhưng lại chịu bất hạnh rất lớn. Lão hủ nghĩ Huỳnh y kim diện nhân hy vọng Đường Thâm sẽ đem đến cho Lục Y Phụng thời gian vui vẻ còn lại cho Lục Y Phụng. Đường Thâm hãy tìm Lục Y Phụng trước kẻo không kịp.

Đường Thâm chau mày.

- Không kịp là sao? Tiền bối nói thế như có ẩn ý nói Lục Y Phụng không còn sống được lâu hơn nữa?

Lão Dụ gật đầu.

- Lục Y Phụng chắc không sống lâu hơn nữa đâu.

- Văn sinh sẽ đi tìm nàng.

Lão Dụ chuốc rượu ra chén, lão bưng chén rượu.

- Uống với lão phu.

- Mời tiền bối.

Hai người cùng cạn chén. Đặt chén rượu xuống bàn, lão Dụ từ tốn nói :

- Đường Thâm thiếu hiệp đã gặp Lục Đại Thiên?

- Chính Lục tôn giá đã truyền thụ võ công, không phải là chỉ điểm võ công của người cho văn bối.

- Lục Đại Thiên có nói gì với thiếu hiệp không?

- Tiêu hủy Tử Vong kỳ. Muốn tiêu hủy Tử Vong kỳ phải biết chủ nhân Tử Vong kỳ.

- Thế chủ nhân Tử Vong kỳ là ai?

- Sát Thần Lục Đại Thiên cũng không biết, nhưng văn bối có mối tìm ra con người đó.

- Thế thì tốt rồi, bây giờ lão hủ đã có thể nói sự thật. Chính lão hủ đã đưa Đường Thâm vào tử cảnh. Lão hủ cũng là một Tử Vong Sứ. Ta còn là lão nô của Lục Đại Thiên. Còn vì sao Lục Đại Thiên ra ngoài Tử Vong đảo ta cũng không biết.

- Thế tiền bối có biết chuyện gì ngoài Tử Vong đảo không?

- Tử trường. Nơi được dùng để lựa chọn người mang thiên chức tiêu hủy Tử Vong kỳ.

- Nếu văn bối là người được lựa chọn?

- Đường Thâm cũng không có sinh lộ trong đất Trung Thổ này. Đường Thâm đã phá lệ Tử Vong kỳ thì sao có sinh lộ được.

Chàng buông tiếng thở dài.

Lão Dụ nhìn chàng.

- Từ nhân Phùng Tử Hầu đặt Huỳnh y kim diện nhân vào Đường Thắm.

- Tại sao Từ nhân lại chọn Đường Thắm?

- Bởi vì Đường Thắm là người biết giữ đạo làm người. Người có thể ngồi vào ván cờ đối mặt với chủ nhân Từ Vong kỳ chứ không phải là những con cờ để chủ nhân Từ Vong kỳ sai khiến.

Đường Thắm lắc đầu.

- Nếu không có huyết án của Bạch Vân trang và sự sống sót của Thiên Thiên, Đường Thắm không chen chân vào chuyện võ lâm.

- Giũu thì Đường Thắm muốn rút ra cũng không được.

- Văn bối biết, sớm muộn gì Đường Thắm cũng phải nhận án tử bởi chủ nhân Từ Vong kỳ. Khi hai kẻ đối đầu với nhau thì chỉ có một người thắng mà thôi.

Lão Dụ buông tiếng thở dài.

- Nghe Đường Thắm nói câu này, lão phu không biết nói gì hơn, lão hủ đã từng bốn ba khắp giang hồ, Huỳnh y kim diện nhân hy vọng tìm được người cần tìm nhưng chỉ có từ nhân Phùng Tử Hầu mới tìm được. Nếu không có chuyện xảy ra với Phùng Tử Hầu thì y không nhúng tay vào chuyện của lão phu.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đào lý tương tri

Lục Y Phụng trong bộ lót của trang thư sinh khôi ngô tuấn tú đứng bên cạnh Chu Uyển Thanh trước đài thờ Thiên Mẫu Nương Nương, thình thoảng nàng lại liếc nhìn trộm sang Chu Uyển Thanh. Về mặt chân chất sùng bái của Chu Uyển Thanh buộc Lục Y Phụng phải nghĩ nàng đang tơ tưởng đến Đường Thắm.

Chu Uyển Thanh tiến hành đại lễ rồi đứng lên.

Lục Y Phụng nổi gót nàng ra khỏi điện thờ Thiên Mẫu Nương Nương, Lục Y Phụng sải bước nhanh hơn để song hành với Chu Uyển Thanh. Ngọn trầm phiến trong tay nàng phe phẩy ra về rất ung dung tự tại.

Nhận ra có một trang thư sinh công tử đi theo mình, Chu Uyển Thanh không khỏi lúng túng, nàng nhìn sang Lục Y Phụng. Tiếp nhận ánh mắt của Chu Uyển Thanh nhìn mình, Lục Y Phụng tạo ngay nụ cười như đoá hoa hàm tiếu, Lục Y Phụng nhip ngọn trầm phiến rồi nói :

- Trong điện thờ Thiên Mẫu Nương Nương, tại hạ nhận thấy tiểu thư rất thành tâm hướng nguyện. Không biết tiểu thư nguyện cầu gì?

Đôi lưỡng quyền của Chu Uyển Thanh ửng hồng. Nàng miễn cưỡng hỏi :

- Công tử và tôi là người xa lạ, sao công tử lại quan tâm như vậy?

Lục Y Phụng mỉm cười :

- Tại hạ chỉ tò mò một chút thôi. Phàm người ta có tâm sự gì đó mới có sự thành khẩn, thấy tiểu thư thành khẩn, tại hạ nghĩ tiểu thư hẳn có tâm sự kín trong lòng.

- Cho dù Chu Uyển Thanh có tâm sự kín thì cũng không thể thổ lộ cùng với công tử.

- Ôm tâm sự một mình, tiểu thư không thấy nặng nề ư? Có tâm sự mà được người chia sẻ không hay hơn hay sao?

- Chu Uyển Thanh không muốn chia sẻ tâm sự của mình với ai.

Lục Y Phụng quạt nhẹ chiếc trầm phiến rồi nói :

- Nữ nhân có rất nhiều tâm sự và luôn muốn được chia sẻ tâm sự với người khác. Duy chỉ có một tâm sự nữ nhân không muốn chia sẻ cùng ai đó là chữ tình trong trái tim và khối óc của mình.

Chu Uyển Thanh nóng bừng mặt, nàng trang trọng hỏi :

- Công tử là ai mà quan tâm với Chu Uyển Thanh như vậy?
- Tại hạ họ Lục, tục danh Lục Y Phụng. Tại hạ quan tâm đến tiểu thư vì đã nghe tiếng về tiểu thư rất nhiều.

Đôi chân mày lá liễu của Chu Uyển Thanh nhíu lại :

- Công tử đã nghe được những gì về Chu Uyển Thanh?

Lục Y Phụng điểm nụ cười mỉm rồi giả là nói :

- Tại hạ chỉ có thể dùng câu nói này để diễn đạt những gì mình đã nghe được về Chu Uyển Thanh tiểu thư.

Lục Y Phụng nhịp trầm phiến lên tả thủ rồi trang trọng nói :

- Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Chẳng biết câu nói này của nàng tác động thế nào đến Chu Uyển Thanh mà sắc diện nàng chợt ửng đỏ hân lên.

Chu Uyển Thanh che giấu sự ngượng ngùng của mình bằng câu nói :

- Người ta chỉ nói vậy thôi chứ thật ra Chu Uyển Thanh chỉ là một nữ nhân bình thường như bao nữ nhân khác, không đáng nhận câu nói đó của Lục công tử.

Lục Y Phụng lắc đầu.

- Không, không... nếu tại hạ chỉ nghe thôi cũng chưa hẳn đã tin đâu, nhưng khi gặp tiểu thư tại hạ phải tin, tiểu thư là một trang thực nữ mà các đấng mày râu phải tơ tưởng và dán mắt đến, chỉ có điều tại hạ không biết...

Lục Y Phụng bỏ lưng câu nói nhìn sang Chu Uyển Thanh.

Thấy Lục Y Phụng nhìn mình, Chu Uyển Thanh tò mò hỏi :

- Công tử không biết gì?

Lục Y Phụng xòe ngón trầm phiến lên che ngang miệng khẽ ho một tiếng rồi nói :

- Trong trái tim của tiểu thư có đấng nam tử nào chưa?
- Công tử quan tâm đến điều đó?
- Tại hạ biết sự tò mò của mình sẽ mạo phạm đến tiểu thư, nhưng tò mò một chút chắc cũng không sao.

Lục Y Phụng nói rồi nặn ngay nụ cười mỉm trên miệng mình.

Tiếp nhận nụ cười mỉm của Lục Y Phụng, Chu Uyển Thanh cau mày, nàng nghiêm giọng nói :

- Công tử biết sự tò mò của mình là mạo phạm đến Chu Uyển Thanh sao vẫn cứ hỏi?
- Tiểu thư không giận tại hạ chứ?
- Chu Uyển Thanh và công tử mới biết nhau, chuyện tò mò là của công tử, chẳng ai cấm người khác tò mò về mình, nhất là người xa lạ. Chu Uyển Thanh đâu có quyền gì giận công tử?
- Tiểu thư không giận tại hạ là đủ rồi.

Chu Uyển Thanh nhìn sang Lục Y Phụng :

- Nhưng Chu Uyển Thanh không thích người xa lạ tò mò về mình.

Lục Y Phụng lại mỉm cười từ tốn nói :

- Tại hạ tò mò một chút cũng không được sao?

Buông tiếng thở ra, Chu Uyển Thanh lắc đầu :

- Chu Uyển Thanh đã nói rồi... Chu Uyển Thanh không thích bất cứ ai để tâm đến mình và tò mò tìm hiểu Chu Uyển Thanh. Chu Uyển Thanh có cuộc sống riêng của mình và không muốn ai chen vào.

- Tiểu thư ừ mình trong một cái kén tự tạo ra và sống riêng với những tâm sự thầm kín của mình.

Chu Uyển Thanh chợt nhìn sững Lục Y Phụng.

- Sao công tử biết?

- Nữ nhân thường có cá tính đó. Nhất là khi trang nhi nữ đó đang yêu.

Chân diện Chu Uyển Thanh lại nóng bừng lên trong khi Lục Y Phụng che trầm phiến ngang miệng khẽ ho khan một tiếng.

Chu Uyển Thanh nói :

- Công tử rất am tường về nữ nhi.

Lục Y Phụng mỉm cười.

- Tại hạ rất quan tâm đến nữ nhi.

- Trên thế gian này có rất nhiều trang nhi nữ sắc nước hương trời. Công tử có thể đi tìm những trang hồng nhan tri kỷ của mình nhưng đừng bao giờ nghĩ đến Chu Uyển Thanh, cũng đừng tò mò tìm hiểu Chu Uyển Thanh.

Lục Y Phụng nhưng mảy sắc như hai lưỡi kiếm rồi giả là nói :

- Lời nói này của tiểu thư chẳng khác nào một gáo nước lạnh xối vào mặt tại hạ, tại hạ có đáng nhận một gáo nước lạnh như vậy không?

Chân diện Chu Uyển Thanh nóng bừng hơn, nàng lộ vẻ bối rối rồi miễn cưỡng nói :

- Lời nói của Chu Uyển Thanh có điều gì sơ suất mạo phạm đến công tử, rất mong công tử bỏ qua cho. Chu Uyển Thanh xin cáo từ.

Nàng nói rồi sải bước đi nhanh nhưng Lục Y Phụng đã nắm tay nàng giữ lại.

Chu Uyển Thanh bối rối.

- Lục công tử...

Lục Y Phụng buông tay nàng, xò chiếc trầm phiến phe phẩy rồi từ tốn nói :

- Tại hạ đâu có trách tiểu thư mà tiểu thư đã vội bỏ đi như vậy. Tiểu thư đã hỏi tại hạ sao lại tò mò về tiểu thư. Tại hạ còn chưa trả lời câu hỏi của tiểu thư mà.

Chu Uyển Thanh ngượng ngùng.

Nàng miễn cưỡng nói :

- Công tử vì tò mò thôi.

Lục Y Phụng lắc đầu.

- Không... tò mò là một lẽ. Nhưng ngoài tò mò ra còn có một lý do khác.

- Lý do gì?

Lục Y Phụng xòe ngón trầm phiến che ngang miệng khẽ ho một tiếng rồi từ từ nói :

- Tại hạ vì một người bằng hữu của mình.

- Bằng hữu của Lục công tử có liên quan gì đến Chu Uyển Thanh?

Lục Y Phụng nhưng mảy rồi nói :

- Có đấy. Bằng hữu của tại hạ rất yêu tiểu thư. Lúc nào trong tâm thức của bằng hữu tại hạ cũng nghĩ đến tiểu thư. Chính vì thế mà tại hạ mới tìm đến Giang Tô để xem trang hồng nhan mà người bằng hữu kia đa tình như thế nào?

Chu Uyển Thanh gượng cười rồi nói :

- Bằng hữu của công tử để mắt đến Chu Uyển Thanh là chuyện của bằng hữu công tử đâu có liên quan gì đến Chu Uyển Thanh?

Lục Y Phụng mỉm cười rồi nói :

- Có đấy chứ. Nếu không có tại hạ đã không tìm gặp tiểu thư đâu.

Chu Uyển Thanh buột miệng hỏi :

- Liên can gì?

- Bằng hữu của tại hạ yêu tiểu thư đúng là chuyện của hắn. Chữ tình trong tâm của bằng hữu tại hạ rất nặng nhưng không biết tiểu thư như thế nào.

- Chu Uyển Thanh đã có người trong mộng rồi. Nếu công tử có gặp lại người bằng hữu kia thì nói với y rằng đừng bao giờ tơ tưởng đến Chu Uyển Thanh. Công tử giúp Chu Uyển Thanh điều đó chứ?

Lục Y Phụng gật đầu.

- Tại hạ giúp được tiểu thư... nhưng có điều này, tại hạ muốn biết Từ nhân kim diện là ai?

Chu Uyển Thanh sa sầm mặt.

- Từ nhân kim diện... công tử muốn nói...

- Thì người đeo mặt nạ dát vàng đã đầu độc Hoàng Quốc Túy thiếu gia trong ngày hoan hỉ của y và tiểu thư. Điều thứ hai, tiểu thư nói đã có ý trung nhân mà vẫn chấp nhận thành hôn với Hoàng Quốc Túy. Những điều đó khiến tại hạ không thể không tò mò một chút về tiểu thư.

Chu Uyển Thanh chau mày nhìn Lục Y Phụng.

- Công tử có nghĩ mình tò mò quá nhiều không?

- Có lẽ như vậy thật. Nhưng ít ra tại hạ cũng muốn biết chút gì đó để nói lại với bằng hữu tại hạ chứ?

Lục Y Phụng mỉm cười.

- Có biết thì mới nói, không biết thì lấy cái gì để nói. Tiểu thư cũng nên hiểu một chút cho tại hạ.

Lục Y Phụng vừa nói vừa nhìn vào mắt Chu Uyển Thanh. Tiếp nhận ánh mắt của Lục Y Phụng, Chu Uyển Thanh không khỏi bối rối. Nàng suy nghĩ một chút rồi nói :

- Từ nhân kim diện đã giúp Chu Uyển Thanh không trở thành kẻ bội tình, bạc nghĩa và cũng không trở thành bất hiếu tử. Nếu Chu Uyển Thanh không nhận lời của Hoàng thiếu gia, Hoàng nghiêm tuân phủ đầu có để yên cho gia phụ.

Lục Y Phụng cau mày.

- Nếu như không có Từ nhân kim diện thì Chu Uyển Thanh tiểu thư sẽ trở thành người bội tình bội nghĩa với người mình thương?

Chu Uyển Thanh buông tiếng thở dài rồi nói :

- Nếu không có kim diện từ nhân, Chu Uyển Thanh...

Nàng bỏ dở câu nói giữa chừng nhìn Lục Y Phụng.

Lục Y Phụng khích lệ nàng.

Chu Uyển Thanh lắc đầu rồi nói :

- Có lẽ Chu Uyển Thanh đã chết rồi, thà tìm cái chết để giữ trọn chữ tình của Chu Uyển Thanh còn hơn trở thành người bội nghĩa vong tình.

- Tình yêu của tiểu thư thật là sâu nặng. Trang nam tử nào được tiểu thư yêu đúng là có phúc có phần.

Sắc diện Chu Uyển Thanh đỏ ửng.

Lục Y Phụng nhìn Chu Uyển Thanh nghiêm giọng hỏi :

- Từ nhân kim diện sao giúp tiểu thư, chẳng lẽ y là người tình của tiểu thư?

Chu Uyển Thanh lắc đầu.

- Từ nhân kim điện không là gì của Chu Uyển Thanh cả. Sao công tử quan tâm đến Từ nhân kim điện?
- Bởi vì Từ nhân kim điện đã từng có ý lấy mạng của bằng hữu tại hạ.

Lục Y Phụng mỉm cười.

- Chính vì lẽ đó mà tại hạ nghĩ Từ nhân kim điện chính là ý lang quân của tiểu thư.

Chu Uyển Thanh lắc đầu.

- Từ nhân kim điện sao lại có thể là ý lang quân của Chu Uyển Thanh được. Nàng cũng là nữ nhân như Chu Uyển Thanh mà.

Lục Y Phụng ngạc nhiên trở mắt nhìn Chu Uyển Thanh.

- Nữ nhân?

Chu Uyển Thanh gật đầu.

Lục Y Phụng xòe ngón trỏ phiến ho khan mấy tiếng.

- Là thật, tiểu thư hẳn biết rõ về Từ nhân kim điện.

Chu Uyển Thanh lắc đầu.

- Cho đến bây giờ Chu Uyển Thanh cũng không biết chân diện của Từ nhân kim điện.
- Sao có chuyện đó? Chẳng lẽ tiểu thư và Từ nhân kim điện chưa từng quen biết nhau, thế mà Từ nhân kim điện lại ra tay giúp tiểu thư?
- Sự thật là như vậy.
- Không biết nhau mà lại giúp nhau, khó mà tin.
- Tin hay không là chuyện của công tử, Chu Uyển Thanh chỉ nói ra sự thật thôi. Còn Từ nhân kim điện vì sao muốn giết bằng hữu của công tử, hẳn là giữa hai người có hận thù.

Lục Y Phụng lắc đầu.

- Không thể như vậy được. Nếu Từ nhân kim điện có thù có oán với bằng hữu của tại hạ thì không bao giờ ra tay giúp tiểu thư đâu.
- Nghe công tử luôn miệng nhắc tới bằng hữu của công tử. Không biết vị bằng hữu của công tử là ai vậy?

Lục Y Phụng mỉm cười nhìn nàng.

- Tại hạ nói ra chắc tiểu thư sẽ rất ngạc nhiên.

Chu Uyển Thanh chưa từng biết bằng hữu của công tử thì làm gì ngạc nhiên chứ?

- Nói thế thôi chứ tiểu thư rất rõ bằng hữu của tại hạ.
- Vậy bằng hữu của công tử là ai?

Lục Y Phụng xòe quạt phe phẩy vừa nhìn vào mắt Chu Uyển Thanh. Nàng đổi giọng thật trang trọng :

- Bằng hữu của tại hạ từng là gia sư nổi tiếng ở Giang Tô mà người nào cũng ngưỡng mộ.

Lục Y Phụng ngưng lời nhìn Chu Uyển Thanh.

Chu Uyển Thanh lộ vẻ tò mò. Nàng hỏi Lục Y Phụng :

- Công tử có thể cho Chu Uyển Thanh biết tước danh của người đó không?

Lục Y Phụng che ngón trỏ phiến ngang miệng cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Đến lượt tiểu thư tò mò rồi.

Chân diện Chu Uyển Thanh nóng bừng khi nghe câu này.

Lục Y Phụng nhận ra ngay vẻ ngượng ngùng của nàng sau câu hỏi của mình, liền giả là nói :

- Khi người ta tò mò thì khó cưỡng lại được, tại hạ nói đúng chứ?

- Nếu công tử không nói, Chu Uyển Thanh cũng không ép, Chu Uyển Thanh chỉ tò mò bởi vì nghe công tử nói vị bằng hữu của công tử đã từng là một gia sư nổi tiếng ở Giang Tô này. Tại Giang Tô này, Chu Uyển Thanh chỉ biết một gia sư nổi tiếng thôi.

- Đường Thâm huynh.

Chu Uyển Thanh mở to mắt hết cỡ nhìn Lục Y Phụng. Nàng ngáp ngừng một lúc rồi nói :

- Đường Thâm huynh là bằng hữu của công tử?

Lục Y Phụng gật đầu.

- Không sai... Đường Thâm huynh là bằng hữu tại hạ. Chính vì lẽ đó mà tại hạ mới tìm đến Giang Tô để tìm hiểu về tiểu thư.

Chu Uyển Thanh nhìn chằm chằm Lục Y Phụng.

Thấy nàng nhìn mình như vậy, Lục Y Phụng mỉm cười hỏi :

- Tiểu thư không tin ư?

- Ô... Đường Thâm huynh đang ở đâu?

- Tiểu thư muốn gặp huynh ấy?

Chu Uyển Thanh gật đầu khi Lục Y Phụng vừa thốt dứt lời. Lục Y Phụng che ngọn trầm phiến ngang miệng khẽ ho khan. Gấp ngọn trầm phiến lại, Lục Y Phụng nói :

- Tại hạ ngờ đâu huynh ấy đang có mặt ở Giang Tô.

- Đường Thâm huynh đang có mặt ở Giang Tô ư? Thế sao Chu Uyển Thanh lại không biết?

- Có lẽ Đường Thâm huynh không muốn xuất đầu lộ diện.

- Công tử có gì giấu giếm Chu Uyển Thanh không?

Lục Y Phụng khoát tay :

- Không... tại hạ không giấu giếm nàng điều gì đâu, đã không giấu giếm mà còn thắc mắc.

- Công tử thắc mắc gì?

- Từ nhân kim diện tại sao vừa muốn đá thương Đường Thâm huynh lại vừa giúp tiểu thư trọn tình với huynh ấy. Hành động của Từ nhân kim diện có mâu thuẫn không? Tại hạ nghĩ Từ nhân kim diện là ý trung nhân của tiểu thư nên mới muốn đá thương Đường Thâm huynh.

- Chu Uyển Thanh không biết nội tình của sự việc này. Nhưng nếu có cơ hội gặp lại Từ nhân kim diện, Chu Uyển Thanh sẽ hỏi cô ta. Chu Uyển Thanh không muốn bất cứ ai đá thương huynh ấy.

Nàng nhìn Lục Y Phụng.

- Công tử... hãy cho Chu Uyển Thanh biết Đường Thâm huynh đang ở đâu. Chu Uyển Thanh sẽ tìm đến huynh ấy.

Lục Y Phụng nheo mày nhìn Chu Uyển Thanh.

- Chu Uyển Thanh tiểu thư, tại hạ thú thật điều này cho tiểu thư biết, tại hạ chỉ nghi ngờ Đường Thâm huynh đến Giang Tô thôi chứ không biết huynh ấy đang ở đâu.

- Công tử là bằng hữu của huynh ấy mà không biết huynh ấy đang ở đâu ư?

Lục Y Phụng gật đầu.

- Thật sự như vậy đó, nếu biết Đường Thâm huynh đang ở đâu tại hạ sẽ dẫn tiểu thư đến đó ngay.

Về thất vọng lộ ra mặt Chu Uyển Thanh. Lục Y Phụng mỉm cười.

- Tiểu thư yêu Đường Thâm huynh lắm à?

Sắc diện nàng đỏ hỏn lên. Nàng im lặng không đáp lời Lục Y Phụng.

Lục Y Phụng nói :

- Tại hạ và tiểu thư sẽ đi tìm Đường Thâm huynh.

Chu Uyển Thanh buông tiếng thở dài rồi nói :

- Làm sao biết Đường Thâm huynh ở đâu mà tìm.

Lục Y Phụng cười rồi từ tốn nói :

- Chỉ cần có tâm tiểu thư sẽ tìm được Đường Thâm huynh thôi mà khi người ta có tâm sẽ luôn hướng về nhau và sẽ tìm đến nhau. Thế mới có câu “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”.

Lục Y Phụng xòe ngón trỏ phiến quạt nhẹ một cái rồi nhìn Chu Uyển Thanh.

- Giang Tô không lớn lắm, cũng dễ tìm ra Đường Thâm huynh, nếu huynh ấy đang có mặt ở đây.

- Lục công tử cũng quan tâm đến Đường Thâm huynh?

- Tại hạ và huynh ấy là tri nhân.

Chu Uyển Thanh ngượng gượng, nàng ôn nhu nói :

- Đường Thâm huynh có được bằng hữu như huynh hiếm có trên đời.

Lục Y Phụng nhìn nàng điểm nụ cười mỉm.

Lục Y Phụng giả là nói :

- Chúng ta cùng đi tìm Đường Thâm huynh chứ?

Chu Uyển Thanh nhìn Lục Y Phụng, nàng khẽ gật đầu.

Hai người chậm rãi rảo bước đi. Lục Y Phụng vừa đi vừa nhip trỏ phiến trên tay vừa hỏi Chu Uyển Thanh :

- Ở Đường Thâm huynh có gì mà tiểu thư yêu huynh ấy?

Chân diện Chu Uyển Thanh nóng bừng, vẻ thẹn thùng hiện rõ trên gương mặt nàng.

- Chu Uyển Thanh chỉ biết huynh ấy là người tốt.

- Sao tiểu thư biết Đường Thâm huynh là người tốt.

- Nữ nhân có trực giác của mình.

Lục Y Phụng mỉm cười, giả là hỏi Chu Uyển Thanh :

- Nếu Đường Thâm huynh không là người tốt?

Chu Uyển Thanh lắc đầu.

- Chu Uyển Thanh không tin điều đó.

Lục Y Phụng xòe quạt, phe phẩy rồi nói :

- Khi nữ nhân đã yêu thì trở nên mù quáng đó. Tiểu thư hẳn biết điều này.

- Chu Uyển Thanh tin Đường Thâm huynh. Cho dù huynh ấy có là người xấu thì Chu Uyển Thanh cũng đã yêu huynh ấy rồi.

- Tình yêu của nữ nhân thật là mệnh mông và sâu nặng.

- Lục công tử hiểu rõ về nữ nhân như vật chắc hiểu tâm trạng của Chu Uyển Thanh.

Lục Y Phụng nhìn sang nàng khẽ buông tiếng thở dài rồi xòe ngón trỏ phẩy che ngang miệng ho khan vài tiếng. Nàng gấp ngón trỏ phẩy lại từ tốn nói :

- Đường Thâm huynh may mắn mới có được tình yêu của Chu Uyển Thanh tiểu thư.

Lục Y Phụng thốt ra câu nói đó với chất giọng u hoài.

Lục Y Phụng mỉm cười nhìn Chu Uyển Thanh.

- Tiểu thư và Đường Thâm huynh đúng là đôi uyên ương trai tài gái sắc. Nếu sau này hai người trở thành phu thê...

Nàng bỏ lửng câu nói, xòe chiếc trâm phẩy che ngang miệng rồi lại ho khan vài tiếng. Ho dứt, Lục Y Phụng nói tiếp :

- Đường Thâm huynh và tiểu thư sẽ là đôi hiền lương lệ hiếm có trên thế gian này.

Lục Y Phụng ôm quyền hướng lên cao rồi trang trọng nói :

- Tại hạ cầu chúc cho huynh ấy và tiểu thư được như vậy.

Nghe câu nói đó của Lục Y Phụng, Chu Uyển Thanh không biểu lộ sự hoan hỉ mà ngược lại còn buông tiếng thở ra.

Nghe tiếng thở ra của Chu Uyển Thanh, Lục Y Phụng nhìn sang Chu Uyển Thanh.

- Tại hạ nói không đúng ư?

Chu Uyển Thanh gượng cười, nàng ôn nhu nói :

- Tình là của Chu Uyển Thanh, còn Đường Thâm huynh chưa bao giờ nói với Chu Uyển Thanh huynh ấy yêu Chu Uyển Thanh.

Lục Y Phụng cau mày.

- Huynh ấy chưa bao giờ nói với tiểu thư hay sao?

Chu Uyển Thanh gật đầu.

- Chưa bao giờ. Có thể trong tâm tư của huynh ấy không hề có hình bóng của Chu Uyển Thanh.

- Sao tiểu thư lại nói như vậy. Tại hạ nghĩ khác, lúc nào Đường Thâm huynh cũng nhớ đến tiểu thư.

Lục Y Phụng gượng cười.

- Một trang thực nữ như Chu Uyển Thanh thì nam tử hán nào mà không tơ tưởng đến chứ.

- Đó là ý của công tử. Đường Thâm huynh chưa từng thổ lộ điều gì với Chu Uyển Thanh.

- Tiểu thư phải thổ lộ tình yên của mình với huynh ấy.

Nói vừa dứt câu, Lục Y Phụng lại xòe quạt che ngang miệng ho khan.

Chu Uyển Thanh đỏ mặt.

- Nhi nữ đâu thể làm như công tử nói.

- Tại hạ sẽ giúp cho tiểu thư.

- Công tử giúp Chu Uyển Thanh?

Lục Y Phụng gật đầu.

Chu Uyển Thanh hỏi :

- Sao công tử tốt với Chu Uyển Thanh?

- Bởi tại hạ nhận ra tiểu thư cũng là người tốt và rất xứng với Đường Thâm huynh. Hai người kết hợp với nhau thì xứng quá rồi.

Nghe Lục Y Phụng thốt câu này, chân diện Chu Uyển Thanh lộ ra vẻ thẹn thùng e lệ.

Chu Uyển Thanh ngập ngừng nói :

- Nếu gặp được huynh ấy...

Lục Y Phụng cướp lời :

- Tại hạ sẽ nói giùm tiểu thư. Huynh ấy hẳn cũng chỉ muốn nghe tiểu thư thốt ra những lời nói này.

Lục Y Phụng nói dứt câu thì Chu Uyển Thanh chỉ về phía trước.

- Công tử xem ai đến kia.

Sáu người với khinh công tuyệt đỉnh hướng về phía hai người họ. Thấy sáu người đó thì triển khinh công thượng thặng, Lục Y Phụng cau mày, trực giác báo cho nàng biết sự biến sẽ xảy ra.

Lục Y Phụng nhìn Chu Uyển Thanh.

- Họ không phải là gia nhân của tiểu thư chứ?

- Không phải.

Lời còn đọng trên cửa miệng Chu Uyển Thanh thì sáu người kia đã lướt tới trước mặt hai người họ. Cả sáu gã hắc y nhân đều che mặt. Họ đứng thành hàng ngang trước Lục Y Phụng và Chu Uyển Thanh.

Lục Y Phụng cau mày, nàng gất giọng hỏi :

- Giữa ban ngày ban mặt mà các người che mặt lại có hành vi chặn đường tại hạ và Chu Uyển Thanh tiểu thư, tất là người xấu rồi, các người muốn gì đây?

Một gã hắc y trang trọng nói :

- Lục công tử hãy đứng qua một bên... chúng tôi chủ muốn đưa Chu Uyển Thanh tiểu thư đi mà thôi.

Chu Uyển Thanh buột miệng hỏi :

- Các người muốn đưa Chu Uyển Thanh đi đâu?

Nàng nói rồi nhìn sang Lục Y Phụng.

Lục Y Phụng xòe chiếc trầm phiến trùm mắt nhìn sáu gã Hắc y nhân đánh giọng nói :

- Có bốn công tử ở đây thì không ai được đưa Chu Uyển Thanh tiểu thư đi đâu cả.

Hừ nhạt một tiếng, Lục Y Phụng gất giọng nói tiếp :

- Các người mau tránh đường cho bốn công tử và Chu Uyển Thanh tiểu thư. Nếu không đừng trách bốn công tử.

Gã Hắc y lực lưỡng có đôi mắt cú vọ sáng ngời ôm quyền :

- Chư huynh đệ chúng tôi thất lễ với Lục công tử.

Lục Y Phụng nhướng cao đôi chân mày sắc sảo, gằn giọng :

- Các người muốn kháng lại bốn công tử à?

Nói vừa dứt lời Lục Y Phụng xòe quạt rồi lia mạnh đến trước. Ngọn Thiết phi phiến quay vùn vụt cắt một đường vòng cung lướt qua trước mặt sáu gã Hắc y nhân.

Sáu gã Hắc y nhân đồng loạt thối lui một bộ trong khi chiếc quạt quay lại tay Lục Y Phụng, bắt lại ngọn trầm phiến, Lục Y Phụng đánh giọng nói :

- Bốn công tử cảnh cáo các người trước đó, đừng buộc bốn công tử phải động thủ.

Gã Hắc y nhân nhìn Lục Y Phụng.

- Đây là lệnh... tại hạ buộc phải thất lễ với Lục công tử.

Y nói rồi ra dấu cho năm gã kia. Năm gã đó được lệnh của gã toán trưởng đồng loạt xông thẳng đến Lục Y Phụng.

Còn gã toán trưởng thì chờ cơ hội để không chế Chu Uyển Thanh.

Thấy sáu gã Hắc y nhân chia làm hai nhóm, Lục Y Phụng không khỏi bối rối và lúng túng, nàng đành giọng quát :

- Các ngươi dám..

Mặc nhiên với lời nói của Lục Y Phụng, năm gã Hắc y nhân lắc vai lướt thẳng đến nàng. Cả năm gã đều dựng chưởng kinh tập kích Lục Y Phụng. Năm đạo chưởng cắt ra buộc Lục Y Phụng dù muốn hay không cũng phải chống trả bởi không có sự lựa chọn nào khác.

Lục Y Phụng dựng ngón ngọc thủ đón thẳng lấy năm đạo kinh của những gã Hắc y sứ.

- Âm..

Nàng trượt về phía sau bốn bộ liền. Mặc dù không bị nội thương nhưng Lục Y Phụng vẫn cảm nhận huyết lưu mình nhộn nhạo.

Nàng cũng nhận ra vừa rồi năm gã Hắc y sứ không dụng hết công lực để tập kích nàng, nếu không nàng đã bị nội thương khó mà đứng vững.

Năm gã Hắc y sứ vừa buộc Lục Y Phụng thối lui liền bốn trượng vừa tạo thành một hàng rào phân cách nàng với Chu Uyển Thanh.

Gã toán trưởng ôm quyền nói :

- Thất lễ với Lục công tử.

Lục Y Phụng lộ vẻ khẩn trương, nàng đành giọng nói :

- Các ngươi bắt Chu Uyển Thanh để làm gì?

Gã toán trưởng thân nhiên đáp lời Lục Y Phụng :

- Không liên quan gì đến Lục công tử.

Nghe gã thốt ra câu này, Lục Y Phụng vừa thẹn vừa tức. Nàng thét lên :

- Bốn công tử không để cho các ngươi dễ dàng hành sự đâu.

Vừa thét, Lục Y Phụng vừa điểm mũi giày lướt thẳng đến năm gã hắc y sứ, chiếc trầm phiến trên tay Lục Y Phụng gấp lại và nàng tung ra những thế điểm liên hoàn tập kích những gã hắc y sứ đó. Mặc dù Lục Y Phụng đã dùng hết võ học mà mình có được nhưng những thế điểm của nàng không sao chạm được vào yếu huyết những gã hắc y sứ. Đã không đắc được chiêu công, Lục Y Phụng còn bị những gã hắc y đó ngăn lại không cho tiếp cận Chu Uyển Thanh. Rõ ràng võ công của những gã hắc y sứ người nào cũng cao thâm hơn Lục Y Phụng.

Gã toán trưởng cười khẩy rồi nói :

- Lục công tử đừng tốn công vô ích.

Y vừa nói vừa bước về phía Chu Uyển Thanh, thấy gã toán trưởng bước về phía Chu Uyển Thanh, nàng càng khẩn trương hơn, nàng dồn tất cả nội lực vào ngón thiết phiến công ra năm chiêu hướng về năm gã hắc y sứ. Cả năm gã hắc y sứ đều dựng hữu chưởng đỡ thẳng lấy ngón trầm phiến.

- Chát... chát... chát... chát... chát...

Cả năm gã vẫn trụ thân một chỗ chẳng có chút hề hấn gì. Lục Y Phụng vừa rút trầm phiến về thì năm gã hắc y sứ đồng loạt phát động chưởng tập kích nàng.

Lục Y Phụng cắn răng vào nhau dựng ngọc chưởng đón thẳng đỡ thẳng.

- Âm..

Nàng trượt dài trên mặt đất rồi ngã sòng soài.

Gã toán trưởng cười khẩy bước đến bên Chu Uyển Thanh, y giả là nói :

- Mời tiểu thư đi với tại hạ.

Chu Uyển Thanh lắc đầu.

- Chu Uyển Thanh không đi đâu cả... Chu Uyển Thanh không biết tôn giá là ai sao lại đi cùng với tôn giá?

- Tại hạ có lệnh đưa tiểu thư đi, Chu Uyển Thanh tiểu thư không đi cũng không được.

Gã vừa nói vừa toan vươn trảo Chop lấy ngọc thủ của Chu Uyển Thanh, nhưng nàng đã thối bộ về sau. Chu Uyển Thanh vừa thối bộ vừa lắc đầu.

- Tôn giả không được làm càn.

- Tiểu thư đừng phản kháng lại.

Gã toán trưởng vừa nói dứt câu thì ngọn trầm phiến của Lục Y Phụng tợ ngọn ma hoàn cắt đến lưng gã. Gã toán trưởng không nhìn lại mà chỉ vung tay ra sau lưng.

Hai đạo chi bắn ra diêm thẳng vào ngọn trầm phiến của Lục Y Phụng.

- Chát... chát...

Ngọn trầm phiến rơi xuống đất.

Gã toán trưởng nhìn lại Lục Y Phụng. Đôi mắt cú vọ của gã ánh lên cái nhìn hung tợn, y gắt giọng nói :

- Lục tiểu thư... nếu tiểu thư kháng lại lệnh của Môn chủ, tại hạ không khách sáo với tiểu thư nữa đâu.

Nghe gã thốt ra những câu này Chu Uyển Thanh sững sờ nhìn Lục Y Phụng. Nàng nghĩ thầm: “Lục công tử là nữ nhân giả nam trang sao?”.

Ý niệm đó còn động trong đầu nàng thì gã toán trưởng đã bước tới, y vươn trào chớp lấy tay Chu Uyển Thanh.

- Đi theo tại hạ.

Chu Uyển Thanh lắc đầu.

- Chu Uyển Thanh không đi đâu cả.

Nàng vừa nói vừa ghì người lại.

Gã toán trưởng chau mày cách không điểm chỉ vào tịnh huyết của nàng. Chu Uyển Thanh khuyu gối ngã sóng soài xuống đất.

Lục Y Phụng nghiêng rặng, điểm mạnh mũi giày thì triển khinh công lướt vút qua đầu năm gã kia. Nàng vừa lướt qua đầu chúng vừa vỗ ra hai đạo Phách Không chưởng hướng thẳng đến gã toán trưởng.

Gã toán trưởng nhặt nhèo nói :

- Đã vậy tại hạ đành thất lễ.

Y vừa nói vừa dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng vào ngọc chưởng của Lục Y Phụng.

“Ầm”.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Hoa hoa tự tương đối

Sau tiếng sấm chưởng dữ dội, Lục Y Phụng chẳng khác nào chiếc lá khô bị thổi tung lên cao rồi rơi thẳng xuống đất. Tính mạng của nàng như ngàn cân treo sợi tóc nếu như thế pháp chạm xuống đất. Khoảnh khắc sau cùng trước khi tử thần có thể thòp được đến tính mạng của Lục Y Phụng thì một bóng người cắt ngang qua ôm lấy nàng.

Người đó đỡ Y Phụng trước khi nàng chạm đất bằng. Hai bên khóe miệng của Lục Y Phụng rỉ máu tươi nhưng trước khi ngất lịm, nàng vẫn còn nhận ra ân nhân cứu mạng mình chẳng ai khác mà chính là Đường Thâm. Vừa xúc động vừa nghẹn ngào, Lục Y Phụng nói :

- Đường Thâm huynh...

Nàng nói được bấy nhiêu, ngã đầu qua bên ngất lịm. Đường Thâm đỡ nàng nằm xuống thảm cỏ rồi đứng lên nhìn gã hắc y toán trưởng. Đôi mắt cú vọ của gã toán trưởng hắc y nhân chiếu chăm chăm vào Đường Thâm.

Tiếp nhận ánh mắt của gã toán trưởng, Đường Thâm ngờ ngợ một lúc rồi nói :

- Ban Cố huynh... Đường Thâm nhận ra ánh mắt của huynh.

- Người nhận ra Ban mẫu thì sao chứ?
- Ban huynh... hãy để mọi người này đi đi. Đừng để Đường Thâm phải đụng đến võ công Sát Thần.
- Người sao có thể ngăn ta thực hiện mệnh lệnh của Môn chủ?
- Ban Cố huynh và những người này không phải là đối thủ của Đường Thâm đâu.

Ban Cố phá lên cười khăng khặc, y vừa cười vừa lột bỏ vương lụa che mặt.

Cắt ngang tràng tiểu ngạo, Ban Cố đánh giọng nói :

- Khó nghe thật... Ban mẫu không phải là đối thủ của người, người nói nghe cứ như chuyện mò trăng dưới nước. Thạch Bản chương của người sao có thể so bì với Ban mẫu thì đúng hơn.

Y nói rồi chỉ tay vào mặt Đường Thâm.

- Thâu nạp gã cho Ban mẫu.

Lệnh của Ban Cố phả ra được năm gã hắc y sứ thực hiện ngay. Cả năm gã hắc y đồng một động tác phát công một lượt lướt đến Đường Thâm. Cả năm gã đồng loạt vỗ chuông vào chàng.

Thấy năm gã hắc y sứ đồng loạt phát chuông tập kích mình, Đường Thâm không né tránh. Hữu thủ xoay tròn tạo ra một bức tường ảo khí đón thẳng thấy năm đạo chuông đó.

“Àm...”

Cả năm đạo chuông uy mãnh của năm gã hắc y sứ chạm vào bức tường ảo khí phát ra tiếng nổ rền rồi bắn ngược trở lại mạnh hơn khi nó tập kích chàng.

“Bình...”

Âm thanh chất chứa phát ra một lượt khi năm đạo khí kinh phản hồi vỗ trúng vào vùng thượng đẳng của năm gã hắc y sứ. Cả năm gã đó tợ như những cánh diều bắn tung lên cao rồi đổ sầm xuống đất, chẳng gã nào gượng đứng lên nổi.

Đường Thâm nhìn Ban Cố.

Tận mục sở thị võ công siêu phàm của Đường Thâm, Ban Cố quá đổi sửng sốt, y buột miệng thốt :

- Ý...

Mặc dù ngạc nhiên nhưng Ban Cố vẫn không mất tự chủ. Y nhạt nhẽo nói :

- Võ công của người tăng tiến ngoài sức tưởng tượng. Khá lắm đó, nhưng hãy thử ném mùi chuông công của Ban mẫu.

Y vừa nói vừa lắc vai lướt tới Đường Thâm. Phối hợp với bộ pháp đó, Ban Cố dựng song chuông phát tác hai đạo Thạch Bản chương. Hai chiếc bóng Thạch Bản chương thoát ra khỏi bản thủ của y vỗ thẳng đến Đường Thâm.

Biết uy lực của Thạch Bản chương cực kỳ lợi hại, có thể xuyên đá phá thạch nhưng Đường Thâm không một chút e dè. Chàng thi triển Kim Cang thần chỉ, đón thẳng đỡ thẳng lấy hai chiếc bóng Thạch Bản chương của đối phương.

“Chát...”

Hai đạo Kim Cang chỉ của Đường Thâm xuyên thủng qua hai chiếc bóng đó phá vỡ chúng tan vào hư vô rồi tiếp tục hướng về phía Ban Cố. Sự biến thần kỳ đó khiến Ban Cố không khỏi lúng túng và bối rối. Y đâu có thể nào tưởng tượng ra sự biến bất ngờ này. Vạn bất đường cũng không có sự lựa chọn nào khác, Ban Cố gia tăng công lực dồn vào song thủ.

Hàng loạt chiếc bóng Thạch Bản chương xếp thành hai hàng dọc từ bản thủ của y phát ra chặn lấy hai đạo chỉ Kim Cang của Đường Thâm.

Dồn tất cả nội lực tạo ra những bóng Thạch Bản chương, Ban Cố đoán chắc sẽ ngăn đỡ hai đạo chỉ của đối phương, thậm chí còn đánh trọng thương Đường Thâm. Ý tưởng của hắn là như vậy nhưng sự biến lại không như họ Ban nghĩ mà hoàn toàn trái ngược lại. Hai đạo chỉ Kim Cang của Đường Thâm chẳng khác hai mũi dùi cứng hơn đá thép lần lượt xuyên qua những chiếc bóng Thạch Bản chương, biến chúng vào cõi hư vô cho đến những chiếc bóng chuông cuối cùng, rồi xuyên vào tâm trung bản thủ của Ban Cố.

“Chát...”

Ban Cố rống lên một tiếng, lắc lư thân pháp, thối liền ba bộ, hai bàn tay buông xuôi theo thân người nhìn Đường Thâm bằng ánh mắt vừa bàng hoàng

vừa hốt hoảng.

Đường Thắm nhặt nhều nói :

- Chủ nhân của Ban huynh cũng chưa phải là đối thủ của Đường Thắm.

Cùng với lời nói đó, quả cầu khí xuất hiện trên hữu thủ của chàng, Đường Thắm đẩy quả cầu khí xuống đất ngay trước mũi giày của Ban Cố.

Mặt đất nhũn ra tạo thành một lượn sóng không lồ đẩy Ban Cố trượt về sau những mười trượng. Y ngã sóng soài dưới đất.

Lần này tận mục sở thị Đường Thắm biểu thị võ công, Ban Cố không còn tin vào mắt mình. Y vừa đứng lên vừa thối bộ rồi quay lưng thi triển khinh công đào thoát mà quên cả nắm gã hắc y sứ.

Nắm gã hắc y sứ thấy Ban Cố bỏ đi, cũng vội vã gượng đứng lên cùng diu nhau đào thoát.

Đường Thắm nhìn theo họ, chàng cách không điểm chỉ hóa giải tịnh huyết cho Chu Uyển Thanh, rồi quay lại bên Lục Y Phụng.

Chu Uyển Thanh bước đến bên Đường Thắm, giờ thì nàng đã nhận ra mái tóc dài óng ả của Lục Y Phụng.

Nàng nhìn Lục Y Phụng nhủ thầm ‘Thì ra cô ta là gái giả nam trang’.

Đường Thắm bế Lục Y Phụng lên, nhìn Chu Uyển Thanh nói :

- Tiểu thư... Lục Y Phụng đã bị nội thương nặng, chúng ta phải đưa nàng đến đại phu.

Nghे Đường Thắm gọi mình bằng hai tiếng tiểu thư, bất giác Chu Uyển Thanh cảm nhận cái quặn nhói nơi trái tim mình.

Nàng gật đầu :

- Chu Uyển Thanh và huynh đưa nàng ấy đến đại phu.

* * * * *

Đường Thắm đứng chấp tay sau lưng nhìn qua vòm cửa sổ. Tâm trạng của chàng lúc này vừa lo âu vừa nặng nề. Chu Uyển Thanh bước đến bên chàng, nàng nhỏ nhẹ nói :

- Huynh đang rất lo lắng cho Lục Y Phụng.

Đường Thắm gật đầu :

- Huynh lo cho muội ấy, không biết Lục Y Phụng sẽ ra sao?

- Hy vọng đại phu sẽ chữa khỏi cho nàng, huynh đừng quá lo lắng.

Đường Thắm nhìn lại Chu Uyển Thanh, gượng giọng :

- Đường Thắm hy vọng như vậy.

Chu Uyển Thanh buông tiếng thở dài. Nàng miễn cưỡng nói :

- Lục Y Phụng cô nương là tri nhân của huynh?

- Có thể nói như vậy.

Nàng dôi mắt nhìn qua vòm cửa.

- Thế mà Chu Uyển Thanh cứ ngỡ tri nhân của huynh là người khác.

Nàng nhìn sang Đường Thắm :

- Chu Uyển Thanh có phải là tri nhân của huynh không?

- Nàng cũng là tri nhân của Đường Thắm.

Mắt nàng sáng hẳn lên :

- Huynh nói thật chứ?

Đường Thắm gật đầu. Chàng gượng cười :

- Trước đây Đường Thắm và nàng không phải là tri nhân ư?

Chu Uyển Thanh gượng cười :

- Còn bây giờ?

- Vẫn là tri nhân nhưng không còn sự gần gũi như trước đây nữa. Chu Uyển Thanh tiểu thư đã là Hoàng phu nhân rồi.

Chu Uyển Thanh lắc đầu :

- Không đâu... Chu Uyển Thanh không bao giờ là Hoàng phu nhân. Huynh hiểu lầm Chu Uyển Thanh rồi, đúng hơn là huynh không hiểu Chu Uyển Thanh.

Đường Thắm buông tiếng thở dài.

Chu Uyển Thanh nói :

- Tại sao huynh rời Giang Tô mà không nói cho muội tiếng nào?

- Đường Thắm không có quyền lưu lại Giang Tô... đó là lệnh của Huyện lệnh đại nhân và Hoàng tể phu đại nhân, và còn nhiều lý do khác nữa.

Chu Uyển Thanh lắc đầu, nàng buông tiếng thở dài rồi nhìn chàng nói :

- Nhưng trước khi đi, huynh phải gặp Chu Uyển Thanh.

Đường Thắm gượng cười, chàng giả là nói :

- Khi rời Giang Tô, Đường Thắm đã bị Dương bộ đầu chặn đánh, nếu không có Lục Y Phụng bất ngờ xuất hiện, không biết lúc này Đường Thắm như thế nào.

- Huynh nghĩ bộ đầu làm chuyện đó bởi thừa lệnh của gia phụ và huynh hận gia phụ của Chu Uyển Thanh.

Đường Thắm lắc đầu :

- Không.

- Huynh không hận sao không đến gỡ từ Chu Uyển Thanh?

Đường Thắm thở ra, chàng vo cảm trăm mặc từ tốn nói :

- Đường Thắm nghiệm ra một điều.

- Huynh nghiệm ra điều gì?

Nhìn lại Chu Uyển Thanh, Đường Thắm từ tốn nói :

- Chu Uyển Thanh là trang tiểu thư lá ngọc cành vàng, còn Đường Thắm chỉ là một gia sư tầm thường của Giang Tô. Giữa Chu Uyển Thanh và Đường Thắm là một khoảng cách xa vời vợi, không thể khóa lấp được.

Khóe mắt Chu Uyển Thanh xuất hiện hai dòng lệ. Nàng cắn răng trên vào môi dưới nấc nghẹn, buông tiếng thở dài, Chu Uyển Thanh nói :

- Huynh yêu Lục Y Phụng cô nương?

Đường Thắm nheo mày :

- Ai nói với nàng như vậy?

Chu Uyển Thanh bối rối, nàng miễn cưỡng nói :

- Chu Uyển Thanh đoán vậy thôi.

Đường Thắm lắc đầu :

- Đoán thì chẳng bao giờ đúng cả. Đường Thắm có thể khẳng định với nàng... lúc này ta không có quyền bước chân vào lưới tình. Phía trước Đường Thắm còn những việc trọng đại phải làm, còn ân nghĩa thâm sâu.

Cửa biệt sảnh mở ra, lão đại phu bước ra vẻ mặt có vẻ trầm mặc. Chính những nét trầm mặc đó khiến Đường Thâm lo âu.

Lão bước đến trước mặt chàng và Chu Uyển Thanh.

Đường Thâm hỏi :

- Tiên sinh... Lục Y Phụng như thế nào rồi?

Lão nhìn Đường Thâm và Chu Uyển Thanh trang trọng nói :

- Trong hai vị, ai là người nhà của tiểu cô nương kia?

Đường Thâm nói :

- Tiên sinh... cả hai chúng tôi đều là người thân của Lục Y Phụng... tiên sinh đừng ngại...

- Vậy thì được rồi... lão phu sẽ nói.

Ba người ngồi xuống. Vuốt chòm râu đen mượt, lão đại phu ôn nhu nói :

- Tiểu cô nương kia bị nội thương nhưng điều đó không quan trọng. Lão có thể trị thương cho tiểu cô nương đó không chút khó khăn gì. Nếu chỉ bị nội thương thôi thì vài thang thuốc và tĩnh dưỡng vài ngày thì nhất định tiểu cô nương sẽ bình phục.

Đường Thâm nhìn lão đại phu nghiêm giọng hỏi :

- Như thế thì tốt quá rồi... tiên sinh còn lo lắng điều gì?

- Điều lão phu lo lắng muốn nói với hai vị...

Lão ngưng lời buông tiếng thở dài, vuốt râu nói :

- Tiểu cô nương kia vốn đã mang trong mình một căn bệnh ác hiểm vô cùng. Với căn bệnh này thì tiểu cô nương đó không thể nào sống lâu được. Nay lại bị nội thương, bệnh càng nhanh tái phát, tiểu cô nương đó khó qua khỏi con trăng này.

Đường Thâm lo lắng hỏi :

- Tiên sinh... đó là căn bệnh gì?

Buông tiếng thở dài, lão đại phu vuốt chòm râu đen mượt rồi trang trọng nói :

- Thú thật... lão phu chưa thể nhận ra căn bệnh bí hiểm kia nhưng âm khí của cô ta đã cạn kiệt. Con người ta sống được là nhờ âm dương hòa hợp, nếu âm suy thì dương thịnh và ngược lại. Đằng này vị cô nương kia cả âm - dương đều suy kiệt một cách lạ thường. Hấp khí không điều hòa linh hoạt mà đứt đoạn. Lão phu đã thử dụng mọi cách nhưng không thể phục hồi thể trạng hấp khí.

Buông tiếp một tiếng thở dài nữa, lão đại phu nói tiếp :

- Dù muốn hay không thì lão phu cũng phải nói cho nhị vị biết. Thời hạn ra đi của tiểu cô nương kia không còn xa lắm. Nhị vị hãy chuẩn bị hậu sự cho cô ta đi.

Đường Thâm vội hỏi :

- Tiên sinh... hàng ngày Lục Y Phụng thỉnh thoảng lại ho khan, không biết có phải đó là do căn bệnh hiểm nghèo này không?

Đại phu gật đầu :

- Lục Y Phụng của công tử không sống lâu hơn được đâu.

- Đại phu... vậy có cách gì không... tiên sinh là đại phu tất cũng phải nghĩ ra cách gì chứ?

Lão vuốt râu, nhìn Đường Thâm :

- Công tử... lão hủ nghĩ tiểu cô nương đó biết căn bệnh của mình. Nếu như có người biết cách trị cho cô ta thì cô ta cũng đã tìm đến rồi chứ không đợi đến ngày nay.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Lão hủ cũng không biết phải làm sao nữa?

Chu Uyển Thanh vội ôm quyền thủ lễ nói :

- Tiên sinh... Chu Uyển Thanh cầu xin tiên sinh giúp cho Lục Y Phụng.

- Hầy... đâu phải lão hủ không muốn giúp, phải chi lão hủ là Biển Thước hay Hoa Đà tái sinh thì hay biết mấy. Nhưng với căn bệnh của Lục cô nương, thì cho dù Biển Thước hay Hoa Đà tái sinh, e rằng cũng đành bó tay. May ra...

Đường Thâm vồn vã hỏi :

- Tiên sinh... may ra cái gì?

- Phải có một kỳ tích trăm năm có một. Một sự may mắn thuộc về thiên định mới có thể cứu được Y Phụng cô nương. Còn người phạm mất thịt, lão e rằng chẳng còn ai cứu được Lục Y Phụng cô nương đâu.

Buông tiếng thở dài, Đường Thâm nói :

- Tiên sinh... không còn cách gì sao?

Lão lắc đầu :

- Tất cả những gì cần nói, lão hủ đã nói rồi, ai cũng có số mạng cả.

Lão vuốt râu buông tiếng thở dài.

- Tội nghiệp cho Lục Y Phụng cô nương, tuổi còn quá trẻ mà đã yếu mạng. Lão hủ hành nghề y cũng không được cam lòng. Mặc dù biết ai cũng đến lúc phải gửi mạng cho Diêm Vương lão nhân gia.

Đường Thâm không khỏi bàng hoàng xúc động khi nghe lời này của lão đại phu, còn Chu Uyển Thanh thì rơi lệ.

Nàng nghĩ thầm: “Không ngờ Lục Y Phụng lại mang số phận nghiệt ngã như vậy, có lẽ Lục Y Phụng đã biết số phận nghiệt ngã của mình nên mới tìm đến Giang Tô để gặp Chu Uyển Thanh. Lục Y Phụng muốn vun đắp tình yêu của mình với Đường Thâm huynh”.

Ý niệm đó trôi qua, Chu Uyển Thanh càng rung cảm hơn.

Nàng nhìn sang Đường Thâm, nói :

- Đường Thâm huynh... chúng ta phải tìm cách gì để cứu Lục Y Phụng.

Đường Thâm nhìn lão đại phu.

Lão vuốt râu chất lưỡi :

- Lão phu bó tay rồi.

Lão nhìn Chu Uyển Thanh :

- Lão hủ đoán không lầm tiểu thư đây là ái nữ của Huyện lệnh đại nhân Chu Tàn.

Sắc diện Chu Uyển Thanh đỏ bừng lên, miễn cưỡng gật đầu :

- Tiên sinh đã nhận ra được Chu Uyển Thanh.

Lão đại phu ôm quyền vồn vã nói :

- Lão hủ không biết... thất lễ với tiểu thư.

Nàng ôm quyền :

- Xin tiên sinh đừng nói vậy, tiểu nữ hổ thẹn.

Đường Thâm đứng lên, chàng nhìn lão đại phu :

- Tiên sinh... vẫn bối không muốn Lục Y Phụng chết oan uổng như vậy. Phải có cách gì giữ lại sinh mạng của nàng.

- Lão hủ không biết cách gì nữa cả.

Lão vừa nói xong thì Lục Y Phụng từ trong biệt sảnh bước ra. Sắc diện của nàng vẫn còn nhợt nhạt nhưng nụ cười thì nở trên hai cánh môi. Mọi người dồn mắt về phía nàng.

Lục Y Phụng nói :

- Đường Thắm huynh và đại phu không cần phải lo cho Lục Y Phụng.

Nàng vừa nói vừa bước về phía bàn của ba người. Mọi người đều dồn mắt nhìn nàng.

- Lục Y Phụng lạ lắm hay sao mà mọi người cứ nhìn Lục Y Phụng dữ vậy?

Lão đại phu vuốt râu buông tiếng thở dài.

- Cô nương...

Lục Y Phụng ôm quyền thủ lễ rồi nhỏ nhẹ nói :

- Đa tạ đại phu đã chữa trị nội thương cho Lục Y Phụng. Bây giờ Lục Y Phụng đã cảm thấy đỡ nhiều rồi.

Nàng nhìn lão bằng ánh mắt nhu hòa.

Lão đại phu từ tốn nói :

- Cô nương chưa khỏe hẳn đâu.

- Tiểu nữ tự biết thể trạng của mình.

Nàng đảo mắt nhìn mọi người, rồi điểm nụ cười thật tươi trên khuôn mặt nhợt nhạt.

Lục Y Phụng nói :

- Xem kia... sao ai nấy cũng đều ủ rũ như vậy? Lục Y Phụng có gì đâu, không ngờ Đường Thắm huynh, lão đại phu và cả Chu Uyển Thanh tiểu thư lại lo lắng cho Lục Y Phụng như vậy. Lục Y Phụng vô cùng cảm kích trước nhiệt tâm của mọi người. Nhưng không biết lấy gì để trả đây?

Đường Thắm nhìn Lục Y Phụng.

- Lục Y Phụng...

Nàng khoác tay :

- Muội biết huynh định nói gì rồi. Muội hỏi huynh nhé, trên thế gian này có ai sống trường sinh bất tử không?

Đường Thắm lắc đầu.

- Nếu không có thì sự chết là điều tất nhiên dành cho tất cả mọi người. Thế tại sao chúng ta lại quan tâm đến cái chết?

Nàng cười nghe thật trong, liền sau tiếng cười đó là con ho dữ dội.

Lần này Lục Y Phụng không ho như những lần trước mà nàng ho đến trào cả nước mắt.

Nàng cố gắng lắm mới gượng được con ho của mình.

Đường Thắm đỡ lấy nàng.

- Muội không sao chứ?

Lục Y Phụng nheo mày gượng cười :

- Muội không sao đâu.

Nàng đặt tay lên vai Đường Thắm.

- Đường Thắm huynh... muội không muốn sống bất tử đâu, ai sinh ra cũng phải chết cả. Chỉ có những người bất tử mới bất hạnh, ví như ông Bành Tổ vậy. Huynh tưởng tượng xem, sống thì phải có bằng hữu, có người thân thương xung quanh mình, nếu chẳng may muội sống bất tử, tất cả người thân đều ra đi, muội càng bất hạnh hơn nữa. Vậy tại sao chúng ta không sống thật vui vẻ với nhau khi đang được ở bên nhau?

Nàng nói rồi điểm nụ cười thật tươi.

- Huynh đồng ý với muội chứ?

Nghe nàng nói, Đường Thắm chẳng phản kích mà ngược lại càng cảm thấy lòng nặng trĩu. Chàng nhìn Lục Y Phụng khẽ gật đầu.

Lục Y Phụng cười gượng rồi giả là nói :

- Muội có điều này muốn nói với huynh.

- Muội nói đi... huynh sẽ làm tất cả vì muội.

- Muội vốn là người ích kỷ nhất trong những người ích kỷ. Chính vì sự ích kỷ đó, muội không muốn làm người đưa tiễn người thân. Muội chỉ muốn sống một cuộc sống thật vui vẻ, thật thanh thản trong kiếp một con người. Huynh đồng ý với muội chứ?

Đường Thắm gật đầu.

- Nếu huynh đồng ý thì đừng bao giờ nghĩ đến thời khắc chia tay, huynh đừng bao giờ nghĩ đến hiện trạng này của muội.

Nàng nói dứt lời bất chợt ho khan.

Đường Thắm gật đầu :

- Huynh hứa.

Lục Y Phụng ôm chầm lấy chàng.

- Vậy là muội mãn nguyện rồi.

Nàng buông Đường Thắm ra rồi nhìn chàng giả là nói :

- Muội thật hồ đồ, có Chu Uyển Thanh tiểu thư ở đây, huynh đã nói gì với Chu tiểu thư chưa?

Đường Thắm lắc đầu.

Nàng mở to mắt hết cỡ nhìn Đường Thắm.

- Huynh tệ lắm đó. Huynh biết Chu tiểu thư như thế nào mà cứ giả vờ không biết khiến cho nàng phải trần trố vì huynh. Huynh là người có tội.

Nàng rời bước đến bên Chu Uyển Thanh. Nhìn Chu Uyển Thanh, Lục Y Phụng mỉm cười. Nàng nói :

- Bây giờ Chu Uyển Thanh biết Lục Y Phụng là gái giả nam trang rồi, tiểu thư không ngạc nhiên chứ?

Chu Uyển Thanh gật đầu, nhỏ nhẹ nói :

- Lục Y Phụng... Chu Uyển Thanh có thể kết tình tỷ muội với Lục Y Phụng được không?

Lục Y Phụng ôm hai tay trước ngực.

- Lục Y Phụng chỉ chờ câu nói này của tiểu thư. Vậy ai lớn tuổi hơn sẽ là tỷ còn người nhỏ hơn sẽ là muội nhé?

Thấy Lục Y Phụng hồ hởi chẳng tỏ vẻ bi lụy trước thực cảnh của mình, lão đại phu vuốt râu khẽ gật đầu. Lão nhìn Lục Y Phụng nói :

- Lão hủ hành nghề mấy mươi năm, chưa từng thấy một người nào như cô nương.

Nàng nhìn lão đại phu, ôm quyền nói :

- Đa tạ tiên sinh đã cho Lục Y Phụng một lời ngợi khen.

Đường Thắm nhìn nàng nghĩ thầm “Minh cũng nên giấu luôn chuyện Dự tiên bối chết bởi Tử Vong kỳ để Lục Y Phụng vui vẻ trong thời gian còn lại”.

Lục Y Phụng quay sang nhìn Chu Uyển Thanh.

- Lục Y Phụng nay được mười tám tuổi.

- Còn Chu Uyển Thanh thì vừa tròn đôi mươi.

Lục Y Phụng reo lên :

- Vậy Chu Uyển Thanh là tỷ tỷ của muội rồi.

Nàng ôm quyền :

- Lục Y Phụng ra mắt Chu tỷ tỷ.

Lão đại phu đứng lên nói :

- Hai người đã nhận nhau làm tỷ muội. Để lão hủ bày bàn hương án đăng chứng minh phù độ cho Lục cô nương và Chu tiểu thư mãi mãi là tỷ muội vui vẻ sống bên nhau. Chờ lão một chút.

Lão nói rồi bày ngay một bàn hương án đơn giản, chỉ có đôi đèn và bình hoa tươi cùng đĩa trái cây. Lão trình trọng thấp hương trao cho Lục Y Phụng và Chu Uyển Thanh. Với tất cả sự hoan hỉ, lão đại phu nói :

- Chu tiểu thư và Lục cô nương bái trời đất đi.

Lục Y Phụng nhìn Chu Uyển Thanh :

- Tỷ tỷ... chúng ta cùng bái trời tạ đất kết tình tỷ muội.

Hai người bước ra trước bàn hương án, cả hai toan hành lễ thì bất ngờ bộ đầu Dương Triều Mục cùng bốn gã nha sai xông vào. Y thấy Đường Thâm bèn gắt giọng hỏi :

- Đường Thâm... ngươi đã bị đuổi khỏi địa phận Giang Tô, cấm không được quay lại, vậy sao hôm nay lại có mặt ở đây?

Đường Thâm sa sầm mặt, chàng gượng giọng giả là nói :

- Dương bộ đầu... mọi chuyện chúng ta sẽ bàn sau, còn lúc này Bộ đầu hãy cho Chu Uyển Thanh tiểu thư và Lục Y Phụng muội của tại hạ được bái trời đất kết tình tỷ muội.

- Ngươi nói cái gì? Chu tiểu thư là trang lá ngọc cành vàng mà lại đi kết tình tỷ muội với hạng thảo nữ muội muội của ngươi à? Khó nghe thật.

Đường Thâm cau mày.

Dương Triều Mục nhìn sang Chu Uyển Thanh :

- Tiểu thư... Bốn đầu thừa lệnh của Huyện lệnh đại nhân đi tìm tiểu thư rước về phủ. Mời tiểu thư theo Dương mõ.

Chu Uyển Thanh nghiêm sắc mặt, khe khẽ nói :

- Dương bộ đầu đừng làm mất đi vẻ trang trọng trong buổi đầu tiên Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng bái trời đất kết tình tỷ muội. Bộ đầu hãy quay về đi.

- Không được, ty chức quay về thì làm sao nói với Huyện lệnh đại nhân?

Đường Thâm nói :

- Dương bộ đầu không quay về cũng được, ở lại đây để dự khán đại lễ kết tình tỷ muội của Chu tiểu thư và Lục Y Phụng cũng không sao. Có trời có đất thì cũng phải có quan có quân.

Chàng nói rồi cách không điểm chỉ vào thí huyết của bốn gã nha sai. Thủ pháp của Đường Thâm cực kỳ chuẩn xác và nhanh ngoài tầm mắt khiến những người kia chẳng kịp có phản ứng gì. Chỉ trong chớp mắt họ đã bị điểm huyết.

Lục Y Phụng vỗ tay kêu lên :

- Đường Thâm huynh hay lắm.

Chu Uyển Thanh cười nhìn Đường Thâm. Nàng nhìn lại Lục Y Phụng :

- Có trời đất quan quân, đại lễ kết tình của Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng thật trang trọng. Mãi mãi tình nghĩa của tỷ muội ta như thái sơn chẳng bao giờ phai nhạt hay chia cắt.

Lục Y Phụng gật đầu.

Hai người quay lại bàn hương án. Họ vừa toan hành bái thì Mạch Kiếm Tùng bước vào.

Sự xuất hiện bất ngờ của Mạch Kiếm Tùng khiến Đường Thâm chau mày.

Mạch Kiếm Tùng đảo mắt nhìn qua mọi người rồi lại định nhãn vào Đường Thâm.

- Mạch mõ đến đón Lục Y Phụng.

- Môn chủ còn muốn đón Lục Y Phụng nữa à? Lúc này không phải lúc để Mạch huynh đón Lục Y Phụng.
- Nếu Mạch mỗ vẫn giữ ý định đó thì sao?
- Đường Thâm sẽ không khách sáo với huynh.
- Được...

Đường Thâm nhìn Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng. Chẳng từ tốn nói :

- Huynh ra ngoài tiếp Mạch Kiếm Tùng huynh. Chu tiểu thư và Lục muội cứ tự nhiên hành lễ. Càng khó khăn chừng nào thì càng thắm đượm chừng đó.

Đường Thâm nhìn lại Mạch Kiếm Tùng :

- Mời huynh.

Hai người rời đại sảnh bước ra sau vườn trồng thảo dược của lão đại phu.

Đường Thâm nhìn Mạch Kiếm Tùng nói :

- Mạch huynh hẳn đã có được những võ công tối thượng của Đông Kiều Thiếu Môn chủ?
- Còn hơn cả người nói nữa.
- Đường Thâm chúc mừng huynh. Mời Mạch huynh.
- Ta không khách sáo.

Mạch Kiếm Tùng nói dứt câu vận chuyển nguyên ngươn vào song thủ thi liên hai đạo chỉ kiếm công thẳng đến Đường Thâm. Không né tránh hai đạo chỉ kiếm của đối phương. Đường Thâm phát tác luân Kim Cang thần chỉ đón thẳng đỡ thẳng.

“Chát... chát...”

Sau hai âm thanh khô khốc đó, hai đạo chỉ kiếm của Mạch Kiếm Tùng đã gãy vụn ra, trong khi Kim Cang chỉ của chàng đã chụp tới ngay từ huyệt của gã.

Mạch Kiếm Tùng quá đỗi bàng hoàng trước sự biến ngoài ý muốn của gã mà buột miệng thốt :

- Ý...

Đường Thâm nhìn Mạch Kiếm Tùng.

- Huynh chưa phải là đối thủ của Đường Thâm đâu. Hôm nay là ngày trọng đại của Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng. Đường Thâm không muốn đổ máu làm ô uế nơi này.

Chàng rút chỉ pháp lại trang trọng nói :

- Huynh đi đi, hy vọng Đường Thâm và Mạch huynh sau này không phải là đối thủ hay kình địch của nhau.

Mạch Kiếm Tùng nhìn vào mắt Đường Thâm :

- Ta sẽ gặp lại người.

Y nói rồi quay bước thi triển khinh công băng mình bỏ đi.

Chờ cho Mạch Kiếm Tùng đi hẳn rồi, Đường Thâm mới quay trở vào. Chàng vừa bước vào thì Chu Uyển Thanh cùng Lục Y Phụng đã chạy đến.

Lục Y Phụng hỏi :

- Huynh không sao chứ?

Đường Thâm tròn mắt nhìn hai người bởi trên tay họ vẫn còn hai nén nhang chưa thấp lên bàn hương án.

- Khi Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng hành lễ xong, huynh e rằng quan quân Giang Tô sụm gối mắt.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Phát loạn thoa thất

Lục Y Phụng nhìn Đường Thắm nói :

- Huynh... chúng ta sẽ đi đâu?
- Đi khắp nơi, bất cứ nơi nào Lục Y Phụng muốn đến, huynh đều sẽ đưa muội đến đó.
- Huynh gạt bỏ tất cả những gì huynh đang gánh trên vai à?

Chàng nhìn Lục Y Phụng.

- Muội nói huynh thế nào nhỉ? Thời gian này huynh sẽ dành tất cả cho Lục Y Phụng, huynh gạt bỏ tất cả.
- Còn Thiên Thiên?
- Thiên Thiên không sao đâu. Kim Diện môn đang cần Thiên Thiên.

Lục Y Phụng gượng cười nhìn chàng khẽ gật đầu. Nàng từ tốn nói :

- Sao huynh không mời tỷ tỷ cùng du lãm ngao sơn với muội và huynh?
- Chu Uyển Thanh là tiểu thư trâm anh khuê các, còn có huyện phủ. Huynh và muội lại là hai lãng tử ngao lâm giang hồ. Chu Uyển Thanh đi cùng với huynh và muội sợ rằng nàng sẽ không kham nổi.

Chàng nhìn Lục Y Phụng.

- Muội môn đi đâu nào?

Lục Y Phụng nhìn chàng bằng ánh mắt chan chứa vẻ triu mến rồi nhỏ nhẹ nói :

- Muội biết một chỗ.
- Chỗ nào?

Sắc diện Lục Y Phụng ửng hồng.

- Nói ra huynh đừng cười muội nhé.
- Huynh sao cười muội được. Muội cứ xem Đường Thắm huynh như gã bộc tuyết đối trung thành với muội.

Chàng nói rồi ôm quyền giả là nói :

- Đường Thắm nô bộc khấu đầu chờ lệnh Lục Y Phụng tiểu thư.

Lục Y Phụng giậm chân, giấy nẩy.

- Muội hồng chịu đâu... muội hồng chịu đâu.
- Thế muội muốn huynh làm gì nào?
- Huynh mãi mãi là tiểu ca của Lục Y Phụng.
- Được... vậy Lục Y Phụng cứ sai bảo tiểu ca. Tiểu ca nhất nhất tuân lệnh muội muội.

Nàng lắc đầu.

- Tiểu ca thì làm sao tuân lệnh muội muội được.
- Vậy tiểu ca chiều theo ý muội.

Nàng gật đầu.

- Đúng như vậy đó.

Đường Thắm mỉm cười, Lục Y Phụng ho một con dữ dội. Nghe nàng ho, ruột gan Đường Thắm thắt lại.

Lục Y Phụng nén cơn ho rồi nói :

- Muội nghe người ta nói trên Vu Sơn có một nơi gọi là Uyên Ương đài, Uyên Ương đài đẹp lắm và rất linh thiêng. Bất cứ đôi tình nhân nào đến được Uyên Ương đài sẽ được toại nguyện. Huynh và muội đến Uyên Ương đài nhé.

Đường Thắm gật đầu.

- Được... huynh và muội cùng song hành đến Uyên Ương đài. Cho dù Uyên Ương đài ở trên đỉnh Thiên Sơn thì huynh cũng đưa muội đến.

- Muội thích lắm.

- Chúng ta đi.

Nàng gật đầu.

Hai người song hành chậm rãi rời Giang Tô. Ra khỏi trấn Giang Tô, Đường Thắm và Lục Y Phụng bắt gặp một cỗ xe độc mã đậu ven đường, chàng nhìn Lục Y Phụng.

- Chúng ta có thể thuê cỗ xe đó lên đường nhé.

Nàng gật đầu.

Khi hai người đến cỗ xe độc mã, chẳng thấy người xà ích nào. Đường Thắm nhìn vào khoang xe có rèm phủ.

- Có ai trong đó không?

Rèm xe vén lên, Chu Uyển Thanh len người ra. Đường Thắm và Lục Y Phụng sững sờ nhìn nàng.

Chu Uyển Thanh nói :

- Chu Uyển Thanh đã chờ huynh và muội ở đây lâu rồi.

Lục Y Phụng reo lên :

- Tỷ tỷ cũng muốn du lãm giang hồ.

- Tại sao tỷ không muốn chứ. Đây là cơ hội để tỷ trút bỏ bộ lột tiểu thư trâm anh lá ngọc cành vàng của mình mà. Nếu cứ làm tiểu thư trâm anh lá ngọc cành vàng, giam mình trong khuê các chẳng khác nào biến mình thành con sâu tự nhốt trong vỏ kén.

- Lục Y Phụng thích lắm.

- Muội thích sao còn chưa bước lên xe?

Lục Y Phụng trào lên len vào trong khoang ngồi bên Chu Uyển Thanh.

Nàng nhìn Chu Uyển Thanh nói :

- Có tỷ cùng đi, Đường Thắm thích lắm.

Chân diện Chu Uyển Thanh nóng bừng và đỏ hỏn lên khi nghe lời nói này của Lục Y Phụng. Nàng từ tốn nói :

- Chỉ cần Lục Y Phụng vui vẻ là tỷ vui vẻ rồi.

Đường Thắm bước lên ngồi vào ghế xà ích. Chàng cầm lấy dây cương, chàng nhìn lại Chu Uyển Thanh.

- Nếu huynh đoán không lầm. Chu Uyển Thanh đã chuẩn bị đầy đủ cho chuyến đi du lãm này.

Chu Uyển Thanh nhìn chàng.

- Chắc chắn không thiếu rượu cho huynh.

Lục Y Phụng nói :

- Huynh thấy chưa... lúc nào tỷ tỷ cũng lo lắng cho huynh.

Chu Uyển Thanh đỏ mặt.

- Muội này... tỷ đâu lo lắng cho huynh ấy bằng muội muội của tỷ chứ.

- Tỷ nói rồi nhé.

Lục Y Phụng nói dứt câu lại bật ra con ho dồn dập. Nàng ho đến độ biến sắc và toát cả mồ hôi.

Chu Uyển Thanh lo lắng nói :

- Muội không sao chứ?

Lục Y Phụng lắc đầu.

- Muội không sao đâu.

Đường Thâm khẽ buông tiếng thở dài. Chàng trầm ngâm: “Trên thế gian này còn phương cách nào cứu mạng Lục Y Phụng không?”.

Lục Y Phụng nói :

- Tiểu ca thân thờ gì vậy? Đã có Chu Uyển Thanh tỷ tỷ ở bên rồi, huynh còn thân thờ gì nữa? Thúc ngựa đi chứ?

Chàng nhìn lại Lục Y Phụng gượng cười rồi gật đầu.

- Tuân lệnh muội muội.

Lục Y Phụng xụ mặt xuống.

Đường Thâm mỉm cười nói :

- Lục Y Phụng có dung mạo thật xinh đẹp đó.

Chàng nói rồi thúc dây cương khiến con bạch thỏ khởi bước kéo cỗ xe lăn bánh. Vừa lăn bánh chưa được mười trượng thì Đường Thâm nghe tiếng gọi của Định Tĩnh Hành Tẩu.

Chàng ghim dây cương lại.

Định Tĩnh Hành Tẩu gò người trên lưng con hắc thỏ, cùng với Hoàng Quốc Túy xồng xộc lao tới.

Định Tĩnh Hành Tẩu ghim cương ngựa rồi nhảy thót xuống đất. Lão thở hổn hển nói :

- Lão huynh sợ không đuổi kịp theo lão đệ.

Hoàng Quốc Túy loay hoay trên lưng ngựa, rồi thả người rơi huyếch xuống đất. Y lồm cồm đứng lên, nhìn Đường Thâm.

- Đường Thâm... bốn thiếu gia cũng tìm người.

Thấy Hoàng Quốc Túy, Chu Uyển Thanh đóng ngay rèm lụa lại không để ý thấy nàng và Lục Y Phụng.

Định Tĩnh Hành Tẩu nói :

- Hần cũng đi tìm Đường Thâm tiểu đệ đấy.

Đường Thâm ôm quyền hướng về Hoàng Quốc Túy :

- Hoàng Thiếu gia tìm Đường Thâm có chuyện gì?

Định Tĩnh Hành Tẩu nói :

- Hần tìm để xin thuốc giải Độc Đan Trường đơn gì đó. Hần không muốn làm gã thái giám vô dụng nữa.

Đường Thâm nheo mày nhìn Hoàng Quốc Túy. Hoàng Quốc Túy ôm quyền rồi bất ngờ òa lên. Y khóc khiến cho hai gò má núng na núng ních giọt liên tục trông thật nực cười. Tiếng khóc giả là của y càng nghe nực cười hơn.

Hoàng Quốc Túy vừa khóc vừa nói :

- Đường Thảm huynh đệ... Hoàng Quốc Túy ta biết cái tội của mình rồi. Trước đây ta chỉ vì háo sắc thích Chu Uyển Thanh tiểu thư mà tranh giành với Đường huynh đệ, nhưng kẻ từ khi bị Đường Thảm huynh đệ cho uống Đoạn Trường đơn gì đó biến thành gã thái giám vô dụng, ta mới nghiệm ra rằng mình chẳng thể bì với Đường Thảm huynh đệ. Ta lỡ ép gia phụ của ta buộc Huyện lệnh Chu Tàn gã Chu Uyển Thanh cho ta, nhưng trong ngày động phòng ta chẳng có làm gì hết đó. A... mà chuyện đó thì Đường Thảm huynh đệ nắm rõ mà đâu cần ta nói.

Y nhăn mặt, rồi nói tiếp :

- Ta thì không bao giờ dám làm phiền Đường Thảm huynh đệ. Ta chỉ cầu xin Đường huynh đệ cho ta thuốc giải Đoạn Trường đơn thôi, Hoàng Quốc Túy ta thì sẽ cải tà quy chính không ăn hiếp ai cả.

Đường Thảm lắc đầu.

- Hoàng thiếu gia nói gì, Đường Thảm không hiểu gì cả.

- Ta van xin cầu khẩn như vậy rồi... Đường Thảm huynh đệ cũng không thứ tội cho ta sao, chẳng lẽ Đường Thảm muốn Hoàng Quốc Túy này mãi mãi biến thành con gà trống thiên chẳng thiên, trống chẳng ra trống sao?

Đường Thảm buông tiếng thở dài, lắc đầu nói :

- Hoàng thiếu gia nói gì Đường Thảm không hiểu gì cả. Sự thật tại hạ không hiểu ý Hoàng thiếu gia.

Hoàng Quốc Túy nheo mày.

- Chẳng lẽ Đường Thảm huynh đệ không phải là... là gã Kim diện nhân kia sao? Cái gã cho ta uống Đoạn Trường đơn đó.

Rèm cửa vén lên, Lục Y Phụng len người ra khỏi khoang xe.

- Thiếu gia nói đúng rồi... Đường Thảm huynh không phải là gã Tử Nhân Kim Diện như thiếu gia nghĩ đâu.

Bộ mặt nức na nức ních của Hoàng Quốc Túy chảy xệ xuống.

- Nếu không phải Đường Thảm thì ta biết tìm gã đó ở đâu. Xem như đời của Hoàng Quốc Túy tiêu tùng rồi.

Y chỉ vào ngực mình.

- Ta không muốn làm gà...

Y bỏ lưng câu nói nửa chừng nhìn Lục Y Phụng với vẻ ngượng ngùng. Y nhìn Lục Y Phụng bằng ánh mắt tò mò.

- Cô nương này...

- Thiếu gia nhận ra Lục Y Phụng chứ. Chính Lục công tử lại tìm gặp Đường Thảm trước cả ta nữa.

Lục Y Phụng mỉm cười, rồi nói :

- Bây giờ thiếu gia hẳn đã tin lời của Lục Y Phụng rồi chứ. Đường Thảm huynh không phải là người đã cho thiếu gia uống Đoạn Trường đơn gì đó, để rồi thiếu gia biến thành con gà trống thiên. Đường Thảm huynh không phải là Tử Nhân Kim Diện, nhưng Lục Y Phụng biết Tử Nhân Kim Diện là ai. Khi nào gặp y sẽ xin y trao thuốc giải cho Hoàng thiếu gia.

- Ô... vậy Hoàng Quốc Túy phải chờ đợi nữa à?

- Thiếu gia phải chờ đợi thôi.

Hoàng Quốc Túy lắc đầu.

- Chờ đợi... chờ đợi đến bao giờ. Chẳng may cái gã Kim diện nhân ôn dịch đó chết bất đắc kỳ tử thì ta cũng tiêu tùng. Đường Thảm huynh đệ... hay là cho ta đi với.

- Hoàng thiếu gia muốn đi theo Đường Thảm?

Hoàng Quốc Túy gật đầu.

- Đi cùng Đường Thảm, may ra có cơ hội thoát khỏi cảnh gà trống vô dụng này.

- Thế thiếu gia biết Đường Thảm đi đâu không?

- Đi đâu cũng được mà. Chỉ cần có được giải dược Đoạn Trường đơn thì chỗ nào ta cũng đi.

Định Tĩnh Hành Tẩu chen vào :

- Ngươi đi cùng thì được rồi, nhưng ngươi có mang ngân lượng theo không?
- Tất nhiên phải có rồi.

Định Tĩnh Hành Tẩu nói :

- Đường Thâm lão đệ... vậy hãy cho Hoàng Quốc Túy công tử đi cùng.

Đường Thâm nói :

- Nếu huynh có nhã hứng.

Không chờ chàng nói câu thứ hai, Hoàng Quốc Túy leo thót lên ngồi cạnh chàng, giả là cười.

- Ta lại có hy vọng rồi. Đường Thâm không biết cái khổ của ta đâu. Khổ đau, khổ đốn, khổ ê chề khi phải mang thân phận gà trống mà chẳng có trống gì cả.

Lục Y Phụng nói :

- Gà trống mà không có trống gì.

Hoàng Quốc Túy nhìn nàng. Y xoa chiếc má nọng chấy xệ rồi nói :

- Cô nương là nữ nhân hồng biết, muốn biết thì cứ hỏi Đường Thâm.
- Huynh ấy không phải gà trống không trống như Hoàng Quốc Túy.
- Ôi nè... nhưng nếu Đường Thâm bị gã Kim diện nhân kia cho uống Đoạn Trường đơn gì đó cũng sẽ biến thành giống như ta.

Hoàng Quốc Túy nhìn lại Đường Thâm.

- Đường Thâm huynh đệ... ngươi cứ xem như ta và ngươi cùng là người nhà với nhau... ngươi phải giúp ta.

Định Tĩnh Hành Tẩu nhướn mày :

- Hề... trước đây ngươi đòi đuổi Đường Thâm ra khỏi Giang Tô còn muốn phá học đường của Đường Thâm, sao bây giờ lại nói là người nhà.
- Hầy... Lão Hành Tẩu đừng nhắc lại chuyện xưa. Trước đây ta khác, bây giờ ta khác. Nói gì thì nói, ta và Đường Thâm cũng là người của Giang Tô mà. Chẳng lẽ thấy cùng sinh địa gặp hoạn nạn không cứu sao?
- Xem chừng ngươi cũng có miệng lưỡi đó.

Hoàng Quốc Túy nhìn Đường Thâm.

- Đường Thâm huynh đệ... ngươi giúp ta nhé?
- Thiếu gia đã thành khẩn như vậy, Đường Thâm sao từ chối thiếu gia được.
- Đường Thâm giúp Hoàng Quốc Túy, ta thề sẽ là huynh đệ đồng sinh cộng tử với Đường Thâm.

Định Tĩnh Hành Tẩu bật cười. Lão vừa cười vừa nói :

- Nghe ngươi nói lão phu xúc động quá đó. Đường Thâm lão đệ của ta là thảo dân mà có huynh đệ đồng sinh cộng tử như Hoàng Quốc Túy, đại thiếu gia của Hoàng Nghiêm tuần phủ đại nhân đúng là hiếm có đó.

Hoàng Quốc Túy nhắm mắt, buột miệng nói :

- Vạn bất đắc dĩ thôi...

Y ngưng lời nhìn lại Đường Thâm gượng cười nói :

- Ta chỉ nói vậy thôi. Tuyệt nhiên ta rất ngưỡng mộ Đường Thâm. Đường Thâm biết rồi đó, Chu Uyển Thanh tiểu thư, ta chẳng dám mon men đến gần. Tất cả ta đều nhường hết cho Đường Thâm đó.

Gã nói dứt câu thì nghe tiếng tăng hắng phát ra sau tấm rèm che ngang khoang xe. Hoàng Quốc Túy nghếch mặt.

Chu Uyển Thanh vén rèm nhìn gã.

Hoàng Quốc Túy tròn mắt nhìn nàng.

- Y...

Chu Uyển Thanh mỉm cười với y.

- Thiếu gia nói rồi nhé. Sau này còn nói những nói cuội thì đừng hy vọng Chu Uyển Thanh tìm Tử Nhân Kim Diện lấy thuốc giải cho Hoàng Thiếu gia.

- Ô... ơ... có cả nàng đi cùng nữa à?

Chu Uyển Thanh nhìn Lục Y Phụng mỉm cười.

Lục Y Phụng bật cười thành tiếng rồi ho khan.

Nàng nhìn Hoàng Quốc Túy nói :

- Hoàng thiếu gia đã tự nguyện nhường Chu Uyển Thanh tỷ tỷ cho Đường Thâm huynh, nhân chuyến đi này, Lục Y Phụng và mọi người sẽ tìm cho Hoàng thiếu gia một hồng nhan tri kỉ khác.

Hoàng Quốc Túy há hốc miệng.

- Hề... bọn thiếu gia còn chưa giải được Đoạn Trường đơn mà. Ta đâu có thể làm được chuyện đó chứ. Đường Thâm còn là gà trống, còn ta trống chẳng ra trống.

Nghe gã nói mọi người phá lên cười.

Lục Y Phụng nói :

- Đường Thâm huynh... Hoàng thiếu gia nói huynh là con gà trống đó.

Đường Thâm bặm hai môi vào nhau mới nén được tiếng cười. Chàng nói với Lục Y Phụng :

- Muội lấy cho huynh một vỏ rượu ba cân để uống với con gà Hoàng Quốc Túy huynh.

* * * * *

Hoàng Quốc Túy dốc chén rượu uống cạn, rồi nhìn Đường Thâm nói :

- Đường Thâm... tình cảnh của Hoàng Quốc Túy như vậy đó. Ngươi thấy ta khổ không? Bây giờ chẳng biết tìm gã Kim diện nhân kia ở đâu? Chẳng lẽ cả đời ta phải ôm cái chứng Đoạn Trường đơn là gà trống thiên bất đắc dĩ sao?

Đường Thâm nhìn Hoàng Quốc Túy mỉm cười nói :

- Huynh yên tâm... Đường Thâm đã đoán ra Tử Nhân Kim Diện kia là ai rồi. Đường Thâm tìm được người đó sẽ lấy thuốc giải cho huynh.

- Đường Thâm hứa với Hoàng Quốc Túy rồi đó. Hứa là giữ lời. Nam tử hán đại trượng phu nhất ngôn như phá thạch.

- Huynh cứ yên tâm... Đường Thâm đã hứa với huynh thì bao giờ quên lời.

- Nếu Đường Thâm tốt như thế này thì trước đây ta...

Đường Thâm khoát tay :

- Hoàng huynh đừng nhắc lại chuyện cũ cái gì đã qua thì cho nó qua.

Chàng bưng chén chia về phía Hoàng Quốc Túy và Định Tịnh Hành Tầu.

- Mời!

Ba người vừa bưng chén chưa kịp uống thì lại nghe tiếng ho sảng sặc của Lục Y Phụng từ phía cửa biệt phòng vọng tới, nghe tiếng ho của nàng Đường Thâm buông tiếng thở dài.

Hoàng Quốc Túy nhìn chàng nói :

- Sao Lục cô nương ho dữ vậy? Đường Thâm không đưa Lục cô nương đến đại phu? Để ho nhiều như thế, không tốt đâu.

- Ta biết nói với huynh thế nào đây?

Chàng dốc chén rượu uống cạn rồi nhìn Hoàng Quốc Túy nói tiếp :

- Nếu Hoàng huynh có cách để trị được chứng bệnh trầm kha của Lục Y Phụng ta thiếu nợ huynh một cái nợ rất lớn và bất cứ điều gì huynh muốn Đường Thâm cũng sẽ làm

- Vậy Lục cô nương bị bệnh trầm kha hết phương cứu chữa phải không. Nghe tiếng ho của Lục cô nương ta nghi lắm mà. Những người ho nhiều như vậy chết chắc rồi.

Định Tĩnh Hành Tẩu nheo mày.

- Ngươi đừng có nói bừa uống rượu đi.

- Ờ... uống thì uống.

Y và Định Tĩnh Hành Tẩu dốc chén rượu uống cạn. Lục Y Phụng mở cửa bước ra. Nàng vận bộ xiêm y trắng toát trông thật kiều diễm đoan trang.

Đường Thâm nhìn nàng.

- Huynh không sao nhận ra muội.

Lục Y Phụng bước đến bên chàng :

- Huynh biết vì sao muội vận bộ cánh này không?

- Vì sao?

Đường Thâm hỏi nàng trong khi Hoàng Quốc Túy ngấm nhìn Lục Y Phụng chăm chăm.

Định Tĩnh Hành Tẩu vỗ vai gã.

- Ngươi nhìn gì dữ vậy? Bộ Lục Y Phụng lạ lắm sao mà nhìn.

Hoàng Quốc Túy nhăn mặt.

- Bộ lão không thấy Lục cô nương đẹp sao. Có đẹp thì người ta mới nhìn, hổng đẹp ai mà thèm nhìn chứ.

Lục Y Phụng đỏ mặt thẹn thùng.

Đường Thâm nói :

- Hoàng huynh hôm nay có con mắt tinh tường. Muội đúng là trang tuyệt sắc giai nhân đó.

Lục Y Phụng càng bẽn lèn hơn khi nghe lời nói này của Đường Thâm.

Hoàng Quốc Túy vuốt chiếc cằm nức ních rồi nói :

- Đường Thâm biết vì sao hôm nay Lục cô nương đẹp không?

Đường Thâm buột miệng hỏi :

- Vì sao?

Vo chiếc cằm nức ních, Hoàng Quốc Túy trang trọng nói :

- Ta nghe nói... phàm những người sắp chết thì có thời kỳ phản quang hồi chiếu. Phàm những người đến giai đoạn này thì bỗng dưng trở nên rất đẹp đó.

Y vừa nói dứt câu thì nhận ngay một cái đánh vào đầu của Định Tĩnh Hành Tẩu.

Hoàng Quốc Túy nhìn sang gã.

- Sao lão lại đánh bổn thiếu gia?

- Ngươi nói bậy. Ngươi nói bậy nên lão hủ mới đánh ngươi.

- Ờ... thì Hoàng Quốc Túy nghe sao nói vậy mà, nếu như bổn thiếu gia nói bậy thì cô nương bỏ qua nhé.

Lục Y Phụng mỉm cười :

- Thiếu gia nói không đúng lúc thôi.

Nàng nhìn lại Đường Thâm.

- Đường Thâm huynh... muội muốn cùng với huynh lên Vu Sơn.

- Được... huynh cùng đi với muội.

Chàng đứng lên.

- Hai người đi đâu cho bốn thiếu gia theo với.

Định Tĩnh Hành Tẩu nắm tay gã kéo ngồi xuống.

- Người đầu phải là con nít, lúc nào cũng tò đi theo Đường Thâm và Lục cô nương. Người ở đây uống rượu với lão hủ.

Hoàng Quốc Túy miễn cưỡng ngồi lại. Y nhìn Đường Thâm nói :

- Đường Thâm có đi thì nhớ quay lại nhé. Người đừng có bỏ ta đó.

Định Tĩnh Hành Tẩu lại gõ vào đầu Hoàng Quốc Túy.

- Người không còn gì để nói nữa hay sao vậy?

Lão xua tay nói với Đường Thâm :

- Đường Thâm lão đệ hãy đưa Lục cô nương đến Vu Sơn thường lãm đi, để lão huynh bồi tiếp gã thiếu gia này cho người.

Đường Thâm nhìn hai người.

- Đường Thâm sẽ quay lại.

Hoàng Quốc Túy nói :

- Sao người không dẫn cả Chu Uyển Thanh đi. Người để Chu Uyển Thanh ở lại không ngại...

Y lại bị Định Tĩnh Hành Tẩu bụm miệng lại.

- Người có chịu ngậm miệng lại không?

Hoàng Quốc Túy nhắm mắt.

Định Tĩnh Hành Tẩu xua tay :

- Hai người đi đi.

Đường Thâm và Lục Y Phụng thả bước rời khách điểm. Hai người đi rồi Định Tĩnh Hành Tẩu mới buông tay khỏi miệng Hoàng Quốc Túy.

- Sao dạo này người hay nói năng lung tung thế.

Hoàng Quốc Túy lườm Định Tĩnh Hành Tẩu.

- Lão chỉ giỏi ăn hiếp bốn thiếu gia thôi.

Y bung vò rượu chuốc ra chén. Vừa chuốc rượu Hoàng Quốc Túy vừa nói :

- Nếu bốn thiếu gia không bị biến thành gà trống thiên bất đắc dĩ chẳng thèm đi cùng với lão đầu.

- Lão hủ cũng đâu có muốn người đi cùng. Mà lão phu thấy người làm con gà trống thiên bất đắc dĩ cũng được chứ đâu cản trở lại bình thường làm gì.

Hoàng Quốc Túy nhăn nhó, y gắt giọng hỏi :

- Lão nói như vậy mà nghe được, lão thử là bốn thiếu gia coi. Thái giám không ra thái giám, còn nam nhân thì cũng không ra nam nhân. Cũng tại cái gã Kim diện nhân ôn dịch kia.

- Lão phu hành tẩu giang hồ nhiều năm nhưng chưa từng biết qua Đoạn Trường đơn nào có thể biến một người bình thường thành gà trống thiên bất đắc

đi như người cả. Hay là ta và người tìm đến kỹ lâu xem coi có thể trị cho người hay không?

- Lão muốn bổn thiếu gia chết à? Bổn thiếu gia nhìn thấy vẻ độc ác trong mắt lão kia.

Y vỗ tay vào ngực mình đồng dục nói :

- Bổn thiếu gia đâu có quá ngu ngốc để chui đầu vào cửa tử do lão bày ra chứ.

Định Tĩnh Hành vuốt hàm râu nham nhò rồi nói :

- Đúng là người không ngu rồi. Phàm những người có bộ mặt heo hâm như người thì chẳng ngu bao giờ.

Nói rồi Định Tĩnh Hành Tẩu dốc chén rượu uống cạn trong khi Hoàng Quốc Túy ló mắt nhìn lão.

Đặt chén rượu xuống bàn, Định Tĩnh Hành Tẩu nhướn mày hỏi :

- Người nhìn gì mà nhìn dữ vậy. Lão phu và người quá quen nhau rồi, bộ lão phu lạ lắm sao?

- Sao lão gọi bổn thiếu gia là heo hâm?

Định Tĩnh Hành Tẩu giả là cười, nói :

- À, ta quên mất, người là con gà trống thiên bất đắc dĩ chứ không phải là heo hâm.

- Sao lão cứ chửi bổn thiếu gia mãi thế nhỉ?

Hoàng Quốc Túy đứng lên.

- Bổn thiếu gia không muốn đối ẩm và nói chuyện với lão nữa.

Y nói rồi quay bước xăm xăm bỏ ra cửa khách điểm vừa đi Hoàng Quốc Túy vừa lầu bầu :

- Đúng là lão già ôn dịch.

Hoàng Quốc Túy vừa bước ra khỏi cửa khách điểm thì sững bộ, bởi án ngang đường đi của gã là một nữ lang vận bạch y nhưng chân diện được che bằng tấm mạng lụa trắng. Không phải sự chạm mặt quá bất ngờ với nữ lang khiến y sững sờ, mà thật ra y sững sờ bởi mùi xạ hương ngào ngạt từ người bạch y nữ đang tỏa ra xông vào khứu giác của Hoàng Quốc Túy.

Y nghếch mặt nhìn nàng.

Hoàng Quốc Túy nuốt ngay miếng nước bọt vừa trào ra trong miệng. Y nhìn nữ lang gần như không chớp mắt.

Nữ lang có đôi mắt to và đen láy. Đúng là đôi thu nhân mê hồn có thể hớp thần thức bất cứ gã nam nhân nào, huống chi người đối diện là Hoàng Quốc Túy.

Hoàng Quốc Túy lắp bắp nói :

- Cô nương... tiểu thư...

Nàng khoát tay không cho gã nói, rồi gửi một phong bì niêm cẩn thận đặt vào tay gã.

- Nhờ công tử trao lại cho Đường Thâm công tử.

Hoàng Quốc Túy gật đầu :

- Tại hạ trao... mà quý danh của cô nương là gì?

- Công tử không cần thiết phải biết.

Nữ lang nói rồi quay mặt đi. Thoáng một cái đã mất hút chẳng để lại dấu tích gì. Hoàng Quốc Túy đứng thừ ra bởi mùi xạ hương của nàng vẫn còn đọng rõ mồn một trong khứu giác gã.

Y hít một hơi thật sâu rồi chặc lưỡi.

- Sao lại thơm như thế chứ?

Y nói rồi nhắm mắt lại như thể muốn thưởng thức tất cả mùi xạ hương vừa rít cả vào lồng ngực mình.

- Người làm trò gì thế?

Vừa nói Định Tịnh Hành Tẩu vừa vỗ tay lên vai Hoàng Quốc Túy. Hoàng Quốc Túy giật mình như người tỉnh mộng quay ngoắt lại nhìn Định Tịnh Hành Tẩu.

- Lại là lão nữa.

- Lập phu thấy người lạ quá.

Hoàng Quốc Túy chỉ vào mặt mình.

- Lão thấy bốn thiếu gia lạ lắm à. Ta lạ thì kệ ta, mắc mớ gì đến lão chứ. Lão sao cứ quan tâm đến bốn thiếu gia chứ?

Định Tịnh Hành Tẩu gõ đầu Hoàng Quốc Túy.

Hoàng Quốc Túy quệt tay ngang mũi.

- Lão làm ta mất cả hứng.

- Gà trống thiên bất đắc dĩ như người cũng có hứng thú nữa. Ngộ quá ha.

Hoàng Quốc Túy lườm lão.

- Lão làm phiền bốn thiếu gia quá nhiều rồi đó nhé.

Hoàng Quốc Túy vừa nói vừa quay trở vào khách điểm. Định Tịnh Hành Tẩu nheo mày.

- Người không định đi nữa à?

Hoàng Quốc Túy chỉ vào lỗ mũi mình.

- Bốn thiếu gia không muốn đi đâu nữa mà muốn ngồi một mình ngủ không khí động trong lỗ mũi.

Định Tịnh Hành Tẩu vuốt cằm lắc đầu, lâu bâu nói :

- Con gà trống thiên bất đắc dĩ này chắc cuồng tâm loạn thức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sóng tình nhi nữ

Đường Thắm cùng Lục Y Phụng đứng bên nhau trên Đài Uyên Ương trên đỉnh ngọn Ngũ Lão sơn thuộc vùng núi Vu Sơn. Từ trên Đài Uyên Ương, hai người có thể phóng tầm mắt ngắm nhìn cả một không gian bao la mênh mông. Một không gian hùng vĩ và thơ mộng như tranh vẽ. Vầng nhật quang đang chìm dần xuống đường chân trời, ráng chiều vàng rực càng kết tạo nên vẻ thơ mộng cho khoảng trời đất bao la và hùng vĩ trước mắt họ.

Lục Y Phụng nhỏ nhẹ hát:

Viễn du việt sơn xuyên, sơn xuyên tu tỉnh quảng,

Chấn sách trặc sùng khuru, ần bí đạo bình mǎng,

Tịch tức bảo ảnh mị, triều tồ hàm tư vǎng,

Đốn bí ý cao nham, trặc tinh bí phong hường,

Thanh lô trụ tổ huy, minh nguyệt nhất hà lãng,

Phú châm bấy năng mị, chấn y độc trường tường.

Dịch:

Viễn du vượt núi sông, núi sông dài lại rộng,

Tra rồi lên lên đồi, nắm cương qua đồng nội,

Đêm nằm ôm bóng ngủ, sáng dậy lại lo đi,

Mệt mỏi tựa đá cao, nghiêng tai nghe gió buồn,

Móc trong roi ánh bạc, trắng thanh sáng làm sao,

Sờ gối không ngủ được, xóc áo ngồi nao nao.

Đường Thắm nhìn sang nàng.

- Muội hát hay quá.

Lục Y Phụng bẽn lẽn.

- Huynh nói vậy khiến cho muội cảm thấy thẹn đó.

Nàng dõi mắt nhìn ra khoảng không mênh mông.

- Khung cảnh nơi này đẹp quá. Thảo nào nơi này luôn có những đôi tình nhân tìm đến để phóng tầm mắt vào khoảng không gian bao la rồi mộng tưởng đến ngày mai của mình, muội có đến Uyên Ương đài mới thấy được vẻ đẹp của Uyên Ương đài.

- Một đôi tình nhân đứng tại Uyên Ương đài có thể phóng tầm mắt vào cõi không gian bao la, đắm mình trong những ý tình sâu nặng, nhưng nếu có một người đứng đây sẽ cảm nhận được sự cô độc của bản thân mình.

Nàng nhìn sang Đường Thắm :

- Huynh sợ sự đơn độc không?

- Ai cũng sợ sự cô độc cả không chỉ một mình huynh.

Chẳng biết lời nói này của Đường Thắm tác động đến Lục Y Phụng thế nào mà bất giác nàng rung mình, kèm theo cái rung mình đó, Lục Y Phụng ho dữ dội. Những tiếng ho của nàng tựa muôn vàn mũi kiếm vô hình chỉ chĩa ghim vào tâm can Đường Thắm.

Chàng đỡ lấy hai vai Lục Y Phụng.

- Muội không sao chứ?

Chàng cảm nhận rõ mồn một thể pháp của Lục Y Phụng run nhẹ trong vòng tay mình, nàng gượng nén cơn ho nhìn Đường Thắm gượng cười, nhưng lệ đã tuôn ra khóe mắt.

- Muội khóc.

Lục Y Phụng dùng ống tay áo chùi ngay nước mắt. Nàng lắc đầu cười tươi.

- Muội đâu có khóc.

Nàng dõi mắt ra ngoài khoảng trời đất mênh mông bao la hùng vĩ, rồi nhỏ nhẹ nói :

- Được bên huynh, muội vui vẻ lắm. Làm sao muội khóc được trong thời khắc vui vẻ này.

Nàng chỉ vàng nhạt quang đã chìm xuống phân nửa giờ, trông như một nắm mồ đỏ rực.

- Huynh xem kia... nhạt quang đẹp quá.

- Muội thấy đẹp?

Lục Y Phụng gật đầu.

- Huynh có thấy đẹp không?

- Nếu muội thấy đẹp, tất nhiên huynh cũng phải thấy đẹp chứ.

- Huynh nói theo muội, muội muốn biết ý của huynh kia...

- Không gian đẹp lắm.

Nàng nhìn sang Đường Thắm mỉm cười nói :

- Ngày mai này chỉ còn mỗi mình muội đứng trên Đài Uyên Ương ngắm vàng nhạt mộ.

Nàng rung mình nhưng nụ cười không tắt trên hai cánh môi xinh xắn và mộng ướt. Lục Y Phụng nói tiếp.

- Lúc đó muội hẳn cảm nhận được tất cả sự cô độc của mình. Muội sẽ gặm nhấm sự cô đơn một mình mà nhớ về huynh, hổng biết lúc đó muội như thế nào nhỉ?

Đường Thắm im lặng, chàng khẽ buông tiếng thở dài.

Nàng nhìn lại Đường Thắm.

- Muội sẽ nhớ huynh lắm. Không biết huynh có nhớ muội không?

- Sao muội nói vậy, trong trái tim huynh lúc nào cũng có muội.

Nàng nhướn mày.

- Huynh không nói dối muội chứ?

Đường Thắm gật đầu.

- Thật mà, mãi mãi huynh sẽ không bao giờ quên muội.

Chàng nói dứt câu thì nàng ôm chầm lấy Đường Thắm.

Vừa ôm lấy Đường Thắm, Lục Y Phụng vừa nói :

- Huynh không bao giờ được quên muội đấy. Dù có phải xa nhau ngàn trùng, dù có phải chia cắt bởi một định số oan nghiệt thì muội vẫn nhớ về Đường Thắm tiểu ca và ngược lại huynh cũng không được quên muội. Có như vậy Lục Y Phụng mới không cảm thấy cô độc một mình.

Nàng úp mặt vào đôi bờ vai chàng rồi bật khóc.

Đường Thắm vòng tay ôm lấy đôi bờ vai run rẩy của Lục Y Phụng.

- Huynh lúc nào cũng sẽ bên muội mà.

Lục Y Phụng vừa khóc vừa nói :

- Huynh... Lục Y Phụng sợ sự cô độc lắm. Lục Y Phụng biết cái gì đến thì tất nó phải đến thôi... nhưng muội sợ xa huynh và nếm trải nỗi cô đơn một mình.

Lời nói này của Lục Y Phụng khiến trái tim chàng quặn thắt đau nhói.

Đường Thắm xoa nhẹ bờ vai run rẩy của Lục Y Phụng mà nghĩ thầm: “Ông trời... ông có linh thiêng thì hãy nhìn xuống đây. Nhìn xuống đây và mở lòng độ lượng chỉ cho Đường Thắm phương cách nào để giữ Lục Y Phụng lại. Rút Lục Y Phụng ra khỏi bàn tay của tử thần. Nàng còn quá trẻ, nàng không đáng phải nhận một định số oan nghiệt mà ông đã ban cho nàng. Ông trời hãy nghe những gì Đường Thắm nói”.

Đường Thắm buông tiếng thở dài. Cảm xúc nặng nề u uẩn xâm chiếm tâm thức chàng.

Lục Y Phụng nói lỏng tay, rồi nhìn Đường Thắm. Nụ hoa hàm tiếu lại hiện trên hai cánh môi nàng.

- Sao Lục Y Phụng lại khóc...?

Nàng buông tay khỏi cổ Đường Thắm, giọng buồn bã.

- Lục Y Phụng muội không muốn khóc. Lúc này đứng ra muội phải vui vẻ mới đúng, muội đã được đứng bên huynh. Muội và huynh còn đứng trên Đài Uyên Ương nữa, muội cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Chàng gượng cười rồi nói :

- Huynh không muốn hai dòng lệ này làm hoen ố nhan sắc của muội đâu nhưng...

Nàng bịt miệng Đường Thắm rồi ôn nhu nói :

- Để muội ngâm bài thơ cho huynh nghe. Bài thơ này muội thích lắm đó.

Đường Thắm gật đầu.

Lục Y Phụng đứng tựa sát vào người chàng đôi đôi mắt nhìn cảnh hoàng hôn dần trải ra bao trùm lên bầu trời bao la rồi nhỏ nhẹ ngâm:

Độc tại vị hương vị dị khách,

Mỗi phùng gai tiết hội tư thân,

Dao tri huynh đệ đăng cao sứ,

Biên thấp thủ du thiếu nhất nhân.

Dịch:

Chiếc tối quan hà nghiền đất khách,

Trùng dương tiết đến nhớ thương ai,

Cảnh thu tường lúc lên cao bộ,

Đủ mặt anh em thiếu một người.

* * * * *

Vàng nhạt quang cuối cùng cũng lặn xuống, kéo theo những luồng lạnh phong thổi đến Đài Uyên Ương. Những ngọn lạnh phong se buốt quất vào Đường Thắm và Lục Y Phụng. Nàng rùng mình rồi bật ra những tràng ho dữ dội.

Đường Thắm choàng tay qua vai nàng như thể dùng thân thể mình che chắn cho nàng.

Đường Thắm nói :

- Muội... huynh đưa muội về.

Nàng nhìn Đường Thắm.

- Muội muốn đứng đây thêm một lúc nữa được không?

- Nhật quang đã lặn rồi, lạnh phong đã thổi lên. Tiết trời lúc này không tốt cho muội đâu. Ngày mai huynh sẽ lại đưa muội đến đây.

Lục Y Phụng lắc đầu.

- Muội nghe nói người ta chỉ đến Uyên Ương đài một lần trong đời để khấn ước. Không nên đến lần thứ hai. Muội đã khấn ước rồi, muội sẽ không quay lại Uyên Ương đài lần thứ hai đâu.

Đường Thắm gượng cười nhìn nàng.

- Nếu vậy ngày mai huynh sẽ đưa muội đến thăm một danh cảnh khác cũng trong vùng Vu Sơn này.

- Muội thích lắm, ước gì mọi sự vật trong cõi thế gian này đều dừng lại, đừng tiếp tục trôi theo dòng thời gian nữa.

Đường Thắm nắn hai bờ vai mảnh khảnh của nàng :

- Muội đã ước gì trên Uyên Ương đài?

Nàng nhìn vào mắt chàng, ánh mắt của nàng thật xa xôi và mơ hồ. Cùng với ánh mắt đó đôi lông mày của Lục Y Phụng từ từ ửng lên. Nàng bẽn lẽn nhỏ nhẹ nói :

- Muội nói ra huynh không được cười muội đó.

Đường Thắm lắc đầu.

- Sao huynh cười muội chứ? Huynh muốn nghe muội nói mà.

Nàng ngẩn mặt nhìn chàng.

- Muội ước được huynh... huynh hôn muội.

Nàng nói rồi cúi mặt nhìn xuống. Nàng ho khẽ một tiếng.

Đường Thâm nâng cầm Lục Y Phụng. Hai người đối nhãn nhìn nhau.

- Muội ước như vậy à?

Nàng gật đầu e lệ.

Đường Thâm cúi xuống áp hai cánh môi vào môi nàng.

Lục Y Phụng tiếp nhận ngay lấy nụ hôn của chàng mà thể pháp run rẩy trong vòng tay của Đường Thâm. Chàng cảm nhận rõ sự run rẩy của nàng. Một sự run rẩy yếu đuối và trần ngập nhựa tình của trinh nữ mới bước vào lưới tình, một trinh nữ đã yêu và đang yêu, yêu với tất cả trái tim và khối óc nhưng lại yếu đuối và e dè trước bóng tình mà nàng đã chọn lựa...

* * * * *

Đã quá nửa đêm nhưng Đường Thâm vẫn đứng tư lự bên vòm cửa sổ dõi mắt nhìn ra ngoài khoảng hoa viên nhuộm ánh trăng đêm vàng nhạt. Chàng nhớ lại những gì giữa chàng và Lục Y Phụng trên đài Uyên Ương mà cảm nhận một nỗi trống vắng, buồn mênh mang lan tỏa khắp tâm thức mình. Có lẽ nỗi đau khổ dày vò nhất chính là sự chờ đợi. Mặc dù biết chuyện phải đến sẽ đến nhưng chính sự chờ đợi làm nên nỗi giằng vò giằng xé con người theo dòng thời gian. Đường Thâm đang rơi vào cảm xúc chờ đợi đó. Một sự chờ đợi cái chết đến với Lục Y Phụng để chứng nghiệm ra sự bất lực và vô vọng của mình. Sự chứng nghiệm khắc tạo trong chàng để rồi biến thành nỗi trống vắng, cô quạnh và tự giằng xé bản thân chàng.

Đường Thâm buông tiếng thở dài.

- Không ngờ ta lại chỉ là một kẻ vô dụng. Đứng trước thần chết, ta trở thành kẻ nhỏ nhoi và bất lực. Chẳng một ai qua được bóng sắc tử thần, mình chỉ là một kẻ bất tài trước định mệnh của tạo hóa. Đường Thâm... người đứng là kẻ bất tài.

Ý niệm đó lướt qua, Đường Thâm cảm thấy tim mình quặn nhói.

Có ai đó bước đến sau lưng chàng.

Nàng từ tốn nói :

- Huynh không thể ngủ được à?

Chàng gượng cười rồi nói :

- Nếu huynh ngủ cũng sẽ phải trăn trở với những suy tư trăn trở trong đầu mình. Chu Uyển Thanh cũng không ngủ được à?

- Nếu huynh có nỗi trăn trở thì làm sao muội ngủ được. Muội không ngủ được cũng có điều trăn trở như huynh.

Đường Thâm buông tiếng thở dài.

- Phải chăng bệnh của Lục Y Phụng khiến cho Chu Uyển Thanh trăn trở không ngủ được?

- Huynh cũng giống như Chu Uyển Thanh chứ?

Đường Thâm gật đầu.

- Nếu trên thế gian này có một phương thuốc nào khả dĩ cứu được nàng ra khỏi bàn tay tử thần, huynh sẽ tìm đến bất kể chuyện gì sẽ đến với mình.

- Muội tin sẽ có phương thuốc đó. Nếu huynh có tâm thì nhất định sẽ tìm ra phương thuốc kia.

Đường Thâm lắc đầu thở dài.

- Huynh cảm thấy bất lực và vô vọng.

- Chúng ta sẽ đi tìm Chu Uyển Thanh tin mình sẽ tìm ra mà. Trên thế gian này có Hoa Đà, Biển Thước tất cũng có những hoàn dược cải tử hoàn sinh.

- Những hoàn dược đó ở đâu?

- Muội không biết ở đâu nhưng muội tin sẽ có.

Chu Uyển Thanh nhìn chàng.

- Nếu huynh tìm được dược thảo để cứu Lục Y Phụng... đây đúng là ý trời.

Đường Thâm nheo mày.

- Ý trời... Chu Uyển Thanh nói vậy có ý gì?

Nàng gượng cười lắc đầu.

- Chu Uyển Thanh không có ý gì cả. Khi Lục Y Phụng từ Vu Sơn về. Muội thấy Lục Y Phụng rất vui. Muội ấy có lẽ đang rất vui vẻ và hạnh phúc trong thời gian này.

- Huynh muốn như vậy.

- Nếu Chu Uyển Thanh cũng rơi vào tình huống như Lục Y Phụng muội, huynh có sẵn lòng dành cho Chu Uyển Thanh những thời khắc cũng vui vẻ như vậy không?

Đường Thâm chau mày nhìn nàng.

Chàng lắc đầu từ tốn nói :

- Huynh không muốn Chu Uyển Thanh rơi vào tình trạng như Lục Y Phụng muội đâu. Một Lục Y Phụng muội, huynh đã bị giày xéo tâm tư rồi. Huynh không muốn có thêm một Chu Uyển Thanh nữa.

Đường Thâm nắm lấy tay nàng.

- Đừng bao giờ nói với huynh những lời đó. Đừng bắt huynh phải làm kẻ tiễn đưa hết người thân này đến người thân khác.

- Chu Uyển Thanh không muốn huynh đau khổ đâu.

Đường Thâm gượng cười, chàng giả là hỏi Chu Uyển Thanh :

- Lục Y Phụng đã ngủ rồi chứ?

Chu Uyển Thanh gật đầu.

- Muội ấy đã ngủ ngon giấc rồi.

Nàng buông tiếng thở dài.

- Tội nghiệp cho Lục Y Phụng muội.

Nàng bước đến một bộ, dỗi mắt nhìn ra ngoài hoa viên.

- Trăng đêm này đẹp quá, cảnh thơ mộng lại hữu tình nhưng chắc chắn Đường Thâm huynh không nhận ra cảnh đẹp thơ mộng và hữu tình đó.

Nàng nói rồi nhìn lại chàng.

- Muội nói đúng không?

- Thế còn Chu Uyển Thanh?

- Cảnh đẹp và thơ mộng, Chu Uyển Thanh chỉ cảm nhận nhưng không rung cảm với nó.

- Tại sao?

- Người buồn thì cảnh có vui bao giờ đâu.

Chu Uyển Thanh nhìn vào mắt Đường Thâm.

- Chúng ta ra ngoài ngắm cảnh trăng đi.

Đường Thâm gật đầu.

Hai người sánh bước bên nhau bước ra ngoài hoa viên.

Cảnh đêm thật yên tĩnh mà họ có thể nghe được những viên đá cuội lạo xạo qua mỗi bước chân.

Chu Uyển Thanh vừa đi vừa nói :

- Thời gian trôi qua và mọi sự đều thay đổi nhanh quá. Mới hôm nào đây, Chu Uyển Thanh và huynh còn ở Giang Tô thế rồi mọi sự thay đổi. Chu Uyển Thanh cứ ngỡ như mình đang trôi vào một giấc mộng mà bản thân không cưỡng lại được.

- Đường Thâm cũng có cảm nhận đó giống như Chu Uyển Thanh.

Hai người dừng bước bên một khóm hoa. Chu Uyển Thanh nhìn chàng, ngập ngừng nói :

- Lục Y Phụng muội muội có nói gì với huynh không?

Đường Thâm gật đầu.

- Muội ấy nói rất nhiều. Lục Y Phụng nói Chu Uyển Thanh là thực nữ. Chu Uyển Thanh yêu Đường Thâm. Muội ấy muốn khi muội ấy rời bỏ cõi nhân sinh này thì hy vọng huynh sẽ để mắt đến Chu Uyển Thanh.

Chu Uyển Thanh cắn răng trên vào môi dưới.

- Tại sao Lục Y Phụng muội lại nói như vậy?

Nàng cúi đầu buông tiếng thở dài.

- Nếu Chu Uyển Thanh có thể thay đổi số phận của mình với số phận của Lục Y Phụng muội, Chu Uyển Thanh sẵn lòng thay đổi mà không một chút oán thán gì.

Đường Thâm lắc đầu.

- Không một ai có thể thay đổi số phận của mình sang số phận của người khác. Cho dù Chu Uyển Thanh có thay đổi được số phận của mình chuyển qua Lục Y Phụng.

Đường Thâm lắc đầu.

- Sự thay đổi đó cũng không xóa đi nỗi đau khổ huyệt huyệt của huynh.

- Nhưng Chu Uyển Thanh chấp nhận mà.

- Điều đó chẳng thay đổi được gì cả.

Chỉ có một sự thay đổi duy nhất là huynh phải tìm ra được thảo dược giữ lại mạng của Lục Y Phụng. Đó mới là sự thay đổi đích thực. Chu Uyển Thanh hiểu Đường Thâm chứ?

- Muội hiểu huynh.

Chu Uyển Thanh gượng cười. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Ngày mai muội và huynh sẽ đi tìm đại phu. Bất cứ vị đại phu nào chúng ta đều ghé qua. Linh cảm và trực giác của Chu Uyển Thanh mách bảo, nếu muội và huynh có tâm thì Lục Y Phụng không yếu mạng.

- Huynh vô cùng cảm kích.

- Nếu Lục Y Phụng bình an thì huynh sẽ...

Chàng bỏ lửng câu nói.

Đường Thâm nắm tay Chu Uyển Thanh.

- Chu Uyển Thanh muội đừng nghĩ xa quá. Lúc này huynh chưa đặt chữ tình lên cuộc đời huynh đâu. Còn quá nhiều chuyện mà huynh chưa hoàn thành. Hiện thời huynh chỉ mong sao Lục Y Phụng bình phục là mãn nguyện rồi, còn những gì sau đó hãy dành cho ngày mai.

Chu Uyển Thanh nhìn chàng gật đầu.

- Nếu không tìm được thảo dược đặc trị cứu Lục Y Phụng muội thì huynh cũng phải tạo cho Lục Y Phụng những thời khắc vui vẻ nhất trong đời.

Đường Thâm gật đầu.

- Chu Uyển Thanh cũng sẽ làm như Đường Thâm chứ?

- Lục Y Phụng và Chu Uyển Thanh đã tề trời bá đất kết tình tỷ muội. Lục Y Phụng đau khổ thì làm sao Chu Uyển Thanh chịu đựng được. Huống chi Lục Y Phụng đáng được hưởng những gì vui vẻ nhất trên đời này.

Nàng nhướn mày.

- Huynh đồng ý với muội chứ?

Đường Thâm gật đầu.

- Nếu bây giờ có ai hỏi, trên thế gian này ai là người hiểu huynh. Huynh sẽ chỉ vào Chu Uyển Thanh. Chính muội là người hiểu huynh hơn tất cả những người nào khác.

Nàng cắn răng trên vào môi dưới để nén tiếng cười rồi nhỏ nhẹ nói :

- Huynh khéo nói. Thiên hạ bảo sư gia rất giỏi hoạt và lại có kiến văn uyên bác. Không biết huynh có phải hạng sư gia đó không?

- Đường Thâm có thể là hạng sư gia đó.

Nàng lườm Đường Thâm.

- Chu Uyển Thanh không muốn huynh là người giỏi hoạt.

- Vậy Đường Thâm sẽ không là người giỏi hoạt.

- Nếu huynh là người giỏi hoạt, Chu Uyển Thanh sẽ trừng trị huynh.

- Đường Thâm rất sẵn lòng xuôi tay để Chu Uyển Thanh trừng trị. Lúc đó Chu Uyển Thanh sẽ trừng trị Đường Thâm như thế nào?

Chân diện Chu Uyển Thanh nóng bừng. Mặc dù ánh trăng đêm không đủ soi rõ chân diện nàng, nhưng Chu Uyển Thanh vẫn quay mặt né tránh ánh mắt của Đường Thâm như sợ chàng sẽ nhận ra nét ngượng ngùng, bẽn lẽn trên chân diện của mình.

- Huynh khéo nói lắm, buộc người ta không có câu trả lời.

Nàng nói rồi rào bước đi, Đường Thâm nói bước theo sau. Những làn gió đêm thổi qua mái tóc Chu Uyển Thanh đem theo mùi hương thoang thoảng phả vào mặt chàng.

Mùi hương từ mái tóc nàng phả vào khứu giác khiến Đường Thâm phải bồi hồi nhớ lại khoảng thời gian mà hai người đã từng gắn bó với nhau tại Giang Tô.

Đường Thâm nghĩ vợ vẫn, rồi lầm nhảm nói: “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”.

Lời nói của chàng lọt ngay vào thính nhĩ của Chu Uyển Thanh, nàng dừng bước nhìn lại Đường Thâm.

- Huynh vừa nói gì?

Điểm nụ cười gượng, Đường Thâm nhỏ giọng đáp lời nàng :

- Muội chính là thực nữ.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Kiếm hà thương thương

Hoàng Quốc Túy nhăn nhó với Đường Thâm :

- Đường Thâm, sao ta hồi hộp quá, chỗ này sao nó rùng rợn quá.

Y thờ hất ra một tiếng rồi nói tiếp :

- Ta nói thật với ngươi nhé, mỗi lần ta cảm thấy hồi hộp là cứ như y sẽ có chuyện bất an xảy đến với mình thôi. Lần này chẳng biết cái con khi gì ám ảnh mà ta hồi hộp hơn những lần khác rất nhiều. Lần này e rằng có kiếp họa lớn sẽ đến với ta.

Định Tĩnh Hành Tẩu chau mày.

- Ngươi nói khó nghe quá hay ngươi tự khoe khoang là mình có linh cảm trực giác?

- Không phải bổn thiếu gia khoe khoang đâu mà thật đó, lần đại lễ hoan hỉ của ta với Chu Uyển Thanh cũng vậy, khi bước vào loan phòng ta cũng hồi

hộp thê này. Tìm ta đập thình thịch và cuối cùng chẳng được tích sự gì mà còn biến thành con gà trống thiên bất đắc dĩ. Linh cảm của Hoàng Quốc Túy lúc nào cũng đúng mà, lão phải tin ta một lần chứ.

- Nghe người nói lão hủ chẳng muốn nghe chứ đừng nói là tin.

Định Tịnh Hành Tẩu hừ nhanh lờm Hoàng Quốc Túy.

Hoàng Quốc Túy giả vờ như không thấy ánh mắt của lão mà quay sang nói với Đường Thâm :

- Đường Thâm... hay chúng ta quay về thôi.

- Đường Thâm đã đi rồi thì không bao giờ quay lại.

Hoàng Quốc Túy đứng thờ ra trước cửa nhà mồ, tứ chi bủn rủn mà chẳng thể nào nhích động được. Trong nhà mồ là một cỗ quan tài, cùng bàn hương án rất long trọng với mâm ngũ quả, hoa tươi cùng hai ngọn đèn bập bùng. Định Tịnh Hành Tẩu nhìn qua Hoàng Quốc Túy.

- Người có cảm nhận gì không?

- Cảm nhận gì?

- Lão hủ nghĩ ở trong nhà mồ này, người ta đang chuẩn bị đại lễ thành thân cho người chết đó. Có lẽ họ tính tổ chức đại lễ thành thân cho người với người nằm trong áo quan kia.

Hoàng Quốc Túy mở to mắt hết cỡ, hai gò má của y giật nảy lên rồi lấp bắp nói :

- Lão... lão... lão nói vậy không hà. Ta là con gà trống thiên thì sao thành... thành thân với ai được chứ?

- Người thành thân với ma.

Hoàng Quốc Túy nhẩn mặt, gắng gượng nói :

- Lão... lão... lão lại nói vậy không hà.

Những mớ thịt nóng trên khuôn mặt của Hoàng Quốc Túy cứ run lên bần bật, sau khi thốt dứt câu, chờ cho Định Tịnh Hành Tẩu và Đường Thâm bước hẳn vào nhà mồ, Hoàng Quốc Túy mới nôi gót theo sau hai người. Gã vừa đi vừa lăm lét nhìn quanh, thỉnh thoảng lại chắt lưỡi than.

- Sao mà rừng rợn quá, bốn thiếu gia chưa bao giờ rơi vào cảnh rừng rợn này.

Mọi người dừng bước trước cỗ áo quan thì từ cửa hậu địa nhà mồ đôi tân lang và tân nương trong bộ lễ phục đại hỷ xuất hiện. Tân lang và tân nương đều có vẻ rất trầm uất.

Đường Thâm, Định Tịnh Hành Tẩu và Hoàng Quốc Túy tò mò nhìn đôi tân lang, tân nương.

Hoàng Quốc Túy hỏi Định Tịnh Hành Tẩu :

- Lão Định... họ là ma hay là người?

- Người muốn biết họ là ma hay là người thì hãy nhìn xuống chân họ. Nếu chân họ không chạm đất thì họ là ma, còn ngược lại họ là người.

Lão nói dứt câu thì Hoàng Quốc Túy khom lưng nhìn xuống chân đôi tân lang và tân nương. Y thở phào một tiếng.

- Họ là... người.

Đôi tân lang và tân nương dừng bước trên án thờ thiên địa nhìn ba người.

Hoàng Quốc Túy nép mình vào sau lưng Đường Thâm, nhỏ giọng nói :

- Người đừng bỏ ta ở lại đây một mình nhé?

- Đường Thâm không bỏ huynh đâu.

Đôi tân lang và tân nương có vẻ lăm lét, rồi gã tân lang từ tốn nói :

- Trong ba vị, ai là Đường Thâm?

Đường Thâm bước ra, chàng ôm quyền :

- Tại hạ là Đường Thâm.

Chàng vừa nói dứt câu thì đôi tân lang và tân nương bất ngờ cùng quỵ xuống, cả hai cùng một lượt lên tiếng :

- Đường Thâm công tử hãy phán xét cho tôi được sống.

Đường Thâm chau mày.

- Tại hạ không biết chuyện này là thế nào, tại hạ không phải là quan phụ mẫu mà có quyền phán xét nhị vị ai sống ai chết. Thật ra đây là chuyện gì?

Hoàng Quốc Túy vuốt cằm, nhìn đôi tân lang và tân nương, y chất lưỡi.

- Dường như bằng hữu của bổn thiếu gia nói đúng đó, các người đang giờ trò ma quỷ gì để hù chúng ta chứ. Nếu phán xét thì bổn thiếu gia mới là người được quyền phán xét đây, dù sao bổn thiếu gia cũng là...

Định Tịnh Hành Tẩu cướp lời :

- Là con gà trống thiên bất đắc dĩ...

Hoàng Quốc Túy ngậm ngay miệng lại, mặt xụ xuống, y lâu bàu :

- Lão ôn dịch.

Tân nương nhìn Đường Thâm ôm quyền :

- Đường Thâm công tử... tôi đáng được sống hơn y.

Thốt ra câu đó mà lệ trào ra khoe mặt tân nương. Cùng với hai dòng lệ rồi trên cánh mũi tân nương cũng nhích động trong ngò ngò.

Tân nương nói tiếp :

- Y đã dụ dỗ Ý Ý, Ý Ý ngờ đâu y là một trang anh hùng hảo hán nhưng không ngờ gã lại là tiểu nhân định giết tân nương của mình để giữ mạng mình. Gã là người bất nghĩa, bất nhân và bất đạo.

Tân nương chỉ vào mặt tân lang.

- Hắn đáng chết.

Tân lang trừng mắt nhìn lại tân nương, gã chỉ vào mặt Ý Ý.

- Ắ mới đáng chết. Muốn được sống nên định giết chết tân lang mình. Đường Thâm công tử... hãy mau phán ả tội chết đi.

Đường Thâm nhìn qua tân lang và tân nương, chàng ôn nhu nói :

- Thật tâm mà nói tại hạ không biết chuyện gì đã xảy ra với hai vị. Nhưng tại sao hai vị còn vận lễ phục song hỉ, đáng ra phải hoan hỉ vui vẻ chứ. Có đâu mà hẹn tại hạ đến đây rồi nhờ tại hạ định đoạt kẻ sống người chết.

Tân nương Ý Ý khóc thét lên, tiếng khóc của tân nương khiến Định Tịnh Hành Tẩu nhăn mặt, lão khoác tay :

- Thôi thôi... đừng có tru tréo như vậy. Lão hủ điếc cả lỗ tai, có gì thì cứ nói ra. Nếu phán xét được thì lão hủ sẽ nhờ Đường Thâm lão đệ của lão phán xét cho. Còn nghe nha đầu khóc, hai lỗ nhĩ của lão sắp thủng rồi đây.

Đường Thâm nói :

- Đã có chuyện gì xảy ra với hai người?

Ý Ý tân nương toan mở miệng nói thì tân lang cướp lời.

- Ta nói Tân nương nạt ngang.

- Không... ta nói.

- Ta nói.

Tân nương hét lên :

- Ta nói Đường thâm buông tiếng thở dài.

Định Tịnh Hành Tẩu gắt giọng nói :

- Hai người là phu phụ mà tranh giành với nhau như vậy à? Chuyện nhỏ như vậy mà còn tranh giành, thử hỏi chuyện sống chết sao không tranh giành. Hai người có làm trăm cái đại lễ kết tình phu phụ cũng chả sống với nhau quá nửa canh giờ.

Lão vuốt hàm râu lõm chồm và nham nhở rồi chỉ tân nương.

- Người nói.

Ý Ý ôm quyền :

- Dạ... tiểu nữ nói.

- Nói thật chậm rãi và đầy đủ. Không được giấu giếm điều gì. Nếu lão phu phát hiện có sự gian trá nào trong lời nói của người thì sẽ báo Đường Thâm lão đệ của ta phán ngay cho người một cái chết đặng lão không phải mất thời gian ở ngôi nhà mồ chết tiệt này.

- Tiểu nữ thành thật mà.

- Nói đi.

Ý Ý vừa thút thít vừa nói :

- Ý Ý không một chút ngoa ngôn xin được giải bày với Đường Thâm công tử. Sau khi Ý Ý và gã té trời té đất thành thân cùng uống chén rượu giao bôi đề động phòng thì cả hai đều bị trúng độc. Độc có sẵn trong chén rượu đó. Cả hai đều bị trúng độc nhưng chỉ có một hoàn giải được nên người này sống thì kẻ kia phải chết. Ý Ý không muốn chết.

Đường Thâm nghiêm mặt.

- Ai đã hạ độc hai người?

Ý Ý lần gã tân lang đều cùng lắc đầu một lượt.

Tân lang nói :

- Chúng tôi không biết.

- Thế ai trao giải được cho hai người?

Tân lang và tân nương chưa trả lời chàng thì một nữ lang vận bạch y từ cửa vòm của nhà mộ bước ra. Chân diện nàng được che bằng vuông lụa trắng, nàng vừa bước ra vừa nói :

- Bỏn cô nương là người đang giữ giải được cho họ.

Hoàng Quốc Túy nhìn chăm chăm vào nữ lang vận bạch y. Y nghiêng đầu nhìn xuống chân nàng.

- Không phải là ma.

Định Tĩnh Hành Tẩu nhìn qua gã.

- Lúc này mà người còn nói chuyện đó. Đúng là đầu bả đậu.

Hoàng Quốc Túy vuốt má, y lâu bầu :

- Bỏn thiếu gia không gieo thù gieo oán gì với lão mà sao lão ghét ta dữ vậy chứ?

Bạch y nữ lang bước đến bên bàn thờ thiên địa, Đường Thâm nhìn nàng.

Nàng ôn nhu nói :

- Đường Thâm công tử xem và phán xét trong hai người này, ai đáng sống và ai đáng chết.

Đường Thâm nhìn bạch y nữ lang, từ tốn nói :

- Trước khi tại hạ phán xét, tại hạ muốn hỏi cô nương.

- Công tử cứ hỏi.

- Cô nương là người có giải được độc cho đôi tân lang và tân nương này, hẳn chính cô nương là người hạ độc?

- Phải thì sao, không phải thì sao?

- Tại hạ nghĩ chỉ có người hạ độc mới có giải được thôi.

- Nếu vậy bốn cô nương cũng thành thật nói với công tử, giải được của ta chỉ có một hoàn duy nhất, không có hoàn được thứ hai. Do đó bốn cô nương mới cần sự phán xét của Đường Thâm công tử.

- Cô nương chỉ có một hoàn được thôi sao?

- Không sai.

Nàng nói rồi lấy lọ tịnh bình đặt lên án thờ.

- Trong hai người này phải có một người chết.

- Tại hạ tin cô nương chỉ có một hoàn giải được duy nhất.

- Bốn cô nương không bao giờ nó sai lời.

- Tại hạ muốn hỏi cô nương điều này nữa.

- Bốn cô nương sẵn sàng trả lời.

Đường Thâm nghiêm giọng, định nhìn vào bạch y nữ lang.

- Tại sao cô nương lại chọn tại hạ là người phán xét chọn người nào sống và kẻ nào chết cho đôi tân lang và tân nương này.

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt tròn xoe đen láy. Hoàng Quốc Túy nhỏ giọng nói với Đường Thâm :

- Chính nàng ta đã đưa thư cho ta hẹn người đến đây đó. Người có thấy mắt nàng ta đẹp không? Ta chưa từng thấy ai có ánh mắt đẹp như vậy.

Chẳng biết lời nói thì thầm của Hoàng Quốc Túy có lọt vào tai bạch y nữ lang không, mà nàng dõng dạc quang chiếu sang gã. Tiếp nhận ánh mắt của nàng, Hoàng Quốc Túy vội nhìn sang Định Tịnh Hành Tàu để né tránh.

Bạch y nữ lang cười khẩy rồi nói :

- Đường Thâm công tử hỏi hay lắm.

- Nếu cô nương cho rằng câu hỏi của tại hạ hay thì hẳn câu trả lời của cô nương cũng phải hay.

Bạch y nữ lang nghiêm giọng :

- Đường Thâm công tử là gia sư nổi tiếng ở Giang Tô, người Giang Tô ai ai cũng biết gia sư Đường Thâm. Bình nhật Đường Thâm công tử dạy kiến văn lễ nghĩa cho người khác, tất công tử phải có sự chọn lựa đúng đắn trong quyết định này. Đôi tân lang và tân nương này, ai là người nhân nghĩa đáng sống hơn, ai phải chết.

Đường Thâm ôm quyền :

- Tại hạ cảm kích vì sự ngưỡng mộ của cô nương. Vậy cô nương dựng ra tấn bi kịch này với mục đích gì?

- Có đặng chữ tình thì mất cái mạng và ngược lại.

Đường Thâm gật đầu nheo mày.

- Được... tại hạ quyết định.

Tân lang chồm tới Đường Thâm.

- Đường Thâm công tử... tôi được sống chứ?

Tân nương khóc thét lên, vừa khóc tân nương vừa nói :

- Không... tôi mới là người đáng sống.

Đường Thâm khoác tay :

- Hai người im lặng đi, tại hạ sẽ hỏi từng người rồi quyết định ai là người sống và ai là kẻ phải chết.

Tân lang và tân nương đều cúi gục mặt xuống.

Buông một tiếng thờ dài, chàng từ tốn nói :

- Tại sao hai người lại cử hành đại lễ thành thân trở thành phu thê?

Tân lang nhìn Đường Thắm.

- Tại ả...

Đôi chân mày Đường Thắm nheo lại.

- Tại tân nương là sao?

- Ô... thì trước đây tại hạ có cảm nhận sắc của ả... nhưng không ngờ ả vì sự sống của mình mà không biết hy sinh cho tương công mình. ả đáng chết.

Tân nương chỉ vào mặt tân lang.

- Ta tưởng đâu người có thể bao bọc được cho ta nên ta mới đồng ý thành thân với người, không ngờ ngay cả bản thân người cũng không lo được cho mình làm sao bảo bọc ta chứ. Người lừa gạt ta... người mới là kẻ đáng chết.

Đường Thắm nhăn mặt khoác tay :

- Đủ rồi... nghe hai người cãi nhau tại hạ hiểu rồi. Tại hạ không cần hỏi nữa.

Chàng thở hắt ra một tiếng trong khi nữ lang đôi đôi mắt nhìn về phía Đường Thắm.

Đường Thắm từ tốn nói :

- Nghĩa phu thê nặng tựa thái sơn, tình phu thê sâu như biển cả. Đã là phu thê thì phải cùng nhau chia ngọt sẻ bùi. Hoạn nạn cùng chia phúc phần cùng hưởng. Tại hạ thấy nhị vị đây chẳng đáng là phu thê gì cả. Tình chẳng có, nghĩa cũng không.

Đường Thắm bước đến bạch y nữ lang, chàng nhìn nàng.

- Tại hạ mạn phép được dùng hoàn giải được của cô nương.

- Công tử cứ tự nhiên.

- Đa tạ cô nương.

Nhìn lại đôi tân lang và tân nương

- Nghĩa trọng, tình thâm, ân đền oán trả. Nhị vị ai cũng muốn sống mặc nhiên với cái chết của người chung chẵn gối. Tại hạ phán, nếu hai người ai lạy vị cô nương này nhiều nhất thì người đó sống.

Chàng vừa dứt lời thì cả tân lang và tân nương đều sụp lạy bạch y nữ lang thùm thụp.

Hoàng Quốc Túy thấy tân lang và tân nương lạy bạch y nữ lang liền quay sang Định Tịnh Hành Tẩu nói :

- Người nào bị người ta lạy như thế này thì tổn thọ nhiều lắm.

Định Tịnh Hành Tẩu quay ngoắc lại, mở to mắt hết cỡ nhìn Hoàng Quốc Túy.

Thấy Định Tịnh Hành Tẩu nhìn bằng ánh mắt lao láo đó, Hoàng Quốc Túy khoác tay :

- Bỏn thiếu gia rút lại lời nói... rút lại lời nói.

- Không... lần này thì người đã nói đúng.

Lão võ vai Hoàng Quốc Túy.

- Xem ra lâu lâu cũng nói được một câu chí lý. Vị cô nương kia chắc chắn sẽ bị tổn thọ bởi nhận những cái lạy của đôi tân lang và tân nương này.

Bạch y nữ lang chau mày.

- Đủ rồi...

Tân lang và tân nương ngừng lạy.

Nàng nhìn Hoàng Quốc Túy.

Hoàng Quốc Túy nép sau lưng Định Tịnh Hành Tẩu. Y phải nép sau lưng Định Tịnh Hành Tẩu bởi kịp nhận ra sắc ma chết chóc ẩn tàng trong đáy mắt của bạch y nữ lang.

Y miễn cưỡng nói :

- Bốn thiếu gia hồng có nói... người nói là lão quý già Định Tịnh Hành Tẩu.

Đôi chân mày của bạch y nữ lang chau nhúm lại.

- Chưa một ai dám xúc phạm đến bốn cô nương.

Nàng vừa dứt lời vung ngọn thủ. Một ánh chớp sáng thoát ra khỏi tay nàng lướt đi như một vị tinh sa. Ánh chớp cắt qua vai Định Tịnh Hành Tẩu hướng thẳng đến yết hầu Hoàng Quốc Túy.

Thủ pháp ám tiễn của nàng cực nhanh và chính xác nhưng Đường Thâm vẫn còn nhanh hơn, chàng phát tác một đạo Kim Cang thần chỉ điểm đến đóm sáng bạc. Đạo chỉ của chàng không đánh bật đạo ám tiễn hình cánh sao kia đổi hướng mà giữ nó lơ lửng trên bờ vai Định Tịnh Hành Tẩu rồi hút về phía mình.

Dùng hai ngón chỉ, Đường Thâm kẹp lấy chiếc ám tiễn hình sao, chàng trịnh trọng trả lại cho bạch y nữ lang.

- Cô nương bớt giận! Hoàng huynh của tại hạ chẳng qua nói chỉ để nói thôi chứ không có ý gì khác.

Đón lại chiếc ám tiễn, bạch y nữ lang nhìn chàng. Nàng hừ nhạt rồi đành giọng nói :

- Nể mặt công tử.

Buông tiếng thở dài nàng nói tiếp :

- Đường Thâm công tử quyết định đi, ai là người sống, ai là kẻ chết?

Đường Thâm trút hoàn dược ra tay mình, chàng nhìn đôi tân lang và tân nương, từ tốn nói :

- Hai người này đã hành đại lễ trả ân cho cô nương đã ban hoàn dược. Nếu không có hoàn dược này thì hay quá. Có lẽ cả hai cũng nên qua cảnh giới kia để tự soi lại bản thân mình, nhưng cô nương đã ban hoàn dược cho họ, họ cũng đã hành lễ tạ ơn. Họ xem như đã có được hoàn dược này. Theo tại hạ cả hai đều đáng được hưởng giải dược, còn sống được bao lâu là do trời quyết định.

Chàng nói rồi dùng chỉ pháp để bóp bể hoàn giải dược làm hai phần bằng nhau sau đó nhét vào miệng tân lang và tân nương, rồi vỗ chưởng vào lưng họ buộc họ uống.

Đường Thâm nói :

- Tại hạ chia hoàn giải dược làm hai cho hai người. Hai người hãy tận dụng thời gian còn lại để tạo nghĩa nặng tình thâm. Sống là phu thê, chết thì chung mồ.

Bạch y nữ lang nhìn sững chàng.

Đường Thâm ôm quyền :

- Việc cô nương cần tại hạ phán quyết, tại hạ đã làm xong. Giờ tại hạ có thể đi được rồi chứ?

- Công tử đi cũng được, nhưng nếu công tử bỏ đi thì không có cơ hội cứu Lục Y Phụng đâu.

Đường Thâm nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Cô nương nói gì...?

Nàng cười khẩy rồi nói :

- Có tình thì mất mạng, có mạng thì mất tình. Đây mới là sự lựa chọn quyết định của công tử. Nếu công tử muốn có sự lựa chọn đó thì hãy theo bốn cô nương.

Đường Thâm gật đầu.

- Tại hạ theo cô nương.

Bạch y nữ lang chấp tay sau lưng thả bước về phía vòm cửa dẫn ra hậu đường nhà mồ. Đường Thắm toan nói gót theo nàng thì Định Tịnh Hành Tẩu gọi lại :

- Đường Thắm lão đệ... ngươi phải cẩn trọng âm mưu của người ta chứ.

Nhìn lại Định Tịnh Hành Tẩu, Đường Thắm trang trọng nói :

- Lão huynh không cần phải lo cho đệ. Mục đích của đệ đặt ra đang bế tắc thì vị cô nương đây đã cho đệ nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm đen tối. Đường Thắm sao bỏ cuộc được. Hai người quay về đi.

- Nhưng...

Chàng gượng cười.

- Đừng bắt đệ giống như đôi tân lang và tân nương kia.

Chàng nói rồi quay bước theo gót bạch y nữ lang.

Hai người bước qua vòm cửa hậu địa thì thạch môn đóng ngay lại.

Đường Thắm hỏi bạch y nữ lang :

- Cô nương... Chúng ta đi đâu?

- Phù Vân cung.

Đôi chân mày Đường Thắm nhíu lại.

- Tại hạ cũng đang có việc cần đến Phù Vân cung.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Phù Vân cung

Ngồi trong cỗ kiệu được che rèm đen phủ kín không thể cho chàng có thể nhìn ra bên ngoài, Đường Thắm nghĩ rằng: “Bạch y nữ lang có thật tâm muốn giúp mình tìm ra cách trị bệnh cho Lục Y Phụng hay không? Hay đây là một cái bẫy giăng ra để đón mình. Cho dù có bước vào cạm bẫy chết người thì Đường Thắm này cũng không từ nan”.

Chàng tựa lưng hẳn vào vách kiệu, ngẩng mặt nhìn lên nóc kiệu.

Chiếc kiệu ngồi thật êm, khe chòng chành, điều lạ kỳ buộc chàng ngỡ nó cứ đứng một chỗ không di chuyển thì đúng hơn.

Chàng nghĩ tiếp: “Dù muốn hay không thì mình vẫn phải đến Phù Vân cung. Âu cũng là một công hai chuyện. Mình đã có lời hứa với Sát Thần lão quái Lục Đại Thiên rồi”.

Có bước chân ai đó tiến lại trước cỗ kiệu.

Rèm kiệu được vén lên, Đường Thắm nhận ngay ra nàng cung nữ mà chàng cùng Lục Y Phụng đã gặp trên đồi lúc giao đấu với Võ Đang Tam Hiệp, Đường Thắm nhìn nàng.

Nàng ôm quyền nói :

- Mời công tử xuống kiệu.

Đường Thắm rời kiệu, chàng bước ra khỏi kiệu mới hoàn toàn ngỡ ngàng, chàng đang ở trong một thung lũng chung quanh là bốn vách núi dựng đứng, có những tảng mây bông bành bay lưng chừng núi. Những tảng mây đó như bị nhắc bởi bốn vách núi cao sừng sững. Tạo nên khung cảnh thật huyền hoặc và huyền diệu.

Trong thung lũng là những dãy hoa và các tảng cây đại thụ nối tiếp nhau trải dài đến ngút ngàn tầm mắt. Đường Thắm cứ ngỡ mình như đang ở trong một cảnh giới khác, một cảnh giới chỉ có trong tranh mà không có thực ngoài đời.

Đường Thắm nhìn lại nàng cung nữ :

- Cô nương nhớ tại hạ chứ?

Đường Thâm vừa hỏi vừa nheo mày, bởi chàng nhận ra đôi mắt to tròn đen láy của nàng.

- Cô nương chính là bạch y nữ lang?

Nàng mỉm cười :

- Công tử đã nhận ra tôi rồi à?

- Tại hạ vẫn nhớ cô nương, nhưng bây giờ mới biết cô nương là bạch y nữ lang.

- Tôi là Bạch Cúc.

Đường Thâm ôm quyền :

- Bạch Cúc cô nương.

Chàng đảo mắt nhìn quanh.

- Tại hạ không thấy Phù Vân cung đâu.

Bạch Cúc mỉm cười rồi nói :

- Cung chủ đang chờ công tử.

- Nhờ cô nương dẫn đường.

- Mời công tử.

Bạch Cúc đi trước, Đường Thâm nói bước theo sau, vừa đi Đường Thâm vừa nhìn sau lưng Bạch Cúc.

Dáng đi của nàng thật uyển chuyển và tao nhã với phong thái cao sang đài các cực kỳ. Cùng với dáng đi đó là mùi hương từ người nàng tỏa ra hòa quyện với hương hoa trên đường phả vào khứu giác Đường Thâm.

Bạch Cúc dẫn Đường Thâm đến một gian đại lều được kết tạo bằng vải lụa trắng tinh. Xung quanh gian đại lều đó có những tàng cây đại thụ bao bọc cùng với những khóm hoa muôn màu muôn sắc và bầy bướm dập dờn. Một khung cảnh tuyệt đẹp mà chàng là một họa nhân chắc chắn không bỏ qua được.

Đứng ngay ngưỡng cửa là hai nàng cung nữ sắc đẹp tuyệt trần chẳng kém gì Bạch Cúc.

Hai nàng cung nữ đứng đó giống như hai pho tượng chẳng biến cảm gì khi thấy Đường Thâm.

Bạch Cúc dừng bước.

- Cung chủ đang chờ công tử trong lều.

- Tại hạ vô cùng cảm kích cô nương đã đưa tại hạ đến đây.

Đường Thâm ôm quyền thủ lễ.

Nàng đáp lại chàng bằng hành động thật cốt cách, nhu nhả.

Điểm nụ cười mỉm, Đường Thâm khẽ gật đầu rồi mới bước vào lều. Trong gian đại lều có một tấm rèm chắn ngang. Một bộ lư làm bằng ngọc lam đang tỏa hương trầm ngào ngạt.

Chàng không thấy được chân tướng của Phù Vân cung chủ bởi có một tấm rèm chắn ngang che chắn ngăn giữa hai người.

Đường Thâm ôm quyền hướng về tấm rèm.

- Thảo sinh tham bái Cung chủ.

Nói rồi chàng ôm quyền hành xá.

Giọng nói nhỏ nhẹ, ngọt ngào như rót mật vào tai Đường Thâm cất lên từ sau tấm rèm lụa :

- Mời Đường công tử yên vị.

- Đa tạ Cung chủ.

Chàng ngồi xuống cái đôn đã trải thảm sẵn.

- Đường Thâm công tử thấy Phù Vân cung của bốn Cung chủ thế nào?

Đường Thâm ôm quyền từ tốn nói :

- Trước khi đến đây, tại hạ cứ nghĩ Phù Vân cung là một tòa lâu đài nguy nga tráng lệ nhưng khi vào đây rồi thì mới ngỡ ngàng.

- Công tử ngỡ ngàng như thế nào?

- Tại hạ có cảm tưởng mình bước vào một bức tranh thì đúng hơn, nếu không phải một bức tranh thì tại hạ đang ở trong một thế giới khác. Nơi đây hoàn toàn khác hẳn với những gì tại hạ tưởng tượng trong đầu mình.

- Công tử nói bằng tâm của mình đấy chứ?

- Tại hạ nói bằng lòng thành của mình, không chỉ một mình tại hạ đâu. Tại hạ tin ai bước vào Phù Vân cung cũng đều có cảm nhận như Đường Thâm.

- Thế mà công tử lại chờ đến khi người của Phù Vân cung đến thỉnh mới chịu thân hành quá bước Phù Vân cung.

Đường Thâm ôm quyền :

- Cung chủ... thật ra tại hạ có ý đến Phù Vân cung từ khi ở Tử Vong đảo trở về, nhưng vừa đặt chân đến Trung Nguyên thì tại hạ buộc phải gạt qua mọi chuyện. Nhưng hôm nay cuối cùng tại hạ cũng đến Phù Vân cung.

- Bốn cung biết công tử vì chuyện gì, phải chăng công tử vì bệnh tình của Lục Y Phụng mà gạt bỏ tất cả mọi chuyện khác đang gánh trên vai công tử.

Đường Thâm gật đầu :

- Có lẽ vậy.

Một ả cung nữ từ ngoài lều bước vào bưng trên tay là chiếc mâm bằng vàng. Trên mâm đó có bầu rượu bằng ngọc và chén ngọc.

Nàng đặt mâm vàng xuống trước mặt Đường Thâm rồi lui ra ngoài.

Phù Vân cung chủ từ tốn nói :

- Rượu Phù Vân của bốn cung chỉ dùng để mời khách quý, nếu công tử không sợ trúng độc, bốn cung mời công tử.

- Tại hạ tin Phù Vân tửu của Cung chủ không có độc.

Chàng nói rồi tự chuốc ra chén. Bưng chén rượu, Đường Thâm hướng về phía Cung chủ Phù Vân.

- Kính Cung chủ.

- Công tử cứ tự nhiên.

- Nếu tại hạ không uống, Cung chủ sẽ cho tại hạ sợ trúng độc. Tại hạ xin được mạn phép uống chén rượu này.

Nói rồi Đường Thâm dốc chén rượu uống cạn, chàng đặt chén xuống mâm vàng định nhìn về phía tấm rèm lụa.

- Cung chủ biết tại hạ từ Tử Vong đảo quay về?

- Cả võ lâm ai cũng biết không riêng gì bốn cung, võ lâm biết tất bốn cung cũng phải biết.

- Giới võ lâm truyền tin cho nhau quá nhanh. Thật ra tại hạ có mang theo một trọng trách đến Phù Vân cung.

- Đó là trọng trách gì?

- Cung chủ ắt biết Sát Thần lão quái Lục Đại Thiên?

- Biết, công tử biết Sát Thần Lục Đại Thiên ở Tử Vong đảo.

- Nếu tại hạ không gặp Sát Thần Lục Đại Thiên tại Tử Vong đảo thì không có cơ hội quay về Trung Nguyên. Nếu không được Sát Thần Lục Đại Thiên chỉ điểm thêm võ công thì có lẽ giờ mộ của Đường Thâm cũng đã xanh cỏ tại Tử Hý trường. Đường Thâm thẳng thắn nói với Cung chủ... Đường Thâm là người được Sát Thần Lục Đại Thiên lựa chọn.

- Đó là một biệt lệ duy nhất mà chỉ có công tử mới nhận được. Còn có những người ra đến Tử Vong đảo nhưng chẳng một ai quay về. Đường Thâm công tử là một biệt lệ duy nhất mà những người khác không có.

Đường Thâm chúc rượu ra chén, chàng vừa chúc vừa nói :

- Cung chủ đã biết Đường Thâm từ Tử Vong đảo trở về tất biết trọng trách của Đường Thâm khi đến Phù Vân cung.
- Chắc chắn Lục Đại Thiên đã nhắn gửi cho công tử một trọng trách rất hệ trọng.
- Cũng không hệ trọng lắm đâu. Lục Đại Thiên Sát Thần nhờ Đường mỗ thu hồi bảy mảnh Kim đồ trong tay Thất đại môn phái rồi đưa về Phù Vân cung.
- Nhưng chắc chắn có một điều kiện?

Đường Thâm ôm quyền thủ lễ :

- Không sai, có một điều kiện?
- Điều kiện đó không phải của công tử đặt ra.
- Đường Thâm không liên quan tới bảy mảnh Kim đồ kia nên chẳng đặt ra điều kiện gì cả. Điều kiện này do Sát Thần Lục Đại Thiên đề ra và tại hạ là người được lựa chọn để đưa thông tin đến cho Cung chủ.
- Điều kiện gì?

Chàng đưa chén rượu Phù Vân lên miệng uống cạn, rồi định nhìn về phái tẩm rèm lụa.

- Sát Thần Lục Đại Thiên muốn biết tại sao những mảnh Kim đồ tại sao lại lọt vào tay Thất đại chư môn?
- Bôn cung biết Lục Đại Thiên sẽ đặt điều kiện này. Bôn cung có thể đặt lại điều kiện với công tử chứ?
- Cung chủ muốn đặt điều kiện gì với tại hạ?
- Nếu bôn cung không trả lời câu hỏi đó của công tử... mà đổi lại sẽ cho công tử biết phương thuốc duy nhất có thể trị được bệnh tình của Lục Y Phụng. Công tử có chịu trao đổi với bôn cung không?

Đường Thâm đứng lên.

- Tại hạ không thực hiện lời với Sát Thần Lục Đại Thiên là tự biến mình thành người bất tín. Còn nếu như không muốn tự biến mình thành người bất tín thì lại trở thành người bất nghĩa vô tình. Hình như với Phù Vân cung, tại hạ luôn đặt mình vào tình huống phải lựa chọn, phải quyết định một cái gì đó cho mình.
- Đòi một con người là một chuỗi những sự lựa chọn và quyết định. Hết sự lựa chọn này đến sự lựa chọn khác. Cứ thế nói tiếp nhau đến khi nằm xuống không biết còn lựa chọn gì nữa.
- Lời nói này của Cung chủ Đường Thâm sẽ ghi nhận trong tim mình. Châm ngôn mà sau này nếu tại hạ quay lại với nghiệp gia sư của mình sẽ truyền lại cho các học trò của mình.
- Công tử là một gia sư nổi tiếng ở Giang Tô?
- Bây giờ chẳng còn là gia sư nữa, dòng chảy của võ lâm bỗng dung cuốn lấy chân tại hạ và kéo tại hạ trôi theo nó.

Chàng lắc đầu :

- Những điều bình thường nhất xem ra lại quý nhất. Khi nó ở trong tầm tay thì thấy bình thường nhưng khi nó vượt qua tầm tay lại thấy nó quý.
- Vậy sự lựa chọn của công tử là gì nào?
- Bất cứ sự lựa chọn nào cũng đều có thời gian để suy nghĩ cái nào đúng, cái nào sai.

Chàng ôm quyền :

- Theo Cung chủ tại hạ nên là người bất tín hay bất tình?
- Quyết định là của công tử. Bôn cung không thay công tử mà chọn giùm cho công tử được.

Đường Thâm đảo mắt nhìn quanh. Bốn chiếc gương đồng sáng loáng đập vào mắt chàng, chàng ôm quyền nói :

- Cung chủ cho tại hạ một thời gian để suy nghĩ và quyết định chứ.
- Bỏ cung không ép công tử. Không gian Phù Vân cung rất đẹp, có nhiều cảnh đẹp hơn cả tranh vẽ. Công tử cứ thư thả tự nhiên.
- Đa tạ Cung chủ, tại hạ xin được lui bước.
- Công tử cứ tự nhiên.

Chàng quay bước rời gian đại lều của Phù Vân cung chủ. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm: “Phù Vân cung chủ là người như thế nào, hình như vị Phù Vân cung chủ này không muốn cho mình thấy mặt”.

Bạch Cúc đã chờ sẵn bên ngoài lều, nàng ôm quyền thủ lễ rồi nhỏ nhẹ nói :

- Công tử đã diện kiến Cung chủ?
- Vâng... tại hạ đã được Cung chủ bồi tiếp.
- Mời công tử đi theo tiểu nữ.

Hai người song hành đi bên nhau. Vừa đi Đường Thâm vừa dõi mắt nhìn bao quát khung cảnh trong Phù Vân cung.

Chàng giả lá nói :

- Tại hạ chưa thấy nơi nào đẹp như nơi này.

Bạch Cúc mỉm cười :

Đường Thâm nói tiếp :

- Hình như trong Phù Vân cung không có bóng nam nhân.
- Chốn này không phải là chốn giành cho nam nhân.
- Chỉ dành cho nữ nhân thôi ư?

Nàng gật đầu.

Đường Thâm mỉm cười vừa nói :

- Vậy Đường Thâm là nam nhân duy nhất có mặt tại Phù Vân cung. Tại hạ thật may mắn.

Chàng nói rồi điểm một nụ cười đầy ẩn ý.

Bạch Cúc đưa Đường Thâm đến gian mộc xá tọa lạc ven dòng suối, nàng dừng bước ngoài mộc xá nhìn Đường Thâm nói :

- Công tử sẽ ngụ ở đây, trong mộc xá có đầy đủ tất cả nhưng công tử thiếu gì cứ sai khiến nô nữ.
- Tại hạ không đòi hỏi gì nữa đâu. Bạch Cúc cô nương đã đến đây rồi sao không vào mộc xá dùng với tại hạ một chén rượu?
- Công tử mới đến Phù Vân cung, công tử cần nghỉ ngơi.
- Nếu vậy tại hạ cũng không dám làm phiền cô nương. Tại hạ muốn hỏi cô nương một câu.
- Công tử cứ hỏi.
- Phù Vân cung chủ là người như thế nào?

Nàng nhìn vào mắt chàng.

- Công tử hãy tìm hiểu điều đó ở nơi Cung chủ.

Nàng ôm quyền thủ lễ rồi hơi cúi người xuống :

- Bạch Cúc cáo từ.

Đường Thâm ôm quyền đáp lễ. Chàng chờ cho Bạch Cúc đi hẳn rồi mới quay bước vào mộc xá. Đúng như Bạch Cúc nói, trong gian mộc xá không thiếu thứ gì cả. Thậm chí có cả những bộ y phục bằng gấm Hân Châu để trên kệ. Còn có cả văn phòng tứ bức.

Chàng tò mò lấy một bộ y phục úm thử vào người, bộ y phục thật vừa với chàng cứ như người của Phù Vân cung may những bộ trang phục này dành cho chàng.

Chàng nhắm nói :

- Hay thật, một sự đón tiếp chu đáo ngoài sự tưởng tượng của mình.

Chàng ngửi được cả mùi trầm thoang thoảng tỏa ra từ những bức vách mộc xá. Bước đến mở cửa sổ, khung cảnh tuyệt đẹp đập vào mắt Đường Thâm.

Chàng ngắm nhìn khung cảnh mà lòng chợt nghĩ tới Lục Y Phụng và Chu Uyển Thanh.

- Phải chi ở đây có Lục Y Phụng và Chu Uyển Thanh thì hay biết chừng nào. Hai người đó chắc sẽ phải ngỡ ngàng với cảnh trí tuyệt đẹp này.

Trong một lúc cao hứng, Đường Thâm cầm lấy bút, rồi chấm vào đĩa mực đã bày sẵn trên án thư, chàng phóng mắt nhìn ra ngoài cửa suy nghĩ một lúc rồi mới phóng bút.

Kinh hoa du hiệp quất, sơn lâm ẩn đơn thê

Chu môn hà túc vinh, vị nhược thảo Bồng Lai

Lâm nguyên ấp thanh ba, lãng cương chuyết đơn di

Linh khe khả tiêm bản, an sư đăng vân thể

Tất viên hữu ngao lai, lai thị hữu đặt thê

Tiên tắc bảo long kiên, trướng áp tạ di đề.

Dịch:

Xinh hoa xóm hiệp nghĩa, núi rừng nơi ẩn cư.

Cửa son nào vinh hiển, sao bằng Bồng Lai kia

Xuống nguồn mát sông xanh, lên đồi nhật xích chi

Linh khe quy ẩn tốt, thang mây vui về đi

Tất viên có quan kiên, lai thị vờ thích nhân

Tiến gặp được rồng đây, lùi để húc gấu than

Vượt ra ngoài phong trần, xá dài dựa Tề Di.

Chàng đặt bút xuống án thư, nhắm đọc lại bài thư pháp một lần nữa rồi mới bước đến cửa sổ đổi mắt nhìn ra xa.

Khi đêm xuống, vầng trăng đầy tròn lặn như chiếc đĩa vàng treo lơ lửng trên không trung hắt một thứ ánh sáng vàng nhạt phủ xuống, khung cảnh Phù Vân cung càng trở nên thơ mộng và đẹp hơn, dưới ánh trăng, tạo vật trong Phù Vân cung bỗng trở nên lung linh huyền ảo tạo ra cho người ta một cảm xúc sinh tình dạt dào mà không một ngôn ngữ nào có thể diễn cảm được.

Đường Thâm khoanh tay trước ngực dõi mắt nhìn về phía dòng suối. Chàng lắng nghe tiếng suối chảy róc rách, thứ âm thanh tao nhã khiến người nghe phải phải thơ thẩn. Chợt khung cảnh tĩnh lặng êm ả kia bị phá vỡ bởi những mỹ nhân của Phù Vân cung. Có đến trên mười người xuất hiện bên dòng suối. Họ thản nhiên như không hề biết, không hề thấy sự hiện diện của Đường Thâm, mà tự trút bỏ trang phục trên người rồi kéo xuống dòng suối nhuộm ánh trăng vàng. Sự xuất hiện của những mỹ nhân với tư thế lả lơi, phơi tất cả những đường cong tuyệt mỹ, hoàn hảo của cơ thể, nô đùa dưới dòng suối tạo ra sự sinh động lạ thường. Nhìn những mỹ nữ hồn nhiên nô đùa dưới dòng suối, ai cũng phải liên tưởng đến truyền thuyết liêu trai rồi nghĩ họ là những nàng tiên nữ nơi thượng giới, lén lút xuống phạm tục để tận hưởng những khoảnh khắc tự do của riêng mình.

Thi nhân khó lòng kiềm chế trước vẻ đẹp lung linh huyền ảo kia, hẳn sẽ đắm mình vào những gì đang diễn ra trước mắt Đường Thâm.

Chàng không muốn những cung nữ kia thấy mình mà vội quay bước vào mộc xá, Đường Thâm ngồi xuống bàn, chuốc rượu ra chén, chàng vừa chuốc rượu vừa lắng nghe tiếng cười của những cung nữ từ phía suối vọng tới tai mình.

Điểm nụ cười mỉm, Đường Thâm nghĩ thầm: “Họ quá hồn nhiên. Nếu Hoàng Quốc Túy và Định Tĩnh Hành Tẩu lão huynh có mặt ở đây”.

Đường Thâm lắc đầu bỏ ngang ý nghĩ đấy.

Một làn gió nhẹ mang theo mùi hương thoang thoảng phả vào khứu giác Đường Thâm. Cùng với làn gió có xạ hương đó là một mỹ nhân xuất hiện. Nàng vận bộ cánh trắng toát, vôi lớp lụa mỏng mà ánh trắng có thể xuyên qua để tôn tạo những đường cong giấu trong lớp lụa đó.

Sự xuất hiện của nàng khiến cho Đường Thâm ngây người, chàng tưởng đâu mình hoa mắt hay do dự tưởng tượng mà nấn ra dung mạo của nàng. Cảm chén rượu trên tay mà Đường Thâm cứ nhìn nàng như không chớp mắt. Làm sao Đường Thâm có thể tin trên đời này lại có mỹ nhân đẹp đến như vậy. Sắc đẹp của nàng là sự hiện thân của Tứ Đại Mỹ Nhân kết hợp lại, một vẻ đẹp mà bất kỳ nam nhân nào cũng phải ngây ngất khi chứng nghiệm nó.

Nàng điểm một nụ cười, một nụ cười cực đẹp. Một nụ cười có thể làm mê hồn bất cứ trang nam nhân nào cho dù trái tim có bằng đá. Nàng đứng ngay ngưỡng cửa để ánh trăng có thể tôn tạo những đường cong ẩn giấu sau lớp lụa mỏng hiển ra rồi đập vào mắt Đường Thâm. Sắc đẹp của nàng trở nên lung linh huyền ảo hơn dưới ánh trăng.

Đường Thâm buột miệng đọc:

Bắc phương hữu giai nhân

Di thể nhi độc lập

Nhất cổ khuynh nhân thành

Tái cổ khuynh nhân quốc

Minh bất trị khuynh thành dụ khuynh quốc

Giai nhân na tái đắc.

Dịch

Phương bắc có người đẹp

Bỏ đời sống một mình

Một nhìn nghiêng thành người

Lại nhìn nghiêng nước ngoài

Nếu gác bỏ việc nghiêng thành nghiêng nước

Thì đây là một người đẹp hiếm có.

Nàng mỉm cười khi nghe những lời đó của Đường Thâm, rồi thả bước đi uyển chuyển đến trước mặt chàng. Chỉ nhìn những bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng của nàng thôi, đủ để bất cứ nam nhân nào cũng phải nao lòng với những viễn vông trong đầu mình.

Mùi xạ hương thoang thoảng từ người nàng phả vào khứu giác Đường Thâm. Mùi xạ hương đó tạo ra trong chàng những cảm giác lạ thường.

Có gã nam nhân nào mà không nao nao trước mùi hương và sắc đẹp của mỹ nhân, lại là mỹ nhân tuyệt sắc như nàng.

Nàng nhìn Đường Thâm. Ánh mắt của nàng thật ướt tình và mơ mộng. Nàng cất tiếng nhỏ nhẹ nói :

- Chàng đừng hỏi thiếp là ai. Đến một xá của chàng để làm gì. Hãy xem như giấc mộng liễu trai mà chàng vừa bắt được trong Phù Vân cung.

Nàng nói rồi lại điểm nụ cười tình. Một nụ cười có thể làm chảy cả đá chứ đừng nói là một con người bằng xương bằng thịt. Nụ cười kia kết hợp với ngôn phong của nàng cho dù Đường Thâm có là tượng đá hắc cũng nhào ra khi nhận được nó.

Chàng từ từ đứng lên.

Hai người đứng đối mặt nhìn nhau, họ giữ sự im lặng. Đường Thâm buộc phải phá vỡ sự im lặng giữa hai người.

- Đường Thâm đang ở trong một giấc mộng liễu trai.

Nụ cười hoa đàm tiếu đầy men tình lại hiện ra trên hai cánh môi đỏ mộng của nàng. Nàng khẽ gật đầu.

- Chàng đang ở trong một giấc mộng liễu trai.

- Có đúng như vậy không?

- Giấc mộng liễu trai nào không đẹp, giấc mộng liễu trai nào không có trang giai nhân trong đó khi chàng chưa ước vào trong mộng thì thường mơ đến nó nhưng đã vào trong mộng rồi và khi tỉnh lại thường tự hỏi ta là ai.

Nàng nói rồi từ từ đưa đôi ngọc thủ với làn da trắng nõn như bông bưởi qua cổ Đường Thâm. Hơi thở của nàng phả vào mặt chàng đem theo mùi hương ngọt ngào. Thứ mùi hương mà không một nam nhân nào có thể cưỡng lại được. Trong tình cảnh này thì Đường Thâm làm sao có thể cưỡng lại được sự

môi mọc của nàng. Cho dù trong tâm thức chàng vẫn còn hiện hữu một Chu Uyển Thanh, một Lục Y Phụng nhưng trước nhan sắc liễu trai của mỹ nhân thì tất cả những hình bóng kia đều bị xóa nhòa.

Nàng hơi kiễng chân, ngửa mặt, đôi mắt to tròn đen láy hướng vào mắt Đường Thâm. Hai cánh môi tự hé mở như cánh hoa tinh anh mời gọi con ong cái kiến, Đường Thâm nhìn chăm chăm vào mặt nàng. Chàng vừa cảm nhận làn hơi thở thơm tho vừa nghe được cả tiếng tim đập nhè nhẹ trong tim nàng thiếu nữ.

Cảm xúc do nàng tạo ra khóa lấp tất cả những gì có trong tâm thức của Đường Thâm. Vòng tay của nàng từ từ siết lại như muốn kéo Đường Thâm nhập vào thể xác của nàng.

Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Chàng hãy quên mình là ai đi.

Nàng vừa nói vừa từ từ áp hai cánh môi về phía Đường Thâm. Hơi thở của nàng âm áp phả vào mặt chàng cùng mùi hương ngọt ngào tiềm ẩn trong đó. Hai cánh môi mỏng chín như hoa hàm tiếu ngờ đâu sẽ chạm vào môi Đường Thâm.

Đường Thâm vòng tay qua tiểu yêu của nàng, không vội vã, không háo hức mà chỉ có vẻ chờ đợi điều gì đó ở nàng.

Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Chàng hãy hôn thiếp đi.

- Hãy cho Đường Thâm biết tình là gì, yêu là gì?

Vòng tay của nàng hơi nới rộng ra và ánh mắt cũng trở nên khác thường.

Nàng chớp mắt rồi nói :

- Tại sao phải biết tình để làm gì, yêu để làm gì?

- Có người luôn dẫn vật với câu hỏi đó!

- Người đó là chàng?

Đường Thâm lắc đầu.

- Không, Đường Thâm chỉ là người đi tìm câu trả lời.

Chàng nói lỏng vòng tay ra khỏi vòng tiểu yêu nhỏ nhắn của nàng, rồi buông hẳn ra. Nàng cũng bỏ tay ra khỏi cổ Đường Thâm. Hai người đứng đối mặt với nhau.

Đường Thâm mỉm cười :

- Bây giờ tại hạ đã biết vì sao Pháp Hành đại sư và Thiếu Phong chân nhân lại hỏi câu đó. Một câu hỏi không dành cho kẻ thoát tục tìm cảnh giới vĩnh hằng nhân du.

Nàng nhìn vào mắt Đường Thâm. Đôi thu nhân của nàng ánh lên cái nhìn lạ thường, ngờ ngợ. Bất chợt nàng phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe tựa như ngọc lưu ly va vào nhau. Tiếng cười của nàng được kết tạo bởi những âm vực vừa tao nhã vừa lạnh lùng.

Nàng cắt ngang tràng tiếu ngạo nhìn Đường Thâm.

- Vì sao Pháp Hành đại sư và Thiếu Phong chân nhân cả hai người lại hỏi chàng câu đó.

Đường Thâm nhìn vào mắt nàng trang trọng nói :

- Bởi Cung chủ quá đẹp, đẹp đến độ mà trên thế gian này không thể tìm ra một người thứ hai có thể so sánh với Cung chủ.

Nàng lùi hai bộ, chấp tay sau lưng.

- Đường Thâm nhận ra bốn cung à?

- May mắn là Đường Thâm đã nhận ra Cung chủ. Nếu không kịp nhận ra Cung chủ thì Đường Thâm e rằng sẽ thất lễ trước nhan sắc tuyệt trần của Cung chủ.

Phù Vân cung chủ phá lên cười, tiếng cười của Phù Vân cung chủ xua đi sự tĩnh lặng trong gian một xá.

Cắt tràng cười tiếu ngạo, Phù Vân cung chủ nhìn Đường Thâm và nói :

- Đường Thắm chưa nhìn thấy mặt bốn cung sao có thể nhận ra bốn cung?

- Đường Thắm nhận ra Cung chủ do ngửi được mùi hương từ cơ thể Cung chủ. Với lại chỉ có những trang tuyệt sắc giai nhân mới thích ngấm nhìn nhan sắc của mình. Trong gian lều của Cung chủ có tới bốn chiếc gương đồng, điều đó chứng tỏ Cung chủ phải là trang mỹ nhân độc nhất vô nhị trên thế gian này.

- Đường Thắm đúng là tỉnh mắt. Bốn cung ngờ đâu công tử không thể nào nhận ra bốn cung.

- Tại hạ chỉ nhận ra Cung chủ theo trực giác của mình. Đôi khi người ta cũng cần phải dùng đến trực giác.

Chàng quay lại bưng chén rượu lên miệng uống cạn.

Đặt chén rượu xuống bàn, Đường Thắm quay lại nhìn Phù Vân cung chủ.

- Đường Thắm không ngờ Cung chủ lại thân hành đến mộc xá của Đường Thắm. Lại còn xuýt khiến Đường Thắm thất lễ.

Phù Vân cung chủ mỉm cười mỉm.

- Đường Thắm công tử còn kịp dừng bước trước giấc mộng liễu trai.

- Tại hạ không thích sống trong mộng. Khi từ cõi mộng trở về, tại hạ sợ mình lạc lõng và tự đánh mất bản thân. Mặt khác, Đường Thắm sợ bước vào giấc mộng liễu trai mà Cung chủ định ban cho Đường Thắm.

- Chỉ có Đường Thắm sợ thôi.

- Tại hạ cảm thấy sợ là vì đã tìm được câu trả lời tình là gì, yêu là gì. Hai câu hỏi của Pháp Hành đại sư và Thiếu Phong chân nhân luôn lờn vờn trong đầu Đường Thắm.

Chàng nhướn mày nghiêm giọng nói :

- Người nào đến với tình yêu qua nhan sắc sẽ không tồn tại.

- Vậy đến với tình yêu bằng gì?

- Trái tim của mình. Cung chủ quá đẹp... phàm những mỹ nhân có nhan sắc như Cung chủ, có thể thiêu cháy bất cứ nam nhân nào. Không biết Sát Thần Lục Đại Thiên có nghiệm ra điều đó không?

- Đường Thắm đã tìm được câu trả lời mà bốn cung chưa nói với công tử. Vì sao Thất đại chương môn đều có những mảnh Kim đồ và tự nguyện ra ngoài Tử Vong đảo.

- Nhan sắc của Cung chủ đặt họ vào giấc mộng liễu trai, để rồi luôn dấn vật tự nhỏ với lòng, tình là gì, yêu là gì. Thậm chí ngay cả Giáo chủ Trang Minh Du cũng tự cắt ngọc hành của mình để mãi mãi được sống trong giấc mộng liễu trai.

Chàng nói dứt lời thì Phù Vân cung chủ phá lên cười. Tiếng cười của Cung chủ Phù Vân cung nghe thật trong và đầy hấp lực mê hồn.

Cắt ngang tràng cười tiếu ngạo, Phù Vân cung chủ từ tốn nói :

- Nếu Đường Thắm bước vào giấc mộng liễu trai kia thì có giống như những người kia không?

- Đường Thắm cũng là con người bình thường bằng xương bằng thịt, nếu so Đường Thắm với Thất đại chương môn, e rằng cũng không sánh bằng họ đâu là những trường bối cao nhân, thậm chí có những người là kẻ thoát tục nhưng bước vào mộng liễu trai thì chẳng thể nào bước ra được.

Chàng ngưng lời bưng bình rượu chúc ra chén. Chúc đầy chén rượu, Đường Thắm mới bưng chén nhìn Phù Vân cung chủ.

- Đường Thắm sợ nếu bước vào cõi mộng của Cung chủ thì cũng giống như họ.

Cung chủ Phù Vân cung mỉm cười.

- Đường Thắm sợ à?

Chàng gật đầu.

- Đã thấy người đi trước, tất tại hạ phải nhìn lại bản thân mình.

Chàng thở hắt ra rồi nói tiếp :

- Tại hạ đã có câu trả lời dành cho Sát Thần Lục Đại Thiên.

Chàng dốc chén rượu lên miệng uống cạn, rồi từ tốn nói tiếp :

- Giờ mới biết tại sao cô nhân nói “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân”. Đời người như giấc mộng phù du. Nếu chỉ sống bằng nỗi sợ hãi thì ta chẳng là ta, chẳng có gì cả trong cuộc đời này.

- Nhưng nếu ai không biết sợ thì tự biến mình thành con thiêu thân. Đó mới là kiếp phù du vô nghĩa.

Đường Thâm ôm quyền.

- Tại hạ có thể trao những mảnh Kim đồ của Thất đại chương môn cho Cung chủ.

Chàng nói rồi thò tay vào ngực áo lấy ra túi gấm trong đó có bảy miếng Kim đồ đặt lên bàn.

- Trong túi đồ này là những mảnh Kim đồ mà Đường Thâm có được. Nay trao lại cho Cung chủ.

- Công tử tự nguyện trao những mảnh Kim đồ của Thất đại chương môn cho ta, vậy có đòi hỏi gì không?

- Giờ thì tại hạ không là người bất tín, tất cũng không là người bất tình.

Phù Vân cung chủ cười khẩy, bước đến trước mặt Đường Thâm. Phù Vân cung chủ nhạt nhẽo nói :

- Công tử nặng tình với ai Chu Uyển Thanh hay Lục Y Phụng?

- Cả hai..

- Vậy công tử là kẻ đa tình. Vậy giữa Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng công tử chọn ai?

- Lúc này ư... tại hạ dành tất cả cho Lục Y Phụng.

- Bởi vì nha đầu Lục Y Phụng sắp chết ư?

- Nếu tại hạ có đòi hỏi Cung chủ...

Phù Vân cung chủ cướp lời chàng.

- Phương thuốc có thể cứu mạng Lục Y Phụng.

Đường Thâm gật đầu.

- Hy vọng điều Đường Thâm đòi hỏi Cung chủ không từ chối.

Điểm nụ cười mỉm, Phù Vân cung chủ ôn nhu nói :

- Công tử có đành lòng để Lục Y Phụng chết dần chết mòn không?

- Nếu Cung chủ là Đường Thâm thì Cung chủ sẽ làm sao?

- Chắc chắn bản cung sẽ không nỡ khoanh tay, mặc nhiên nhìn Lục Y Phụng như cánh hoa tàn úa dần rồi sau đó là cái chết đến với Lục Y Phụng.

- Đường Thâm không muốn nhìn nàng chết.

Phù Vân cung chủ mỉm cười, chấp một tay sau lưng đi đến bên cửa sổ. Dõi mắt nhìn ra ngoài dòng suối, giờ chẳng còn dáng cung nữ nào nô đùa.

Phù Vân cung chủ giả là nói :

- Đường Thâm công tử còn nhớ lời nói của Bạch Cúc không?

Đường Thâm bước đến bên Phù Vân cung chủ.

- Cung chủ chỉ giáo.

Nhìn sang chàng, Phù Vân cung chủ điểm nụ cười như đào hoa hàm tiếu rồi nhỏ nhẹ nói :

- Có tình thì mất mạng, và ngược lại còn mạng thì mất tình.

Đường Thâm nheo mày.

Phù Vân cung chủ cười khẩy, nhượng đôi chân mày sắc như hai lá liễu lên rồi nói :

- Công tử hiểu ý của Bạch Cúc chứ?

Buông tiếng thở dài, Đường Thâm đôi mắt nhìn vào màn đêm nhuộm ánh trắng.

- Đường Thâm muốn giữ lại cái mạng của Lục Y Phụng.

- Nếu muốn giữ lại cái mạng của Lục Y Phụng thì sẽ mất tình. Bồn cung biết Lục Y Phụng yêu công tử.

- Tình yêu mất sẽ có tình yêu khác. Nhưng nếu mất mạng sẽ không có mạng khác để yêu Phù Vân cung chủ bỗng bật cười thành tiếng.

- Ai cũng nghĩ như Đường Thâm cả.

Vừa nói Phù Vân cung chủ vừa nguyệt chàng. Ánh mắt của Phù Vân cung chủ sắc như đao kiếm lia nhanh qua mặt Đường Thâm, rồi nhạt nhẽo nói :

- Đường Thâm muốn có phương thuốc trị bệnh cho Lục Y Phụng thì phải bước vào giấc mộng liễu trai của bồn cung.

Chàng nhìn lại Phù Vân cung chủ.

Tiếp nhận ánh mắt của chàng, Phù Vân cung chủ điềm đạm cười mỉm.

- Nếu Đường Thâm sợ thì có thể từ chối, bồn cung không ép công tử.

Chàng nhìn chăm chăm vào mặt Phù Vân cung chủ.

- Cung chủ không thể biến Đường Thâm giống như những người kia đâu.

- Đường Thâm đang né tránh sự sợ hãi của mình.

- Tại hạ không né tránh.

- Vậy thì hãy bước vào giấc mộng của bồn cung để rồi có được thứ mà Đường Thâm đi tìm.

- Tại hạ chấp nhận tất cả. Tất cả những gì Đường Thâm đều chấp nhận miễn sao cứu được Lục Y Phụng.

- Đường Thâm không hối tiếc chứ?

- Không.

Chàng vừa nói vừa đặt tay lên hai bờ vai của Phù Vân cung chủ. Chàng nhìn chăm chăm vào mặt Phù Vân cung chủ.

- Hãy cho Đường Thâm biết phương thuốc đó ở đâu?

Nụ cười mỉm hiện lên trên hai cánh môi của Phù Vân cung chủ.

- Đường Thâm không hối tiếc.

- Không.

- Đường Thâm lại nặng tình với một nha đầu bệnh hoạn sắp chết như vậy ư?

- Lục Y Phụng đáng được sống.

- Đó có phải là tình yêu không?

- Đường Thâm không biết đó có phải là tình yêu hay không, nhưng lương tri của Đường Thâm thôi thúc mình phải giữ lại mạng sống của Lục Y Phụng. Không còn là lương tri mà là tâm nguyện của Đường Thâm.

Phù Vân cung chủ nhìn chàng nghiêm giọng nói :

- Được... Ngày mai bồn cung sẽ đưa công tử đến Thiên Hoa phần.

Nói rồi nụ cười mỉm lại hiện lên trên hai cánh môi của Phù Vân cung chủ.

Đường Thâm hỏi :

- Cung chủ... Thiên Hoa phần có thể trị được bệnh tình của Lục Y Phụng?

- Còn tùy vào số phận của Đường Thắm và số phận của Lục Y Phụng.

- Đường Thắm không từ nan bất cứ chuyện gì.

- Đường Thắm còn sợ hãi không bước vào giấc mộng liêu trai mà?

Chàng nhìn vào mắt Phù Vân cung chủ. Hai người đối nhãn nhìn nhau.

Đường Thắm bỗng cúi xuống áp môi mình vào hai cánh môi của Phù Vân cung chủ.

Nụ hôn của chàng được Phù Vân cung chủ tiếp nhận ngay không một chút miễn cưỡng hay e dè. Vòng tay của Phù Vân cung chủ ôm chặt lấy cổ chàng.

Chàng chủ động dứt nụ hôn đó ra rồi nói :

- Cung chủ... tại hạ có thể chờ Cung chủ sau khi giải được bệnh tình cho Lục Y Phụng.

Điểm nụ cười mỉm, Phù Vân cung chủ khẽ gật đầu.

- Bỏn cung đồng ý.

Đôi thu nhãn của Phù Vân cung chủ bỗng sáng lên một cách lạ thường. Người nhỏ nhẹ nói :

- Nụ hôn hôm nay sẽ là dấu ấn trong đời Đường Thắm.

Nói rồi Phù Vân cung chủ quay bước, di dời những bước chân mềm mại về phía cửa.

Phù Vân cung chủ đi rồi, Đường Thắm mới khẽ buông một tiếng thở dài.

Chàng đưa tay rà nhẹ lên hai cánh môi của mình.

Nụ hôn và mùi hương ngọt ngào của vị Cung chủ Phù Vân cung vẫn còn vương đọng lại đâu đó trên hai cánh môi của Đường Thắm.

- Phải chăng nó sẽ là dấu khắc trong cuộc đời của mình.

Khi chàng thốt ra câu đó cũng là lúc Phù Vân cung chủ cũng có cảm nhận như vậy.

Khi rời khỏi mộc xá, Phù Vân cung chủ không quay về ngay đại lều mà dừng bước dưới một tàng hoa nhìn lại gian mộc xá của Đường Thắm, rồi dùng hai ngón tay rà nhẹ lên hai cánh môi của mình.

- Tình yêu là gì...?

Phù Vân cung chủ tự hỏi mình câu hỏi đó nhưng lại chẳng tìm được lời giải đáp cho câu hỏi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tùng bách chủng lủy lủy

Cả một đêm dài Đường Thắm gần như thức trắng chờ đợi bình minh khi vầng nhật quang vừa ló dạng thì chàng rời mộc thất thân hành đến đại lều của Phù Vân cung chủ. Đứng bên ngoài cửa lều Đường Thắm ôm quyền :

- Đường Thắm đến tham kiến Cung chủ.

Không có ai trả lời chàng, cũng chẳng có bóng dáng cung nữ nào bước ra. Tất cả vắng vẻ lạ thường, sự vắng vẻ đó khiến Đường Thắm tò mò.

Chàng nghĩ thầm: “Tại sao không có người nào trong đại lều của Phù Vân cung chủ?”.

Đứng một lúc Đường Thắm mới miễn cưỡng vén bức màn che bước vào đại lều, trong đại lều của Phù Vân cung chủ không có ai. Đường Thắm đảo mắt nhìn quanh.

- Lạ thật, Phù Vân cung chủ đi đâu, Cung chủ đã hẹn với mình mà?

Còn đang băn khoăn thì Bạch Cúc bước vào đại lễu. Đường Thắm nhìn nàng.

- Tại hạ mạo muội vào đại lễu của Cung chủ.

- Cung chủ biết Đường Thắm công tử đến đây nên sai Bạch Cúc đến đón công tử. Mời Đường Thắm công tử theo nô nữ.

Nàng nói rồi trở bước đi ra. Đường Thắm nói gót theo nàng. Bạch Cúc dẫn Đường Thắm đi theo một lối mòn, tiến thẳng đến một vách núi dựng đứng nàng vỗ chuông vào một khối đá. Trên vách núi liền mở ra một cửa hang khá lớn, hai người bước vào cửa hang. Đường Thắm hoàn toàn bất ngờ khi phát hiện ra đó là một mật đạo. Đi hết mật đạo đó, chàng bước vào một thung lũng khác. Trong thung lũng này có một tòa lâu nguy nga tráng lệ và khung cảnh chẳng kém gì thung lũng kia, thậm chí còn đẹp hơn nữa.

Bạch Cúc đưa chàng vào gian chính sảnh. Phù Vân cung chủ đã chờ sẵn trong gian chính sảnh.

Phù Vân cung chủ nhìn sang Đường Thắm nói :

- Đêm qua công tử không ngủ được hay sao mà hôm nay thức dậy sớm quá vậy?

Đường Thắm ôm quyền :

- Tại hạ chỉ mong bình minh đến sớm để cùng Cung chủ đi đến Thiên Hoa phần.

- Lục Y Phụng đúng là có phần có phúc nên mới được Đường Thắm công tử quan tâm như vậy.

Đường Thắm gượng cười :

- Lúc này tại hạ không muốn mất nhiều thời gian.

- Vì sự an nguy của Lục Y Phụng?

Chàng gật đầu.

- Tính mạng của Lục Y Phụng muội như ngọn đèn treo trước gió.

Phù Vân cung chủ khoác tay.

- Bốn cung hiểu tâm tư của công tử, chúng ta đi.

Hai người rời tòa biệt cung. Đường Thắm vừa đi, vừa phóng tầm mắt ra khắp mọi nơi. Chàng nói với Phù Vân cung chủ :

- Tại hạ không ngờ Phù Vân cung của Cung chủ lại lớn như vậy, vừa lớn vừa đẹp, hẳn không nơi nào kể cả vườn thượng uyển của Hoàng thượng cũng khó sánh bằng.

- Nơi ở của bốn cung sao sánh bằng với đại cung trong cấm thành chứ?

Nụ cười mỉm lại nở trên hai cánh môi của Phù Vân cung chủ. Vừa điểm nụ cười mỉm, Phù Vân cung chủ vừa nói :

- Đêm qua bốn cung cũng trần trọc.

- Cung chủ nghĩ đến sự an nguy của Lục Y Phụng.

Phù Vân cung chủ lắc đầu.

- Đường Thắm nghĩ đến Lục Y Phụng không ngủ được là đúng rồi, còn bỏ Cung chủ đâu có quan hệ gì với nha đầu đó. Thế mà bốn Cung chủ lại không ngủ được. Chẳng biết có nguyên cớ gì không?

Nói dứt lời Phù Vân cung chủ nhìn sang chàng. Chân diện của Phù Vân cung chủ thoáng hiện những nét bí ẩn khác thường. Cùng với những nét bí ẩn đó là ánh mắt sáng lên khác thường.

Phù Vân cung chủ chợt buông tiếng thở dài.

- Lúc này đây bốn Cung chủ còn sánh bước đi với công tử... nhưng chút nữa đây bốn cung không biết có còn song hành với Đường Thắm không?

- Cung chủ nói vậy...

Phù Vân cung chủ nhìn chàng, điểm nụ cười mỉm.

- Bốn cung nói vậy, bởi chút nữa đây khi đến Hắc động, công tử có thể chết. Người chết thì sao còn song hành với người sống được?

Đôi chân mày của Đường Thâm nhíu lại.

- Tại hạ phải chết ư?
- Bồn cung nói Đường Thâm có thể sẽ chết.
- Có thể chết thôi chứ không chắc chắn sẽ chết.

Chàng gượng cười hỏi :

- Tại sao Đường Thâm có thể chết?
- Vì Lục Y Phụng công tử có thể chết.
- Tại hạ không hiểu?
- Thiên Hoa phấn là một độc thảo độc nhất vô nhị. Nếu Đường Thâm dùng Thiên Hoa phấn để trị cho Lục Y Phụng...

Phù Vân cung chủ nhìn chàng, lắc đầu :

- Đường Thâm không cứu được Lục Y Phụng mà ngược lại còn sớm đưa nha đầu kia đến cái chết.
- Vậy Đường Thâm phải làm sao?

Buông tiếng thở dài, Phù Vân cung chủ nghiêm giọng nói :

- Đường Thâm muốn cứu Lục Y Phụng thì phải dùng Thiên Hoa phấn. Sau khi dùng Thiên Hoa phấn thì mới trích máu để Lục Y Phụng dùng. Có như vậy mới giải được căn bệnh của Lục Y Phụng. Nhưng Đường Thâm uống Thiên Hoa phấn có thể nhận lấy cái chết thương tâm vô cùng.

Phù Vân cung chủ dừng bước, nhìn sang chàng. Phù Vân cung chủ nghiêm giọng nói :

- Lúc này đây Đường Thâm vẫn có thể bỏ ý định giải bệnh cho Lục Y Phụng.

Đường Thâm chau mày rồi lắc đầu :

- Cung chủ... Đường Thâm không có ý định bỏ cuộc.
- Dùng Thiên Hoa phấn Đường Thâm có thể mất mạng đó. Mạng của Lục Y Phụng và mạng của Đường Thâm. Cái mạng nào quý hơn.
- Mạng người nào cũng quý, nhưng Đường Thâm không chỉ biết quý mạng mình mà còn biết quý cả mạng của Lục Y Phụng.
- Đường Thâm không hối tiếc?
- Không.
- Bồn cung không hiểu Lục Y Phụng có gì mà Đường Thâm bắt kẻ đến tính mạng mình.
- Giải bệnh cho Lục Y Phụng là tâm nguyện của Đường Thâm. Lục Y Phụng đã là muội muội của tại hạ.

Nhìn vào mắt chàng, Phù Vân cung chủ khẽ buông tiếng thở dài.

- Dù sao bồn cung cũng đã biết tấm lòng của Đường Thâm với Lục Y Phụng. Hy vọng đây sẽ là kỳ tích của công tử và Lục Y Phụng.

Phù Vân cung chủ cùng Đường Thâm dừng bước trước một cửa động tối om. Nhìn vào trong Hắc động, Đường Thâm có cảm giác như nhìn vào miệng một con quái vật khổng lồ, trong đó chỉ có màu đen tối tăm và chực chờ muốn nuốt chửng những ai muốn xông vào trong đó. Phù Vân cung chủ nhìn chàng.

- Thiên Hoa phấn ở trong Hắc động này. Bồn Cung chủ và công tử sẽ đi vào hắc động mà không dùng đến bất cứ ngọn đuốc nào. Bởi chỉ một chút ánh sáng thôi độc khí sẽ phát tác và chẳng một ai có thể sống sót được.
- Vậy làm sao biết được Thiên Hoa phấn ở đâu?
- Thiên Hoa phấn tự phát sáng như đom đóm.
- Đường Thâm sẽ vào. Cung chủ ở bên ngoài này chờ tại hạ.
- Bồn cung sẽ cùng vào với công tử.

- Cung chủ không ngại độc khí của hắc động à?
- Có Đường Thâm ở bên, bốn cung không ngại lắm.
- Vậy chúng ta vào.

Chàng nói mà lưỡng lự nhìn Phù Vân cung chủ.

Phù Vân cung chủ mỉm cười.

- Đường Thâm đừng quá lo lắng cho bốn cung.

Phù Vân cung chủ nắm lấy tay chàng. Phù Vân cung chủ giả là nói :

- Có bao giờ Hắc động là mồ chôn bốn cung với công tử không?

Đường Thâm lắc đầu.

- Tại hạ không muốn điều đó xảy ra. Đường Thâm có chết cũng còn có cái lý do để chết. Cung chủ mà chết thì đúng là cái chết oan uổng, sẽ thiệt thòi cho Cung chủ.

- Dù sao bốn cung cũng có chút thú vị vì được chết chung với Đường Thâm.

Nụ cười mỉm hiện ra trên hai cánh môi của Phù Vân cung chủ.

Đường Thâm gượng cười.

- Xem chừng tại hạ cũng có phúc có phần.

Hai người chậm rãi thả bước vào trong hắc động. Vừa bước vào hắc động Đường Thâm cảm nhận rõ mồn một hàn khí lạnh buốt như những mũi kiếm vô hình chỉ chít xuyên qua trang phục rồi ghim vào da thịt chàng.

Phù Vân cung chủ nắm chặt lấy tay chàng.

Phù Vân cung chủ nhỏ nhẹ nói :

- Trong Hắc động lạnh quá.
- Đường Thâm có thần công hộ thể. Có thể dùng hộ công đó để không chế hàn khí.

Chàng nói dứt lời liền vận công tạo thành một bức màn khí huyền ảo bao bọc thể pháp mình.

Nhìn lại Phù Vân cung chủ.

- Cung chủ... Đường Thâm mạo phạm.

Chàng nói rồi vòng tay ôm ngang lấy tiểu yêu của Phù Vân cung chủ. Hành động đó của Đường Thâm chỉ muốn dụng huyền công của bản thân che chắn cho Phù Vân cung chủ.

Phù Vân cung chủ không phản ứng lại mà còn nép sát vào người Đường Thâm. Hai người như hòa vào làm một, cùng dịch bước tiến chậm chạp vào trong hắc động.

Phù Vân cung chủ tựa hẳn người vào Đường Thâm.

- Đường Thâm biết vì sao bốn cung không ngủ được không?
- Vì sao?
- Bởi vì bốn cung nhắm mắt lại thì nhớ đến nộ hôn của Đường Thâm.
- Đã bao giờ Cung chủ rơi vào tình trạng đó chưa?
- Chưa bao giờ. Mặc dù...

Phù Vân cung chủ bỏ lửng câu nói, im lặng một lúc, Phù Vân cung chủ mới hỏi chàng :

- Tình yêu là gì?

- Pháp Hành đại sư, Thiếu Phong chân nhân đã từng hỏi Đường Thâm câu hỏi này, nay đến lượt Cung chủ. Đường Thâm sợ lời giải thích của mình không đúng với ý của Cung chủ.

- Sao lại không đúng?

- Mỗi người có một ý niệm về một tình yêu khác nhau, chẳng một người nào giống người nào.

- Vậy theo ý của Đường Thâm, tình yêu là gì?

Đường Thâm nhìn sang Phù Vân cung chủ, bóng tối của Hắc động khóa lấp cả chân diện Phù Vân cung chủ, duy chỉ có đôi thu nhân sáng long lanh là còn thấy được. Phù Vân cung chủ đang nhìn chàng.

Đường Thâm gượng cười nhỏ nhẹ nói :

- Đường Thâm không biết nói thế nào đây?

- Đường Thâm không trả lời được à?

- Tại hạ cũng muốn trả lời lắm, nhưng không biết nói thế nào. Bởi cho đến nay tại hạ cũng chưa thấm chứng được tình yêu là gì.

- Công tử không phải đang yêu Lục Y Phụng đó sao?

- Không biết giữa Đường Thâm với Lục Y Phụng có là tình yêu không.

- Không là tình yêu sao công tử lại hi sinh cho Lục Y Phụng?

- Đường Thâm cũng không biết nữa. Đường Thâm biết một điều mình phải làm cái gì đó cho Lục Y Phụng. Lục Y Phụng còn quá trẻ để tiếp nhận cái chết, mặc dù ai cũng phải bước đến giới hạn cuối cùng là cái chết.

Chàng nhìn qua Phù Vân cung chủ.

- Còn Cung chủ?

- Bỏn cung không có khái niệm về tình yêu!

Đường Thâm nheo mày.

- Cung chủ không có khái niệm về tình yêu là sao?

Cười khẩy một tiếng Phù Vân cung chủ đáp lời chàng :

- Nói chung, bỏn cung không có tình yêu. Đã không có tình yêu thì sao biết được tình yêu là gì?

- Trong đời Cung chủ chưa từng yêu ai sao?

- Đúng như vậy, bỏn cung chưa từng yêu ai.

- Tại sao có những kẻ chấp nhận chết vì tình yêu của Cung chủ?

- Đường Thâm muốn nói đến Thất đại chương môn.

- Và cả Sát Thần Lục Đại Thiên nữa.

- Những người đó yêu bỏn cung à?

- Tại hạ nghĩ như vậy, không phải họ yêu Cung chủ mà vì Cung chủ mà họ trở thành những kẻ điên tình.

Phù Vân cung chủ cười khẩy rồi nói :

- Nghe công tử ra lời nói này bỏn cung hồ thẹn đó.

- Nữ nhân ai cũng muốn nam nhân lụy trước sắc đẹp của mình.

- Công tử phải nói thế này, nữ nhân chỉ yêu một người nhưng lại muốn nhiều trang nam tử yêu mình.

Nói dứt lời Phù Vân cung chủ cười khẩy một tiếng.

Đường Thâm nói :

- Nữ nhân nào cũng như vậy sao?

- E rằng tất cả đều như vậy. Chính vì điều đấy mà nhi nữ chú trọng đến nhan sắc của mình. Thật ra những người kia đâu có yêu bốn cung.

Đôi chân mày chàng nhíu lại.

- Không yêu Cung chủ mà lại tự nguyện trở thành những nô tì ngoài Tử Vong đảo?

Phù Vân cung chủ cười khẩy.

- Họ chỉ yêu nhan sắc của bốn cung mà thôi. Công tử hãy tin vào lời nói này của bốn cung đi.

Đường Thâm im lặng.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi hỏi Cung chủ Phù Vân :

- Cung chủ... ai mới là người có chân tình đích thực?

Sự im lặng bao trùm lên hai người. Phù Vân cung chủ không đáp lời chàng mà dán chặt người vào Đường Thâm.

Đường Thâm hỏi tiếp :

- Cung chủ không tìm ra được người có chân tình đích thực với mình?

- Bốn cung tìm ra được một người rồi.

- Được một mỹ nhân tuyệt sắc như Phù Vân cung chủ để mắt đến, hẳn người kia là trang hảo hán khôi ngô tuấn tú.

- Bốn cung nghĩ người đó không là trang hảo hán khôi ngô tuấn tú mà nghĩ người đó có một tấm lòng hơn những người khác.

- Nghe Cung chủ nói Đường Thâm tò mò muốn tìm gặp người đó.

- Chính là Đường Thâm đó.

Đến lượt chàng im lặng. Khẽ buông tiếng thở dài, Đường Thâm nói :

- Đường Thâm không đáng được hưởng điều may mắn đó đâu.

Chàng lại im lặng lâu Cung chủ dịch bước đi từ từ vào trong Hắc động.

Đi được bốn trượng, chàng dừng bước nhìn qua Phù Vân cung chủ, từ tốn nói :

- Đường Thâm mạo phạm nói thật lòng mình... Đường Thâm sợ bóng tình của Cung chủ.

- Bởi Đường Thâm đã tận mục sở thị những con người điên vì tình. Chính những con người đó khiến cho Đường Thâm sợ hãi bóng tình của bốn phái không?

- Có lẽ vậy.

- Nếu Đường Thâm vượt qua nỗi sợ hãi đó.

- Không chừng Đường Thâm sẽ rũ bỏ tất cả mọi việc để trở thành một gã nô tì tội nghiệp của Cung chủ. Nhan sắc tuyệt phẩm của Cung chủ có thể khiến được bất cứ nam nhân nào trên thế gian này.

- Trong đó có Đường Thâm không?

- Đường Thâm là một con người nên không có ngoại lệ danh riêng cho Đường Thâm. Chính điều đó buộc Đường Thâm phải e dè và lẩn tránh nhan sắc của Cung chủ. Người ta có thể đào thoát qua mọi cửa ải nhưng khó mà đào thoát qua ái tình của mỹ nhân.

Chàng nói dứt lời thì cảm nhận hai cánh môi của Phù Vân cung chủ áp nhẹ lên má mình.

Mùi hương từ hơi thở của Phù Vân cung chủ phả ra nhẹ nhàng vào khứu giác Đường Thâm. Phù Vân cung chủ nói :

- Khi Đường Thâm chạy trốn bóng tình thì tự khắc bóng tình sẽ đuổi theo Đường Thâm.

Hai người đi tiếp và cuối cùng đến được cuối hắc động, họ lọt vào một gian phòng hàm ếch. Trên nóc là những đóm sáng li ti.

Đường Thắm nói :

- Cung chủ... đó có phải là Thiên Hoa phấn?
- Đó chính là Thiên Hoa phấn.
- Đường Thắm phải làm gì?

Phù Vân cung chủ nhìn chàng im lặng, chính sự im lặng của Phù Vân cung chủ khiến cho không khí giữa hai người trở nên nặng nề vô cùng.

Đường Thắm buông tiếng thở dài.

- Cung chủ... Đường Thắm phải làm gì?
- Đường Thắm hãy suy nghĩ lại đi. Đường Thắm có thể chết bởi Thiên Hoa phấn.
- Đường Thắm biết điều nay mà. Nhưng nếu không thử thời vận thì Lục Y Phụng không còn cơ hội nào nữa.
- Số phận của Lục Y Phụng là như vậy rồi.
- Đường Thắm muốn cải lại số phận đó. Hãy cho Đường Thắm... Đường Thắm phải làm gì?
- Ta không muốn Đường Thắm chết.

Chàng gượng cười.

- Ý của Cung chủ Đường Thắm vô cùng cảm kích, nhưng Đường Thắm không có sự lựa chọn nào khác.
- Đường Thắm có thể thay đổi ý định của mình mà.

Chàng lắc đầu :

- Cung chủ... tại hạ đã quyết định rồi. Nếu Cung chủ thấy Lục Y Phụng đau đớn như thế nào sẽ cũng như Đường Thắm thôi.

Chàng nói dứt lời thì Phù Vân cung chủ chợt ôm chặt lấy chàng. Hai cánh môi của Phù Vân cung chủ ngấu nghiến lấy cánh môi của Đường Thắm. Nụ hôn của vị Cung chủ vừa cuồng nhiệt vừa buông thả cứ như đây là nụ hôn cuối cùng muốn dành cho Đường Thắm. Để rồi chẳng bao giờ tìm lại được.

Rứt nụ hôn đó ra, Phù Vân cung chủ nhìn chàng.

Hai người đối nhãn nhìn nhau, tiếp nhận ánh mắt của Phù Vân cung chủ. Đường Thắm vừa bàng hoàng, vừa bối rối.

- Cung chủ...

Buông một tiếng thở dài, Phù Vân cung chủ miễn cưỡng nói :

- Đường Thắm phải... phải...

Phù Vân cung chủ cúi mặt nhìn xuống.

- ... Phải đưa Thiên Hoa phấn vào khưú giác của Đường Thắm.
- Đường Thắm hiểu rồi.

Chàng ngẩng mặt nhìn lên rồi vận công tạo ra hấp lực từ song thủ hướng lên nóc Hắc động. Luồng hấp lực do Đường Thắm tạo ra cuốn ngay lấy lớp Thiên Hoa phấn về phía chàng.

Chàng rít mạnh, hít tất cả luồng Thiên Hoa phấn vào lồng ngực. Đầu óc Đường Thắm quay cuồng dữ dội, chàng ngỡ đầu mặt đất dưới chân chàng sôi sùng sục và nhào ra chẳng thể nào trụ tán được. Cùng với cảm giác đó là kinh mạch căng phồng, thủ pháp như có hỏa khí tuôn chảy lan tỏa khắp mọi góc ngách.

Đường Thắm lao đảo.

Người chàng ngỡ như muốn nổ tung ra thành từng mảnh. Đường Thắm gào lên một tiếng :

- A...

Cùng với tiếng hét dữ dội đó, chàng ngã sầm xuống sàn Hắc động, lăn lộn.

Phù Vân cung chủ cách không điểm vào mê huyệt của Đường Thâm, mặc dù bị Phù Vân cung chủ điểm vào mê huyệt nhưng thể pháp của Đường Thâm vẫn cứ run lên bần bật.

Phù Vân cung chủ ôm lấy chàng.

- Đường Thâm..

Dựng Đường Thâm ngồi lên, Phù Vân cung chủ áp ngay ngọc thủ vào đại huyệt Thiếu Hóa và Võ Lư của chàng vận công truyền sang.

Một luồng khí trắng ngần ngút bốc ra từ cơ thể của hai người. Thời gian chậm chậm trôi qua, toàn thân Đường Thâm lẫn Phù Vân cung chủ ướt đẫm mồ hôi.

Bất thành linh, Phù Vân cung chủ đổ gục xuống bên cạnh Đường Thâm.

Sau đấy đến lượt Đường Thâm cũng ngã xuống, úp mình lên người Phù Vân cung chủ.

Hai người hoàn toàn mất cả nhận thức, chẳng còn biết gì nữa. Đường Thâm thì bị Thiên Hoa phấn giầy vò, còn Phù Vân cung chủ thì cạn kiệt nguyên khí mà bất tỉnh.

* * * * *

Cảm giác đầu tiên Đường Thâm có khi hồi tỉnh là sự mù mờ không nhận thức được gì cả. Đầu óc chàng nặng trĩu, tứ chi thì bải hoải.

- Công tử đã tỉnh rồi.

Chàng mở mắt nhìn.

Khuôn mặt Bạch Cúc hiện ra trong mắt chàng.

Bạch Cúc thở phào như trút gánh nặng trên vai mình. Nàng nói :

- Công tử đã tỉnh lại rồi.

Đường Thâm nhận ra mình đang nằm trên một sàn trong gian một thất Phù Vân cung.

Choi tay miễn cưỡng ngồi lên, Đường Thâm nói :

- Bạch cô nương... Cung chủ đâu rồi?

- Cung chủ đã rời Phù Vân cung rồi, Cung chủ lệnh cho Bạch Cúc chăm sóc công tử.

Chàng thả chân xuống một sàn. Chàng cố lắm mới gượng đứng lên được.

Bạch Cúc bước đến bàn bưng chén thuốc đến trước Đường Thâm.

- Công tử uống đi.

Đường Thâm nhìn Bạch Cúc.

- Tại hạ cảm thấy toàn thân bủn rủn, lạ thường lắm.

Vừa nói Đường Thâm vừa thử vận công, nhưng vừa mới đề khí vào Đan Điền thì lại ngã nhào xuống một sàn. Bạch Cúc vội đặt chén thuốc xuống bên cạnh đỡ lấy chàng.

- Công tử...

Đường Thâm nhìn Bạch Cúc.

- Cô nương... tại hạ hình như... hình như đã mất hết công lực rồi.

- Công tử... Cung chủ có nói về điều đó. Công tử đã hoàn toàn mất hết nội công rồi.

Đường Thâm gượng Choi tay ngồi lên, chàng cắn răng trên vào môi dưới, nghĩ thầm: “Ta mất hết võ công rồi sao?”.

Bạch Cúc nói :

- Phù Vân cung chủ nói công tử không cần thiết phải rời khỏi đây. Công tử cứ lưu lại gian một xá này tịnh dưỡng. Công tử lưu lại đây bao lâu cũng được.

Đường Thắm gượng cười rồi lắc đầu.

- Ân tình của Phù Vân cung chủ, Đường Thắm ghi tạc không dám quên, nhưng tại hạ phải rời khỏi đây.

Bạch Cúc lắc đầu.

- Công tử không nên rời khỏi đây. Ở đây an toàn cho công tử hơn, bởi lúc này công tử đã mất hết nội lực, ngoài kia công tử lại có rất nhiều kinh địch, nhất là những Tử Vong Sứ đang truy tìm công tử. Nếu công tử rời Phù Vân cung trong thể trạng này, chẳng may gặp Tử Vong Sứ thì chắc chắn sẽ mất mạng. Chỉ bằng công tử cứ lưu lại đây, khi nào phục hồi công lực thì hãy đi.

Đường Thắm nhìn Bạch Cúc.

- Chẳng lẽ nào tại hạ mới có thể phục hồi công lực?

- Điều này Bạch Cúc không biết. Một thời gian ngắn, hay một năm, hay có thể lâu hơn.

Đường Thắm gượng đứng lên, chàng nhìn ra ngoài cửa sổ, buông tiếng thở dài. Suy nghĩ một lúc chàng nhìn lại Bạch Cúc.

Gượng điểm nụ cười mỉm, chàng từ tốn nói :

- Bạch cô nương... tại hạ tự thân nạp Thiên Hương Phấn vào nội thể để rồi mất cả nội lực, chỉ để giam mình trong gian mộc xá này thật là vô nghĩa. Đường Thắm cần phải rời khỏi đây. Lục Y Phụng của tại hạ đang chờ tại hạ.

- Cung chủ cũng biết điều đó, nhưng Cung chủ muốn công tử lưu lại đây. Bởi ở ngoài kia rất nguy hiểm cho công tử.

- Tại hạ chấp nhận. Bạch Cúc cô nương... cô nương hẳn còn nhớ Lục Y Phụng, Lục Y Phụng đã từng giúp cô nương trong lần tao ngộ đầu tiên khi cô nương một mình đối phó với ba vị đạo trưởng Vô Đang.

- Bạch Cúc không bao giờ quên.

- Vậy tại hạ nói, Lục Y Phụng đang gặp nguy hiểm và chờ tại hạ. Chỉ có Đường Thắm may ra mới giải được bệnh cho Lục Y Phụng. Tại hạ mất nội lực cũng vì tính mạng của Lục Y Phụng. Nếu để tại hạ lưu lại đây, Lục Y Phụng nguy kịch thì tất cả những gì tại hạ chịu đựng đều trở thành việc làm vô ích.

- Cung chủ không muốn công tử rời khỏi Phù Vân cung trong tình trạng này. Người sợ sẽ có đại họa đến với công tử.

Đường Thắm buông tiếng thở dài. Chàng nhìn Bạch Cúc bằng ánh mắt bất nhẫn rồi đành giọng nói :

- Nếu Bạch Cúc cô nương không đưa tại hạ ra khỏi Phù Vân cung thì hãy giết Đường Thắm đi. Ta không muốn mình là con người vô dụng.

Chàng hất mặt.

- Cô nương hãy hành động đi.

- Công tử!

Đường Thắm lắc đầu.

- Cô nương đừng nói nhiều với tại hạ.

Về cương quyết của chàng khiến Bạch Cúc bối rối.

Nàng nhìn chàng miễn cưỡng nói :

- Thôi được rồi... Bạch Cúc sẽ đưa công tử rời khỏi Phù Vân cung.

Đường Thắm ôm quyền :

- Đa tạ cô nương.

- Nhưng nếu có đại họa đến với công tử... công tử đừng hối hận đó.

Đường Thắm gượng cười trả lời nàng.

- Từ trước đến nay, làm bất cứ điều gì tại hạ cũng chưa từng hối hận.

Bạch Cúc nhìn chàng.

- Công tử hãy uống chén thuốc này đi.

Đường Thâm lắc đầu.

- Không... tại hạ tự cấy độc Thiên Hoa phẫn vào bản thân mình để cứu Lục Y Phụng, giờ lại dùng thuốc giải độc Thiên Hoa phẫn. Đây là việc làm không cần thiết.

Bạch Cúc nheo mày, nàng buông tiếng thở dài.

- Thôi được... công tử hãy đi theo Bạch Cúc.

Đường Thâm nói gót theo chân Bạch Cúc mà ngỡ như dưới chân mình có đeo hai quả chùy nặng ngàn cân. Bạch Cúc lại lâu lâu dừng bước nhìn Đường Thâm.

- Công tử không bị sao chứ?

- Tại hạ không bị gì đâu.

- Bạch Cúc thấy công tử quá mệt nhọc.

Đường Thâm gượng cười.

- Chỉ là về bề ngoài thôi.

Nàng lưỡng lự rồi lắc đầu.

- Tại sao công tử lại làm khổ mình như vậy?

- Tại hạ làm như vậy mới biết mình là ai.

Bạch Cúc buông tiếng thở dài. Nàng đưa Đường Thâm đến một vách đá dựng đứng rồi mở một mật đạo.

Đường Thâm hỏi :

- Chúng ta lại qua Phù Vân cung à?

- Đây là mật đạo dẫn ra ngoài.

Nàng bước vào mật đạo, Đường Thâm bước theo sau. Đi hết mật đạo, Bạch Cúc đưa Đường Thâm băng qua một cánh rừng. Nàng dừng bước bên cánh rừng chỉ tay về phía trước.

- Công tử đi theo hướng này sẽ ra đến quang lộ. Từ đây đến Nam Dương không xa lắm.

Mọi người đang chờ công tử ở Nam Dương.

Đường Thâm ôm quyền gượng nói :

- Đa tạ cô nương.

- Đường Thâm công tử bảo trọng.

Chàng gật đầu.

- Rất mong có ngày gặp lại cô nương.

Bạch Cúc gật đầu rồi quay bước thi triển khinh công băng vào khu rừng, chẳng mấy chốc nàng đã mất dạng trong khu rừng đó, Đường Thâm đứng một lúc.

Chàng nheo mày suy nghĩ rồi thử vận công đề khí, một lần nữa đầu óc chàng những tưởng vỡ tung, và loạng choạng không sao đứng vững khi vừa đề khí vào Đan Điền.

Đường Thâm lắc đầu.

- Đúng là mình mất cả võ công rồi.

Buông tiếng thở dài, rảo bước chậm rãi bỏ đi, ra đến quang lộ, chàng thở phào một tiếng, Đường Thâm nghĩ thầm: “Chu Uyển Thanh, Lục Y Phụng và Định Tĩnh Hành Tẩu đang rất nóng lòng chờ mình. Nếu Định Tĩnh Hành Tẩu biết mình mất hết võ công chắc không dần được con tức giận. Mất tất cả võ công nhưng lại tìm được cơ hội cứu sông Lục Y Phụng, cũng đáng giá lắm”.

Chàng ráo bước đi tiếp, vừa đi Đường Thâm vừa nghĩ đến Phù Vân cung. Nụ cười gượng hiện lên miệng chàng.

- Rất tiếc mình không biết được quý danh của Phù Vân cung chủ. Xét cho cùng Phù Vân cung chủ không phải là người lãnh cảm vô tình.

Chàng mỉm cười với ý nghĩ đó.

Một đôi bướm bay lòn vòn theo chân Đường Thâm. Chúng bay thành những đường ngoằn ngoèo, thỉnh thoảng lại nhập vào với nhau. Đường Thâm nhìn hai cánh bướm mà nảy sinh ra những ý tưởng viễn vọng trong đầu mình.

Đường Thâm nói :

- Chúng mới là đôi uyên ương, cánh liền cánh. Không biết chúng có tình yêu không nhỉ?

Chàng còn đang bâng khuâng với những ý tưởng mơ mộng và viễn vông đó thì chợt nghe có tiếng xé gió. Âm thanh xé gió khiến xương sống Đường Thâm gay lạnh. Cùng với cảm giác gay buốt cột sống là sự linh cảm đến cái chết. Một sự linh cảm mà chàng có thể hình dung ra rõ mồn một như sự hít thở của mình.

Đường Thâm sững bước. Đập vào mặt chàng là ngọn Tử Vong kỳ chắn ngang đường. Ngọn tiểu kỳ bằng vàng kia là vật vô tri vô giác nhưng tiềm ẩn trong đó là sự chết chóc đáng gờm. Đây không phải là lần đầu tiên Đường Thâm thấy Tử Vong kỳ, nhưng tất cả những lần trước, Tử Vong kỳ đều được ban cho người khác, nhưng hôm nay thì nó được ban cho chàng. Nhìn ngọn Tử Vong kỳ phản chiếu giáng chiều óng ánh mà toàn thân Đường Thâm nổi đầy lớp gai ốc, chàng không tự làm chủ được mình mà rùng mình một cái.

Đường Thâm nghĩ thầm: “Án Tử Vong kỳ đến với mình thật là đúng lúc. Trong tình huống này mình làm sao thoát được cái chết. Nếu mình chết thì những gì mình đã làm đều vô nghĩa. Mình không cái được số phận của Lục Y Phụng, mặc dù đã hít Thiên Hoa phẫn”.

Ý niệm đó trôi qua, khiến cho tâm trạng Đường Thâm trở nên nặng nề và trống rỗng, một cảm giác u uẩn xâm chiếm tất cả nội thức của chàng.

Đường Thâm buông tiếng thở dài, tiếng thở dài đó biểu thị sự bất lực của Đường Thâm trước án Tử Vong kỳ.

Chàng nhìn ngọn Tử Vong kỳ nhủ thầm: “Tại sao mình phải chết trong lúc này mà không phải thời điểm khác. Tại sao người ta không chờ mình dụng máu của mình giải bịnh cho Lục Y Phụng rồi ban cho cái chết cũng không muộn mà, mình không muốn chết trong thời khắc này”.

Đường Thâm rút một luồng chân khí căng phòng lồng ngực, căng thẳng chờ đợi những Tử Vong Sứ đến tước cái mạng của mình. Từ từ thở ra Đường Thâm bước chậm chậm về phía ngọn Tử Vong kỳ.

Chàng nghĩ đến cái chết của lão Du, lão là một đại cao thủ thượng thặng mà vẫn phải mất mạng bởi Tử Vong kỳ một cách dễ dàng thì lúc này đây Đường Thâm xem như chẳng còn một chút sinh lộ nào.

Những dị phong trời lên kéo theo những viên cuội lăn lông lốc hướng về phía Đường Thâm. Những làn dị phong đó như lời cảnh báo cho Đường Thâm biết thần chết đã đến với chàng.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Trường dạ vô miên

Bốn người vận huyền y, đeo kim diện, tay cầm những chiếc câu liêm chẳng khác nào sứ giả của cõi a tỳ được phái đến đón Đường Thâm. Chỉ nhìn qua bốn chiếc lưỡi hái sáng ngời trên tay bốn người đó đã cảm thấy rợn người Đường Thâm nhìn bốn gã Tử Vong Sứ, miễn cưỡng nói :

- Các người đến lấy mạng tại hạ?

Bốn gã Tử Vong Sứ không nói tiếng nào mà hoành ngang ngọn câu liêm toan bỏ đến chàng thì đột nhiên một bóng xám y lướt vụt qua trên đầu Đường Thâm. Bóng xám y đó tựa cánh chim sắt không lồ, cực nhanh và cực kỳ chính xác với những đạo chỉ phát ra tựa những lưỡi tầm sét tàn bạo, quét thẳng xuống bốn gã Tử Vong Sứ.

“Àm... ăm... ăm... ăm”.

Cả bốn gã Tử Vong Sứ chỉ bị khí đánh bật tung ra sau, rồi ngã sòng xoài dưới đất bất động. Sự xuất hiện của xám y nhân khiến Đường Thâm hoàn toàn bất ngờ.

Sau khi sát tử bốn gã Tử Vong Sứ, xám y nhân đứng chấp tay quay lưng về phía Đường Thâm. Chiếc áo thụng xám xịt cùng chiếc mũ trùm trên đầu, trông y đúng là gã thần chết đích thực của cõi a tỳ.

Đường Thâm nhìn xám y nhân mà nghĩ thầm “Vội con người này mình càng không có được sinh lộ”. Chàng phải nghĩ điều đó bởi vì đã từng giao thủ với người này. Mặc dù Đường Thâm chưa từng thấy qua chân diện của xám y nhân, nhưng rõ ràng võ công của người này hoàn toàn có thể sánh ngang với chàng lúc chàng sung mãn. Còn bây giờ thì chỉ một cái phui tay của y, Đường Thâm cũng đủ mất mạng.

Đường Thâm buông tiếng thở dài rồi nói :

- Tôn giả muốn tự tay thực hiện án Tử Vong kỳ?

Xám y cất tiếng the the :

- Đúng ra ta phải tự tay lấy mạng ngươi để thực hiện án Tử Vong kỳ đúng như ngươi nói, nhưng lúc này bốn nhân chưa muốn làm điều đó. Bốn nhân chưa muốn thực hiện án Tử Vong kỳ là vì ngươi là một đối thủ ngang tài ngang sức với ta. Ta muốn có một cuộc đấu ngang tài ngang sức với ngươi để xem ai là người cao, ai là người thấp. Ai phải chết, ai được sống.

Đường Thâm từ từ thở ra :

- Nói vậy tôn giả không thực hiện án Tử Vong kỳ ngay lúc này. Vậy là tại hạ còn sinh lộ.

- Bất cứ ai nhận án Tử Vong kỳ thì xem như chẳng còn sinh lộ cho mình nữa. Đường Thâm ngươi không là một ngoại lệ. Nhưng lần này là một biệt lệ mà bốn nhân dành cho ngươi, ngươi nên nhớ, ngươi đã nhận án tử vong.

Chàng ôm quyền :

- Nếu có cơ hội, tại hạ sẽ bồi tiếp tôn giả và không để tôn giả thất vọng.

- Tốt. Bốn nhân lặp lại một lần nữa cho ngươi biết, bất cứ ai đã nhận án Tử Vong kỳ thì người đó xem như chẳng còn sinh lộ.

- Đường Thâm sẽ ghi nhớ điều này.

Xám y nhân giữ ống tay áo. Một đạo hấp lực thoát ra từ ống tay cuốn lấy ngọn tiểu Tử Vong kỳ vào trong. Y nhặt nhẹ nói :

- Hy vọng bốn nhân còn gặp lại Đường Thâm ngươi. Nếu ngươi chết bởi tay những Tử Vong Sứ khác, ngươi sẽ làm cho bốn nhân thất vọng đó.

Nói rồi xám y nhân lác vai thi triển khinh thuật. Khinh công của y quả bất phàm, chỉ chớp mắt đã mất hút, chẳng để lại dấu tích gì.

Còn lại một mình, Đường Thâm chau mày suy nghĩ. “Không ngờ xám y nhân đã cứu mình. Tại sao y lại cứu mình mà không thực hiện án Tử Vong kỳ? Thật là khó hiểu?” Chàng đứng thừ ra một lúc với những ý niệm trong đầu mình và những câu hỏi vu vơ nhưng chẳng tìm được câu trả lời chính đáng nhất. Đường Thâm tiếp tục đi, chàng vừa đi vừa nghĩ: “Lúc này đây mình đã mất hết võ công, lại nhận thêm án Tử Vong kỳ. Bình thường một cao thủ võ công thượng thặng còn mất mạng bởi Tử Vong kỳ, huống chi mình lúc này. Chẳng biết mình sẽ chết lúc nào đây, mình đã vừa có một biệt lệ được tồn sinh, nhưng sẽ không có biệt lệ thứ hai cho mình”. Đường Thâm bất giác buông tiếng thở dài với ý nghĩ đó. Tiếng thở dài còn đọng trên môi thì chàng phát hiện một bóng người với khinh công thượng thặng đang hướng về phía mình.

Chàng nghĩ thầm “Kẻ địch lại đến rồi, mình có biệt lệ thứ hai không nhỉ?” Đường Thâm thờ phào khi nhận ra người đến không ai khác mà chính là Định Tĩnh Hành Tẩu.

Định Tĩnh Hành Tẩu đến trước mặt Đường Thâm :

- Lão đệ... ngươi không sao chứ?

Đường Thâm nhìn Định Tĩnh Hành Tẩu :

- Đệ vừa mới đào thoát khỏi lưới hái tử thần nhờ có quái nhân.

- Lão huynh đến trễ.

- Có người báo tin cho huynh à?

Lão Định gật đầu :

- Người của Phù Vân cung báo tin cho huynh. Lão huynh đã thi triển hết khả năng khinh công của mình nhưng vẫn đến trễ.

Lão vuốt hàm râu lơ lơ chồm nham nhở, nhìn Đường Thâm nói :

- Lão đệ không sao chứ?

Nếu như Đường Thâm có sao thì đâu còn đứng đây với huynh mà đã nằm yên dưới ba tấc đất rồi. Nói cho đệ biết người của Phù Vân cung đã báo gì với lão huynh nào?

- Người của Phù Vân cung báo tin đệ đã bị trúng Thiên Hoa phấn, mất hết cả võ công. Nay lại nhận thêm án Tử Vong kỳ.

Định Tịnh Hành Tẩu đặt tay lên vai chàng :

- Có đúng như vậy không?

Đường Thâm gật đầu :

- Đúng như vậy, đệ đã nhận án Tử Vong kỳ và Tử Vong Sứ đã tìm đến, nhưng đệ được một biệt lệ trong lần này. Chắc chắn không có lần sau đâu, xem chừng chủ nhân của Tử Vong kỳ cũng là kẻ rất khí phách và cao ngạo. Thấy kẻ ngã ngựa không xuống tay.

- Thế mới là chủ nhân của Tử Vong kỳ chứ.

Lão nói rồi như sức nhớ điều gì, chột nheo mày.

- Không xong rồi.

- Không xong là sao?

- Nếu đệ đã nhận án tử vong chắc không sống được bao lâu nữa đâu, người ta là đại cao thủ còn mất mạng thì Đường Thâm sao sống được khi mất hết võ công. Bọn Phù Vân cung đúng là gian ác, dụng Thiên Hoa phấn khiến đệ mất hết võ công rồi bán đệ cho sứ giả Tử Vong kỳ.

Đường Thâm lắc đầu :

- Lão huynh đừng hiểu lầm người của Phù Vân cung. Phù Vân cung chủ không phải là hạng người như huynh tưởng tượng. Tất cả chuyện này đều do Đường Thâm tự nguyện cả.

- Đệ tự nguyện?

Chàng gật đầu :

- Rồi Đường Thâm sẽ nói cho huynh biết. Lúc này thời gian không còn nhiều cho đệ, phải gặp Lục Y Phụng trước đã. Lão huynh... Lục Y Phụng đang ở đâu? Lục Y Phụng cùng mọi người đang chờ đệ tại khách điểm không?

- Tất cả mọi người không còn ở khách điểm, nhưng huynh biết mọi người đang ở đâu. Đi theo huynh.

Chàng gật đầu nhìn Định Tịnh Hành Tẩu :

- Hình như lão huynh đã có sự sắp xếp gì rồi?

- Ân tích mai danh, tẩu vi thượng sách.

- Đệ còn hỏi nữa, lúc này đối với Đường Thâm, càng trốn kỹ càng tốt. Thử hỏi đệ mất hết võ công, lại thêm án Tử Vong kỳ, không trốn thì tự chuốc lấy cái chết chứ gì.

Đường Thâm gượng cười :

- E rằng đệ có muốn trốn cũng không được. Đệ có cảm giác rằng khắp nơi trên Trung thổ đều có người của Tử Vong kỳ, những Tử Vong Sứ đang rình rập đệ.

- Chính vì thế đệ càng phải trốn càng kín càng tốt. Sống được ngày nào hay ngày đó mà.

- Thôi được... hãy dẫn đệ đi gặp Lục Y Phụng trước. Đệ hy vọng mình có thể cứu được Lục Y Phụng.

- Đi.

* * * * *

Đường Thâm bước vào gian nhà thì Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng bật đứng lên. Cả hai toan chạy đến ôm chàng nhưng rồi nén lại lấy mắt nhìn nhau. Hoàng Quốc Túy lấy tay quệt ngang mũi :

- Đường Thâm về đến rồi đó.

Y giả là nói tiếp :

- Bốn thiếu gia tưởng đâu Đường Thâm bằng hữu không còn trở về nữa mà đã xuống địa phủ rồi chứ. Nhưng bốn thiếu gia vừa nhắc người thì người lại mò về đây.

Định Tĩnh Hành Tẩu bước vào :

- Hê...con gà trống thiên bất đắc dĩ, nếu Đường lão đệ của lão châu Diêm chúa thì ngươi mãi mãi chẳng có cơ hội biến trở lại thành người bình thường đâu.

Hoàng Quốc Túy nhăn mặt :

- Hây... bọn thiếu gia đâu có trù ếm mà. Ta chỉ lo lắng mà nói như vậy thôi. Lão xem kia, Đường Thâm mới vắng mặt có mấy ngày mà ta đã sụt mất bao nhiêu ký rồi đó.

Định Tĩnh Hành Tẩu tròn mắt nhìn Hoàng Quốc Túy :

- Lão hủ có nghe nhầm không nhỉ? Ngươi mà sụt ký?

Lão bước đến bên Hoàng Quốc Túy :

- Ngươi ở đây đủ rồi, bây giờ đi theo lão hủ.

Hoàng Quốc Túy há hốc miệng :

- Đi theo lão?

Y lắc đầu :

- Không... bọn thiếu gia không đi theo lão đâu. Đi theo lão chỉ nghe lão rửa thói lỗ nhĩ của bọn thiếu gia luôn. Ta không đi với lão. Đi với ai cũng được chứ tuyệt nhiên không đi với lão. Nhất định không đi với lão.

Định Tĩnh Hành Tẩu chau mày :

- Ngươi nhất định không đi chứ?

- Không!

- Nếu ngươi không đi với lão hủ thì lão hủ hủy luôn giải dược mà Đường Thâm lặn lội tìm cho ngươi.

Lão nói rồi quay bước. Hoàng Quốc Túy gọi giật lại :

- Hê... lão nói gì?

- Ta đang giữ giải dược của ngươi đây. Ngươi không đi với ta thì ta đem giải dược phục hồi nam tính của ngươi hủy đi vậy.

- Hê... lão đừng làm vậy... ta đi với lão mà.

- Ngươi không muốn cùng đi với lão phu mà.

Hoàng Quốc Túy giả là cười.

Bộ mặt nức ních của y đực ra trông thật ngộ nghĩnh.

- Lão huynh... bọn thiếu gia chỉ nói vậy thôi. Lão huynh muốn bọn thiếu gia đi đâu cũng được. Đến chân trời góc biển bọn thiếu gia cũng không từ nan.

- Đi xuống a tỳ, ngươi đi không?

Chân diện Hoàng Quốc Túy sa sầm lại.

Định Tĩnh Hành Tẩu ghé miệng nói thủ thi vào tai gã. Chẳng biết lão nói những gì mà chân diện Hoàng Quốc Túy những tưởng chảy dài xuống.

Y khẽ lắc đầu nói :

- Hồng có chuyện đó đâu. Diêm Vương thì cần gì đến cục nợ như Hoàng Quốc Túy chứ?

- Thôi đừng nhiều lời nữa. Có đi không?

- Ta đi.

Hai người bước ra bên ngoài ngôi nhà gỗ.

Lục Y Phụng dùng ống tay áo che ngang miệng ho liên tục. Nàng nén cơn ho nhìn Đường Thâm nói :

- Huynh đi mấy bữa, Chu Uyển Thanh tỷ tỷ lo cho huynh.

Chu Uyển Thanh nói :

- Phụng muội cũng rất lo cho huynh.

- Huynh đã tìm ra cách giải bệnh cho Phụng muội rồi.

Chàng bước đến trước mặt hai nàng, trịnh trọng nói :

- Lúc này tạm thời gác bỏ tất cả, mà phải tập trung vào chuyện giải bệnh cho Phụng muội. Huynh không có nhiều thời gian đâu.

Đường Thâm bước ra đóng cửa lại.

Chu Uyển Thanh nhìn chàng :

- Huynh đã tìm ra cách giải bệnh cho Lục Y Phụng à?

- Huynh không biết có công hiệu hay không, nhưng huynh tin sẽ giải được bệnh cho Lục Y Phụng.

Chàng nhìn Lục Y Phụng, nghiêm giọng nói :

- Phụng muội, huynh sẽ dùng máu của huynh trị bệnh cho muội.

Lục Y Phụng nheo mày :

- Huynh dùng máu của huynh chữa bệnh cho muội, có chuyện đó sao?

- Trong huyết lưu của huynh đã có Thiên Hoa phấn, một chất độc cực độc. Chất độc này có thể hóa giải bệnh tình của muội. Huynh tin Thiên Hoa phấn có thể cải sửa được số mệnh của muội.

- Huynh làm vậy có nguy hiểm đến tính mạng của huynh không?

Đường Thâm nhướn mày nhìn Lục Y Phụng :

- Muội đừng hỏi những câu ngớ ngẩn đó. Huynh dụng Thiên Hoa phấn đưa vào nội thể mình thì đâu còn nghĩ đến chuyện lợi hay hại nữa.

Đường Thâm nghiêm giọng nói :

- Chúng ta bắt đầu đi.

Lục Y Phụng che miệng ho sặc sụa. Mồ hôi rịn ra đầy mặt nàng. Thấy nàng ho, Đường Thâm buông tiếng thở dài :

- Thế nào muội cũng hết bệnh mà.

Chàng đặt Lục Y Phụng lên tràng kỷ, nằm xuống. Nắm lấy tà thủ của Lục Y Phụng. Đường Thâm nhìn nàng mỉm cười :

- Muội đừng quá lo lắng.

Chàng nhìn lại Chu Uyển Thanh :

- Chu Uyển Thanh... lấy cho huynh cây trâm của muội.

Chu Uyển Thanh rút cây trâm trên mái tóc đưa cho Đường Thâm. Nàng nhìn chàng lo lắng.

Đường Thâm mỉm cười rồi dùng mũi châm rạch một đường trên mạch môn của nàng. Sau đó rạch một đường khác trên mạch môn của mình.

Chàng áp hai chỗ bị rạch vào nhau. Máu từ huyết quản của Đường Thâm lan qua vết cắt trên mạch môn của Lục Y Phụng.

Đường Thâm chau mày.

Chàng nghĩ thầm “Nếu lần này có ai dùng nội lực dẫn lưu huyết thanh của mình qua Lục Y Phụng thì hay biết mấy”. Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì nghe Chu Uyển Thanh buột miệng thốt :

- Y...

Đường Thắm nghe nàng bật ra tiếng nói đó toan quay lại, thì đã cảm nhận có ai đó dùng nội lực áp vào lưng chàng dẫn khí và huyết thanh truyền qua Lục Y Phụng.

Hai luồng hỏa khí âm ấm chu du theo huyết lưu của chàng, vừa dẫn huyết lưu truyền qua Lục Y Phụng, vừa tạo cảm giác khoan khoái dễ chịu.

Sắc diện Lục Y Phụng càng lúc càng đỏ hồng hơn, ngược lại sắc diện Đường Thắm càng lúc càng tái nhợt hơn cùng với lớp mồ hôi rịn ra đầy trán. Hai hàm răng Đường Thắm nghiền chặt lại với nhau ra những âm thanh ken kết.

Cuối cùng thì Đường Thắm đổ gục xuống bên cạnh Lục Y Phụng, chẳng còn biết gì nữa. Chàng không biết mình lịm đi bao nhiêu lâu. Đến khi tỉnh lại thấy Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng ngồi bên cạnh mình.

Thấy chàng hồi tỉnh, Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng đều sửng sờ :

Lục Y Phụng ôm chặt lấy Đường Thắm. Lệ trào ra khóe mắt, nàng nghẹn ngào nói :

- Đường huynh...

Đường Thắm gỡ tay Lục Y Phụng, từ từ ngồi dậy. Cơ thể chàng những tưởng hóa thành bùn nhão, chẳng thể nào nhúc nhích được.

Đường Thắm nhìn Lục Y Phụng :

- Muội thấy trong nội thể nào rồi?

- Muội đã bớt hẳn bệnh tình rồi...muội đang hồi phục.

Nàng nói mà nước mắt cứ trào ra.

Đường Thắm nói :

- Thế là tốt rồi. Phù Vân cung chủ nói không sai, Thiên Hoa phần có thể giải được bệnh cho muội.

Đường Thắm sức nhớ điều gì nên hỏi Chu Uyển Thanh :

- Thanh muội...khi huynh trích huyết truyền cho Lục Y Phụng, ai đã giúp huynh vậy?

Chu Uyển Thanh lắc đầu :

- Muội không biết. Muội chỉ thấy người đó bất ngờ xuất hiện, thủ pháp nhanh không thể tưởng tượng vừa điểm huyết muội vừa áp chưởng vào lưng huynh. Muội lo lắng sợ người đó hại huynh nhưng không ngờ...

- Vị ân nhân đó là nam nhân hay nữ nhân?

Chu Uyển Thanh lắc đầu :

- Không biết bởi vị ân nhân đó mặc trang phục kỳ quái, thụng y xám lại có mũ trùm trên đầu nên không phân biệt được nam hay nữ.

Đường Thắm nheo mày :

- Xám y nhân.

Chu Uyển Thanh hỏi :

- Huynh biết người này?

Đường Thắm lắc đầu :

- Huynh không biết xám y nhân là ai, nhưng rất lạ về những hành động của người này. Xám y nhân có những hành tung mà huynh không thể nào đoán biết được. Không biết xám y nhân là bạn hay thù nữa.

Đường Thắm thả chân xuống mộc sàn. Lục Y Phụng bung đến chén trà nóng :

- Huynh uống trà...

Chàng đón lấy chén trà, điểm nụ cười mỉm nhìn Lục Y Phụng.

- Thấy sắc diện của muội hồng hào là huynh mãn nguyện rồi.

Đường Thắm nhấp một ngụm trà.

Đặt chén trà xuống bên cạnh, Đường Thắm nhìn sang Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng.

- Còn một việc nữa huynh phải làm nốt trước khi quá muộn.

Chu Uyển Thanh nói :

- Huynh còn chưa hồi phục mà.

- Đợi đến lúc huynh hồi phục e rằng quá muộn.

Chàng nhìn Chu Uyển Thanh từ tốn nói :

- Đây là đâu?

Lục Y Phụng nói :

- Đây là điền trang của muội.

- Thế thì tốt rồi.

Chàng đứng lên khỏi mộc sán, bước tới vòm cửa khoanh tay trước ngực nhìn ra ngoài.

Buông tiếng thở dài, Đường Thắm nghĩ thầm: “Minh còn một chuyện phải làm, đến Kim Diện môn, dùng mảnh Kim đồ đổi lấy Thiên Thiên. Nếu như mình có chết, thì đó là một kết thúc có hậu cho những người còn sống”. Chu Uyển Thanh bước đến bên Đường Thắm :

- Huynh có tâm sự?

Đường Thắm nhìn sang nàng lắc đầu :

- Không.

Chàng mỉm cười rồi từ tốn nói :

- Huynh đang nghĩ Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng sẽ ra ngoài thị trấn mua những thứ gì để vừa cúng tạ trời đất vừa thết đãi huynh và Định Tĩnh Hành Tẩu với Hoàng Quốc Túy thiếu gia.

- Chuyện đó mà huynh cũng suy nghĩ, Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng đã suy nghĩ giùm huynh rồi. Muội và Lục Y Phụng sẽ ra ngoài thị trấn mua tất cả những gì huynh thích nhất.

- Vậy Chu Uyển Thanh còn chờ gì nữa?

Chu Uyển Thanh bước lại bên Lục Y Phụng :

- Tỷ muội chúng ta ra thị trấn thôi.

Lục Y Phụng gật đầu nhìn Đường Thắm :

- Huynh thích gì?

- Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng thích gì thì mua thứ ấy.

- Lục Y Phụng và tỷ tỷ sẽ sớm quay về.

- Nhớ mua cho huynh vài cân hảo tửu đó.

- Muội sẽ không quên điều đó đâu.

Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng đi rồi, còn lại một mình, Đường Thắm nhìn vào cối vô định tự nhủ: “Xám y nhân là ai? Hay nhất là mình nên ra đi trong lúc này. Tránh cho mọi người bị lụy không đáng có. Thiên Thiên muội hẳn đang chờ mình”.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tử cảnh trùng trùng

Trong bộ bạch y nho sinh trắng toát, Đường Thâm chậm rãi bước tiến vào đại đường Kim Diện môn. Sự xuất hiện bất ngờ của chàng khiến cho bọn hắc y nhân nhón nháo hẳn lên, ngay cả Đồng Kiều Thiếu cũng bàng hoàng trước sự xuất hiện của Đường Thâm.

Đường Thâm dừng bước ngay ngưỡng cửa đại đường Kim Diện môn, chân diện của Đồng Kiều Thiếu căng thẳng cực độ khi nhìn Đường Thâm. Trong khi bọn hắc y nhân bắt đầu rút binh khí hằm hằm sẵn nơi tay.

Đường Thâm nhìn Đồng Kiều Thiếu ôn nhu nói :

- Đồng tôn giá đừng quá khấn trương như vậy.

Đồng Kiều Thiếu gằn giọng nói :

- Ngươi lại định đến san bằng Kim Diện môn ư?

- Đúng là tại hạ luôn có ý niệm đó trong đầu nhưng lúc này thì không. Tại hạ vốn đã nhận án Kỳ Tử Vong. Muốn sống thì phải san bằng Kim Diện môn, nhưng lúc này tại hạ hoàn toàn không đem thêm mục đích đó tới đây.

- Thế ngươi đến Kim Diện môn với mục đích gì?

Đường Thâm chấp tay sau lưng.

- Tại hạ và Môn chủ làm một cuộc trao đổi.

- Trao đổi gì?

- Mậu Thiên Thiên với mảnh Kim đồ của Bạch Vân trang chủ Mậu Tương Phi.

Đồng Kiều Thiếu mở to mắt hết cỡ nhìn Đường Thâm. Lão vuốt râu rồi nói :

- Bỏ Môn chủ có nghe nhầm không?

Đường Thâm lắc đầu.

- Tại hạ nói rất rõ từng câu một, Đồng môn chủ không bao giờ nghe lầm.

- Chẳng nhẽ người mà Phùng Tử Hầu nói đến. Ngươi là người được Phùng Tử Hầu chọn đem Kim đồ đến đổi mạng với Mậu Thiên Thiên.

Đường Thâm gật đầu.

- Không sai, nếu Thiên Thiên còn sống, Môn chủ sẽ có mảnh Kim đồ đó với một điều kiện rút lại án Kỳ Tử Vong đối với Thiên Thiên. Bằng như ngược lại với ý của tại hạ, vĩnh viễn các người chẳng bao giờ có được mảnh Kim đồ của Bạch Vân trang.

Đường Thâm đánh giọng nói :

- Ngay tại đây, tại hạ sẽ hủy mảnh Kim đồ.

- Đường Thâm, ngươi nói thật đấy chứ?

- Một gia sư thì không nói hai lời cũng không ngoa ngôn.

- Đường Thâm, ngươi làm ta quá bất ngờ.

- Sự đời luôn có những điều bất ngờ mà. Nếu không có bất ngờ thì không có gì thú vị trong cuộc đời này. Sao... Môn chủ đồng ý với tại hạ chứ?

Đồng Kiều Thiếu bối rối, vẻ lưỡng lự hiện lên trên mặt.

- Bỏ Môn chủ... Ồ...

Đường Thâm chau mày, chàng giả là nói :

- Chẳng lẽ Thiên Thiên không có giá trị bằng mảnh Kim đồ của Bạch Vân trang sao?

Chân diện Đường Thâm đánh lại với vẻ tàn nhẫn lộ ra ngoài.

- Thiên Thiên...

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng như sợ phải thốt ra ý của mình. Đồng Kiều Thiếu vuốt chòm râu đen nhánh rồi nói :

- Bỏn Môn chủ không có quyền cải sửa án Kỳ Từ Vong.
- Vậy Môn chủ không phải là chủ nhân án Kỳ Từ Vong?

Đồng Kiều Thiếu im lặng không đáp lời chàng.

“Cạch...”

Cùng với âm thanh khô khốc đó bức hoành phi trên đài Môn chủ trượt về hai bên. Từ sau cái ngách biệt thất, một người vận xám y, mặt đeo kim diện chấp tay bước ra. Sự xuất hiện của Cẩm y kim diện nhân buộc tất cả bọn hắc y nhân lẫn Đồng Kiều Thiếu quỳ hẳn xuống.

Đồng Kiều Thiếu nói :

- Chủ nhân quang lâm.

Đứng trên đài Môn chủ, Cẩm y kim diện nhân nhìn xuống Đường Thâm.

Chàng cũng định nhìn lên cẩm y diện nhân nhủ thầm: “Đây mới đích thực là chủ nhân của án Kỳ Từ Vong. Không biết y có nhận biết sự thật về bản thân mình đã mất hết võ công hay không?”.

Cẩm y kim diện nhân chấp tay sau lưng, rọi hai luồng nhân quang sáng ngời chiếu xuống chàng.

- Đường công tử muốn thay đổi án Kỳ Từ Vong?

Giọng nói trầm trầm của Cẩm y kim diện nhân ẩn chứa một thứ quyền uy vô hình mà chỉ lọt vào tai chàng thôi đã tạo ra cảm giác gai buốt cột sống.

Đường Thâm mím hai cánh môi, nén cảm giác đó vào trong óc rồi nói :

- Tại hạ đã có ý đó từ lâu nhưng hôm nay không biết mình có thực hiện được hay không?
- Người muốn được mọi người ngưỡng mộ?
- Nếu nói đến sự ngưỡng mộ thì tại hạ đã được bá tánh Giang Tô ngưỡng mộ rồi. Một gia sư tốt cũng được mọi người ngưỡng mộ chứ không nhất thiết phải làm cái việc mà mình đáng ra không nên chen chân vào.
- Khí khái.

Đường Thâm ôm quyền :

- Đề đối với tôn giá, e rằng tại hạ phải nói nhiều với tôn giá nhưng có nói nhiều thế nào mà hai người có hai quan điểm khác nhau, hai thái cực đối lập nhau.

Buông một tiếng thở dài, Đường Thâm lắc đầu nhếch nói tiếp :

- Có nói nhiều cũng không thể nào hiểu được.
- Nghe Đường Thâm công tử thốt ra những lời này, bỗng tựa càng ngưỡng mộ người hơn.
- Đa tạ tôn giá đã ban cho tại hạ sự ngưỡng mộ và cũng ban cho Đường Thâm cả án Kỳ Từ Vong nữa.
- Người đã nhận án Kỳ Từ Vong mà vẫn tồn tại là điều hiếm có đó.
- Nếu như tại hạ không may mắn sống sót thì xem như tôn giá cũng không bao giờ có cơ hội tiếp cận Kim đồ của Bạch Vân trang chủ Mậu Tương Phi. Tại hạ không biết mảnh Kim đồ đó giá trị như thế nào nhưng đối với bao nhiêu người của Bạch Vân trang đã chết thì có thể nói giá trị của mảnh Kim đồ đó rất lớn. Tôn giá chắc không thể vô tâm bỏ qua mảnh Kim đồ kia được.

Cẩm y kim diện nhân ngửa mặt phả lên cười khanh khách. Tiếng cười của Cẩm y kim diện nghe thật ngạo nghễ và kiêu hùng. Cất ngang tràng cười tiểu ngạo, Cẩm y kim diện nhân nhìn xuống Đường Thâm.

- Đường Thâm công tử hẳn thị vào võ công đã thụ giáo của Sát Thần Lục Đại Thiên ngoài Từ Vong đảo mà đơn thân mà đến Kim Diện môn dùng mảnh Kim đồ trao đổi với bản nhân.

Đường Thâm lắc đầu :

- Tại hạ đã đơn thân độc mã tìm đến Kim Diện môn để làm cuộc trao đổi này thì không còn thị vào võ công của mình nữa. Nếu đem võ công của Đường

Thẩm so sánh với tôn giá e rằng tự biến mình thành con thiêu thân lao vào ánh đèn hoặc không thì cũng là hạng ếch ngồi đáy giếng không thấy trời cao đất dày là gì.

Chàng đổi giọng khe khẽ, trang trọng nói :

- Tại hạ chỉ có một thứ để trao đổi Thiên Thiên với tôn giá mà thôi đó là mảnh Kim đồ của Bạch Vân trang chủ Mậu Tương Phi bá bá, còn võ công của Đường Thẩm thì đã mất hết rồi.

Cầm y kim diện nhân nhìn sững chàng :

- Cái gì.....?

Đường Thẩm ôm quyền :

- Tại hạ đến đây với tâm thân không còn võ công nữa. Tất cả nội lực của Đường Thẩm có được sau khi thụ giáo lão Dụ chi điểm của Sát Thần Lục Đại Thiên đều đã mất bởi Thiên Hoa phân.

Chàng mỉm cười từ tốn nói tiếp :

- Tại hạ tự biết mình đã nhận án Kỳ Tử Vong, sớm muộn gì thì cũng phải chết bởi những Tử Vong Sứ của tôn giá. Đại cao thủ thượng thặng còn chết thì một Đường Thẩm không còn võ công cũng chẳng biết sống chết lúc nào. Chính vì vậy mà tại hạ thân hành đến Kim Diện môn làm một việc cuối cùng trong đời mình.

Cầm y kim diện nhân phá lên cười khàn khặc. Tiếng cười của y được kết tạo ra bởi những âm vực tiềm ẩn nội lực phi thường. Những âm vực đó dường như mũi giáo vô hình xoáy đến thân thể Đường Thẩm.

Chàng ôm lấy ngực lao đảo thối liên ba bộ và chực ngã quỵ xuống thì Cầm y kim diện nhân ngưng ngay tràng tiếu ngạo nhìn Đường Thẩm bằng đôi mắt đầy quyền sinh sát. Cầm y kim diện nhân gần giọng nói :

- Đường Thẩm công tử đã làm một chuyện khiến cho bản tọa quá hứng thú và cũng quá ngạc nhiên bàng hoàng.

Thả những bước chân chậm chậm xuống những bậc tam cấp rồi đi thẳng đến trước mặt Đường Thẩm.

Cầm y kim diện nhân đóng đinh uy nhân vào mắt chàng gần giọng nói :

- Trên thế gian này có mấy người được như Đường công tử?

Đường Thẩm ôm quyền :

- Tại hạ không biết nhưng trên thế gian người có lương tri thì nhiều lắm đó.

Cầm y kim diện nhân nhạt nhẽo nói :

- Người có lương tri là người thế nào?

- Biết cái gì là đúng, cái nào là sai.

Cầm y kim diện nhân lại phá lên cười khanh khách. Lần này tiếng cười của Cầm y kim diện nhân đập ngay vào thính nhĩ của chàng.

Đường Thẩm nhắm mắt dùng tay bịt thính nhĩ mình lại.

Chàng miễn cưỡng nói :

- Tôn giá ngừng cười có được không?

- Với Đường Thẩm ta quá thích thú luôn có những tiếng cười thốt ra ngoài.

Cầm y kim diện nhân giang rộng hai tay rồi nói :

- Tất cả thiên hạ đều qui mọp dưới chân bản tọa, nhưng hôm nay bản tọa còn phát hiện ra còn có một Đường Thẩm gia sư. Một Đường Thẩm kiêu hãnh và đầy khí phách muốn cải sửa Tử Vong kỳ. Hay lắm..

Cầm y kim diện nhân lại nhìn chàng, đôi mắt đầy uy nhân của y long lên sòng sọc.

Cầm y kim diện nhân lạnh lùng nói :

- Bản tọa đồng ý sự trao đổi của ngươi.

Đường Thắm ôm quyền :

- Tại hạ chỉ chờ nghe câu nói này của tôn giá. Chỉ một lời nói này thôi, tại hạ đã mãn nguyện rồi.

Cầm y kim diện nhân vỗ tay một tiếng.

Lão vỗ tay rồi quay bước đi lên đài Kim Diện.

Một lúc sau, Thiên Thiên được dẫn ra. Về mặt nàng có phần hóc hác, tiêu tụy.

Đường Thắm bước đến bên nàng.

- Muội muội...

- Đường Thắm ca ca...

Đường Thắm mỉm cười :

- Huynh chỉ sợ không gặp lại muội.

- Sao đại ca lại đến đây?

Chàng mỉm cười nói :

- Huynh đến để thỉnh cầu chủ nhân Tử Vong kỳ Kim diện tôn giá phóng thích muội.

- Huynh biết toàn gia của muội đã chết bởi Kim Diện môn chứ?

- Biết!

- Hận thù đó...

Đường Thắm chau mày nhìn nàng :

- Đừng nói đến hận thù. Người thẩm sát Bạch Vân trang cũng đã chết rồi, nghĩa tử là nghĩa tận. Người chết không sống lại được. Tất cả rồi sẽ được thời gian che phủ và chôn vào quên lãng. Thiên Thiên muội sẽ làm những ngày mới tốt đẹp hơn, tránh xa võ lâm càng xa càng tốt.

Đường Thắm đặt tay lên vai nàng :

- Hãy nghe lời huynh lần này. Võ lâm không thuộc về muội.

Đường Thắm nhìn lại Cầm y kim diện nhân.

- Điều kiện thứ hai của tại hạ...

- Bốn tọa đồng ý. Ta truyền rút lại án Kỳ Tử Vong đối với Mậu Thiên Thiên.

Đường Thắm buông tiếng thở dài :

- Đa tạ tôn giá!

Chàng nhìn lại Thiên Thiên

- Muội đi đi.

- Đường Thắm đại ca.

Chân diện Đường Thắm đánh lại chàng trang trọng nói :

- Chỗ này không phải là chỗ để muội xúc động và bày tỏ sự xúc động của mình. Huynh cần phải làm những gì mình phải làm mà không có chút hối tiếc.

Nhìn vào mắt Thiên Thiên, Đường Thắm mỉm cười :

- Đi đi.

Thiên Thiên lắc đầu nói :

- Đường Thắm huynh.

- Muội chưa thấy sự nghiêm khắc của một gia sư à?

Chàng nhìn lại Cẩm y kim diện nhân ôm quyền nói :

- Tôn giá... tại hạ thỉnh nhờ tôn giá cho người đưa Thiên Thiên muội mau rời khỏi đây.

- Được.

Cẩm y kim diện nhân ra dấu, hai ả cung nữ xuất hiện kẻ hai bên Thiên Thiên, nâng ghì người lại :

- Đường Thâm huynh...

Đường Thâm sực nhớ điều gì nói :

- Khoan...

Chàng bước đến trước mặt Thiên Thiên :

- Còn điều này nữa... huynh muốn muội phải làm. Một là hóa giải ngay Đoạn Trường đơn gì đó cho Hoàng Quốc Túy. Y cứ mãi trần trố mình là con gà trống thiên bất đắc dĩ, đừng để cho y trần trố nữa.

- Không có Đoạn Trường đơn gì cả.

- Thế thì tốt rồi, muội đừng hại Lục Y Phụng.

Thiên Thiên cúi mặt nhìn xuống.

Đường Thâm nhìn nàng :

- Bảo trọng.

Chàng nói rồi quay bước đi thẳng một mạch đến đài Kim Diện. Đường Thâm thò tay vào ống tay áo, rút gói bọc mảnh Kim đồ dâng lên Cẩm y kim diện nhân nói :

- Đường Thâm tiếp nhận án Kỳ Tử Vong.

Thiên Thiên gào lên :

- Đường Thâm đại ca.

Nàng dường như muốn khuy xuống nhưng hai ả cung nữ đã dìu nàng bỏ đi thẳng ra cửa đại đường Kim Diện môn.

Cẩm y kim diện nhân nhặt nhẻo nói :

- Ngươi đã sẵn sàng rồi chứ?

Đường Thâm nhìn lên Cẩm y kim diện nhân

- Bất cứ lúc nào tôn giá thích. Ngay bây giờ cũng được.

Cẩm y kim diện nhân đưa hữu thủ về phía chàng tạo ra một đạo hấp lực hút lấy gói bọc mảnh Kim đồ vừa nói :

- Bốn tọa quá hứng thú với con người của ngươi... ta quá hứng thú. Chỉ có ngươi mới có thể từ Tử Vong đảo quay về. Ngươi quá hứng thú với bốn tọa.

Ả cung nữ bày rượu và thức ăn ra thạch bàn rồi lui bước ra khỏi thạch lao. Đường Thâm bung vò rượu dốc lên miệng uống ngay. Chàng đặt vò rượu xuống bàn thì Cẩm y kim diện nhân bước vào.

Chàng ôm quyền nói :

- Tôn giá sao không thực hiện án Kỳ Tử Vong với tại hạ mà lại giam tại hạ vào thạch lao này?

- Bốn tọa có hứng thú với ngươi nên chưa muốn thực hiện điều đó.

Chấp tay sau lưng, Cẩm y kim diện nhân từ tốn nói :

- Đường Thâm... bốn tọa muốn cho ngươi một cơ hội.

Đường Thâm ôm quyền :

- Tôn giá định ban cho tại hạ cơ hội gì?
- Ngươi sẽ thoát án Tử Vong kỳ nếu chấp nhận làm Sát Thần cho bản tọa.

Đường Thâm mỉm cười nhìn Cẩm y kim diện nhân.

- Thảo sinh không nghe lắm chứ?
- Không.
- Nếu thảo sinh không nghe nhầm thì tôn giá đang tự biến mình thành người lạ lẫm với Đường Thâm.
- Ngươi nói vậy có ý gì?
- Tôn giá đừng quên thảo sinh đã là người mất hết cả nội lực. Một kẻ bình thường mà một hắc y sứ vẫn có thể lấy mạng dễ dàng. Làm sao có thể trở thành Sát Thần tôn giá?
- Bản tọa có cách phục hồi công lực cho ngươi.

Đường Thâm giả lá cười rồi khoát tay :

- Tại hạ không muốn có lại nội lực võ công đâu.
- Tại sao?
- Thảo sinh không muốn làm Sát Thần cho tôn giá.
- Ý của ngươi như vậy à?
- Sống trong thạch thất này cũng được. Ngày có hai bữa ăn, lại có rượu uống. Thảo sinh cần gì đến nội lực võ công để chen chân vào trong những chuyện chém giết chứ.

Chàng đổi giọng nhạt nhẽo nói :

- Tôn giá không sợ Đường Thâm khi có được nội lực lại trở mặt chống lại tôn giá sao? Thú thật cho tôn giá biết, Đường Thâm không thích án Kỳ Tử Vong của tôn giá đâu.

Chàng lắc đầu.

- Án Kỳ Tử Vong của tôn giá chỉ mang đến cho người ta sự chết chóc chứ chẳng mang đến bất cứ cái gì.
- Nhưng ngươi đang nằm trong tay ta. Ngươi không quý sinh mạng của mình à?
- Nếu nói Đường Thâm không quý sinh mạng của mình thì không đúng. Nhưng vì cái mạng của mình mà lại xem thường sinh mạng của người khác. Đường Thâm không muốn chút nào.
- Ai cũng quý mạng của mình cả khi đặt vào tử cảnh.
- Thảo sinh đã từng bước vào tử cảnh rồi.

Cẩm y kim diện nhân cười khẩy.

- Chưa đâu, đi theo bản nhân.

Nói rồi Cẩm y kim diện nhân quay bước bỏ ra khỏi thạch lao. Đường Thâm lưỡng lự một chút, chàng bốc bầu rượu tu luôn một ngụm dài rồi mới bước theo Cẩm y kim diện nhân.

Cẩm y kim diện nhân đưa chàng lên một đại sảnh không lồ chẳng khác nào Tử Hý trường có mái hình vòm cung. Bốn góc đại sảnh đường là bốn chiếc ngai son son thép vàng.

Còn ngay chính diện là một bức rèm nhung che ngang.

Cẩm y kim diện nhân ngồi vào một chiếc ngai. Đường Thâm nhìn qua ba chiếc ngai kia. Trên mỗi chiếc ngai có một người đang yên vị. Cục trường thật vắng lặng và ngọt ngào.

Một hồi chiêng gióng lên. Cẩm y kim diện nhân cùng ba người kia cùng đứng lên, tấm rèm nhung từ từ kéo ra hai bên. Ngay chính diện gian đại sảnh

đường, một vòm cửa mở ra, rồi xuất hiện một trung phụ trong bộ trang phục hoàng bào với những hạt dạ minh châu đính trên áo. Chiếc kim mào cũng óng ánh dạ minh châu.

Trung phụ ngồi vào chiếc ngai có chạm long đầu. Hai bên là hai cung nữ cầm lọng che đầu.

Cầm y kim diện nhân từ từ ngồi xuống. Đường Thâm muốn hỏi Cầm y kim diện nhân về trung phụ vận hoàng bào nhưng lắc đầu xua ý tưởng đó ra khỏi đầu.

Một tiếng cồng nổi lên.

Tiếng cồng đó vừa dứt thì một vòm cửa bí mật mở ra. Từ trong vòm cửa, một lão nhân mái tóc rối bời, vận võ phục đồ ỏi chậm rãi bước ra. Cầm y kim diện nhân và ba người kia đều dôn mắt xuống lão dị nhân kia. Đường Thâm liếc trộm Cầm y kim diện nhân, chẳng chỉ nhận ra ánh mắt của Cầm y kim diện nhân chăm chăm rọi xuống lão dị nhân.

Tiếng cồng thứ hai nổi lên.

Từ trong vòm cửa, một người nữa bước ra. Người này bận bạch y, chân diện của y đầy những vết sẹo trông thật kinh tởm.

Người ngồi trên chiếc ngai tại hướng đông đại sảnh đứng lên ôm quyền hướng về trung phụ ngồi chính diện.

- Hoạt Hồn Sứ thượng đài.

Người đó nói rồi vỗ tay một tiếng, bốn gã võ sĩ khệ nệ bung ra một chiếc rương hòm đặt xuống ngay trước đại của trung phụ. Nắp hòm được mở ra, Đường Thâm lóa mắt khi nhìn thấy những chiếc lá bằng vàng rồng phản chiếu ánh sáng từ những ngọn đèn hắt lên. Trung phụ khẽ gật đầu ra dấu, nắp chiếc rương được đóng lại.

Tiếng cồng thứ ba nổi lên Tiếng cồng đó dứt thì Hoạt Hồn Sứ và lão dị nhân bước đến đứng đối mặt nhau. Cục trường căng thẳng cực độ. Hai người từ từ chuyển vận công lực. Gã dị nhân vận huyết y võ phục xuất hiện một bức màn hộ khí bao bọc lấy người. Hoạt Hồn Sứ cũng tạo ra bức màn hộ công. Hoạt Hồn Sứ rống lên một tiếng võ chương thẳng đến huyết y dị nhân. Hai đạo kinh khí cuộn cuộn thoát ra từ trung tâm bản thủ của gã đánh thẳng vào bức màn hộ công khí đồ.

“Àm...”

Sau tiếng sấm động dữ dội, bức tường hộ công của huyết y dị nhân biến mất mà thay vào đó là những làn kiếm khí vùn vụt xoay chuyển khắp người lão. Hoạt Hồn Sứ chưa kịp đề khí vận công vào Đan Điền thì bức màn kiếm khí chụp tới y như một võng lưới. Khi bức màn kiếm khí chụp đến Hoạt Hồn Sứ, Đường Thâm chỉ kịp nghe một âm thanh buốt cả thính nhĩ.

Chàng không thể hình dung được chuyện gì xảy ra. Nhưng sau sự xuất hiện của bức màn khí kiếm thì tất cả đều trở lại như lúc ban đầu. Hoạt Hồn Sứ đứng ung dung một chỗ, nhưng trên pháp của y lần hồi xuất hiện những đường chỉ máu. Cuối cùng, thi thể pháp của Hoạt Hồn Sứ rời ra thành từng mảnh trông thật khủng khiếp. Trung phụ đứng lên khỏi chiếc ngai và được hai ả cung nữ cầm lọng đưa vào hậu trường. Huyết y dị nhân cũng theo vòm cửa biến mất. Giữa đại sảnh đường chỉ còn lại đồng thịt bầy nhầy của Hoạt Hồn Sứ.

Cầm y kim diện nhân đứng lên. Nhìn lại Đường Thâm, Cam Tức và Đường Thâm rời đại sảnh đường. Y đưa chàng trở lại thạch lao. Cái chết của Hoạt Hồn Sứ khiến Đường Thâm còn bàng hoàng, mồ hôi rịn ra trán. Bụng lấy vò rượu, Đường Thâm tu ừng ực. Chàng uống rượu như người lữ hành khát nước.

Cầm y kim diện nhân nhạt nhẽo nói :

- Ngươi sẽ đeo kim diện bước vào Tử trường.

- Tôn giá giết thảo sinh còn hơn.

Chàng buông tiếng thở dài tiếp :

- Tôn giá thấy Hoạt Hồn Sứ chết như thế nào rồi đó.

- Người từ Tử Vong đảo trở về có thể giải được kiếm khí Càn Khôn của Tiết Thượng Giản.

Đường Thâm cắn môi trên vào môi dưới

- Tôn giá và những người kia đem sinh mạng của con người làm tiêu khiển ư?

- Cái chết là giới hạn của một con người. Ngươi đã là người của Tử trường.

Cầm y kim diện nhân cười khẩy :

- Đó là số phận của ngươi. Số phận mà án Kỳ Tử Vong đặt cho ngươi.

Nói rồi Cẩm y kim diện nhân quay bước bỏ ra ngoài. Cửa thạch lao đóng sập lại. Đường Thâm bụng lấy vò rượu tu ừng ực. Chàng quẳng vò rượu về phía góc thạch lao, nhắm nói :

- Các người đúng là một lũ dã tâm máu lạnh mà.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Nguyệt xuất giao hề

Mạch Kiếm Tùng ngồi trầm ngâm trước chén rượu đầy. Y nghĩ thầm: “Đường Thâm thụ giáo võ công ở đâu, của ai? Tại sao võ công của y được chân truyền từ xam y nhân chủ nhân, thế nhưng vẫn không phải là đối thủ của Đường Thâm. Võ công của Đường Thâm đích thực thuộc môn phái nào?”.

Y buông tiếng thở dài, nhắm nói: “Nếu ta không phải là đối thủ của Đường Thâm thì sao có thể là thiên hạ đệ nhất nhân”.

Ý nghĩ đó càng khiến cho Mạch Kiếm Tùng nao lòng.

Mỹ nữ ngồi trong bồn nước lên tiếng.

- Mạch Kiếm Tùng huynh đang nghĩ gì vậy?

Mạch Kiếm Tùng nhìn nàng.

- Nàng đừng hỏi ta đang nghĩ gì.

Kỹ nữ mỉm cười, nàng nhìn Mạch Kiếm Tùng bằng ánh mắt liêu trai gợi mời của những ả kỹ nữ sành sỏi nơi chốn lầu xanh. Ánh mắt của nàng buộc tất cả ai tiếp nhận nó cũng phải liên tưởng đến những hoạt cảnh mây mưa dữ dội.

Nàng mỉm cười, rồi té nước lên người mình. Nàng vừa té nước vừa nói :

- Huynh có ánh mắt lạ thường quá.

- Ánh mắt của ta lạ thường thế nào?

Y nhếch môi cười nửa miệng rồi nói tiếp :

- Thử Thử có thể nói cho ta biết sự lạ thường đó không?

Nàng tiếp tục té nước lên người mình, vừa nguyệt Mạch Kiếm Tùng.

- Ánh mắt của Mạch Kiếm Tùng huynh quá bí hiểm. Một sự bí hiểm mà không một ai có thể đoán được hay hiểu được ẩn ý của huynh. Nếu như Mạch Kiếm Tùng không thổ lộ ra ẩn ý của mình.

- Ánh mắt của ta bí hiểm như vậy à?

- Thử Thử nói thật đó.

Nàng vừa nói vừa đứng lên. Dưới ánh sáng của hai ngọn chân đèn hắt lên người nàng, khiến cho những giọt nước phản chiếu lấp lánh chẳng khác nào những viên ngọc lưu ly đang phát quang. Nàng có một thân hình cân đối với đôi quả tuyết lê no tròn, vùng hạ đẳng phẳng phiu, thể pháp như toát ra sự mời mọc mà bất cứ một nam nhân nào khi chiêm ngưỡng nó không thể nào bỏ qua sự mời mọc đó.

Mạch Kiếm Tùng dốc chén rượu uống cạn, y từ từ đứng lên trong khi Thử Thử chậm rãi bước về phía gã.

Nàng đứng đối diện với Mạch Kiếm Tùng. Vùng thượng đẳng với đôi quả tuyết lê căng tròn như hai ngọn hỏa diễm son sắp phun trào ườn hân về phía Mạch Kiếm Tùng.

Thử Thử không cần phải nói, nhưng hành động và ánh mắt của nàng đủ để Mạch Kiếm Tùng biết và hiểu Thử Thử muốn gì và cần gì ở y.

Y đặt tay lên hai bờ vai của Thử Thử. Đôi bàn thủ của Mạch Kiếm Tùng nắn nhẹ và từ từ cúi xuống. Nàng hé ngay hai cánh môi tiếp nhận lấy nụ hôn của gã trong khi đôi ngọc thủ vòng qua bá lấy cổ Mạch Kiếm Tùng. Hai mi mắt của nàng từ từ khép lại.

Vòng tay của Mạch Kiếm Tùng xiết từ từ vòng tiểu yêu của nàng cho đến khi người nàng dán vào người gã làm một.

Thư Thư hơi kiểng chân bật ra một tiếng rên.

Mạch Kiếm Tùng bế nàng lên. Y đưa nàng về phía bồn nước, thả vào trong đó rồi bước vào cùng với nàng.

Nước trong bồn tung tóe cùng với những âm thanh ư ừ từ cửa miệng của Thư Thư phát ra. Những âm vực đó biểu thị sự khoái cảm dữ dội khóa lấp toàn bộ thể pháp Thư Thư và sự cuồng nhiệt của nàng trong cuộc giao hoan này.

Thư Thư chồm lên người Mạch Kiếm Tùng, nàng ngầu nghiêng đôi môi gã rồi mới hỏi :

- Chàng... chàng yêu thiếp không?

Mạch Kiếm Tùng nhìn chăm chăm vào mắt Thư Thư.

Nàng áp đôi quả tuyết lê lên vào người Mạch Kiếm Tùng. Nàng giẫy giụa trên người y và lại hỏi :

- Thư Thư yêu chàng nhiều lắm. Thư Thư sống mà không có chàng Thư Thư chịu không nổi đâu. Chàng hãy nói chàng yêu Thư Thư đi. Thư Thư sẽ là của chàng, của chàng..

Nàng rướn người lên người Mạch Kiếm Tùng, nàng cảm nhận rõ mồn một hân đã ở trong người nàng. Cánh hoa kia đã tóm lấy con bướm và ngầu nghiêng nó.

Thư Thư hôn hén.

- Mạch Kiếm Tùng huynh... Mạch Kiếm Tùng huynh... hãy nói chàng yêu Thư Thư. Thư Thư chờ câu nói này của chàng, Mạch Kiếm Tùng hãy nói đi.

Nàng vừa nói vừa ôm ghì lấy Mạch Kiếm Tùng.

Cảm giác cực lạc trùm lên hai người, Mạch Kiếm Tùng ghé miệng vào tai Thư Thư nhỏ nhẹ nói :

- Ta yêu võ công.

Y nói rồi đẩy nàng ra và bước ra khỏi bồn. Mạch Kiếm Tùng thân nhiên vận lại trang phục. Y vừa vận trang phục vừa nhặt nhẹo nói với Thư Thư :

- Nàng không phải là đích đến của Mạch Kiếm Tùng.

Y sửa lại vạt áo, phui lớp bụi nước đóng trên nó rồi bỏ đi ra ngoài biệt sảnh.

Y đi một mạch đến tòa giảng võ đường. Bước vào giảng võ đường, Mạch Kiếm Tùng chỉ ngay một gã hắc y.

- Ngươi...

Gã hắc y sù sụ ôm quyền khom người :

- Tổng quản sứ sai khiến.

- Giao thủ với ta.

Gã hắc y sù sụ bàng hoàng khi nghe lời nói này của Mạch Kiếm Tùng. Y nhìn gã như muốn lột hai con ngươi ra ngoài.

- Bỏ sứ không dám.

- Tại sao lại không dám?

- Ngươi là Tổng đàn sứ.

- Đó không phải là chức vị ta muốn có.

Nói dứt câu Mạch Kiếm Tùng bắt ngờ võ chương thẳng vào ngực gã hắc y đó.

“Bình...”

Thân ảnh của gã hắc y sù sù như cánh diều bị bắn tung đi bởi con cuồng phong, va lưng vào vách đại sảnh, miệng phun ra một vòi máu rồi đổ gục xuống chẳng kịp thốt ra tiếng nào mà hồn đã lìa khỏi xác.

Mạch Kiếm Tùng nhìn xác gã hắc y sù sù.

- Ngươi có thể giết gã nhưng không thể nào đạt đến ước nguyện thiên hạ đệ nhất nhân mà ngươi mơ tưởng.

Mạch Kiếm Tùng quay lại. Y liền quỳ một chân xuống sàn gạch nhìn xám y nhân. Y muốn biết chân diện của chủ nhân mình, nhưng điều đó đã vượt ngoài sự chờ đợi của y.

- Nô tài kháu đầu chủ nhân.

Chấp một tay sau lưng, xám y nhân nhạt nhẽo nói :

- Tại sao ngươi phẫn nộ?

- Võ công của nô nhân không thể bì với Đường Thâm.

Xám y nhân phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của xám y nhân nghe vừa chua vừa cay độc. Cất ngang tràng tiểu ngạo, xám y nhân lạnh lùng nói :

- Võ công của ngươi mãi mãi sẽ không bao giờ bì với Đường Thâm nếu như ngươi không bước vào tử cảnh.

- Nô nhân sẵn sàng bước vào tử cảnh.

- Được...

Xám y nhân lấy trong ống tay áo ra một tấm hắc bài đặt vào tay Mạch Kiếm Tùng.

- Hãy đến Thiên Phong trang.

Xám y nhân nhìn Mạch Kiếm Tùng rồi quay bước bỏ đi thẳng ra khỏi giảng võ đường Kim Diện môn.

Mạch Kiếm Tùng quan sát tấm hắc bài, y nhắm nói: “Thiên Phong trang”.

* * * * *

Mạch Kiếm Tùng quỳ một chân, chống hai tay về phía trước với tất cả sự thành bái của mình hướng về đài Thiên Phong, trên đài Thiên Phong có bốn người, tất cả đều vận xám y. Mặt đeo Kim diện, ngồi chễm chệ trên bốn chiếc ngai.

Một trong bốn Cẩm y kim diện nhân trầm giọng nói :

- Mạch Kiếm Tùng, ngươi đồng ý bước vào tử cảnh?

- Mạch Kiếm Tùng đồng ý.

- Được.

Cẩm y kim diện nhân vỗ tay một tiếng.

Một gã Kim diện nhân bước ra.

- Hãy chứng minh lời nói của ngươi.

Mạch Kiếm Tùng đứng lên đối mặt với gã Kim diện nhân, ánh mắt của y long lên sòng sọc như muốn ăn tươi nuốt sống gã Kim diện nhân đó.

Mạch Kiếm Tùng gầm lên một tiếng. Cùng với tiếng gầm đó y lắc vai điểm mũi giày phát tác ngay hai đạo chi kiếm công thẳng đến đối phương.

Gã Kim diện nhân cũng phát động chi kiếm đón thẳng đỡ thẳng mà không một chút e dè.

Hai đạo chi kiếm của hai đối thủ chạm thẳng vào nhau.

“Chát...”

Gã Kim diện nhân thối lại hai bộ, rõ ràng cả hai người đều dùng một thứ võ công giống như nhau nhưng Mạch Kiếm Tùng vẫn đắc lợi hơn bởi y phát tác chi kiếm bằng tất cả ý chí và nội lực của mình.

Vừa đắc lợi, Mạch Kiếm Tùng chiếm ngay lấy tiên cơ. Y lướt tới và nhanh như chớp phát ra một đạo chi kiếm công phá vào yết hầu đối phương.

“Bộp...”

Đạo chi kiếm của Mạch Kiếm Tùng xuyên thủng yết hầu gã đó. Gã Kim diện nhân bỏ nhào xuống sàn gạch đại sảnh, nảy người vài cái rồi trút hồn ra khỏi xác.

Mạch Kiếm Tùng nhìn ại đài Thiên Phong, ôm quyền :

- Mạch Kiếm Tùng đã chứng minh nhuệ khí của mình.

Cầm y kim diện nhân rọi ánh mắt sáng ngời chiếu vào Mạch Kiếm Tùng.

- Ngươi là kẻ được lựa chọn.

Nói dứt lời, Cầm y kim diện nhân cách không phóng chỉ điểm vào bức vách đối diện.

“Cạch...”

Một vòm cửa bí mật được mở ra.

- Hãy vào trong đó và trở ra nói cho bốn nhân biết ngươi thấy gì?

- Tuân lệnh chủ nhân.

Mạch Kiếm Tùng bước vào một gian thạch thất, dưới ánh sáng hai ngọn chân đèn y thấy trên bức vách đối diện là những đường chém ngang chém dọc, in trên một tờ giấy hồng điều. Khi Mạch Kiếm Tùng rọi mắt nhìn vào tờ giấy có những đường chỉ chít đó, mắt y hoa lên những tưởng như muốn nổ hai con ngươi.

Mạch Kiếm Tùng quay mặt chỗ khác né tránh tấm giấy hồng điều. Y đảo mắt nhìn quanh khắp gian thạch thất nhưng chẳng có gì khác lạ ngoài tờ giấy hồng điều với những đường gạch chỉ chít làm hoa cả mắt.

Mạch Kiếm Tùng cắn răng vào môi dưới định nhẫn nhịn lại. Một lần nữa lại hoa mắt không nhận biết đó là thứ gì, ẩn ý của tấm giấy chỉ chít những đường gạch kia y cũng không hiểu.

Mạch Kiếm Tùng buông tiếng thở dài bước trở ra.

Y ôm quyền về phía Thiên Phong :

- Nô nhân Mạch Kiếm Tùng bắt tài.

Cầm y kim diện nhân nhạt nhẽo nói :

- Ngươi không thể là thiên hạ đệ nhất nhân.

Mạch Kiếm Tùng gục mặt nhìn xuống.

Cầm y kim diện nhân đánh giọng nói :

- Nhưng ngươi đã chấp nhận bước vào tử cảnh. Ngươi còn thời hạn ba ngày để thụ nhận cái chân lý trong bức họa đó.

Cầm y Kim diện dời bước đi vào vòm cửa trên đài Thiên Phong, ba người kia cũng nối gót theo y. Vòm cửa từ từ đóng lại. Mạch Kiếm Tùng đứng thờ ra một lúc rồi quay lại mặt thất. Y đứng trước bức họa với những đường chỉ chít mà rối loạn tâm mắt mình. Răng trên cắn vào môi dưới đến rịn máu nhưng y chỉ nhận ra đó là một bức họa rồi rầm chẳng có ý nghĩa gì.

* * * * *

Một ngày trôi qua. Mạch Kiếm Tùng gần như hoàn toàn bất lực trước vẻ kỳ bí của bức họa với những đường gạch chỉ chít kia. Y luôn tự hỏi với mình: “Bức họa kia có ý nghĩa gì?”.

Mặc dù y đã hỏi câu hỏi đó bao nhiêu lần nhưng chẳng tìm được một lời giải đáp.

Y ngồi thờ ra như người bất lực.

“Cạch...”

Vòm cửa thạch thất mở ra. Mạch Kiếm Tùng mở to mắt hết cỡ khi thấy Đường Thâm bước vào. Đường Thâm cũng tròn mắt nhìn y.

- Mạch huynh.

Cửa thạch thất đóng lại, tay ôm vò rượu bốn cân, Đường Thâm bước lại trước mặt Mạch Kiếm Tùng.

- Mạch huynh cũng sắp bước vào Tử vong trường?

- Sao ngươi biết?

- Huynh có mặt trong gian thạch thất này thì Đường Thâm biết sớm muộn gì huynh cũng bước vào Tử trường.

- Ngươi cũng bước vào tử cảnh?

- Đương nhiên rồi, sớm muộn gì Đường Thâm cũng chết mà. Đường Thâm đã nhận án Tử Vong kỳ của chủ nhân Tử Vong kỳ, muốn sống cũng không được. Giờ thì mất cả nội lực, ai lấy mạng Đường Thâm cũng được.

Mạch Kiếm Tùng neho mày.

- Ngươi đã mất hết nội lực?

- Đúng như vậy. Nội lực của Đường Thâm đã bị tàn mác bởi Thiên Hoa phấn, nhưng cho dù có nội lực mà bước vào Tử cảnh thì cũng chết. Chẳng một ai có thể hóa giải được kiếm khí Càn Khôn của đệ nhân Tiết Thương Giản đâu.

Chàng mở nắp bầu rượu. Mạch Kiếm Tùng nhìn vào mắt Đường Thâm.

- Ngươi nói Tiết Thương Giản nào?

Chàng dốc bầu rượu tu luôn một ngụm dài rồi trao vò rượu qua tay Mạch Kiếm Tùng.

- Uống đi, Đường Thâm sẽ nói.

Mạch Kiếm Tùng bung vò rượu tu một ngụm dài.

Y trả vò rượu lại cho Đường Thâm, vừa mỉm cười, chàng từ tốn chậm rãi thuật lại những gì mình đã thấy trên Tử vong trường.

Mạch Kiếm Tùng nghe mà cảm thấy xương sống mình gai lạnh.

Y miễn cưỡng nói :

- Ngươi đã chứng kiến kiếm khí Càn Khôn của Tiết Thương Giản à?

Đường Thâm gật đầu.

- Nếu không tận mục sở thị kiếm khí Càn Khôn của Tiết Thương Giản đệ nhân thì Đường Thâm đâu kể cho huynh nghe làm gì. Còn Mạch Kiếm Tùng huynh, đã là Tổng đàn sư Kim Diện môn, là thuộc hạ thân tín của chủ nhân Tử Vong kỳ sao lại vướng vào cảnh ngộ giống hệt Đường Thâm.

- Mạch mỗ tự nguyện.

Đường Thâm chau mày nhìn sững Mạch Kiếm Tùng.

- Mạch huynh tự nguyện tìm đến cái chết?

- Mạch mỗ muốn có võ công của thiên hạ đệ nhất nhân.

Chàng dốc vò rượu tu một ngụm dài.

- Để làm gì?

- Ai cũng có mục đích mà. Ngươi cũng không nên hỏi làm gì. Tại sao một người mất hết võ công như ngươi lại bị đặt vào tử cảnh?

- Đường Thâm chẳng còn sinh lộ mà. Không biết Đường Thâm hay huynh ai chết trước đây. Bất cứ ai là người bước vào tử cảnh trước thì người đó chết trước.

Mạch Kiếm Tùng nhìn chàng.

- Mạch mỗ chưa đạt được ước nguyện của mình thì chưa muốn chết.

- Mạch huynh đâu còn quyết định cho bản thân mình được nữa. Chủ nhân Tử Vong kỳ quyết định giùm huynh thì đúng hơn. Nói khác đi chủ nhân muốn huynh chết như thế nào thì huynh phải chết như thế đó.

Chàng nói rồi dốc vò rượu tu luôn một hơi dài. Thả vò rượu xuống bên cạnh, Đường Thâm hỏi Mạch Kiếm Tùng :

- Huynh có sợ không?

Buông tiếng thở dài Mạch Kiếm Tùng nói :

- Ta chỉ sợ mình chưa đạt được ước nguyện của mình mà thôi.

Mạch Kiếm Tùng nói rồi chỉ về phía bức họa với những đường gạch chi chít.

- Đường Thắm... người có thể đoán ra ẩn ý trong bức họa này chứ?

Đường Thắm nhìn bức họa chi chít những đường gạch ngang dọc. Mắt chàng cũng rơi vào tình trạng như Mạch Kiếm Tùng, bị hoa lên cứ như có một bầy đom đóm sa vào hai con người.

Đường Thắm dụi mắt rồi dốc vò rượu uống một ngụm. Chàng thả vò rượu xuống nhìn Mạch Kiếm Tùng.

- Ở đâu huynh có bức họa này?

Mạch Kiếm Tùng nhặt nhẹo đáp lời chàng :

- Có hiểu được bức họa này Mạch mỗ mới có thể là thiên hạ đệ nhất nhân.

- Mạch huynh đang tìm hiểu nó?

- Mạch mỗ muốn điều đó. Nhưng Mạch mỗ bất lực.

Y buông tiếng thở dài :

- Mạch mỗ vô dụng.

Đường Thắm gượng cười nhìn hắn :

- Huynh chỉ còn thời gian hai ngày để trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, nếu không huynh sẽ chết không toàn thây bởi kiếm khí Càn Khôn của Tiết Thương Gian dị nhân.

- Mạch mỗ chỉ có thời gian hai ngày nhưng lúc này đây Mạch mỗ bất lực.

Đường Thắm nhìn gã rồi từ từ dời mắt đến tấm họa đồ. Chàng nheo mày trang trọng nói :

- Bức họa này ở đâu huynh có?

- Nó đã có sẵn trong thạch thất này. Và chỉ có người tự nguyện bước vào tử trường mới được tận mục sở thị nó.

- Là quá đó.

Đường Thắm ngồi tựa hẳn lưng vào vách thạch thất. Thình thoảng chàng lại ngẩng mặt lên nhìn bức họa với những đường gạch chi chít kia. Mạch Kiếm Tùng thì chăm chú quan sát nhưng y thình thoảng lại nhíu mày, nhắm mắt lắc đầu. Chàng dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài rồi liền tưởng lại tất cả mọi sự việc xảy ra với mình.

Đường Thắm nheo mày.

- Sát Thần Lục Đại Thiên.

Mạch Kiếm Tùng nghe Đường Thắm thốt ra lời đó, y nhìn sang chàng. Thấy Mạch Kiếm Tùng nhìn mình, Đường Thắm khoát tay :

- Mạch huynh đừng nói gì cả.

Chàng dốc vò rượu tu một ngụm lớn, thần thức căng ra suy nghĩ. Đường Thắm nhắm nói :

- Bạch Vân trang, Lục Đại Thiên, Thất đại chương môn, chủ nhân Tử Vong kỳ, Phù Vân cung chủ...

Đường Thắm lắc đầu, đôi chân mày chàng như đầu đầu với nhau. Chàng nhìn qua Mạch Kiếm Tùng.

- Mạch huynh... Đường Thắm hiểu ra rồi.

Mạch Kiếm Tùng lộ vẻ khản trương.

- Đường Thắm hiểu gì?

Chỉ về phía bức họa hỗn độn những đường gạch chi chít, Đường Thắm nói :

- Bức họa này được sao ra từ Kim đồ.

Mạch Kiếm Tùng lắc đầu.

- Điều đó không có chút ý nghĩa gì với ta cả.

Đường Thảm dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài.

Chàng thả vò rượu xuống bên cạnh rồi từ từ đứng lên.

- Bức họa này có liên quan đến Mạch huynh đó, huynh trở thành thiên hạ đệ nhất nhân hay không, đúng hơn huynh có trở thành một Sát Thần Lục Đại Thiên hay không chính là từ bức họa đồ này.

Mạch Kiếm Tùng lắc đầu.

- Mạch mỗ không hiểu ý của người.

- Đường Thảm có thể giúp cho Mạch huynh trở thành thiên hạ đệ nhất nhân.

Mạch Kiếm Tùng mở to mắt hết cỡ nhìn Đường Thảm. Gã không tin vào tai mình, rồi nghi ngờ hỏi lại :

- Người có thể giúp ta được sao?

Đường Thảm gật đầu.

Mạch Kiếm Tùng chau mày.

- Mạch mỗ không tin. Một người đã mất hết công lực, lại nhận án Tử Vong Kỳ mà có thể giúp được Mạch Kiếm Tùng sao?

- Đã có sự sắp đặt nên Đường Thảm mới vào thạch thất này cùng với Mạch huynh. Luôn có sự bất ngờ mà. Cứ xem như Đường Thảm giúp huynh là cũng tự giúp bản thân mình thoát khỏi tử cảnh. Ai cũng nên biết sợ cái chết một chút chứ.

Chàng nói rồi dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài.

Mạch Kiếm Tùng nhìn chàng uống rượu hỏi :

- Người giúp ta thế nào?

- Hóa giải Càn Khôn Chi Kiếm của Tiết Thương Giản. Hóa giải Càn Khôn kiếm khí của Tiết Thương Giản sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân. Trên võ lâm chỉ có một người duy nhất giải được Càn Khôn kiếm khí của Tiết Thương Giản là Lục Đại Thiên.

Mạch Kiếm Tùng lắc đầu.

- Mạch mỗ và người ở trong thạch thất này biết tìm Lục Đại Thiên ở đâu? Cho dù có gặp được Lục Đại Thiên thì trong thời hạn hai ngày còn lại cũng không đủ để ta luyện võ công của Lục Đại Thiên. Xem ra những gì người nói đều là những lời nói hồ đồ vô nghĩa.

Đường Thảm nhướng mày.

- Nếu huynh chịu nghe theo sự chỉ dẫn của Đường Thảm

Chàng chỉ về phía bức họa đồ.

- Lục Đại Thiên chính là bức họa đồ này. Tạm thời Đường Thảm gác qua tất cả mọi chuyện, có giải thích với huynh, huynh cũng chẳng hiểu được bởi mục đích của huynh là võ công để trở thành thiên hạ đệ nhất nhân thôi.

Chàng uống cạn vò rượu rồi trang trọng nói :

- Chúng ta bắt đầu đi. Trước tiên huynh phải biết dụng Kim Cang thần chỉ.

- Kim Cang thần chỉ?

- Đúng. Có Kim Cang thần chỉ mới có thể hóa giải được Càn Khôn kiếm khí.

Đường Thảm nói rồi hướng dẫn cho Mạch Kiếm Tùng cách vận hành khí công phát tác Chi Khí Kim Cang.

Dưới sự hướng dẫn tận tình của chàng trong chốc lát Mạch Kiếm Tùng đã thi triển được Kim Cang thần chỉ. Y bất ấn quyết phát ra một đạo chi khí điễm tới vách đá.

“Chát...”

Đạo chi của y xuyên thủng vách đá như xuyên vào một lớp bùn nhão.

Đường Thảm gật đầu.

- Huynh khá lắm.

Chàng nhìn lại bức đồ hình.

- Đây mới là bước quan trọng để hóa giải kiếm khí Càn Khôn, trên bức họa đồ này là vòng lưới kiếm khí Càn Khôn mà Tiết Thương Giản phát tác ra. Huynh phổ dụng Kim Cang thần chỉ vẽ ra đúng vòng lưới đó. Huynh phát động chỉ khí vẽ thật nhanh, thật chính xác. Khi huynh vẽ ra vòng lưới Khí Kiếm Càn Khôn mà chỉ phong có thể kết lại thành một màn lưới liên tục, chứ không tản mát, hay thiếu nét nào thì huynh đã thành công. Có như vậy huynh mới có thể đối phó với Tiết Thương Giản.

Mạch Kiếm Tùng nói :

- Không thể làm được điều đó.

- Không làm được có nghĩa là cái chết sẽ đến với huynh. Đường Thảm tin Mạch Kiếm Tùng làm được bởi vì Mạch huynh là người có ý chí và tham vọng. Huynh đã nhụt chí không muốn làm thiên hạ đệ nhất nhân nữa à?

- Được Mạch mỡ sẽ làm theo cách của người.

Mạch Kiếm Tùng từ từ dùng tay vẽ lại bức họa đồ hình chỉ chút hỗn độn. Đường Thảm thấy y vẽ quá chậm chạp liền nói :

- Hình như huynh ít khi dùng đến bút pháp.

Chàng cầm tay Mạch Kiếm Tùng, mắt nhìn đắm đắm vào bức họa đồ mà dịch chuyển ngón chỉ của Mạch Kiếm Tùng lên vách đá.

Dùng chỉ pháp của Mạch Kiếm Tùng như một ngòi bút, Đường Thảm vẽ lại bức đồ hình. Thủ pháp của chàng cực nhanh chỉ trong chớp mắt đã vẽ lại bức đồ hình kia giống như đúc.

Đường Thảm nhìn lại Mạch Kiếm Tùng.

- Đệ làm được... huynh làm được.

- Nếu Đường Thảm có thể làm được thì Mạch mỡ cũng phải làm được.

Y nói rồi từ từ áp chỉ vào bức đồ hình mà Đường Thảm mới vẽ ra bắt đầu dịch chuyển ngón tay từ từ.

Đường Thảm ngồi tựa lưng vào vách thạch thất nhìn Mạch Kiếm Tùng. Chàng phải thừa nhận y là người có ý chí và cương quyết. Y đứng vẽ gần như không biết mệt mỏi là gì. Chỉ bút của y lúc đầu còn chậm chạp nhưng rồi càng lúc càng thuần thục và nhanh dần.

Chàng buột miệng nói :

- Đường Thảm phải khôi phục ý chí và sự chịu đựng của huynh.

Mạch Kiếm Tùng không đáp lời chàng mà vẫn miệt mài luyện chỉ bút.

Đường Thảm nhìn gã một hồi mà mắt nặng trĩu hẳn lại. Có lẽ hành động lặp đi lặp lại của Mạch Kiếm Tùng cùng sự im lặng khiến chàng buồn ngủ không cưỡng được.

Chàng ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

- Đường Thảm.

Đường Thảm giật mình chàng mở mắt nhìn Mạch Kiếm Tùng.

- Huynh luyện xong rồi chứ?

Thốt ra lời nói đó Đường Thảm cũng kịp nhìn thấy sự tàn nhẫn lạnh lùng ẩn chứa trong đáy mắt của Mạch Kiếm Tùng, chàng từ từ đứng lên.

Mạch Kiếm Tùng nhìn chàng.

- Đường Thảm nhìn thấy điều gì trong mắt ta?

Đường Thảm gượng cười nói :

- Huynh hỏi điều đó với mục đích gì?

- Có một ả kỹ nữ nói với ta rằng, ánh mắt ta là một sự bí hiểm, không một ai có thể đọc được ý nghĩ của nó. Thế người có đọc được ý niệm trong mắt ta

không?

Đường Thảm gật đầu.

- Đọc được đấy chứ. Khi nào Mạch huynh đánh mất đôi mắt của mình thì mới không đọc được ý niệm trong đầu huynh.

- Ý niệm của ta là gì nào?

Nụ cười gượng hiện lên miệng chàng, Đường Thảm giả là nói :

- Mạch huynh không thực hiện được ý niệm của mình đâu.

Đôi chân mày Mạch Kiếm Tùng nhíu lại.

Đường Thảm từ tốn nói :

- Không có gã nô nhân nào vượt quyền chủ nhân của mình cả. Chủ nhân của Mạch huynh chỉ muốn Mạch Kiếm Tùng chết.

Chàng vừa nói hết câu thì vòm thạch môn dịch chuyển. Cẩm y kim diện nhân xuất hiện.

Mạch Kiếm Tùng liền ôm quyền khom người xuống hành lễ :

- Nô tài Mạch Kiếm Tùng tham kiến chủ nhân.

Cẩm y kim diện nhân nhìn sang Đường Thảm

Đường Thảm gượng cười rồi ôm quyền nói :

- Tại hạ đã có thể trở về chỗ của mình rồi.

Chàng nói rồi bước lách qua Cẩm y kim diện nhân rồi thạch thất, Cẩm y kim diện nhân nhìn theo Đường Thảm cho đến khi chàng ra khỏi đại sảnh đường. Y mới nhìn lại Mạch Kiếm Tùng nhưng trước đó không quên liếc mắt nhìn qua bức họa đồ hỗn độn và chỉ bút của Mạch Kiếm Tùng lưu lại trên vách đá.

Cẩm y kim diện nhân lấy một hoàn dược đặt vào tay Mạch Kiếm Tùng.

Chớp lấy hoàn dược, mắt Mạch Kiếm Tùng sáng hẳn lên. Y đón lấy hoàn dược cho ngay vào miệng nuốt trọn.

Cẩm y kim diện nhân nhặt nhẽo nói :

- Ngươi đã có thể bước vào Từ trường.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nhi nữ khởi bàng quàng

Cục Từ trường cũng chẳng khác gì lần trước. Cũng là sự im lặng nặng nề mà người ta có thể cảm nhận hay ngửi được cả mùi chết chóc, sau khi bốn gã Cẩm y kim diện nhân an vị thì trung phụ cùng hai ả cung nữ che lọng mới xuất hiện ngồi vào chiếc ngai long đầu.

Tiếng công lại trỗi lên và vòm cửa dịch chuyển, dị nhân Tiết Thương Giản từ trong vòm cửa đó bước ra. Y vận bộ võ phục huyết y đỏ ối ngợ như được nhuộm bằng máu thì đúng hơn.

Tiết Thương Giản ôm quyền hướng về trung phụ ngồi trên chiếc ngai long đầu rồi mới quay mặt nhìn lại bọn Cẩm y kim diện nhân.

Tiếng công thứ hai trỗi lên.

Từ phía vòm cửa đối diện Mạch Kiếm Tùng trong bộ Bạch y sứ, mặt đeo Kim diện chậm rãi bước ra. Bước chân của y chậm chạp như không muốn nhắc lên. Mắt y đắm đắm nhìn về phía dị nhân Tiết Thương Giản.

Mạch Kiếm Tùng dừng bước khi còn cách dị nhân Tiết Thương Giản khoảng bốn trượng.

Bốn gã võ phu lại xuất hiện khiêng một rương hòm to tướng tiến đến đặt xuống chiếc ngai son son thép vàng của trung phụ. Nắp rương được mở ra.

Lần này trong rương không có những lá vàng óng ánh mà là một chiếc kim mao được đúc giống hệt như kim mao của Thái tử gia.

Đôi chân mày của trung phụ khẽ nheo lại. Trung phụ khẽ gật đầu, điểm nụ cười đầy ẩn ý rồi nhìn về phía Mạch Kiếm Tùng.

Trung phụ ôn nhu nói :

- Tục danh của ngươi là gì?

Mạch Kiếm Tùng ôm quyền :

- Mạch Kiếm Tùng.
- Ngươi không hối tiếc mạng sống của mình chứ?
- Tại hạ không biết hối tiếc.
- Chủ nhân của ngươi kỳ vọng vào ngươi đó.
- Tại hạ biết. Tại hạ có thể là thiên hạ vô địch cũng có thể mất mạng tại Tử vong trường.
- Ngươi biết điều đó à?
- Tại hạ biết điều đó.
- Biết thì tốt rồi, biết tất có sự chuẩn bị. Biết tất không hối tiếc với sự lựa chọn của mình.

Nói rồi trung phụ ra dấu.

Tiếng cồng được thổi lên. Tiếng cồng dứt thì Mạch Kiếm Tùng bước đến hai bộ đối mặt với Tiết Thương Giản. Hai đối thủ đối nhãn nhìn nhau.

Sự trang trọng hiện rõ qua ánh mắt sáng ngời của Mạch Kiếm Tùng.

Tiết Thương Giản đề khí vận công.

Một lớp huyền công hộ thể đỏ rực xuất hiện bao phủ toàn châu thân y cũng như lần trước. Mạch Kiếm Tùng thối lại một bộ, bất an quyết chuyển vận công lực vào Đan Điền chuẩn bị phát tác Kim Cang thần chỉ.

Y nghĩ thầm trong đầu: “Đây là thời điểm của Mạch Kiếm Tùng. Ta có thể chết và có thể trở thành đệ nhất nhân trong thiên hạ. Không biết những gì Đường Thẩm chỉ điểm có giúp cho mình không?”.

Y vừa nghĩ vừa rảo mắt chăm chăm nhìn về phía dị nhân Tiết Thương Giản.

Hai đối thủ đối nhãn nhìn nhau nhưng chẳng người nào phát tác chiêu công trước. Người này cứ như đợi người kia ra tay rồi mới hành động.

Tiết Thương Giản thấy đối thủ chỉ lấy mắt nhìn mình mà không phát động chiêu công nên cũng lấy mắt nhìn Mạch Kiếm Tùng. Vô hình trung giữa hai đối thủ biến cuộc giao đấu thành đấu nhãn. Lúc này chỉ một chút sơ suất hay nóng nảy, hoặc mất định tâm thì cái chết sẽ chụp đến bất cứ người nào rơi vào trạng thái đó.

Cục trường bất giác trở nên căng thẳng cực độ.

Đôi tinh nhãn của Mạch Kiếm Tùng long lên sóng sọc, y đã vận công đến cảnh giới cuối cùng, phía đối diện màn huyết quang hộ thể của Tiết Thương Giản cũng đỏ rực trông thật kỳ ảo.

Mọi con mắt đều dồn xuống hai đối thủ với câu hỏi. Ai là người phát chiêu công trước, ai sẽ là người chết không toàn mạng. Tất nhiên ai cũng nghĩ kẻ chết sẽ là Mạch Kiếm Tùng.

Dị nhân Tiết Thương Giản như không dẫn nổi định tâm trước sự im lặng nặng nề này. Lão rít chân khí rồi ngửa mặt hú vang một tiếng :

- Hú..

Cùng với tiếng hú đó màn huyết quang hộ thể biến mất mà thay vào đó là vòng lưới kiếm khí đỏ rực giống như đúc với đồ hình Kim đồ.

Chớp thấy vòng lưới kiếm khí Càn Khôn đỏ rực của Tiết Thương Giản xuất hiện chụp tới mình, Mạch Kiếm Tùng dụng ngay Kim Cang thần chỉ vẽ ra bức đồ hình kiếm khí Kim đồ. Chỉ trong chớp mắt, Mạch Kiếm Tùng đã vẽ ra bức đồ hình kiếm khí giống hệt với đối phương.

Cả hai bức đồ hình kiếm khí áp thẳng vào nhau.

“Àm...”

Mạch Kiếm Tùng trượt về sau những ba trượng. Trong khi Tiết Thương Giản vẫn trụ một chỗ. Nhưng có điều màn huyền công hộ thể của dị nhân Tiết Thương Giản đã biến mất.

Tiết Thương Giản nhìn Mạch Kiếm Tùng không chớp mắt. Vẻ ngạc nhiên và bàng hoàng hiện rõ trong ánh mắt của dị nhân Tiết Thương Giản.

Mạch Kiếm Tùng trụ bộ, y cũng dõi mắt nhìn dị nhân Tiết Thương Giản chờ đợi chiêu công thứ hai của đối phương. Thời khắc chậm chậm trôi qua. Mạch Kiếm Tùng vẫn không thấy Tiết Thương Giản phát động chiêu công tập kích mình. Lão vẫn buông lỏng song thủ theo thân người.

Mạch Kiếm Tùng từ từ tiến về phía Tiết Thương Giản, y nhạt nhẽo nói :

- Tôn giá xuất thủ tiếp đi chứ.

Tiết Thương Giản không đáp lời gã mà chỉ lắc đầu.

Mạch Kiếm Tùng nói :

- Vậy đến lượt tại hạ bồi tiếp tôn giá.

Y nói rồi dụng luân Kim Cang thần chỉ công thẳng đến tâm huyết của đối phương. Mạch Kiếm Tùng vừa phát động chỉ công vừa nghĩ đến đối phương sẽ chống trả nhưng không như hân tướng tượng, dị nhân Tiết Thương Giản không hề chống trả chỉ công của Mạch Kiếm Tùng mà ngược lại còn thần nhiên hứng lấy nó.

“Chát...”

Đạo Kim Cang thần chỉ của Mạch Kiếm Tùng tọt mũi dùi sắc nhọn xuyên thủng qua tâm huyết của Tiết Thương Giản. Nó trở ra sau lưng lão dị nhân khoét lấy cái lỗ to tẹt như miệng tô.

Mặc dù hứng trọn đạo chỉ Kim Cang của Mạch Kiếm Tùng xuyên thủng tâm huyết nhưng dị nhân Tiết Thương Giản không thối bộ cũng không gục xuống. Đôi cước pháp của lão vẫn dang rộng trụ tấn, và máu từ tâm huyết xối xả trào ra hai bên khóe mép lão. Lão chết trong tư thế đứng sừng sững. Mạch Kiếm Tùng bước đến trước mặt Tiết Thương Giản, y nhỏ giọng nói :

- Tôn giá chết rồi chứ?

Gã xô nhẹ vào vai Tiết Thương Giản.

Dị nhân Tiết Thương Giản bỏ ngửa ra sau như thân cây chuối bị phạt ngang tận gốc. Trung phụ nhìn Mạch Kiếm Tùng rồi định nhãn về Cẩm y kim diện nhân ngồi đối diện với mình.

Cẩm y kim diện nhân từ từ đứng lên, y ra dấu.

Mạch Kiếm Tùng lặng lẽ trở vào cửa. Cẩm y kim diện nhân thả bước đi thẳng đến trước chiếc ngai sơn son thếp vàng của trung phụ. Trung phụ nhìn xuống y rồi từ từ đứng lên bước xuống những bậc tam cấp, lấy chiếc kim mào trong rương, trung phụ đặt lên đầu Cẩm y kim diện nhân, rồi mới nắm tay y bước trở lên chiếc ngai của mình.

Cẩm y kim diện nhân từ từ lột bỏ chiếc mặt nạ dát vàng.

Một bộ mặt phương phi, đỉnh đặc phoi ra trước mặt mọi người.

Ba người Cẩm y kim diện nhân cũng rời chiếc ngai xếp thành hàng ngang tiến đến trước đài. Cả ba người cùng quỳ xuống hướng mặt nhìn lên đài.

Trung phụ trang trọng nói :

- Kể từ hôm nay, Đông Phương Bách sẽ là nhiếp chính vương Thiên môn.

Đông Phương Bách nhìn xuống ba gã Cẩm y kim diện nhân.

Y bất ngờ ngửa mặt phá lên cười khanh khách. Trăng tiểu ngạo của Đông Phương Bách biểu thị một quyền uy tột bậc. Một quyền uy có thể định đoạt sự sống hay cái chết cho bất cứ người nào.

Đông Phương Bách đứng lên khỏi chiếc ngai long đầu sơn son thếp vàng, cùng với trung phụ quay bước đi vào vòm cửa hậu đường. Hai ả cung nữ cầm lọng che cho hai người.

Hai người đã quay vào vòm cửa hậu điện rồi mà ba gã Cẩm y kim diện nhân vẫn còn phủ phục dưới sàn gạch đại điện.

* * * * *

Đường Thâm vừa mới bung bầu rượu toan chuốc ra chén thì cửa thạch lao mở ra và xám y nhân bước vào, chàng nhìn lên xám y nhân từ tốn nói :

- Mạch Kiếm Tùng hẳn đã trở thành Sát Thần đúng như ý của tôn giá?

Không màng đến lời nói của chàng, xám y nhân bắt ngờ cách không điểm chỉ vào mê huyệt của Đường Thâm.

Vốn đã mất hết nội lực, Đường Thâm không có được phản xạ nào để đối phó với hành động của xám y nhân, chàng mở to mắt buột miệng thốt :

- Y...

Sau tiếng thốt cụt lùn đó, Đường Thâm đồ gục xuống. Chén rượu trên tay chàng rơi ra lăn đến trước mũi giày của xám y nhân. Xám y nhân cấp lấy Đường Thâm quay bước ra khỏi thạch lao rồi băng mình đi. Rồi khỏi Thiên Long trang, xám y nhân đưa Đường Thâm đến một cỗ xe song mã đã chờ sẵn bên ngoài. Trên chiếc xe song mã đó là Bạch Cúc. Rèm được phủ xuống, Bạch Cúc liền ra roi cho đôi tuần mã kéo cỗ xe phi ngay nước đại chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Chờ cho cỗ xe song mã đi mất rồi xám y nhân mới quay lại Thiên Long trang.

Xám y nhân vừa đóng cửa biệt thất của mình thì nghe giọng nói trầm trầm cất lên sau lưng :

- Muội sai rồi.

Xám y nhân quay lại nhìn Đông Phương Bách. Vừa nhìn Đông Phương Bách, xám y nhân vừa lột bỏ chiếc áo thụng xấu xí trên người mình. Chiếc mũ được lột xuống lộ ra một dung mạo khá ái của Phù Vân cung chủ.

- Đông Phương Tử Linh sai chỗ nào, theo ý đại ca sai chỗ nào?

- Đúng ra muội không nên đưa Đường Thâm đi.

- Tại sao không?

- Đường Thâm là một hậu hoạn tiềm ẩn sau này.

- Đại ca nghĩ như vậy nhưng muội thì không. Đường Thâm đã mất hết công lực rồi hơn nữa Đường Thâm đã giúp được đại ca giải được Kim đồ. Nếu không có Đường Thâm thì Mạch Kiếm Tùng có đắc được cuộc giao đấu với Tiết Thương Giản không?

- Đông Phương Tử Linh không cần nói điều đó, ta biết nhưng ta không muốn Đường Thâm rời khỏi thiên lao Thiên môn.

- Đại ca muốn nuốt lời với muội sao?

Nhìn vào mắt Đông Phương Bách, Phù Vân cung chủ Đông Phương Tử Linh trang trọng nói :

- Mạch Kiếm Tùng cũng muốn giết Đường Thâm, muội e rằng Đường Thâm ở lại thiên lao không biết cái chết đến lúc nào.

Đôi chân mày của Đông Phương Bách nhíu lại, lão nhìn Đông Phương Tử Linh gần như không chớp mắt rồi khẽ lắc đầu.

- Đã có sự thay đổi trong Đông Phương Tử Linh. Muội thay đổi từ bao giờ vậy. Đường Thâm có gì để khiến một băng tâm Đông Phương Tử Linh thay đổi chứ? Đại ca quá đối ngạc nhiên về sự thay đổi của muội đó.

- Muội chỉ muốn đại ca giữ đúng lời hứa với muội mà thôi. Còn muội không thay đổi gì cả.

- Không... ta nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt và cả hành động của Đông Phương Tử Linh. Một sự thay đổi mà ta hoàn toàn bất ngờ. Một gã gia sư Đường Thâm lại có thể khiến băng tâm Đông Phương Tử Linh thay đổi.

Hừ nhạt một tiếng, Đông Phương Bách nói tiếp :

- Mà cũng đúng thôi, một người như gã chắc chắn sẽ có tác động đến Đông Phương Tử Linh. Gã quá chân chính và không màng đến sự sống chết của mình. Phải chăng vì Đường Thâm quá nặng tình nặng nghĩa nên khiến muội phải để tâm đến hắn.

- Có lẽ vậy.

Hừ nhạt một tiếng Đông Phương Bách gần giọng hỏi :

- Đông Phương Tử Linh muội để tâm đến hắn, vậy có nghĩ đến hậu họa sau này của mình không?

Đông Phương Tử Linh lắc đầu.

- Đông Phương Tử Linh không nghĩ Đường Thâm là hậu họa sau này của đại ca đâu. Thử hỏi Đường Thâm đã bị Thiên Hoa phần làm cho mất hết công lực giờ như một người bình thường mà bất cứ ai cũng có thể lấy mạng được. Sao y có thể là hậu họa được chứ?

Đông Phương Tử Linh lắc đầu.

- Đường Thâm đã là người vô dụng.
- Không, muội sai rồi.

Đông Phương Tử Linh gắt giọng hỏi.

- Muội sai chỗ nào?

Buông một tiếng thở dài, Đông Phương Bách trang trọng nói :

- Đông Phương Tử Linh... muội thấy rồi đó, cho dù Đường Thâm mất tất cả công lực nhưng y còn có cái đầu. Y quá thông minh, thông minh đến độ ta phải e ngại y. Mặc dù không còn nội lực nhưng chính Đường Thâm nhận ra ẩn ý của Kim đồ chứ không phải ai khác. Một người thông minh như vậy có đáng quan ngại không?
- Nói chung đại ca không muốn cho Đường Thâm một sinh lộ để bảo toàn tính mạng.
- Giết hắn vẫn hơn, hắn đã nhận án tử vong rồi.
- Vậy còn lời hứa của đại ca với muội, rút lại án Kỳ Tử Vong với Đường Thâm.
- Đại ca có thể rút án Kỳ Tử Vong với bất cứ ai nhưng với Đường Thâm thì không. Hắn đã biết quá nhiều.
- Thật tâm đại ca không muốn Đường Thâm sống. Mặc dù giờ đây Đường Thâm đã mất tất cả võ công.

Chân diện Đông Phương Bách đánh lại, y gần giọng nói :

- Nếu ta lệnh cho muội giết Đường Thâm?
- Muội không thể làm theo ý của huynh. Đường Thâm đáng được sống.

Đông Phương Bách sa sầm mặt, y giữ hai ống tay áo cầm y gắt giọng nói :

- Muội đã yêu hắn rồi sao?

Chân diện Đông Phương Tử Linh nóng bừng và đỏ hân lên.

- Huynh nói cái gì vậy?
- Đại ca nghĩ muội đã yêu hắn nên mới có sự thay đổi này.

Đông Phương Tử Linh lắc đầu.

- Muội trọng Đường Thâm bởi vì y là kẻ nặng tình nặng nghĩa và trọng ân thôi.

Đông Phương Bách nạt ngang :

- Không... muội không thể qua được mắt của ta đâu. Chỉ có tình yêu mới khiến người ta thay đổi.

Hừ nhạt một tiếng. Đông Phương Bách nhạt nhẽo nói :

- Ta lệnh cho muội trong ba ngày phải giao thủ cấp của Đường Thâm về đây cho ta, bằng không thì ngay cả muội cũng có thể nhận án Kỳ Tử Vong.
- Đại ca.

Hừ nhạt một tiếng. Đông Phương Bách lườm Đông Phương Tử Linh.

- Đừng nói nhiều, đã là lệnh của Tử Vong kỳ chủ nhân muội tuyệt đối phải chấp hành.

Y giữ mạnh ống tay áo rồi sải bước bỏ đi về phía cửa. Mở cửa Đông Phương Bách không vội bước ra ngoài mà nhạt nhẽo nói :

- Muội chỉ có ba ngày để lấy thủ cấp của Đường Thâm. Chỉ có ba ngày thôi.

Y nói dứt câu đi thẳng ra cửa biệt thất.

Đông Phương Tử Linh cứ đứng thừ ra như thể bị trời trông nhìn theo Đông Phương Bách. Phù Vân cung chủ lắc đầu.

- Từ Linh không nỡ thực thi án lệnh tử kỳ của đại ca đối với Đường Thắm. Đường Thắm đáng được sống. Tại sao cứ phải đặt Đường Thắm vào tử cảnh chứ. Có đáng như vậy hay không?

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Bóng tình mệnh mông

Chàng cầm bút chấm vào đĩa mực rồi đề bút lên tấm giấy hồng điều.

Giang Nam khả hái liên

Liên điệp hà điền điền

Ngư hỷ lang điệp gian

Ngư hỷ lang điệp đường

Ngư hỷ lang điệp tây

Ngư hỷ lang điệp nam

Ngư hỷ lang điệp bắc.

Dịch:

Giang nam hái được sen

Lá sen xanh um tùm

Cá đùa giữa lá sen

Cá đùa lá sen tây

Cá đùa lá sen nam

Cá đùa lá sen bắc.

Chàng viết xong bài thi phú đó liền bẻ gãy cây bút quăng vào một góc mộc thất.

Bạch Cúc bước vào, thấy hành động của Đường Thắm, nàng nheo mày.

Chàng nhìn lại nàng. Bạch Cúc gượng điểm nụ cười mỉm rồi nói :

- Có chuyện gì khiến công tử tỏ vẻ bức bối như vậy?

Chàng điểm nụ cười gượng rồi nói :

- Tại hạ đang rất muốn gặp Phù Vân cung chủ.

Bạch Cúc lưỡng lự.

Đôi chân mày của Đường Thắm nhíu lên.

- Sao... Cung chủ không muốn gặp tại hạ nữa à. Nếu Cung chủ không muốn gặp Đường Thắm. Đường Thắm có thể đi khỏi đây chứ?

Chàng bước đến trước mặt Bạch Cúc.

Nàng gượng cười mỉm, miễn cưỡng nói :

- Cung chủ không muốn công tử rời khỏi chỗ này.

- Không muốn tại hạ rời khỏi chỗ này thì ắt Cung chủ muốn tại hạ biến thành một con chim được nhốt trong cái lồng son rồi. Nếu không là con chim bị nhốt trong lồng thì cũng là chiếc bóng vất vương của cuộc đời. Một cái bóng hư ảo và vô nghĩa.

Chàng nheo mày khe khẽ nói :

- Hoặc tại hạ đã là một kẻ vô dụng mà Phù Vân cung chủ không muốn nhìn tới nữa.

Bạch Cúc lắc đầu.

- Cung chủ không có ý nghĩ như công tử đâu.

- Vậy Đường Thâm có thể rời khỏi đây được chứ?

- Công tử đã từng rơi vào tay Tử Vong Sứ kia mà. Công tử còn muốn đi nữa à?

- Đường Thâm không thích làm chiếc bóng mờ vô nghĩa trong cảnh giới bồng lai này.

Chàng nói dứt câu thì Đông Phương Tử Linh Phù Vân cung chủ xuất hiện.

Nàng bước vào một thất của Đường Thâm đem theo mùi xạ hương thoang thoang lan vào khứu giác chàng. Trong bộ bạch y trắng toát, Phù Vân cung chủ Đông Phương Tử Linh trông thật đài các và tao nhã. Phong thái của nàng toát ra vẻ đẹp vừa tinh anh và thánh thiện.

Bạch Cúc ôm quyền :

- Tham kiến Cung chủ.

- Ngươi có thể rời khỏi đây.

- Cung nữ cáo lui.

Bạch Cúc liếc trộm Đường Thâm rồi mới lui bước. Bạch Cúc đi rồi Phù Vân cung chủ Đông Phương Tử Linh mới nhìn lại chàng. Chắp một tay sau lưng Đông Phương Tử Linh bước đến bàn án thư. Nàng đôi đôi mắt no tròn tuyệt đẹp nhìn những dòng bút pháp mà Đường Thâm vừa mới lưu lại trên tấm giấy hồng điều.

Đông Phương Tử Linh nhỏ nhẹ đọc, giọng đọc của nàng nghe thật ngọt ngào và nhu nhả.

Nàng đọc xong bài thơ mới nhìn lại Đường Thâm.

- Đường Thâm công tử muốn nói gì với bản cung?

- Đường Thâm không biết nên nhìn Cung chủ dưới nhân dạng nào. Nhìn Cung chủ dưới nhân dạng một vị Cung chủ tuyệt đẹp, có phong thái thoát phàm hay nhìn với nhân dạng của một xám y nhân.

Đông Phương Tử Linh mỉm cười, nụ cười mỉm của nàng xinh và đẹp như đóa hoa hàm tiếu.

- Công tử hãy nhìn bản cung dưới nhân dạng của một Đông Phương Tử Linh.

- Đông Phương Tử Linh không phải là Phù Vân cung chủ cũng không là xám y nhân.

Nàng mỉm cười. Nàng bước đến bàn cẩn thận sửa lại những cánh hoa hướng dương trong lọ lục bình.

Vừa sửa những cánh hoa, Đông Phương Tử Linh vừa nói :

- Đường Thâm công tử biết cái gì về bản Cung chủ Đông Phương Tử Linh?

Chàng bước đến bên bàn đứng đối diện với Đông Phương Tử Linh.

Rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi từ từ thở ra.

Đường Thâm nói :

- Nếu nói biết thì có lẽ Đường Thâm chẳng biết gì cả. Còn nếu nói không biết thì e rằng tại hạ tự biến mình thành kẻ hồ đồ và ngoa ngôn. Nếu không muốn nói là kẻ giả vờ ngu ngốc.

- Bản cung muốn nghe những gì Đường Thâm biết.

- Cung chủ còn muốn lợi dụng gì ở Đường Thâm nữa, hay Cung chủ muốn Đường Thâm giống hệt như Thất đại chương môn và Lục Đại Thiên. Những gì Cung chủ cần ở Đường Thâm. Đường Thâm đã làm cho Cung chủ rồi.

Đông Phương Tử Linh nhìn chàng.

Đường Thâm ve cằm, từ tốn nói :

- Có lẽ thời khắc Đường Thâm phải chết đã đến rồi phải không?
- Công tử biết quá nhiều.
- Đường Thâm có thể đoán ra.

Đông Phương Tử Linh mỉm cười. Ánh mắt tuyệt đẹp của Đông Phương Tử Linh như nhìn vào một điểm hư ảo nào đó. Khẽ buông tiếng thở dài Tử Linh nói :

- Đúng là bốn cung có lợi dụng Đường Thâm, đưa Đường Thâm vào thạch thất cùng với Mạch Kiếm Tùng để khảo cứu đồ hình Kim đồ Càn Khôn kiếm khí, tìm ra cách hóa giải nó. Nhưng thử hỏi bốn cung không làm như vậy. Đường Thâm có còn đứng ở đây không?

Khẽ lắc đầu, Phù Vân cung chủ nghiêm giọng nói :

- Đó là lợi dụng ư? Còn nếu như bốn cung muốn thực hiện án Kỳ Tử Vong với Đường Thâm, thì đâu cần bốn cung phải ra tay.
- Vậy Cung chủ cần gì ở Đường Thâm?
- Bốn cung cũng không biết mình cần gì nữa.
- Tại sao Cung chủ lại muốn cứu Đường Thâm?
- Bốn cung chỉ thích làm theo ý của mình thôi.

Đường Thâm chau mày.

- Cung chủ không còn mục đích gì khác chứ?
- Đúng ra Đường Thâm phải chết, bởi vì một khi đã nhận án tử vong, chẳng một người nào có thể sống sót khi đã nhận án Kỳ Tử Vong, ngoại trừ Kỳ Tử Vong được rút lại bởi chủ nhân Tử Vong kỳ.

Đường Thâm nhìn Phù Vân cung chủ trang trọng nói :

- Cung chủ... chủ nhân Tử Vong kỳ là ai?

Đông Phương Tử Linh lắc đầu.

- Bốn cung không thể nói với Đường Thâm chủ nhân Tử Vong kỳ là ai.
- Nói như vậy Cung chủ biết chủ nhân Tử Vong kỳ?
- Bốn cung biết nhưng không nói với ai cả.

Đông Phương Tử Linh buông tiếng thở dài. Rồi bước đến trước mặt chàng.

- Đường Thâm công tử... bốn cung có một ý muốn đề nghị với Đường Thâm công tử.

Chàng nhìn Đông Phương Tử Linh, từ tốn nói :

- Ý Cung chủ là gì?
- Theo bốn cung biết, án Kỳ Tử Vong đối với Đường Thâm chưa rút lại. Bất cứ lúc nào Tử Vong Sứ cũng có thể xuất hiện lấy mạng Đường Thâm. Một khi án tử vong của Đường Thâm được Mạch Kiếm Tùng thực thi, lúc này Đường Thâm lại không còn nội lực. Ngược lại Mạch Kiếm Tùng đã luyện thành kiếm khí Càn Khôn. Đường Thâm không còn sinh lộ nữa, cái chết sẽ đến với Đường Thâm ngay lập tức.
- Cung chủ lo cho tại hạ?
- Cứ nghĩ như vậy đi.
- Vậy Cung chủ có đề nghị gì với Đường Thâm?

Lường lự một chút, rồi dôi đôi mắt nhìn qua song cửa sổ để tránh ánh mắt của Đường Thâm, Đông Phương Tử Linh từ tốn nói :

- Đường Thâm còn nhớ giao ước giữa bốn cung với Đường Thâm?

- Tại hạ nhớ.

Chàng nhìn Phù Vân cung chủ. Rút một luồng chân khí từ từ thở ra, Đông Phương Tử Linh nhỏ nhẹ nói :

- Ngoài quan ngoại, Tử Linh có một vùng đất rất đẹp mà không một ai biết đến. Ta muốn cùng Đường Thâm đến vùng đất hứa đó. Ta và Đường Thâm xem như rút chân ra khỏi giang hồ. Rút chân ra khỏi những phiền lụy của tục nhân. Tất cả đều bỏ lại sau lưng. Bỏ lại tất cả chẳng màng đến nữa, sẽ chẳng còn ai thực hiện án Kỳ Tử Vong với Đường Thâm. Ngược lại ta cũng trút bỏ bộ thụng xám y kia.

Nhìn lại Đường Thâm, Tử Linh buông tiếng thở dài rồi nói :

- Đường Thâm đồng ý với ta chứ?

- Đường Thâm gượng cười rồi nói :

- Tại sao Cung chủ có ý đó với tại hạ?

Chân diện Đông Phương Tử Linh lộ vẻ ngưng ngừng. Tử Linh mỉm cười gượng nói :

- Ta cũng không biết nữa.

Đường Thâm gượng cười nói :

- Đường Thâm đã thề sẽ tiêu hủy Tử Vong kỳ.

Lời còn đọng trên miệng của chàng thì Đông Phương Tử Linh đã lắc vai lướt vọt tới, ngọc thủ vươn ra với một thế trào đặt ngay vào yết hầu Đường Thâm.

Chàng đứng trơ ra chấp nhận trào thủ của Đông Phương Tử Linh có thể bứt đứt khí quản mình.

Phù Vân cung chủ Đông Phương Tử Linh nhìn vào mắt Đường Thâm.

- Tử Linh có ý tốt cho Đường Thâm. Sao Đường Thâm từ chối chứ. Tử Linh vẫn có thể lấy mạng Đường Thâm mà không cần đến gã Tử Vong Sứ nào.

- Tại hạ biết Cung chủ vẫn có thể lấy mạng tại hạ.

- Biết như vậy sao Đường Thâm vẫn còn làm khó cho ta. Nếu Đường Thâm từ chối đề nghị của Tử Linh, người sẽ chết... Thà ta giết người còn hơn để người chết vào tay người khác.

- Với Cung chủ, Đường Thâm phải nói thật ý của mình. Đường Thâm không thể ngoa ngôn với người đối xử tốt với mình, để rồi sau này sẽ khó xử hơn, thậm chí không dám nhìn mặt người.

Chàng cắn răng trên vào môi dưới, suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Tử Linh... nàng thử nghĩ xem, nếu không tiêu hủy Tử Vong kỳ thì còn bao nhiêu người phải chết oan uổng chứ?

Chàng đánh giọng nói tiếp :

- Nếu như Tử Linh có thể tiêu hủy Tử Vong kỳ thì Đường Thâm sẵn sàng đi với Tử Linh đến bất cứ nơi đâu. Thậm chí có thể giao mạng này cho Tử Linh và Tử Linh bắt Đường Thâm làm gì cũng được.

Đông Phương Tử Linh rút ngọc thủ lại, nhìn vào mắt chàng, trầm giọng nói :

- Đông Phương Tử Linh biết Đường Thâm đã hứa với những người kia, nhưng thử hỏi lúc này đây Đường Thâm làm được những gì với tình trạng đã mất hết công lực chứ? Đường Thâm làm được gì chứ? Nếu không muốn nói là kẻ vô dụng.

Tử Linh đổi giọng khe khẽ :

- Một kẻ mất hết nội công thì sao tiêu hủy được Tử Vong kỳ, ý muốn của kẻ viễn vong không biết trời cao đất rộng là gì?

Đặt hai tay lên vai Đường Thâm. Tử Linh chăm chăm nhìn chàng.

- Hay Đường Thâm tự cho mình là cao nhân có thể làm được tất cả.

- Đường Thâm không tự cho mình là cao nhân đâu, mà chỉ tự ví mình như một mũi tên đã buông ra khỏi cánh cung rồi thì không thể dừng lại được. Mũi tên đó trúng đích, hoặc chẳng bao giờ tìm lại được nữa.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Huống chi còn bao nhiêu người nữa đang chờ Đường Thắm.
- Ai... phải chăng Đường Thắm muốn nói đến Chu Uyển Thanh, Lục Y Phụng và Thiên Thiên?

Chàng im lặng, Đông Phương Tử Linh trang trọng nói :

- Ai trong những người đó khiến Đường Thắm đề tâm?
- Đường Thắm đều đề tâm đến tất cả mọi người.

Buông tiếng thở dài với vẻ miễn cưỡng, Đông Phương Tử Linh nghiêm giọng nói :

- Đông Phương Tử Linh không muốn Đường Thắm quyết định ngay bây giờ. Đường Thắm hãy suy nghĩ kỹ đi. Tử Linh không muốn Đường Thắm phải chết oan uổng đâu.

Nói rồi Đông Phương Tử Linh nhìn vào mắt chàng như muốn thấu tóm lấy chân diện Đường Thắm vào hai con ngươi hoặc dùng ánh mắt đọc những ý niệm thâm kín trong đầu Đường Thắm.

- Đường Thắm... hãy theo Tử Linh đi thật xa.
- Đường Thắm sẽ suy nghĩ lại đề nghị của Tử Linh.

Nàng giữ hai ống tay áo rồi quay bước. Vừa đi Tử Linh vừa nói :

- Đường Thắm không hiểu Đông Phương Tử Linh này đấy. Đường Thắm chỉ biết về Tử Linh thôi chứ không bao giờ hiểu Tử Linh.

Tử Linh đi rồi, còn lại một mình Đường Thắm, chàng bước đến bàn bưng vò rượu, đi đến bên vòm cửa. Thả tầm mắt nhìn ra hoa viên trước mặt, chàng dốc vò rượu tu ừng ực.

Chàng vừa uống rượu vừa nghĩ thầm: “Ta phải làm gì trong tình thế là người vô dụng chứ?”.

Định Tịnh Hành Tẩu ngồi bó gối, thỉnh thoảng lại dốc bầu rượu tu một ngụm rồi chắt lưỡi sau khi nhìn trộm Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng. Hoàng Quốc Túy lâu bầu nói :

- Cái gã ôn dịch này, tự dung bỏ đi chẳng nói tiếng nào? Hồng biết sống chết ra sao? Giờ thì bắt mọi người ngồi đây mà chờ gã. Chẳng biết chờ đến bao giờ?

Định Tịnh Hành Tẩu nhú mày.

- Ngươi có im cái miệng lại không?

Hoàng Quốc Túy lườm lão rồi nhìn ra cửa.

- Im thì im. Nhưng lão nhìn xem kia. Nhìn Lục Y Phụng và Chu Uyển Thanh xem. Hai nàng đó khoác bộ mặt như vậy có chịu nổi không chứ?
- Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng có bộ mặt thế nào thì ngươi cũng không nhất thiết phải quan tâm.

Hoàng Quốc Túy ve cằm, y buông tiếng thở dài rồi nói :

- Lúc này bọn thiếu gia không quan tâm đến Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng thì còn ai vào đây để quan tâm chứ? Đường Thắm bất ngờ bỏ đi, bật vô âm tín, không biết sống chết ra sao? Không chừng y dám chết bất đắc kỳ tử nơi nào đó rồi, mà xác đã mục rữa, còn chúng ta thì ngồi đây chờ y.

Y chắt lưỡi, vuốt má nhìn Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng.

- Hầy...

Định Tịnh Hành Tẩu chau mày, dốc bầu rượu.

- Ngươi còn nói nhăng nói cuội, nói bậy nói bạ thì lão hủ sẽ tát vào má ngươi đó.

Hoàng Quốc Túy khoát tay :

- Bọn thiếu gia không nói chuyện với lão.

Y bước đến bên Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng.

- Chu Uyển Thanh, Lục Y Phụng... ta có vài lời muốn nói với hai nàng.

Chu Uyển Thanh nhìn Hoàng Quốc Túy.

- Hoàng thiếu gia muốn nói gì?

- Ta không phải không lo cho Đường Thâm. Bởi Đường Thâm có liên quan đến ta mà. Nhưng y lại bỏ đi mà chẳng nói tiếng nào, cũng không biết sống chết ra sao.

Y ve cằm.

- Ta nói điều này, Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng đừng cho ta là kẻ nói gở nhé.

Lục Y Phụng nghiêm mặt nhìn Hoàng Quốc Túy.

- Huynh nói đi.

- Theo như ta nghĩ, có lẽ Đường Thâm biết mình sẽ chết bởi Thiên Hoa phần gì đó. Y lại không muốn mọi người đau khổ phiền lụy bởi cái chết của y mà tự tìm một chỗ nào đó để vùi thân.

Hoàng Quốc Túy chắc lưỡi.

- Hành động của Đường Thâm cũng đáng để chúng ta tâm phục, khẩu phục và ngưỡng mộ, nhưng khôn nổi lại đặt mọi người vào tình thế tiến thoái lưỡng nan không biết y sống hay là chết. Theo ý của ta có lẽ giờ Đường Thâm cũng đã chết rồi, mục xác ra rồi.

Lục Y Phụng chau mày.

- Sao huynh lại có ý đó?

- Chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ biết ngay thôi mà. Ta là kẻ thô thiển, kiến văn không bằng Đường Thâm.

Chu Uyển Thanh chen vào :

- Hoàng thiếu gia còn không biết chữ nữa mà.

Hoàng Quốc Túy sượng mặt.

- Hầy. Ta tuy không biết chữ lại được trời ban cho sự thông minh và biết suy luận, đoán ra mọi chuyện. Chu Uyển Thanh không biết chữ, trước đây ta từng đoán trúng chữ không bao giờ đoán sai.

Lục Y Phụng hỏi :

- Huynh đoán như thế nào?

- Ta đoán Đường Thâm đã chết rồi, thậm chí đã rửa xác ra nữa.

Đôi chân mày nàng nhú lại. Vẻ bất nhẫn lộ rõ trên khuôn mặt xinh đẹp của Lục Y Phụng, nàng gắt giọng nói :

- Hoàng thiếu gia phải nói cho rõ, tại sao huynh nghĩ như vậy?

- Hầy... nàng đừng giận ta, có khó gì đâu mà không đoán ra chớ? Này nhé, Đường Thâm thừa biết Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng yêu gã. Hai nàng lại đâu phải là tú nữ nếu không muốn nói là đều là những mỹ nhân tuyệt đẹp. Phàm một gã nam nhân mà được một lúc hai mỹ nữ yêu, lại là những trang lá ngọc cành vàng, tự dưng bỏ đi bất vô âm tín thì sao chứ?

Y hất mặt, vuốt cằm.

- Có vô lý không. Nếu y chạy theo một bóng hồng nhan khác thì bóng hồng nhan này chắc là một trong tứ đại giai nhân tái sinh qua. Chứ ai lại bỏ qua hai nàng được. Làm gì có bóng hồng nhan thứ ba chứ. Do đó ta nghĩ Đường Thâm đã chết bởi Thiên Hoa phần. Chết mất xác nữa.

Y thờ hất ra một tiếng rồi trang trọng nói :

- Ta nghĩ, chúng ta có ở đây cũng vậy thôi, chẳng được ích gì. Chỉ bằng Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng theo ta về Giang Tô. Ta hứa sẽ chăm sóc cho hai nàng thay Đường Thâm.

Chân diện Lục Y Phụng đỏ hỏn lên, nàng nhìn Hoàng Quốc Túy đánh giọng nói :

- Huynh đừng có nói càn. Nếu Đường Thâm chết thì Lục Y Phụng phải tìm ra xác của huynh ấy. Nếu huynh ấy sống, Lục Y Phụng phải biết huynh ấy sống ở đâu và như thế nào?

Lục Y Phụng nói rồi quay mặt nhìn ra cửa.

- Đường Thâm huynh... huynh đang ở đâu?

Hoàng Quốc Túy nhìn Chu Uyển Thanh.

- Chu Uyển Thanh... hay là ta và nàng cùng về Giang Tô thôi. Ở lại đây làm gì?

- Huynh về đi.

Chu Uyển Thanh nhìn sang Lục Y Phụng.

- Phụng muội... chúng ta sẽ ở lại đi tìm huynh ấy. Cho dù phải tìm tận góc biển chân trời tỷ cũng đi với muội.

Lục Y Phụng nhìn lại Chu Uyển Thanh.

- Được. Chúng ta cùng đi.

Nàng nhìn lại Hoàng Quốc Túy.

- Huynh đừng đi theo tỷ muội chúng tôi nữa.

Lục Y Phụng và Chu Uyển Thanh vừa dậm bước thì Đông Phương Tử Linh xuất hiện.

Sự xuất hiện của Phù Vân cung chủ Đông Phương Tử Linh khiến Hoàng Quốc Túy nhìn trần trời, y như thể bị trời trông nhìn Đông Phương Tử Linh gần như không chớp mắt.

Hoàng Quốc Túy lấp bắp hai cánh môi rồi như kẻ thất thần thất sắc lảm nhảm nói :

- Đẹp... đẹp... ta có nằm mơ không?

Định Tĩnh Hành Tẩu đứng lên. Lão nhìn Đông Phương Tử Linh, vuốt chòm râu lôm chôm và nham nhở.

- Lão hủ đoán không lầm cô nương đây là Phù Vân cung chủ?

Nhìn Định Tĩnh Hành Tẩu, Đông Phương Tử Linh nói :

- Tiên sinh đã nhận ra bốn cung.

- Thiên hạ đồn đại không sai, Phù Vân cung chủ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Nay được diện kiến, lão hủ mới biết lời đồn đại đó không ngoa chút nào. Cung chủ đến đây hẳn vì Đường Thâm. Đường Thâm lão đệ của lão hủ đang ở đâu. Phải chăng đang ở tại Phù Vân cung của Cung chủ?

- Chuyện đó hãy khoan nói đến.

Nàng nhìn lại Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng.

- Bốn cung muốn nói chuyện riêng với nhị vị cô nương.

Hoàng Quốc Túy vội lên tiếng :

- Sao nàng không nói chuyện riêng với Hoàng Quốc Túy?

Y chỉ vào ngực mình.

- Ta là Hoàng Quốc Túy, đại thiếu gia của Hoàng Nghiêm tuân phủ. Cơ ngơi của Hoàng thế gia rất lớn. Tại Giang Tô ai ai cũng biết Hoàng Quốc Túy thiếu gia cả. Ta sẵn sàng trải thảm khắp Giang Tô để đón nàng.

Nhìn Hoàng Quốc Túy, Đông Phương Tử Linh đánh giọng nói :

- Bốn cung không có chuyện gì để nói với công tử.

- Ồ...

Định Tĩnh Hành Tẩu bước đến bên Hoàng Quốc Túy.

- Bộ mặt háo sắc của ngươi đã bị Phù Vân cung chủ bắt đúng rồi. Theo ta ra ngoài thôi. Ở đây không có chuyện cho ngươi đâu.

Hoàng Quốc Túy lườm Định Tĩnh Hành Tẩu.

- Cái lão già này.

Định Tĩnh Hành Tẩu chau mày.

- Ngươi....

Định Tĩnh Hành Tẩu vừa nói vừa bóp trảo vào hõ khẩu Hoàng Quốc Túy. Y nhăn mặt.

- Ta đi với lão.

Y miễn cưỡng đi cùng với Định Tĩnh Hành Tẩu, nhưng khi bước ngang qua Đông Phương Tử Linh thì ghé chân lại. Y hít một hơi thật sâu như thể muốn hút tất cả mùi xạ hương từ cơ thể của Đông Phương Tử Linh vào khứu giác của mình, rồi nhanh miệng nói :

- Cung chủ.... hãy tin đi, Hoàng Quốc Túy thiếu gia của Hoàng Nghiêm tuân phủ là người ngưỡng mộ Cung chủ nhất, không chỉ ngưỡng mộ mà còn ái mộ nữa.

Định Tĩnh Hành Tẩu kéo tay gã vừa đi vừa làu bàu.

- Ngươi nhiều chuyện quá.

Chờ cho Định Tĩnh Hành Tẩu đi rồi. Đông Phương Tử Linh mới định nhìn lại Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng, nàng ôn nhu nói :

- Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng cô nương không biết bốn cung nhưng bốn cung thì biết hai người.

Lục Y Phụng nhìn Đông Phương Tử Linh.

- Cung chủ có chuyện gì muốn nói với Lục Y Phụng và Chu Uyển Thanh, chắc chắn không ngoài chuyện của Đường Thâm huynh chứ?

Đông Phương Tử Linh gật đầu.

- Không sai.

Định nhìn Lục Y Phụng, Đông Phương Tử Linh từ tốn nói :

- Lục Y Phụng hẳn đã khỏi bệnh.

Lục Y Phụng gật đầu.

- Nhờ có Đường Thâm huynh.

- Lục Y Phụng có phúc có phần nên mới được Đường Thâm ưu ái.

Buông tiếng thở dài, Đông Phương Tử Linh nói tiếp :

- Đường Thâm đã tự nguyện hít Thiên Hoa phấn rồi dụng độc kết hợp với huyết lưu của mình để trị bệnh cho cô nương. Hành động đó thật là hiếm có.

- Lục Y Phụng không bao giờ quên huynh ấy.

- Đường Thâm không cần cô nương phải mang ơn. Nhưng chắc chắn Lục Y Phụng và Chu Uyển Thanh biết vì muốn giải căn bệnh của Lục Y Phụng mà Đường Thâm đã mất tất cả công lực chứ?

Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng gật đầu.

- Tỳ muội chúng tôi biết.

- Sau khi cứu Lục Y Phụng, Đường Thâm đã đơn thân độc mã đến nạp mình cho Tử Vong kỳ để cứu Thiên Thiên. Lúc này đây Đường Thâm đã bị mang án Tử Vong kỳ. Lúc nào cũng có thể mất mạng bởi Tử Vong Sứ. Nhị vị cô nương có muốn Đường Thâm chết không?

Chu Uyển Thanh nói :

- Tất nhiên tỳ muội chúng tôi đâu muốn Đường Thâm huynh chết.

- Tốt lắm. Nếu không muốn Đường Thâm chết thì hai người phải làm một điều gì đó để Đường Thâm theo bốn cung rồi bỏ Trung Nguyên, tránh xa võ lâm giang hồ. May ra mới có thể cứu được Đường Thâm.

Lục Y Phụng nói :

- Cung chủ... vậy Đường Thảm huynh đang ở đâu?

- Tạm thời Đường Thảm còn ở một chỗ rất an toàn. Nhưng sự bình an đó chỉ trong một ngày một bữa thôi. Đường Thảm có ra đi với bốn cung thì mới bình yên tuyệt đối.

Lục Y Phụng nói :

- Cung chủ muốn Lục Y Phụng làm gì?

Đông Phương Tử Linh bước đến trước mặt hai nàng, nghiêm giọng nói :

- Bốn cung muốn Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng cô nương khuyến dụ và nói Đường Thảm đi với bốn cung. Đi càng xa càng tốt.

- Cung chủ hãy cho Lục Y Phụng gặp Đường Thảm huynh.

Đông Phương Tử Linh nhìn nàng.

Chu Uyển Thanh nói :

- Tỷ muội phải gặp huynh ấy mới được. Nếu không gặp làm sao nói với huynh ấy?

- Lúc này đây Tử Vong Sứ có mặt khắp mọi nơi, chỉ cần Đường Thảm xuất hiện thì sẽ có hiểm họa ngay lập tức, án Kỳ Tử Vong còn treo trên đầu Đường Thảm.

Lục Y Phụng nói :

- Vậy Cung chủ hãy dẫn chúng tôi đến gặp huynh ấy.

Đông Phương Tử Linh nheo mày, lưỡng lự một lúc, Đông Phương Tử Linh nói :

- Thôi được... bốn cung sắp xếp cho mọi người gặp nhau, nhưng hãy nhớ rằng án Kỳ Tử Vong đang treo trên đầu Đường Thảm. Hai người phải khuyến dụ cho được Đường Thảm rời bỏ Trung Nguyên cùng đi với bốn cung. Có như vậy Đường Thảm mới khả dĩ có được sinh lộ.

- Nếu đúng như Cung chủ nói, Lục Y Phụng sẽ nói với huynh ấy. Lục Y Phụng không muốn huynh ấy chết oan uổng đâu.

- Bốn cung tin hai người.

Chu Uyển Thanh hỏi :

- Cung chủ cũng lo cho Đường Thảm huynh.

- Nếu bốn Cung chủ không vì Đường Thảm đã không đến tìm hai nàng.

Buông một tiếng thở dài, Đông Phương Tử Linh nói tiếp :

- Bốn cung kỳ vọng vào hai người đó, hy vọng hai người có thể khuyến giải được Đường Thảm.

Gượng điểm nụ cười mỉm, Đông Phương Tử Linh nhìn Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng.

- Đường Thảm lúc nào cũng nghĩ đến Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng với Thiên Thiên nữa. Nếu như Đường Thảm đồng ý đi cùng với bốn cung rồi, mọi người hãy quay về với cuộc sống bình thường, tránh xa người vô lâm, càng tránh xa càng tốt chừng đó.

- Huynh ấy được bình an, Lục Y Phụng mãn nguyện rồi.

Đông Phương Tử Linh nhìn nàng.

- Bốn cung tin, nếu theo sự xếp đặt của bốn cung, mọi sự sẽ bình an. Tất cả sẽ kết thúc. Chúng ta sẽ lại có cuộc sống bình an vô sự, chẳng còn chịu những phiền toái của tục nhân.

Đông Phương Tử Linh mỉm cười.

- Hai người bảo trọng, chờ bốn cung.

Đông Phương Tử Linh nói rồi quay bước, Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng ra đến tận cửa mộc lầu.

Lục Y Phụng nói :

- Cung chủ bảo trọng. Cung chủ có thể cho Lục Y Phụng hỏi một câu không?

- Lục Y Phụng muốn hỏi gì?

- Sao Cung chủ biết công dụng của Thiên Hoa phấn có thể hóa giải được bệnh tình của Lục Y Phụng?

Đông Phương Tử Linh nhìn Lục Y Phụng, điểm nụ cười mỉm rồi nói :

- Trên đời này có những điều không thể nói ra được và có những điều hoàn toàn bất ngờ với người này nhưng không bất ngờ với người khác. Bệnh tình của Lục Y Phụng không nhất thiết phải là đại phu mới giải được. Thậm chí là đại phu cũng thể giải được, mà phải biết căn cơ cội nguồn của căn bệnh đó.

Đông Phương Tử Linh nhìn nàng, điểm nụ cười mỉm.

- Bỏn cung chỉ có thể nói như vậy thôi. Bảo trọng.

Nói rồi Đông Phương Tử Linh lắc vai thi triển khinh công băng mình đi.

Đông Phương Tử Linh đi rồi, Chu Uyển Thanh mới nhìn sang Lục Y Phụng.

- Muội nghĩ sao về Phù Vân cung chủ?

- Trực giác mách cho muội biết, muội có quan hệ với Phù Vân cung chủ, nhưng đó là mối quan hệ gì thì muội hoàn toàn không biết.

- Chắc hẳn có quan hệ nên Phù Vân cung chủ mới biết căn cơ bệnh tình của muội.

Chu Uyển Thanh gượng cười nhìn Lục Y Phụng.

- Còn điều này nữa... tại sao Phù Vân cung chủ muốn cùng đi với Đường Thâm huynh? Cùng nhau rời bỏ giang hồ?

- Điều này chỉ có thể hỏi Phù Vân cung chủ, làm sao muội biết được?

- Chắc chắn Phù Vân cung chủ không muốn tỷ muội chúng ta cùng đi với người và Đường Thâm huynh.

- Lục Y Phụng và tỷ cũng có thể đi cùng mà.

Chu Uyển Thanh lắc đầu.

- Không đâu. Nhất định Phù Vân cung chủ không muốn Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng đi cùng với người và Đường Thâm huynh.

- Sao tỷ chắc như vậy?

- Tỷ có thể đoán ra mà, nếu tỷ đoán không lầm thì Phù Vân cung chủ đã yêu Đường Thâm huynh.

- Phù Vân cung chủ yêu Đường Thâm đại ca?

- Tỷ đoán như vậy, chỉ có tình yêu mới khiến Cung chủ Phù Vân cung lo lắng cho sự an nguy của Đường Thâm huynh.

- Tỷ cũng lo cho huynh ấy?

Sắc diện của Chu Uyển Thanh đỏ bừng.

- Muội cũng lo cho huynh ấy.

- Vậy thì...

Chu Uyển Thanh buông tiếng thở dài.

- Ba người chúng ta đều đặt chữ tình dành cho Đường Thâm, mà tình yêu thì không thể san sẻ được. Hỏi Phù Vân cung chủ làm sao có thể san sẻ tình yêu của mình cho người khác chứ?

Lục Y Phụng khẽ lắc đầu.

- Muội chấp nhận hy sinh tất cả để huynh ấy được bình an và hạnh phúc là muội mãn nguyện rồi, còn tỷ?

- Tỷ yêu Đường Thâm huynh, nhưng có lẽ tỷ không thể tranh giành tình yêu với Phù Vân cung chủ.

Nàng buông tiếng thở dài.

- Nếu phải chọn lựa thì Chu Uyển Thanh cũng sẽ chọn con đường mà muội đã chọn. Chỉ cần Đường Thâm huynh được bình an là tỷ cũng mãn nguyện rồi.

Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng nhìn nhau. Cả hai cùng cười gượng. Chu Uyển Thanh nhỏ nhẹ nói :

- Tỷ muội chúng ta phải chấp nhận số phận thôi.

- Tỷ buồn không?

- Còn muội có buồn không?

Lục Y Phụng gật đầu.

- Muội buồn lắm nhưng không có sự lựa chọn nào khác. Bởi chỉ có Phù Vân cung chủ là có thể giúp được thoát khỏi án Kỳ Tử Vong. Chỉ có Phù Vân cung chủ mới có thể cho huynh ấy cuộc sống bình an.

Chu Uyển Thanh khẽ gật đầu.

- Tỷ cũng buồn. Ai mà không buồn khi bị mất tình yêu của mình chứ. Tỷ đâu có ngờ tình yêu của tỷ và Đường Thâm huynh chỉ trong một thời gian ngắn mà đã thay đổi rồi. Người không thay đổi nhưng hoàn cảnh thay đổi, buộc phải thay đổi theo, tỷ cũng giống như muội, không có sự lựa chọn nào khác hơn là phải trao tình của mình cho người khác.

Nàng nói rồi cúi mặt nhìn xuống.

Lệ trào ra hai khóe mắt nàng, nhiều xuống trước mũi hài.

Lục Y Phụng nói :

- Tỷ tỷ... rồi chúng ta sẽ quên và huynh ấy cũng sẽ sớm quên tỷ muội chúng ta thôi.

Hai người ôm chặt lấy nhau. Cả hai cùng thổn thức bởi nghĩ đến thời khắc hai người phải chia tay Đường Thâm. Một cuộc chia tay mà chẳng bao giờ họ có thể hy vọng còn gặp lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Điều điều khiến ngư tinh

Đường Thâm bước vào gian đại sảnh trắng tinh. Đông Phương Tử Linh ngồi trên một tấm thảm nhung dày. Nàng vận bộ cánh trắng toát bằng lụa Hàn Châu khá mỏng đủ để ánh sáng từ bốn chân đèn có thể xuyên qua nó, tôn tạo những đường cong của cơ thể.

Mùi hương trầm phiến với mùi hương hoa tỏa ra xông vào khứu giác chàng.

Chẳng biết mùi hương đó hay vẻ đẹp của Tử Linh khiến Đường Thâm phải nao nao trong người.

Tử Linh mỉm cười nhìn chàng.

Đường Thâm khoác bộ mặt vừa nghiêm vừa trang trọng :

- Cung chủ cho mời Đường Thâm đến.

Tử Linh mỉm cười.

- Nếu ta không cho mời hẳn Đường Thâm cũng không bao giờ đến phải không? Đường Thâm sẽ né tránh bốn cung chứ gì?

Chàng lắc đầu.

- Đường Thâm không né tránh Cung chủ.

- Hãy bỏ đi hai tiếng Cung chủ. Hãy gọi ta là Tử Linh.

- Tử Linh. Không, phải gọi là Đông Phương Tử Linh mới đúng với quý danh của nàng.

- Từ Linh thích Đường Thắm gọi mình bằng tục danh.

Nàng ngoắt chàng.

- Đến đây.

Đường Thắm chấp tay sau lưng bước đến bên bàn. Chàng ngồi xuống thăm đối mặt với Đông Phương Từ Linh. Từ Linh chúc rượu ra hai chiếc chén bằng ngọc lưu ly. Nàng đặt tịnh rượu bằng lam ngọc xuống bàn rồi nhìn Đường Thắm mỉm cười.

- Mời Đường Thắm.

Chàng giả là nói :

- Cung kính không bằng phụng mạng.

Từ Linh phá lên cười dòn dã. Tròng tiếu ngạo của Từ Linh nghe tựa như ngọc lưu ly va vào nhau thật thánh thót. Nàng vừa cười vừa bung chén rượu nói :

- Đường Thắm khách sáo khiến cho Từ Linh không sao nhịn được cười đó. Có cần phải khách sáo như vậy không?

- Đường Thắm đâu có khách sáo. Mà chỉ muốn tạo ra một không khí chan hòa vui vẻ với Đông Phương Từ Linh thôi.

- Thế mà Từ Linh nghĩ Đường Thắm khách sáo đó.

- Thấy Từ Linh cười là Đường Thắm hoan hỉ rồi.

Chàng nói rồi dốc chén rượu uống cạn.

Từ Linh nhấp một ngụm nhỏ. Nàng đặt chén xuống bàn.

- Từ Linh cười. Đường Thắm hoan hỉ?

Chàng gật đầu.

- Tiếng cười của Từ Linh nghe rất hay và khiến cho mọi người nghe thư thái cả tâm hồn.

- Từ Linh sẽ cười mãi đó.

- Nếu vậy thì tốt quá. Nhưng cười cũng phải có lúc, chứ Từ Linh cười lung tung, e rằng sẽ bị người ta cho mình lạm dụng cười đó.

Chàng bung tịnh rượu thuốc ra chén của mình. Vừa chúc rượu Đường Thắm vừa nói :

- Rượu của Phù Vân cùng uống một chén sẽ muốn uống chén thứ hai. Khi đã uống chén thứ hai sẽ muốn uống chén thứ ba và sau đó không cưỡng được mà muốn uống. Uống đến khi say mềm ra mới thôi.

Chàng nhường mảy.

- Rượu này đúng là loại rượu hiếm có trên thế gian. Muốn tìm được hảo tửu như tịnh rượu đây chắc Đường Thắm phải lưu bước suốt đời ở chốn này.

- Nơi đây không thiếu rượu cho Đường Thắm.

Nàng lại bung chén rượu. Đường Thắm dốc chén rượu uống cạn, Từ Linh lại chỉ nhấp một ngụm nhỏ. Mặc dù mới chỉ uống hai ngụm nhỏ thôi mà đôi lông mày của nàng đã hây hây đỏ. Ông trời vốn đã ban cho Từ Linh một nhan sắc siêu phẩm xuất chúng, nay được men rượu tôn tạo thêm, nhan sắc của nàng đã đẹp nay còn đẹp hơn nữa. Trong khung cảnh thơ mộng và liêu trai này trước vẻ đẹp tuyệt mỹ của Từ Linh thì pho tượng cũng phải chảy ra với cảm giác nao nao trong lòng.

Đường Thắm đặt chén xuống bàn nhìn Từ Linh.

- Đông Phương Từ Linh đúng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong cảnh giới của những người đẹp nhất.

Nàng cười khẩy.

- Thế mà sắc đẹp của Từ Linh lại không sao làm rung động trái tim của Đường Thắm.

- Ai nói vậy.

- Nếu Đường Thắm rung động trước nhan sắc của Từ Linh thì đã tìm đến với Từ Linh rồi.

Chàng nhìn vào mắt Từ Linh.

- Đường Thắm trốn chạy khỏi nhan sắc đó là không biết rung động hay sao?

- Đúng.

Nàng nhướn mày.

- Sai.

Từ Linh nheo mày.

- Sai chỗ nào?

- Bởi Từ Linh quá đẹp nên Đường Thắm mới trốn chạy đó. Khi người ta đứng trước một giai nhân thì đã rung động rồi. Huống chi Từ Linh lại là giai nhân đẹp nhất trong tất cả những giai nhân. Sắc đẹp của Từ Linh càng khiến nam nhân rung động. Sự rung động đó sẽ kéo theo những ý niệm dung tục. Do đó Đường Thắm phải trốn chạy.

- Nam nhân đi tìm cái đẹp và sở hữu nó chứ không trốn chạy.

- Những kẻ muốn sở hữu đã không còn là mình.

Từ Linh lại phá lên cười. Trong khi nàng cười thì chàng lại chuốc rượu ra chén của mình và Từ Linh. Từ Linh sửa lại thế ngồi rồi nhìn vào mắt chàng. Tiếp nhận ánh mắt của Từ Linh, bất giác trái tim Đường Thắm chột đập loạn nhịp.

Chàng gượng cười rồi nói :

- Từ Linh muốn gì ở Đường Thắm?

- Sống tại đây trong khung cảnh liêu tra mơ mộng này, Đường Thắm thấy thế nào?

- Đường Thắm có thể nói câu này với Từ Linh. Lòng son có quý cỡ nào thì mình cũng vẫn là con chim nhốt trong lồng. Bầu trời bên ngoài tự do hơn trong chiếc lồng quý này. Cho dù ở đây là nơi tốt đẹp và nhiều người muốn chui vào chiếc lồng này.

- Từ Linh biết tâm trạng của Đường Thắm.

Nàng bung chén rượu.

Chàng cũng bung chén rượu. Hai người đối mặt nhìn nhau. Từ Linh trang trọng nói :

- Từ Linh muốn Đường Thắm chân thành trong cuộc đời này.

- Đường Thắm sẽ chân thành với Đông Phương Từ Linh. Mời Từ Linh.

Chàng dốc chén uống cạn. Lần này Từ Linh cũng uống cạn chén rượu.

Nàng đặt chén xuống bàn rồi nói :

- Hãy cho Đông Phương Từ Linh biết quyết định của Đường Thắm.

Chàng buông tiếng thở dài.

- Được... Đường Thắm không thể tiếp nhận đề nghị của Đông Phương Từ Linh rồi bỏ vô lâm giang hồ Trung Nguyên tìm lạc thú cho riêng mình.

Từ Linh buông tiếng thở dài nhìn chàng.

- Đó là quyết định cuối cùng của Đường Thắm.

Chàng gật đầu.

- Đường Thắm biết quyết định đó có thể đặt mình vào chỗ chết, nhưng đã chân thành thì phải nói thật những gì mình đang nghĩ. Đường Thắm không thể ngoa ngôn hay bội ngôn với Đông Phương Từ Linh.

- Tại sao?

- Đường Thắm ngưỡng mộ Đông Phương Từ Linh. Trên thế gian này có bao nhiêu nữ tử trở thành anh thư quần hùng chứ. Cuộc đời của Đường Thắm chỉ thấy có một mình Đông Phương Từ Linh làm được chuyện đó.

- Nghe câu nói này, Từ Linh có thể ngẩng cao đầu. Đường Thắm có biết vì sao Đông Phương Từ Linh trở thành anh thư loạn quần hùng không?

- Vì sao?

- Từ Linh đã từng là người bị võ lâm hắt hủi và truy sát đến tận giới hạn cuối cùng của cái chết. Từ Linh đã vượt qua giới hạn đó để rồi trở thành Phù Vân cung chủ.

- Cái gì đã khiến cả võ lâm truy sát Từ Linh.

- Càn Khôn kiếm khí.

- Cuối cùng Càn Khôn kiếm khí đã quay về với chủ nhân của nó.

- Cũng như Đường Thâm, mũi tên đã buông ra khỏi cánh cung thì không thể bắt lại được. Nó phải đi đến cái đích cuối cùng.

- Vậy cái đích cuối cùng của Từ Linh là gì?

- Từ Linh không có đích đến.

- Còn một người nữa sau lưng Từ Linh.

Nàng lắc đầu.

- Không nói đến chuyện đó nữa. Đường Thâm chỉ nên biết Từ Linh đã đau khổ rất nhiều mới có được ngày hôm nay. Và Từ Linh muốn từ bỏ tất cả những gì mình đang có để đi cùng với Đường Thâm. Có lẽ đó là cái đích đến của Từ Linh.

Đường Thâm buông tiếng thở dài nhưng gượng cười.

- Rất tiếc Đường Thâm không đi cùng với Từ Linh được.

- Từ Linh biết Đường Thâm sẽ nói điều này.

Nàng gượng cười rồi nói tiếp.

- Từ Linh không ép Đường Thâm. Khi người ta đã quyết định rồi có ép cũng không được. Hãy để cho sự tự nguyện chan hòa thì tốt hơn.

- Câu nói này của Từ Linh, Đường Thâm sẽ ghi tạc trong tâm mình. Đường Thâm sẽ rời khỏi đây cho dù biết sẽ gặp rất nhiều bất trắc hiểm họa đến với mình.

- Vì đó là ý muốn và quyết định của Đường Thâm. Khi Đường Thâm đã quyết định rồi thì không ai ngăn cản được.

Nàng bưng chén rượu.

- Uống đi. Hôm nay Từ Linh và Đường Thâm sẽ uống cho thật say.

- Uống thật say.

Hai người uống cạn vò rượu ba cân. Sắc diện Đông Phương Từ Linh đỏ bừng. Dưới ánh sáng của bốn ngọn chân đèn, nàng như đóa phù dung đang khoe sắc tuyệt đẹp.

Từ Linh đứng lên nhìn Đường Thâm nói :

- Đường Thâm... chàng còn nhớ giao ước hôm nào giữa Từ Linh với chàng chứ?

- Giao ước đó sẽ thiết thòi cho Từ Linh.

- Từ Linh chấp nhận bằng chính trái tim và khối óc của mình.

Nàng nói rồi quay lưng lại chàng.

Hai cánh môi Đường Thâm mím lại, khi Từ Linh tự lột bỏ tất cả những mảnh lụa mỏng trên người mình. Thề pháp với những đường cong tuyệt mỹ và cân đối lồ lộ phơi ra trước ánh sáng của bốn ngọn chân đèn. Trái tim Đường Thâm gần như đập loạn xạ trước vẻ đẹp tuyệt tác đó. Không chỉ trái tim mà hơi thở chàng cũng muốn ngưng đọng trước thể pháp của nàng.

Mặc dù Từ Linh vẫn quay lưng về phía chàng nhưng chỉ với vóc dáng ngà ngọc nhìn từ phía sau cũng đủ chứng minh cho Đường Thâm biết nàng là hiện thân của cái đẹp hoàn mỹ nhất trên cõi đời này. Sự hoàn mỹ của cái đẹp mà ông tạo đã dày công vun đắp ban phát cho nàng.

Chỉ có vẻ đẹp hoàn mỹ như thế này mà Từ Linh khiến cả bảy vị Chương môn đại phái vui thân ngoài Từ Vong đảo. Chỉ có nàng mới buộc hai kẻ xuất gia tìm đường giải thoát là Pháp Hành và Thiếu Phong phải tự hỏi mình: “Tình là gì, yêu là gì”?

Từ Linh nhỏ nhẹ nói :

- Sắc đẹp của Từ Linh là tàn kiếm giết người đó.
- Chỉ có sắc đẹp của Từ Linh mới khiến người ta phải hỏi tình là gì?
- Từ Linh không muốn Đường Thắm chạy trốn sắc đẹp tàn kiếm của Từ Linh.

Nàng nói dứt lời liền quay lại đối mặt với Đường Thắm. Tất cả một tòa Vu Sơn tuyệt mỹ, không một bút mực nào có thể tả được. Không họa nhân nào có thể vẽ lại được. Thế pháp của nàng là sự huyền ảo mà tạo hóa đã gán vào.

Trái tim Đường Thắm gần như loạn nhịp hẳn và hơi thở bỗng chốc trở nên nặng nề vì đã tận mục sở thị tòa Vu Sơn huyền hoặc và liễu trai kia. Cổ họng chàng như có khối than hồng chặn ngang, không cho thở chứ đừng nói là thốt được thành lời. Hai người đối nhãn nhìn nhau. Nàng điểm nụ cười mỉm rồi bất ngờ sà vào lòng Đường Thắm. Đôi ngọc thủ của Từ Linh quấn lấy cổ chàng.

Hơi thở nàng nóng hổi lên pha trộn với mùi da thịt ngọt ngào phả vào khướu giác chàng.

Đường Thắm như thể bị cứng ra trước những gì có trong tay mình.

Từ Linh thỏ thẻ nói :

- Từ Linh đã nghe được trái tim thổn thức của chàng. Đừng trốn chạy thực tại mà hãy tiếp nhận lấy nó bằng tất cả sự chân thành, rồi sau này chàng có bị án Từ Vong kỷ thì Từ Linh vẫn có chàng trong cuộc đời.

Giọng nói của nàng thật ngọt ngào chẳng khác nào một khúc nhạc tình khích lệ Đường Thắm. Cùng với lời nói đó, đôi ngọc thủ của Từ Linh từ từ kéo chàng xuống.

Hơi thở ấm nóng cùng mùi hương pha trộn trong đó hướng thẳng vào mặt Đường Thắm. Làn hơi thở của Từ Linh nhanh chóng thấm sâu vào tận cùng mọi ngóc ngách trong nội thể Đường Thắm. Chúng kết tạo thành thứ cảm xúc huyền hoặc kỳ diệu. Một cảm xúc mà chàng không bao giờ tìm lại được trong cuộc đời mình.

Đôi môi Đường Thắm dán lấy hai cánh môi hé mở sẵn của Từ Linh.

Hai người quên bồng đi thực tại và những chuyện phù phiếm trên đời để dồn tâm tư và sự xúc cảm của mình vào nụ hôn đó.

Đường Thắm bị rút ngay vào vòng xoáy tình mà Từ Linh đã tạo ra để rồi cùng với nó ngụp lặn trong vùng hoan lạc. Tiếng thì thầm ái ân không còn thốt thành lời nữa, có chăng chỉ là những lời nói biểu cảm tâm tư của nàng.

Từ Linh vừa ôm chặt lấy Đường Thắm vừa nói :

- Từ Linh yêu chàng. Yêu chàng nhiều lắm. Chàng sẽ là của Từ Linh.

Tất cả những tâm niệm tồn tại trong tâm thức nàng và chàng đều bị cảm xúc tình cuốn phăng đi. Chỉ còn một giai điệu duy nhất tồn tại trong hai người đó là khúc tình cháy bỏng, lãng mạn và liễu trai. Tất cả đều đổ ào ào ra khi sóng tình nhận chìm lấy hai người.

Rồi Phù Vân cung mà Đường Thắm vẫn còn đượm những cảm xúc xuân tình mà Từ Linh đã ban cho chàng. Những dấu ấn tình còn lắng đọng trong từng ngóc ngách cơ thể lẫn tâm thức của chàng.

Buông tiếng thở dài, Đường Thắm nghĩ thầm: “Ta đúng hay sai?”.

Chàng cắn răng trên vào môi dưới. Làm sao chàng có thể quên những khúc tình đã trải qua giữa chàng với Từ Linh. Một khúc tình quá ư ngọt ngào không một nam nhân nào có thể quên được khi đã tiếp nhận nó.

Đường Thắm có là một gia sư đạo mạo cũng là con người bằng xương bằng thịt. Mà con người bằng xương bằng thịt thì ai lại không có cảm xúc của riêng mình. Huống chi những cảm xúc mà Từ Linh để lại trong chàng quá lớn, quá sâu đậm. Nàng để lại những dấu ấn tình trong chàng mà không đòi hỏi bất cứ thứ gì của Đường Thắm.

Đường Thắm nhủ thầm: “Từ Linh cần gì ở mình mà phải làm vậy. Giờ đây Đường Thắm chỉ là một kẻ vô dụng hoàn toàn. Một kẻ vô tích sự như mình, thế mà Từ Linh lại dâng tất cả cho mình”.

Càng suy nghĩ, chàng cảm nhận mình đã có được tình yêu, và tình yêu đó khiến chàng hệt hăng khi nghĩ Thất đại chương môn và Thiên Thiên.

Đường Thắm dừng bước trước ngôi mộ xá. Chàng nghĩ thầm: “Phải chăng nàng cũng muốn mình giống như những người đó. Những con người tự đánh mất bản thân mình vì chữ tình”.

Đường Thắm lắc đầu xua đi ý niệm đó. “Không... Từ Linh không muốn ta giống như họ. Họ còn là những đại cao thủ trong võ lâm, còn Đường Thắm đã là kẻ vô dụng. Từ Linh còn muốn đi theo với ta rồi bỏ giang hồ. Đây có thật là tình yêu của mình không?”.

Đường Thâm lắc đầu.

Chàng buột miệng nói :

- Đường Thâm biết Đông Phương Tử Linh, nhưng chỉ biết thôi chứ không hiểu nàng. Ngay cả lúc này đây ta cũng không biết, không hiểu nàng có thật sự có tình yêu hay không? Phải chăng ở Đông Phương Tử Linh là một câu hỏi bí hiểm mà chẳng có lời giải đáp về nàng.

Đường Thâm tiếp tục rảo bước, cuối cùng thì dừng lại trước ngôi mộ xá.

Chàng gõ cửa mộ xá.

Cửa mộ xá hé mở. Khuôn mặt của Hành Tẩu Định Tĩnh nhô ra. Lão tròn mắt nhìn chàng.

- Y... Cuối cùng thì Đường lão đệ cũng đã về rồi.

Đường Thâm gượng cười nói :

- Mọi người hẳn đã lo lắng cho Đường Thâm.

- Ngoài lão đệ ra thì còn ai lo nữa.

Lão vừa nói vừa mở rộng cửa. Đường Thâm bước vào. Chàng nhìn Uyển Thanh và Y Phụng gượng điểm nụ cười.

Uyển Thanh và Y Phụng cũng gượng cười. Y Phụng nghẹn ngào nói :

- Đường huynh... muội lo cho huynh.

Nàng nói được bấy nhiêu thì lệ trào ra khóe mắt.

Uyển Thanh nói :

- Uyển Thanh những tưởng đâu không còn gặp được Đường Thâm huynh nữa chứ.

- Huynh sao bỏ được mọi người.

Chàng gượng cười.

Hành Tẩu Định Tĩnh vuốt cằm nói :

- Lão huynh biết Đường Thâm lão đệ không bao giờ bỏ mọi người. Ai không biết tính tình của Đường Thâm chứ lão huynh thì biết mà.

Quốc Túy nhưng mảy nhìn chàng.

- Bỏ thiếu gia tưởng nguoi chết rồi chứ.

- Nếu Đường Thâm không may mắn thì chưa chắc đã quay về với mọi người đâu.

Chàng bước đến trước mặt Quốc Túy.

- Đường Thâm có tin vui cho Hoàng thiếu gia huynh.

Đôi mắt Quốc Túy sáng hẳn lên.

- Phải chăng Đường Thâm đã tìm được thuốc giải biến ta trở lại bình thường chứ không phải là con gà trống thiên bất đắc dĩ nữa.

Y chớp lấy hai bờ vai chàng.

- Đường Thâm, nếu đúng như vậy nguoi là huynh đệ tốt với ta. Là bằng hữu tri âm tri kỷ của Hoàng thiếu gia. Ta sẽ tề trời bá đại đồng sinh tử với nguoi.

Hành Tẩu Định Tĩnh nheo mảy.

Lão hừ nhát rồi nói :

- Nguoi tưởng là Hoàng thiếu gia rồi ai cũng muốn làm bằng hữu tri kỷ đồng sinh đồng tử với nguoi sao? Hừ... chỉ có những người như bỏ đầu Dương Triều Mục mới theo chân nguoi và vịn vai áo thôi.

Quốc Túy nhăn mặt.

- Lão đừng có nói vậy. Lúc nào ta cũng nghĩ đến Đường Thâm.

Y nói rồi chìa tay về phía chàng.

- Thuốc giải của ta đâu... Ngươi trao ngay cho ta đi. Thời gian vừa qua Hoàng Quốc Túy đã bị dày vò trong chín tầng địa ngục. Bấy nhiêu đó đủ rồi.

Đường Thâm mỉm cười.

- Thuốc giải thì không có, nhưng Đường Thâm có thể chế thuốc giải cho huynh.

Bộ mặt núc na núc ních của Quốc Túy chảy xệ xuống trông thật nực cười.

Y như con mèo tiu nghỉu nhìn chàng.

- Nói vậy cũng chưa có thuốc giải cho Hoàng thiếu gia sao? Và ta lại chấp nhận chịu đựng.

Đường Thâm lắc đầu.

- Huynh không phải chịu đựng cực hình làm con gà trống thiên bất đắc dĩ lâu đâu.

- Vậy ngươi điều chế thuốc giải cho ta ngay bây giờ à?

- Chỉ cần Hoàng thiếu gia nghe lời thì Đường Thâm sẽ có thuốc giải cho huynh ngay.

Quốc Túy gật đầu :

- Ta nghe... ta sẽ nghe Đường Thâm như một đứa bé lên ba nghe lời ông tổ của mình.

Đường Thâm lắc đầu.

- Đệ không dám bắt buộc Hoàng huynh xem mình như ông tổ đâu. Chỉ cần mỗi ngày huynh uống ba chén nước, ngồi trước tấm gương đồng và tự nhủ với bản thân mình. Phải làm điều gì đó tốt, thì tự khắc sau ba con trăng tự khắc sẽ công hiệu ngay.

Quốc Túy nheo mày.

- Chỉ như vậy thôi ư? Thuốc giải kỳ lạ vậy?

- Chỉ cần tịnh tâm là thuốc giải tốt nhất trị độc Đoạn Trường đơn trong nội thể huynh. Đường Thâm đã gặp Từ nhân kim diện rồi. Và chính Từ nhân kim diện chỉ cho Đường Thâm thuốc giải này. Hay nhất là Hoàng thiếu gia đến một ngôi cổ tự nào đó chay tâm tịnh thân tốt hơn.

Quốc Túy vuốt cằm, gật đầu.

- Ngươi nói có lý. Bỏn thiếu gia sẽ quay lại Giang Tô tìm chỗ tịnh. Khi nào trở lại bình thường ta cũng lại là Hoàng thiếu gia có khác gì đâu?

Y nhìn Đường Thâm

- Quốc Túy ta nói đúng chứ?

Đường Thâm mỉm cười, gật đầu.

- Huynh nói rất đúng.

- Vậy Hoàng thiếu gia cáo từ đây.

Y dậm bước nhưng rồi sực nghĩ ra điều gì đó mà dừng bước lại.

- Mà không được.

- Huynh muốn gì nữa.

- Bỏn thiếu gia và mọi người đã có thời gian bên nhau rồi. Ta biết lúc này mọi người đang gặp nhiều bất trắc bởi bọn Từ Vong Sứ gì đó. Nếu ta bỏ đi thì chắc chắn sẽ bị mọi người coi là kẻ tham sống sợ chết, bất đạo bất tình. Thế thì không hay lắm.

Y nghiêm mặt.

- Hay là ta ở lại cùng mọi người. Nếu có đi thì tất cả cùng về Giang Tô. Tại Giang Tô thế lực của lão nhân gia, ta nghĩ bọn Từ Vong Sứ kia chẳng dám làm gì đâu.

Hành Tẩu Định Tịnh tròn mắt nhìn sững Hoàng Quốc Túy. Thấy lão nhìn mình với ánh mắt đó, Hoàng Quốc Túy liền hỏi :

- Bỏn thiếu gia nói không đúng sao? Lão nhìn ra dữ vậy.

Hành Tẩu Định Tịnh nhăn mặt, vò đầu rồi vuốt cằm.

- Lão hũ cứ nghĩ mình nghe nhầm đó.

- Ta nói rõ như vậy mà lão nghe không được à?

- Lão hũ nghe nhầm bởi không tin vào thánh nhĩ của mình thì đúng hơn. Chẳng lẽ đã có sự thay đổi trong Hoàng Quốc Túy thiếu gia.

- Lão nói ta thay đổi mà là thay đổi cái gì?

- Có nói ra người cũng không hiểu người thay đổi gì nhưng chắc chắn người đã có sự thay đổi.

Đường Thắm gượng cười rồi nói :

- Hai người đừng đôi co nữa. Đường Thắm đã có ý này.

- Đề có ý gì?

Chàng nghiêm giọng nói :

- Chắc phải cần đến Hoàng thiếu gia rồi. Lúc này Đường Thắm đang bị án Kỳ Tử Vong, không biết lúc nào Tử Vong Sứ sẽ đến thực hiện án Kỳ Tử Vong đó, lại thêm mất cả nội lực. Đường Thắm sẽ tìm cách khôi phục lại công lực, nhưng tất cả mọi người nhất thời hãy tránh xa Đường Thắm để tránh kiếp họa. Mọi người sẽ cùng Hoàng Quốc Túy thiếu gia quay về Giang Tô. Nếu như Đường Thắm có cơ hội sẽ tìm đến Giang Tô gặp mọi người.

Uyển Thanh và Y Phụng nhìn nhau.

Y Phụng buông tiếng thở dài nói :

- Đường Thắm đại ca... Muội có ý này.

- Muội có ý gì?

- Y Phụng, Uyển Thanh và Hành Tẩu Định Tịnh sẽ cùng đi với Quốc Túy thiếu gia về Giang Tô. Còn đại ca sẽ...

Nàng chưa kịp nói hết câu thì có những tiếng động kỳ lạ bên ngoài mộc xá.

Hành Tẩu Định Tịnh mở cửa mộc xá. Lão đứng trơ như bị trời trồng. Bởi ngoài cửa mộc xá là trên mười gã Tử Vong Sứ vận huyết y đỏ rực, mặt đeo kim diện.

Hành Tẩu Định Tịnh buột miệng nói :

- Thế này là thế nào?

Mười gã Tử Vong Sứ xếp thành hình cánh cung vây lấy ngôi mộc xá.

Còn một người vận thụng y đen kịt như con quạ đen, mặt cũng đen đứng giữa hai hàng Tử Vong Sứ.

Đường Thắm buông tiếng thở dài.

- Không hay rồi.

Hành Tẩu Định Tịnh vội thối lại hai bộ.

Đường Thắm bước ra cửa. Chàng nhìn về phía gã vận hắc y áo choàng đeo kim diện. Đôi mắt lạnh lùng của gã đập vào mắt chàng. Đường Thắm nhận ra ngay ánh mắt lạnh lùng, vô cảm của Mạnh Kiếm Tùng.

Chàng ôm quyền :

- Mạnh Kiếm Tùng huynh.

Mạnh Kiếm Tùng chấp một tay sau lưng nhìn Đường Thắm.

- Ngươi biết vì sao Mạnh mỗ đến đây rồi chứ?

- Thực hiện án Kỳ Tử Vong với Đường Thâm.

- Không sai. Không chỉ người nhận án tử Kỳ Tử Vong mà tất cả những kẻ cùng hội cùng thuyền với Đường Thâm cũng đều phải nhận án Kỳ Tử Vong.

Lời dứt thì Kiếm Tùng vung tay một cái. Ngọn Tử Vong kỳ với sắc vàng kim ghim ngay xuống trước cửa gian mộc xá. Nhìn ngọn tiểu kỳ ứng sắc vàng mà Đường Thâm gáy lạnh nhói nhói.

Chàng miễn cưỡng nói :

- Mạch huynh có cần phải thực hiện án Kỳ Tử Vong với mọi người không? Án Kỳ Tử Vong chỉ dành cho Đường Thâm thôi mà.

- Án Kỳ Tử Vong dành cho Đường Thâm và những bằng hữu của Đường Thâm.

- Người tự kết thúc mình bằng một cái chết, hay muốn bốn sứ thực hiện án kỳ.

- Đường Thâm không có sự lựa chọn nào khác sao?

- Người có thể chọn cho mình một cái chết đến với mình.

- Đường Thâm chỉ thành khẩn xin huynh rút lại án kỳ với những bằng hữu của tại hạ.

- Điều khẩn khoản cầu xin của người sẽ được trình tấu lên chủ nhân.

Hành Tẩu Định Tịnh nhìn Đường Thâm. Lão miễn cưỡng nói :

- Đường lão đệ... Nếu phải chết thì tất cả cùng chết.

Quốc Túy mở to mắt hết cỡ.

- Không... Bốn thiếu gia hồng muốn chết đâu. Nếu ta chết thì đâu còn ai nối nghiệp Hoàng gia chứ. Cơ nghiệp to tát của Hoàng gia đâu còn người nếu như Quốc Túy chết chứ.

Y khoát tay :

- Quốc Túy không muốn đâu... Ai chết thì chết, riêng ta sống là được rồi.

Hành Tẩu nheo mày.

- Người...

Đường Thâm khoát tay.

Chàng nhìn lại Mạnh Kiếm Tùng.

- Kiếm Tùng huynh... Những người đang ở đây chẳng có ai là bằng hữu của Đường Thâm cả. Án Kỳ Tử Vong không dành cho họ chứ.

- Đừng nói nhiều. Mạnh mẽ thực thi án kỳ hay người tự thi hành án kỳ.

Đường Thâm nghe giọng nói băng giá lạnh lùng của Mạnh Kiếm Tùng tự biết mình chẳng còn dùng lời nói nào khả dĩ để y thay đổi được ý định trong đầu y.

Đường Thâm nhật nhéo nói :

- Đường Thâm tự nhận thực thi án kỳ.

- Tốt.

Nói rồi Mạnh Kiếm Tùng rút ngọn trùy thủ giắt dưới ống giày. Y quăng ngọn trùy thủ về phía Đường Thâm. Ngọn trùy thủ ghim ngay trước mũi giày chàng.

Hành Tẩu Định Tịnh thở hắt ra một tiếng rồi nói :

- Lão huynh liều chết...

Lão toan động thủ nhưng Đường Thâm đã kịp giữ lại.

- Đừng..

- Lão huynh không thể.

Đường Thâm trừng mắt nhìn Hành Tẩu Định Tĩnh.

- Lão huynh im đi.

Giọng nói khe khắt và lạnh lùng của chàng khiến Hành Tẩu Định Tĩnh dờ mắt ra.

Y Phụng bước đến bên chàng.

- Đại ca...

Đường Thâm nhìn Y Phụng.

- Không một ai được vọng động.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Huynh biết sớm muộn gì chuyện này cũng sẽ đến. Một mình Đường Thâm đối án Kỳ Tử Vong được rồi. Ta không muốn bất cứ người nào phải chết oan uổng. Đừng để án Kỳ Tử Vong đặt lưỡi hái tử thần lên đầu mọi người.

Chàng cúi xuống nhặt lấy ngọn trủy thủ.

Uyển Thanh và Y Phụng lộ vẻ khản trương. Uyển Thanh nói :

- Huynh không thể...

Đường Thâm chau mày nhìn nàng.

- Tiểu thư hãy quay về với thân phận của mình.

Ánh mắt lạnh lùng và khe khắt của chàng khiến Uyển Thanh không thể nào nói hết lời được.

Đường Thâm nhìn Mạnh Kiếm Tùng.

Chàng rút một luồng chân khí căng phòng lồng ngực rồi đánh giọng nói :

- Công của Đường Thâm đủ lớn để đòi lấy những mạng người đang có mặt ở đây chứ?

- Mạnh mẽ sẽ trình tấu với chủ nhân.

- Hy vọng Mạnh huynh sẽ giữ lời. Đường Thâm tin vào Mạnh huynh.

Đường Thâm nhìn lại mọi người rồi mỉm cười nói :

- Không ai thoát được án Kỳ Tử Vong nếu như nó chưa bị tiêu hủy.

Chàng nói rồi trở ngược ngọn trủy thủ.

Hành Tẩu Định Tĩnh há hốc miệng.

Uyển Thanh và Y Phụng bật thét lớn :

- Không... không thể như vậy được.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sát kiếm trùng trùng

Cái chết sẽ đến với Đường Thâm, đó là điều chắc chắn. Còn ai trên thế gian này có thể thay đổi được tình huống này. Chẳng còn ai khác, tất cả như một định mệnh dành cho chàng. Một định mệnh mà Đường Thâm chẳng bao giờ nghĩ tới, đúng hơn chẳng bao giờ ngờ tới, nhưng đã là định mệnh thì nó phải

đến với chàng, bởi chẳng có người nào thay đổi được định mệnh ngoại trừ chính người trong cuộc thay đổi nó.

Vậy ai là người thay đổi định số này. Phải chăng chỉ có chủ nhân Tử Vong kỳ mới thay đổi được. Điều đó hiển nhiên rồi, chỉ có người tạo ra án Tử Vong kỳ mới thay đổi được số phận chết chóc của Đường Thâm. Nhưng chẳng lẽ người ban án Kỳ Tử Vong cho chàng lại thay đổi được định số chết chóc của chàng sao? Điều đó chẳng thể nào xảy ra được. Chờ đợi sự thay đổi nơi chủ nhân Tử Vong kỳ thì chẳng khác nào chấp nhận định số đã gán cho Đường Thâm.

Chẳng có một sự thay đổi nào cả, ngoại trừ...

Lưỡi hái thần chết đã đặt vào số phận của Đường Thâm thì một kỳ biến xảy ra mà ngay cả người trong cuộc cũng hoàn toàn bất ngờ. Một vầng trăng lưỡi liềm được kết tạo bằng tụ khí cắt một đường vòng cung lướt qua những gã Tử Vong Sứ, cùng với vầng trăng đó là đạo chi khí đâm vào ngọn trủy thủ trên tay chàng, đánh bật nó rơi xuống đất.

Sự kiện kia xảy ra cùng lúc với sự xuất hiện của xám y nhân. Đã tụ khí vầng trăng lưỡi liềm cắt một đường vòng cung, và những gã Tử Vong Sứ đeo kim diện đều đổ gục xuống, chỉ còn lại mỗi một mình Mạch Kiếm Tùng.

Trong bộ lột xám y nhân, Đông Phương Tử Linh tiếp tục đẩy về phía Mạch Kiếm Tùng hai chiếc hỏa pháo.

“Àm... âm...”

Hai chiếc hỏa pháo phát nổ tạo ra một bức tường đen kịt che chắn giữa nàng với Mạch Kiếm Tùng.

Nhìn lại Đường Thâm và mọi người, Đông Phương Tử Linh gắt giọng nói :

- Chạy đến ghềnh Thạch Lâu.

Đường Thâm bối rối và lưỡng lự.

- Tử Linh.

Đông Phương Tử Linh khoát tay :

- Đừng nói nhiều, chúng ta không có thời gian đâu.

- Đừng nói nữa, lúc này không phải lúc đàm đạo với nhau. Hãy đến ghềnh Thạch Lâu. Bạch Cúc đang chờ ở đó. Không có thời gian nhiều cho Đường Thâm và mọi người đâu.

- Còn nàng?

- Tử Linh sẽ đến sau. Không cần phải quan tâm đến Tử Linh.

Hành Tẩu Định Tịnh vốn vã nói :

- Phù Vân cùng chủ nói đúng. Chúng ta nên đi thôi.

Lão vừa nói vừa thộp lấy hồ khẩu Đường Thâm và Uyển Thanh cùng với Y Phụng và Quốc Túy bỏ chạy.

Đường Thâm miễn cưỡng nói :

- Đường Thâm chờ Tử Linh.

Mọi người chạy đến ghềnh Tử Linh. Quả nhiên đúng như Tử Linh nói, tại ghềnh Thạch Lâu đã có sẵn một chiếc lâu thuyền chờ họ. Bạch Cúc đón Đường Thâm và mọi người ngay tại ghềnh Thạch Lâu.

Đường Thâm nhìn nàng.

- Bạch Cúc cô nương.

Y Phụng nhận ra Bạch Cúc.

- Không ngờ lại gặp tỷ tỷ... tỷ tỷ lại là ân nhân cứu mạng mọi người.

Bạch Cúc mỉm cười.

- Mọi người mau chóng lên thuyền đi.

Chờ cho tất cả lên thuyền. Bạch Cúc mới hạ lệnh cho những cung nữ giương buồm ra khơi.

Đường Thảm chau mày, bối rối hỏi nàng :

- Bạch Cúc cô nương... còn Đông Phương Tử Linh?

Bạch Cúc từ tốn đáp lời chàng :

- Cung chủ có lệnh cho Bạch Cúc, khi mọi người đến đây thì cứ giương buồm ra khơi, rồi người sẽ tự tìm đến sau.
- Tại hạ lo cho Tử Linh cung chủ.
- Cung chủ biết cách đối phó không sao đâu.

Đường Thảm buông tiếng thở dài, đôi mắt nhìn về phía ngôi mộ xa. Chàng lắc đầu: “Đông Phương Tử Linh có phải là đối thủ của Mạch Kiếm Tùng không? Lúc này y đã luyện được kiếm khí Càn Khôn rồi”.

Ý niệm đó chàng buông tiếng thở dài nữa. Nghe tiếng thở dài của Đường Thảm, Bạch Cúc hỏi :

- Đường Thảm công tử lo lắng cho Cung chủ.
- Sao tại hạ không lo cho được khi một mình Cung chủ ở lại đối phó với Mạch Kiếm Tùng và bọn Tử Vong Sứ.

Bạch Cúc nhìn chàng mỉm cười.

- Võ công của Cung chủ cao siêu, không ai có thể làm hại được Cung chủ đâu.

Hành Tẩu bước đến bên Bạch Cúc.

- Cô nương... chúng ta sẽ đi đâu?
- Theo lệnh của Cung chủ cứ xuôi theo dòng Trường Giang. Cung chủ sẽ tự tìm đến với chúng ta. Khi Cung chủ đến sẽ biết chúng ta đi đâu.
- Hành Tẩu Định Tĩnh nhìn qua Đường Thảm.

Lão nhận ra vẻ mặt trang trọng của chàng.

Lão vuốt cằm rồi nói :

- Lão đệ đừng quá lo lắng, lão huynh nhận thấy võ công của Cung chủ không tầm thường chút nào. Khó có ai ngăn cản được Cung chủ Phù Vân cung.
- Nhưng Đường Thảm cảm thấy bất an trong lòng.

Bạch Cúc nói :

- Công tử... Trong khoang Cung chủ đã bày sẵn đại yến để thiết đãi mọi người.

Chàng nhìn sang Bạch Cúc gượng cười nói :

- Khi nào Cung chủ quay về tại hạ sẽ dùng đại yến cùng người. Lúc này tại hạ đâu còn tâm để thưởng lãm hảo tửu.

Hành Tẩu Định Tĩnh nhìn chàng.

- Nhất định Cung chủ sẽ quay về mà.

Hoàng Quốc Túy bước đến bên mọi người. Y ôm quyền thủ lễ với Bạch Cúc rồi nói :

- Tại hạ là Hoàng Quốc Túy, thiếu gia của Hoàng Nghiêm tuần phủ. Tại hạ vô cùng cảm kích cô nương đã cho đại cao thủ đến cứu tại hạ.

Bạch Cúc nhìn Quốc Túy.

Y vuốt gò má nức ních nhìn nàng, giả là cười rồi nói :

- Cô nương cứ dong thuyền thẳng đến Giang Nam. Về đến Giang Nam là về đến lãnh địa của bọn thiếu gia, chẳng một ai dám quấy nhiễu nữa đâu.
- Bạch Cúc không thể nghe theo lệnh của công tử.
- Hầy... bọn thiếu gia đâu có ra lệnh cho cô nương. Mà chỉ muốn đưa mọi người về lãnh địa của mình để giúp đỡ thôi.

Đường Thảm nói :

- Huynh có ý như thế rất tốt, nhưng huynh không hiểu lắm về Tử vong.

Đường Thâm nói rồi bước ra trước mũi lâu thuyền. Trong bụng chàng ví như có lửa đốt với nỗi bất an trùng trùng điệp điệp khóa lấp tất cả tâm tư.

Uyển Thanh bước đến bên chàng. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Huynh đang lo lắng cho Phù Vân cung chủ.

Đường Thâm buông tiếng thở dài nhìn sang nàng.

- Uyển Thanh... Đường Thâm có phải là kẻ vô dụng không?

- Sao huynh lại nói vậy?

- Bởi vì ta có cảm giác tất cả đều vượt ra ngoài tầm tay mình. Ta chẳng làm được gì cả.

- Huynh lo lắng cho Phù Vân cung chủ mà nghĩ vậy.

- Không, đó là sự thật. Ta là kẻ vô dụng, chẳng làm được gì cả. Thậm chí ai ở bên cạnh ta cũng đều gặp tai họa diệt thân.

Uyển Thanh lắc đầu.

- Uyển Thanh không nghĩ như vậy.

- Lúc này đây ta còn làm được gì ngoài mỗi chuyện cứu lấy bản thân mình mà bỏ chạy. Ta biết làm gì hơn nữa chứ?

- Hoàn cảnh buộc huynh mà.

- Hoàn cảnh!

Chàng gượng cười.

- Hoàn cảnh. Ta ghét hai tiếng đó. Với ta không có hoàn cảnh gì cả mà ta là kẻ vô dụng mà thôi. Chỉ có kẻ vô dụng và ham sống sợ chết mới có hành động như vậy, mới vì bản thân mình mà bỏ rơi một tri nhân.

Chàng lắc đầu.

- Như vậy Đường Thâm có đáng làm người không?

- Huynh đừng tự giày vò mình mà.

Đường Thâm nhìn vào mắt nàng.

- Uyển Thanh hãy để cho ta yên. Ta muốn đứng đây một mình, chiêm nghiệm lại bản thân mình.

- Huynh đừng quá ưu tư về những gì đã xảy ra mà.

Đường Thâm đánh mặt lại.

- Nàng để ta đứng đây một mình. Tránh xa Đường Thâm ra.

Uyển Thanh cắn răng trên vào môi dưới. Nàng nhìn Đường Thâm.

- Uyển Thanh lo cho huynh.

- Ta biết... Mọi người lo cho ta nhưng ta chẳng lo gì được cho mọi người. Ngoại trừ những phiền toái ta mang đến cho mọi người.

- Huynh...

Đường Thâm nhìn vào mắt nàng.

- Hãy vào trong khoang thuyền đi.

Uyển Thanh từ từ thối bộ, rồi mới quay bước đi. Đường Thâm dõi mắt về phía trước. Chàng chiêm nghiệm lại những điều đã xảy ra mà tự giày vò mình.

Trở lại với Đông Phương Tử Linh.

Khi mọi người rời khỏi mộc xá rồi cũng là lúc màn khí độc đen kịt tàn mạt. Mạch Kiếm Tùng trừng mắt nhìn nàng.

Kiếm Tùng nói :

- Kiếm Tùng thực thi án Tử Kỳ Vong với Đường Thâm, vậy sao tôn giá lại ngăn cản?
- Ta không chấp nhận điều đó.
- Môn chủ Thiên môn đã trao án Kỳ Tử Vong cho tại hạ với chỉ lệnh bất cứ ai ngăn cản đều phải trả giá bằng cái mạng của mình. Tôn giá là người của Thiên môn sao ngăn cản tại hạ?
- Bởi vì ta không chấp nhận án Kỳ Tử Vong dành cho Đường Thâm.
- Tôn giá biết mình phải trả giá chứ?
- Chẳng lẽ ngươi muốn giết cả ta sao. Đường quen đã từng có lúc bỏn nhàn là chủ nhân của ngươi.
- Nhưng hôm nay thì khác rồi. Tôn giá đã ngăn cản án Kỳ Tử Vong tất đã chống lại Thiên môn.
- Nếu ta chống thì sao nào?
- Tôn giá đừng hối hận.

Mạch Kiếm Tùng vừa nói vừa vận Kim Cang thần chỉ tạo ngay một màn lưới kiếm khí Càn Khôn.

Đông Phương Tử Linh đánh giọng gắt gỏng nói :

- Kiếm Tùng.. Ngươi dụng cả Càn Khôn Khí Kiếm ứng phó với ta sao? Ngươi sẽ hối hận đó. Lúc này đây, nếu Môn chủ có mặt ở đây cũng không có hành động như ngươi.
- Mạch Kiếm Tùng thực thi án Kỳ Tử Vong theo lệnh của Môn chủ. Không ai cản được Mạch Kiếm Tùng.
- Gã nói rồi đẩy màn võng kiếm khí Càn Khôn về phía Đông Phương Tử Linh.

Màn kiếm khí trùng điệp đó vụt lướt về phía Tử Linh thì bất thành linh có màn kiếm khí thứ hai ngăn đỡ lại.

“Àm...”

Màn kiếm khí Càn Khôn vừa xuất hiện mãnh liệt hơn, phá vỡ ngay màn kiếm khí Càn Khôn của Mạch Kiếm Tùng ngay sau tiếng phát nổ. Thấy Đông Phương Bách, Mạch Kiếm Tùng liền ôm quyền :

- Tham bái chủ nhân.

Đông Phương Tử Linh lắc đầu, lớn giọng nói :

- Huynh không được làm vậy.

Nàng vừa nói dứt lời thì Đông Phương Bách vung hữu thủ. Một ngọn ánh Kỳ Tử Vong xuất ra lướt đến ghim xuống trước mũi giày của Cung chủ Phù Vân cung chủ Đông Phương Tử Linh.

Đông Phương Bách nhìn Tử Linh.

Trong khi Mạch Kiếm Tùng thoái bộ rồi băng mình đi.

Còn lại Đông Phương Tử Linh và Đông Phương Bách. Nàng nhìn Đông Phương Bách gượng nói :

- Ngay cả Tử Linh, huynh cũng phát án Kỳ Tử Vong.
- Bất cứ ai kháng lại Tử Vong kỳ phải trả giá cả, cho dù người đó là Đông Phương Tử Linh.

Hừ nhạt một tiếng, Đông Phương Bách đánh giọng nói :

- Từ bấy lâu nay, khi Tử Vong kỳ có mặt trên võ lâm giang hồ, chưa có một biệt lệ nào dành cho ai cả. Nay án Tử Vong kỳ lần đầu tiên bị người làm cho mất đi sự uy nghiêm của Tử Vong kỳ. Ngươi đáng được nhận án Kỳ Tử Vong.

Tử Linh lắc đầu.

- Ngay cả muội cũng không thoát ra chiếc bóng Tử Vong kỳ của huynh sao?

- Nếu ta không nghiêm thì sao còn là chủ nhân Tử Vong kỳ. Nếu ta không nghiêm thì làm sao mưu cầu đại sự.

- Hóa ra cuối cùng muội cũng chẳng là gì cả so với ngọn tiêu kỳ chết chóc huynh đã đặt ra.

- Ta đã từng nói với muội, đừng chống lại Tử Vong kỳ chỉ vì một chút tâm tình nhi nữ.

Đường Thâm đã khiến muội thay đổi, rút muội ra khỏi tay ta thì gã càng đáng nhận Án Tử Kỳ. Thật ra trong tâm ta sợ có lúc phải đối mặt với nó.

- Vì một ngọn tiêu kỳ chết chóc mà huynh bắt kẻ cả tình huynh muội mình. Huynh không còn nhớ đến thời gian huynh và muội là những kẻ bị võ lâm truy đuổi. Thời gian muội và huynh phải nếm mật, bao nhiêu năm phải chịu đau khổ ư?

- Lúc nào ta cũng nghĩ đến thời gian đó. Chỉ vì nhớ mà ta không muốn Tử Vong kỳ của ta mất đi sự uy nghiêm của nó với võ lâm. Tất cả đều phải quỳ mọp dưới ngọn tiêu kỳ Tử Vong của ta.

Đông Phương Bách chấp tay sau lưng bước đến hai bộ, rồi nói :

- Bảo muội... Ta cho muội một cơ hội để ta thu hồi án Kỳ Tử Vong với muội.

Từ Linh cướp lời Đông Phương Bách :

- Giết Đường Thâm.

- Không sai.

Từ Linh lắc đầu.

- Điều đó muội không làm được.

- Không làm được thì muội sẽ phải nhận án Kỳ Tử Vong.

- Đông Phương Từ Linh chấp nhận. Nhưng tại sao huynh cứ phải truy sát Đường Thâm, mặc dù giờ đây Đường Thâm mất hết công lực rồi.

- Hắn là cái gai trong mắt ta cần phải nhổ. Nhổ sớm chừng nào ngày đó ta mới có thể yên tâm mưu cầu đại nghiệp.

- Đường Thâm đã mất hết võ công rồi, huynh biết chứ?

- Mất hết võ công nhưng hắn vẫn còn sống. Đừng nói nhiều nữa. Muội nhận án Tử Vong kỳ hay lấy mạng Đường Thâm.

- Tử Vong kỳ của huynh, giờ đây muội mới nhận ra đó là ngọn cờ bất nghĩa bất nhân.

Đông Phương Bách chống lại nói :

- Muội chống lại ta ư?

- Muội chống lại huynh.

- Chỉ vì một gã Đường Thâm mà muội chống lại Tử Vong kỳ. Thật là quá đáng. Ta là người thi án kỳ với muội còn hơn để cho người khác thực thi án tử vong với muội.

Vừa nói Đông Phương Bách vừa vận công võ thượng tới nàng một đạo xoáy khí cực mạnh. Đông Phương Từ Linh không còn sự lựa chọn nào khác phải dậm chân đón thẳng đỡ thẳng.

“Àm...”

Nàng tựa như cánh diều bị lốc dữ cuốn phăng đi rồi va thẳng vào mộc xá sau lưng mình.

“Rầm...”

Vách mộc xá đổ sập xuống.

Từ Linh lồm cồm đứng lên. Hai bên mép miệng xuất hiện hai dòng máu tươi rỉ xuống.

Nàng nhìn Đông Phương Bách.

- Huynh đã không còn nhân tính, muốn giết cả bảo muội của mình bởi ngọn tiêu kỳ vô nghĩa kia.

- Đừng nói nhiều, đã kháng lại án kỳ tử vong thì chỉ có cái chết đến với ngươi mà thôi.

Y nói dứt câu, vận công một màn huyết khí xuất hiện bao bọc khắp thân pháp giả. Cùng với sự xuất hiện của màn huyết khí đó, Đông Phương Bách phát tác một đạo chỉ khí đỏ ối tập kích Đông Phương Tử Linh.

Nàng nghiêng rặng dựng chương chống trả.

“Chát...”

Ngọc thủ của nàng bị đạo chỉ đỏ ối xuyên thủng. Tử Linh thối liền ba bộ. Nàng chưa kịp trụ thân thì nhận tiếp một đạo chương mãnh liệt đánh vào vùng Đan Điền.

“Bình”.

Đông Phương Tử Linh chẳng khác nào viên cuội bị ném vọt lên cao rồi rơi xuống.

Thân ảnh nàng chưa chạm đất thì một người với khinh công tuyệt đỉnh vận hắc y thùng thỉnh lướt vọt qua đỡ lấy.

Người đó vừa đỡ Đông Phương Tử Linh vừa tạo ra một bức màn khí Càn Khôn chụp tới Đông Phương Bách.

Hoi một chút sững sờ nhưng Đông Phương Bách vẫn kịp tạo ra bức màn kiếm khí càn khôn đón thẳng đỡ thẳng vào bức màn kiếm khí càn khôn của hắc y nhân.

Những âm thanh chát chúa không ngừng phát tác, rồi sau đó là một tiếng sấm động dữ dội.

“Ầm...”

Cả hai bức màn kiếm khí đều tan biến nhưng Đông Phương Bách vẫn trụ thân một chỗ trong khi hắc y nhân và Đông Phương Tử Linh bị đẩy đi đến hơn một trượng.

Đông Phương Bách xoay tròn song thủ. Màn huyết quang hộ thể của y nhanh chóng biến qua màn tinh quang xanh rờn trông rất kỳ ảo.

Hắc y nhân chớp thấy sự thay đổi của màn huyền công hộ thể của Đông Phương Bách liền tạo ngay ra một màn kiếm khí Càn Khôn chụp tới y.

Không né tránh, Đông Phương Bách lia đôi song thủ gác chéo qua nhau. Cùng với động tác đó hai đạo thanh quang phát ra cắt đứt màn kiếm khí như gọng kéo cắt màn lưới nhện.

“Ầm...”

Không gian chấn động mãnh liệt.

Thấy màn kiếm khí Càn Khôn của mình bị cắt dễ dàng, hắc y nhân liền cấp Đông Phương Tử Linh thi triển khinh công siêu tuyệt thoát đi như một ánh chớp.

Chỉ trong chớp mắt hắc y nhân lẫn Đông Phương Tử Linh đã mất dạng. Còn lại một mình, Đông Phương Bách chấp tay sau lưng. Y nhắm nói :

- Ngươi đã quay lại rồi à? Cho dù ngươi có quay lại thì đã muộn, không một ai có thể thay đổi được Tử Vong kỳ. Không một ai cả, chỉ có một người duy nhất thay đổi vận mạng võ lâm chính là ta mà thôi. Chỉ có ta mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Nghĩa nặng tình thâm

Đường Thẩm cứ đứng lặng như một pho tượng trước mũi lâu thuyền. Mọi người không muốn phá vỡ sự trầm mặc của chàng, mà để cho chàng sống với những nội thức riêng của bản thân mình.

Xa xa một chiếc thuyền, xé nước tới lâu thuyền. Chẳng mấy chốc chiếc thuyền nan đã cập vào mạn lâu thuyền. Lục Đại Thiên cấp Đông Phương Tử Linh lướt lên mạn thuyền.

Lão vừa đặt chân lên mạn thuyền vừa nói :

- Đường Thẩm đâu?

Đường Thắm bước nhanh đến bên Lục Đại Thiên. Chàng bàng hoàng khi thấy trên tay lão là Đông Phương Tử Linh.

- Tử Linh.

Tử Linh nhìn chàng với ánh mắt thất thần.

Chàng đỡ lấy Đông Phương Tử Linh từ tay Lục Đại Thiên. Mặc dù trao Tử Linh qua tay Đường Thắm nhưng ánh mắt Sát thần của lão quý Lục Đại Thiên lộ rõ sắc ma bất nhân.

Chàng bế Tử Linh vào trong khoang thuyền, đặc nằng nằm xuống tắm thơm mà Bạch Cúc đã trải sẵn.

Tử Linh nhìn Bạch Cúc.

Nàng khẽ gạt đầu rồi lui ra ngoài khoang thuyền, sau đó đóng cửa khoang thuyền lại.

Trong khoang thuyền còn lại Đường Thắm và Tử Linh.

Đường Thắm nhìn Tử Linh.

- Tử Linh... không sao chứ?

- Hãy đỡ lấy Tử Kinh ngồi lên tựa hẳn vào vai mình.

Nàng nghiêng đầu qua bên, nhìn sang Đường Thắm.

- Đường Thắm... Tử Linh muốn đi cùng với Đường Thắm tới vùng đất mà Tử Linh đã chào đời, nhưng bây giờ thì không còn được nữa rồi. Tử Linh quay về quê nhà một mình.

Dòng lệ trào ra khóe mắt nàng.

Đường Thắm nghẹn ngào.

- Tử Linh sẽ không sao đâu. Đường Thắm sẽ đi cùng với Tử Linh.

Nàng gượng cười.

- Quá muộn rồi. Tử Linh biết mình sẽ ra đi một mình mà không có ai theo cả.

- Chuyến đi này, Tử Linh không muốn Đường Thắm đi cùng đâu. Tử Linh đi xa lắm. Xa lắm.

Nàng tựa hẳn đầu vào vai Đường Thắm. Lệ tiếp tục trào ra khóe mắt nàng.

Chàng không khỏi nghẹn ngào. Xúc động với lời nói của Đông Phương Tử Linh.

Đường Thắm khẽ lắc đầu.

- Đường Thắm không muốn Tử Linh đi chuyến đi này đâu. Không muốn nàng đi.

Tử Linh gượng cười rồi nói.

- Không có ai có thể thay đổi được số phận mình.

Đôi thu nhãn của Tử Linh ngây dại đi. Nàng như nhìn vào một điểm hư vô xa thẳm nào đó, rồi nghẹn ngào nói :

- Đường Thắm biết không? Tử Linh đã có dự định sẽ cùng với Đường Thắm ra quan ngoại và mai danh ẩn tích nơi quê hương của Tử Linh. Nơi đó thật yên bình.

Nàng hơi ngửa đầu ra sau, nhìn Đường Thắm.

- Cuộc đời Đông Phương Tử Linh đã trải qua bao nhiêu thăng trầm và sóng gió. Huynh muội của Tử Linh đã từng bị võ lâm truy sát vì kiếm khí Càn Khôn. Để mưu cầu cho sự sinh tồn của mình, Tử Linh đã phải dụng đến nhan sắc trời ban cho và cả bí kiếp Càn Khôn để làm chủ được Lục Đại Thiên.

Nàng gượng cười.

- Tử Linh là một mỹ nhân với đầy rẫy những bất trắc phải không?

- Đừng nói với Đường Thắm những lời đó. Đối với Đường Thắm, Tử Linh không như vậy.

- Phải nói tất cả cho Đường Thắm biết mà. Từ Linh muốn nói tất cả cho dù Từ Linh biết khi Đường Thắm đã thấu đáo những sự thật kia thì trong mắt Đường Thắm Từ Linh sẽ là một ma nữ đáng kinh tởm nhất.

Đường Thắm lắc đầu.

- Đường Thắm không muốn biết đâu.

- Có biết mới hiểu Từ Linh.

Nàng gượng cười rồi nhỏ nhẹ nói :

- Từ Linh đã dụng nhan sắc của mình mê hoặc cả bảy bị Chương môn đại phái như một con nhện chăng lưới tình bất mồi. Chẳng gì muốn biến cách hóa giải Căn Khôn kiếm khí của Đông Phương dòng tộc.

Nàng nhìn lên Đường Thắm.

- Đã có biết bao nhiêu mạng người phải chết bởi nhan sắc của Từ Linh rồi. Đường Thắm có biết không?

Chàng khẽ buông tiếng thở dài.

Nhìn xuống Từ Linh, Đường Thắm gật đầu nói.

- Từ Vong đảo cũng có tử trường, tại Thiên Long trang cũng có tử trường.

- Trong võ lâm ở đâu cũng có tử trường. Tử trường có mặt khắp mọi nơi trong võ lâm Trung thổ.

- Người võ lâm đi tìm cái chết không trách được Đông Phương Từ Linh.

Nàng nhìn chàng bằng đôi mắt to và đen láy nhưng không còn nét tinh anh của một đại cao thủ trong Thiên môn.

Từ Linh nhỏ nhẹ nói :

- Đường Thắm không coi khinh Từ Linh à?

- Nếu không có Từ Linh, Đường Thắm còn có ngồi đây bên cạnh nàng hay sao?

Nụ cười gượng hiện lên cánh môi của nàng.

- Có một điều, Từ Linh đã định giấu Đường Thắm.

Đường Thắm nhìn xuống chàng.

- Từ Linh đã giấu rồi thì đừng nói. Những gì người ta không thể nói được thì cũng không cần nên nói ra.

- Lúc này Từ Linh phải nói. Nói tất cả với Đường Thắm.

Hai dòng lệ trào ra khoe mắt Từ Linh. Những giọt nước mắt của Phù Vân cung chủ Đông Phương Từ Linh tọ như những ngọn thủy thủ vô tình cất vào trái tim và khối óc của Đường Thắm. Chàng nhìn xuống khuôn mặt điểm trần với làn nước mắt dần dựa mà nghẹn ngào nói :

- Từ Linh.

Từ Linh gượng cười nói :

- Ngay cả chuyện Đường Thắm bị trúng Thiên Hoa phấn cũng có âm mưu của Từ Linh nữa.

Nàng khẽ buông tiếng thở dài rồi nói :

- Lục Y Phụng vốn đã bảo Từ Linh đầu độc khí mà chỉ có Thiên Hoa phấn mới hóa giải được. Chuyện Từ Linh làm cũng chỉ vì muốn không chế Lục Đại Thiên. Lục Đại Thiên lão quỷ là nội tổ của Y Phụng. Lão ấy thương Y Phụng còn hơn cả tính mạng mình.

- Từ Linh có lòng độ lượng mới cứu Y Phụng.

Nàng gượng cười lắc đầu.

- Từ Linh không độ lượng như chàng nghĩ đâu. Sau khi giao thủ với Đường Thắm, Từ Linh kịp nhận ra rằng, Đường Thắm là một cao thủ kỳ tài hiếm có. Là một người có thể thay đổi, nói đúng hơn là có thể hủy Từ Vong kỳ nên mới đặt Đường Thắm vào sự lựa chọn. Y Phụng hay bản thân mình.

Nàng nhìn vào mắt chàng.

Đường Thắm gượng cười rồi nói :

- Nói gì thì nói, nếu không có Tử Linh thì Y Phụng đã chết.
- Đúng... Nhưng ý của Tử Linh không phải muốn cứu lấy Y Phụng đâu mà chỉ muốn phớt bỏ nội lực của Đường Thắm như từng phớt bỏ nội lực của Lục Đại Thiên.

Nàng đổi giọng nhỏ nhẹ :

- Tử Linh nói thật đó.
- Cho dù vậy, Đường Thắm và Y Phụng vẫn xem Tử Linh như ân nhân của mình. Nếu không có Tử Linh, Y Phụng phải chết.

Nàng buông tiếng thở dài.

- Đường Thắm trở thành kẻ bị mất hết nội lực không hận Tử Linh sao?
- Không. Điều bây giờ Đường Thắm muốn là Tử Linh phải ở lại bên Đường Thắm.
- Tử Linh biết mình đang trong tình trạng nào mà.

Nàng nói rồi tựa hẳn người vào người chàng như muốn dẫn mình với Đường Thắm là một người.

Nàng mơ hồ nói :

- Tử Linh không ngờ Đường Thắm lại không vì bản thân mình mà lại vì Y Phụng.

Lệ trào ra khóe mắt nàng.

Đường Thắm nấn nhẹ bờ vai Tử Linh

- Nếu Tử Linh rơi vào tình cảnh như Y Phụng, Đường Thắm còn hành động hơn như vậy nữa.

Nàng nhìn chàng qua màn lệ đọng trên hai con ngươi mình.

- Chàng không vì Tử Linh trong tình huống này mà thốt ra lời nói đó chứ.

Đường Thắm nhìn xuống nàng.

- Đường Thắm nói bằng tất cả tâm tư của mình. Nói bằng tất cả trái tim và khối óc của mình.

Hai dòng lệ lại trào ra khóe mắt nàng.

- Tử Linh này là ma nữ, sao chàng không hận?
- Không... không có gì để hận Tử Linh cả. Tất cả những gì đã xảy ra bởi vì người ta buộc Tử Linh phải làm.

Nàng dựa đầu áp má vào ngực Đường Thắm. Những giọt lệ trào ra khóe mắt nhiều xuống ngực áo chàng.

Tử Linh nhỏ nhẹ nói :

- Chàng đã hiểu Tử Linh chưa?
- Đường Thắm hiểu nàng mà.

Nàng ngẩng mặt nhìn lên Đường Thắm.

- Đường Thắm đã hiểu ư?
- Đường Thắm hiểu Tử Linh hơn ai hết. Tử Linh không là một ma nữ mà là một anh thư.

Nàng gượng cười rồi nói :

- Tử Linh không nói điều đó. Tử Linh đã yêu Đường Thắm. Một tình yêu mà Tử Linh đi tìm, khi bắt gặp được chàng thì nàng đã dâng tất cả tình yêu cho Đường Thắm bằng cả trái tim và khối óc mình.

Tử Linh ghen ngào. Người nàng run nhẹ trong vòng tay của chàng.

- Đã biết bao nhiêu người quý xuống trước Tử Linh, và sẵn sàng dâng cả tính mạng lẫn cơ nghiệp mà họ có để cầu mong sở hữu nhan sắc của Tử Linh. Nhưng tất cả đều chẳng có gì, cho đến khi Tử Linh biết và hiểu Đường Thắm. Đúng rồi... Tử Linh đã yêu chàng. Khi đã yêu Tử Linh mới biết được sức mạnh của tình yêu như thế nào. Trước đây Tử Linh cứ luôn tự hỏi, tại sao những kẻ kia lại giống như những con thiêu thân không nghĩ đến bản thân mình mà cứ tự nguyện lao vào ngọn lửa tình để tự biến mình thành con người ngu muội vì tình chết vì tình.

Nàng cắn răng trên vào môi dưới.

Tử Linh nhìn Đường Thắm.

- Đến khi Tử Linh bước vào lưới tình, thì mới hiểu ra sức mạnh tình yêu mãnh liệt như thế nào? Tử Linh cũng trở thành con thiêu thân lao vào ngọn lửa tình giống như họ. Tử Linh biến mình thành kẻ si tình và cuồng si tình.

Nàng nấc nghẹn.

Đường Thắm ôm chặt lấy bờ vai nàng.

- Đường Thắm và Tử Linh sẽ cùng về quê, bỏ lại tất cả sau lưng mình.

Nàng giọng cười gật đầu.

- Tử Linh và Đường Thắm sẽ cùng nhau sánh bước về quan ngoại. Tử Linh đã từng nằm mộng thấy Đường Thắm và Tử Linh bên nhau tại vùng đất hoang sơ đó. Tại vùng đất hoang sơ đó chẳng có ai quấy rầy Tử Linh và Đường Thắm. Chàng và Tử Linh sẽ sống trọn đời với nhau. Sẽ dâng tặng tất cả thời gian còn lại cho tình yêu.

Nàng khẽ buông tiếng thở dài. Cùng với tiếng thở dài đó, thể pháp Tử Linh rung nhẹ trong vòng tay Đường Thắm. Đường Thắm cảm nhận rõ mồn một hàn khí đã xuất hiện trên cơ thể Tử Linh.

Tử Linh nói :

- Tử Linh và Đường Thắm sẽ yêu nhau say đắm nhé.

Chàng gật đầu.

Tử Linh hỏi :

- Đường Thắm có yêu Tử Linh không?

- Ta yêu nàng. Giờ thì Đường Thắm đã hiểu Tử Linh. Khi ta hiểu được Tử Linh thì...

Nàng đưa tay bịt miệng chàng.

- Đừng nói những lời... Những lời đó.

Tử Linh đã bắt đầu nghẹn lời. Hơi thở nàng dồn dập hẳn lên. Nàng nhìn Đường Thắm bằng ánh mắt ngây dại.

- Đường Thắm đã hiểu tình yêu của Tử Linh, Tử Linh đã mãn nguyện lắm rồi.

Đối với một nữ nhân thì niềm hoan hỉ nhất chính là thấu hiểu của người mình yêu.

Nàng tựa vào ngực chàng. Nàng nhìn vào chốn hư vô.

- Nếu Tử Linh có ra đi. Đường Thắm đừng để lại một thứ gì của Tử Linh trên cõi đời này. Tử Linh là Cung chủ Phù Vân cung, thì tất cả phải giống như Phù Vân.

- Tử Linh không đi đâu cả... mãi mãi Tử Linh sẽ ở bên cạnh Đường Thắm.

Nàng gật đầu.

- Vâng... Tử Linh sẽ mãi mãi ở bên Đường Thắm. Mãi mãi ở bên chàng dù trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Nàng nắm chặt tay Đường Thắm nhìn lên chàng.

- Đường Thắm... chàng có tâm huyết tiêu hủy Tử Vong kỳ. Nếu bây giờ Đường Thắm đi cùng với Tử Linh về quan ngoại sẽ bỏ ngay ý niệm đó.

- Đường Thắm đã bị nhan sắc của Tử Linh mê hoặc rồi sao?

- Đúng. Ta đã bị nhan sắc nàng mê hoặc, còn hơn thế nữa Đường Thắm muốn đáp lại chữ tình sâu nặng của Đông Phương Tử Linh.

Nụ cười héo hắt nở trên hai cánh môi của nàng.

- Bây giờ Từ Linh không muốn Đường Thâm từ bỏ tâm nguyện tiêu hủy Từ Vong kỳ đâu. Ngọn kỳ bất nhân, bất nghĩa và bất đạo đó cần phải tiêu hủy đi.

Nàng từ từ buông tiếng thở dài rồi nhỏ nhẹ nói.

- Có một điều Từ Linh cầu xin Đường Thâm.

- Nàng nói đi.

- Chủ nhân Từ Vong kỳ là Đông Phương Bách, bảo huynh của Từ Linh. Nếu như chàng tha được thì tha. Bằng như không được...

Nàng buông tiếng thở dài.

- Số phận là như vậy.

- Đường Thâm hứa với Từ Linh.

Nàng bóp mạnh bàn tay Đường Thâm. Rồi ngẩng lên nhìn chàng.

- Từ Linh cảm thấy lạnh lắm rồi.

- Từ Linh... Đường Thâm phải làm sao bây giờ?

- Từ Linh muốn chàng ôm Từ Linh thật chặt. Từ Linh muốn có hơi nóng của chàng truyền qua Từ Linh.

Chàng gật đầu, ôm lấy Từ Linh thật chặt trong vòng tay của mình.

Đôi mắt to và ưu uất của Từ Linh từ từ ngầu đục lại.

Nàng nghẹn ngào nói :

- Từ Linh hạnh phúc lắm.

- Từ Linh...

Nàng nấc nghẹn một tiếng rồi nhìn Đường Thâm.

- Từ Linh và chàng đã từng ở bên nhau. Từng là đôi uyên ương thật đẹp trong lưới tình mệnh mông. Chúng ta đã từng có dấu tình với nhau phải không?

- Đường Thâm sao có thể quên được dấu tình giữa ta với nàng. Dấu tình đó đẹp lắm. Không có gì trên thế gian này khả dĩ sánh bằng.

Nàng úp mặt vô ngực Đường Thâm, người run nhẹ nhẹ. Từ Linh từ từ ngẩng mặt nhìn lên rồi nói :

- Đường Thâm... Hãy cho Từ Linh tìm lại dấu tình cùng với chàng. Hãy hôn Từ Linh đi.

Đường Thâm gật đầu.

Đường Thâm cúi xuống áp môi mình lên hai cánh môi nhợt nhạt của Từ Linh. Đôi tay mềm của nàng bá lấy cổ chàng. Hai mắt nàng từ từ nhắm lại. Nụ hôn của chàng và nàng kéo dài chẳng được bao lâu thì vòng tay của Từ Linh thả lỏng dần và cuối cùng rũ xuống. Nàng đã trút hồn ra khỏi thể xác để đem theo dấu tình mà nàng đã vừa có được lại vội vã phải ra đi từ biệt nó. Trái tim Đường Thâm quặn thắt lại. Chàng ôm ghì lấy thể pháp còn chút hơi nóng và đang lạnh dần ra của Từ Linh.

- Từ Linh... Đông Phương Từ Linh.

Chàng gục đầu xuống ngực Từ Linh.

Có một nỗi đau xé toạc trái tim và khối óc của Đường Thâm. Đúng hơn có một ngọn trùy thủ tàn nhẫn và vô tình đâm thẳng vào trái tim chàng.

- Đường Thâm yêu nàng... ta yêu nàng.

Mặc dù đã thốt ra lời nói đó nhưng trái tim chàng vẫn buốt nhói đau đớn không một bút mực nào khả dĩ biểu cảm được sự đau đớn bên trong Đường Thâm.

- Đường Thâm đã hiểu Từ Linh. Ta đã hiểu rằng.

Chàng thốt ra lời nói đó với cảm giác quặn nhói nơi trái tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thu phong tiêu tiêu sầu sát nhân

Lục Đại Thiên nhìn Y Phụng :

- Bóng tình oan nghiệt. Ta đã nói với con tất cả rồi. Sau này Y Phụng cần tránh xa bóng tình.

Y Phụng cúi mặt nhìn xuống.

Lục Đại Thiên nhìn nàng buông tiếng thở dài.

Đại Thiên nhìn về phía khoang thuyền. Cửa khoang thuyền vẫn đóng im ỉm như một ranh giới chia cắt người ở trong với kẻ bên ngoài.

Đại Thiên buông tiếng thở dài. Lão miễn cưỡng nói :

- Đường Thâm rồi sẽ không sống được lâu hơn đâu. Không một ai có thể thay đổi mạng số của Đường Thâm.

Lão nhìn lại Y Phụng :

- Con hãy quên y đi.

Y Phụng nhìn Đại Thiên :

- Làm sao con quên được huynh ấy. Trong kiếp này Y Phụng chỉ có mỗi mình huynh ấy thôi. Đường Thâm huynh đã vì con mà chấp nhận hít Thiên Hoa phần để cứu con.

Đại Thiên thở hắt ra :

- Ta không ngờ tiểu tử Đường Thâm lại có hành động đó.

Lão đi về phía khoang thuyền. Đại Thiên gõ vào cửa khoang rồi nói :

- Đường Thâm... lão phu muốn vào trong đó.

Cửa khoang dịch mở, Đường Thâm với bộ mặt ưu hoài, phiền não và bồn loạn, chàng nhìn Đại Thiên rồi nói :

- Nàng đã đi rồi.

Lục Đại Thiên vuốt râu, len vào khoang thuyền rồi thuận tay gài then cửa lại.

Lão nhìn thế pháp của Tử Linh nằm ngay ngắn trên tấm thảm nhung. Khuôn mặt khả ái nhưng đã mất cả sức sống lẫn sự sinh động đập vào hai con ngươi của lão. Đôi chân mày của Lục Đại Thiên nhíu lại bởi cái nhói nhói trong tâm mình.

Lão ngồi xuống bên thế pháp của Đông Phương Tử Linh. Lão nhìn nàng như muốn thấu tóm dung nhan kia, dung nhan đã từng làm lão say đắm và si dại như kẻ cuồng tình, điên tình.

Lão gượng cười với cái xác vô hồn vô cảm của Tử Linh rồi nhỏ giọng nói :

- Tử Linh đã đi thật rồi.

Lão lắc đầu nói tiếp :

- Nàng đã đi thật rồi. Nàng đúng là Phù Vân sớm đến rồi lại đi.

Lục Đại Thiên mím chặt hai cánh môi vào với nhau. Lão vẫn chăm chăm nhìn dung diện của Đông Phương Tử Linh.

Nàng đã đi mà nhan sắc vẫn không hề suy giảm. Nàng đẹp quá.

Lão với tay thộp lấy vỏ rượu để nơi góc khoang thuyền rồi nhìn lại Đường Thâm.

Đại Thiên nói :

- Đường Thắm... Lão phu và ngươi cùng uống rượu tiễn Từ Linh đi.

Chàng gật đầu.

Hai người ngồi đối mặt với nhau bên xác Đông Phương Từ Linh. Lão Lục Đại Thiên chúc rượu ra hai chén. Lão bưng lấy một chén.

- Mời.

- Mời tiên bối.

Hai người vừa nói vừa nhìn thi thể Từ Linh rồi dốc chén rượu lên miệng uống cạn.

Đặt chén xuống trước mặt, Lục Đại Thiên từ tốn nói :

- Ngươi cũng yêu Phù Vân cung chủ.

- Văn bối yêu nàng.

Lục Đại Thiên vuốt râu, gượng cười rồi nói :

- Lão phu cũng đã từng yêu và cũng đã từng hận nàng. Càng hận nàng bao nhiêu càng yêu bấy nhiêu.

Lão chúc rượu ra chén của mình và Đường Thắm. Vừa chúc rượu Lục Đại Thiên vừa nói :

- Với Đông Phương Từ Linh thì bất cứ nam nhân nào gặp nàng cũng đều phải rơi vào lưới tình của nàng cả. Cho dù gã nam nhân kia có trái tim bằng đá cũng phải si mê nhan sắc trời ban cho của nàng. Không ai có thể cưỡng được tình yêu khi gặp nàng.

Lão đặt vò rượu xuống bên cạnh rồi bưng lấy chén rượu. Nhìn Đường Thắm, Lục Đại Thiên từ tốn nói :

- Từ Linh là của lão phu đó.

Đường Thắm gượng cười. Chàng chia chén rượu về phía lão :

- Mời tiên sinh.

Hai người cùng cạn chén.

Lục Đại Thiên nói :

- Nếu lão phu cũng yêu nàng, ngươi có tranh đoạt với lão không?

Buông tiếng thở dài, Đường Thắm nói :

- Từ Linh đã đi rồi, tiên bối hãy để cho nàng được ra đi trong sự thanh thản và bình yên. Nghĩa tử là nghĩa tận, bao nhiêu phiền lụy của cõi nhân sinh này Từ Linh đã để lại sau lưng mình đặt đi vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Chàng nhìn vào mắt Lục Đại Thiên :

- Hãy để cho Đông Phương Từ Linh được ra đi.

- Nàng ra đi. Lão phu cũng đau lòng lắm chứ. Có ai muốn người mình yêu ra đi đâu. Mặc dù lão phu biết Từ Linh không yêu gì lão phu, và thậm chí còn biết nàng chẳng bao giờ yêu ai ngoại trừ Đường Thắm.

Lão chúc rượu ra chén rồi buông tiếng thở dài. Nhìn Đường Thắm, Lục Đại Thiên từ tốn nói :

- Khi ta đưa nàng đào thoát khỏi bàn tay truy sát của chủ nhân Từ Vong kỳ Đông Phương Bách, nàng đã thỉnh cầu ta đưa nàng đến chiếc lầu thuyền này.

Lão bưng chén rượu dốc lên miệng. Đặt chén xuống trước mặt nhìn Đường Thắm :

- Nàng ta chỉ muốn được ra đi trong vòng tay của người thôi. Bấy nhiêu đó đủ cho ta hiểu Đông Phương Từ Linh chẳng dễ tình cho một ai cả ngoại trừ Đường Thắm.

Chàng im lặng nhìn Lục Đại Thiên.

Lão chúc rượu ra chén, vừa chúc rượu ra chén Lục Đại Thiên vừa nói :

- Lão phu ganh ghét người đó.

Chàng buông tiếng thở dài :

- Không ai có thể cấm đoán người khác yêu mình. Nhưng giờ đây có muốn níu Đông Phương Tử Linh lại cũng không được.

- Ta biết. Kê ra đi đã mang theo tình yêu của mình.

Lão nhìn lại thi thể Tử Linh, vuốt râu nhỏ nhẹ nói :

- Nàng đã lợi dụng và đẩy dọa trái tim ta.

- Tiên sinh đừng trách nàng. Tử Linh không muốn như vậy đâu nhưng chỉ vì mọi người đã dồn nàng vào một tình thế mà nàng chẳng có sự lựa chọn nào khác. Tử Linh đáng thương hơn là đáng hận. Nàng ra đi trong nỗi uất hận mà cuộc đời gán cho nàng.

Đại Thiên nhìn lại chàng, thuận tay bung chén rượu, Đường Thâm cũng bung chén rượu.

- Mời tiền bối.

Lão gạt đầu rồi dốc chén rượu lên miệng uống cạn. Đặt chén rượu xuống trước mặt. Lục Đại Thiên trang trọng hỏi Đường Thâm :

- Trước khi Tử Linh ra đi có nói gì với người không?

- Nàng đã nói nhiều lắm. Nói tất cả sự thật với văn bối.

- Có nhắc đến ta chứ?

Đường Thâm gạt đầu. Chàng buông tiếng thở dài :

- Nàng còn muốn văn bối giữ tâm nguyện tiêu hủy Tử Vong kỳ.

Lục Đại Thiên phá lên cười chua chát. Lão vừa cười vừa nhìn lại thi thể của Đông Phương Tử Linh. Như một kẻ vô thức Lục Đại Thiên nói :

- Tử Linh... Nàng muốn điều đó à?

Đường Thâm nhìn Lục Đại Thiên, khẽ lắc đầu, chàng nghĩ thầm: “Lục tiền bối vẫn còn yêu Tử Linh. Cho dù nàng đã ra đi mà lão vẫn giữ tình yêu đối với nàng”.

Đại Thiên nhìn lại Đường Thâm. Lão bung vò rượu chúc ra chén. Vừa chúc ra chén, Lục Đại Thiên vừa nói :

- Có phải nàng muốn như vậy không?

Đường Thâm gạt đầu.

Bung chén rượu, Đại Thiên nhìn Đường Thâm.

- Đường Thâm. Người sẽ thực hiện tâm nguyện của Tử Linh chứ?

- Đó là tâm nguyện của nàng đồng thời cũng là tâm nguyện của văn bối.

- Nhưng với một người mất cả công lực bởi Thiên Hoa phấn thì sao thực hiện được tâm nguyện đó.

- Văn bối có tâm nguyện đó nhưng cảm thấy tất cả đã vượt khỏi tầm tay của mình.

Lục Đại Thiên lại chúc rượu ra chén.

Chân diện lão có vẻ thâm trầm và ưu uẩn.

Lão đặt vò rượu uống bên cạnh rồi bung chén.

- Uống với lão phu một chén nào?

- Mời tiền bối.

Hai người cùng cạn chén.

Lão đặt chén xuống rồi bung vò rượu chuốc ra chén.

Chuốc đầy hai chén rượu, Lục Đại Thiên mới nhìn Đường Thâm trang trọng hỏi :

- Đường Thâm... Ngươi biết Y Phụng yêu ngươi không?

Chàng miễn cưỡng gật đầu :

- Vãn bối biết, nhưng lúc này vãn bối không muốn Y Phụng rơi vào lưới tình hư ảo nữa.

- Tại sao?

Đường Thâm gượng cười rồi nói :

- Tiền bối hẳn biết rõ hơn ai hết, vãn bối đã nhận án kỳ Tử Vong. Người nào đã nhận án kỳ Tử Vong đều phải chết. Tử thần đã chọn vãn bối. Nếu Y Phụng nặng tình với vãn bối thì một ngày nào đó nàng cũng sẽ giống như Đường Thâm phải tiễn người mình yêu ra đi. Kể đi thì không biết gì nữa nhưng người ở lại mới là người đau khổ dần vật.

- Ngươi nghĩ như vậy à?

Chàng gật đầu :

- Y Phụng sẽ đau khổ. Có lẽ còn đau khổ hơn cả Đường Thâm lúc này.

Lục Đại Thiên bung chén rượu :

- Mời.

- Mời tiên sinh.

Hai người lại cạn chén.

Lão đặt chén xuống trước mặt Đường Thâm bung vò rượu chuốc ra chén của lão và của chàng.

Lục Đại Thiên nhìn chén rượu rồi từ tốn nói :

- Sao ngươi lại tự nguyện trúng Thiên Hoa phản để cứu Y Phụng.

- Vãn bối chỉ làm theo những gì cần phải làm. Y Phụng không chỉ là ân nhân của Đường Thâm mà còn là tri nhân. Với tri nhân thì sao có thể bỏ mặc trước bệnh tình của nàng được. Huống chi Đường Thâm chỉ đòi có nội lực để lấy lại sinh mạng của Y Phụng. Cái giá đó quá rẻ sao có thể từ chối. Cho dù có đổi bằng tính mạng e rằng vãn bối cũng chấp nhận.

- Lão hủ ngưỡng mộ ngươi.

Lão và Đường Thâm lại cạn chén.

Đặt chén rượu xuống trước mặt, Lục Đại Thiên nói :

- Đường Thâm còn nhớ lời lão hủ ngoài Tử Vong đảo chứ?

- Vãn bối sẽ thuộc về tiền bối.

- Đúng. Ta biết một khi ngươi đến Phù Vân cung gặp Tử Linh ta sẽ mất nàng. Ta nghĩ sẽ có một cuộc giao đấu sinh tử giữa ta và ngươi để phân định ai sẽ là người có được Đông Phương Tử Linh.

Lục Đại Thiên thờ dài, vuốt râu lắc đầu.

- Cuối cùng thì nàng đã ra đi, ra đi trước khi có cuộc giao đấu sinh tử giữa lão và ngươi để xem ai là người chiếm đoạt trái tim nàng. Hơn thế nữa ta cũng biết Y Phụng yêu ngươi. Oan trái thật.

Đường Thâm cúi mặt nhìn xuống. Chàng cảm nhận chân diện mình đang nóng bừng lên.

Chàng nhìn lại Lục Đại Thiên :

- Đông Phương Tử Linh đã ra đi rồi, tiền bối còn giữ ý niệm đó không?

- Ta luôn muốn có nàng.

Lão bung vò rượu chuốc ra chén không mời Đường Thắm, Lục Đại Thiên uống luôn một lúc ba chén rượu. Lão đặt chén xuống bàn nhìn Đường Thắm nói :

- Ngươi đã biết kẻ nào đã nhận án kỳ Tử Vong thì không biết sống chết lúc nào.
- Văn bối biết.
- Nếu như ta có thể phục hồi công lực cho ngươi...

- Tiền bối có thể phục hồi công lực cho văn bối sao?

Lão nhìn vào mắt chàng rồi khẽ gật đầu :

- Ta có thể phục hồi công lực cho ngươi. Thậm chí còn khiến cho công lực của ngươi tăng tiến hơn trước nữa, nhưng...
- Tiền bối đòi hỏi gì ở văn bối?

Lục Đại Thiên buông tiếng thở dài rồi trang trọng nói :

- Nếu như lão phu phục hồi công lực cho ngươi, ngươi chỉ có thể sống thêm được ba con trăng nữa mà thôi. Sau ba con trăng ngươi sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Trong thời gian đó ngươi có thể thực hiện tâm nguyện tiêu hủy Tử Vong kỳ. Ngươi có chấp nhận không?

Đường Thắm nhìn vào mắt Lục Đại Thiên.

- Văn bối chỉ được sống đến ba con trăng ư?
- Chỉ ba con trăng thôi. Sau đó ngươi sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà chết. Ngươi hiểu rồi đó, phục hồi công lực cho ngươi là gán án tử lên người ngươi. Nếu ngươi không chết bởi Tử Vong kỳ thì cũng chết bởi tẩu hỏa nhập ma do Thiên Hoa phấn tác động đến kinh lạc, khiến cho kinh lạc ngươi bị đứt đoạn mà chết. Ngươi đồng ý chứ?

Đường Thắm mỉm cười. Chàng bung chén rượu uống cạn rồi ôm quyền :

- Văn bối vô cùng cảm kích nếu được tiền bối phục hồi nội lực cho mình.
- Ngươi không hối tiếc.
- Văn bối hối tiếc gì?
- Nếu như không phục hồi công lực ngươi có thể cùng sống với Thiên Hoa phấn. Ngươi sẽ được sống lâu hơn đó. Thậm chí nếu như án kỳ không đến với ngươi. Ngươi có thể sống đến bạc đầu.

Đường Thắm cười khẩy rồi nói :

- Sống như người vô dụng chờ đợi án kỳ Tử Vong đến với mình.

Chàng lắc đầu :

- Cuộc sống đó vô nghĩa quá, vô lý quá. Còn sống như một hào kiệt rồi sao đó đi đến cái chết. Có ai thoát khỏi cái chết không?

Chàng đổi giọng trang trọng :

- Đường Thắm luôn tâm niệm với lòng, sẽ tiêu hủy Tử Vong kỳ. Nếu văn bối có ra đi mà thực hiện được tâm nguyện của mình. Cuộc sống của văn bối mới có ích. Tử Vong kỳ còn ngày nào thì ngày đó máu vẫn chảy thành sông và thấy người vẫn rơi rụng như rụng.

Lục Đại Thiên vuốt râu, bung chén rượu lên.

- Được. Những gì ngươi nói ra khiến lão phu càng tâm phục, khẩu phục Đường Thắm. Lão phu kính ngươi.
- Mời tiên sinh.

Hai người cạn chén.

Lục Đại Thiên liếc nhanh về phía thi thể Tử Linh. Lão mỉm cười băng quơ nói :

- Nàng không chạy trốn khỏi Lục Đại Thiên này được đâu.

Lời nói của lão lọt vào tai Đường Thắm. Đôi chân mày chàng nhíu lại khi nghe lời nói đó nhưng lại không hiểu ẩn ý bên trong câu nói kia.

Đường Thâm buông tiếng thở dài rồi nói :

- Tiền bối... Từ Linh đã đi rồi. Hãy để cho nàng được ngủ yên.

- Ta biết. Từ Linh ra đi để chạy trốn ta đó. Người mắc nợ thường hay chạy trốn người chủ nợ của mình. Nhưng không con nợ nào trốn thoát khỏi tay lão phu, nhất là Đông Phương Từ Linh. Bởi nàng nợ ta là nợ tình.

- Nợ tình thì sao có thể không trả cho lão phu được chứ?

Nghe câu nói này của lão, Đường Thâm bất giác liên tưởng đến chuyện của lão với Ý Thi xảy ra tại Từ Vong đảo. Chẳng nhìn Lục Đại Thiên. “Lão vẫn không từ bỏ cá tính của lão”.

Lục Đại Thiên nhìn chàng trang trọng nói :

- Đường Thâm... Ngươi hãy hứa với ta một điều.

- Tiền bối muốn Đường Thâm hứa gì?

- Ngươi không được nói gì với Y Phụng cả. Cho dù là chuyện nhỏ nhất.

Đường Thâm gượng cười.

Đại Thiên nghiêm giọng nói :

- Ai cũng đau khổ vì tình. Lão phu tin rồi thời gian sẽ khiến nha đầu Lục Y Phụng quên ngươi. Y Phụng sẽ bình lặng lại rồi sẽ lập gia thất.

- Văn bối cũng tin như vậy.

Chàng nhìn lão mỉm cười.

- Văn bối hứa.

- Tốt.

Lục Đại Thiên chuốc rượu ra chén.

- Cùng với ta uống cạn chén rượu này.

- Mời tiền bối.

Hai người cùng cạn chén.

Uống cạn chén rượu, Lục Đại Thiên bóp vỡ chiếc chén không trong tay mình rồi liên tục điểm vào ba mươi sáu đại huyệt của Đường Thâm. Bất ngờ bị Lục Đại Thiên điểm huyệt, Đường Thâm không có phản xạ gì. Cho dù chàng có muốn phản xạ cũng không được bởi chàng đã bị mất tất cả nội lực rồi sao có thể cản được những thế chỉ cực kỳ chính xác và tinh xảo của Sát Thần lão quỷ Lục Đại Thiên. Một con người mà trước đây từng là Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân, chủ nhân Từ Vong kỳ.

Điểm huyệt Đường Thâm rồi Lục Đại Thiên quay chàng hướng lưng về phía mình. Lão vận công, hai quả cầu khí huyền ảo xuất hiện trên đôi bàn thủ của lão.

Đại Thiên trang trọng cực độ, từ từ áp đôi bàn thủ vào hai đại huyệt Võ Lư và Thiên Linh Cái của Đường Thâm.

Hai quả cầu tụ khí trên đôi bàn thủ của lão chìm vào thân ảnh của Đường Thâm. Toàn thân Lục Đại Thiên xuất hiện một màn huyết quang hộ thể bao bọc, trong khi thể pháp Đường Thâm thì toát ra những làn sương trắng mờ mờ.

Thời gian chậm chậm trôi qua. Lúc đầu Đường Thâm bứt rứt khó chịu vô cùng nhưng rồi chẳng mấy chốc chìm vào cõi hư vô, không còn nhận thức về sự hiện diện của mình.

Màn huyết quang hộ thể của Lục Đại Thiên mờ dần, mờ dần thì ngược lại thể pháp của Đường Thâm lại xuất hiện màn huyết quang hộ thể đó. Màn huyết khí hộ thân của Đại Thiên truyền tất cả qua cho chàng.

Thời gian như ngưng đọng. Đường Thâm lẫn Lục Đại Thiên như rơi vào hư vô, cuối cùng chỉ một người tỉnh lại, đó là Đường Thâm.

Vừa hồi tỉnh chàng liền quay ngoắt lại đối diện với Lục Đại Thiên. Đập vào mắt chàng là một thân thể xanh ròn chẳng còn sức sống, hai mắt nhắm khít lại với nhau.

- Lục tiên sinh...

Đường Thắm nhận ra Đại Thiên giờ chỉ còn là cái xác không hồn. Tất cả nguyên ngọn chân khí của lão đều đã trút qua cho chàng. Lão chấp nhận một cái chết đến với mình để đuổi theo Đông Phương Tử Linh.

Đường Thắm quá đỗi sững sờ trước cái chết của Lục Đại Thiên. Giờ thì chàng mới thấu hiểu câu nói của lão.

* * * * *

Đường Thắm gọi mọi người đứng trên bờ nhìn chiếc lầu thuyền tợ một ngọn đuốc khổng lồ. Ánh sáng từ ngọn đuốc đó soi rõ một khoảng không gian và làm lu mờ cả ánh trăng đêm. Ngọn đuốc khổng lồ kia chỉ lụi dần khi chiếc lầu thuyền từ từ chìm dần xuống dòng Trường Giang. Trái tim Đường Thắm quặn thắt với cái đau khôn tả.

Hai cánh môi của chàng mím lại, đôi mắt đăm đăm nhìn ngọn lửa đang chìm dần xuống dòng Trường Giang mà nghĩ thầm: “Tử Linh... Lục tiên bối, chỉ còn lại màn đêm vắng ửng trong ánh trăng đầy trên cao”.

Đường Thắm vẫn còn đứng thừ ra như một pho tượng bất động. Chàng đứng im lặng và bất động để gặm nhấm lại nỗi đau mà chàng chứng kiến và trải qua nó.

Y Phụng nhìn chàng.

Uyển Thanh cũng nhìn chàng.

Bạch Cúc khẽ buông tiếng thở dài và giữ im lặng không muốn phá vỡ sự im lặng tĩnh mịch này.

Hành Tẩu Định Tịnh dốc bầu hồ lô rượu tu luôn một ngụm dài rồi nhìn trộm chàng. Lão đã nhận ra ánh mắt ưu uẩn của Đường Thắm.

Lão khẽ buông một tiếng thở dài, nghĩ thầm: “Người đã đi rồi, kè ở lại. Tất cả đã kết thúc ở đây rồi sao?” Quốc Túy nhìn chàng nói :

- Đường Thắm bằng hữu... bằng hữu định đứng mãi tại đây sao. Phải làm cái gì đi chứ. Ngươi cứ đứng lì ở đây thì người chết cũng đâu có sống lại. Họ đã đi xa lắm rồi.

Lời nói của Hoàng Quốc Túy cắt đứt những suy nghĩ miên man trong đầu chàng, buộc Đường Thắm phải quay về với thực tại.

Chàng khẽ buông tiếng thở dài rồi nói :

- Quốc Túy huynh nói đúng. Chúng ta phải làm một cái gì đó chứ. Nếu chỉ biết đứng đây thì người chết sẽ thất vọng với những người đang sống.

Hành Tẩu Định Tịnh hỏi chàng :

- Lão đệ định làm gì?

- Tiêu hủy Tử Vong kỳ.

Hành Tẩu Định Tịnh nhìn Đường Thắm :

- Lão đệ nói sao?

Chàng nhìn Hành Tẩu Định Tịnh :

- Đường Thắm có ý đó. Chạy trốn Tử Vong kỳ không phải là thượng sách mà phải đối mặt với nó.

- Nhưng...

Chàng khoát tay :

- Huynh không cần phải lo cho Đường Thắm.

Quốc Túy nói :

- Hê... Đó là ý của bằng hữu chứ không phải ý của ta nhé. Bây giờ ta chỉ muốn quay về Giang Tô làm thiếu gia thôi.

Y rừng mình rồi nói tiếp :

- Những gì xảy ra khiến cho bọn thiếu gia sợ quá. Bọn thiếu gia không muốn dấn bước vào võ lâm làm gì nữa.

Hành Tẩu Định Tịnh nhìn lại Quốc Túy :

- Ngươi sợ và rút lui cũng không được đâu, bởi án kỳ Tử Vong đã đặt lên đầu ngươi rồi.

- Quốc Túy nghĩ mấy cái gã đeo kim diện kia hồng thấy mặt ta. Với lại bốn thiếu gia chẳng có ân oán gì với họ.

- Biết như vậy rồi nhưng ngươi đã quên lời của gã Mạch Kiếm Tùng nói rồi ư? Đường Thâm nhận Từ Vong kỳ và tất cả bằng hữu của Đường Thâm cũng phải nhận án Từ Vong kỳ. Bất cứ ai nhận án kỳ Từ Vong thấy đều phải chết.

Quốc Túy nhăn nhó. Bộ mặt núc ních của y những tưởng chảy xệ xuống.

Y nhìn Đường Thâm :

- Đường Thâm bằng hữu. Ngươi tính sao đây. Hay là ngươi đi nói với bọn người đeo mặt nạ dát vàng kia, Hoàng Quốc Túy hồng phải là bằng hữu của ngươi. Ta và ngươi quen biết nhau chẳng qua chỉ là người cùng bản xứ mà thôi.

Hành Tẩu Định Tịnh chau mày :

- Nghe những lời ngươi thốt ra lão hữu muốn thùng cả thính nhĩ. Bằng hữu như ngươi quả là hiếm có đó, lão phu chỉ thấy có một mà không có hai.

Đường Thâm nhìn lão Định Tịnh rồi quay lại Quốc Túy.

- Hoàng huynh yên tâm, có cơ hội Đường Thâm sẽ nói giùm huynh.

- Ngươi tốt quá.

Quốc Túy nhìn lại Bạch Cúc :

- Bạch Cúc... Xem như mọi chuyện đã kết thúc rồi. Cung chủ của nàng cũng đã chết. Hay là nàng hãy theo ta về lại Giang Tô. Tại Giang Tô ta có nhà cao cửa rộng không để nàng thiệt thòi đâu. Ta nghĩ chúng ta không nên xen vào chuyện này nữa.

Bạch Cúc nhìn Quốc Túy. Nàng nghiêm giọng nói :

- Nếu Bạch Cúc đi cùng với Hoàng công tử về Giang Tô thì tất mọi người sẽ đi cùng với Bạch Cúc. Hoàng công tử có cáng đáng được không?

Quốc Túy ve cằm, hai gò má gã giãn giãn. Gã suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Bốn thiếu gia nghĩ được đó.

Bạch Cúc nhìn sang Đường Thâm

Đường Thâm nhìn Quốc Túy mỉm cười.

- Huynh có lòng hào phóng như vậy, Đường Thâm và mọi người sao có thể từ chối được chứ.

Chàng nghiêm giọng nói :

- Chúng ta sẽ về Giang Tô.

Chàng lắc đầu, gượng cười rồi nói :

- Không... Mọi người sẽ quay lại Giang Tô, còn Đường Thâm đi riêng một mình.

Y Phụng nhìn từng chàng.

- Huynh muốn đi riêng một mình.

- Đúng. Huynh có chuyện cần phải làm và chỉ muốn làm một mình thôi.

Y Phụng lắc đầu :

- Không... Y Phụng sẽ đi cùng với Đường Thâm huynh.

Đường Thâm chau mày.

Uyển Thanh nói :

- Y Phụng, muội đi đâu Uyển Thanh sẽ đi đó.

Đường Thâm nghiêm giọng nói :

- Đường Thâm không muốn bất cứ người nào đi cùng với Đường Thâm. Cho dù người đó là Uyển Thanh hay Y Phụng hoặc bất cứ người nào khác. Tất

cả mọi người phải quên Đường Thắm đi, xem như không có một Đường Thắm tồn tại trên thế gian này.

Hành Tẩu Định Tịnh sững sờ trước lời nói cương quyết của chàng.

- Lão đệ.

Đường Thắm nhìn Hành Tẩu Định Tịnh.

- Ngay cả lão huynh cũng vậy. Hãy quên Đường Thắm đi, xem như Đường Thắm chưa từng quen biết huynh.

- Phải chăng lão đệ sợ mọi người sẽ bị liên lụy cùng với ngươi. Chúng ta là bằng hữu đồng sinh đồng tử mà.

- Đó là những lời xảo ngôn không đáng nhớ làm gì. Ai cũng chỉ có một cái mạng thôi và phải biết giữ mạng mình.

Chàng buông tiếng thở dài nhìn lại Hoàng Quốc Túy.

- Hoàng thiếu gia, Đường Thắm xin gửi những bằng hữu này lại cho Hoàng thiếu gia.

Y Phụng nhìn sững chàng. Nàng toan mở miệng nói thì bất gặp ánh mắt khe khắt của chàng.

- Y Phụng đừng nói nữa. Ta biết Y Phụng muội nghĩ gì và định nói gì. Hay nhất là hãy quên Đường Thắm đi.

Uyển Thanh nói :

- Phải chăng huynh muốn trả thù cho Tử Linh cung chủ, hoặc tự tìm đến cái chết để theo Tử Linh.

Đường Thắm nhìn Uyển Thanh.

- Nàng nói đúng, Đường Thắm sẽ trả thù cho Tử Linh, hoặc muốn theo Tử Linh mà tìm đến cái chết. Đừng nói gì nữa mà hãy quên Đường Thắm đi.

Chàng nhìn lên vầng trăng đầy đặn nói :

- Cái đích đến của Đường Thắm là ở phía trước. Cái đích đó không dành cho các ngươi mà chỉ dành riêng cho một mình Đường Thắm mà thôi. Chỉ có mình Đường Thắm phải đi đến cùng án kỳ Tử Vong. Nó tồn tại hoặc Đường Thắm tồn tại.

Chàng nói dứt câu thì nghe tiếng gió rít lạ thường.

“Phập”.

Ngon Tử Vong kỳ vàng ửng bởi sự phản chiếu ánh sáng trắng ghim trước mặt mọi người. Chàng nhìn ngon tử kỳ chết chóc nhợt nhạt nói :

- Án Tử Vong kỳ.

Hoàng Quốc Túy nép ngay ra sau lưng Hành Tẩu Định Tịnh lí nhí nói :

- Sao cái của nợ này đi đến đâu cũng gặp nó nhỉ.

Hành Tẩu Định Tịnh nói :

- Ngươi chưa chết thì nó theo ngươi hoài thôi. Khi nào ngươi chết thì nó mới không theo ngươi.

Quốc Túy chột rùng mình khi nghe câu nói này.

Y Phụng nhìn Đường Thắm. Nàng nghĩ thầm: “Chúng ta sẽ cùng chết ở đây. Không ai là không chết, thà chết chung với nhau còn hơn”.

Ý niệm đó vừa trải qua tâm thức nàng thì bốn gã Tử Vong Sứ xuất hiện. Một gã Tử Vong Sứ lên tiếng nói :

- Đường Thắm. Tử bốn sứ đến lấy mạng ngươi.

Đường Thắm nheo mày bởi nhận ra giọng nói đó là của Triệu Kỳ.

Chàng cúi xuống rút ngon Tử Vong kỳ, rồi bất ngờ bẻ gãy nó làm đôi quăng xuống đất.

Bẻ gãy ngon tiểu Kỳ Tử Vong, Đường Thắm nhìn bốn vị quán chủ võ quán Trùng Hưng.

- Tại hạ bẻ gãy Tử Vong kỳ, xem như nó không còn tồn tại nữa. Bốn vị quán chủ biết quý mạng của mình thì hãy rời bỏ võ lâm qui tịch giang hồ. Tử Vong kỳ không là gì đối với Đường Thắm.

Triệu Kỳ gần giọng nói :

- Đường Thâm... Ngươi dám bẻ gãy Tử Vong kỳ.
- Nó chỉ là ngọn tiểu kỳ vô nhân bất đạo, để làm gì.
- Triệu mẫu và chư huynh đệ buộc phải lấy mạng ngươi.
- Nếu bốn vị cho đó là thiên chức mình phải thực thi để đáp lễ với Tử Vong kỳ.

Vừa nói Đường Thâm vừa tiến về phía bốn vị quán chủ võ quán Trùng Hưng. Sự cương quyết và lạnh lùng của chàng khiến Hành Tẩu Định Tĩnh cùng mọi người không khỏi lo lắng cho chàng. Hành Tẩu dậm bước theo Đường Thâm thì chàng khoát tay :

- Lão Hành Tẩu huynh không nên nhúng tay vào chuyện này.

Hành Tẩu chợt dừng bước sững sờ nhìn chàng :

- Lão đệ... ngươi... đã...

Hành Tẩu Định Tĩnh chưa kịp nói hết ý của mình thì bốn vị chủ quán võ quán Trùng Hưng đồng loạt lướt thẳng đến Đường Thâm. Cả bốn người đều mang ngay sát chiêu để tập kích chàng.

Đường Thâm trụ bộ. Hữu thủ thi triển Kim Cang thần chỉ phát tác ra một vòng lưới Càn Khôn kiếm khí đón thẳng đỡ thẳng lấy bốn người đó.

Chàng vừa phát tác vòng lưới Càn Khôn kiếm khí vừa nói :

- Tự các người đi tìm cái chết vì một ngọn Tử Vong kỳ vô nghĩa.

Lời nói của chàng còn đọng trong đầu của mọi người thì vòng lưới Càn Khôn kiếm khí đã cắt lìa bốn vị chủ quán Trùng Hưng thành tám khúc trong bóng chường công do bọn họ phát tác ra.

Cái chết khủng bố của bốn võ sư võ quán Trùng Hưng khiến cho Hoàng Quốc Túy, Hành Tẩu Định Tĩnh hồn siêu phách lạc trước sự khủng bố của nó. Hành Tẩu Định Tĩnh đứng lặng người bàng hoàng người run cầm cập. Uyên Thanh lẫn Y Phụng sững sờ thất thần. Bạch Cúc ngẩn người như không thể tin vào mắt mình, Đường Thâm đứng thừ ra như pho tượng. Một lúc sau chàng nhìn lại mọi người.

- Hãy quên Đường Thâm đi. Mọi người bảo trọng.

Chàng nói rồi liền thi triển khinh công, thoát cái đã mắt hút ngoài tầm mắt mọi người.

Y Phụng giật mình gọi với theo :

- Đường Thâm huynh.

Hành Tẩu Định Tĩnh vuốt cằm.

- Y đã phục hồi công lực... thật là khó tin.

Quốc Túy nói :

- Hấn đi đâu vậy... Tại sao y không trở lại bảo vệ cho chúng ta chứ?

Y nhìn Hành Tẩu Định Tĩnh :

- Tại sao Đường Thâm lại bỏ đi?
- Ngươi không biết thì đừng có nói lung tung.

Quốc Túy gượng cười :

- Bỏn thiếu gia chỉ muốn biết Đường Thâm đi đâu thôi.

Lão Định Tĩnh ghé miệng vào tai Quốc Túy :

- Y lại đi vào tử cảnh. Ngươi có muốn đi cùng với Đường Thâm không?

Quốc Túy lắc đầu nguầy nguậy :

- Không không... Bỏn thiếu gia không đi đâu mà chỉ muốn quay về Giang Tô thôi.

Quốc Túy nhìn Bạch Cúc :

- Bạch Cúc... Mọi người không đi thì ta với nàng đi vậy.

Hành Tẩu Định Tịnh nói :

- Sao người biết lão phu và mọi người không đi với người.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ngư hý lang điệp gian

Chiếc kiệu dừng trước tòa biệt cung nguy nga tráng lệ, ả cung nữ vén rèm kiệu. Từ trong cỗ kiệu, Mạch Kiếm Tùng bước xuống. Y có vẻ bàng hoàng trước tòa biệt cung nguy nga tráng lệ này. Mặc dù bàng hoàng nhưng Mạch Kiếm Tùng vẫn cho đây là khung cảnh lạnh lùng.

Y bước giẫm chân lên tấm thảm nhưng trái từ cửa kiệu đến vào tận trong đại sảnh đường. Y thả những bước chân chậm rãi ung dung theo tấm thảm nhưng hướng đến tấm rèm nhưng là chiếc lư bằng lam ngọc đang tỏa mùi trầm hương ngào ngạt.

Kiểm Tùng ôm quyền hướng về phía tấm rèm nhưng.

- Kiếm Tùng tham vái Vương nương.

Giọng nói thanh tao nhẹ nhàng rót vào tai Mạch Kiếm Tùng :

- Chiết ngại ta dành cho Mạch Kiếm Tùng công tử đó. Hãy ngồi xuống đi.

Kiểm Tùng nhìn chiết ngại son son thiếp vàng, bên cạnh có rai hoa quả tươi mọng chín. Y nhếch mép cười nửa rồi ngồi xuống chiết ngại đó.

Tựa hẳn lưng vào thành tựa hai tay đặt lên bắp đùi, Kiếm Tùng giả là nói.

- Kiếm Tùng là phận nhỏ nhưng không ngờ lại được tiếp đón trọng thể như thế này.

- Ta không nghĩ Kiếm Tùng mang thân phận nhỏ hèn đâu. Chỉ người có ý chí và tham vọng lớn như Mạch công tử mới đạt được những ước mơ lớn trong cuộc sống làm người. Nhưng trên thế gian này có mấy ai có được ý chí và tham vọng như Mạch công tử. E rằng cảm được đi tìm giữa ban ngày cũng không có.

- Kiếm Tùng có ý chí và tham vọng lắm. Nếu Kiếm Tùng có ý chí và tham vọng, nương nương phải e ngại Kiếm Tùng chứ.

- Không. Bỏn Vương nương luôn ngưỡng mộ những trang anh hùng hảo hán có ý chí và tham vọng. Bởi chỉ có những anh hùng hảo hán đầy ý chí và tham vọng mới lập ra những kỳ biến vô lâm và có thể làm thay đổi thiên định. Những người đó đáng để trân trọng và ngưỡng mộ.

- Những lời nói của Vương nương khiến Kiếm Tùng vô cùng cảm kích.

- Kề ngưỡng mộ, người cảm kích. Bỏn nương và Mạch công tử xem chừng rất tâm đầu ý hợp.

Thốt dứt lời Vương nương vỗ tay một tiếng. Từ phía hậu đường bốn nàng cung nữ trong những bộ cánh sắc sỡ với những đường sẻ có ý trưng bày những đường cong của cơ thể uyển chuyển bước ra. Họ như cánh bướm với những bước chân e lả vừa gợi cảm vừa khiêu khích vây thành vòng tròn.

Kiểm Tùng ngắm nhìn bốn ả vũ công đang biểu diễn khúc múa đầy chất gợi dục mà điềm đạm cười mỉm.

Vương nương vén tấm rèm nhưng, ôn nhu nói :

- Mạch công tử thấy thế nào.

- Rất đẹp.

- Họ đẹp lắm à?

Kiểm Tùng gật đầu.

Vương nương cười khẩy rồi nói :

- Họ có đẹp hơn Khảm Khảm của công tử không?

Kiểm Tùng không đáp lời Vương nương mà từ từ nhìn lại. Đập vào mắt y là chiếc mặt nạ dát vàng. Y lộ ra vẻ thất vọng vì không nhận ra khuôn mặt của vương nương, nhưng đôi mắt to và đen lay láy, thứ ánh mắt thu hồn của một trang giai nhân đủ cho y đoán Vương nương là mỹ nữ tuyệt sắc.

Kiểm Tùng từ tốn nói :

- Vương nương biết Khảm Khảm.

- Tất cả những gì xảy ra trong Kim Điện môn, Thánh cô Kim Điện đều biết cả. Nếu bốn nương không biết thì đâu phải là Thánh Cô Kim Điện.

- Vương nương là chủ nhân tất phải biết tất cả.

Kiểm Tùng nhìn lại bốn nàng vũ công. Họ đang uốn éo thân thể phơi vùng bụng phẳng phiu như muốn khoe khoang làn da trắng ra trước mắt gã.

Y vừa ngắm bốn nàng vũ công vừa nói :

- Vương nương nhắc đến Khảm Khảm với ý gì?

- Công tử đã dám đoạt sát nương tử của mình để khẳng định mình trong cuộc đời, người như Mạch Kiểm Tùng công tử hiếm có vô cùng. Bốn nương nhắc đến điều đó để muốn bồi hoàn lại cho công tử những gì đã mất.

Y nhìn lại Thánh Cô Kim Điện.

- Thánh Cô muốn bồi hoàn lại cho tại hạ ư?

- Công tử không ngạc nhiên chứ?

- Kiểm Tùng chỉ tự hỏi mình có đáng nhận được sự bồi hoàn ấy không?

- Rất xứng đáng.

- Kiểm Tùng Rất xứng đáng ư?

- Bốn nương nói rất xứng đáng thì rất xứng đáng.

Bốn ả vũ công đã quỳ xuống ngửa hẳn người ra sau, trên tay họ xuất hiện những cánh hoa hồng đỏ thắm. Họ uốn éo, lả lơi như những con rắn toát ra sức quyến rũ mê hồn. Không chỉ có những động tác lả lơi, vận người để phơi những đường cong của cơ thể mà thỉnh thoảng cả bốn ả vũ công lại liếc mắt về phía Kiểm Tùng. Những ánh mắt đầy chất tình mời gọi gã.

Kiểm Tùng bụng tịnh rượu chuốc ra chén. Mùi hương hảo tửu xông lên mũi gã. Hương rượu nồng nồng chỉ ngửi thôi đã khiến huyết lưu thông trong kinh mạch y đã cuộn chảy dữ dội.

Kiểm Tùng bụng chén rượu.

Y từ tốn nói :

- Vương nương đặt Kiểm Tùng vào sự bất ngờ này, chẳng biết còn sự bất ngờ gì nữa.

Y nói rồi dốc chén rượu lên miệng uống cạn.

Kiểm Tùng vừa đặt chén rượu xuống bàn thì Thánh Cô Kim Điện đã bước xuống thạch sàn. Bằng những bước đi uyển chuyển, đài các hòa ngay vào với bốn nàng vũ công.

Mặc dù chân diện của Thánh Cô Kim Điện không phơi ra nhưng khi hòa nhập vào bốn nàng vũ công, trong cánh trắng bằng lụa mỏng phối hợp với những bước chân, bốn nàng vũ công kia chìm hẳn. Hay bị lu mờ đi bởi những động tác múa người của Thánh Cô Kim Điện.

Kiểm Tùng lơ mắt nhìn đắm đắm vào Thánh Cô Kim Điện.

Bốn nàng vũ công như những cánh bướm sắc sỡ lượn lờ quanh Thánh Cô Kim Điện mà tôn tạo làm nền để chủ nhân của mình phô trương những động tác múa người mà đến tượng đá cũng ngỡ có thể cũng nhảy xổ đến để ôm choàng lấy tấm thân mềm mại đó.

Tận mục sở thị những bước đi uyển chuyển của Thánh Cô Kim Điện, Kiểm Tùng cứ ngây ngất cả người.

Thánh Cô Kim Điện dừng những động tác thì ngay lập tức bốn ả vũ công nổi chân nhau rút vào hậu điện.

Thánh Cô Kim Điện chấp một tay sau lưng, nhìn lại Mạch Kiểm Tùng.

Kiểm Tùng nhìn Thánh Cô Kim Diện. Nếu không có chiếc mặt nạ dát vàng che đi chân diện của Thánh Cô Kim Diện, y sẽ thích thú hơn.

Thánh Cô Kim Diện cười khẩy rồi bước đến trước mặt gã.

- Bồn nương có đẹp không?

Kiểm Tùng gật đầu.

- Mặc dù không chứng mực sở thị ngọc diện của Thánh Cô, nhưng chỉ với phong thái của người thôi, Kiểm Tùng đủ nhận biết người là trang mỹ nữ tuyệt sắc.

Thánh Cô Kim Diện cười khẩy.

- Vậy Mạch Kiểm Tùng công tử có muốn nhìn chân diện của ta không?

- Hãy cho tại hạ được tò mò và tưởng tượng. Phàm những gì mình tò mò và tưởng tượng thì sẽ đẹp hơn.

Thánh Cô Kim Diện gật đầu.

- Nói hay lắm, khá lắm.

Kiểm Tùng nhìn vào mắt Thánh Cô Kim Diện rồi ôm quyền :

- Vương nương có ý ban cho Kiểm Tùng những gì?

- Tất cả những gì Kiểm Tùng mơ tưởng đến. Một danh tự thiên hạ đệ nhất nhân, một quyền lực vô biên và hơn thế nữa là cả bồn nương.

Vừa nói Thánh Cô Kim Diện vừa vuốt ống tay áo lên cao. Đôi tay trần từ từ hiện ra đập vào mắt Kiểm Tùng. Một cánh tay đẹp đủ để bất cứ người nào nhìn thấy cũng phải mộng tưởng.

Kiểm Tùng nhìn đôi ngọc thủ của Thánh Cô Kim Diện gần như không chớp mắt. Thánh Cô Kim Diện bất ngờ vuốt má gã.

- Đừng nhìn thế nữa.

Kiểm Tùng nhìn vào mắt Thánh Cô Kim Diện.

Thánh Cô Kim Diện từ tốn nói :

- Nhưng để có được những thứ đó không phải tự nhiên mà có. Tất cả không phải từ trên trời rơi xuống.

- Kiểm Tùng biết. Để được những gì mình muốn thì phải đi tìm nó. Đôi khi phải trả giá bằng sinh mạng mình.

Thánh Cô Kim Diện gật đầu.

- Không sai.

- Thế Kiểm Tùng phải làm gì?

Thánh Cô Kim Diện nhìn vào mắt gã.

- Để đạt được những gì mình muốn thì phải có dũng khí và hơn thế nữa là ý chí và tham vọng. Mạch công tử sẽ thế chỗ của Đông Phương Bách.

Chân diện Kiểm Tùng lộ vẻ căng thẳng khi nghe lời nói này.

- Tại hạ sẽ thay thế chỗ của chủ nhân mình.

Thánh Cô Kim Diện gật đầu, rồi từ tốn nói :

- Có thể chỗ của Đông Phương Bách, Mạch Kiểm Tùng mới có thể tự tuyên cáo với võ lâm quần hùng, mình là thiên hạ đệ nhất nhân. Còn như Mạch Kiểm Tùng không thể vào chỗ của Đông Phương Bách, công tử mãi mãi chỉ là cái bóng của Đông Phương Bách mà thôi.

Kiểm Tùng cắn răng vào môi dưới. Khuôn mặt gã căng thẳng cực độ.

- Vương nương muốn Kiểm Tùng giết chủ nhân mình.

Thánh Cô Kim Diện lắc đầu.

- Không. Bồn nương có thể đưa công tử thế vào chỗ Đông Phương Bách mà không cần Mạnh Kiếm Tùng phải động thủ với y.

- Kiếm Tùng làm gì?

- Kiếm Tùng phải giết một người. Người đó chính là chủ nhân đích thực của thiên hạ.

Đôi chân mày Kiếm Tùng nhíu lại.

- Kiếm Tùng... đoán không lầm Vương nương muốn Kiếm Tùng lấy mạng...

Y bỏ lưng câu nói giữa chừng.

Thánh Cô Kim Diện cất giọng trang trọng :

- Thiên tử.

Đôi chân mày của Kiếm Tùng nhíu hẳn lại với nhau. Hai cánh môi của y mấp máy.

Thánh Cô Kim Diện từ tốn nói :

- Chỉ có một mặt trời. Một vầng nhật quang duy nhất mà thôi.

Kiếm Tùng ôm quyền :

- Kiếm Tùng hiểu.

- Mạch Kiếm Tùng có đủ những khí chất cần thiết để trở thành người tái lập một cuộc sống khác. Mở ra một trang sử khác. Kiếm Tùng đồng ý chứ?

- Được.

- Hãy nhớ lấy. Chỉ có thắng chứ không có bại.

Kiếm Tùng biết mình phải làm gì.

Thánh Cô Kim Diện đặt tay lên đôi vai gã.

- Ta chờ Mạnh Kiếm Tùng.

- Kiếm Tùng sẽ quay lại.

Y nhìn vào mắt Thánh Cô Kim Diện.

- Kiếm Tùng có thể đi được rồi chứ?

- Ta không dám giữ chân công tử.

Kiếm Tùng nhếch môi cười nửa miệng rồi thả bước chậm rãi đi về phía cửa.

Y dừng bước ngay ngưỡng cửa đại điện nhìn Thánh Cô Kim Diện.

- Kiếm Tùng có đáng là thiên hạ đệ nhất nhân không?

- Người có chủ ý và tham vọng sẽ đạt được mục đích của mình.

- Kiếm Tùng sẽ chứng minh điều đó.

Kiếm Tùng đi rồi, Thánh Cô Kim Diện cũng rời đại điện trở về biệt thất mình. Bước vào biệt thất, Thánh Cô Kim Diện bước đến tấm hoành phi vẽ vang nhất quang rực rỡ. Đây là bức hoành phi qua một bên.

Phía sau bức hoành phi đó là một bức họa đội kim mào, nhìn thoáng qua cũng đoán được người trong bức họa chính là đương kim Thiên tử.

Thánh Cô Kim Diện cầm bút chấm vào đĩa mực rồi gạch chéo lên bức họa chân dung Thiên tử.

Thánh Cô Kim Diện vừa đẩy bức hoành phi để che bức họa thì nghe tiếng động lạ sau lưng mình. Thánh Cô Kim Diện hạ tay từ từ xuống rồi nói :

- Đông Phương Bách... huynh đến rồi à?

Không nghe tiếng trả lời, Thánh Cô Kim Diện buộc phải nhìn lại.

Đập vào mắt Thánh Cô Kim Diện là một trang tư sinh với khuôn mặt anh tuấn nhưng với vẻ lạnh lùng và nghiêm khắc.

Đôi chân mày của Thánh Cô Kim Diện nhíu lại.

- Công tử là ai?

Đường Thâm ôm quyền.

- Tại hạ là Đường Thâm.

- Bỏn nương đã nghe tục danh này.

- Đông Phương Bách hắc có thường nhắc đến tục danh của tại hạ nên Thánh Cô biết.

- Công tử muốn gì mà ngang nhiên đột nhập vào biệt phòng của bỏn nương?

- Đường Thâm muốn biết Thánh Cô Kim Diện là ai. Có phải là chủ nhân đích thực của Tử Vong kỳ hay không?

- Công tử muốn biết ta là ai à?

- Vâng... Rất muốn biết.

- Công tử sẽ sớm được biết thôi.

Liên với lời nói đó Thánh Cô Kim Diện chớp động song thủ với một thế cảm nã thủ chớp tới Đường Thâm.

Chàng không né tránh trào công của Thánh Cô Kim Diện mà lại dụng trào công đón thẳng đỡ thẳng.

“Chát...”

Đôi trào công của hai người dính chặt vào nhau. Hai người chuyển qua đấu nội lực. Chàng dồn nội lực vào song thủ. Đường Thâm không khỏi bất ngờ trước nội lực khác thường của Thánh Cô Kim Diện.

Ngược lại ánh mắt của Thánh Cô Kim Diện cũng lộ vẻ sững sốt khi giao đấu nội công với chàng.

Đường Thâm nghĩ thầm: “Nếu không có Lục Đại Thiên truyền tất cả nội công cho mình, có lẽ mình không phải là đối thủ của Thánh Cô Kim Diện”.

Ý niệm đó lướt qua đầu chàng thì những giọt mồ hôi tẩm đã xuất hiện trên vầng trán của Thánh Cô Kim Diện.

Đường Thâm mỉm cười.

- Nội lực của vương nương cao thâm lắm nhưng không thể bì được với tại hạ.

- Bỏn nương quá bất ngờ trước sự kiện này đó.

- Vương nương sẽ còn bất ngờ nhiều hơn nữa.

Vừa nói Đường Thâm vừa gia tăng nội lực lên tám phần.

Ánh mắt của Thánh Cô Kim Diện đờ hẩn ra. Thánh Cô Kim Diện nói :

- Đường Thâm định giết bỏn nương à. Chủ nhân Tử Vong kỳ đâu phải là bỏn nương.

Đường Thâm rút ngay trào công về vừa dụng chỉ khí điểm luôn vào tịnh huyết của Thánh Cô Kim Diện.

Thánh Cô Kim Diện đứng thừ ra.

Chàng lộ chiếc mặt nạ dát vàng. Chân diện dung của Thánh Cô Kim Diện lộ ra đập vào mắt chàng. Một khuôn mặt đài các mỹ lệ với những nét sắc của trang vương phi.

Hai người đối nhãn nhìn nhau.

Thánh Cô Kim Diện từ tốn nói :

- Công tử đang cần gì ở bỏn nương?

- Giờ thì tại hạ đã hiểu phần nào vì sao Đông Phương Bách cần những sát thủ Tử Vong Sứ.

Chàng lại nhìn bức hoành phi, rồi đẩy nó qua bên. Bức họa Thiên tử bị gạch chéo đập vào mắt Đường Thắm. Nhìn bức họa một lúc Đường Thắm quay lại đối nhãn với Thánh Cô Kim Diện.

Chàng ôn nhu hỏi Thánh Cô Kim Diện :

- Ai cũng đứng sau chuyện này. Không phải là Vương nương chứ, chắc cũng không phải là Đông Phương Bách?

Chàng vừa hỏi vừa nhìn chăm chăm vào mắt Thánh Cô Kim Diện.

- Ai..

Khuôn mặt mỹ miều của Thánh Cô Kim Diện trang trọng hẳn lên.

Buông một tiếng thở dài, Thánh Cô Kim Diện mới từ tốn đáp lời chàng :

- Công tử muốn biết để làm gì?

- Tại hạ có mục đích riêng của mình.

- Công tử có thể giết bốn nương nhưng không biết thêm gì nữa đâu.

Đường Thắm ve vãn. Chàng nhúm mày suy nghĩ.

Thánh Cô Kim Diện ôn nhu nói :

- Bốn nương có một lời muốn nói với Đường Thắm công tử.

Đường Thắm chợt nhúm mày.

- Vương nương muốn nói gì?

- Bốn nương khuyên công tử hãy đứng về với bốn nương. Công tử sẽ có được tất cả những gì mình muốn. Còn chống lại bốn nương thì công tử sẽ chết. Một mình công tử sẽ chẳng thay đổi được gì đâu. Không thay đổi được gì cả.

Đường Thắm nhìn chăm chăm vào mắt Thánh Cô Kim Diện.

- Tại hạ không thay đổi được gì sao?

- Đúng. Bốn nương nói bằng tâm của mình. Hãy đứng về phía bốn nương, công tử sẽ có tất cả những gì công tử muốn.

Chàng cười khẩy.

- Vương nương muốn tại hạ cũng giống như Mạch Kiếm Tùng chăng?

- Mạch Kiếm Tùng biết chọn đường đi cho mình.

- Rất tiếc tại hạ không phải là Mạch Kiếm Tùng. Hơn thế nữa Đường Thắm đã nhận án kỳ Tử Vong của Đông Phương Bách.

- Bốn nương có thể rút lại án kỳ đó.

Đường Thắm lắc đầu.

- Không Đường Thắm không muốn ai rút lại án kỳ Tử Vong, mà sẽ tự tay mình bẻ gãy nó.

Khuôn mặt kiêu diễm của Thánh Cô Kim Diện căng thẳng hẳn lên khi nghe lời nói đó của Đường Thắm. Chàng đã thốt ra câu nói vừa rồi bằng chất giọng lạnh lùng và cương quyết.

Buông tiếng thở dài, Thánh Cô Kim Diện từ tốn nói :

- Đường Thắm công tử sẽ không bao giờ làm được điều đó.

Đôi chân mày Đường Thắm nhúm lại. Chàng nhặt nhổ nói :

- Đường Thắm đã vào đến tận biệt phòng của Vương nương thì có chuyện gì mà mình không làm được chứ. Với Đường Thắm, Tử Vong kỳ còn thì Đường Thắm mất và ngược lại.

Lời nói này của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Thánh Cô Kim Diện mà sắc diện của Thánh cô tái hẳn ra.

Mặc dù biến sắc nhưng Thánh Cô Kim Diện vẫn từ tốn nói :

- Công tử sẽ hối tiếc.
- Tại hạ chỉ có một sự lựa chọn duy nhất thì đâu còn hối tiếc.

Đường Thâm cười khẩy rồi nói tiếp :

- Nếu còn hối tiếc thì tại hạ còn có sự lựa chọn. Nhưng Đông Phương Bách đã đẩy Đường Thâm vào một sự lựa chọn duy nhất. Phải đối mặt với Tử Vong kỳ.

Chàng khẽ buông tiếng thở dài nhìn Thánh Cô Kim Diện.

- Thánh cô cũng chỉ có một sự lựa chọn như tại hạ. Một là biến thành một xú nữ với khuôn mặt khủng khiếp nhất. Hai là phải nói rõ tất cả những gì Thánh cô biết về Tử Vong kỳ.

Thánh Cô Kim Diện nheo mày.

- Đường Thâm sẽ hủy dung diện của bốn nương sao?
- Tại hạ tin Thánh cô rất quý chân diện của mình.

Vừa nói Đường Thâm vừa nhìn vào mắt Thánh Cô Kim Diện như muốn dụng nhãn quan của mình khoét đôi mắt to và tròn trịa.

Tiếp nhận ánh mắt khắc nghiệt và tàn nhẫn của Đường Thâm, Thánh Cô Kim Diện không làm chủ được mình. Một cảm giác gay buốt lạnh giá xuất hiện trong cột sống của Thánh Cô Kim Diện.

Đường Thâm nhận ra ngay vẻ lo âu lộ ra mắt Thánh Cô Kim Diện. Chàng cười mỉm rồi bồi thêm một câu nữa :

- Nữ nhân nào cũng quý nhan sắc mình. Chắc hẳn vương nương không muốn đeo chiếc mặt nạ dát vàng này suốt cuộc đời mình.

Chàng nói rồi lật ngửa chiếc mặt nạ dát vàng, rút trong ống tay áo ra một tịnh bình. Trút bột phấn trong tịnh bình lên chiếc mặt nạ dát vàng. Đường Thâm vừa làm việc đó vừa nói :

- Thứ bột mà tại hạ rắc vào chiếc mặt nạ dát vàng của Thánh cô là một chất độc cực mạnh để hủy da hủy thịt. Khi tại hạ đeo chiếc mặt nạ này vào mặt thì mãi mãi người sẽ mang nó suốt đời đó.

Mồ hôi rịn ra trán Thánh Cô Kim Diện. Người miễn cưỡng nói :

- Công tử tàn nhẫn với một nữ nhân như vậy à?
- Tại hạ cần có sự tàn nhẫn để đáp lại sự tàn nhẫn.

Chàng nói rồi từ từ đưa chiếc mặt nạ dát vàng như toan áp vào mặt Thánh Cô Kim Diện. Thánh Cô Kim Diện hốt hoảng nói :

- Đừng làm vậy với Thục Trân.
- Đường Thâm giờ biết được tước danh của Thánh Cô. Tại hạ còn muốn biết nhiều hơn nữa.

Thục Trân mím chặt hai cánh môi vào với nhau.

Đường Thâm nhìn Thục Trân Thánh Cô Kim Diện. Chàng rít một luồng chân khí nhặt nhẻo nói :

- Khi Thục Trân Thánh Cô trở thành xú nữ, chắc chắn Đông Phương Bách sẽ lánh xa Thánh Cô.

Chàng nói rồi dí chiếc mặt nạ có độc về phía Thánh Cô Kim Diện.

Thục Trân tái mặt.

- Dừng tay.
- Thục Trân Thánh Cô đã lựa chọn?
- Cho dù Đường Thâm công tử có biết cũng không thể thay đổi được vận mạng của tạo hóa đâu.

Đường Thâm lắc đầu.

- Tại hạ không muốn nghe câu nói này.

Thục Trân buông tiếng thở dài.

- Hãy giải huyết cho bản nương.. Đường Thâm sẽ được biết tất cả.

Chàng mỉm cười rồi điểm chỉ vào bao mười sáu đại huyết của Thánh Cô Kim Diện trước khi hóa giải tịnh huyết.

Thánh Cô Kim Diện nhìn chàng.

Đường Thâm nói :

- Tại hạ cần phải phong bế nội lực của Thánh Cô. Miễn thứ cho Đường Thâm.

Nhìn chàng bằng ánh mắt bất nhẫn, Thánh Cô Kim Diện bước đến bức họa thiên tử bị gạch chéo lật nó xuống, rồi ấn tay vào vách biệt phòng. Một vòm cửa bí mật dịch mở.

Thánh Cô Kim Diện bước qua vòm cửa đó. Đường Thâm nổi gót theo sau. Trong gian mật thất, là những kim bài lệnh chủ của tất cả những môn phái, bang hội trên giang hồ.

Thánh Cô Kim Diện nhìn chàng.

- Tất cả những gì công tử muốn biết là đây.

- Đường Thâm nhìn qua những tấm kim bài mà nghĩ thầm: “Vô lâm chính là Tử Vong kỳ ư?”.

Thục Trân mỉm cười nhìn chàng.

- Công tử đã hiểu rồi chứ. Hãy đứng về phía Thục Trân.

- Tại hạ có đường đi riêng của mình. Đã có quá nhiều người phải chết vì Tử Vong kỳ.

Đường Thâm vừa nói vừa gom tất cả những tấm lệnh bài gói vào tấm lụa.

Chàng nhìn lại Thánh Cô Kim Diện.

- Tại hạ cần những thứ này.

Chàng ấn tay mặt thạch bàn.

“Cạch”.

Một âm thanh khô khốc phát ra. Cùng với âm thanh đó trên mặt thạch bàn xuất hiện một cái hốc bí mật.

Sự biến bất ngờ đó khiến Thục Trân biến sắc. Về hoang mang của Thục Trân không qua được mắt Đường Thâm. Chàng lấy từ trong chiếc hốc bí mật đó ra một cuộn giấy được cột cẩn thận.

Nhìn lại Thục Trân, Đường Thâm mỉm cười nói :

- Hẳn đây là thứ mà Vương nương còn muốn giấu tại hạ. Chắc chắn nó quan trọng đối với nương nương.

Thục Trân nhìn chàng.

- Công tử sẽ hối tiếc.

- Đường Thâm đã nghe câu nói này quá nhiều rồi. Thục Trân Thánh Cô đã nhiệt tình giúp tại hạ, tại hạ trả lại cho Thục Trân Thánh Cô sự bình yên.

Đường Thâm ôm quyền :

- Cáo từ.

Chàng nói rồi dợm bước về phía cửa thì Thục Trân gọi lại :

- Đường Thâm dừng bước.

Đường Thâm dừng bước nhìn lại Thục Trân.

Ánh mắt của chàng khiến Thục Trân Thánh Cô bối rối.

Đường Thắm già là nói :

- Thục Trân Thánh Cô muốn nói gì với Đường Thắm?

Thục Trân bất ngờ kéo tuột xiêm y của mình. Cùng với động tác đó ánh mắt như làn gió muốn thu hồn chàng.

- Công tử đã lấy thì hãy lấy tất cả. Lấy luôn con người bằng xương bằng thịt này.

Nói dứt câu Thục Trân Thánh Cô giật mạnh luôn tấm yếm còn lại che vùng thượng đẳng của mình. Đôi quả tuyết lê trắng nõn phoi ra đập vào mắt chàng.

Đường Thắm nhìn Thục Trân, lắc đầu nói :

- Tại hạ đã bước qua lưới tình rồi.

Chàng nói dứt câu thì bỏ đi thẳng ra cửa không ngoái đầu nhìn lại.

Khuôn mặt mỹ lệ của Thục Trân Thánh Cô sa sầm xuống, rồi ửng đỏ hần lên. Đứng như thể pho tượng, mãi một lúc sau Thục Trân mới nói :

- Đường Thắm...

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Sương lạnh phủ hoa lan

Mạch Kiếm Tùng thả chân xuống mộc sàn toan đứng lên thì ả kỹ nữ níu tay y lại.

- Còn sớm mà... huynh đi đâu vậy?

Mạch Kiếm Tùng gạt tay ả ra rồi đứng hần lên. Y nhìn lại ả kỹ nữ với bộ mặt trét đầy phấn son. Một cảm giác tõm lợm lan nhanh qua đầu y. Y nheo mày và nhặt nhều nói :

- Đùng hỏi ta điều đó.

Vừa nói Mạch Kiếm Tùng vừa quăng một nén bạc lên người ả kỹ nữ. Y quay bên nhỏ xuống sàn gạch một bãi nước bọt như muốn phun thứ cảm giác gớm ghiếc vừa mới nảy nở trong tâm thức y ra ngoài, rồi sải bước đến bàn cầm lấy ngoại y khoác vào người.

Vận xong ngoại y, Mạch Kiếm Tùng bước đến trước tấm gương đồng. Y ngắm lại mình trong tấm gương đồng trước khi rời khỏi biệt phòng.

Đi xuống gian từ sảnh bên dưới khách điểm, Mạch Kiếm Tùng gọi luôn một vò rượu hai cân. Gã tiểu nhị bày rượu ra bàn cùng với đĩa thức ăn nóng. Gã già là nói :

- Chúc công tử ăn ngon miệng.

- Không cần.

Y chuốc rượu ra chén, bung chén rượu, Mạch Kiếm Tùng băng quơ nhớ lại Thánh Cô Kim Diện. Y miên man hồi tưởng lại những động tác uyển chuyển, ảo diệu của Thánh Cô Kim Diện mà tưởng tượng ra khuôn mặt giai nhân trong đầu mình.

Y dốc chén rượu uống cạn rồi lại chuốc tiếp ra chén. Mạch Kiếm Tùng uống một lúc ba chén rượu nhưng vẫn không xóa được những ý niệm thâm kín trong đầu.

Một gã đại hán lực lưỡng bước vào. Y vừa bước vào vừa lớn tiếng nói :

- Khúc ma ma đâu...?

Khúc ma ma, một người đàn bà có bộ mặt no tròn, đầy đà và bộ dáng khá xồ xề hời hả bước ra.

- Ôn Thăng ca ca... có chuyện gì mà cần gặp Khúc ma ma này?

Lời còn đọng trên miệng Khúc ma ma thì Ôn Thăng thộp ngay lấy ngực áo thì kéo về phía mình.

Khúc ma ma bối rối.

- Ôn ca ca có chuyện gì từ từ nói, sao lại nóng nảy vậy?

Ôn Thăng trừng hai mắt với đôi tròng trắng muốn che cả hai con ngươi nhỏ xíu, gằn giọng nói :

- Mụ biết vì sao Ôn Thăng đến đây không?

Khúc ma ma giả là cười vừa gỡ tay Ôn Thăng, nhưng gã không cho thị làm chuyện đó, Khúc ma ma gượng cười nói :

- Ma ma biết Ôn ca ca đến chỉ vì Sư Sư thôi.

Ôn Thăng đỡ hồng Khúc ma ma lên khỏi mặt đất, vừa rít giọng nói :

- Đúng... Ôn mỗ đến vì Sư Sư đó, Ôn mỗ đã bao nhiêu lần nói với mụ rồi. Sư Sư là kỹ nữ nhưng chỉ dành riêng cho Ôn mỗ thôi, mụ nói cho ta biết... gã khốn kiếp nào đã bắt Sư Sư phải hầu hạ chứ?

Khúc ma ma lắc đầu.

Ôn Thăng đánh giọng gằn :

- Mụ không nói à?

- O...

Mạch Kiếm Tùng vừa áp chén vào miệng thì đặt xuống bàn, y tăng hắng, buộc Ôn Thăng phải thả Khúc ma ma xuống nhìn lại gã.

Mạch Kiếm Tùng nhìn Ôn Thăng. Y giả là nói :

- Tại hạ là người được Sư Sư cô nương hầu hạ đó.

Bộ mặt to và rộng của Ôn Thăng như muốn phồng to hơn với sắc đỏ ửng.

- Ngươi ư?

Mạch Kiếm Tùng chống tay lên bàn từ từ đứng lên.

Ôn Thăng bước đến bàn Mạch Kiếm Tùng.

- Ngươi ư?

Bộ dạng nhỏ bé của Mạch Kiếm Tùng cùng chân diện đầm ấm lạnh lùng đập vào mắt Ôn Thăng. Gã hừ nhạt rồi nói :

- Sư Sư của ta mà phải hầu hạ một con nhái như ngươi à?

Đôi chân mày Mạch Kiếm Tùng hơi nhíu lại, y nhìn Ôn Thăng.

- Á là kỹ nữ thì hầu hạ ta có gì lạ nào?

Ôn Thăng chỉ vào ngực mình.

- Ngươi nên biết Sư Sư là của riêng Ôn mỗ chứ. Cả giới lục lâm tại Dương Châu này đều biết Ôn mỗ. Thế mà ngươi lại dám ăn trên ngồi trước ta, ngươi đáng chết thật. Ôn mỗ cần phải dạy cho ngươi một bài học sau này còn biết đâu là trường bối của ngươi.

Nói dứt lời Ôn Thăng vươn trào thòp tới đầu Mạch Kiếm Tùng, trào công của Ôn Thăng chưa kịp đến đầu Mạch Kiếm Tùng thì đã bị y dụng trào với một thế cầm nã thủ chặn lại.

Trào công của Mạch Kiếm Tùng mặc dù nhỏ hơn trào công của Ôn Thăng nhưng chính Ôn Thăng lại rống lên sau những âm thanh canh cách.

Mồ hôi rịn ra mặt Ôn Thăng cùng với những nét nhăn nhó bởi cảm giác đau đớn từ bản thủ lên đến đầu.

Ôn Thăng rít giọng nói :

- Ngươi ngươi...

Mạch Kiếm Tùng nhạt nhẽo nói :

- Ngươi muốn làm bậc trưởng bối nhưng ít ra cũng nên biết kẻ đối diện với ngươi là ai chứ?

Ôn Thăng buột miệng :

- Ngươi là ai...?

- Mạch Kiếm Tùng Hai cánh môi của Mạch Kiếm Tùng nhếch lên.

- Khi ngươi biết được ta là Mạch Kiếm Tùng thì đã muộn rồi.

Ôn Thăng còn chưa hiểu ẩn ý của câu nói đó thì hữu thủ của Mạch Kiếm Tùng đã điểm vào tam tinh gã.

Ôn Thăng nhắm mắt lí nhí nói :

- Ngươi muốn làm gì ta?

Mạch Kiếm Tùng hơi nghiêng đầu qua bên như ngắm nhìn khuôn mặt Ôn Thăng rồi nhặt nhẹ nói :

- Giết ngươi...

- Ngươi...

Ôn Thăng chưa kịp nói hết câu thì Mạch Kiếm Tùng phát ra một đạo chỉ Kim Cang.

Đạo chỉ khí cứng như mũi dùi sắt xuyên thủng qua tam tinh Ôn Thăng, thấu đến sau óc.

Thế pháp Ôn Thăng run bần bật và tiều ra cả quần, Mạch Kiếm Tùng rút chỉ công lại, phui hai bàn tay vào nhau.

Ôn Thăng đổ gục xuống sàn khách điểm, Khúc ma ma lẫn gã tiểu nhị chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp đó do Mạch Kiếm Tùng tạo ra ngã lẫn ngay xuống sàn bất tỉnh.

Mạch Kiếm Tùng đặt một nén bạc lên bàn nhìn Ôn Thăng.

- Kê như ngươi không đáng sống. Ngươi sống chỉ chật đất mà thôi.

Y lại phui hai tay vào nhau như có bụi dính trên tay mình rồi mới ung dung rảo bước về cửa khách điểm. Hắn rời khỏi khách điểm như một thư sinh nhân nhả chẳng có chuyện gì xảy ra mặc dù mới đây thôi y đã nhún máu người.

Một cỗ kiệu hoa lộng lẫy do bốn gã phu kiệu khiêng từ phía đối diện băng băng hướng tới Mạch Kiếm Tùng. Cỗ kiệu hoa dừng lại trước mặt gã.

Gã phu kiệu ôm quyền từ tốn nói :

- Kính mời Mạch Kiếm Tùng công tử lên kiệu.

Mạch Kiếm Tùng neho mảy, nghĩ thầm “Ai đón ta nhỉ, Thánh Cô Kim Diện lại đón ta nữa à? ”.

Với ý niệm đó y vén rèm bước lên kiệu mà không hỏi gì. Trong kiệu có một cánh hoa hồng đỏ thắm.

Mạch Kiếm Tùng nhặt lấy cánh hoa hồng đỏ. Y đưa đóa hoa lên mũi ngửi. Nhếch môi cười mỉm với những ý niệm viển vông trong đầu, tất nhiên những ý niệm trong đầu y không ngoài những hình ảnh về vị Thánh Cô với phong thái là loi, đầy chất tình tứ và đài các.

Y lại tưởng tượng ra khuôn mặt diễm trần của Thánh Cô Kim Diện. Mạch Kiếm Tùng tựa lưng hẳn vào thành kiệu rồi rít một hơi thật sâu như muốn thâu tóm toàn bộ hương của cánh hoa hồng vào khứu giác mình.

Y nhắm mắt lại và hồi tưởng tiếp những gì trôi qua trong đầu Mạch Kiếm Tùng tạo ra trong y thứ cảm giác thật khoan khoái. Cùng với sự nao nao muốn mau gặp lại vị Thánh Cô Kim Diện.

* * * * *

Mạch Kiếm Tùng tò mò nhìn về phía rèm lụa trắng.

Rèm lụa từ từ vén lên. Ngồi trên một sán trái thắm không phải là Thánh Cô Kim Diện mà là Thiên Thiên. Mạch Kiếm Tùng chau mày nhìn nàng. Thiên Thiên trong bộ cánh thật đẹp, với ánh mắt ưu hoài nhìn gã.

- Mạch huynh ngạc nhiên lắm à?

Mạch Kiếm Tùng chấp tay sau lưng.

Y bước về phía nàng, nhếch môi cười nửa miệng rồi nói :

- Tại hạ rất ngạc nhiên. Không ngờ người cho bọn phu kiệu đi đón Mạch Kiếm Tùng lại là Thiên Thiên cô nương.

Y vừa nói vừa đảo mắt nhìn quanh gian mộc thất.

- Chỗ này cũng xinh đẹp quá.

Y lại nhìn nàng điểm nọ cười mỉm rồi nói :

- Thiên Thiên cô nương cho phu kiệu đến đón tại hạ đến đây với dụng ý gì?

Thiên Thiên nhìn Mạch Kiếm Tùng :

- Công tử có thể đoán ra dụng ý của Thiên Thiên không?

Mạch Kiếm Tùng khoát tay, lắc đầu.

- Tại hạ không thích đoán ý của người khác.

Thiên Thiên nhìn Mạch Kiếm Tùng, nàng từ từ đứng lên, từ thể pháp nàng tỏa ra làn xạ hương thơm len vào khứu giác Mạch Kiếm Tùng. Hắn nhận ra ngay mùi xạ hương mà những nữ nhân thường dùng trong ngày loạn phụng hòa minh.

Thiên Thiên bước đến sát Mạch Kiếm Tùng. Khoảng cách giữa nàng và gã không đầy hai gang tay.

Nàng nhìn vào mắt Mạch Kiếm Tùng.

- Thiên Thiên muốn trả thù.

- Nàng muốn trả thù?

Thiên Thiên gật đầu.

- Trả thù ai?

- Kim Diện môn. Kim Diện môn chủ Đồng Kiều Thiếu.

Mạch Kiếm Tùng nhếch môi cười nửa miệng rồi nói :

- Đồng Kiều Thiếu Kim Diện môn chủ có thù với nàng à?

- Mặc dù kẻ tạo ra huyết sát của Bạch Vân trang là Phùng Tử Hào.

- Y đã chết rồi. Nàng còn muốn trả thù gì nữa. Nàng đã chứng kiến cái chết của họ Phùng kia mà.

- Thiên Thiên đã chứng kiến cái chết của Phùng Tử Hào, nhưng xét cho cùng kẻ đáng chết hơn cả là Kim Diện môn chủ Đồng Kiều Thiếu. Bởi vì Đồng Kiều Thiếu đã lệnh cho Phùng Tử Hào.

Mạch Kiếm Tùng ve cằm, gật đầu.

- Suy ra thì đúng như vậy thật. Họ Phùng chỉ thực thi mệnh lệnh của Môn chủ Đồng Kiều Thiếu mà thôi, kẻ thù ác chính là Đồng Kiều Thiếu.

Y nhìn Thiên Thiên, điểm nọ cười mỉm.

- Nàng muốn trả thù cho Bạch Vân trang phải giết Đồng Kiều Thiếu là đúng, không sai chút nào.

Chấp tay sau lưng bước đến bàn, nhìn tịnh rượu trên bàn, Kiếm Tùng giả là nói :

- Rượu này nàng bày sẵn cho tại hạ?

Thiên Thiên bước đến bàn, nàng bưng tịnh rượu từ tốn nói :

- Thiên Thiên sẽ bồi tiếp Kiếm Tùng.

Y lắc đầu.

- Không cần.

Y vừa nói vừa lấy tịnh rượu trên tay nàng. Mạch Kiếm Tùng đưa tịnh rượu lên mũi ngửi. Y vừa ngửi vừa nói :

- Nàng biết kẻ thù đích thực giết song đường của nàng là Đồng Kiều Thiếu môn chủ, sao nàng còn chưa tìm được Kim Diện môn trả thù.

Lời nói của Mạch Kiếm Tùng khiến Thiên Thiên lộ vẻ bối rối.

Mạch Kiếm Tùng mỉm cười rồi dốc tịnh rượu tu luôn một ngụm dài. Y thả tịnh rượu đặt xuống bàn nhìn nàng rồi nói :

- Rượu của Thiên Thiên cô nương rất là ngon.

Hắn lại điềm cười đầy ẩn ý.

Thiên Thiên khẽ buông tiếng thở dài rồi nói :

- Thiên Thiên đã bị phé bỏ toàn bộ võ công mà Phùng Tử Hạo đã truyền cho...

Mạch Kiếm Tùng cướp lời.

- Cho dù nàng có võ công của Phùng Tử Hạo thì cũng chẳng thể làm gì được Đồng Kiều Thiếu.

- Huynh nói đúng, nếu Thiên Thiên không bị phé bỏ công thì cũng không phải là đối thủ của Đồng Kiều Thiếu. Hận thì vẫn còn đó, thù vẫn còn mang trong lòng, nhưng Thiên Thiên lại là kẻ vô dụng.

Mạch Kiếm Tùng nhướng mày nhìn nàng rồi dốc tịnh rượu tu tiếp. Y uống hai hơi đã cạn vò rượu rồi đặt xuống bàn, giả là nói :

- Thiên Thiên là kẻ vô dụng, do đó mới cho những gã phu kia đi đón Mạch Kiếm Tùng.

Nàng im lặng nhìn gã.

Một lúc sau thì Thiên Thiên mới nghiêm giọng nói :

- Thiên Thiên đón huynh đến đây và có ý...

Mạch Kiếm Tùng nhướng mày.

- Muốn tại hạ trả thù giùm cô nương?

Nàng gật đầu :

- Thiên Thiên có ý đó.

Mạch Kiếm Tùng khoanh tay trước ngực. Y suy nghĩ một lúc rồi dời bước đến ngồi xuống mộc sàn trải thảm. Nhìn Thiên Thiên, y nói :

- Một ý nghĩ hay, nhưng Thiên Thiên không nghĩ đến ai khác mà chỉ nghĩ đến Mạch Kiếm Tùng.

- Thiên Thiên đã từng thấy huynh thi triển võ công, Thiên Thiên nghĩ chỉ có mình Mạch Kiếm Tùng huynh mới có bản lĩnh lấy mạng Đồng Kiều Thiếu Môn chủ.

- Lấy mạng Đồng Kiều Thiếu Môn chủ không khó đối với Mạch Kiếm Tùng, thậm chí còn dễ hơn trở bàn tay. Ngày đó tại đại đường Kim Diện môn Thiên Thiên cô nương đã chứng nghiệm võ công của tại hạ, bây giờ võ công của tại hạ còn cao hơn trước nữa.

- Võ công của huynh cao thâm, nhưng điều quan trọng hơn huynh có nhận lời thỉnh cầu của Thiên Thiên hay không?

- Tại hạ và Kim Diện môn chủ là người cùng hội cùng thuyền, thế mà cô nương lại thỉnh cầu Mạch Kiếm Tùng trả thù giùm cô nương, mà kẻ thù đó lại là người cùng hội với tại hạ, có bất thường không?

Thiên Thiên im lặng nhìn Mạch Kiếm Tùng. Nàng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Thiên Thiên biết điều đó nhưng chỉ còn kỳ vọng vào Mạch Kiếm Tùng huynh mà thôi. Thiên Thiên chấp nhận trả giá, bất cứ giá nào Thiên Thiên cũng trả miễn sao rửa được hận thù cho song đường.

Mạch Kiếm Tùng đứng lên.

- Nếu tại hạ nhận lời, Thiên Thiên trả giá như thế nào đây?

- Bất cứ điều gì Mạch Kiếm Tùng huynh đòi hỏi. Hơn thế nữa Thiên Thiên sẽ mãi mãi là nô nhân của Mạch Kiếm Tùng.

Mạch Kiếm Tùng bước đến cửa sổ, y dõi mắt nhìn ra ngoài. Y nheo mày suy nghĩ rồi nhìn lại Thiên Thiên.

- Nô nhân của Mạch Kiếm Tùng.

- Thiên Thiên sẽ là nô nhân của huynh.

Kiếm Tùng bước lại trước mặt nàng.

- Nàng sẽ là nô nhân của ta.

Thiên Thiên nhìn vào mắt gã rồi gật đầu.

- Là một nô nhân trung thành Mạch Kiếm Tùng huynh sai bảo gì Thiên Thiên cũng làm.

Nhìn vào mắt Thiên Thiên, Mạch Kiếm Tùng giả là nói :

- Những gì nàng thốt ra khiến Mạch Kiếm Tùng ta phải ngưỡng mộ nàng.

Thiên Thiên lưỡng lự rồi nói :

- Huynh nhận lời Thiên Thiên không?

- Ta nghĩ không thể chối từ được lời thỉnh cầu của nàng.

Y vừa nói vừa vuốt má Thiên Thiên. Sắc diện của Thiên Thiên ửng hồng, nóng hổi khi bị Mạch Kiếm Tùng vuốt má.

Nàng bẽn lèn cúi mặt nhìn xuống. Mạch Kiếm Tùng đặt tay lên bờ vai nàng.

- Nàng đẹp lắm. Mạch mỗ rất thích nhan sắc của nàng.

Y vừa nói vừa thò tay vào ngực áo rút chiếc mặt nạ kim diện của mình đặt lên mặt của Thiên Thiên. Mạch Kiếm Tùng thối lui ba bộ ngắm nhìn Thiên Thiên mà liên tưởng đến Thánh Cô Kim Diện.

Ánh mắt của y long lên sòng sọc với những ý tưởng miên man chảy qua trong đầu Thiên Thiên. Nhìn y, Thiên Thiên có cảm giác thân thể mình đang bị thiêu cháy bởi ánh mắt sòng sọc của Mạch Kiếm Tùng. Ánh mắt kia khiến nàng sợ hãi và lo âu.

Mạch Kiếm Tùng nhếch môi mỉm cười, y giả là nói :

- Mạch mỗ thích chiêm ngưỡng tấm thân của nàng.

Câu nói này của gã khiến chân diện Thiên Thiên nóng bừng. Nàng căng thẳng đến cực độ, sự căng thẳng đó khiến thể pháp nàng như muốn nổ tung ra.

Thiên Thiên miễn cưỡng nói :

- Huynh nhận lời Thiên Thiên?

Mạch Kiếm Tùng không đáp lời mà phát tác ngay đạo Kim Cang thần chi điểm tới vô rệu, đạo chỉ xuyên thủng vô rệu.

“Chát...”

Y lạnh lùng nói :

- Vô rệu kia sẽ là kẻ thù của nàng.

Y nói rồi nhếch môi mỉm cười.

Thiên Thiên buông tiếng thở dài, từ từ lột bỏ tất cả trang phục của mình. Thể pháp nàng lộ ra với làn da trắng nõn và đôi quả tuyết lê tinh anh đập vào mắt Mạch Kiếm Tùng.

Hắn ngắm thể pháp nàng bằng ánh mắt rạo rực. Y chiêm ngưỡng tấm thân với những đường cong tinh khiết của Thiên Thiên mà liên tưởng đến Thánh Cô Kim Diện.

Trong khi Mạch Kiếm Tùng ngắm soi thể pháp Thiên Thiên thì ngược lại nàng chỉ muốn đất dưới chân mình nứt toạc ra để nàng có thể chui thẳng xuống địa ngục.

Thiên Thiên như thầm “Đường Thẩm đại ca tha thứ cho muội. Vì trả thù cho song đường Thiên Thiên chấp nhận tất cả. Sau khi trả thù cho song đường rồi, muội sẽ tự kết liễu cuộc đời mình. Thiên Thiên chấp nhận trả giá để trả thù. Thiên Thiên chấp nhận tất cả”.

Nàng tự nhủ như vậy để nên nổi nhục vào trong đặng phơi thân ra trước ánh mắt sòng sọc của Mạch Kiếm Tùng. Y bước đến bên nàng.

Mùi hương da thịt trinh nữ phả vào khứu giác Mạch Kiếm Tùng. Y đặt tay lên bờ vai nàng rồi từ từ rà xuống vùng tiểu yêu.

Thiên Thiên không phản ứng lại hành động của gã mà cũng chẳng hưởng ứng gì. Nàng đứng như một pho tượng mặc nhiên để Mạch Kiếm Tùng khám phá những vùng kín của cơ thể. Nàng cố chôn vùi tâm thức của mình vào chuyện trả thù, trả hận mà mặc nhiên với hành vi của Mạch Kiếm Tùng.

Mặc dù tự nhủ như vậy nhưng toàn thân Thiên Thiên vẫn nổi đầy lớp da ốc li ti bởi bàn tay của Mạch Kiếm Tùng rà khắp người nàng.

Mạch Kiếm Tùng thấy lớp da ốc đó, y phá lên cười đắc ý rồi bế bổng Thiên Thiên đưa đến một sàn trải thảm.

Gió đùa qua đóa hoa thơm ngát hương trinh. Mưa vui dập tằm thân ngọc ngà.

Nàng lịm đi bởi lưới kiếm tàn nhẫn xé tan sự trong sáng của mình.

Cái đầu kia biến thành hai hàng lệ trào ra khóe mắt nàng.

Mạch Kiếm Tùng sở hữu Thiên Thiên mà tâm thức vẫn liên tưởng đến Thánh Cô Kim Điện. Hắn giày vò thể xác của Thiên Thiên mà cảm thụ sự khoái lạc qua bóng dáng con người khác.

Mạch Kiếm Tùng ôm ghì chặt lấy nàng. Y khe khẽ nói :

- Ta còn buộc nàng làm một chuyện.

Thiên Thiên nhìn gã.

- Huynh muốn Thiên Thiên làm gì?

- Giúp ta lấy mạng Đường Thâm.

Thiên Thiên quá sững sốt với câu nói này của Mạch Kiếm Tùng. Nàng ôm lấy tấm chăn đắp lên người.

Mạch Kiếm Tùng vận lại y phục. Y nhìn nàng.

- Hình như nàng bàng hoàng khi nghe lời nói này của ta.

- Đường Thâm huynh chưa chết à?

- Hắn chưa chết nhưng lại là kẻ vô dụng trốn chui, trốn nhui bởi án Kỳ Tử Vong, nhưng ta tin Đường Thâm khi biết tin của nàng thì hắn ta sẽ tìm đến.

Thiên Thiên nhìn sững Kiếm Tùng.

- Thiên Thiên ngỡ đâu Đường Thâm huynh đã chết.

- Thì hắn không sống được bao lâu nữa, ta giết hắn rồi sẽ lấy mạng Đồng Kiều Thiếu Môn chủ.

Y nhìn vào mắt Thiên Thiên.

- Nàng nhận lệnh của ta chứ?

Gã nói rồi lột chiếc mặt nạ dát vàng ra khỏi chân diện Thiên Thiên cho vào ngực áo.

Mạch Kiếm Tùng chau mày khi thấy lệ ràn rụa trên mặt Thiên Thiên. Y nhát nhẽo nói :

- Tại sao nàng khóc?

Thiên Thiên lắc đầu :

- Không có gì cả.

Y mỉm cười.

- Trả thù hay trả tình.

Thiên Thiên cắn răng trên vào môi dưới nhìn Mạch Kiếm Tùng.

- Trả thù.

Mạch Kiếm Tùng phá lên một tràng cười dòn dã. Tiếng cười của gã như muôn ngàn mũi dao xoáy vào tâm thức của nàng.

Mạch Kiếm Tùng bỏ đi rồi, Thiên Thiên ôm mặt khóc nức nở. Nàng vừa khóc, vừa rên rỉ.

- Tại sao... Tại sao... cha mẹ... Thiên Thiên muốn trả thù mà chấp nhận tất cả, chấp nhận trả giá.

Nàng buông tay khỏi mắt thì những dấu trình nguyên còn đọng lại trên tấm thảm đập vào mắt nàng.

Lệ lại tuôn trào ra khỏi mắt của Thiên Thiên.

Nàng cắn răng trên vào môi dưới đến rướm máu.

- Đường Thâm huynh... Huynh hiểu cho muội... muội không muốn nhưng phận làm con, Thiên Thiên phải làm trong phận trách trả thù cho song đường. Có như vậy Thiên Thiên mới có thể an lòng ra đi, có làm được điều đó Thiên Thiên mới có thể gặp mặt phụ thân và mẫu thân nơi chín suối.

Nàng lại úp mặt vào hai tay nức nở khóc. Nàng khóc với cái đau mất mát không thể nào hàn gắn được.

Nàng khóc mà chợt rung mình khi nhớ lại trận mưa tình vui đập mà Mạch Kiếm Tùng đã phủ lên người nàng.

Nàng cảm thấy ghê sợ và kinh tởm bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Âm u bóng kỳ

Lên đến đỉnh Tung Sơn, Đường Thâm dừng bước trước ngôi tam quan uy nghiêm của tòa cổ tự Thiếu Lâm. Suy nghĩ một lúc, Đường Thâm mới rảo bước hướng thẳng đến tòa Đại Hồng bảo điện.

Chàng vừa bước đến trước cửa Đại Hồng bảo điện thì một vị hòa thượng từ trong bước ra.

- A di đà Phật.

Chàng ôm quyền thủ lễ :

- Văn bối là Đường Thâm.

- A di đà Phật... Đường Thâm đến viếng cảnh chùa, hay có chuyện gì cầu đến Phật môn?

- Lần này văn sinh đến Thiếu Lâm có chuyện tham kiến Phương trượng đại sư Giác Viễn.

- A di đà Phật... Phương trượng đại sư huynh Giác Viễn đã tọa công diện bích nên không thể bồi tiếp thí chủ được.

Đường Thâm gượng cười, buông tiếng thở dài rồi nói :

- Tiếc thật, lần này văn bối đến Thiếu Lâm vì có chuyện liên quan đến Thiếu Lâm tự. Nếu không gặp được Giác Viễn đại sư văn bối không biết phải làm gì.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Đại sư có thể dẫn văn bối đến nơi Giác Viễn phương trượng tọa công diện bích để văn bối cầu kiến được không?

- A di đà Phật... điều này trái với giới luật của Phật môn, nhưng Đường Thâm thí chủ có chuyện liên quan mật thiết đến Thiếu Lâm, chẳng hay đó là chuyện gì?

Đường Thâm lưỡng lự rồi nói :

- Pháp Hành đại sư là người của Thiếu Lâm tự. Vậy chuyện của Pháp Hành đại sư cũng là chuyện của Thiếu Lâm tự chứ?

- A di đà Phật. Đường Thâm thí chủ vừa nhắc đến Pháp Hành đại sư.

Đường Thâm gật đầu.

- Văn bối đến Thiếu Lâm lần này vì chuyện của Pháp Hành đại sư.

Vị hòa thượng nhìn chàng lưỡng lự :

- Mời Đường thí chủ theo bàn tăng đến Tri Tăng Đường.
- Đa tạ đại sư.

Vị hòa thượng dẫn Đường Thắm đến tòa Tri Tăng Đường tọa lạc bên ngoài địa phận Thiếu Lâm tự.

- Thí chủ cứ tự nhiên lưu lại tòa Tri Tăng Đường này, bàn tăng vào thỉnh ý trưởng bối rồi quay lại ngay.
- Văn bối mạo phạm muốn biết pháp danh của đại sư.
- Bàn tăng là Giác Ngộ.

Chàng ôm quyền thủ lễ :

- Văn bối rất mong Giác Ngộ đại sư giúp cho văn bối được cầu kiến Phương trượng đại sư Giác Viễn.
- Bàn tăng sẽ hết lòng nói hộ thí chủ.
- Đa tạ đại sư.

Giác Ngộ đại sư đi rồi, còn lại một mình, Đường Thắm đến bên cửa sổ phóng tầm mắt nhìn ra xa. Cả một khoảng không gian bao la mênh mông đập vào mắt chàng. Chàng nghĩ thầm: “Mình chỉ còn thời hạn không đầy ba con trăng từ bây giờ đến lúc mình tẩu hỏa nhập ma, không biết có làm được những gì cần làm không. Ba con trăng sau Đường Thắm đã ra người thiên cổ, không biết lúc đó Đường Thắm có gặp lại được Đồng Phương Từ Linh không?”.

Những áng mây bông trôi lưng chừng núi dẫn tâm tưởng của Đường Thắm đến với những ý niệm xa vời.

Đang suy nghĩ miên man chợt Đường Thắm nghe có tiếng gọi sau lưng mình. Chàng không cần phải suy nghĩ mà lách bộ lạng người. Vừa lách bộ, chàng vừa phát tác một đại chỉ Kim Cang đánh vào ngọn ám tiễn hình cánh sao.

“Chát...”

Đạo ám tiễn đó rơi xuống sàn gạch.

Từ ngoài cửa Tri Tăng Đường, bốn gã hắc y sứ lướt vào. Đôi chân mày của chàng nhíu lại và buột miệng nói :

- Ở tại Phật môn Thiếu Lâm cũng có người của Từ Vong kỳ sao?

Lời nói còn đọng trên môi thì bốn gã hắc y sứ đồng loạt phát tác những chiếc ám tiễn hình cánh sao tập kích Đường Thắm. Bốn chiếc ám tiễn xếp thành hàng dọc từ trên xuống dưới hướng thẳng Đường Thắm.

Chàng nghiêm mặt võ chưởng vào những chiếc ám tiễn đó.

“Bình...”

Chưởng khí của Đường Thắm đẩy bật bốn chiếc ám tiễn quay lại bọn hắc y sứ.

Bốn gã hắc y sứ lúng túng không biết phản ứng thế nào nên bị bốn chiếc ám tiễn ghim vào đầu gối. Cả bốn gã hắc y khụy gối xuống sàn gạch Tri Tăng Đường.

Đường Thắm lia mặt nhìn qua bốn gã đó gần giọng nói :

- Các nguoi muốn lấy mạng của Đường Thắm thì Đường Thắm cũng lấy mạng của các nguoi.

Vừa nói Đường Thắm vừa xoay người tới. Nhưng Giác Ngộ đại sư đã kịp xuất hiện lướt vút qua bốn gã hắc y sứ, chặn chàng lại. Giác Ngộ đại sư chấp tay niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật.

Đường Thắm nhìn lại đại sư Giác Ngộ mỉm cười nói :

- Đại sư... tại Phật địa Thiếu Lâm có thích khách sát thân của Từ Vong kỳ.
- A di đà Phật, thí chủ hãy mở lòng từ tâm tha cho họ, bởi đây là phận địa Thiếu Lâm, không thể để máu chúng sinh vậy đỏ được.

Đường Thắm ôm quyền. Giác Ngộ đại sư nhìn lại bốn gã hắc y sứ.

- Bốn vị thí chủ hãy đi đi, đừng làm phiền bản tăng và Đường Thâm thí chủ.

Bốn gã hắc y sứ lồm cồm bò dậy, chúng toan dõm bước ra cửa thì Đường Thâm nói :

- Bốn vị dừng bước.

Cả bốn gã hắc y sứ đều dừng bước.

Giác Ngộ đại sư nhìn chàng.

- Đường Thâm thí chủ sao lại bảo họ dừng bước?

Đường Thâm nhìn bốn gã hắc y che mặt rồi ôn nhu nói :

- Giác Ngộ đại sư nhìn xem, bốn người này mặc dù vận võ phục thích khách che mặt nhưng tất cả đều mang giày hòa thượng, giống hệt với đôi giày của đại sư, điều này giải thích thế nào? Chẳng lẽ họ là những võ tăng hộ vệ tam bảo?

Giác Ngộ đại sư sa sầm mặt xuống nhưng vẫn chấp tay niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật.

Đường Thâm ôm quyền thủ lễ rồi nói :

- Đại sư cùng nhìn qua chân diện của bốn người này xem họ có phải là tăng nhân trong chùa hay không?

Chàng vừa nói vừa thi triển luôn thuật Phi Ma Độn Hình mà Lục Đại Thiên đã chỉ điểm cho Đường Thâm tại Từ Vong đảo. Phối hợp với thuật Phi Ma Độn Hình đó, Đường Thâm dựng trào công với những thế Cẩm Nã thủ cực kỳ biến hóa, thoáng một cái chàng đã lột bỏ tất cả văn khấn đen che mặt và trùm trên đầu của bốn gã hắc y sứ. Cả bốn người đều lộ chân tướng là những hòa thượng.

Đường Thâm quay lại chỗ cũ đối mặt với Giác Ngộ đại sư. Chàng ôm quyền :

- Giác Ngộ đại sư hẳn biết họ?

Chấp tay niệm Phật hiệu, Giác Ngộ đại sư nhìn chàng nói :

- A di đà Phật... bản tăng thất lễ với thí chủ.

Lời còn đọng trên cửa miệng, Giác Ngộ đại sư phát tác ngay một đạo Thập Bát La Hán chương công thẳng đến Đường Thâm.

Thế chương uy mãnh của Giác Ngộ đại sư buộc Đường Thâm phải dụng đến thuật Phi Ma Độn Hình né tránh. Chương công của Giác Ngộ đại sư công hút chàng võ vào bức vách sau lưng Đường Thâm.

“Àm...”

Cả một mảnh vách tường đổ sụp xuống. Đường Thâm không khỏi sửng sờ trước hành động của Giác Ngộ đại sư.

Chàng gắt giọng hỏi :

- Đại sư... chuyện này là thế nào?

Không màng đến lời nói của Đường Thâm, Giác Ngộ đại sư hoàn bộ, đôi song thủ xoay tròn tạo ra một màn khí vàng rực như con rồng.

Đường Thâm đanh mặt.

Giác Ngộ đại sư quát đạo Giáng Long Chương về phía chàng.

Đường Thâm trụ tấn, chàng dựng chương đón thẳng đỡ thẳng vào đạo Giáng Long Chương đó vừa nói :

- Văn sinh thất lễ với đại sư.

Chương công của chàng chạm thẳng vào đạo khí Giáng Long Chương.

“Àm...”

Đường Thâm thối lui đứng một bộ, trong khi Giác Ngộ đại sư trượt dài về phía sau những ba trượng. Giác Ngộ đại sư vừa trụ tấn thì tiếng mõ trỗi lên.

“Cốc... cốc... cốc...”

Nghe ba tiếng mõ đó, Giác Ngộ đại sư liền hóa giải công lực, khập lung xuống, bốn vị hòa thượng vận hắc y sư cùng cúi gập người. Từ ngoài cửa Tri Tăng Đường một lão hòa thượng với hàm râu quai nón hoa râm bước vào.

Nhìn vị hòa thượng tay cầm mõ vừa bước vào Tri Tăng Đường, Đường Thâm nghĩ thầm: “Mình phải đối đầu với ai đây?”.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Đường Thâm vẫn ôm quyền thủ lễ.

Vị hòa thượng tiến đến trước mặt chàng chấp tay niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật... lão nạp là Giác Chánh, rất mong Đường Thâm thí chủ bỏ qua cho chư tăng Thiếu Lâm.

Chàng từ tốn đáp lời :

- Văn bói không dám trách chư tăng Thiếu Lâm, mà chỉ thắc mắc tại sao người của Phật môn lại cải trang thành thích khách Từ Vong kỳ.

- A di đà Phật... Phương trượng sư huynh Giác Viễn đang chờ thí chủ. Mời thí chủ theo lão nạp.

- Giác Viễn đại sư đồng ý gặp văn bói?

Giác Chánh đại sư gật đầu.

- Phương trượng sư huynh đang chờ thí chủ.

- Đại sư dẫn đường cho văn bói.

Giác Chánh đại sư đi trước, Đường Thâm nói gót theo sau. Lúc chàng đi ngang qua Giác Ngộ đại sư và bốn vị hòa thượng kia và liếc trộm họ. Những người đó cúi mặt như muốn che giấu sự hổ thẹn của mình với Đường Thâm.

Giác Chánh đại sư dẫn Đường Thâm quay vào Thiếu Lâm tự đưa chàng đến gian thảo cốc tọa lạc trong hoa viên phía sau tòa Đại Hồng bảo điện. Giác Chánh đại sư dừng bước ngoài cửa thảo cốc, rồi chấp tay nói :

- A di đà Phật, thí chủ, Phương trượng sư huynh đang chờ thí chủ trong thảo cốc.

Chàng ôm quyền thủ lễ :

- Đa tạ đại sư...

Đường Thâm bước đến trước cốc. Chàng hơi do dự và ngần ngại bởi không biết khi vào thảo nguyên có chuyện gì sẽ xảy ra.

Một giọng nói trầm ngâm cất lên :

- A di đà Phật... Đường Thâm thí chủ dừng ngại. Cứ vào đi.

- Văn bói mạo phạm.

Chàng nói rồi đẩy cửa bước vào thảo cốc. Trong thảo cốc là một vị đại hòa thượng cao niên, ngồi kiết già trên bồ đoàn bằng gỗ, tay lần chuỗi hạt bồ đề.

Đường Thâm ôm quyền xá rồi nói :

- Văn bói là Đường Thâm. Còn đại sư đây là Giác Viễn phương trượng đại sư?

- A di đà Phật, lão nạp là Giác Viễn.

Đường Thâm ôm quyền thủ lễ :

- Những chuyện xảy ra trên Tri Tăng Đường, đại sư đã biết. Nếu văn bói đoán không lầm, hẳn có lệnh của đại sư?

- A di đà Phật... Phật môn bị mây đen bao phủ. Nếu có chuyện gì không phải mong thí chủ lượng thứ.

- Văn bói không dám trách những cao tăng Thiếu Lâm mà chỉ tò mò thôi.

Buông tiếng thờ dài, Giác Viễn phương trượng đại sư từ tốn nói :

- A di đà Phật... thí chủ hẳn đã gặp Pháp Hành đại sư huynh?

Đường Thâm gật đầu.

- Văn bói đã gặp Pháp Hành đại sư. Không chỉ gặp Pháp Hành đại sư mà văn bói còn tìm thấy Ngọc trượng của Thiếu Lâm nữa.

Chàng vừa nói vừa thò tay vào ngực áo lấy ra một miếng ngọc bội đưa đến tay Giác Viễn phương trượng đại sư.

Nhìn miếng ngọc bội, ánh mắt của đại sư Giác Viễn phương trượng sáng hẳn lên.

- A di đà Phật.

Đường Thâm ôm quyền :

- Lần này văn bói thân hành đến Thiếu Lâm là có ý muốn trả Ngọc trượng Phật môn lại cho người của Phật môn. Nhưng..

Chàng bỏ lưng câu nói nhìn Giác Viễn phương trượng đại sư.

Giác Viễn phương trượng đại sư lần chuỗi bồ đề vừa niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật... thiện tai... thiện tai...

Nhìn Đường Thâm, Giác Viễn phương trượng đại sư nói :

- Thí chủ hãy ngồi xuống đây.

Đường Thâm ngồi xuống đối diện với Giác Viễn phương trượng đại sư, vừa lần chuỗi hạt bồ đề vừa nói :

- A di đà Phật... chắc chắn Đường thí chủ thắc mắc về những hành vi của chư tăng Thiếu Lâm đã giả làm thích khách định giết thí chủ?

Đường Thâm khẽ lắc đầu rồi ôm quyền nói :

- Tại hạ thắc mắc những vấn đề có thể đoán ra Thiếu Lâm Phật môn mặc dù là Bắc Đầu võ lâm nhưng vẫn bị khống chế bởi Từ Vong kỳ.

- A di đà Phật...

Buông tiếng thở dài, Giác Viễn phương trượng đại sư ôn nhu nói :

- Đường Thâm thí chủ nói không sai.

Đường Thâm chau mày.

- Đại sư, Từ Vong kỳ đã làm gì mà có thể khống chế được cả người của Phật môn.

- A di đà Phật... Đường Thâm thí chủ đã nhận án Từ Vong kỳ. Nên khi thí chủ vào đến Thiếu Lâm tự xưng danh tánh của mình thì chư tăng Thiếu Lâm phải thực hiện ngay án kỳ đó.

- Vậy khi thực hiện xong án Kỳ Từ Vong nhưng cao tăng Thiếu Lâm quên mình là người xuất gia thoát tục sao?

- A di đà Phật.

Đường Thâm gắt giọng hỏi tiếp :

- Người của Phật môn cũng bị sai khiến bởi Từ Vong kỳ ư?

Chàng lắc đầu :

- Văn bói thất vọng vô cùng, văn bói là tục nhân còn không bị sai khiến bởi Từ Vong kỳ, nhưng những cao tăng Thiếu Lâm lại bị sai khiến. Điều này nằm ngoài sự tưởng tượng của văn bói.

- A di đà Phật... trước đây Từ Vong kỳ có thể sai khiến Phật gia nhưng từ bây giờ trở đi sẽ không còn sai khiến được Phật môn.

Chàng không khỏi ngơ ngác trước lời nói này của Giác Viễn phương trượng đại sư.

Đường Thâm buột miệng hỏi :

- Đại sư... đã có sự thay đổi đó sao?

- A di đà Phật... chuyện dài dòng lắm. Nếu không có Đường Thâm thí chủ lão nạp chẳng biết Thiếu Lâm sẽ ra sao, hãy nhận của lão nạp một lạy.

Đường Thâm hốt hoảng nhào người tới gần Giác Viễn phương trượng đại sư.

- Đại sư đừng làm vậy... vẫn bói tôn thờ và áy náy vô cùng.

- A di đà Phật.

Đường Thâm ôm quyền :

- Văn bói muốn vì sao có sự thay đổi đó.

Nhìn chàng, Giác Viễn phương trượng đại sư buông tiếng thở dài rồi nói :

- Lão nạp hổ thẹn cho Phật môn vô cùng.

Đường Thâm nghiêm mặt. Buông tiếp một tiếng thở dài nữa, Giác Viễn phương trượng đại sư mới từ tốn nói :

- A di đà Phật. Trước đây Pháp Hành sư huynh đã không gọi rửa bụi hồng trần, vì tình mà lên lấy Ngọc trượng rồi bỏ Thiếu Lâm. Sau đó Từ Vong kỳ đã dụng Ngọc trượng như một tín vật võ lâm mở đại hội phong hoa, thu nạp tất cả các đại phái trong giang hồ.

Đường Thâm hỏi :

- Thiếu Lâm cũng bị thu nạp luôn sao?

- A di đà Phật... ngày nào Ngọc trượng còn trong tay chủ nhân Từ Vong kỳ thì ngày đó Thiếu Lâm vẫn còn trong sự khống chế của Từ Vong kỳ.

- Văn bói đã lấy lại được Ngọc trượng trả lại cho Phật môn.

- A di đà Phật... lão nạp vô cùng cảm kích.

Đường Thâm ôm quyền :

- Văn bói mạo muội hỏi... đại sư hẳn biết chủ nhân đích thực của Từ Vong kỳ? Phải chăng người đó là Đông Phương Bách?

- A di đà Phật... chủ nhân của Từ Vong kỳ là ai, lão nạp không biết, nhưng lệnh dụ đưa đến Thiếu Lâm đều có Ngọc trượng ấn dấu.

Chàng mỉm cười.

- Đại sư nghĩ chủ nhân Từ Vong kỳ là Pháp Hành đại sư?

Giác Viễn phương trượng đại sư lắc đầu.

- A di đà Phật... lão nạp hoàn toàn không nghĩ Pháp Hành đại sư là chủ nhân Từ Vong kỳ. Đại sư huynh chỉ là con cờ trong sự sai khiến của Từ Vong kỳ mà thôi.

- Văn bói cũng nghĩ như vậy. Bây giờ Ngọc trượng đã trở về với Phật môn rồi, đại sư hẳn không còn thực thi lệnh dụ của Từ Vong kỳ nữa chứ?

- A di đà Phật...

Nhìn Đường Thâm, Giác Viễn phương trượng đại sư từ tốn nói :

- Nếu Đường Thâm thí chủ không nề hà, lão nạp xin được trao lại bí kiếp Dịch Cân kinh của Phật môn cho thí chủ.

- Văn bói vô cùng cảm kích trước nhiệt tâm của đại sư. Lúc này văn bói không cần thiết lắm đến võ công mà chỉ muốn thỉnh cầu đại sư một chuyện.

- A di đà Phật, Đường Thâm thí chủ cần bản tạng làm bất cứ chuyện gì lão nạp cũng không từ nan.

Đường Thâm mỉm cười, lời nói của Giác Viễn đại sư khiến chàng cảm thấy thanh thản vô cùng.

- Văn bói nhờ đại sư đem những tín vật của những môn phái trên võ lâm trao lại cho họ.

- A di đà Phật, thiện tai... Lão nạp và chư tăng sẽ làm tròn trách nhiệm này.

Đường Thâm cời túi này sau lưng mình đặt trước mặt Giác Viễn phương trượng đại sư, rồi đứng lên ôm quyền :

- Văn bói còn có việc phải làm, hy vọng sẽ có cơ hội quay lại Thiếu Lâm để viếng cảnh Phật môn và nghe những lời thuyết pháp chân lý của cao tăng, giờ văn bói cáo từ.

- A di đà Phật, lão nạp không dám giữ chân thí chủ. Sau này thí chủ có chuyện gì cần đến lão nạp. Lão nạp sẽ sẵn sàng gánh vác cùng với thí chủ.

Đường Thâm ôm quyền thủ lễ, mỉm cười nói :

- Thế nào văn bối cũng cần đến cao tăng Thiếu Lâm.

Giác Viễn phượng trưng đại sư lần chuỗi hạt bồ đề vừa gật đầu.

- A di đà Phật.

Chàng xá Giác Viễn phượng trưng đại sư ba xá rồi mới quay bước ra khỏi thảo cốc trong tâm trạng cực kỳ phấn khích. Chàng có cảm giác như vừa trút được một phần gánh nặng trên vai mình.

Đường Thâm chạm mặt Giác Chánh bên ngoài cửa ngo môn.

Giác Chánh đại sư cũng ôm quyền đáp lễ với chàng :

- A di đà Phật... lão nạp đến tiền thí chủ.

Đường Thâm gượng cười.

- Văn bối đến Thiếu Lâm một mình, thì ra đi cùng một mình, đại sư cần thiết phải tiền văn bối.

- A di đà Phật. Phật môn không có gì quý giá để trả ân sâu của thí chủ, chỉ có vật này muốn gởi đến thí chủ, phòng khi thí chủ có lúc phải cần đến.

Giác Chánh đại sư vừa nói vừa lấy trong ống tay áo tăng bào ra một tịnh bình, đặt vào tay Đường Thâm.

- Đây là hoàn Tục Mệnh Sinh. Nó có thể trị nội thương lẫn ngoại thương, hoặc trúng bách độc. Thí chủ hãy giữ lấy, phòng khi có chuyện phải cần đến nó.

Nghe Giác Chánh đại sư nói, Đường Thâm không khỏi mừng trong lòng. Chàng nhìn Giác Chánh hòa thượng từ tốn nói :

- Đại sư... thảo sinh mạo phạm hỏi đại sư, thế hoàn Tục Mệnh Sinh có thể trục được Thiên Hoa phần không?

Giác Chánh đại sư nhìn sững chàng.

- Thí chủ nói đến Thiên Hoa phần. Phải chăng đó là thứ độc thảo kỳ ảo nhất trong võ lâm?

- Tại hạ đã trúng Thiên Hoa phần, thời gian văn bối sống không quá ba con trăng nhưng còn rất nhiều chuyện phải làm với Từ Vong kỳ.

- A di đà Phật... điều thí chủ muốn ắt phải nhờ đến Vạn Dược Thần Y Phó Nghị. Nếu như thí chủ muốn gặp Vạn Thần Y Phó Nghị thì đến Lạc An cốc.

- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo, văn sinh cáo từ.

- A di đà Phật.

Chàng ôm quyền xá đại sư Giác Chánh rồi thì triển khinh công rời khỏi Thiếu Lâm tự. Giác Chánh đại sư nhìn theo Đường Thâm cho đến khi chàng mất dạng.

Giác Chánh đại sư quay vào tòa Đại Hồng bảo điện thì bên ngoài ngo môn xuất hiện một cỗ kiệu trang hoàng long lẫy do tám gã hắc y sử khiêng. Theo sau đó là hai hàng Từ Vong Sứ với chân diện đeo mặt nạ dát vàng.

Giác Chánh đại sư liền gióng ba hồi Đại Hồng chung Ngay lập tức các võ tăng hộ tam bảo tập trung lên Đại Hồng bảo điện.

Đoàn Từ Vong Sứ hộ tống chiếc kiệu dừng trước tòa Đại Hồng bảo điện. Giác Chánh đại sư đứng trên thềm Đại Hồng bảo điện nhìn xuống chấp tay niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật.

Niệm Phật hiệu nhưng vẻ mặt của Giác Viễn phượng trưng đại sư có phần trang trọng và khẩn trương.

Rèm kiệu vén lên, Đông Phương Bách từ trong kiệu bước xuống, khác hẳn với những lần trước, Đông Phương Bách không hề đeo kim diện che mặt.

Y chấp tay sau lưng, định uy nhân rọi về phía Giác Chánh đại sư, rồi nhạt nhẽo nói :

- Bỏ tọa đến Thiếu Lâm đem lệnh dụ án kỳ của Võ lâm Minh chủ.

Giác Chánh đại sư chấp tay niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật, Thiếu Lâm đã có lại Ngọc trưng, không còn thực thi án kỳ của Võ lâm Minh chủ. Tôn giá hãy về báo lại cho Võ lâm Minh chủ biết.

- Thì ra Đường Thâm đã kịp đến trước bốn tọa một bước. Thiếu Lâm đã lấy lại Ngọc trượng rồi giờ muốn đối đầu với án Kỳ Tử Vong?

- A di đà Phật. Phương trượng đã có chỉ ngôn, Phật môn không được nhúng tay vào chuyện võ lâm giang hồ nữa.

- Khá khen cho Giác Viễn phương trượng đại sư. Đã vậy bốn tọa thay mặt Minh chủ võ lâm thực hiện án Kỳ Tử Vong đối với Thiếu Lâm tự.

Vừa nói Đông Phương Bách vừa giờ hữu thủ. Một ngọn Tử Vong kỳ thoát ra hướng về Giác Chánh đại sư.

Giác Chánh đại sư dựng chưởng tạo ra một bức tường ảo khí ngăn ngọn Tử Vong kỳ lại.

Ngọn Tử Vong kỳ chạm thẳng vào bức tường ảo khí mà Giác Chánh đại sư tạo ra. Nó lơ lửng ngay trước bức tường ảo khí đó. Bất thành linh một tiếng sấm động phát ra.

“Àm...”

Bức tường ảo khí do Giác Chánh đại sư tạo ra vỡ tan và ngọn Tử Vong kỳ xuyên thẳng qua tâm huyết của Giác Chánh đại sư.

Giác Chánh đại sư thối liền hai bộ, kéo theo một vòi máu tuôn ra rưới đỏ thềm Đại Hồng bảo điện.

Hiệu kỳ chết chóc như được phát ra, ngay lập tức bọn Tử Vong Sứ như bầy cáo đói ào ào lướt về phía những vị võ tăng hộ tam bảo.

Những tường đầu sẽ có một cuộc huyết sát tàn khốc xảy ra ngay tại Phật địa Thiếu Lâm tự, nhưng một tiếng rống Sư tử nổi lên. Thuật Sư Tử Rống của Phật môn như có uy lực oai nghiêm khiến bọn Tử Vong Sứ đông loạt sững bộ rồi thối về chỗ cũ.

Chân diện của Đông Phương Bách lộ vẻ bất nhẫn.

Tiếng rống sư tử dứt thì một vị tăng nhân vận tăng bào cũ rách xuất hiện. Vị tăng nhân đó có cái trán nhô hẳn ra ngoài.

Cùng với sự xuất hiện của vị cao tăng kia, Giác Viễn phương trượng đại sư cũng từ trong Đại Hồng bảo điện bước ra.

Tất cả những võ tăng tam bảo đều ôm quyền hướng về vị tăng nhân :

- Đệ tử Phật môn tham bái Võ Thánh Thần Tăng.

Võ Thánh Thần Tăng bước đến ôm quyền xá Giác Viễn phương trượng đại sư.

- Tuệ Thông bái kiến Phương trượng Chưởng môn.

- A di đà Phật... sư thúc khai môn trở lại Phật đường thật đúng lúc.

- A di đà Phật...

Tuệ Thông hòa thượng bước lại bên Giác Chánh đại sư đang rũ người xuống.

Giác Chánh đại sư ngẩng mặt lên nhìn Tuệ Thông hòa thượng.

- Đệ tử bất tài.

- Sư thúc không trách đệ tử được.

Miệng thì nói Tuệ Thông hòa thượng vừa áp chưởng vào lưng Giác Chánh đại sư. Ngọn Tử Vong kỳ ghim nơi Đan Điền của Giác Chánh đại sư bắn vọt trở ra, rồi gãy thành nhiều đoạn.

Giác Chánh đại sư rướn người lên.

Một làn khói trắng tỏa ra trên đỉnh đầu Giác Chánh đại sư. Chẳng bao lâu sau vết thương nơi Đan Điền của Giác Chánh đại sư liền hẳn lại.

Tuệ Thông hòa thượng rút hữu thủ lại.

- Tịnh dưỡng một thời gian đệ tử sẽ bình phục.

Tuệ Thông hòa thượng nhìn lại Đông Phương Bách. Người chấp tay trước ngực niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật... lão nạp ẩn tích lâu năm nhưng vẫn nghe thuật Càn Khôn kiếm khí của Đông Phương gia là thiên hạ đệ nhất kiếm. Thí chủ có thể cho lão nạp đây chứng nghiệm được không?

Tận mục sở thị những gì Tuệ Thông hòa thượng thi triển, Đông Phương Bách không khỏi bàng hoàng trước kỳ công tuyệt thế đó. Mặc dù vậy y vẫn kiêu hãnh nói :

- Nếu đại lão hòa thượng muốn tận mục sở thị Càn Khôn kiếm khí của Đông Phương Bách. Bồn tọa sẵn sàng bồi tiếp đại lão hòa thượng.

Y nói rồi vận công, Đông Phương Bách tạo ra bức màn kiếm khí tợ võng lưới trùng trùng điệp điệp chụp lấy Tuệ Thông hòa thượng. Màn kiếm khí Càn Khôn vừa được tạo ra toan lướt về Tuệ Thông hòa thượng, thì Tuệ Thông hòa thượng cũng dụng khí công huyền diệu, với thủ pháp cực kỳ chính xác và tinh xảo vẽ ngay lên bức màn kiếm khí đó.

Khí công của vị cao tăng Phật môn vẽ đến đâu thì màn kiếm khí của Đông Phương Bách vỡ tan đến đó.

Đông Phương Bách thu ngay kiếm khí về, nhìn Tuệ Thông hòa thượng.

- Bồn tọa tận mục sở thị mới biết cao tăng.

- A di đà Phật. Phật địa Phật gia từ trước đến nay chỉ dành cho người có thiện tâm viếng cảnh Phật môn, tịnh tập, hóa giải bụi trần. Thí chủ không nên vấy máu lên Phật địa Phật môn.

Nói dứt lời Tuệ Thông hòa thượng chấp tay niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật.

Đông Phương Bách nghiêm mặt, rồi giờ giọng ôn nhu nói :

- Lần đầu tiên Tử Vong kỳ mất đi sự uy nghiêm, bồn tọa sẽ nhớ ngày hôm nay và sẽ báo lại cho chủ nhân Tử Kỳ, cáo từ.

Y nói rồi quay bước trở vào trong kiệu.

Đoàn kiệu của Đông Phương Bách cùng bọn Tử Vong Sứ nhanh chóng rời khỏi Thiếu Lâm tự. Tuệ Thông hòa thượng nhìn theo, chấp tay niệm Phật hiệu rồi buông tiếng thở dài.

- Máu sẽ nhuộm đỏ Thiếu Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Hồi phong động địa khởi

Mạch Kiếm Tùng ngồi trước bàn đại yển, bao bọc chung quanh là những hàng bạch lập lung linh kỳ ảo. Đôi bàn thủ của y không ngừng nhịp đều lên mặt bàn có vẻ ngong ngóng và chờ đợi. Ánh sáng từ những ngọn bạch lập hắt lên khuôn mặt Mạch Kiếm Tùng làm lộ ra những vẻ trầm ngâm và chờ đợi.

“Cạch...”

Mạch Kiếm Tùng liếc trộm ra cửa, cửa dịch mở rồi Thánh Cô Kim Diện len vào.

Mạch Kiếm Tùng điểm nụ cười đầy ẩn ý. Y nhận ra chiếc mặt nạ dát vàng che khuôn mặt của Thánh Cô Kim Diện.

Thánh Cô Kim Diện bước đến bên bàn đại yển.

Thục Trân nhìn Mạch Kiếm Tùng rồi từ tốn nói :

- Mạch Kiếm Tùng công tử khách sáo quá.

Ngẩng mặt lên nhìn Thánh Cô Kim Diện, Mạch Kiếm Tùng ôn nhu nói :

- Mạch Kiếm Tùng không khách sáo, mà chỉ muốn đáp lại nhiệt tâm hôm nào của Thánh Cô Kim Diện ban cho Mạch Kiếm Tùng.

Thục Trân ngồi xuống bàn đại yển nhìn Mạch Kiếm Tùng rồi nói :

- Bồn cô nương sẽ không khách khí với Mạch Kiếm Tùng công tử đâu.

- Mạch Kiếm Tùng cũng sẽ đáp lại Thánh Cô Kim Diện bằng sự chân tình của mình.

Y chúc rượu ra chén của Thục Trân. Vừa chúc rượu Mạch Kiếm Tùng vừa nói :

- Nếu Mạch Kiếm Tùng đoán không lầm, Thánh Cô Kim Điện hẹn Mạch Kiếm Tùng tại đây không ngoài chuyện Đường Thảm.

Thục Trân nhìn chén rượu Mạch Kiếm Tùng vừa rót đầy.

- Bồn cô nương chưa nói mà công tử đã đoán được.

Mạch Kiếm Tùng mỉm cười.

Y bung chén rượu hướng về Thục Trân.

- Mời Thánh Cô Kim Điện.

- Mời công tử.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Mạch Kiếm Tùng nhạt nhẽo nói :

- Thánh Cô Kim Điện muốn Mạch Kiếm Tùng giết Đường Thảm?

- Giết Đường Thảm trước khi thực thi thiên chức của thiên hạ đệ nhất nhân.

Mạch Kiếm Tùng nhìn Thục Trân.

- Đường Thảm quan trọng hơn đương kim Hoàng thượng à?

Thục Trân mỉm cười rồi nói :

- Y biết quá nhiều.

Mạch Kiếm Tùng mỉm cười, y bung chén rượu nhướng mày.

- Thánh Cô Kim Điện uống thêm một chén nữa chứ?

- Tất nhiên bồn nương phải bồi tiếp công tử rồi.

Hai người lại cạn chén.

Mạch Kiếm Tùng băng quơ nói :

- Khôn cũng chết, dại cũng chết, chỉ có người biết là không chết. Đường Thảm biết quá nhiều.

- Nhưng với ta thì có thể lấy mạng Đường Thảm.

Mạch Kiếm Tùng cười khẩy rồi giả là nói :

- Thánh Cô Kim Điện xem trọng tại hạ quá. Mạch Kiếm Tùng đâu thể bị được với Đông Phương Bách chủ nhân.

Thục Trân lắc đầu.

- Bồn vương có linh cảm Đông Phương Bách mặc dù có võ công cao siêu nhưng mạng số không thể bị với Đường Thảm. Đường Thảm lúc nào cũng vượt ra khỏi sự kiểm soát của Đông Phương Bách.

Mạch Kiếm Tùng gấp một miếng thức ăn bỏ vào chén Thục Trân. Y đặt đũa xuống nhìn nàng rồi nói :

- Còn với Mạch Kiếm Tùng thì khác. Ngay từ buổi đầu tiên diện ngộ với Đường Thảm, trực giác của Mạch Kiếm Tùng mách bảo, chính con người này, chính Đường Thảm chứ không ai khác sẽ đưa Mạch Kiếm Tùng đi đến cái đích cuối cùng của mình.

- Chính vì thế mà bồn nương mới hẹn với Mạch Kiếm Tùng công tử ở đây.

Mạch Kiếm Tùng vê cằm, rồi bung chén rượu.

- Mạch Kiếm Tùng nghĩ Thánh Cô Kim Điện đã tìm đúng người. Nhưng Mạch Kiếm Tùng không biết khi mình đã thực hiện chức nghiệp đó rồi sẽ tìm ai để báo tin đây. Trí tưởng tượng của Mạch Kiếm Tùng không sao hình dung được chân diện của Thánh Cô Kim Điện.

Thục Trân cười khẩy.

- Bồn nương hiểu ý của Mạch Kiếm Tùng.

Vừa nói Thục Trân vừa lột mặt nạ dát vàng ra khỏi chân diện mình.

Mạch Kiếm Tùng nhìn Thánh Cô Kim Diện Thục Trân như thể muốn nuốt chửng khuôn mặt khả ái, liễu trai kia vào mắt mình.

Thấy Mạch Kiếm Tùng nhìn mình với ánh mắt đó, Thục Trân mỉm cười.

- Bỏn nương lạ lắm hay sao mà công tử nhìn dữ vậy?

- Tại hạ có tưởng tượng suốt đời cũng không thể hình dung ra chân diện của Thánh Cô Kim Diện. Chân diện của Thánh Cô Kim Diện vượt ra ngoài sự tưởng tượng của Mạch Kiếm Tùng.

Nụ cười tươi như hoa hàm tiếu hiện lên hai cánh môi của Thục Trân.

- Mạch Kiếm Tùng công tử nói quá lời khiến bỏn nương phải e thẹn đó.

- Mạch Kiếm Tùng không nói quá lời khi sự thật hiện hữu ngay trước mặt mình.

- Công tử thật khéo nói.

Mạch Kiếm Tùng nhìn thẳng vào mắt Thánh Cô Kim Diện Thục Trân, y chỉ chén thức ăn của Thục Trân.

- Mời Thánh Cô Kim Diện.

- Với công tử Thục Trân rất tự nhiên.

Nàng bung chén lên mũi người rồi đặt xuống bàn.

Mạch Kiếm Tùng nhướng mày nhìn Thục Trân.

- Thánh Cô Kim Diện... sao vậy?

Thục Trân mỉm cười.

- Thức ăn này Thục Trân không thể ăn được?

- Thánh Cô Kim Diện không ăn được?

- Bỏn nương không quen với thức ăn ở đây.

Mạch Kiếm Tùng dốc chén rượu lên miệng uống cạn rồi đứng lên bước ra ngoài biệt sảnh. Một lúc sau y quay trở vào. Ngồi xuống bàn, y chúc rượu ra chén với vẻ mặt thâm trầm, suy tư.

Thục Trân hỏi :

- Mạch Kiếm Tùng công tử sao vậy?

Mạch Kiếm Tùng mỉm cười giả lả nói :

- Mạch Kiếm Tùng không sao đâu. Mạch Kiếm Tùng chỉ cảm thấy áy náy khi mình đã không đáp ứng lại được nhiệt tâm của Thánh Cô Kim Diện thôi.

Cửa đại sảnh dịch mờ, gã tiểu nhị dẫn vào ba người.

Y khom lưng ôm quyền nói :

- Khách quan... tất cả những người khách quan cần đều có mặt ở đây.

Mạch Kiếm Tùng nhìn gã tiểu nhị bằng ánh mắt cá chết rồi nhìn đĩa thức ăn vừa gấp cho Thục Trân, ôn nhu nói :

- Tại hạ chỉ muốn hỏi ba vị hòa đầu này, ai là người nấu món ăn này?

Gã tiểu nhị chỉ ngay gã đầu bếp đứng giữa. Y vừa khách khí vừa nói :

- Tất cả những thức ăn tại khách điểm của tiểu nhân đều do một mình A Lục đảm nhiệm.

Mạch Kiếm Tùng nhìn gã bếp trưởng A Lục. Gã có bộ mặt đầy đặn nức ních như muốn tươm mỡ ra ngoài.

Tiếp nhận ánh mắt của Mạch Kiếm Tùng, bếp trưởng A Lục ôm quyền :

- Tiểu nhân đã nấu những thức ăn này, khách quan thấy có ngon miệng không? Khách quan có thể chỉ điểm thêm cho tiểu nhân.

- Tại hạ sẽ chỉ điểm cho bếp trưởng.

Lời nói vừa dứt thì Mạch Kiếm Tùng phát tác ngay một đạo chỉ kiếm công thẳng vào yết hầu của A Lục.

“Bộp...”

Đạo chỉ kiếm của Mạch Kiếm Tùng xuyên thủng yết hầu của A Lục, xoáy luôn vào vách biệt thất. A Lục ôm lấy yết hầu rướn người lên. Máu tuôn xối xa qua kẽ tay gã.

Gã cố nói :

- Tiểu nhân... tiểu nhân...

Gã không nói được hết câu thì đã đổ gục xuống hồn lìa khỏi xác. Cái chết của gã bếp trưởng A Lục khiến gã tiểu nhị lẫn hai người kia đều biến sắc, run rẩy như người lên cơn phong hàn.

Ngay cả Thục Trân cũng hoàn toàn bất ngờ với hành động của Mạch Kiếm Tùng. Nàng buột miệng hỏi :

- Sao công tử giết gã?

Mạch Kiếm Tùng mỉm cười từ tốn đáp lời nàng :

- Gã là bếp trưởng mà không làm tròn phận trách của mình, Mạch Kiếm Tùng nhờ gã nấu một bữa ăn thật ngon để tiếp Thánh Cô Kim Diện, thế Thánh Cô Kim Diện lại ăn không ngon, thậm chí không ăn được thì gã có đáng bị trừng phạt hay không?

Thục Trân hoàn toàn bất ngờ và sững sờ trước lời nói của Mạch Kiếm Tùng.

Mạch Kiếm Tùng bưng chén rượu đưa về phía nàng.

- Mạch Kiếm Tùng mời Thánh Cô Kim Diện.

Nàng gật đầu. Hai người cùng cạn chén. Đặt chén xuống bàn. Mạch Kiếm Tùng hỏi :

- Rượu ở đây Thánh Cô Kim Diện uống thấy có được không?

Thục Trân giả là cười rồi gật đầu.

- Uống cũng được.

Mạch Kiếm Tùng nhìn lại gã tiểu nhị.

- Quán chủ... ai là người quản lý rượu của quán chủ?

Gã tiểu nhị sắc diện tái nhợt, tái nhợt.

Y rút một luồng chân khí mà cứ lấp bắp chẳng thể nào nói được.

Thấy gã lấp bắp, đôi chân mày Mạch Kiếm Tùng nhíu lại.

Thấy gã nhíu mày, gã quán chủ chỉ tay về phía hai người kia cổ lẩm mẩm bật được thành tiếng :

- Họ... họ khấp rượu... rượu... đó đó...

Mạch Kiếm Tùng gật đầu.

- Họ đáng được thưởng.

Y rút liền hai tờ ngân phiếu quăng về phía hai gã phụ điều bếp.

Mạch Kiếm Tùng nhìn lại gã tiểu nhị.

- Các vị mau dọn dẹp sạch sẽ chỗ này.

- Đa tạ... tiểu nhân làm ngay.

Mạch Kiếm Tùng thờ ơ ngồi ngắm Thực Trân để cho những người kia dọn sạch những vết máu rồi đưa xác gã bếp trưởng ra ngoài.

Cửa biệt sảnh lại được đóng khít vào với nhau.

Mạch Kiếm Tùng chuốc rượu ra chén của gã và Thánh Cô Kim Diện rồi nói :

- Cái gì khiến cho Thánh Cô Kim Diện không vừa lòng là đã mạo phạm đến Mạch Kiếm Tùng. Sự mạo phạm đó không thể tha thứ được.
- Nghe Mạch Kiếm Tùng công tử thốt ra những lời này, Thực Trân chẳng còn biết nói gì hơn. Sao Thực Trân lại có phúc đó.
- Thực Trân Thánh Cô Kim Diện là người có thể đưa Mạch Kiếm Tùng lên cái đích cuối cùng mà Mạch Kiếm Tùng đang đeo đuổi.

Thực Trân mỉm cười.

- Còn gì nữa không?
- Trục giác báo cho Mạch Kiếm Tùng biết Thánh Cô Kim Diện chính là hồng nhan tri kỷ của Mạch Kiếm Tùng.

Thực Trân mỉm cười, nụ cười của nàng tươi hơn bao giờ hết.

- Mạch Kiếm Tùng công tử khiến bốn nương ngạc nhiên. Thực Trân không ngờ mình có thể là tri kỷ của một trang hảo hán bán lĩnh như Mạch Kiếm Tùng.
- Không ngờ vậy Thánh Cô Kim Diện có nhận trở thành hồng nhan tri kỷ của Mạch Kiếm Tùng không?
- Thực Trân sao có thể từ chối được.
- Uống với Mạch Kiếm Tùng một chén rượu giao tình.

Thực Trân bung chén. Hai người bung hai chén rượu vào với nhau. Nàng sớm nhận ra ngay ánh mắt cú vọ, long lên sòng sọc của Mạch Kiếm Tùng.

Ánh mắt cú vọ đó chẳng biết tác động thế nào đến nàng nhưng xương sống của Thánh Cô Kim Diện xuất hiện một luồng hàn khí chạy ngược lên trên. Đồng thời nóng bừng với lớp da ốc nổi lên đầy người.

Thực Trân gượng cười rồi uống cạn chén rượu.

Nàng đặt chén rượu xuống bàn nhìn Mạch Kiếm Tùng.

- Mạch Kiếm Tùng công tử nhận lời bốn nương chứ?

Những ngón tay của Mạch Kiếm Tùng chậm rãi lên mặt bàn, y vừa nhip những ngón tay vừa nói :

- Mạch Kiếm Tùng sao có thể từ chối lời đề nghị của Thánh Cô Kim Diện. Mạch Kiếm Tùng biết Đường Thâm đã mạo phạm Thực Trân Thánh Cô Kim Diện, y chẳng khác gì gã A Lục bếp trưởng kia, Mạch Kiếm Tùng sẽ bắt y nhận cái chết như gã A Lục này.

Y bung bình rượu chuốc ra chén của mình và Thực Trân. Đặt bình rượu xuống bàn Mạch Kiếm Tùng chậm rãi nhip những ngón tay vừa nhìn Thực Trân.

Ánh mắt của gã khiến Thực Trân cảm thấy rợn người, Mạch Kiếm Tùng từ tốn nói :

- Thánh Cô Kim Diện có đồng ý mình là hồng nhan tri kỷ của Mạch Kiếm Tùng không?
- Thực Trân sao từ chối lời đề nghị của Mạch Kiếm Tùng công tử. Nhưng không phải đã là hồng nhan tri kỷ rồi, công tử muốn đòi hỏi gì thì Thực Trân cũng phải chiều đâu nhé.

Nàng đứng lên, với những bước đi uyển chuyển là lời bước ra sau lưng Mạch Kiếm Tùng. Đôi thủ ngọc của Thực Trân choàng qua vai Mạch Kiếm Tùng rồi áp vào vùng thượng đẳng của gã. Mạch Kiếm Tùng cảm nhận rõ mồn một đôi quả tuyết lê mềm mại của Thực Trân dán vào lưng mình.

Thực Trân thả ra làn hơi thơm ngát vào mặt Mạch Kiếm Tùng rồi nhỏ nhẹ nói :

- Ít ra Mạch Kiếm Tùng phải làm cái gì đó cho Thánh Cô Kim Diện.

Mạch Kiếm Tùng xoay chén rượu một vòng rồi nói :

- Thủ cấp của Đường Thâm?
- Đúng. Thực Trân đang rất cần thủ cấp Đường Thâm.

Vừa nói Thánh Cô Kim Diện vừa vuốt nhẹ vùng thượng đẳng của Mạch Kiếm Tùng. Gã bung chén rượu dốc lên miệng và không quên ngửa đầu ra sau

để có thể nhìn thấy chiếc cầm thanh tú của Thánh Cô Kim Diện.

Đặt chén xuống bàn, Kiếm Tùng nói :

- Thánh Cô Kim Diện sẽ có thủ cấp của Đường Thắm. Thánh Cô Kim Diện hãy cho tại hạ biết một điều.
- Điều gì?
- Chủ nhân đích thực của Từ Vong kỳ không phải là Đông Phương Bách?
- Đông Phương Bách chỉ là chiếc bóng của chủ nhân chủ Vong Kỳ mà thôi, không chỉ Đông Phương Bách mà cả võ lâm.
- Vậy chủ nhân thật sự của Từ Vong kỳ là ai?

Nàng bật cười thành tiếng. Tiếng cười của nàng tạo thành một giai điệu mê ly chuốc vào thính nhĩ Mạch Kiếm Tùng. Thục Trân áp miệng vào thính nhĩ gã nhỏ nhẹ nói :

- Chưa làm được gì thì đừng đòi hỏi nhiều quá.

Mạch Kiếm Tùng phá lên cười.

- Thánh Cô Kim Diện nói đúng, Mạch Kiếm Tùng chưa làm được gì thì đừng nên đòi hỏi nhiều.

Y cười khẩy rồi nói tiếp :

- Nhưng Mạch Kiếm Tùng tin chân mạng của tại hạ lớn hơn Đường Thắm.
- Đó là trực giác của Mạch Kiếm Tùng hay linh cảm?
- Cả trực giác lẫn linh cảm.

Vòng tay của Thục Trân siết chặt hơn một chút. Nàng nhỏ nhẹ nói vào tai Mạch Kiếm Tùng :

- Hãy nói cho Thục Trân biết trực giác và linh cảm đó.

Mạch Kiếm Tùng bung chén rượu uống cạn. Y tựa hần đầu mình vào người Thục Trân.

- Đường Thắm đã từng có cơ hội lấy mạng Mạch Kiếm Tùng. Nhưng y đã không thể xuống tay được. Không thể tận dụng những cơ hội đó và ngược lại từng cứu Mạch Kiếm Tùng.

Y hơi nhòm người về phía trước, nhịp những ngón tay nhanh hơn, Mạch Kiếm Tùng vừa nhịp vừa hồi tưởng lại những gì xảy ra giữa y với Đường Thắm.

- Hần luôn có được những kỳ tích hiếm có trong một đời người, hẳn có đủ trí tuệ và sự thông minh của một gia sư, nhưng mạng hần không cao bằng Mạch Kiếm Tùng.

Y từ từ đứng lên.

Thục Trân buông y ra.

Bưng lấy vò rượu, Mạch Kiếm Tùng quay mặt đối diện với nàng.

Hai cánh môi gã nhếch lên.

- Nói như vậy, nhưng nếu Đường Thắm không chết thì mãi mãi Mạch Kiếm Tùng vẫn chỉ là Mạch Kiếm Tùng.

Thục Trân nhướn đôi chân mày mỏng như lá liễu nhìn gã.

Mạch Kiếm Tùng nhận ra ẩn ý gì đó trong ánh mắt của Thục Trân mà buột miệng thốt :

- Thánh Cô Kim Diện có ý nghĩ gì với những lời nói của tại hạ?
- Đông Phương Bách cũng có ý niệm như Mạch Kiếm Tùng.

Vẻ sùng sốt hiện lên trên mặt Mạch Kiếm Tùng.

- Đông Phương Bách cũng có ý niệm đó à?

Thục Trân gật đầu.

Mạch Kiếm Tùng nhếch môi rồi như không dần được, phá lên cười khanh khách.

Tiếng cười của gã khiến Thục Trân không khỏi ngơ ngẩn, Thánh Cô Kim Diện tò mò nghĩ thầm: “Y đang đắc ý điều gì, cái gì khiến cho Mạch Kiếm Tùng đắc ý như vậy?”.

Ý niệm đó trôi qua, buộc Thánh Cô Kim Diện phải hỏi :

- Mạch Kiếm Tùng công tử có gì mà đắc ý?

Mạch Kiếm Tùng nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Thánh Cô Kim Diện biết vì sao Mạch Kiếm Tùng đắc ý không?

- Vì sao?

- Đông Phương Bách từng là chủ nhân của Mạch Kiếm Tùng. Ngay lúc này đây Đông Phương Bách vẫn còn là chủ nhân của Mạch Kiếm Tùng, và có thể ra lệnh cho Mạch Kiếm Tùng, nhưng không ngờ Đông Phương Bách và Mạch Kiếm Tùng lại có cùng một đích đến.

- Điều đó có gì để Mạch Kiếm Tùng công tử đắc ý?

- Sao không chứ.

- Vậy công tử đắc ý chỗ nào?

Mạch Kiếm Tùng đặt tay lên hai bờ vai của Thánh Cô Kim Diện lạnh lùng nói :

- Đông Phương Bách không là chủ nhân đích thực của Từ Vong kỳ, Đông Phương Tử Linh lại đã từng vi phạm luật Từ Vong kỳ. Nếu như Mạch Kiếm Tùng là người đến trước Đông Phương Bách.

Thục Trân nhìn vào mắt gã.

- Mạch Kiếm Tùng công tử sẽ bước qua Đông Phương Bách.

- Không sai... Mạch Kiếm Tùng sẽ đến cái đích Đường Thâm trước Đông Phương Bách.

Y mỉm cười nhìn Thánh Cô Kim Diện chậm rãi nói tiếp :

- Làm sao Mạch Kiếm Tùng không đắc ý.

- Thục Trân đã hiểu ý của Mạch Kiếm Tùng.

Y nấn nhẹ hai bờ vai nàng.

- Thánh Cô Kim Diện sẽ nói với Đông Phương Bách chứ?

- Nếu Thục Trân nói thì đã không cần đến Mạch Kiếm Tùng.

Mạch Kiếm Tùng mỉm cười.

- Thánh Cô Kim Diện đúng là hồng nhan tri kỷ của Mạch Kiếm Tùng.

Y vừa nói vừa kéo Thục Trân về phía gã vừa nói :

- Khi nó thủ cấp Đường Thâm. Thục Trân Thánh Cô Kim Diện sẽ là của Mạch Kiếm Tùng.

Y nghiêng hai hàm răng vào nhau, nói qua kẽ răng :

- Đường Thâm sẽ chết.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Khô tang tri thiên phong

Khi bước chân vào thôn Lạc An, Đường Thâm cảm nhận được cả thôn đều đã bỏ hoang, những ngôi nhà hoang phế nối tiếp nhau, những sợi dây leo và cỏ dại bò lan đến tận mái nhà. Cùng với sự hoang tàn của thôn Lạc An, chàng còn cảm nhận được sự chết chóc âm ỉ trong khoảng không gian vắng lặng.

Đường Thâm nghĩ thầm: “Ở đây đã xảy ra chuyện gì?”.

Vừa nghĩ Đường Thâm vừa rảo bước đến một gian nhà bỏ hoang, dây leo bò đến tận mái nhà. Chàng vừa đặt tay vào cửa thì cánh cửa đổ sầm xuống.

Trong khoảng sân đầy ắp cỏ dại.

Đường Thâm lắc đầu: “Cả một thôn mà chẳng thấy bóng người. Chuyện gì đã xảy ra ở đây?”.

Ý niệm đó còn trong đầu Đường Thâm thì bất thình lình có trên mười Tử Vong Sứ xuất hiện.

Tất cả đều đeo kim diện trông vừa khủng khiếp vừa đầy vẻ hăm dọa.

Nhìn những gã Tử Vong Sứ, Đường Thâm nhát nhẽo nói :

- Tại hạ chưa đi tìm các vị mà các vị đã vội tìm đến Đường Thâm, xem chừng chúng ta có duyên phận gặp nhau đó.

Một gã Tử Vong Sứ, có lẽ gã là toán trưởng gần giọng đáp lời chàng :

- Chúng ta đã chờ ngươi ở đây lâu lắm rồi.

Chàng gượng cười :

- Hóa ra các vị đại ca chờ tại hạ ư? Đã vậy thì tại hạ là khách, vậy đón khách, chủ nhân có mời Đường Thâm gì không?

- Tử Vong Sứ chỉ đón ngươi bằng án Kỳ Tử Vong.

Đường Thâm khoát tay giả là nói :

- Kỳ án đó tại hạ đã nhận rồi, không nhận thêm nữa đâu. Đường Thâm chỉ nhận một lời giải đáp thôi.

- Lời giải đáp gì?

- Phải chăng chính các vị đã khiến cho thôn Lạc An trở nên vắng vẻ và hoang tàn như thế này?

- Không sai.

Chàng mỉm cười rồi nói :

- Một lời giải đáp đúng như suy nghĩ của tại hạ. Mà lời giải đáp đó là án tử mà các vị tự chuốc lấy cho mình.

Nói dứt lời Đường Thâm thì triển ngay thuật kinh công Phi Ma Độn Hình phối hợp với Kim Cang thần chỉ. Thân pháp của Đường Thâm như bóng ma quỷ, thấy bóng mà không thấy người, mặc dù nhật quang mới bước vào hoàng hôn.

Những đạo chỉ Kim Cang uy mãnh và khốc liệt không ngừng phát ra tạt những lưỡi tầm sét tua tủa công thẳng vào bọn Tử Vong Sứ. Mặc dù bọn Tử Vong Sứ đã có sự chuẩn bị nhưng trước những đạo chỉ trùng trùng điệp điệp của Đường Thâm phối hợp với bộ pháp thần kỳ, chúng biến ngay thành những hình nhân hứng chịu sự cuồng nộ của tử thần.

Thấy người đổ xuống như thân chuỗi phật ngang, máu loang đỏ Lạc An thôn. Sự chết chóc và máu tanh đã biến Lạc An thôn không còn là Lạc An thôn nữa.

Bọn Tử Vong Sứ kia đâu phải là đối thủ của Đường Thâm, bởi giờ đây chàng đã nhận được toàn bộ công lực của Lục Đại Thiên, một sát thần đệ nhất vô lâm đời trước. Chính bọn Tử Vong Sứ không nhận biết đối phương là ai, vô hình chung trở thành những bị thịt để Đường Thâm thực thi án tử của thần chết.

Chỉ một loáng qua một thời gian ngắn cục trường đã kết thúc. Bọn Tử Vong Sứ ví như cỏ bị cuồng phong thổi qua nằm rạp cả xuống đất.

Chàng thi triển bộ pháp Phi Ma Độn Hình, đứng trụ thân nhìn qua cục trường. Những xác bọn Tử Vong Sứ nằm la liệt dưới đất, trong số đó có những kẻ còn bị thương đang cố lồm cồm ngồi lên.

Đường Thâm nhìn những gã Tử Vong Sứ đang cố đứng lên mà nghĩ thầm: “Thật không ngờ, có lúc mình lại trở thành một sát thần tử vong. Mình không còn là gia sư của Giang Tô nữa”.

Ý niệm đó buộc Đường Thâm phải buông tiếng thở dài, chàng nghĩ những gã Tử Vong Sứ bị thương, từ tốn nói :

- Tại hạ đi tìm đường sinh lộ, tại hạ không muốn giết các vị nhưng tự các vị đi tìm tử lộ. Tại các người ngăn cản Đường Thâm tìm sinh lộ. Đừng bao giờ các người để tái diễn cục trường này nữa.

Sáu gã Tử Vong Sứ đứng hẳn lên, nghe chàng nói cả sáu gã đều từ từ thoái bộ như sợ Đường Thâm đòi ý.

Đường Thâm nói :

- Các người cứ bình thân mà ra đi, nhưng đừng bao giờ để Đường Thâm gặp lại.

Sáu gã Tử Vong Sứ quay bước, diu nhau toan bỏ đi thì một bóng người với khinh công siêu phẩm lướt đến. Cùng với khinh công siêu phẩm đó người kia tạo ra một bức màn kiếm khí Càn Khôn như một tấm võng được tạo ra bởi những thanh kiếm sắc cực kỳ. Cắt ngang cắt dọc những gã Tử Vong Sứ. Cái chết chụp lên bọn chúng như sự định đoạt cuối cùng của thần chết chẳng một gã nào giữ được nguyên mạng.

Cái chết của sáu gã Tử Vong Sứ bởi Càn Khôn kiếm khí khiến Đường Thâm phải chau mày.

Sau khi sát tử sáu gã Tử Vong Sứ, người kia mới nhìn lại Đường Thâm.

Chiếc mặt nạ dát vàng che chân diện y đập vào mắt chàng. Mặc dù đeo mặt nạ nhưng Đường Thâm vẫn nhận ra người đó.

Chàng định nhìn vào mặt Cẩm y kim diện nhân.

- Đông Phương Bách tôn giả không cần phải che đậy chân diện của mình nữa.

Cẩm y kim diện nhân lột ngay chiếc mặt nạ dát vàng. Bộ mặt chân phương uy nghi của Đông Phương Bách lộ ra.

Lần đầu tiên tận mắt sờ thị chân diện của Đông Phương Bách, Đường Thâm phải nghĩ thầm: “Đông Phương Bách có khuôn mặt của một chính nhân quân tử, người có khuôn mặt như thế không thể là đại ma đầu, thế nhưng y lại là đại ma đầu xem mạng người như cỏ rác chỉ vì một ngọn Tử Vong kỳ”.

Đông Phương Bách chấp tay sau lưng bước đến bốn bộ rồi dừng lại.

Ánh mắt uy quang của y chiếu vào Đường Thâm.

- Đường Thâm công tử nhận ra bốn nhân ư?

- Tại hạ có thể nhận ra tôn giá. Tại hạ còn biết tôn giá tìm Đường Thâm để thực thi án Kỳ Tử Vong.

- Bốn nhân không nói, Đường Thâm công tử vẫn đoán được mà.

Y đưa một ngón tay lên trước mặt lắc qua lắc lại rồi nói :

- Án Kỳ Tử Vong đã ban cho ai thì người đó phải chết.

- Điều này Đường Thâm đã nghe nói rồi, nhưng cho đến lúc này án Kỳ Tử Vong vẫn chưa thực hiện với Đường Thâm.

- Bốn nhân sẽ đích thân thực hiện điều đó.

Đường Thâm lắc đầu, trang trọng nói :

- Đông Phương Bách tôn giá cho Đường Thâm mạo phạm lời nói này.

- Người muốn nói gì?

Chàng định nhìn vào mắt Đông Phương Bách. Ánh mắt của Đường Thâm khe khẽ và tàn nhẫn, chàng cất giọng lạnh lùng nói thật chậm để Đông Phương Bách có thể nghe rõ từng lời của mình :

- Trên thế gian này, bất cứ ai cũng có thể lấy mạng của Đường Thâm, cho dù kẻ đó là Tử Vong Sứ hoặc một người bình thường nhất cũng đều có thể giết Đường Thâm. Nhưng riêng Đông Phương Bách, Đường Thâm không chấp nhận điều đó xảy ra.

Sắc diện Đông Phương Bách đỏ hẳn lên cùng với những nét tàn nhẫn vô nhân lộ ra ngoài.

Y gần giọng nói :

- Đúng ra ta nên giết người từ lâu rồi.

- Tôn giá đã không giết được tại hạ. Nếu tôn giá giết tại hạ thì đâu còn ai giải được Kim đồ.

- Đúng... ngày đó Đông Phương Tử Linh đã nhả ý đó với bốn nhân. Người đã làm được điều mà người khác không làm được. nhưng hôm nay bốn nhân giết người cũng không quá muộn.

- Không có cơ hội để tôn giá làm được điều đó đâu, Đường Thâm đâu thể giao mạng mình cho một kẻ bất đạo, bất nhân, bất nghĩa như tôn giá.

- Ta bất đạo, bất nhân, bất nghĩa ư?

Chàng cướp lời Đông Phương Bách.

- Đúng.

Giọng nói của chàng trở nên tàn nhẫn và lạnh lùng. Chính giọng nói đó của Đường Thâm buộc Đông Phương Bách phải nói.

- Đúng chỗ nào?

- Tôn giá đã giết bào muội của mình, Phù Vân cung chủ Đông Phương Linh Từ, hành động đó có phải là hành động của một kẻ bất đạo, bất nhân, bất nghĩa hay không?

Đông Phương Bách chau mày, cười gằn :

- Đông Phương Linh Từ đã kháng lại Tử Vong kỳ, nên được ban án Tử Vong kỳ.

- Một Tử Vong kỳ chết chóc, vô nghĩa mà lệnh cho tôn giá biến thành kẻ bất đạo, bất nhân, bất nghĩa sao? Tôn giá là chủ nhân Tử Vong kỳ mà lại bị ngọn tiểu kỳ chết chóc kia điều khiển, tôn giá có phải là chủ nhân Tử Vong kỳ không?

Đông Phương Bách im lặng không đáp lời chàng.

Sự im lặng của Đông Phương Bách buộc Đường Thâm phải lên tiếng :

- Tôn giá im lặng chứng tỏ tôn giá cũng chưa phải là chủ nhân đích thực của Tử Vong kỳ. Mà chỉ là một sát thần tử vong thôi. Vậy Tử Vong kỳ có chủ nhân đích thực là ai? Người có quyền lực như thế nào mà khả dĩ có thể sai khiến được cả Đông Phương Bách giết bào muội của mình.

Lời nói của chàng khiến cho sắc diện của Đông Phương Bách đã đỏ càng đỏ hơn, mặt y đỏ gấc như thể vừa bị nung trong lò rèn. y miễn cưỡng nói :

- Bất cứ ai kháng lại Tử Vong kỳ đều bị án tử.

Đường Thâm cười nhạt gằn giọng đáp lời gã :

- Chủ nhân Tử Vong kỳ có quyền lực cỡ nào, có bản lĩnh ra sao mà lại có thể huấn luyện được Đông Phương Bách phải nghe lệnh ngọn kỳ chết chóc đó mà sát tử bào muội Đông Phương Tử Linh? Hay tôn giá có tham vọng trở thành chủ nhân Tử Vong kỳ mà bắt kẻ những thủ đoạn nhẫn tâm?

Chàng lắc đầu :

- Những kẻ sử dụng thủ đoạn nhẫn tâm để tạo nghiệp cho mình thì chẳng bao giờ trở thành chính nhân trong cuộc đời này.

- Đủ rồi.

- Chưa... đúng ra Đường Thâm cần phải đem kinh thi và luận hành giảng cho tôn giá nghe để thấu hiểu về đạo lý sống của một con người.

Đông Phương Bách sa sầm nét mặt.

- Im miệng.

- Án tử vong còn không thực hiện được với Đường Thâm, thì tôn giá đâu có lệnh cho tạt hạ được. Có lẽ tôn giá muốn Đường Thâm im lặng vì không thể nào găm nhăm những thủ đoạn của mình. Lợi dụng Đông Phương Tử Linh rồi sát hại nàng. Một hành vi bất đạo, bất nghĩa mà quý thân cũng phải kinh tởm.

Đông Phương Bách dựng đôi chân mày nhìn chăm chăm Đường Thâm như muốn ăn tươi nuốt sống chàng. Y từ từ giang rộng đôi song thủ. Trên bàn thủ của gã xuất hiện hai quả cầu ứng sắc xanh rờn.

Thấy Đông Phương Bách dụng đến tuyệt công sát chiêu, Đường Thâm không dám xem thường, chàng đề khí vào đan điền chờ đợi.

Đông Phương Bách nhặt nhổ nói :

- Đông Phương Tử Linh vì yêu người mà nhận cái chết oan uổng. Tình yêu đó không đáng một chút nào.

Đường Thâm rít giọng lặp lại :

- Tình yêu chẳng đáng chết một chút nào, tôn giá sai rồi, không có tình yêu nào mà không xứng đáng cả. chỉ có những con người với thủ đoạn gian ác mới không xứng có tình yêu mà thôi.

Chàng buông tiếng thở dài rồi gằn giọng nói tiếp :

- Đông Phương Tử Linh yêu Đường Thâm, Đường Thâm đã yêu nàng. Tình yêu đó thôi thúc Đường Thâm để tạo nên ý chí sắt đá buộc tại hạ không được chết vào tay Đông Phương Bách, kẻ bất đạo, bất nghĩa càng bất đạo, bất nghĩa hơn.

- Người không muốn chết bởi tay bọn nhân cũng không được. Ý của người là như vậy nhưng ý của ta thì khác.

- Giữa tại hạ và tôn giá sao có thể trùng ý nhau được.

- Hôm nay bản nhân sẽ giết người thu hồi lại những gì người đã lấy tại biệt cung của Thánh Cô Kim Điện.

Đường Thâm lắc đầu.

- Tôn giá viễn vông rồi đó.

Lời nói còn đọng trên miệng chàng thì Đông Phương Bách đẩy ngay hai quả cầu ứng sắc xanh ròn về phía Đường Thâm. Không đón thẳng, đỡ thẳng hai quả cầu tụ khí đó, chàng thì triển bộ pháp Phi Ma Độn Hình né tránh.

“Àm... Âm...”

Hai quả cầu tụ khí khoét hai cái lỗ to như cái nia dưới đất, dư kinh của chúng phát tác đẩy cả một dãy nhà sụp xuống.

Đường Thâm hét lớn :

- Dừng tay.

Đông Phương Bách thu hồi ngay công lực, trừng mắt nhìn Đường Thâm.

- Người muốn nói gì?

- Tại hạ nói với tôn giá nghe lời nói sau cùng của Đông Phương Tử Linh.

Đông Phương Bách nhú mày.

- Tử Linh nói gì?

Chàng nhìn vào mắt Đông Phương Bách, trang trọng nói :

- Tại hạ có nói ra có lẽ tôn giá cũng không tin, nhưng tin hay không là quyền của tôn giá, còn Đường Thâm thì vẫn buộc nói ra.

Buông một tiếng thở dài, Đường Thâm trang trọng nói :

- Trước cái chết, Đông Phương Tử Linh vẫn nghĩ đến bảo huynh của mình. Bảo huynh của Phù Vân cung chủ Đông Phương Tử Linh chẳng ai khác mà chính là tôn giá.

Chàng thở hắt ra một cái rồi nói tiếp :

- Vì nghĩ đến tôn giá mà Đông Phương Tử Linh nói với tại hạ. Sau này tại hạ có đối mặt với tôn giá nếu có tha được thì tha.

Sắc diện của Đông Phương Bách đỏ rần lên. Y như không thể chịu đựng lời nói này mà rống lên lồng lộng.

Cắt ngang tiếng rống Đông Phương Bách gằn giọng nói :

- Nha đầu đón mặt làm mất uy danh bốn tọa và người cũng đáng chết. Lời nói đó của Đông Phương Tử Linh là án tử mà bốn tọa gắn vào người, kể từ hôm nay, ta và người là kẻ thù bất đội trời chung. Người phải chết bởi tay Đông Phương Bách.

Y nói dứt lời tạo ngay một bức màn kiếm khí Càn Khôn chụp tới Đường Thâm.

Thấy bức màn kiếm khí Càn Khôn như một tấm lưới khổng lồ chụp tới mình, Đường Thâm cũng dụng Kim Cang thần chỉ vẽ ngay một bức màn kiếm khí giống hệt của Đông Phương Bách để cản phá.

Hai bức màn kiếm khí Càn Khôn chạm thẳng vào nhau.

“Àm... Âm...”

Chàng thối bộ liên tục ba trọng mới trụ lại, trong khi phía đối diện thân ảnh của Đông Phương Bách xuất hiện một màn thanh quang hộ thể.

Thấy bức màn thanh quang hộ thể xuất hiện bao bọc thể pháp Đông Phương Bách, Đường Thâm nhớ lại những lời của Đông Phương Bách, chàng nghĩ thầm: “Cho dù mình đã tiếp thu công lực của Lục Đại Thiên vẫn chưa phải là đối thủ của con người vô đạo này”.

Ý nghĩ đó lướt nhanh qua đầu chàng thì Đông Phương Bách đã phát tác hai làn khí xanh rờn tựa như gọng kéo hướng thẳng đến chàng.

Đường Thâm thi triển ngay thuật Phi Ma Độn Hình tránh né hai đạo thanh quang chết chóc kia, đồng thời phát ra một đạo chỉ Kim Cang công vào đan điền đối phương.

Đông Phương Bách không né tránh đạo chỉ Kim Cang của chàng mà thân nhiên hứng lấy nó, đồng thời vỗ ra một đạo phách không chừng tập kích tiếp.

Đạo chỉ Kim Cang của Đường Thâm chạm thẳng vào màn thanh quang hộ thể.

“Chát”.

Đạo chỉ khí Kim Cang của chàng bị tàn mất trước khi chạm vào mà hộ thể của Đông Phương Bách, trong khi áp lực phách không chừng của y thì đè nặng lên người Đường Thâm.

“Ầm”.

Sau tiếng sấm động dữ dội, Đường Thâm tựa như một viên đá cuội bị quăng đi bởi một gã đại lực võ phu.

Trong một khoảnh khắc đủ thần đủ thức, Đường Thâm đã thi triển thuật Phi Ma Độn Hình men theo dư kinh của sóng chương băng mình đi, mặc dù huyết khí chàng nhộn nhạo, những tưởng kinh lạc đều đứt đoạn.

Chàng nghe vắng vắng tiếng gầm thét của Đông Phương Bách :

- Tiểu tử Đường Thâm nguoi chạy không thoát tay bổn nhân đâu.

Mặc nhiên với lời nói căm phẫn của Đông Phương Bách, chàng vẫn thi triển thuật Phi Ma Độn Hình băng vào cánh rừng gần đó.

Đường Thâm vừa băng mình vào cánh rừng thì chợt nghe một tiếng nổ như sấm rền trên đầu mình. Mặt đất lẫn không gian rung chuyển dữ dội mà chàng không thể nào nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.

Ngoài một cảm giác như bị hút vào một con ốc xoáy dữ dội cuốn lấy thân thể đưa vào cõi hư vô.

Khi tất cả trở lại bình thường, Đường Thâm hoàn toàn bất ngờ bởi không sao nhận ra mình đang ở trong rừng, mà lại ở trong một thung lũng đầy rẫy những cây cột đá trùng trùng điệp điệp xa đến hết tầm mắt.

Đường Thâm ngơ ngác trước hiện tượng kỳ dị này mà buột miệng nói :

- Ta đang ở đâu thế này?

Chàng vừa dứt câu thì rừng mình, cùng với cái rừng mình đó, Đường Thâm không dần được mà thổ ra một bùm máu.

Chàng nghĩ thầm: “Mình đã bị nội thương”.

Mặc dù vậy, Đường Thâm vẫn đảo mắt nhìn quanh. Đúng là chàng đang ở trong một cảnh giới khác, một cảnh giới mà chàng không nhận thức được là hư hay thực, ngoại trừ thấy những trụ đá nối tiếp chạy dài đến hết tầm mắt.

Đường Thâm nghĩ thầm: “Mình chết rồi chăng?”.

Ý niệm đó, Đường Thâm thổ máu còn đọng trên mép miệng, chàng vẫn nhận ra vị mặn của máu.

- Mình vẫn còn sống.

Suy nghĩ một lúc, Đường Thâm quyết định vận công điều thương, trước là để điều hòa kinh lạc sau khi nhận một chương của Đông Phương Bách, sau mới tìm hiểu sự biến khác thường này.

Chàng vận hành khí công chu du qua những vòng đại chu thiên và tiểu chu thiên, chẳng mấy chốc đã rơi vào cảnh giới thiên định. Trong cảnh giới vô thức thiên định, Đường Thâm cảm nhận có những bóng người hư ảo đi qua đi lại quanh mình, cũng với những bóng người đó là những âm thanh lạ thường.

Khi đã cảm nhận được sự hồi phục, Đường Thâm mới hóa giải thuật vận công điều tức. Chàng lấy lại nhận thức, mở mắt thì giật mình.

Trong thời gian chàng vận công điều thương, chẳng biết đã có ai đó dòm những trụ đá sừng sững vây bọc chung quanh chàng, giống như cái rương nhốt lấy Đường Thâm.

Đường Thắm nheo mày.

Chàng nghĩ thầm: “Minh có hoa mắt không nhỉ, ai đã làm chuyện này, chẳng lẽ mình đã rơi vào cái bẫy của Đông Phương Bách?”

Buồng một tiếng thờ dài, Đường Thắm nghĩ thầm: “Nếu đúng đây là cái bẫy của Đông Phương Bách thì y cũng không được lấy mạng mình. Đường Thắm có chết cũng phải chết bởi tay một người khác, nhưng y không thể là người thần thông quảng đại đi dòm những trụ đá khổng lồ trong thời gian ngắn để nhốt mình được. Đây là hiện tượng gì?”

Ý nghĩa kia còn đọng trong đầu Đường Thắm thì một giọng nói trầm trầm từ cõi hư vô vọng lên:

- Các hạ là ai?

Đường Thắm nhìn quanh. Chàng ngỡ như giọng nói kia là do những trụ đá phát ra vọng đến thính nhĩ của mình.

Đường Thắm ôm quyền, nói:

- Tại hạ là Đường Thắm, còn tôn giá là ai?

- Công tử đừng hỏi ta, mà hãy trả lời những câu hỏi của ta mà thôi. Nếu như công tử trả lời không thật thì sẽ bị chôn chôn trong Thạch Lâm trận pháp.

- Vậy tại hạ đang ở trong Thạch Lâm trận pháp?

- Đúng.

- Hóa ra đây là trận pháp, thế mà tại hạ cứ ngỡ mình đang ở trong cảnh giới nào khác.

- Đã lọt vào trong Thạch Lâm trận pháp thì ai cũng nghĩ mình đang ở trong cảnh giới nào khác.

- Vậy tiên sinh muốn hỏi gì Đường Thắm?

- Đường công tử tự cho mình là Đường Thắm. Vậy có thể cho ta biết Đường Thắm làm gì ở Giang Tô?

- Tiên sinh hình như biết tại hạ? Tại Giang Tô, tại hạ là gia sư.

- Ngoài làm gia sư ra ta nghe nói Đường Thắm ở Giang Tô có tài thư pháp mà ai ai cũng ngưỡng mộ. Công tử có thể cho ta chiêm ngưỡng tài của mình không?

Đường Thắm mỉm cười, từ tốn nói:

- Nếu tiên sinh thấy đó là cách tốt nhất để thăm chứng thân phận của tại hạ.

- Ta nghĩ đó là cách tốt nhất.

- Đường Thắm cung kính không bằng phụng mệnh.

Chàng nói rồi vận khí vào đan điền hướng vào trụ đá trước mặt phát tác Kim Cang thần chi đề bút phóng thư pháp.

Tâm hư bất năng ngôn.

Trường trung xa luân chuyển.

Dịch:

Tâm tư không thể thổ lộ.

Lòng rối như bánh xe quay.

Đường Thắm rút lại chỉ khí đặt trước vùng đan điền mình từ từ thở ra điều hòa khí lực. Không biết người trong cảnh giới kia có đọc được những dòng thư pháp chàng để lại trên trụ đá hay không, mà khi Đường Thắm vừa rút chỉ khí lại thì ngay lập tức có sự chuyển động kỳ lạ. Vòng tròn trụ đá từ từ chuyển dịch tạo ra những âm thanh rần rần.

Nhìn vòng tròn trụ đá đó dịch chuyển mà Đường Thắm chờ đợi một sự biến đặc dị xảy ra đến với mình.

“Àm...”

Một tiếng sấm động phát ra ngay khoảng không gian trên đầu chàng.

Liền sau tiếng động, những trụ đá dịch chuyển nhanh hơn rồi mở ra một con đường thẳng tắp về phía trước.

Giọng nói kia lại cất lên :

- Công tử có thể đến Lạc An cốc được rồi.
- Tiên sinh là Vạn Dược Thần Y.
- Lão phu đang chờ công tử.

Chàng rào bước đi trên con đường phẳng phiu đó rồi bước qua một bức màn sương trắng. Một lần nữa cảnh giới lại thay đổi. Lần này Đường Thâm đang đứng trong một thung lũng. Trước mặt chàng là cánh cổng bằng cây đơn sơ.

Đứng ngay trước cổng đó là một lão nhân tóc râu bạc trắng. Phía sau lão là lối nhỏ nam phụ lão ấu.

Đường Thâm ôm quyền :

- Văn bối Đường Thâm tham bái Vạn Dược Thần Y.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị vuốt chòm râu bạc.

- Cổ nhân nói không sai “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”, lão tin thế nào có ngày công tử cũng sẽ đến đây.

Phía sau bá tánh, Đại Thử chạy xồng xộc ra.

Y vừa chạy vừa nói :

- Sư phụ...

Đường Thâm sững sờ nhận ra Đại Thử. Đại Thử chạy đến bên chàng ôm quyền hành đại xá :

- Đại Thử biết thế nào thầy cũng có ngày đến đây, nội tổ luôn nhắc đến thầy.

Y chỉ Vạn Dược Thần Y Phó Nghị.

- Nội tổ của Đại Thử đó.

Chàng nhìn lại Vạn Dược Thần Y.

- Tại hạ không ngờ danh y lại là nội tổ của học trò văn bối. Sự tạo phùng này ngoài sức tưởng tượng của văn bối.
- Chúng ta vào trong này rồi hãy đàm đạo.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị đưa Đường Thâm về gian thảo xá của mình.

Đại Thử đem rượu và thức ăn ra bàn. Uống được ba tuần rượu, Vạn Dược Thần Y Phó Nghị vuốt chòm râu bạc từ tốn nói :

- Lão hủ đã truyền hết tất cả y thuật cho Đại Thử. Sau này y có thể thay lão phu. Đại Thử có được sự thông minh này là nhờ Đường Thâm gia sư, lão hủ rất cảm kích.

- Tiên sinh có lời khen vậy, văn bối vô cùng cảm kích.

Khẽ buông tiếng thở dài, Vạn Dược Thần Y Phó Nghị nhìn chàng.

- Ân của công tử, lão hủ nhớ mãi. Còn hàng ngày lão hủ vẫn ngong ngóng chờ công tử đến đây...

Lão bỏ lửng câu nói nửa chừng.

Chàng ôm quyền gượng cười nói :

- Văn bối theo ý trời đã đến quấy nhiễu nhiều tiên sinh.
- Đường Thâm gia sư không quấy nhiễu còn giúp lão hủ. Lão hủ sẽ dẫn Đường Thâm gia sư về cho chủ nhân.

Nghe câu nói này Đường Thâm mở mắt nhìn Vạn Dược Thần Y Phó Nghị. Chàng lắc đầu.

- Văn bối không hiểu ý của tiên sinh. Chẳng lẽ tiên sinh cũng là...

- Một sát thần Từ Vong Sứ.

Lời lão dứt câu thì Đường Thâm cảm thấy hoa mắt rồi đổ gục xuống bàn. Không còn biết gì nữa. Trước khi lịm hẳn, Đường Thâm còn kịp nghĩ: “Đâu đâu cũng có bóng Từ Vong kỳ”.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Thiên Sơn Độc Cô Nhân

Đường Thâm hồi tỉnh, đầu chàng nặng như có quả diêm sơn đè lên trên, nhưng vẫn nhận ra Vạn Dược Thần Y Phó Nghị ngồi bên cạnh. Đường Thâm chỗi tay ngồi lên.

- Tiên sinh sao chưa thực hiện án Kỳ Từ Vong với Đường Thâm?

Buông một tiếng thở dài, Vạn Dược Thần Y Phó Nghị vuốt râu nhìn chàng :

- Lão hủ đã phát hiện Đường Thâm gia sư không còn sống bao lâu nữa.

- Tiên sinh phát hiện điều đó nên không thực hiện án Kỳ Từ Vong với Đường Thâm?

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị buông tiếng thở dài.

Nghe tiếng thở dài của lão, Đường Thâm gượng cười rồi nói :

- Nếu tiên sinh không thực hiện án Kỳ Từ Vong lập công với chủ nhân Từ Vong kỳ thì sẽ không có cơ hội dành cho tiên sinh đâu. Đúng là Đường Thâm không còn sống được lâu nữa, có thể chưa quá ba con trăng, Đường Thâm sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.

- Lão hủ đã phát hiện ra chuyện này khi Đường Thâm trúng mê dược của lão hủ. Đường Thâm gia sư đã trúng Thiên Hoa phân kỳ bí của hắc động lại tiếp thụ nội lực uy mãnh. Thiên Hoa phân là độc thảo dụng để phá bỏ công lực nay Đường Thâm gia sư lại tiếp nhận công lực, chẳng khác nào âm dương xung khắc, chẳng bao lâu sẽ bộc phát mà khiến cho kinh lạc của Đường Thâm gia sư đứt đoạn, tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Chàng mỉm cười rồi nói :

- Vì chuyện đó mà vẫn bối mới tìm đến Lạc An cốc để thỉnh cầu tiên sinh. Không ngờ lại chạm mặt với một sát thần Từ Vong Sứ. Xem chừng Đường Thâm chẳng có cơ may nào tìm sinh lộ cho mình trong cảnh giới tục nhân này. Đâu đâu cũng thấy sự hiện diện của Từ Vong kỳ.

- Đâu đâu cũng có Từ Vong kỳ. Đường Thâm gia sư đã nói không sai chút nào.

- Thế tiên sinh biết vì sao Đường Thâm bị án Kỳ Từ Vong không?

Lão vuốt râu buông tiếng thở dài.

- Bất cứ ai nhận án Kỳ Từ Vong đều không thoát khỏi bàn tay tử thần. Lão phu không hiểu vì sao Đường Thâm gia sư lại nhận án Kỳ Từ Vong.

Chàng nhướn mày.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị với tay bụng lấy chén trà nóng đặt vào tay Đường Thâm.

- Đường Thâm gia sư uống đi.

Đón lấy chén trà, chàng nhìn Vạn Dược Thần Y Phó Nghị :

- Tiên sinh là sát thần Từ Vong Sứ mà không biết chuyện đó à?

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị vuốt râu, gượng cười rồi nói :

- Chuyện này dài dòng lắm. O... khi công tử còn là gia sư ở Giang Tô thì lão đã là sát thần tử vong chỉ dưới Lục Đại Thiên thôi, nhưng sau đó lão hủ đã rời bỏ Thiên môn, khi Lục Đại Thiên đột nhiên mất tích.

- Chuyện đó Đường Thâm biết, chính Lục Đại Thiên sát thần truyền nội lực cho vẫn bối.

Chàng nhìn vào mắt Vạn Dược Thần Y Phó Nghị.

- Mà sao tiên sinh lại rời bỏ Tử Vong Môn?
- Lão phu chán ngán cảnh giết chóc. Hơn thế nữa Đại Thử đã quay về Lạc An môn. Lão hủ muốn truyền lại y thuật cho y.
- Đã rời bỏ Tử Vong kỳ, tiên sinh vẫn biết được tin Đường Thâm bị án Kỳ Tử Vong?
- Mặc dù sống trong Thạch Lâm trận nhưng lão phu vẫn nghe ngóng tình hình bên ngoài.

Chàng mỉm cười rồi nói :

- Tiên sinh muốn chuộc tội với Tử Vong kỳ?

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị vuốt râu rồi gật đầu.

Lão buông tiếng thở dài :

- Khi lão rời bỏ Thiên môn, lão biết Thiên môn không thể nào để cho lão yên mà phải dụng đến Thạch Lâm trận để mai danh ẩn tích. Nhưng thử hỏi Đường Thâm gia sư, bao nhiêu người của Lạc An thôn đều là thân thích của lão lại chỉ sống trong thung lũng này, làm gì để sống làm gì để ăn? Sống kham sống khổ, do đó lão mới nảy ra ý định chuộc tội để mọi người có thể quay về Lạc An thôn sinh sống.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị lắc đầu :

- Lão phu không muốn nhưng...
- Văn bối hiểu tiền bối.
- Vậy còn Đường Thâm gia sư sao lại chịu án Kỳ Tử Vong?

Chàng mỉm cười.

- Văn bối định tiêu hủy Tử Vong kỳ.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị lộ mắt nhìn chàng với vẻ sùng sốt ngơ ngẩn.

- Lão hủ có nghe nhầm không?
- Đó là sự thật. Văn bối không chấp nhận một ngọn tiểu kỳ vô nghĩa lại khiến cả Trung Nguyên máu chảy thành sông, thây chất thành núi.
- Đường Thâm gia sư biết chủ nhân Tử Vong kỳ chứ?
- Văn bối đã ngờ ngờ đoán ra. Còn tiên sinh có biết không?
- Lão phu không biết những lão hủ chắc hẳn đó là con người đầy quyền uy mà Đường Thâm gia sư không thể nào với đến được.
- Dù sao thì Đường Thâm cũng đã phóng lao rồi, đâu còn một sự lựa chọn nào nữa.

Chàng nhấp một ngụm trà rồi thả chân xuống chõng tre, từ từ đứng lên.

Đường Thâm chau mày bởi cảm thấy xây xẩm mặt mày. Chàng đứng một lúc rồi mới đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Đường Thâm thấy mọi người có vẻ ủ rũ, ai nấy cũng đều khoác vẻ mặt xanh xao, yếu đuối.

Chàng quay bước lại bên Vạn Dược Thần Y Phó Nghị.

- Tiên sinh... ở đây mọi người hình như không được khỏe mặc dù sống bên cạnh danh y đệ nhất võ lâm.
- Trong này vừa thiếu cái ăn, lại thiếu cái mặc còn thêm chướng khí nữa. Lão hủ là danh y cũng không làm gì hơn được.
- Đúng là khó cho tiên sinh. Thế sao tiên sinh không nhân cơ hội Đường Thâm mê man chặt đầu cống nạp cho chủ nhân Tử Vong kỳ để chuộc tội rồi đưa mọi người về Lạc An thôn.
- Lão hủ còn Đại Thử. Y đã phát hiện ra hành vi của lão và khẳng định nếu như lão làm chuyện đó thì y đã đi cùng với Đường Thâm gia sư. Làm sao lão để cho Đại Thử chết theo gia sư được.
- Đó chính là điểm khó xử của tiên sinh. Xem chừng mạng số của văn bối qua lớn nên mới có một người học trò như Đại Thử.

Chàng uống cạn chén trà rồi ngồi xuống bàn.

- Đường Thâm có một đề nghị này.
- Đường Thâm gia sư có đề nghị gì?
- Tiên sinh biết Đường Thâm chỉ sống không qua ba con trăng.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị gật đầu.

- Đỉnh như vậy.
- Có cách nào cứu vãn bối không?
- Cứu được Đường Thâm gia sư phải có Cổ Linh Chi. Cổ Linh Chi thì không bao giờ tìm được.
- Vậy xem ra vãn bối đã chết rồi, thế thì sau khi vãn bối rời khỏi đây trong thời gian mình còn sống sẽ cố gắng tiêu hủy Tử Vong kỳ. Nếu vãn bối không làm được thì sẽ đến đó nạp mạng cho Đông Phương Bách, hoặc bất cứ ai đó và cầu xin chủ nhân Tử Vong kỳ để cho mọi người tại thôn Lạc An có thể quay về nhà của họ. Được không?
- Đường Thâm gia sư không thể tiêu hủy được Tử Vong kỳ.
- Vãn bối sẽ nạp mạng để tiên sinh và mọi người quay về Lạc An thôn.

Đại Thử từ ngoài cửa bước vào. Y vừa bước vào vừa nói :

- Không... thầy không đi đâu cả. Đại Thử không để cho nội tổ hại thầy đâu.

Đường Thâm nghiêm mặt. Chàng khe khẽ nói :

- Đại Thử... ngươi đã học được những gì từ Đường Thâm, nhân, lễ, nghĩa, trí, tín. Người có nhân, lễ, nghĩa, trí, tín thì phải biết giữ phận mình, biết tôn trọng người trưởng bối. Ta và nội tổ của ngươi đang đàm đạo sao ngươi lại dám tự tiện xen vào?

Đại Thử biến sắc, ôm quyền :

- Học trò biết tội.
- Biết tội thì sửa.

Đường Thâm xua tay :

- Ra ngoài.

Đại Thử rậm rập quay bước ra ngoài.

Đại Thử đi rồi, Đường Thâm mới nhìn lại Vạn Dược Thần Y Phó Nghị.

- Tiên sinh đồng ý với đề nghị của vãn sinh chứ?
- Lão hủ chỉ vì bá tánh thôn Lạc An này mà thôi. Lão hủ cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Chàng lắc đầu khoát tay :

- Vì mọi người mà bỏ một người, nếu vãn bối là tiên sinh cũng làm như vậy, chỉ cần Đường Thâm rời khỏi đây tất cả sẽ có cơ hội tiêu hủy Tử Vong kỳ. Tiêu hủy được ngọn tiểu kỳ tử vong đó là phúc phận của Đường Thâm và của bá tánh.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị buông tiếng thở dài, rồi nói :

- Lão hủ sẽ đích thân đưa Đường Thâm gia sư rời Thạch Lâm trận.

Chàng ôm quyền :

- Vãn sinh vô cùng cảm kích.
- Lão phu hổ thẹn vì không giúp được gì cho Đường Thâm gia sư.

Chàng mỉm cười từ tốn nói :

- Không trách tiên sinh được. Cổ Linh Chi không dễ tìm mà hoàn cảnh của tiên sinh lại quá khắc nghiệt. Nếu trong hoàn cảnh tiên sinh, vãn sinh cũng sẽ giống như tiên sinh thôi.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị buông tiếng thở dài rồi nói :

- Lão phu nghĩ có một nơi duy nhất có Cổ Linh Chi, nhưng nơi đó không thể đến được.
- Bất cứ nơi nào vẫn sinh cũng có thể đến được.

Lão nhìn chàng vuốt râu :

- Theo lão phu chỉ đại nội mới có Cổ Linh Chi.
- Trong đại nội cảm thành?

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị gật đầu :

- Bất cứ báu vật gì trong thiên hạ, trong đại nội cảm thành đều có. Cụ thể hơn là tại Từ Linh cung. Cổ Linh Chi là báu vật thì sao lại không có trong đại nội. Thiên tử là chủ nhân của thiên hạ, tất có những báu vật thuộc về thiên hạ chứ.

Chàng mỉm cười gật đầu :

- Tiên sinh nói rất có lý, vẫn sinh cũng có ý niệm vào đại nội cảm thành một lần.

Chàng ôm quyền :

- Thời gian của Đường Thâm không còn nhiều, có lẽ hôm nay phải cáo từ tiên sinh rời khỏi An Lạc Cốc.
- Lão hủ...

Chàng khoát tay :

- Tiên sinh chỉ cần đưa vẫn bối ra khỏi Thạch Lâm trận đủ rồi, không cần phải tiễn vẫn sinh. Sau ba con trăng, nếu như không có gì thay đổi, tiên sinh hãy rời Thạch Lâm trận đến diện kiến chủ nhân Từ Vong kỳ, vẫn sinh nghĩ mình có thể làm được một điều gì đó có ích cho tiên sinh trước khi tẩu hỏa nhập ma.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị thở ra. Lão vuốt râu, gật đầu :

- Lão chỉ biết nói một câu, Đường Thâm gia sư bảo trọng.

Lão nói rồi ôm quyền xá Đường Thâm. Chàng đành phải miễn cưỡng ôm quyền đáp lễ.

- Tiên sinh bảo trọng.

Hai người rời thảo xá bước ra ngoài thì gặp Đại Thử đang đứng co ro với đôi mắt đỏ hoe.

Đường Thâm bước đến bên Đại Thử. Chàng mỉm cười rồi nói :

- Ta rất tự hào có một học trò như ngươi, điều sau cùng ta dạy ngươi là hãy lấy điều nhân nghĩa làm đầu. Có nhân có nghĩa mới có thể trở thành người chính nhân quân tử trong cuộc đời, nhân nghĩa chính là điều quý giá nhất mà người ta phải đi tìm, nhưng không phải ai cũng chứng nghiệm được điều nhân nghĩa.

- Học trò sẽ ghi tạc lời dạy của thầy.

Chàng mỉm cười gật đầu.

- Điều thứ hai thầy muốn nói với Đại Thử. Sau này khi học trò đã trưởng thành, có được y thuật cao minh của nội tổ thì đừng bao giờ chen chân vào chốn võ lâm.

Đại Thử gật đầu.

Đường Thâm nhìn lại Vạn Dược Thần Y Phó Nghị :

- Tiên sinh, chúng ta đi.

Đại Thử nói :

- Gia sư... học trò có thể đưa thầy đi?

Đường Thâm nhìn lại Đại Thử rồi quay sang Vạn Dược Thần Y Phó Nghị.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị buông tiếng thở dài rồi khẽ gật đầu. Lão vuốt râu rồi nói :

- Đại Thử có thể ra khỏi Thạch Lâm trận dễ dàng.

Đường Thâm ôm quyền nói :

- Vậy vẫn sinh sẽ đi cùng với Đại Thử, tiên sinh bảo trọng.

Chàng xá Vạn Dược Thần Y Phó Nghị rồi quay lại Đại Thử.

Đại Thử bất ngờ quỳ xuống trước mũi giày của Vạn Dược Thần Y Phó Nghị.

Y sụp hành lễ vừa nói :

- Nội tổ bảo trọng.

Vạn Dược Thần Y Phó Nghị buông tiếng thở dài khe khẽ lắc đầu.

Đại Thử đứng lên.

- Thầy... chúng ta đi.

Hai người rảo bước rời khỏi Lạc An cốc. Đại Thử cùng chàng bước vào Thạch Lâm trận, chẳng mấy chốc Đường Thâm và Đại Thử đã qua khỏi trận pháp để vào cánh rừng dày.

Đường Thâm dừng bước :

- Ngươi đưa ta đến đây được rồi, quay lại đi.

Đại Thử ôm quyền :

- Con muốn theo thầy.

Chàng mỉm cười nhìn Đại Thử.

Đặt tay lên vai Đại Thử, Đường Thâm nói :

- Ngươi biết ta đi đâu mà đòi đi chứ?

- Thầy đi đến bất cứ nơi nào, học trò cũng đi theo thầy.

Đường Thâm lắc đầu :

- Không... Đại Thử sẽ không đi theo ta. Bởi chỉ có ngươi là có thể thay vào chỗ của ta mà thôi, tìm được một học trò đủ trí, đủ nhân, đủ nghĩa đâu phải dễ. Nếu ta có mệnh hệ gì thì ít ra cũng có một hậu bối kế nghiệp mình.

Chàng vỗ nhẹ vào vai Đại Thử :

- Làm người ai cũng có lòng ích kỷ cả, ta cũng vậy thôi, ta đâu muốn mất một học trò như ngươi.

Đại Thử miễn cưỡng nói :

- Hãy cho Đại Thử theo thầy. Ít ra con cũng có thể giúp thầy. Dù sao Đại Thử cũng đã thụ học y thuật của nội tổ. Thầy lại đang cần đến y thuật.

Đường Thâm nheo mày :

- Ngươi nói cái gì thế?

- Thầy cần có một đại phu bên cạnh.

Chàng lắc đầu :

- Ta không cần, ta biết mình cần gì và phải làm gì.

Đại Thử bối rối.

- Thầy...

Đường Thắm khoát tay :

- Không nói nhiều, đạo quân sư phụ, người hẳn thường nghe ta nhắc đến, chẳng lẽ những lời nói của ta, người dám cãi lại sao?

Đại Thử cúi mặt nhìn xuống.

Đường Thắm đành giọng nói :

- Trở vào Lạc An cốc đi, tại Lạc An cốc còn rất nhiều người đang cần người. Bao nhiêu con người Lạc An thôn không lẽ không bằng một Đường Thắm.

Chàng nói rồi nhìn vào mắt Đại Thử.

Tiếp nhận ánh mắt của chàng, Đại Thử càng bối rối hơn.

Đường Thắm mỉm cười :

- Trước khi ta đi cũng để lại cho người cái gì đó chứ?

Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói :

(thiếu mất một đoạn)

Nhìn lại Đại Thử, Đường Thắm mỉm cười nói :

- Trong thời gian ta lưu lạc trên giang hồ có biết một thuật pháp di hành có tên là Phi Ma Độn Hình. Người nên luyện thuật pháp này, phòng khi có chuyện cần đến. Và cũng có thể dụng thuật di hành này để chu du thiên hạ tìm thảo dược cứu nhân độ thế.

Đại Thử nhìn chàng.

Đường Thắm nghiêm giọng nói :

- Ta muốn khi quay lại gặp người thì người đã luyện thành thực Phi Ma Độn Hình.

- Học trò...

- Đừng cãi lời ta, hãy nhớ rõ khẩu quyết luyện Phi Ma Độn Hình.

Chàng nhìn vào mắt Đại Thử.

Đại Thử cắn răng trên vào môi dưới.

Đường Thắm chậm rãi đọc lại khẩu quyết luyện thuật Phi Ma Độn Hình. Chàng lặp lại ba lần rồi buộc Đại Thử đọc lại cho chàng nghe.

Đường Thắm nói :

- Tốt rồi, bảo trọng đó.

Đường Thắm vỗ nhẹ vào vai Đại Thử rồi lắc vai thi triển thuật Phi Ma Độn Hình bỏ đi.

Chàng đi được một đoạn thì dừng bước quay lại, thấy Đại Thử quỳ dưới đất hướng mắt nhìn theo.

Đường Thắm không khỏi xúc động trước một con người tình sâu nghĩa nặng như Đại Thử.

Chàng mỉm cười nghĩ thầm: “Ít ra ông trời cũng bồi đáp cho mình một đệ tử khó tìm trong cõi tục nhân này”.

* * * * *

Thả bước trên quan lộ, Đường Thắm vừa đi vừa suy nghĩ: “Có thể tạo hóa đã sắp đặt, mình phải vào đại nội”.

Ý nghĩ đó còn đọng trong đầu chàng thì nghe có tiếng xe ngựa lộc cộc vọng đến thính nhĩ, Đường Thắm dừng bước nép vào ven đường, cỗ xe độc mã trờ tới. Cỗ xe độc mã dừng lại.

Đường Thắm tò mò nhìn.

Rèm xe vén lên, Thiên Thiên khách người ra.

- Đường Thắm đại ca.

Thấy Thiên Thiên, Đường Thắm quá đổi sững sờ.

- Thiên Thiên.

Trái tim Đường Thắm những tưởng nhảy xổ ra khỏi lồng ngực khi gặp Thiên Thiên. Chàng chỉ muốn ôm chầm lấy nàng nhưng kịp nén lại.

Thiên Thiên bước xuống, nàng như không kiềm chế được cảm xúc mà ôm lấy Đường Thắm, bất kể gã xà ích với gương mặt đăm đăm đang cầm dây cương. Thiên Thiên bật khóc :

- Đại ca.

Đường Thắm vỗ về nàng :

- Huynh ngỡ rằng không gặp lại muối nữa. Nhưng không ngờ lại gặp muối trên quan lộ này.

Nàng nấc nghẹn để mặc cho hai dòng lệ trào ra hai khóe mắt rồi nhiều xuống ướt đẫm vai Đường Thắm.

Chàng nhìn nàng :

- Đại ca và muối lại gặp nhau. Muối hãy cho huynh biết thời gian qua muối đã làm gì? Từ Vong kỳ không tìm đến muối chứ?

Thiên Thiên bậm hai cánh môi lại, gật đầu.

- Từ Vong Sứ không còn tìm đến muối nữa.

Nghe nàng nói điều này, Đường Thắm thở phào như trút được gánh nặng trên vai mình.

- Thế thì tốt quá rồi.

- Muối đã quay về Bạch Vân trang, nơi đó bây giờ hoang phế lắm.

Nàng nhìn vào mắt Đường Thắm. Trên khóe mắt nàng vẫn còn đọng hai dòng lệ. Thiên Thiên nghẹn ngào nói :

- Muối những tưởng đâu sẽ không bao giờ gặp lại huynh nữa.

- Nói giờ... làm gì huynh muối ta lại không gặp nhau, trong tâm huynh lúc nào cũng có hình bóng muối.

Thiên Thiên mỉm cười :

- Đại ca định đi đâu?

- Huynh cũng chẳng biết, nhưng có lẽ huynh muốn đến kinh thành một chuyến. Chuyện xảy đến với đại ca nhiều lắm, nhưng gặp lại muối rồi, đại ca chẳng muốn đi đâu nữa.

Nàng nhướn đôi chân mày lá liễu :

- Muối có nhà trên đỉnh Thiên Sơn. Nơi đó hoang vu cách xa với thiên hạ. Đại ca về nhà muối đi.

- Nếu thế thì còn gì bằng, huynh cũng đang muốn lánh xa võ lâm một thời gian.

Thiên Thiên thối lại hai bộ, nhìn Đường Thắm từ đầu đến chân.

- Huynh thay đổi nhiều quá, không giống là một gia sư mà giống như một lãng tử phong trần.

Chàng mỉm cười từ tốn nói :

- Võ lâm biến Đường Thắm thành con người như vậy đó.

Nàng gượng cười với chàng. Hai người lên cỗ xe độc mã. Gã xà ích không cần Thiên Thiên ra lệnh mà thân nhiên giật dây cương để con ngựa già kéo cỗ xe lăn bánh tiếp, đến xế chiều thì đến được chân núi Thiên Sơn, phong cảnh nơi đây bao la hùng vĩ, tựa như bức tranh thủy mặc. Ngắm nhìn phong cảnh dưới chân núi Thiên Sơn, Đường Thắm nói :

- Muối khéo chọn nơi lưu ngụ cho riêng mình.

- Muối ở tận trên đỉnh Thiên Sơn. Nơi đó không một người nào đến. Nơi đó chỉ dành cho những người cô độc lưu ngụ mà thôi.

Đường Thắm nhìn nàng mỉm cười :

- Nhưng ít ra muối cũng phải tìm cho mình một tấm lang quân chứ. Nữ nhân không nên sống cuộc sống cô độc.

Nàng và Đường Thâm thả bước theo con đường độc đạo duy nhất lên đỉnh Thiên Sơn. Trên đỉnh Thiên Sơn có một bãi đất trống. Tọa lạc ven rìa bờ vực là một gian mộc xá trông đơn sơ nhưng lại rất đẹp. Hai bên mộc xá là những hàng tùng thẳng tắp.

Thiên Thiên và Đường Thâm bước vào mộc xá. Trong gian mộc xá không thiếu vật dụng gì.

Đường Thâm gật đầu :

- Huynh không ngờ muối khéo léo như vậy. Từ một người bị truy đuổi không chốn nương thân lại có thể tạo lập một gian mộc xá như thế này.

- Muối là nữ nhân mà.

- Nữ nhân tất phải khéo hơn nam nhân. Huynh phải bội phục muối đó. Nếu là huynh cũng khó mà sắp xếp được một cuộc sống như muối, sống có một mình cô độc ở đây chắc muối buồn lắm.

Nàng nhìn Đường Thâm :

- Muối sống trong cô độc và chỉ nhớ một người thôi.

- Ai?

- Huynh đó.

Đường Thâm bật cười thành tiếng :

- Muối không nói ra thì huynh cũng đoán được.

Chàng nói ra rồi phá lên cười.

Thiên Thiên bày ra bàn một vò rượu hai cân, Đường Thâm ngồi xuống bàn.

Nàng chuốc rượu ra chén.

- Muối hãy nói về muối cho huynh nghe đi.

Nàng nhìn chàng mỉm cười nhưng lại buông tiếng thở dài rồi nói :

- Muối không có gì để nói với huynh nữa cả.

Buông tiếp tiếng thở dài nữa, Thiên Thiên nói tiếp :

- Thật tâm mà nói, muối rất muốn gặp huynh để hỏi huynh một vài điều mà muối muốn hỏi.

Đường Thâm dốc cạn chén rượu. Thiên Thiên lại chuốc ra một chén nữa.

Đường Thâm hỏi :

- Muối muốn hỏi gì?

- Huynh có yêu muối không?

Câu hỏi này của nàng khiến Đường Thâm lúng túng và bối rối, chàng bưng chén rượu uống cạn rồi nói :

- Thật tâm mà nói, huynh xem muối như bảo muối của mình.

Chàng nghĩ thầm: “Mình đâu thể để Thiên Thiên trôi vào lưới tình khi biết mình sẽ chết trong những ngày tới”.

Đường Thâm nhướng mày mỉm cười.

- Thiên Thiên đừng nói đến chuyện đó, với đại ca không có tình yêu đâu. Huynh rất sợ tình yêu.

- Tại sao huynh sợ?

- Bởi vì huynh đã từng trải qua lưới tình rồi, khi người ta rơi vào lưới tình thì khổ nhiều hơn là hạnh phúc. Do đó huynh không muốn muối khổ vì tình.

- Thế thì sao huynh lại muốn muối có một tấm lang quân?

Chàng gượng cười rồi nói :

- Huynh muốn muối có một tấm lang quân chỉ vì muốn có một người chăm sóc cho muối.
- Còn huynh?

Đường Thâm bưng chén rượu uống cạn, Thiên Thiên lại chúc rượu vào chén của chàng.

Đường Thâm nhìn nàng giả là nói :

- Huynh không thể chăm sóc cho muối suốt cuộc đời được, bởi vì huynh đã mang án Kỳ Tử Vong.
- Thế thì sao huynh lại đến đây để cứu muối?
- Chẳng lẽ đại ca lại có thể bàng quang tại sự khi biết Thiên Thiên gặp tai họa sao?

Nàng gượng cười, nhưng lắc đầu như muốn xua đuổi đi những ý tưởng gì đó trong đầu mình.

Thiên Thiên từ tốn nói :

- Trang nữ nhi nào có thể khiến huynh rung động vậy. Tiểu thư Chu Uyển Thanh hay Lục Y Phụng?

Đường Thâm lắc đầu :

- Không phải hai người đó, người huynh để tình là Đông Phương Tử Linh, nhưng nàng đã chết rồi.
- Đông Phương Tử Linh đã chết mà huynh vẫn mang nặng mối tình đó sao?

Đường Thâm gượng cười rồi nói :

- Huynh biết nói thế nào với muối nhỉ?

Thiên Thiên gượng cười, đôi bàn thủ của nàng bỗng đỏ hoe. Nàng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Đại ca... nếu đại ca là muối thì huyết án Bạch Vân trang, cần phải đòi lại không?

Đường Thâm nheo mày, chàng suy nghĩ rồi nói :

- Hẳn muối đã biết người gây ra huyết án đó?
- Từ nhân Phùng Tử Hân.

Đường Thâm gật đầu :

- Từ nhân Phùng Tử Hân, Phùng Tử Hân cũng đã chết rồi, nghĩa tử là nghĩa tận. Hận thù cũng nên xóa cho người đã chết.
- Từ nhân Phùng Tử Hân chết nhưng người ra lệnh cho y tạo lập huyết sát Bạch Vân trang là Đồng Kiều Thiều, Kim Diện môn chủ vẫn còn sống.
- Huynh nghĩ trời lồng lộng, kẻ gian ác cũng khó mà sống lâu, nếu cứ chạy theo chuyện trả thù huynh nghĩ chẳng bao giờ giải quyết được gì cả. Thù tiếp nối thù.

Chàng gượng cười rồi nói :

- Muối nghĩ xem, nếu như muối giết chết được Kim Diện môn chủ Đồng Kiều Thiều rồi phát hiện ra Đồng Kiều Thiều cũng chỉ là người bị sai khiến, lại tiếp tục đi tìm người trả thù, người này nối tiếp người kia.

Buông tiếng thở dài, chàng lắc đầu nói :

- Cuộc đời của Thiên Thiên không biết sẽ đi về đâu?

Chàng nắm tay Thiên Thiên.

- Muối hãy quên hận thù đi mà tạo lập cuộc sống bình thường cho mình.

Thiên Thiên lắc đầu :

- Thiên Thiên đã không có tình yêu thì cả cuộc đời này Thiên Thiên dành cho chuyện trả thù.

Đường Thắm nheo mày.

Thiên Thiên đứng lên.

- Nếu muội có là người bất nghĩa với huynh, huynh tha thứ cho muội nhé.

Chân diện của Đường Thắm nhăn hằn lại.

- Huynh không hiểu ý của muội?

Nàng cắn răng trên vào môi dưới rồi chỉ vào rượu.

- Trong rượu có độc, vì sao muội làm vậy, vì muội cần huynh để trả thù cho song đường.

Giọng nói nàng vừa xúc động vừa nghẹn ngào nhưng cũng tỏ ra rất lạnh lùng.

Đường Thắm đứng lên, chàng chợt cảm nhận một cái đau quặn nhói nơi Đan Điền.

Nhìn Thiên Thiên, Đường Thắm hỏi :

- Ai đã chỉ về cho muội?

- Muội muốn nhờ Mạch Kiếm Tùng.

Đường Thắm lắc đầu :

- Muội đã sai rồi...

Đường Thắm rung mình bởi một cái quặn nhói đau hơn nữa. Chàng nghiêng răng miễn cưỡng nói :

- Muội... đây không còn là chuyện trả thù bình thường nữa. Từ Vong kỳ muốn lấy mạng huynh bởi huynh... huynh đã biết quá nhiều...

Chàng nhìn Thiên Thiên, cô hống như có khối than hồng chen ngang.

Đường Thắm muốn nói nhưng không thốt được thành lời.

Chàng kịp nhận ra hai dòng lệ trào ra khoe mắt mình, Thiên Thiên bất giác quỳ xuống như người muốn chuộc tội với chàng.

Đường Thắm lắc đầu.

- Huynh hiểu muội... huynh không trách muội đâu, nhưng hành động của muội lần này thật sai nhiều lắm. Sai nhiều lắm.

Chàng nói rồi cố lê bước ra khỏi thảo xá. Đường Thắm dừng bước ngay ngoài cửa mộc xá, bởi lẽ trước mặt chàng là Mạch Kiếm Tùng với hàng hàng lớp lớp hắc y sử phong bế độc đạo duy nhất dẫn xuống Thiên Sơn.

Nhìn Mạch Kiếm Tùng, Đường Thắm sức nhớ đến hoàn Tục Mệnh Sinh nhưng lúc này có uống Tục Mệnh Sinh cũng vô dụng, bởi chàng cần có thời gian để Tục Mệnh Sinh hóa giải chất độc trong nội thể.

Mạch Kiếm Tùng chấp một tay sau lưng bước đến hai bộ.

- Đường Thắm... ngươi nhận ra tử lộ của mình rồi chứ?

Nhìn Mạch Kiếm Tùng, Đường Thắm nói :

- Mạch huynh rất khéo, đúng hơn là rất có thủ đoạn, Đường Thắm phải bội phục thủ đoạn của huynh.

Mạch Kiếm Tùng khoát tay :

- Không cần ngươi phải khách sáo thốt ra những lời đó, ngươi chỉ nên biết một điều chân mạng của ngươi không thể hơn được Mạch mỗ.

- Cứ cho là như vậy, nhưng không biết Mạch huynh có lấy được mạng của Đường Thắm hay không? Ai cũng có số phận cả, chưa chắc số phận của ta hạ sẽ phải chết trong tay Mạch huynh?

- Ngươi đâu còn con đường nào khác để sống, Mạch mỗ muốn lấy thủ cấp của ngươi.

- Thủ cấp của Đường Thắm quý giá với huynh như vậy sao?

- Nói một cách khác, với ta thủ cấp của Đường Thảm rất quý, thủ cấp của Đường Thảm chính là nấc thang sau cùng để ta có thể đạt thành chí nguyện của mình.

- Chí nguyện của huynh, nói hay lắm. Huynh đã xem Đường Thảm như nấc thang sau cùng để dẫn huynh đến cái đích của huynh. Thế thì hãy bước lên nấc thang đó đi.

- Mạch mỡ không khách sáo.

Mạch Kiếm Tùng nói dứt lời phát tác ngay màn kiếm khí Càn Khôn tợ vồng lưới chụp đến Đường Thảm.

Mặc dù đang bị trúng độc, nhưng Đường Thảm vẫn không chút e dè, cũng tạo ra màn kiếm khí Càn Khôn giống hệt như Mạch Kiếm Tùng, đón thẳng đỡ thẳng.

“Àm...”

Hai bức màn kiếm khí Càn Khôn chạm thẳng vào nhau, phát ra một tiếng sấm động dữ dội.

Nội lực của Đường Thảm vốn được tiếp thụ của Lục Đại Thiên, một sát thần tử vong đệ nhất, còn Mạch Kiếm Tùng đâu có được kỳ tích của chàng, nên cho dù Đường Thảm có bị trúng độc thì Mạch Kiếm Tùng vẫn không thể bị được với chàng.

Sau tiếng sấm dữ dội khi hai bức màn kiếm khí Càn Khôn chạm thẳng vào nhau thì Mạch Kiếm Tùng trượt về phía sau hai trượng, trang phục của gã bị xé rách chẳng khác nào một gã hành khất lam lũ. Y không chết hay bị thương bởi dư kinh của kiếm khí nhưng những đạo dư kinh kiếm khí vẫn rọc rách trang phục của gã.

Mạch Kiếm Tùng bàng hoàng trước sự biến đó.

Đường Thảm nhìn Mạch Kiếm Tùng, một cái quặn nhói nơi Đan Điền khiến mồ hôi tuôn ra trán chàng.

Mặc dù vậy, chàng vẫn bình thản, ôn nhu nói :

- Chân mạng của Mạch huynh không lớn hơn Đường Thảm đâu, đừng quên Đường Thảm từng là gia sư của huynh. Nếu không có Đường Thảm, huynh chẳng bao giờ có được tuyệt kỹ Càn Khôn kiếm khí của Đông Phương dòng tộc.

Sắc diện của Mạch Kiếm Tùng tái hẳn đi. Gã nghiêng rặng vì vừa tức vừa thẹn.

Gã không sao ngờ được Đường Thảm mặc dù trúng độc vẫn có thể phát Càn Khôn kiếm khí chống lại y và còn hơn hẳn y một bậc, thậm chí hai bậc.

Y rít giọng nói :

- Ngươi... dù cho ngươi có gặp kỳ tích gì thì hôm nay là ngày giỗ đầu của ngươi năm sau đó.

- Không có chuyện đó đâu, huynh đừng hoang tưởng viễn vông.

Mạch Kiếm Tùng thét lớn :

- Các ngươi xông lên.

Bọn hắc y sứ toan xông đến Đường Thảm thì hai bong người lướt vụt qua đầu chúng. Hai người mới đến chẳng ai khác mà chính là Đông Phương Bách và Thánh Cô Kim Diện Thực Trần.

Vừa xuất hiện Đông Phương Bách vừa nói :

- Không cần.

Bọn hắc y sứ đồng loạt thoái bộ lại trước di lệnh của Đông Phương Bách.

Đông Phương Bách và Thánh Cô Kim Diện nhìn Đường Thảm.

Đường Thảm gượng cười.

- Một mình tai hạ mà có quá nhiều người của Tử Vong kỳ. Thú vị thật đó.

Chàng vừa nói dứt câu thì một cỗ kiệu lờ lệt với ngọn đại kỳ vàng rực trên có thêu vòm cửa Thiên môn cùng vàng nhật quang rực rỡ là đà lướt đến mặc dù chẳng có gã phu kiệu nào khiêng. Cỗ kiệu lướt qua đầu bọn hắc y và nhẹ nhàng đáp xuống ngay giữa Đông Phương Bách và Thánh Cô Kim Diện.

Một cái quặn nhói đau nơi Đan Điền bởi độc công khiến Đường Thảm rịn mồ hôi ra trán.

Đường Thắm nhìn cổ kiệu lờ lợt nghĩ thầm: “Đây mới đích thực là chủ nhân Từ Vong kỳ”.

Chàng vừa nghĩ vừa đề khí vào Đan Điền, cố nén cho độc công đừng phát tác ra khắp châu thân.

Từ trong cổ kiệu một giọng nói eo éo phát ra :

- Tiểu tử có thể được ta ân sủng, cũng có thể bị ta xé xác thành trăm mảnh, tiểu tử chọn cái nào?

Chàng nhuróng mày từ tốn nói :

- Nghe giọng nói của tôn giá, tại hạ biết tôn giá chính là chủ nhân Từ Vong kỳ?

Một tràng cười the thé cất lên từ trong cổ kiệu, vừa cười người trong cổ kiệu vừa nói :

- Tiểu tử đã biết như vậy thì cũng biết quyết định như thế nào.

- Tôn giá cho tại hạ quyết định ư?

- Ngươi là một biệt lệ mà từ trước đến nay chưa từng có, tiểu tử đã nhận biệt lệ đó bởi vì bản tọa có sự ngưỡng mộ ngươi.

Đường Thắm ôm quyền, chàng từ tốn nói :

- Đa tạ tôn giá đã ngưỡng mộ mà xem tại hạ khác hơn những người khác. Nhưng tại sao tại hạ có được sự ngưỡng mộ đó, phải chăng trong tay của Đường Thắm có những thứ mà tôn giá đang muốn lấy lại.

Người trong cổ kiệu phá lên cười khanh khách. Vừa cười y vừa cất giọng eo éo :

- Đúng là những thứ ngươi đang có trong tay cũng rất quan trọng với bản tọa nhưng không quan trọng lắm như tiểu tử tưởng tượng đâu. Nếu như ngươi chết thì những thứ đó đều vô nghĩa.

- Vậy cái gì khiến tôn giá ngưỡng mộ tại hạ?

- Ngươi dám đòi tiêu hủy Từ Vong kỳ, ý nguyện của ngươi sẽ thành đạt nếu ngươi đi cùng với bản tọa.

Đường Thắm nghiêm mặt.

Một cái quận nhói đau từ Đan Điền quận đau tới đỉnh đầu chàng, cùng với cái quận nhói đó là một lớp da ốc nổi đầy khắp người chàng, kéo theo luồng hàn khí chạy dọc trong cột sống khiến Đường Thắm phải rùng mình.

Đường Thắm giả là nói :

- Hóa ra hành động phản kháng của tại hạ lại được tôn giá ngưỡng mộ.

- Bản tọa nghe nói về ngươi cũng có ý thích ngươi đó.

- Đường Thắm không ngờ mình lại có thể làm thay đổi tâm ý của một người tàn nhẫn lạnh lùng như tôn giá. Thế nào thì tại hạ phải quyết định thôi. Quyết định của tại hạ là không muốn tôn giá xem thường tại hạ mà giảm bớt sự ngưỡng mộ dành cho tại hạ.

Cùng với lời nói đó, chàng dồn tất cả công lực phát tác một màn kiếm khí vũ thẳng đến phía cổ kiệu lờ lợt.

Màn kiếm khí chưa đến cổ kiệu thì một khối cầu ảo khí lạ thường cứ như một quả bóng nước, hay một khối ngọc lưu ly chặn lại.

“Àm”.

Sau tiếng âm dữ dội, màn kiếm khí của Đường Thắm tan tác, còn quả cầu lưu ly vụt đến chàng nhanh hơn tinh sa.

Đường Thắm không còn lấy chút thời gian để thi triển thuật Phi Ma Độn Hình để né tránh. Chàng chỉ có một sự lựa chọn hay đúng hơn là phản xạ phải có trong lúc này. Đôi bàn thủ của chàng dựng lên với màn hộ công xuất hiện hứng lấy quả cầu lưu ly đó.

“Àm”.

Đường Thắm bị bắn đi như một mũi tên được phóng bởi dây cung căng hết cỡ. Chàng rơi tòm ra ngoài vực thẳm Thiên Sơn mà chẳng bật ra tiếng thét trời trăng nào.

Tất cả chỉ diễn ra trong một thời gian ngắn ngủi như thể một giấc mơ chợt đến rồi chợt đi với chàng.

* * * * *

Từ cõi hư vô quay về với thực tại mang theo cảm giác ê ẩm đau đớn toàn thân. Chàng còn nhớ như in trong cảnh giới hư vô kia chàng thấy một người, người đó đã chìa tay nắm lấy chàng và nói :

- Người là kẻ cô độc, người phải là cô độc nhân.

Những lời nói đó Đường Thâm vẫn còn nhớ như in trong đầu mình, chàng chỗi tay ngồi lên nhưng lại rồi nằm vật xuống, toàn thân Đường Thâm chẳng thể nào gượng ngồi nổi, cứ như xương cốt đều gãy vụn thành từng đoạn.

Màn sương trắng nhàn nhạt che phủ tầm mắt chàng.

Đường Thâm nghĩ thầm: “Ta đang ở đâu, đang trong cảnh giới tận cùng của Địa ngục chăng?”.

Chàng lắc đầu xua ý niệm đó.

- Không... mình không thể chết, đúng hơn là mình chưa chết, nếu mình chết thì đâu nhận ra những cảm giác ê ẩm toàn thân được.

Vừa nói chàng vừa thò tay vào ngực áo, tịnh bình của hoàn dược Tục Mệnh Sinh còn nằm yên trong ngực áo chàng.

- Ta vẫn còn sống, ta vẫn còn sống.

Đường Thâm cố lăm mồm lấy được hoàn dược đó cho vào miệng rồi nhai nuốt.

Chàng nằm dài trên mặt thảm lá khô ngược nhìn lên bầu trời cao, những vì tinh tú nhấp nháy như đang nói chuyện với nhau.

Nhìn những vì tinh tú kia, Đường Thâm hồi tưởng lại mọi chuyện, chàng nghĩ đến Thiên Thiên mà cảm thấy trái tim quặn nhói. “Thiên Thiên muội... tại sao muội lại làm vậy, muội vì muốn trả thù mà bán đứng huynh cho kẻ thù của muội”.

Chàng gượng cười lắc đầu.

Đường Thâm cảm nhận thấy có hỏa khí xuất hiện trong Đan Điền mình. Luồng hỏa khí đó nhanh chóng tản mát ra khắp cơ thể.

Chàng thử ngồi lên.

Cảm giác ê buốt đã tan biến mất, thay vào đó là cảm giác khoan khoái như người vừa mới hết bệnh.

Đường Thâm liền vận công điều tức. Hoàn dược Tục Mệnh Sinh đúng là có công hiệu đối với tình trạng của Đường Thâm. Thời gian chậm chậm trôi qua, chẳng mấy chốc nội thương và độc công đều đã được hoàn tục mệnh sinh hóa giải.

Đến lúc này chàng mới thật sự phấn khích.

Chàng ngửa mặt nhìn lên bầu trời đầy sao rồi giang rộng hai tay.

- Ông trời... phải chăng đây là ý của ông, Đường Thâm chưa chết. Đường Thâm chưa chết là ý của ông phải không?

Chàng phấn khích hú lên một tiếng dài biểu thị sự phấn khởi của mình, chàng vừa hú vừa nghĩ: “Đến ngay cả chủ nhân Tử Vong kỳ cũng không thể thực thi án Kỳ Tử Vong với Đường Thâm. Vậy đâu còn ai thực thi được án kỳ đó. Tử Vong kỳ, Đường Thâm sẽ hủy ngươi”.

Một lúc sau Đường Thâm mới bình tâm lại, chàng ngồi xuống ôm tay bó gối ngẫm nghĩ lại. Khi đã tịnh tâm nghĩ lại, chàng mới nghiệm ra rằng hủy Tử Vong kỳ là một chuyện không thể làm được. Có thể ví chuyện này như chuyện mò trăng đáy bể, hái sao trên trời. Có giao thủ một lần với chủ nhân Tử Vong kỳ, chàng mới nghiệm ra rằng vô công mà chàng có được nếu so với người ngồi trong cỗ kiệu lờ lệt kia chẳng khác nào ánh đom đóm so với vàng nhật quang.

Ý nghĩ đó khiến Đường Thâm buông tiếng thở dài. “Y có võ công tối thượng như vậy, bên cạnh còn bao nhiêu đại cao thủ phò trợ, mình không thể gánh vác được chuyện quá lớn này. Nếu có rời được khỏi nơi đây thì chỉ mỗi con đường mai danh ẩn tích để cầu sinh”.

Chàng lắc đầu nghĩ thầm: “Cho dù mình có mai danh ẩn tích thì cuối cùng cũng chết bởi Thiên Hoa phẫn. Cuối cùng Đường Thâm vẫn chết bởi án Kỳ Tử Vong”.

Chàng buông tiếng thở dài rồi miễn cưỡng đứng lên, sương lạnh phủ xuống trút lên thể pháp chàng.

Chàng nhắm nói :

“Án Kỳ Tử Vong... dù mình có vấy vùng, có bốn ba, có làm gì đi nữa vẫn không thể thoát khỏi bóng kỳ tàn bạo vô nhân đó. Đường Thâm còn sống chỉ là do sự may mắn mà thôi”.

Chàng nhìn xuống chân một thảm lá dày như một tấm đệm khổng lồ đỡ lấy chàng.

Chàng bước ra khỏi thảm lá cỏ, khi đã bước ra khỏi thảm lá dày kia, chàng mới phát hiện ra một điều lạ thường mà có nằm mơ cũng không tưởng tượng

được.

Nơi chàng rơi xuống trông to như một nấm mồ khổng lồ được tạo ra bằng lá rừng từ những cây bang mọc lưng chừng vực đá, những luồng nhu phong như đưa những lá đó rơi xuống một điểm tạo nên nấm mồ khổng lồ này. Chung quanh nấm mồ bằng lá kia là những bãi đá sắc cạnh nhọn hoắt.

Đường Thâm rừng mình. “Nếu như ta không rơi đúng vào nấm mồ này thì hẳn đã ra đồng thịt vụn”.

Ý nghĩ đó buộc chàng nhớ lại giấc mơ trong cảnh giới vô thức.

Đường Thâm nheo mày, buột miệng thốt lên :

- Độc Cô Nhân.

Chàng vừa thốt ra lời nói đó vừa nhớ lại từng lời của người trong mộng nói với chàng.

Đường Thâm lắc đầu.

- Có chuyện kỳ lạ như vậy sao. Thật là khó tin, không thể nào tin được.

Mặc dù nói nhưng chàng vẫn thôi bộ tiếp và chú ý quan sát. Đúng như sự tưởng tượng của chàng, trước mặt Đường Thâm là một ngôi mộ được tạo ra bằng lá rừng to bằng một quả đồi nằm giữa vực Thiên Sơn.

Chàng ngẩng mặt nhìn về phía vách đá dựng đứng phía dưới ngôi mộ lá. Dưới ánh sáng của những vì tinh tú về đêm, Đường Thâm ngỡ ngàng nhận ra một dòng chữ chạm chôn như thể được tạo ra bằng những vì tinh tú. Nếu tinh mắt lắm mới nhận thấy được.

- Thiên Sơn Độc Cô Nhân.

Khi nhận ra những dòng chữ đó, Đường Thâm càng bàng hoàng hơn, chàng nhủ thầm: “Chẳng lẽ những gì mình cảm thức được trong lúc hôn mê lại là sự thật”.

Đường Thâm lắc đầu :

- Không thể tin được.

Chàng vừa nói vừa tự tát vào má mình :

- Cảm giác đau vẫn còn.

- Thiên Sơn Độc Cô Nhân, mình phải là Độc Cô Nhân.

Cùng với ý niệm đó, Đường Thâm quay mặt nhìn lại vách đá đối diện, đôi chân mày chàng nhíu lại khi phát hiện ra trên vách đá đối diện có những dấu ấn thủ cũng lập lòe như dòng chữ Thiên Sơn Độc Cô Nhân.

Có tất cả bảy dấu ấn thủ được tạo ra bởi ánh sáng của những vì tinh tú.

Đường Thâm đi vòng ra sau ngôi mộ khổng lồ bằng lá rừng, chàng chấp tay sau lưng nhìn lên bảy dấu thủ để lại trên vách núi.

Vừa quan sát bảy dấu ấn thủ in trên vách đá do ánh sáng của những vì tinh tú tạo ra, vừa nghĩ đến những lời nói trong giấc mộng vô thức. “Mình phải là Độc Cô Nhân... Đường Thâm phải là Độc Cô Nhân”.

Vừa nói Đường Thâm vừa tập trung quan sát những dấu ấn thủ.

- “Phải chăng đây là võ công tối thượng của Độc Cô Nhân?”.

Chàng từ từ thò ra vừa định thần chú ý quan sát từng dấu ấn thủ. Đường Thâm nheo mày khi thấy từng dấu ấn thủ từ từ biến mất như chìm vào cõi không thực. Khi dấu ấn thủ cuối cùng mất hẳn là lúc bình minh hé mở.

Đường Thâm nhìn lại vách đá sau lưng mình.

Dòng chữ Thiên Sơn Độc Cô Nhân cũng không còn.

Khi vầng nhật quang lên cao, Đường Thâm mới nhận ra bốn bên đều là vách đá dựng đứng, không có đường nào để lên đỉnh Thiên Sơn.

Chàng ngồi thừ ra sau nấm mồ lá mà nghĩ thầm: “Mình phải ra khỏi đây, nếu không sẽ là Độc Cô Nhân thật rồi”.

Đường Thâm ngồi kiết đà, định thần nghĩ đến những dấu ấn thủ in trên vách đá. Chàng nghĩ thầm rồi nhẩm nói :

- Thủ pháp đó chính là lối ra của mình.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Tao ngộ trùng phùng

Quốc Túy bới tung toàn bộ mọi góc ngách trong học đường của Đường Thâm tại Giang Tô. Y vừa bới vừa nói :

- Sao ta chẳng tìm thấy được cái gì nhỉ?

Hành Tẩu Định Tĩnh dốc bầu rượu tu một ngụm dài rồi nói :

- Người muốn tìm cái gì thì nói đi. Lão hủ chẳng biết người tìm cái của nợ gì trong này. Nói thật cho người biết, Đường Thâm lão đệ của ta hồng phải là bậc đại gia, đại phú gì đâu mà người nghĩ y có kho báu hay ngân lượng.

Hoàng Quốc Túy phui hai ống tay áo rồi khom người xuống nhìn vào gầm giường Hành Tẩu Định Tĩnh bước đến bên lão.

- Người tìm cái gì?

Quốc Túy chui tọt vào trong gầm giường. Một lúc sau chui ra trên tay gã là một tấm giấy nhăn nhúm.

Hành Tẩu Định Tĩnh nheo mày nhìn sang gã.

- Cái gì trên tay người vậy?

- Thư pháp của Đường Thâm.

- Cái gì?

Hành Tẩu Định Tĩnh giật lấy mảnh giấy mở ra. Trong mảnh giấy đó chỉ còn lại một vài nét bút nhưng chẳng ra chữ gì.

Lão nhìn Quốc Túy.

- Người nói mảnh giấy bị xé này là thư pháp ư?

Quốc Túy gật đầu.

- Theo ta nói là thư pháp. Lão nhìn xem đó là chữ gì?

Hành Tẩu Định Tĩnh trả lại mảnh giấy cho gã.

- Người nhìn xem chữ gì.

Quốc Túy lật tờ giấy giáp vòng rồi trả lại cho lão.

- Bỏn thiếu gia không biết chữ.

- Không biết chữ mà người lại đi tìm thư pháp là sao chứ. Mà người cần gì thư pháp của Đường Thâm.

Lão dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài rồi nhăn mặt nói :

- Chẳng lẽ người cũng muốn trở thành gia sư giống như Đường Thâm?

Lão vuốt râu lắc đầu.

- Nếu như người có ý nghĩ đó thì ta rất ngạc nhiên và bất ngờ đó.

Quốc Túy lắc đầu nguầy nguậy. Y vừa lắc đầu vừa nói :

- Hoàng Quốc Túy được làm thiếu gia của Hoàng Nghiêm lão nhân gia là đủ rồi. Chữ đâu có muốn làm gia sư đạo mạo chứ. Nếu ta mà làm gia sư...

Y nhìn Hành Tẩu Định Tĩnh toét miệng cười.

Lão Định Tịnh lờm Quốc Túy.

- Người mà làm gia sư chắc chắn thiên hạ sẽ đại loạn. Bởi chẳng có ai thêm học chữ nữa. Nhưng người cần thư pháp để làm gì?

Quốc Túy nhú mày rồi nói :

- Đây là bí mật hệ trọng, bổn thiếu gia không thể nói được với lão đâu.

- Người không nói được với lão à?

Quốc Túy gật đầu.

- Đúng. Bí mật này cực kỳ quan trọng. Nếu lộ thiên cơ thì sao bổn thiếu gia có thể phát dương quang đại trở thành quan chi phụ mẫu được.

Hành Tẩu Định Tịnh mở to mắt hết cỡ nhìn Hoàng Quốc Túy. Lão chợt phá lên cười. Nghe lão cười Quốc Túy tò mò hỏi :

- Lão cười cái gì?

- Lão hù cười Hoàng thiếu gia đó.

- Quốc Túy bổn thiếu gia có gì để cười đâu.

- Người nói chuyện bí mật hệ trọng mà đã lộ ra với lão hù rồi. Chắc chắn người cần thư pháp của Đường Thâm lão đệ đang tiến thân làm quan chứ gì. Nói cho người biết... Người dùng hồng tìm được một tờ thư pháp của Đường Thâm lão đệ. Tất cả thư pháp của Đường Thâm lão đệ, lão hù đều giấu tất cả rồi. Không có bức nào cho người đâu.

Lão vuốt cằm.

- Hoàng thiếu gia mà làm quan chi phụ mẫu e rằng thiên hạ khốn đốn vì sự mù chữ của người.

Quốc Túy xụ mặt xuống. Y lưỡng lự rồi nói :

- Lão huynh... Hoàng Quốc Túy và lão huynh cũng là bằng hữu của nhau. Cũng có lúc đồng sinh đồng tử hoạn nạn cùng chia. Nay cả Y Phụng, Bạch Cúc và lão huynh đang được bổn thiếu gia đùm bọc. Ngày hai bữa cơm thịt, rượu ngon uống không thiếu chẳng lẽ lão huynh làm khó cho Quốc Túy sao?

Y vuốt cằm rồi nói :

- Nếu như sau này Quốc Túy có được thăng quan tiến chức, phát dương quang đại thì lão huynh cũng có phần mà.

- Người kể công đó à?

Quốc Túy giả là cười rồi nói :

- Hầy... Hoàng đệ đâu dám kể công với lão huynh, mà chỉ muốn nhắc đến tình giao hảo giữa chúng ta với nhau. Quốc Túy có thành đạt thì cũng có công lớn của huynh.

- Thế sao người không tự đề bút tự viết thư pháp.

Quốc Túy mở to mắt hết cỡ.

- Lão huynh cứ nói vậy hoài. Đệ làm sao phóng bút viết được thư pháp như Đường Thâm. Hoàng Quốc Túy mà phóng bút viết thư pháp chắc chỉ có bầy gà biết thưởng thức thôi. Lão huynh đừng có nói chơi với đệ nữa có được không?

- Người có biết chữ nghĩa gì đâu mà viết chứ.

- Bởi vậy đệ mới cần có thư pháp của Đường Thâm.

Hành Tẩu Định Tịnh dốc bầu rượu tu một ngụm. Lão từ tốn nói :

- Thôi được... ta sẽ cho người một bức thư pháp đúng với ý nghĩa thư pháp của Đường Thâm.

- Chắc chắn chứ. Đúng là thư bút của Đường Thâm.

- Không nói ngoa với người. Nhưng đôi lại người phải nói thật cho lão phu biết, người cần thư pháp của Đường Thâm để làm gì. Tại sao thư pháp của Đường Thâm lại có thể giúp người trở thành quan chi phụ mẫu, phát dương quang đại.

- Đệ nói ngay thôi, nhưng huynh phải giữ kín đó. Chuyện này mà lộ ra ngoài thì không hay đâu.

Hành Tẩu Định Tịnh dốc vò rượu tu một hơi dài rồi ngồi xuống mộc sàn.

Lão nhìn Quốc Túy.

- Nói đi. Đừng có làm mất thời gian của lão phu.

Quốc Túy xoa hai bàn tay vào nhau rồi nói :

- Thú thật đệ không cần thư pháp của Đường Thâm đâu. Ai thì cần chứ đệ chả bao giờ quan tâm đến mấy chuyện đó làm gì.

Hành Tẩu lờm Quốc Túy rồi nói :

- Ngươi thì chỉ biết đến tử điểm thôi chứ quan tâm đến chuyện gì?

Quốc Túy sa sầm mặt, gượng cười nói :

- Từ lúc đệ theo đuổi Bạch Cúc đến giờ đã không đến tử điểm rồi. Bạch Cúc dữ lắm.

- Xứng với ngươi. Thôi nói đi, ngươi không cần thì ai cần.

Quốc Túy nhìn Hành Tẩu Định Tịnh trang trọng nói :

- Thú thật với lão huynh. Hoàng Quốc Túy không cần nhưng lão nhân gia của đệ cần.

Hành Tẩu Định Tịnh mở to mắt nhìn Quốc Túy.

- Hoàng đại nhân cần.

Quốc Túy gật đầu.

Định Tịnh nói :

- Ngươi bắt đầu khiến lão hủ tò mò rồi đó. Hoàng đại nhân cần những bức thư pháp của Đường Thâm để làm gì nhỉ. Ta nhớ trước đây Hoàng đại nhân đâu có thú tiêu khiển đó, nếu không muốn nói là không có chút nhã hứng nào nữa kia.

- Lão huynh... Trước đây lão nhân gia khác nhưng bây giờ khác.

- Hoàng Nghiêm đại nhân thay đổi từ bao giờ thế?

- Lão nhân gia làm gì thay đổi. Hồng tin lão huynh cứ đem ngân lượng đến dâng nạp cho lão nhân gia xem... Lão nhân gia nhất định không từ chối và sẽ đáp lại cho lão huynh chuyện gì khác ngay. Thí dụ...

Định Tịnh khoát tay :

- Đủ rồi... không cần ngươi phải giãi bày, lão hủ không biết Hoàng đại nhân thì còn biết gì nữa. Hãy nói cho ta biết vì sao Hoàng đại nhân lại cần những bức thư pháp của Đường Thâm lão đệ chứ.

- Hầy... Là chuyện thế này.

Quốc Túy ve cằm, rồi chấp tay sau lưng.

- Sắp đến ngày chúc thọ Thiên tử, bá quan trong triều ai ai cũng có cống phẩm để mừng cho Hoàng thượng. Lão nhân gia dù gì cũng là Tuân phủ đại nhân tất cũng phải có thứ gì dâng lên Hoàng thượng chứ. Xét cho cùng Hoàng thượng là chủ của thiên hạ, cái gì cũng có. Lão nhân gia đã suy nghĩ nát óc và cả Quốc Túy cũng đã suy nghĩ nhưng chẳng tìm được thứ gì có giá trị và ý nghĩa để dâng lên Hoàng thượng. Nếu dâng không đúng ý Hoàng thượng không khéo phạm tội khi quân, tru di cửu tộc. Cuối cùng thì Quốc Túy nghĩ đến thư pháp của Đường Thâm. Lão nhân gia đồng ý ngay. Đây là cơ hội hiếm có để lão nhân gia thăng quan tiến chức. Lão nhân gia thăng quan tiến chức thì Quốc Túy cũng được lấy đó mà, nhưng khôn nổi không tìm ra bức thư pháp của Đường Thâm.

- Cũng tại ngươi đuổi Đường Thâm đi, giờ cần thì mới khó.

Quốc Túy nhăn mặt.

- Chuyện cũ rồi, lão huynh còn nhắc lại làm gì?

Y gượng cười nói tiếp :

- Đệ đã nói cả rồi, lão huynh hãy trao cho đệ bức thư pháp đẹp nhất của Đường Thâm đi.

Định Tịnh nghiêm mặt nói :

- Khoan đã... cho ta biết, sao Hoàng đại nhân lại biết Hoàng thượng thích thư pháp.
- Cái gì Hoàng thượng cũng có, thế nên cái gì không có người mới thích. Lão nhân gia biết Hoàng thượng mà. Nếu không biết Hoàng thượng sao làm được đến chức vị tuần phủ đại nhân.

Định Tịnh cau mày.

- Hoàng đại nhân biết rành về Hoàng thượng à.
- Sao lại không. Lão nhân gia là một nịnh thần có tiếng mà.

Quốc Túy há hốc miệng, rồi đưa tay bịt lại. Y nhăn mặt.

- Không không... Hoàng thiếu gia không nói vậy.
- Người nói cũng đúng, ai muốn làm quan trong triều mà không biết nịnh Thiên tử thì e rằng khó giữ được cái đầu và cũng đừng hòng hưởng bổng lộc vua ban.
- Huynh cũng hiểu như vậy à. Làm quan lớn, quan nhỏ mà không biết nịnh thì chẳng nên làm quan.
- Thôi được.
- Vậy là lão huynh đồng ý cho đệ một tờ thư pháp.
- Nói là giữ lời.

Hoàng Tẩu Định Tịnh trả tờ giấy vào tay Quốc Túy. Quốc Túy mở to mắt hết cỡ.

- Cái gì thế này?
- Đó không phải là thư pháp ư?

Quốc Túy nhăn mặt.

- Ó... đệ tưởng...

Định Tịnh chỉ vào tờ giấy nhăn nhúm còn vài nét bút của Đường Thắm.

- Người nhìn kỹ lại xem không phải là thư pháp của Đường Thắm thì là gì.

Quốc Túy ngồi phịch xuống mộc sàn.

- Bỏn thiếu gia lại bị lừa. Bị lừa lão nữa rồi.

Y chia mảnh giấy ra trước mặt.

- Mảnh giấy này có phải là thư pháp không?
- Thì người đã tìm được đó mà.
- Thiên tử đâu có giống như Quốc Túy. Nhìn người chẳng nhận ra chữ gì thì sao?
- Người sẽ phạm tội khi quân và sẽ bị roi đầu.
- Trời ơi!

Hành Tẩu Định Tịnh đứng lên vỗ vai Hoàng Quốc Túy.

- Người nên tập viết thư pháp đi.
- Sao... Quốc Túy đâu có biết chữ mà viết thư pháp.
- Thế mới bảo người rảnh mà tập. Lão hủ đi lấy rượu uống đây.

Định Tịnh bỏ đi ra ngoài cửa. Còn lại một mình Quốc Túy, y ngồi thừ ra với vẻ ủ rũ.

Quốc Túy rên rì.

- Đường Thắm ơi là Đường Thắm, người có sống khôn thác thiên về đây giúp bọn thiếu gia có được tờ thư pháp của người.

Y rên dứt câu thì Bạch Cúc bước vào.

- Hoàng huynh nói gì vậy. Huynh trù cho Đường Thắm huynh chết à.

Quốc Túy đứng bật lên. Y xua tay như đuổi ruồi.

- Huynh đâu có nói gì... đâu có nói gì.

Bạch Cúc lờm già.

- Bạch Cúc mới nghe huynh nói Đường Thắm đại ca có sống khôn thác thiên gì đó.

- Huynh chỉ nói vậy thôi chứ rất mong Đường Thắm sống và có mặt tại đây. Lúc này huynh cần Đường Thắm như người khát nước cần nước uống vậy.

Y buông tiếng thở dài rồi đứng lên bước đến bên Bạch Cúc.

- Theo ý Bạch Cúc, Đường Thắm sống hay là chết.

- Muội cũng không biết nhưng chẳng có tin tức gì của huynh ấy hết.

Quốc Túy ve cằm.

- Huynh nghĩ có lẽ Đường Thắm chết rồi cũng nên.

- Huynh nói bậy.

- Huynh hồng nói bậy đâu. Phàm là những người không có tin tức gì thì xem như đã chết rồi. Nếu như Đường Thắm còn sống thì chắc chắn đã quay về học đường này.

- Huynh đừng có nói gở như vậy nữa có được không?

Bạch Cúc lờm già.

Quốc Túy giả là cười.

- Bạch Cúc này... Mấy hôm nay nàng thấy Uyển Thanh và Y Phụng thế nào?

Bạch Cúc buông tiếng thở dài.

- Uyển Thanh tỷ tỷ và Y Phụng cô nương như người thất hồn thất vía.

Quốc Túy chặc lưỡi.

- Huynh cũng hồng biết Đường Thắm có cái gì mà khiến cho Uyển Thanh và Y Phụng lại ra nông nổi đó. Trên đời này đâu có thiếu nam nhân. Như huynh đây chẳng hạn.

Bạch Cúc trừng mắt nhìn gã rồi véo mạnh vào tay Quốc Túy.

Quốc Túy rú lên.

Nàng trừng mắt hỏi :

- Huynh nói thế có ý gì?

- Huynh chỉ muốn nói... À muốn biết Đường Thắm cũng giống như huynh sao lại được nhiều nữ nhân để mắt đến như vậy. Huynh sợ...

- Huynh sợ gì?

Y nhìn Bạch Cúc.

- Huynh chỉ sợ một ngày nào đó Bạch Cúc muội muội cũng giống như những người kia.

Sắc diện Bạch Cúc đỏ bừng.

- Không chừng ý nghĩ của Hoàng huynh sẽ trở thành sự thật đó.

Quốc Túy lò mắt nhìn nàng.

- Đùng... Bạch Cúc đùng giống như những nàng đó.

- Tại sao huynh không muốn Bạch Cúc giống họ chứ?

Quốc Túy lắc đầu. Hai gò má núc ních của y giãn gật.

- Ta đau khổ lắm.

- Huynh đau khổ...?

Quốc Túy gật đầu.

- Bạch Cúc... Nàng hiểu ta mà.

Y nắm chặt hai tay vào nhau.

- Ta nói thật... ta yêu nàng.

- Hoàng huynh yêu Bạch Cúc?

Quốc Túy gật đầu.

- Ta yêu nàng. Yêu tha thiết lắm, bởi vì ta biết ta không có nữ nhân chân chính nào yêu ta cả nên ta phải yêu Bạch Cúc.

Bạch Cúc mở to mắt hết cỡ nhìn gã rồi véo vào má Quốc Túy.

Quốc Túy rú lên :

- Ui cha.

Bạch Cúc mỉm cười thấy vẻ nhăn nhó tội nghiệp của Quốc Túy.

Nàng gất giọng nói :

- Huynh nói lại một lần nữa cho Bạch Cúc nghe nào.

- Đau lắm... ta không nói gì nữa... không nói gì nữa.

- Huynh vào kỹ lâu quen miệng rồi hay sao muốn nói gì thì nói vậy.

- Ó... Ta đã bỏ kỹ lâu rồi mà. Từ lúc ta đề tình đến nàng ta đã rời bỏ kỹ lâu.

Bạch Cúc mỉm cười.

- Được. Vậy huynh có muốn Bạch Cúc đề tình cho huynh không?

Quốc Túy như muốn nhảy đồng lên.

- Muốn... Muốn lắm chứ. Từ lúc biết mình không phải là con gà trống thiến đến giờ, ta chỉ nghĩ đến nàng thôi.

Chân diện Bạch Cúc nóng bừng đỏ ửng khi nghe lời nói này của gã.

Nàng lắc đầu nói :

- Huynh không còn lời nào tốt hơn để nói à?

- Ó... Nói vậy chứ còn nói sao nữa. Ta đâu có được chút ngôn phong văn hoa nào.

Bạch Cúc buông tay khỏi má Quốc Túy.

Nàng nhìn gã.

- Vậy nhé... Nếu huynh thực tâm có tình với Bạch Cúc thì phải giống như Đường Thâm huynh.

Nàng nói rồi kéo y vào một thư phòng, ấn y ngồi xuống án thư.

- Trên án thư này có đủ văn phòng tứ bức. Huynh phải tập viết, tập đọc khi nào thành thục thì Bạch Cúc sẽ nhận tình của huynh, ngược lại Bạch Cúc vẫn có thể biến huynh thành con gà trống thiến bất cứ lúc nào. Lần này e rằng còn hơn lần trước đó.

Nàng nói rồi dần mạnh ngọn trùy thủ dùng để rọc giấy xuống bàn.

Quốc Túy ngồi thừ.

- Nàng..

Bạch Cúc nạt ngang.

- Không có nàng gì hết. Đây là học đường của Đường đại ca, Đường đại ca không có ở đây thì Bạch Cúc là gia sư chỉ bảo huynh.

Bạch Cúc nói rồi lườm gã trước khi bỏ ra ngoài.

Bạch Cúc đi rồi còn lại một mình, Quốc Túy lâu bầu nói :

- Trời đất ơi, sao bốn thiếu gia khổ như thế này chứ. Biết thế ta đừng có tỏ tình với ả. Người thì đẹp sao dữ quá thế này. Khổ cho ta rồi.

Y vừa rên xong thì nghe tiếng tăng hắng của Bạch Cúc. Chỉ tiếng tăng hắng của nàng thôi Quốc Túy đã vợ vội lấy bút chấm vào đĩa mực, nhưng lại chẳng viết gì mà lại ngậm cán bút.

Y chống tay trên cằm suy nghĩ mông lung rồi chẳng mấy chốc giấc ngủ kéo đến. Tiếng ngáy của Quốc Túy ồn ồn nghe như tiếng bò rống. Nhìn hán trước án thư mà cán bút cất tiếng ngáy trông thật nực cười.

Quốc Túy đang miên man trong giấc điệp thật sâu thì có ai đó vỗ vào vai gã. Y bị vỗ vai lần thứ hai mới phui tay.

- Đi ra...

Bị vỗ vai lần thứ ba, Quốc Túy mới dụi mắt, uể oải ngáp một cái rồi ngẩng mặt nhìn lên. Khuôn mặt của Đường Thâm lơ lơ trong ánh mắt còn ngái ngủ của gã.

Một lúc sao như thể tỉnh ngủ hẳn y mới nói :

- Đường Thâm... Oan hồn của Đường Thâm hay thật là Đường Thâm.

Đường Thâm mỉm cười.

- Huynh thích học từ bao giờ vậy?

Chàng vừa nói dứt câu thì Quốc Túy ôm chầm lấy chàng. Gã vừa ôm Đường Thâm vừa khóc tru tréo nói :

- Đường Thâm... Quốc Túy đang cần Đường Thâm... ta đang cần Đường Thâm. Không phải một mình Quốc Túy mà cả Hoàng gia đang cần, không chỉ Hoàng gia cần Đường Thâm mà rất nhiều người cần Đường Thâm.

Y rít hơi lấy giọng rồi nói tiếp :

- Uyển Thanh cần, Y Phụng cần, Bạch Cúc cần, không Bạch Cúc không cần, mà ta cần... ta cần nhất trong những người đó.

Đường Thâm gỡ tay Quốc Túy.

- Huynh bình tĩnh lại nào?

Vừa buông Đường Thâm, Quốc Túy đặt bút vào tay chàng.

- Viết ngay... Viết ngay cho Quốc Túy một bức thư pháp đẹp nhất. Viết ngay, không thể chò đợi lâu hơn được nữa... Mãi mãi sau này ta sẽ không bao giờ quên Đường Thâm.

Đường Thâm mỉm cười.

- Tự xưng huynh thích thư pháp là sao. Hình như đã có sự thay đổi trong huynh làm tất cả đảo lộn những gì trong quá khứ.

- Hầy... viết đi rồi ta sẽ nói với Đường Thâm. Chuyện này quan trọng lắm. Xong chuyện này nhất định Quốc Túy không quên Đường Thâm và ta sẽ bồi hoàn cho Đường Thâm, bao nhiêu cũng được.

Vừa nói dứt câu thì Hành Tẩu Định Tĩnh cũng vừa bước vào cùng với Y Phụng và Bạch Cúc.

Hành Tẩu Định Tịnh nói :

- Lão huynh biết vì sao Hoàng thiếu gia cần có một bức thư pháp của lão đệ mà.
- Lão huynh... Phụng muội... Bạch Cúc...

Quốc Túy nắm lấy tay Đường Thâm kéo về phía vòm cửa rồi ghé miệng vào tai chàng nhỏ giọng nói :

- Đường Thâm... người là huynh đệ bằng hữu với ta, người phải nhường Bạch Cúc cho ta đó. Nàng là của ta nhé. Một mình người gom hết thì ta làm con gà trống thiên còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Từ Linh cung luận đạo

Đường Thâm bày văn phòng tứ bức ra án thư, rồi ép Quốc Túy ngồi xuống án thư.

- Huynh phải ngồi ở đây cầm bút đề thư pháp.

Quốc Túy nhìn chàng.

- Vậy còn Đường Thâm.
- Đường Thâm tìm chức vị cho huynh.
- Chưa đến ngày chúc thọ Thiên tử mà.
- Tìm trước vẫn hơn.

Quốc Túy ve cằm nhìn chàng.

- Đường Thâm... mặc dù đây là dịch lầu, nhưng lại là dịch lầu dành riêng cho những quan nhân ở xa, lại tọa lạc trong cấm thành. Người đừng có đi lung tung đó. À... mà chuyện này thì người thừa biết, đâu cần ta phải nói. Ta thì được lão nhân gia chỉ dạy chứ người là gia sư thì đâu cần người khác chỉ.

- Huynh đừng có tò mò thắc mắc, chỉ cần huynh ngồi đây tập viết thư pháp. Nhất định huynh sẽ thăng quan tiến chức. Bằng như không nghe lời Đường Thâm, cho dù huynh có vài trăm bức thư pháp của Ngô Hạo Nhiên cũng không được kết quả gì đâu.

- Gã đó là ai?
- Ngô Hạo Nhiên là ai huynh không biết nhưng đệ thì biết.

Quốc Túy gật đầu :

- Ồ, thì ta sẽ ngồi đây như ông phỏng vậy, nhưng người đừng có làm gì khiến cho Quốc Túy ta lãnh họa lớn như từng lãnh án Từ Vong kỳ đó.

Đường Thâm mỉm cười.

- Huynh yên tâm đi, chẳng có gì để huynh phải lo lắng cả. Nếu có chuyện gì xảy đến với Đường Thâm cũng không liên quan đến huynh.
- Hê... đến kinh thành lần này Đường Thâm là gia sư của ta mà.
- Nhưng đệ không làm ảnh hưởng đến huynh đâu.

Chàng vỗ vai Quốc Túy nói :

- Bạch Cúc đã nói gì với huynh.
- Ồ... Nhất nhất ta phải nghe lời Đường Thâm.
- Nếu huynh nghe lời đệ thì được gì?

- Ô... Bạch Cúc sẽ là của ta.

Y nhướng mày.

- Ngươi đã hứa với ta rồi đó, không được để Bạch Cúc yêu ngươi.

Đường Thâm gật đầu.

- Đệ là Độc Cô Nhân rồi. Huynh yên tâm.

- Vậy ta sẽ nghe lệnh của ngươi ngồi ở đây.

Y vươn vai rồi cầm lấy bút chấm vào đĩa mực nhìn Đường Thâm nói :

- Ngươi có đi rồi về sớm nhé. Ở đây vắng vẻ ta cũng sợ lắm.

Đường Thâm mỉm cười.

- Huynh mà sợ ma à?

- Ai mà không sợ.

- Ma không đáng sợ bằng người đâu. Nhất là những con người có quyền lực đang ngự tại cấm thành đại nội. Đệ phải đi đây.

Chàng bước đến mở cửa lên ra ngoài. Đường Thâm thi triển ngay thuật Phi Ma Độn Hình. Thân ảnh chàng chẳng khác nào bóng ma quỷ dị, lúc hiện lúc mất tan vào bóng đêm thẳng tiến đến Từ Linh cung trong đại nội cấm thành.

Với Phi Ma Độn Hình thần kỳ, Đường Thâm chẳng hề tạo ra một chút biến động nào trên đường đi.

Còn cách Từ Linh cung ba mươi trượng, Đường Thâm băng mình lên một tán cây đại thụ. Mặc dù về khuya nhưng Từ Linh cung vẫn sáng nhưng bởi những dãy đèn hoa đăng.

Chàng nhận ra Từ Linh cung được canh gác rất nghiêm ngặt bởi bọn cấm thị vệ.

Đường Thâm nghĩ thầm: “Mình phải vào Từ Linh cung với bất cứ giá nào”.

Suy nghĩ một lúc, Đường Thâm phi mình xuống đất. Chàng sửa lại y trang cho thẳng nếp rồi chấp tay sau lưng chậm rãi tiến về phía Từ Linh cung.

Khi Đường Thâm còn cách Từ Linh cung độ mười trượng thì ngay lập tức bị cấm thị vệ chặn lại.

Gã giáo đầu cầm thị vệ vội về mặt đằng đằng sát khí tay cầm sẵn đại đao đao gần giọng nói :

- Ngươi là ai mà dám đến địa phận Từ Linh cung?

Đường Thâm ôm quyền :

- Giáo đầu huynh không biết tại hạ là ai, nhưng tại hạ thì biết huynh.

- Ngươi biết ta à?

- Huynh là giáo đầu cấm thị vệ.

Gã giáo đầu hơi ngơ ngác trước lời nói này của chàng. Y buột miệng hỏi :

- Ngươi nói vậy có ý gì?

- Tại hạ nói vậy là có ý muốn thay vào chỗ của huynh.

Lời còn đọng trên cửa miệng, Đường Thâm đã thi triển ngay thuật Phi Ma Độn Hình phối hợp với thủ pháp cực kỳ biến hóa mà cách không chỉ điểm vào tinh huyết của gã giáo đầu lần bọn cấm thị vệ.

Bộ pháp linh hoạt lẫn thủ pháp thần kỳ của chàng, tạo ra khiến bọn cấm thị vệ gần như chẳng có được chút phản xạ nào. Cả bọn đứng thừ ra như pho tượng mà chẳng thốt được tiếng nào báo động bởi cả tinh huyết lẫn á huyết đều bị điểm.

Đường Thâm bước đến trước mặt gã giáo đầu từ tốn nói :

- Giáo đầu... tại hạ mạo phạm, miễn thứ cho.

Sắc diện gã giáo đầu tái nhọt ra nhưng chẳng biết phải làm gì.

Đường Thảm nói :

- Huỳnh đừng quá lo lắng, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra đâu.

Chàng nói rồi lắc vai thi triển thuật Phi Ma Độn Hình lướt thẳng về phía Từ Linh cung. Chàng điểm mũi giày bằng mình lên mái vòm, rồi chao người xuống hướng vào vòm cửa sổ còn mở lướt vào trong Từ Linh cung.

Bên trong Từ Linh cung vắng lặng như tờ.

Đường Thảm chấp tay lưng, rời gian thư phòng đó, bước theo hành lang vào gian đại sảnh còn để cửa. Chàng bước vào gian biệt sảnh có hương trầm tỏa ra ngào ngạt.

Bốn ả cung nữ thấy chàng xuất hiện quá bất ngờ, toan cất tiếng thét nhưng Đường Thảm đã nhanh hơn. Chàng phát chỉ khí điểm vào tịnh huyết và á huyết của họ.

Bốn ả cung nữ đứng thừ ra như bốn pho tượng bất động.

Chàng ôm quyền :

- Bốn vị cô nương miễn thứ... tại hạ bất buộc phải dụng đến hạ sách đó.

Chàng bước về phía gian phòng được tạo ra bằng những mảnh lụa Hàng Châu, phía trước dãy liêu bằng lụa đó là chiếc lư đồng bằng lam ngọc đang tỏa mùi hương trầm ngào ngạt.

Phía sau tấm rèm lụa, một người đang nằm nghiêng, quay mặt vào trong.

Chàng đứng bên ngoài tấm rèm lụa ôm quyền thủ lễ rồi nói :

- Tại hạ tham kiến Thiên hậu.

Không ngồi lên, cũng không quay mặt nhìn lại, Thiên hậu nghiêm giọng nói :

- Ngươi là ai mà dám to gan đột nhập vào Từ Linh cung khi chưa được phép của bốn Hậu. Ngươi hẳn muốn tru di cửu tộc chứ?

Mặc dù nghe giọng nói và ngôn từ không mấy thiện cảm của Thiên hậu nhưng Đường Thảm vẫn ôm quyền thủ lễ. Chàng từ tốn nói :

- Văn sinh là Đường Thảm, văn sinh biết Thiên hậu đêm nay không ngủ được nên muốn đàm đạo với Thiên hậu.

- Đường Thảm... bốn Thiên hậu xưa nay chưa từng nghe qua cái tên này. Nhưng ngươi đã tự tiện xâm nhập vào Từ Linh cung là đắc tội với bốn Thiên hậu rồi còn muốn đàm đạo gì nữa. Chẳng lẽ một Thiên hậu lại đi đàm đạo với một gã vô danh tiểu tốt như ngươi sao?

Vừa nói Thiên hậu vừa trở mình nhìn lại.

Đường Thảm ôm quyền :

- Thảo sinh là người vô danh tiểu tốt nhưng biết Thiên hậu có những điều trần trở của Thiên hậu.

Chàng rút một luồng chân khí lấy giọng rồi từ tốn nói :

- Cổ nhân có câu “Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh”. Thảo sinh là dân dã, là cái quý của Thiên hậu, chẳng lẽ Thiên hậu không tiếp dân quý này sao?

- Nói hay lắm.

Vừa nói Thiên hậu vừa ngồi lên thả chân xuống ngọc sàn. Tấm rèm lụa từ từ vén ra. Thiên hậu rọi mắt nhìn chàng.

Đường Thảm ôm quyền :

- Thảo sinh mạo phạm với Thiên hậu, chỉ mong Thiên hậu tha thứ.

Chàng vừa nói vừa tò mò nhìn trộm. Đập vào mắt của Đường Thảm là khuôn mặt của một mỹ phụ với vẻ hoàn hảo cực kỳ, nhưng toát trong vẻ đẹp hoàn hảo đó là sự nghiêm khắc đầy quyền uy lạnh lùng.

Tấm rèm lụa được đóng lại, Thiên hậu nghiêm giọng nói :

- Đêm khuya, một mình công tử dám đột nhập vào Từ Linh cung chỉ vì muốn đàm đạo với bốn Thiên hậu. Thậm chí còn nói bốn Thiên hậu đang trần trở

không ngủ được. Vậy công tử muốn đàm đạo gì nào. Và biết bổn Thiên hậu trần trử điều gì nào?

Đường Thảm ôm quyền thủ lễ, chàng nghiêm giọng nói :

- Vì sự an nguy của bá tánh, và đại loạn sắp xảy ra và vì buổi chúc thọ của Hoàng thượng có thể biến thành đại họa vô lường của bá tánh.
- Người nói vậy có ý gì?
- Những chuyện thảo sinh nói ra điều có liên quan đến Tử Vong kỳ. Mà Tử Vong kỳ Thiên hậu biết rành hơn ai cả.
- Người đang nói gì thế?
- Thảo sinh đã thấy chân dung của Hoàng thượng bị gạch chéo và có một cuộn lụa mà Thiên hậu không ngờ được. Ngoài Tử Vong kỳ của Thiên hậu ra đằng sau Tử Vong kỳ còn có một âm mưu khác Chàng nói rồi rút cuộn lụa được gói cẩn thận mà chàng đã lấy tại biệt trang của Thánh Cô Kim Điện, dâng bằng hai tay lên Thiên hậu.

Thiên hậu đón lấy cuộn lụa rồi mở ra xem

Một lúc sau, tấm rèm lụa được vén ra, Thiên hậu từ trong ngọc đàn chậm rãi bước ra.

Thiên hậu vận chiếc ngoại y dài phủ lên mặt đất, được trang trí bằng những hạt dạ minh châu lấp lánh.

Thiên hậu vừa bước ra khỏi sân đã mang theo mùi xạ hương thơm ngát xông vào mũi chàng

Chấp một tay sau lưng, Thiên hậu nói :

- Đường Thảm công tử biết đột nhập vào Tử Linh cung của bổn Thiên hậu, sẽ chịu tội gì chứ?
- Thảo sinh biết... cho dù thảo sinh có biết cũng phải vào Tử Linh cung để gặp Thiên hậu.
- Điều gì khiến công tử phải làm điều này?
- Vì sự bình an của bá tánh thiên hạ, vì Thiên hậu.
- Vì ta ư?
- Vâng.

Đường Thảm thả tay xuống nhìn Thiên hậu từ sau lưng.

Thiên hậu quay lại đối mặt với chàng. Đôi mắt sắc nét ánh lên quyền lực của một vị chủ nhân.

Thiên hậu từ tốn nói :

- Đường Thảm công tử đã vào đây rồi, đã không màng đến cái chết thì biết gì có thể nói cho ta biết được không?

Dứt lời Thiên hậu bước đến chiếc ngai sơn son thếp vàng, ngồi xuống, hai chân gác chéo lên nhau.

Đôi mắt chăm chăm nhìn vào chàng.

Đường Thảm ôm quyền nói :

- Nếu thảo sinh có lời lẽ nào mạo phạm rất mong Thiên hậu bỏ qua.
- Nếu bổn Thiên hậu cố chấp thì ngay bây giờ cấm thị vệ đến đây đưa công tử giam vào đại lao tử tội. Không chỉ vậy mà cả cữu tộc của công tử cũng chịu chung án tử hình này.

Đường Thảm mỉm cười, ôm quyền nói :

- Thảo sinh không còn người thân, nếu có phải chết thì một mình thảo sinh chết mà thôi. Với lại thảo sinh đâu màng đến chuyện sống hay là chết. Cho dù Thiên hậu không giết thảo sinh hôm nay thì sau thời gian nữa thảo sinh cũng bị tẩu hỏa nhập ma.

Chàng buông tiếng thở dài rồi trang trọng nói tiếp :

- Nếu thảo sinh vì thù riêng, không màng đến cái chung của bá tánh lê dân vì những con người mà cao nhân nói “Dân vi quý”, có lẽ thảo sinh đã lấy mạng Thiên hậu rồi.

Lời nói của chàng khiến Thiên hậu tròn mắt nhìn.

- Ngươi...

Thiên hậu cười khẩy rồi nói :

- Đáng để cho bốn Thiên hậu phải ngưỡng mộ vì lời nói này. Trước mặt bốn Thiên hậu cho dù đó là Tề tướng cũng phải quỳ mọp xuống, nhưng còn Đường Thâm thì không, trái lại còn muốn lấy mạng bốn Thiên hậu nữa. Đúng là người hiếm có đó.

- Thảo sinh mạo phạm... Thiên hậu miễn thứ cho thảo sinh.

- Được... Vậy Đường Thâm biết gì, nói cho bốn Thiên hậu nghe.

Chấp một tay sau lưng, Đường Thâm nhìn Thiên hậu. Chàng nghĩ thầm: “Tại sao lại có một nữ nhân trên thế gian có thể làm khuynh đảo cả giang sơn xã tắc này chứ. Thiên hậu không phải là một nữ nhân bình thường, mà là hiện thân của quyền lực”.

Chàng khẽ buông tiếng thở dài nhìn Thiên hậu.

- Thiên hậu chính là chủ nhân đích thực Từ Vong kỳ.

- Sao ngươi biết?

- Thảo sinh đã thấy bức chân dung của Hoàng thượng và bị Thục Trân gạch chéo. Thiên tử là chủ nhân đích thực của giang sơn xã tắc này, vậy ai là người dám phản lệnh từ chối với Hoàng thượng. Không một ai dám cả trừ một người có thể đứng ngang với Hoàng thượng. Người đó phải là Thiên hậu.

Thiên hậu cười khẩy rồi nói :

- Suy luận hay lắm đó.

Thiên hậu từ từ đứng lên, chấp tay sau lưng nhìn Đường Thâm. Đôi mắt phượng sáng ngời, toát ra thứ quyền uy mà bất cứ người nào tiếp nhận cũng phải khuất phục.

- Đường Thâm nói rất đúng. Bốn Thiên hậu chính là chủ nhân đích thực của Từ Vong kỳ, tất cũng đã hiểu ra mục đích của Từ Vong kỳ.

- Thảo sinh hiểu nhưng không biết sự hiểu của mình có đúng như ý Thiên hậu không. Lập ra Từ Vong kỳ, Thiên hậu muốn dụng nó như một linh kỳ thống nhất vô lâm, để rồi sau đó chờ đến cái ngày...

Chàng bỏ lưng câu nói giữa chừng.

Thiên hậu mỉm cười nói :

- Chờ đến ngày Thiên tử bất ngờ bị hành thích.

- Ngày đó chính là ngày chúc thọ của Thiên tử. Sau khi Hoàng thượng bị hành thích, kẻ nắm quyền chủ nhân giang sơn này chính là Thiên hậu.

Thiên hậu đáp gọn :

- Không sai.

Đường Thâm ôm quyền :

- Thảo sinh mạo phạm hỏi Thiên hậu.

- Có gì cứ hỏi.

- Tại sao Thiên hậu lại hành thích Hoàng thượng?

- Bốn Thiên hậu chỉ nói một điều này thôi ngươi đủ hiểu. Bốn Thiên hậu lặp lại câu nói của ngươi vậy.

Đôi qua giọng trang trọng và đanh gọn, Thiên hậu chậm rãi nói :

- “Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh”.

Điểm nụ cười mỉm nhìn Đường Thâm, Thiên hậu từ tốn nói :

- Đường Thâm chỉ là một thảo dân nên không biết Thiên tử là ai. Thiên tử là người như thế nào, nhưng bốn Thiên hậu biết rõ Hoàng thượng là ai, là người như thế nào.

Định đôi mắt sắc sảo chiếu vào Đường Thâm, Thiên hậu thả bước đến trước mặt chàng.

- Hoàng thượng cũng chỉ là một con người bình thường như bao con người bình thường khác nhưng lại có trong tay cả một quyền sinh sát mà chỉ có Hoàng thượng mới có. Nếu là minh quân thì bá tánh yên an, sống cuộc sống thái bình. Nhưng nếu là hôn quân thì sao?

Thiên hậu lắc đầu :

- Nghe một ca kỹ hát không hay, cũng phán lệnh tử, một tiếng tăng háng vô tình của một đại thần, đã bị phép vào tội khi quân, cũng phán lệnh tử. Thậm chí ngay khi đang Thiên tử rơi vào ác mộng, chỉ cần một lời xu nịnh thì có bao nhiêu người phải chết. Hoàng thượng là ai...

Thiên hậu bỏ lưng câu nói giữa chừng nhìn Đường Thâm

Chàng ôm quyền nói :

- Ý Thiên hậu nói Hoàng thượng là hôn quân?

- Đúng. Nếu như không có bốn Thiên hậu thì giang san xã tắc này đã đại loạn từ lâu rồi, nhưng ta đã gánh tất cả mọi việc lớn trong triều. Nhưng nếu có một hôn quân ngồi mãi trên ngai cửu đỉnh thì chẳng bao lâu sẽ có đại loạn.

- Thiên hậu định phế truất Hoàng thượng.

Chàng lưỡng lự một chút rồi nói :

- Thiên hậu sẽ đăng cơ.

- Nếu võ lâm đều đứng về với bốn Thiên hậu.

Đường Thâm nhìn chằm chằm vào Thiên hậu, chàng từ từ thở ra rồi nói :

- Hôm nay thảo sinh mới được biết trang anh thư là như thế nào. Thảo sinh tâm phục khẩu phục Thiên hậu, nhưng cho thảo sinh nói một câu.

- Bốn Thiên hậu và Đường Thâm đã bước vào cuộc đàm đạo để phân định cái gì đúng, cái gì sai. Có gì cứ nói thẳng. Đường Thâm là một thảo sinh nơi chốn giang hồ mà ngang nhiên đột nhập vào Từ Linh cung, điều đó khiến bốn Thiên hậu nổi phẫn.

- Đa tạ Thiên hậu đã cho thảo sinh cơ hội này. Thảo sinh muốn nói, tâm ý của Thiên hậu rất tốt, rất đáng ngưỡng mộ, thảo sinh càng nghĩ càng khâm phục Thiên hậu, mà tự hỏi trong cõi nhân sinh này có bao nhiêu anh hùng có thể sánh được với trang nhi nữ anh thư như Thiên hậu. Có lẽ chẳng tìm đâu ra cả, nhưng Thiên hậu đã đi sai một nước cờ.

Đôi chân mày phượng của Thiên hậu nhíu lại.

- Bốn Thiên hậu đi sai một nước cờ?

Đường Thâm gật đầu.

- Thảo sinh buộc phải nói thật lòng mình.

- Cứ nói... Bốn Thiên hậu đi sai một nước cờ như thế nào?

- Thiên hậu muốn phế truất một hôn quân, nhưng lại vô tình bị người ta lợi dụng mà không biết.

- Lợi dụng?

Chàng nhìn Thiên hậu gật đầu.

Thiên hậu nghiêm giọng nói :

- Đường Thâm có thể nói cho bốn Thiên hậu biết được không?

- Thiên hậu dụng án kỳ như một tín hiệu triệu võ lâm quần hùng, nhưng người ta lại biến án kỳ của Thiên hậu thành một ngọn tử vong lấy quyền lực, lấy bá đạo làm tôn chỉ buộc người khác phải thực thi chỉ án của án kỳ. Ngoài mặt thì võ lâm quần hùng phải cúi đầu tuân theo án kỳ võ lâm, nhưng bên trong ngấm ngầm không phục.

Chàng thở ra rồi nói tiếp :

- Một khi Hoàng thượng bị người ta hành thích, gã thích khách kia sẽ là người của võ lâm. Tất nhiên thiên hạ sẽ nghĩ đến chủ nhân của án Kỳ Tử Vong phát lệnh, khi đó người ta sẽ biết đến chủ nhân đích thực của án Kỳ Tử Vong là Thiên hậu.

Chàng bước đến trước mặt Thiên hậu.

Đường Thảm ôm quyền từ tốn nói :

- Lấy bá đạo để chống lại bá đạo. Thảo sinh hỏi Thiên hậu, thảo sinh có chấp nhận hay không? Hoàng thượng đã là hôn quân, còn Thiên hậu là kẻ bá đạo. Tất cả đều đảo lộn. Tất cả sẽ rơi vào tình trạng “Thượng bất chính, hạ tất loạn”.

Đường Thảm gật đầu.

- Đúng như vậy, đại loạn sẽ xảy ra khắp mọi nơi, thảo sinh có thể đoán trước, kẻ thủ lợi sẽ thắng tay trừng trị Thiên hậu trước. Rồi sau đó tự mình bước lên xưng đế. Bên cạnh Hoàng thượng còn có Thiên hậu, bá tánh còn được những ngày thái bình. Hoàng thượng là một hôn quân, nhưng bên cạnh người còn có Thiên hậu. Đầu đề giang sơn xã tắc này rơi vào tình thế hỗn mang, một ngày nước không vua.

Đường Thảm thở ra rồi nói tiếp :

- Những gì thảo sinh nói đều có căn cứ. Thảo sinh cũng đã trao bức lụa về những ai nằm trong tổ chức Từ Vong kỳ cho Thiên hậu. Nếu những người đó đều hợp lại và kết tội Thiên hậu thì giang sơn xã tắc này như thế nào?

Thiên hậu nhìn vào mắt chàng.

Một ả cung nữ từ ngoài cửa bước vào, rồi quỳ xuống.

- Nô tỳ khởi báo Thiên hậu.

Thiên hậu nhìn ả cung nữ.

- Có chuyện gì?

- Có Tổng quản thị nội Cao Xương dẫn cấm thị vệ đến, nói có thích khách toan đột nhập vào Từ Linh cung, chờ nghe ý chỉ của Thiên hậu.

Hừ nhạt một tiếng, Thiên hậu nhìn Đường Thảm.

Thiên hậu mỉm cười rồi quay lại nói với ả cung nữ :

- Ra báo với tổng quản thị nội Cao Xương, chẳng có thích khách nào cả, đừng phá vỡ giấc ngủ của bản Thiên hậu.

- Nô tỳ tuân lệnh.

Ả cung nữ quay ra.

Đường Thảm ôm quyền nói :

- Đa tạ Thiên hậu đã không cho Đường Thảm là thích khách.

- Bản Thiên hậu không nghĩ ngươi là một thích khách.

Quay lại chiếc ngai, ngồi xuống, Thiên hậu từ tốn nói :

- Vậy theo ý Đường Thảm thì sao?

Chàng ôm quyền trang trọng nói :

- Nhân nghĩa là điều trên hết. Nếu Thiên hậu lấy nhân nghĩa làm đầu thì thiên hạ sẽ thuộc về Thiên hậu. Thảo sinh mạo phạm thỉnh cầu Thiên hậu hủy Từ Vong kỳ. Ngưng lại tất cả kế hoạch. Thiên cơ chưa đến, Hoàng thượng vẫn trị vì trên ngai vàng, nhưng bên cạnh đó có một Thiên hậu.

- Tên đã phóng ra rồi, sao bắt lại.

Nói ra câu này, Thiên hậu buông tiếng thở dài.

Đường Thảm ôm quyền :

- Thảo sinh tự nguyện lấy mạng mình để bắt lại mũi tên đó. Không giấu gì Thiên hậu, thảo sinh đã bị trúng Thiên Hoa phấn, thời gian còn lại của thảo sinh sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà chết, đây cũng là cơ hội để thảo sinh đáp lại ân sâu của Thiên hậu đã tiếp thảo sinh trong đêm nay.

- Đường Thảm.. Tại sao ngươi quên cả tính mạng mình để làm điều này chứ.

- Một người chết để cho bá tánh được bình an cũng tốt lắm chứ. Huống chi thảo sinh cũng đã nhận án Kỳ Từ Vong. Bất cứ ai nhận án Kỳ Từ Vong đều không sống được. Thảo sinh may mắn sống sót đến lúc này đã hay lắm rồi.

Chàng nói rồi bất ngờ quỳ xuống.

- Thảo sinh cầu xin Thiên hậu ân chuẩn.

Thiên hậu vội vã bước xuống ngai vàng, đến bên chàng, đỡ chàng lên.

- Đứng lên đi... đứng lên đi.

Đường Thâm đứng lên.

Thiên hậu nhìn chàng nói :

- Nếu không có Đường Thâm, bổng Thiên hậu không nhận ra mình đã đi sai một nước cờ. Xem như ta mắc nợ Đường Thâm.

- Thảo sinh không có ý đó. Thảo sinh đã tự tiện mạo phạm đột nhập vào Từ Linh cung, đã đắc tội với Thiên hậu.

Thiên hậu mỉm cười.

- Đường Thâm đừng nói vậy. Bổng Thiên hậu hiểu mà. Sai thì nhận mình sai. May mắn cái sai của ta chưa tụ thành. Nếu một khi cái sai của ta, nước cờ của ta đã đi rồi thì không còn cơ hội nào để sửa.

Đường Thâm nghe Thiên hậu nói lời này, cảm thấy phấn khích vô cùng.

Chàng như trút hẳn những nỗi ưu hoài, muộn phiền trong tâm mình.

Nhìn Thiên hậu, Đường Thâm mỉm cười.

Chàng từ tốn nói :

- Thảo sinh lần này đột nhập Từ Linh cung có vong mạng cũng chẳng hối tiếc. Vãn sinh tự trách, trước đây mình có là người hồ đồ, chỉ giữ một ý niệm giết chủ nhân Từ Vong kỳ.

- Bổng Thiên hậu cũng có lúc hồ đồ. Xét cho cùng chúng ta ai cũng là người bình thường cả. May mắn cho giang sơn xã tắc này, may mắn cho bá tánh còn có những người như Đường Thâm.

- Đa tạ Thiên hậu đã ban lời ngợi khen thảo sinh.

- Bổng Thiên hậu nói bằng tâm của mình. Được, bổng Thiên hậu sẽ theo ý của khanh. Ta sẽ hủy Từ Vong kỳ.

Đường Thâm phấn chấn vô cùng khi nghe câu nói này của Thiên hậu.

Chàng toan quỳ xuống chân thì Thiên hậu cản lại.

- Đừng... Ta miễn cho khanh tất cả.

Thiên hậu suy nghĩ một lúc, rồi lấy ngọc bội thường đeo bên mình đặt vào tay Đường Thâm.

- Kỳ vọng của ta, ta trao lại cho khanh.

- Thảo sinh sẽ làm hết sức mình.

Thiên hậu gật đầu.

- Bổng Thiên hậu và khanh đã chuyện đàm với nhau tất cả rồi, hãy đến uống với ta một chén rượu.

- Đường Thâm cung kính không bằng phụng mạng Thiên hậu.

Thiên hậu tự tay chuốc ra chén rượu.

Đặt tịnh rượu xuống bàn, Thiên hậu nói :

- Tâm nguyện của khanh là gì?

- Thảo sinh chỉ muốn một cuộc sống an lành cho mình và cho mọi người.

- Chỉ như thế thôi sao?

Chàng ôm quyền :

- Những điều tầm thường nhất nhưng một khi nó tuột khỏi tay mình lại trở thành điều quý báu nhất.

Chàng gượng cười :

- Nếu như cuộc sống bình dị hôm nay của thiên hạ bị thay đổi bằng những cuộc chiến máu chảy thành sông, cây chết thành núi mới biết cuộc sống hôm nay đáng quý biết chừng nào.

Thiên hậu bưng chén rượu.

- Bốn Thiên hậu ban chén rượu này cho khanh.

- Đa tạ Thiên hậu.

Chàng đón lấy chén rượu.

Thiên hậu nói tiếp :

- Mời khanh.

Hai người cùng cạn chén.

Đường Thâm nhận ra hương vị hảo tửu quả là không thể tìm được ở đâu ngoài giang hồ.

Thiên hậu đặt chén rượu xuống bàn.

- Khi tất cả đã qua đi, thảo sinh mới tính chuyện đó. Lúc này thảo sinh chưa thể trả lời Thiên hậu được.

- Được... không gấp lắm, nếu bên ta cạnh ta có một người như khanh, ta nghĩ sẽ tốt hơn cho bá tánh.

- Thảo sinh vô cùng cảm kích.

Chàng đứng lên.

- Trời cũng đã sắp sáng, thảo sinh phải lui bước để Thiên hậu được nghỉ. Thảo sinh không dám làm phiền Thiên hậu.

Thiên hậu buông tiếng thở dài rồi gật đầu.

- Khanh bảo trọng.

Thiên hậu gật đầu.

Đường Thâm đứng lên đi về phía cửa. Chàng rời Từ Linh cung bằng thuật Phi Ma Độn Hình không để lại dấu vết gì.

Đường Thâm rời Từ Linh cung với tâm trạng vừa phấn khích, vừa trăn trở.

Đường Thâm nghĩ thầm: “Tại sao cứ phải có một vị Thiên tử ngồi chễm chệ trên ngai rồng làm chủ thiên hạ chứ?”.

Chàng hỏi nhưng lại chẳng thể nào tìm được lời giải cho mình.

Cuối cùng thì Đường Thâm phải lắc đầu buột miệng nói :

- Ý trời.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Mi trầm nồng đại trực điểm

Mạch Kiếm Tùng vô cùng hoan hỉ và tự mãn những gì y đã có được ngày hôm nay. Y chấp tay sau lưng, ung dung đi rảo bước qua tất cả mọi gianh biệt phòng trong toàn biệt cung dành cho gã. Theo mỗi bước chân, Kiếm Tùng cảm nhận y đang thay đổi và đã trở thành một vị chủ nhân của tòa biệt cung này.

Kiếm Tùng quay lại biệt sảnh.

Đào mắt nhìn quanh tòa biệt sảnh với tất cả những vật dụng quý giá, Kiếm Tùng nghĩ thầm: “Sẽ còn nhiều thứ khác nữa sẽ thuộc về Kiếm Tùng”.

Y ngồi xuống chiếc ngai son son thiếp vàng. Mộng tưởng đến một ngày nào đó còn hơn cả ngày hôm nay.

Kiếm Tùng lớn tiếng gọi :

- Người đâu!

Một ả cung nữ hồi hả bước đến khom người trước mặt hắn.

- Chủ nhân sai khiến.

- Bày đại yến cho ta.

- Dạ.

Ả nô nữ lui bước, chẳng mấy chốc sau, đã có một hàng a hoàn trong những bộ cánh nồn nà nổi bước vào biệt sảnh, trên tay người nào cũng có những mâm thức ăn cao lương mỹ vị. Họ lần lượt bưng những mâm thức ăn đến để Kiếm Tùng xem rồi mới bày ra bàn.

Sự phục tùng của những ả cung nữ khiến Kiếm Tùng phần khích vô cùng.

Y vừa phần khích vừa tự mãn những gì mình đạt được.

Kiếm Tùng bưng cả tịnh rượu dốc lên miệng tự tưởng thưởng cho mình.

Y đặt tịnh rượu xuống bàn nhìn hai ả cung nữ đứng hầu, giả là nói :

- Hai nàng múa cho ta xem.

Hai ả cung nữ bối rối, rồi quỳ ngay xuống. Cả hai cùng nói :

- Nô tỳ không biết múa.

Kiếm Tùng nheo mày. Y dốc bình rượu tu luôn một hơi dài rồi mới nói :

- Không biết múa... các ngươi vô dụng như vậy à?

Hai ả cung nữ cúi gục đầu xuống.

Kiếm Tùng nhìn họ.

- Dưới trướng Mạch gia không có kẻ vô dụng.

Nghe lời nói này của Mạch Kiếm Tùng, hai ả cung nữ cúi mọp đầu xuống sàn gạch.

- Chủ nhân lượng thứ.

Kiếm Tùng hừ nhạt một tiếng.

Hai ả cung nữ nghe tiếng hừ nhạt của gã càng bán loạn hơn.

Kiếm Tùng gắt giọng nói :

- Đứng lên đi.

Hai ả cung nữ miễn cưỡng đứng lên. Cả hai lấm lét nhìn Mạch Kiếm Tùng.

Kiếm Tùng giả là nói :

- Không biết múa thì cũng phải múa cho chủ nhân của các ngươi xem.

Hai ả cung nữ bối rối hơn với lời nói đó của Kiếm Tùng.

Thấy vẻ bối rối của họ, Kiếm Tùng nheo mày.

- Không múa được à.

Hai ả nô tỳ lắc đầu :

- Chủ nhân... chúng nô tỳ đúng là không biết múa.

Lời vừa động trên cửa miệng của hai ả nô tỳ thì hai đạo kiếm chỉ cũng bất ngờ phát ra. Hai đạo kiếm chỉ xuyên thủng yết hầu của hai ả nô tỳ.

Họ nảy ngược người lên, tay ôm lấy yết hầu. Máu rỉ qua kẽ tay họ, cả hai từ từ đổ gục xuống.

Bốn ả cung nữ còn lại biến sắc.

Kiểm Tùng nói :

- Với ta không có gì mà ta không thể làm được.

Kiểm Tùng lừ mắt nhìn qua bốn ả cung nữ kia rồi nói :

- Đưa xác chúng ra ngoài.

Bốn ả nô tỳ thực hiện ngay lệnh của Mạch Kiếm Tùng, kéo lê hai ả cung nữ ra khỏi cửa biệt sảnh.

Kiểm Tùng phui hai tay vào nhau. Y lắc đầu.

- Thật là đáng kiếp.

Y nói rồi đưa lên miệng tu ừng ực. Vừa đặt rượu xuống bàn thì Thánh Cô Kim Diện Thục Trân bước vào.

Kiểm Tùng mở ngay nụ cười tự đắc nhìn Thánh Cô Kim Diện. Gã đứng lên giả là nói :

- Thánh cô đến thật đúng lúc.

- Biết Mạch công tử độc ả nên Thục Trân đến bồi tiếp.

- Thánh cô tự nguyện đến bồi tiếp Mạch Kiếm Tùng hay là phải thực thi lệnh của chủ nhân.

Thục Trân chấp một tay sau lưng uyển chuyển bước đến bàn đại yến.

Nàng nhìn Kiếm Tùng.

- Cả hai.

Nghe Thục Trân nói câu này, Mạch Kiếm Tùng liền ngửa mặt phá lên cười khanh khách.

Y vừa cười vừa nhìn Thánh Cô Kim Diện nói :

- Nàng không nói ra, thì Mạch Kiếm Tùng vẫn có thể đoán ra mà.

- Đâu ai có thể qua mắt Mạch Kiếm Tùng.

Kiểm Tùng cười khẩy, nhướn mày nhìn nàng.

- Thánh Cô Kim Diện quá khen... quá khen.

Thục Trân ngồi xuống đối diện với Kiếm Tùng. Nàng bưng tịnh rượu rót ra chén. Vừa chuốc rượu ra chén vừa nói :

- Mạch công tử vừa nhận được chức vị Tổng đàn chủ Tử Vong Sứ, có cần lấy mạng hai ả cung nữ sớm như vậy không?

Kiểm Tùng thân nhiên đáp lời Thánh Cô Kim Diện.

- Không sớm cũng không muộn.

- Thế là sao?

- Bởi vì trong biệt cung của Mạch Kiếm Tùng không có kẻ vô dụng. Còn vì sao Mạch Kiếm Tùng lấy mạng hai ả đó, bởi vì khi không dụng quyền trị nhân, nhân sẽ trị mình.

Thánh Cô Kim Diện cười nhìn gã.

- Càng ở bên Mạch công tử, bổn nương càng nhận thức sâu hơn về một người tham vọng như thế nào.

Kiểm Tùng nho mày.

Thục Trân bung chén.

- Mời Mạch tổng đàn sù.

- Mời.

Hai người cùng cạn chén.

Thục Trân Thánh Cô đặt chén rượu xuống bàn, nhìn Kiểm Tùng.

- Mạch công tử đã là Tổng đàn chủ Tử Vong Sứ, sau này công tử còn muốn gì nữa.

- Nàng thử đoán xem Mạch mỗ còn đang muốn gì nữa.

- Thục Trân đã từng nói với Mạch Kiểm Tùng, Kiểm Tùng có ánh mắt rất bí ẩn, nếu đã không nói ra những suy nghĩ của mình thì chẳng một ai đoán biết được.

Kiểm Tùng gượng cười rồi nói :

- Chủ nhân có nói giống Thánh Cô không?

- Chủ nhân đánh giá cao về Mạch công tử. Chủ nhân nói, công tử chính là người chủ nhân cần, cần hơn bất cứ người nào khác.

Kiểm Tùng ngửa mặt cười khàn khàn. Y vừa cười vừa vuốt cằm.

- Thế mà cho đến lúc này Mạch Kiểm Tùng chưa được diện kiến chân mục của chủ nhân.

- Chưa phải lúc.

Y chúc rượu ra chén của mình và Thục Trân, vừa nói :

- Thánh Cô vừa hỏi gì nhỉ?

Thục Trân mỉm cười nói :

- Mạch công tử còn muốn gì nữa.

- Thánh cô là người có tham vọng, vậy thử nói xem một người có tham vọng thì muốn gì nào.

Thục Trân nhìn vào mắt của Kiểm Tùng, giả là nói :

- Nói muốn cũng không đúng, không muốn cũng không đúng.

Kiểm Tùng mỉm cười.

- Nói vậy Mạch mỗ chẳng thích gì cả, chẳng ham muốn gì cả.

Thục Trân khẽ gật đầu rồi từ tốn đáp lời gã :

- Ngược lại muốn tất cả thuộc về mình. Nếu một khi Mạch Kiểm Tùng đã đạt được những thứ mình ham muốn thì sẽ có thứ khác thay vào để hun đúc thêm ý chí của Mạch Kiểm Tùng.

Nàng vừa dứt câu thì Mạch Kiểm Tùng phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của gã nghe thật ngao nghễ và tự đắc.

Y bung chén rượu cất ngang tràng tiếu ngạo, rồi chia chén rượu về phía nàng.

- Hồng nhan tri kỷ... mời.

Thục Trân nhìn vào mắt gã :

- Mời.

Hai người cùng cạn chén.

Y đặt chén xuống bàn rồi giả là nói :

- Mỗi lần Kiếm Tùng nói chuyện với Thục Trân đều cảm thấy phấn khích vô cùng. Không chỉ phấn khích mà còn hứng thú nữa.

- Kiếm Tùng có cảm giác như vậy Thánh Cô Kim Diện Thục Trân mới là hồng nhan tri kỷ của Mạch Kiếm Tùng.

Y nhìn nàng mỉm cười. Ánh mắt của gã long lên sòng sọc.

Thục Trân thân nhiên tiếp nhận ánh mắt đó.

Thánh Cô Kim Diện trang trọng nói :

- Nếu như người ta đặt Kiếm Tùng vào chiếc ngai thiên tử... Mạch Kiếm Tùng có chối từ không?

Kiếm Tùng từ từ đứng lên. Đôi uy nhân của gã những tưởng muốn nuốt chửng lấy Thánh Cô Kim Diện.

Thục Trân mỉm cười.

Kiếm Tùng nói :

- Chắc chắn không từ chối. Nếu có người ngồi được trên chiếc ngai Thiên Tử thì Kiếm Tùng cũng có thể ngồi trên chiếc ngai đó.

Thục Trân từ từ đứng lên.

Nàng rút trong ống tay ra ngọn từ kỳ vàng ửng rồi ghim thẳng xuống bàn đại yến.

Kiếm Tùng nhìn ngọn Từ Vong kỳ. Ánh mắt gã hằn lên nét tàn nhẫn vô tâm.

Y nhìn Thục Trân nói :

- Có phải tín kỳ của Tổng đàn chủ Từ Vong Sứ?

- Tín kỳ này là tín kỳ của chủ nhân. Kẻ giữ tín kỳ này sẽ là chủ nhân Từ Vong kỳ.

Y nuốt nước bọt, - Sao Thánh Cô lại đưa đến cho Kiếm Tùng.

- Tín kỳ này sẽ thuộc về Kiếm Tùng. Kiếm Tùng sẽ thay thế vào chỗ của chủ nhân nếu ngày mai thực thi sứ mạng trăm long.

Kiếm Tùng nghiêm mặt lại :

- Trăm Long... được.

Thục Trân nhìn vào mắt gã :

- Nếu không thực thi được sứ mạng đó thì Mạch Kiếm Tùng sẽ nhận án kỳ Từ Vong từ tay chủ nhân. Nói như thế Kiếm Tùng đủ biết thiên chức này trọng đại như thế nào.

Kiếm Tùng mỉm cười.

- Nếu thực thi được thiên chức kia, Kiếm Tùng cũng giống như Kinh Kha.

- Không sai.

Y bưng vò rượu tu ừng ực. Đặt vò rượu xuống bàn, Kiếm Tùng nhìn vào mắt của Thánh Cô Thục Trân.

- Trước khi Kinh Kha đi hành thích Tần Vương đã được hưởng những thời khắc mà người đời sau có nằm mơ cũng không tưởng tượng được. Vậy Mạch Kiếm Tùng có được hưởng như Kinh Kha không?

Thục Trân nhìn gã từ tốn nói :

- Bất cứ điều gì Tổng đàn chủ Từ Vong Sứ muốn đều được đáp ứng.

Kiếm Tùng phá lên cười khanh khách. Y chống tay lên mặt bàn chồm đến Thục Trân.

- Bây giờ ta mới nói cho nàng biết ta muốn gì.

- Tổng đàn sứ muốn gì?

- Mạch mỡ muốn làm Hoàng thượng.

Lời nói này của Mạch Kiếm Tùng khiến Thánh Cô Kim Điện bối rối. Nàng khẽ lắc đầu.

- Thục Trân không ngờ Mạch Kiếm Tùng tổng đàn sứ lại có ý muốn đó.
- Bởi vì nàng hỏi ta.
- Điều mà Mạch Kiếm Tùng muốn đã vượt ngoài tầm tay của Thục Trân lẫn chủ nhân.

Kiếm Tùng phá lên cười rồi nói :

- Tại đây Mạch Kiếm Tùng cũng có thể là Hoàng thượng mà.

Thục Trân lắc đầu.

Kiếm Tùng nói :

- Đừng vội lắc đầu. Khi Kiếm Tùng muốn là được. Tại gian đại sảnh này Mạch Kiếm Tùng là đương kim thiên tử, còn Thánh Cô Kim Điện Thục Trân là Thiên hậu.

Thục Trân sa sầm nét mặt. Kiếm Tùng nhận ngay vẻ mặt sa sầm của nàng.

- Thánh Cô Kim Điện... nàng không phải là hồng nhan tri kỷ của ta sao? Nàng là người hiểu ta và biết ta.

Y vừa nói vừa bước vòng qua bàn đại yến đến bên nàng. Kiếm Tùng nhếch môi cười nửa miệng, rồi đặt tay lên hai bờ vai của Thục Trân.

- Mạch Kiếm Tùng đã nằm mộng thấy điều đó xảy ra. Ta là Hoàng thượng nàng là đương kim Thiên hậu. Tâm nguyện đó đã trở thành dấu khắc trong Mạch Kiếm Tùng.

- Có quá cao không?
- Không. Không cao lắm đâu. Nếu như Mạch Kiếm Tùng có ý chí thì chẳng thể có gì làm không được.

Gã nói rồi bất ngờ kéo ghệt Thục Trân về phía mình, sau đó lại áp hai cánh môi dày và thâm lên miệng nàng hôn ngấu ngiến. Thục Trân những tưởng muốn nghẹt thở bởi nụ hôn ngấu ngiến của gã. Nàng muốn đẩy hân ra nhưng vòng tay Kiếm Tùng đã ghệt chặt lại.

Khi hân rời hai cánh môi dày khỏi miệng nàng thì mặt gã cũng nóng lên hừng hực.

Y nhìn Thục Trân :

- Nàng có tin lời ta nói không?

Thục Trân nhìn vào mắt gã. Nàng phát hiện trong đáy mắt của con người này là hai đốm lửa đang hừng hực cháy. Tiềm ẩn trong hai đốm lửa đó là một sắc na khủng bố đến rợn người.

Bất giác Thục Trân gật đầu.

- Thục Trân tin.
- Ta biết nàng sẽ nói điều đó.

Nói dứt lời gã bế xốc Thục Trân lên đưa đến tràng kỷ.

Y toan lột bỏ phục trang của Thánh Cô Kim Điện Thục Trân thì nàng giữ tay hân lại.

- Không phải ở đây.
- Nơi này là biệt cung của ta mà, Thục Trân gỡ tay Kiếm Tùng.
- Thục Trân không phản đối, đây là biệt cung của Mạch Kiếm Tùng, nhưng chỉ là biệt cung của Tổng đàn sứ từ vong thôi. Chứ không phải là đại nội cấm thành.
- Ý của nàng...

Thục Trân vòng tay qua cổ Kiếm Tùng vờ âu yếm.

- Thục Trân muốn ở phòng Từ Linh cung với Mạch Kiếm Tùng.

Kiểm Tùng cười khẩy một tiếng rồi nâng cằm nàng.

- Mạch Kiểm Tùng đã hiểu nàng muốn gì.

Y nói rồi cúi xuống hôn nhẹ lên hai cánh môi mọng ướt của Thục Trân. Nàng nhanh chóng đáp lại nụ hôn của gã bằng vòng tay siết chặt và đồng thời hơi uốn người lên để đôi quả tuyết lộ có thể chạm vào người gã.

Một lần nữa Kiểm Tùng lại không thể kiềm chế được cảm xúc dạt dào mà Thục Trân mang đến cho. Y ngấu nghiến lấy hai cánh môi của nàng và vòng tay ôm chặt lấy vùng tiểu yêu.

Hơi thở của gã nóng hổi lên như hỏa diễm sơn đang phun hỏa khói. Thục Trân cảm nhận ngay cảm những xúc cháy bỏng trong nội thể của Mạch Kiểm Tùng.

Gã vốn vẫn nói :

- Ta yêu nàng.

- Đến hôm nay Mạch huynh mới nói được lời nói đó.

Y nhìn lại Thục Trân bằng ánh mắt say đắm.

- Còn nàng thì sao?

- Hẹn Mạch huynh tại Từ Linh cung.

Kiểm Tùng gật đầu.

- Từ Linh cung.

Thục Trân gỡ tay gã đứng lên. Mùi xạ hương từ cơ thể nàng vẫn còn phảng phất trong khứu giác của Kiểm Tùng, tạo ra trong gã không biết bao nhiêu cảm xúc dạt dào mà chẳng có bút mực nào tả được.

Thục Trân vuốt lại y trang cho thẳng nếp rồi nhìn Kiểm Tùng nói :

- Huynh là người thực hiện thiên chức sau cùng của Từ Vong kỳ.

- Ta sẽ làm tròn thiên chức đó.

Thục Trân nhìn gã mỉm cười rồi mới quay bước thả những bước chân uyển chuyển về phía cửa. Mỗi bước đi của nàng khiến cho thể pháp đong đưa như một nhánh liễu mon man ngọn gió thu buộc Kiểm Tùng phải mộng tưởng đến thời khắc mà y chờ đợi.

Y nhìn theo Thục Trân Thánh Cô Kim Diện mà nhắm nói :

- Từ Linh cung.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Hàm tiểu danh danh tự khan

Quốc Túy không ngừng thúc chân vào hông con lừa, nhưng nó cứ ỳ ra không chịu bước. Y lâu lâu nói :

- Ngươi là con lừa hay con khỉ gì thế này. Ngươi biết bổn thiếu gia đang gấp không. Thế mà ngươi lại không chịu đi. Đồ con lừa.

Y nói rồi như thể biết mình lỡ lời, liền vỗ vào đầu con lừa :

- Ngươi đúng là con lừa chứ đâu là con khỉ.

Y lại thúc vào hông con lừa. Nó vẫn cứ đứng ỳ ra không chịu bước.

Quốc Túy tức giận.

- Đồ con lừa, có chịu đi không? Bổn thiếu gia làm biếng rồi, ngươi còn làm biếng hơn bổn thiếu gia nữa. Đúng là đồ con lừa.

Y nói rồi lại thúc chân vào hông con lừa. Lần này con lừa mới chịu nhích bước nhưng đi rất thông thả.

Nó đi được một đoạn thì đứng lại.

Quốc Túy gắt giọng nói :

- Hê, sao người lại dừng bước nữa. Bồn thiếu gia của người đang bận đây. Người cứ đứng ỳ thế này biết đến bao giờ bồn thiếu gia đến được nơi hẹn thì cơ hội bồn thiếu gia thăng quan tiến chức đi tong rồi.

Y vỗ tay vào cổ con lừa.

- Bồn thiếu gia chịu lấy người đó. Đồ con lừa.

Y nói dứt câu sau thì nghe một giọng nói thánh thót rót vào tai mình.

- Công tử có cần giúp không?

Nghe giọng nói nhỏ nhẹ của Bạch Cúc, Quốc Túy quay ngoắt lại. Y phấn khích hẳn lên vồn vã.

- Bạch Cúc...

Bạch Cúc ngồi trên con tuần mã đen tuyền. Nàng nhìn Quốc Túy mỉm cười.

Quốc Túy nói :

- Ta đang khổ sở vì con lừa này. Nó cứ không chịu đi trong khi Quốc Túy lại rất cần đi.

Y nói rồi trườn xuống đất và té huych như trái chín rụng khỏi cành. Quốc Túy xoa cái mông của mình, nhăn nhó.

- Ái cha.

Thấy gã nhăn nhó, Bạch Cúc không nín được bật cười thành tiếng.

Nhìn Bạch Cúc.

- Coi kìa... ta té đau như thế mà nàng còn cười nữa.

Bạch Cúc nhìn gã.

- Sao huynh không tìm một con ngựa mà đi cho nhanh lại chọn một con lừa.

- Hầy... Trong đại nội cấm thành thì thiếu gì ngựa quý, toàn là những thiên lý long câu, nhưng khốn nỗi huynh chẳng biết cưỡi ngựa. Cưỡi lừa còn hồng xong thì làm sao cỡi ngựa được chứ.

- Hóa ra cỡi ngựa huynh cũng cỡi không được.

- O... sau này huynh sẽ tập cỡi ngựa.

- Thôi... Huynh lên ngựa của muội đi.

Quốc Túy gãi đầu.

- Ta... ta... huynh hồng lên được.

Bạch Cúc chìa tay về phía gã.

- Nắm tay muội.

Quốc Túy nắm tay nàng.

- Bàn tay của muội đẹp quá. Ta sẽ nhớ mãi bàn tay xinh đẹp này của Bạch Cúc muội.

Nàng lườm gã rồi giật mạnh một cái. Cả thân thể đầy đà, núc ních của Hoàng Quốc Túy được Bạch Cúc nhấc bổng lên quăng ra ngồi sau lưng mình.

Y rướn người khi đôi mông tròn lẳng chạm xuống yên ngựa.

Bạch Cúc nói :

- Huynh không sao chứ?

- Không sao... không sao, nhưng thế này được rồi.

Bạch Cúc thúc con tuần mã phi nước đại lướt nhanh về phía trước.

Quốc Túy ngồi sau vòng tay qua trước, ôm chặt lấy vùng thượng đẳng của nàng.

Bạch Cúc gắt giọng nói :

- Huynh có ý gì mà lại ôm ngực muội vậy. Huynh có tin muội quăng huynh xuống đất không?

Quốc Túy thều thào nói vào tai nàng :

- Muội đừng làm vậy... Huynh sợ té đó mà.

- Nếu vậy thì hạ tay huynh xuống một chút.

- Huynh nghe lời muội mà.

Y lại hạ tay xuống bên dưới, nhưng lần này lại cố tình đặt lên cùng Đan Điền của nàng.

Bạch Cúc nheo mày.

- Quốc Túy huynh có phải là một con dê không?

- Ồ... Huynh là một con dê mà.

Nàng bật cười thành tiếng rồi nói :

- Không phải chỗ đó là nơi để tay của huynh. Nhích lên cao một chút.

Đến bây giờ Quốc Túy mới vòng tay ôm lấy tiểu yêu của nàng. Vừa ôm tiểu yêu Bạch Cúc gã vừa kê sát mũi vào gáy nàng như thể muốn hít lấy tất cả mùi hương thơm từ mái tóc của Bạch Cúc phả ra.

Quốc Túy nhỏ nhẹ nói :

- Sao muội biết huynh đang khốn khổ với con lừa mà tìm vậy.

- Bạch Cúc cũng không biết nữa. Tự dưng Bạch Cúc lên ngựa và muốn đi tìm huynh thôi.

- Hà... Bạch Cúc lên ngựa tìm huynh... Vậy muội cũng để mắt đến huynh rồi phải không?

Nàng đỏ mặt với cảm giác hai má mình nóng bừng.

Bạch Cúc nhu nhả nói :

- Đúng ra Quốc Túy huynh cũng đáng yêu lắm.

Nghe nàng thốt ra câu này, tim của Quốc Túy đập thành thịch như muốn nhảy xổ ra khỏi lồng ngực. Y lại hỏi nàng :

- Huynh đáng yêu lắm ư...

Bạch Cúc gật đầu.

- Ít ra muội cũng tìm thấy ở huynh có cái gì đó rất thích thú.

Y cười toét miệng rồi nói :

- Muội thích huynh à. Thích tất là yêu huynh rồi đó. Nếu vậy khi nào trở về Giang Tô, huynh sẽ tổ chức hôn lễ với muội nhé.

Nàng im lặng một lúc rồi nói :

- Huynh đừng làm tưởng, muội chỉ thích huynh thôi nhưng không yêu huynh đâu.

- Sau này ta sẽ làm cho muội thích nhiều hơn nữa mà. Khi đã yêu rồi sẽ yêu thôi, không khó với huynh đâu.

Mặt nàng đỏ hơn và nóng hơn bởi lời nói này của Quốc Túy.

Bạch Cúc giả là nói :

- Không một nữ nhân nào chấp nhận thành thân với một gã công tử bị thịt như huynh, chỉ biết vui chơi ở kỹ viện mà chẳng biết làm gì.

Quốc Túy nhăn mặt. Y từ tốn nói :

- Từ lúc huynh biết Đường Thâm và muội, huynh đã thay đổi rồi. Huynh sẽ cố học và không đến kỹ viện nữa. Chỉ cần bên cạnh huynh có muội thôi.

Y giả là cười rồi nói tiếp :

- Huống chi sau chuyện này, Đường Thâm với huynh có thể trở thành quan chi phụ mẫu gì gì đó để kế nghiệp lão nhân gia đó.

- Thâm huynh nói là một lẽ nhưng quyết định là huynh nữa.

Quốc Túy im lặng. Y hơi chồm đến chu hai cánh môi áp vào mái tóc nàng.

Bạch Cúc cảm nhận được điều đó liền nói :

- Huynh làm cái gì vậy?

- Huynh có làm gì đâu, chỉ ngửi mùi hương từ mái tóc của muội thôi.

Mặt nàng đỏ lên.

- Huynh nên giữ lễ một chút, nếu không muội sẽ hắt huynh xuống đất đó.

- Ô... thì huynh giữ lễ mà.

Y buông tiếng thở dài rồi nói :

- Bạch Cúc này... tại sao nữ nhân thích Đường Thâm hơn còn huynh thì lại bị từ chối. Có bất công không chứ. Huynh cũng là nam tử hán và cũng như Đường Thâm mà. Huynh đâu có thua kém gì Đường Thâm, thế mà ai cũng xem thường huynh Y nói rồi rống to lên :

- Ông trời... ông có bất công không?

Bạch Cúc mỉm cười rồi nói :

- Huynh làm gì vậy?

- Bởi vì huynh thấy ông trời bất công. Một người thì ông cho được tất cả còn một người thì không có gì, mặc dù hai người đó cùng là những trang anh hùng hảo hán.

- Thế sao huynh không bắt chước Đường Thâm huynh?

- Làm sao huynh bắt chước được chứ. Ngay như huynh hôn mái tóc muội cũng đòi hắt huynh xuống đất.

Nàng im lặng.

Quốc Túy nói tiếp :

- Hay muội cũng cho huynh là con gà trống thiên bất đắc dĩ.

Nàng bật cười.

- Muội không nghĩ như vậy đâu.

- Thế muội cho huynh là gì?

- Huynh là con dê mập vô dụng.

- Huynh vô dụng ư? Huynh là con dê vô dụng sao lại được ngồi sau lưng muội và còn...

Bạch Cúc đỏ mặt, nhưng im lặng không đáp lời gã.

Y nhỏ nhẹ nói vào tai nàng :

- Đường Thắm nói Bạch Cúc yêu huynh.
- Nếu không nghĩ đến huynh, muội đã không đi tìm huynh.
- Vậy Bạch Cúc muội đã yêu đúng con dê rồi.

Nàng bật cười, thúc ngựa cho nó phi nhanh hơn.

Quốc Túy ôm chặt lấy nàng.

Y nhỏ nhẹ nói :

- Muội cho ngựa phi nhanh nữa đi.
- Huynh tham lam lắm.
- Huynh là con dê mập mà.

Phía trước chợt xuất hiện một cỗ xe của thương nhân. Bạch Cúc hơi ghì cương tuấn mã cho phi chậm lại. Cỗ xe thương nhân đi ngang qua người nàng và Quốc Túy.

Quốc Túy nhận ra Thiên Thiên đang trên cỗ xe đó.

Y nói với Bạch Cúc :

- Bạch Cúc muội... Thiên Thiên kia.

Bạch Cúc ghì ngựa dừng lại.

Nàng nói :

- Thiên Thiên là ai?
- Là muội muội của Đường Thắm không biết sao nàng lại ở trên cỗ xe của bọn thương nhân.

Bạch Cúc dừng ngựa chặn ngang cỗ xe của gã thương nhân đó có bộ mặt choắt với ánh mắt nham hiểm.

Gã thương nhân ôm quyền nói :

- Cô nương có chuyện gì mà chặn đường tại hạ.

Quốc Túy ve cằm rồi nói với Bạch Cúc :

- Để huynh xuống đất đi.

Bạch Cúc cầm tay y thả xuống đất.

Quốc Túy rút trong ống tay áo ra một ống trúc trao vào tay nàng.

- Muội cầm ống trúc này đưa đến cho lão quý Hành Tẩu Định Tĩnh. Chuyện này để cho huynh.

Nàng nhòm Quốc Túy.

- Huynh muốn làm anh hùng hảo hán.
- Huynh cũng phải bắt chước Đường Thắm chứ.
- Được... Huynh bảo trọng đó.

Quốc Túy xua tay.

- Yên tâm... muội sẽ tâm phục khẩu phục huynh.

Bạch Cúc mỉm cười rồi nói :

- Muội cũng sẽ sớm quay nhanh lại tìm huynh.

Y giả lá cười.

- Quốc Túy huynh không để cho muội thất vọng đâu.

Nàng nhìn gã mỉm cười rồi nói :

- Huynh bảo trọng.

Bạch Cúc thúc tuấn mã lao nhanh về phía trước.

Quốc Túy chấp tay sau lưng ra về trường thượng bước đến cỗ xe độc mã.

Y vỗ nhẹ vào thùng xe.

Gã thương nhân nhìn Quốc Túy.

- Công tử muốn gì ạ?

Quốc Túy nghiêng mặt nhìn gã.

- Hê... vị cô nương ngồi trên xe của người có phải là Thiên Thiên không. Nếu đúng là nàng thì người định đưa đi đâu.

Gã giả là cười rồi nói :

- Vị cô nương đây, tại hạ vừa mua ở Dương Châu. Và có định đưa đến Tây Hạ để bán.

Quốc Túy ve cằm.

- À hóa ra là vậy. Bỏ công tử có ý mua Thiên Thiên cô nương, người định bán bao nhiêu.

- Năm trăm lạng.

Quốc Túy mở to mắt hết cỡ.

- Năm trăm lạng. Bỏ thiếu gia có nghe nhầm không nhỉ. Những năm trăm lạng bạc.

- Đúng như vậy, đúng năm trăm lạng không bớt lạng nào. Nếu công tử thích tại hạ sẽ bán. Còn nếu không có đủ ngân lượng đó xin nhường cho tại hạ.

Quốc Túy ve cằm.

- Năm trăm lạng thì cao quá nhưng thôi cũng được, bỏ thiếu gia sẵn sàng trả cho người. Nhưng lúc này trên đường ta không có mang theo ngân lượng người hãy đến Hoàng Nghiêm phủ đại nhân ở Giang Tô nhận vậy.

Gã thương nhân lắc đầu.

- Không được... Phải có năm trăm lạng tại hạ mới giao cô nương đây cho công tử. Bằng như không có, tại hạ sẽ không giao.

Quốc Túy tròn mắt nhìn gã.

- Cái con khi.

Quốc Túy vỗ vào ngực mình rồi gắt giọng nói :

- Nếu trước đây người thốt ra câu nói đó ở Giang Tô là người đã ăn đòn no rồi đó. Hôm nay người may mắn là bỏ thiếu gia Hoàng Quốc Túy đã thay đổi.

Y nhướn mày, vuốt má.

- Người có nghe danh của thiếu gia Hoàng Quốc Túy không, con của Hoàng Nghiêm tuần phủ đại nhân ở Giang Tô. Nói cho người biết trước đây bỏ thiếu gia từng là cường hào ác bá.

Gã lắc đầu.

- Không phải cường hào ác bá mà là kẻ có quyền uy ở Giang Tô đó.

Gã thương nhân giả là cười.

- Tại hạ không cần biết nhiều mà chỉ cần có số ngân lượng kia thôi.

- Cái gã này, nói như thế mà người không hiểu à.

Gã thương nhân nhìn Quốc Túy.

Quốc Túy gắt giọng nói :

- Hay người muốn ta giờ trò như trước đây.

Nói rồi Quốc Túy nhào tới thộp tay vào áo gã thương nhân nhưng gã nhanh hơn vương trảo bóp chặt lấy hồ khẩu của Quốc Túy. Năm ngón chỉ của gã bóp lại, Quốc Túy nhăn mặt rống lên :

- A... gãy tay ta.

Gã thương nhân cười khẩy rồi nói :

- Một mình tại hạ đi buôn tất cũng có chút bản lĩnh, để đối phó với thảo khấu đó.

Quốc Túy nhăn nhó.

- Người buông tay bọn thiếu gia ra... buông tay bọn thiếu gia ra. Nếu người làm vỡ hồ khẩu của bọn thiếu gia, bọn thiếu gia sẽ báo với Đường Thâm huynh đệ thì người toi đời.

Gã thương nhân nheo mày. Y buông hồ khẩu của Quốc Túy rồi nói :

- Công tử vừa nói đến Đường Thâm. Có phải người đó là một gia sư tại Giang Tô không?

- Còn ai nữa.

Gã thương nhân liền bước xuống đất.

- Hoàng công tử miễn thứ cho tại hạ.

- Tự dung người đối thái độ.

Gã ôm quyền nói :

- Lão chính là lão nô của Mai Hoa trang Mạch Năng. Đường Thâm công tử đang ở đâu?

- Người cũng biết Đường Thâm huynh đệ nữa à?

Mạch Năng gật đầu.

- Biết... Biết rất rành, thậm chí còn mang ân của Đường Thâm công tử. Tiểu thư của Mạch Năng luôn nhắc đến Đường Thâm công tử.

- À... tại sao Mạch Năng còn muốn đưa Thiên Thiên về Tây Hạ để bán chứ? Lão không biết Thiên Thiên là xá muội của Đường Thâm ư?

- Thiên Thiên cô nương là xá muội của Đường Thâm công tử?

- Nếu ta nói sai trời đánh ta đi. Ta thề độc đó. Đã thề độc thì Mạch Năng phải tin bọn thiếu gia.

- Lão Mạch này không có ý đó. Thật ra là lão Mạch cũng không có ý đưa Thiên Thiên về Tây Hạ đâu mà chỉ muốn đưa cô ấy về hầu hạ tiểu thư của tôi thôi.

- Nếu vậy bọn thiếu gia thay mặt Đường Thâm huynh chuộc lại Thiên Thiên nhưng lúc này đây bọn thiếu gia không mang theo ngân lượng. Lão có thể đến Hoàng Nghiêm tuần phủ lấy sau có được không?

Mạch Năng nhìn Quốc Túy.

- Thiếu gia... Lão mới lần đầu gặp thiếu gia không biết là người nhà hay kẻ ác. Chỉ bằng thiếu gia hãy theo lão về Mai Hoa trang cùng với Thiên Thiên. Khi nào Đường công tử đến Mai Hoa trang, Đường Thâm công tử sẽ đón cả hai người.

Quốc Túy tròn mắt.

- Chẳng lẽ Mạch Năng lão không tin ta à?

Y đưa hai tay ra.

- Lão nhìn bộ tướng của ta xem có giống thảo khấu không?

Mạch Năng lưỡng lự.

Quốc Túy suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Thôi được rồi. Lúc này không phải là lúc đôi co với lão. Bồn thiếu gia còn có chuyện phải làm. Lão đã nói lão là người của Mai Hoa trang. Nhưng nếu sau này bồn thiếu gia và Đường Thâm đến Mai Hoa trang mà không gặp Thiên Thiên, lão đừng trách bồn thiếu gia đó.

- Lão phu hứa.

- Để bồn thiếu gia nói chuyện với Thiên Thiên cô nương.

Y trèo lên cỗ xe, nhìn Thiên Thiên nói :

- Thiên Thiên...

Thiên Thiên nhìn Quốc Túy bằng ánh mắt vô hồn, vô cảm.

Quốc Túy đưa tay qua trước mắt nàng.

- Thiên Thiên, Quốc Túy đây nè.

Thiên Thiên im lặng quay mặt chỗ khác như không nghe, không thấy gì.

Quốc Túy nheo mày. Y bước xuống xe đến trước mặt Mạch Năng.

- Thiên Thiên sao vậy?

- Cô ta vừa dúi vừa điếc nên tiểu thư của lão phu mua về.

- Sao Thiên Thiên lại ra nông nỗi này chứ.

Quốc Túy vỗ vai Mạch Năng.

- Thôi được rồi. Lão chăm sóc cho Thiên Thiên. Đường Thâm và bồn thiếu gia sẽ đến Mai Hoa trang.

Mạch Năng nhìn Quốc Túy.

- Tiểu thư của lão phu rất mong Đường công tử đến.

Lão leo lên cỗ xe độc mã, cầm lấy dây cương.

Quốc Túy suy nghĩ một chút rồi bất ngờ trèo lên xe.

- Lão hãy đánh xe đi cùng với bồn thiếu gia. Bồn thiếu gia cũng không nỡ bỏ xá muội của Đường Thâm trong tình huống này được.

Mạch Năng nhìn Quốc Túy mỉm cười rồi nói :

- Công tử đúng là người trọng tình.

Nghe Mạch Năng nói, Quốc Túy cứ dừ mặt ra nhìn. Y nghĩ thầm: “Không biết còn ai nói với mình một câu như vậy không nhỉ”.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Đại não Thái điện

Điện Thái Hòa.

Tòa biệt điện nguy nga tráng lệ, tọa lạc ngay giữa đại nội cấm thành. Ngoài kiến trúc nguy nga tráng lệ và hùng vĩ, điện Thái Hòa còn mang vẻ trang nghiêm của chốn thiên triều. Từ khoảng sân rộng trên mười mẫu đất đến cửa điện là bậc tam cấp kéo dài một trăm trượng. Dọc hai bên là hai hàng Cẩm y vệ trong trang phục võ sĩ đứng như pho tượng. Trong ngày đại hỷ chúc thọ Hoàng thượng, không khí nơi đây càng trang trọng hơn.

Gã thái giám có bộ dạng đầy đặn đứng ngay trước cửa điện Thái Hòa trịnh trọng xướng :

- Tổng đàn chủ võ lâm Mạch Kiếm Tùng nhập điện dâng lễ.

Mạch Kiếm Tùng trong bộ cẩm y kim diện nhân chỉnh tề, cùng hai ả cung nữ tay bưng lễ vật tiến chậm rãi theo những bậc tam cấp, những bước đi của gã rất ung dung tự tại. Mắt dăm dăm nhìn phía trước.

Y dừng bước trước ngưỡng cửa điện Thái Hòa nhìn vào trong.

Hai bên chính điện là hai hàng đại thần, một bên quan văn, một bên quan võ. Ai nấy đều vận phục trang chỉnh tề.

Ngồi trên đại điện Thái Hòa là đương kim Thiên tử cùng Thiên hậu.

Mạch Kiếm Tùng hơi nheo mày cảm nhận sự trang trọng vượt ra ngoài sức tưởng tượng của gã.

Y rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi chậm rãi bước tiếp theo tám thảm nhưng trải từ cửa điện Thái Hòa đến trước chính điện.

Ánh mắt của Mạch Kiếm Tùng bất giác để ý đến hai con rồng châu hai bên, chúng toát ra lãnh khí rờn rợn đe dọa gã. Mạch Kiếm Tùng rút một luồng chân khí mỉm cười tự nhủ: “Sống thành người, chết thành danh”.

Ý nghĩ khi lướt qua thì trực giác của y mách bảo có ai đang chú nhãn đến y. Mạch Kiếm Tùng ngẩng mặt lên. Y nhận ra ngay đôi mắt phương phi của Thiên hậu đang chiếu nhìn xuống mình.

Trong bụng y nảy sinh một cảm giác nao nao lạ thường, y nghĩ thầm: “Tại sao ta lại có cảm giác hồi hộp này chứ?”.

Ý niệm đó lóe lên cũng là lúc Mạch Kiếm Tùng nhận ra ánh mắt của gã thái giám đứng bên Thiên hậu.

Lần đầu tiên Mạch Kiếm Tùng có cảm giác lạ thường. Thứ cảm giác bất an khiến y khó chịu vô cùng.

Rút một luồng chân khí, Mạch Kiếm Tùng bước đến trước đại điện Thái Hòa rồi quỳ xuống.

- Tổng đàn chủ võ lâm Mạch Kiếm Tùng khấu kiến Hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

- Khanh hãy bình thân.

Mạch Kiếm Tùng ôm quyền nói :

- Mạch Kiếm Tùng thảo dân thay mặt tất cả các anh hùng hào kiệt võ lâm và bá tánh chúc thọ Thánh thượng và dâng lễ cầu an đến Hoàng thượng.

Y nói rồi ra dấu cho hai ả cung nữ quỳ gối xuống bên cạnh mình. Mạch Kiếm Tùng từ từ gỡ miếng lụa đỏ bên trái. Trên chiếc mâm vàng là một khối ngọc hổ phách, óng ánh sắc vàng.

Y nhìn lên điện Thái Hòa ôm quyền nói :

- Đây là khối ngọc ấn chủ võ lâm, xin được dâng lên Thánh thượng.

Hoàng thượng đặt tay lên long ấn, nhìn xuống từ tốn nói :

- Khối ngọc đó có ý nghĩa gì?

- Khối tấu Hoàng thượng, khối ngọc ấn chủ võ lâm là bảo vật vô giá của người võ lâm, bất cứ ai giữ khối ngọc ấn chủ võ lâm là Minh chủ võ lâm được quyền hiệu triệu các anh hùng trong thiên hạ nếu cần giúp đỡ.

Hoàng thượng gật đầu :

- Tốt lắm, còn mâm kia?

Mạch Kiếm Tùng từ từ gỡ tấm lụa phủ lên chiếc mâm đỏ. Trên chiếc mâm là ngọn Tử Vong kỳ.

- Nó có ý nghĩa gì?

- Tử Vong kỳ được chủ nhân của thảo dân ban phát cho Thánh thượng.

Y nói chưa dứt lời, cầm lấy ngọn Tử Vong kỳ phóng thẳng đến đài Thái Hòa hướng vào yết hầu của đương kim Hoàng thượng.

Ngọn Tử Vong kỳ cắt không khí tạo ra âm thanh xé gió.

Hành động của Mạch Kiếm Tùng quá bất ngờ khiến không một ai kịp có phản ứng gì, quần thần đứng trơ ra như pho tượng. Chính vào khoảng khắc

trọng đại đó thì một đạo chỉ cắt ra từ gã thái giám đứng hầu bên cạnh Thiên hậu điểm tới ngọn Từ Vong kỳ.

“Chát...”

Đạo chỉ Kim Cang đẩy ngọn Từ Vong kỳ rơi xuống ghim vào sàn đá ngay dưới chân đương kim Hoàng thượng Mạch Kiếm Tùng quá đỗi bất ngờ trước sự biến đó liền phát động luôn một màn kiếm khí Càn Khôn chụp tới Hoàng thượng. Gã thái giám phía sau Thiên hậu lắc mình lướt ra đứng ngay trước mặt Hoàng thượng, vừa phát ra một màn kiếm khí Càn Khôn chống trả lại màn kiếm khí của Mạch Kiếm Tùng.

“Àm...”

Hai màn kiếm khí Càn Khôn chạm thẳng vào nhau. Sau tiếng sấm dữ dội, Mạch Kiếm Tùng trượt dài về sau bốn trọng.

Thiên hậu phán lệnh :

- Hộ giá Hoàng thượng.

Tám gã cầm y vệ đại nội đồng loạt dàn hàng ngang che chắn trước mặt Hoàng thượng.

Tám gã cầm y vệ hộ tống Hoàng thượng vào ngay hậu đường điện Thái Hòa.

Từ bên ngoài trên năm trăm gã cầm y vệ xông vào đại đường Thái Hòa. Tất cả đều lâm lâm binh khí trong tay.

Đường Thâm lọt bỏ chiếc mũ thái giám và cả trang phục.

Mạch Kiếm Tùng nhận ra chàng :

- Đường Thâm.

Nói dứt lời Mạch Kiếm Tùng gầm lên một tiếng. Y như con hổ đói mồi khát máu lao vút đến Đường Thâm. Cùng với bộ pháp đó, Mạch Kiếm Tùng thi triển hai đạo chỉ kiếm chia làm hai một công vào thượng đẳng, một công vào hạ đẳng của Đường Thâm.

Chàng hơi xoay người và chuyển hóa song thủ.

Một màn ảnh thủ dày đặc không biết cái nào là hư cái nào là thực để hứng lấy hai đạo chỉ kiếm của đối phương.

Chẳng có tiếng động nào phát ra, nhưng hai đạo chỉ kiếm của Mạch Kiếm Tùng chìm hẳn vào màn ảnh thủ dày đặc đó. Màn ảnh thủ vụt biến mất cũng là lúc hai đạo chỉ kiếm của Mạch Kiếm Tùng bắn ngược trở lại nhanh hơn nó phát ra...

Hai đạo kiếm chỉ đâm thẳng vào Đan Điền của Mạch Kiếm Tùng.

Gã nảy ngược người lên, tay ôm lấy vùng Đan Điền bị khoét thủng, mà tròn mắt nhìn chàng, máu xối xả rỉ ra từ kẽ tay gã.

Gã nhìn chàng.

- Sao ngươi vẫn còn sống... sao ngươi lớn mạng hơn ta?

- Mạch Kiếm Tùng hãy chấp nhận sự lựa chọn của mình.

Chàng vừa nói dứt câu thì Đông Phương Bách trong bộ lót đại nội thị vệ bước ra. Y nhìn Mạch Kiếm Tùng, chẳng nói lời nào mà dựng chương võ thẳng vào đầu gã.

Mạch Kiếm Tùng lò mắt nhìn chương phong của Đông Phương Bách.

“Bộp...”

Thủ cấp của Mạch Kiếm Tùng vỡ tan như quả dưa hấu văng tung tóe trong thật khủng khiếp. Cái chết của Mạch Kiếm Tùng khiến Đường Thâm phải chau mày bất nhẫn.

Đông Phương Bách nhìn lại Thiên hậu.

- Bỏn tướng muốn hỏi Thiên hậu sao lại có chuyện này? Chủ nhân Từ Vong kỳ là ai?

Đường Thâm nhìn xuống Đông Phương Bách :

- Từ Vong kỳ đã bị hủy, còn chủ nhân Từ Vong kỳ là ai ư?... Chính là chủ nhân của tôn giá Tổng quản Thái giám Cao Xưởng.

Tổng quản Thái giám Cao Xưởng từ ngoài cửa điện Thái Hòa chấp tay sau lưng ngửa mặt cười the the. Y vừa thả bước và điện Thái Hòa vừa nói :

- Tiểu tử nói hay lắm đó.

Quần thần nhón nháo hẳn lên.

Đường Thâm đứng trên điện Thái Hòa nhìn xuống Đông Phương Bách và Tổng quản Thái giám Cao Xưởng. Thiên hậu vẫn ngồi yên trên chiếc ngai vị của người.

Tổng quản Thái giám Cao Xưởng nhìn Đường Thâm.

Lão tăng háng rồi nói :

- Đường Thâm... người biết chủ nhân của Tử Vong kỳ là ai không?

Tổng quản Thái giám Cao Xưởng chỉ tay về phía Thiên hậu.

- Chính là Thiên hậu đó.

Đường Thâm khoác tay :

- Tổng quản Thái giám Cao Xưởng... lão có thể nói thế nhưng có gì làm bằng chứng nào. Ngược lại tại hạ biết chủ nhân Tử Vong kỳ đích thực chính là Công công. Nếu Thiên hậu là chủ nhân của Tử Vong kỳ thì làm sao lại lệnh cho Đường Thâm hộ giá Hoàng thượng?

Tổng quản Thái giám Cao Xưởng phá lên cười khanh khách.

- Người biết một mà không biết hai. Thiên hậu hẳn đã biết sự mưu xóa để lập ngôi của mình sớm muộn gì cũng bị Công công phát hiện nên mới dựng ra trò này. Nếu không tin người hãy xem qua ngọn Tử Vong kỳ có dấu ấn của Tử Linh cung.

- Được... nếu trên ngọn Tử Vong kỳ có dấu ấn của Thiên hậu thì tại hạ tin lời của Công công. Bằng ngược lại Công công tính sao và trả lời như thế nào trước mặt quần thần.

Chàng nói rồi rút ngọn Tử Vong kỳ.

Đường Thâm vung ngọn Tử Vong kỳ về phía Thái sử gia.

- Thái sử gia xem qua.

Lão đại thần cầm lấy ngọn Tử Vong kỳ nhìn qua rồi nhìn lại Tổng quản Thái giám Cao Xưởng - Trên ngọn Tử Vong kỳ phản chiếu không có dấu ấn của Thiên hậu mà lại có tục danh của Công công.

Tổng quản Thái giám Cao Xưởng tròn mắt - Cái gì...?

Thái sử lệnh cầm ngọn Tử Vong kỳ đem đến trao cho Tổng quản Thái giám Cao Xưởng.

- Công công nhìn qua.

Tổng quản Thái giám Cao Xưởng nhìn xuống ngọn Tử Vong kỳ bằng vàng ròng. Lão nhận ra dấu ấn Tử Linh cung đã xóa, còn tục danh của lão thì được khắc chạm ngay trên ngọn Tử Vong kỳ. Nét chạm khắc bằng kim khí vô cùng tinh tế.

Tổng quản Thái giám Cao Xưởng nhìn Đường Thâm.

- Không thể như vậy được... người đã dùng thủ đoạn này.

Đường Thâm mỉm cười.

- Công công đừng nói thủ đoạn ở đây mà hãy giải thích cho mọi người biết, Tổng quản Thái giám Cao Xưởng Công công có phải là chủ nhân của Tử Vong kỳ. Người định hành thích Hoàng thượng để soái ngôi lập báu cho bản thân mình không?

Tổng quản Thái giám Cao Xưởng sa sầm mặt, lão rít giọng :

- Đường Thâm tiểu tử... có người thì không có bốn tọa.

Y phá lên cười the thé, cắt ngang tràng tiểu ngao, Tổng quản Thái giám Cao Xưởng nói :

- Đúng... bốn tọa đích thực là chủ nhân của Tử Vong kỳ thì sao nào. Hôm nay bốn tọa cũng sẽ làm chủ tòa đại điện Thái Hòa này. Sẽ đăng cơ lên ngôi Thiên tử. Đâu còn ai cản được bốn tọa. Một mình người không thể đảo ngược ý trời. Tất cả cấm vệ quân đều là Tử Vong Sứ. Những Tử Vong Sứ sẽ hộ tống bốn tọa ngồi trên chiếc ngai kia.

Thiên hậu đứng lên :

- Tổng quản Thái giám Cao Xưởng người đã nhận tội rồi đó. Còn gì để nói không?

Tổng quản Thái giám Cao Xưởng hừ nhạt rồi nói :

- Nhận tội, không...

Lão chi Thiên hậu.

- Chính người mới là người nhận tội trước bốn tọa.

Lão giữ tay một cái rồi phán lệnh cho bọn Cẩm y vệ và cả Đông Phương Bách.

- Giết hai người đó trước đi.

Bọn Cẩm y vệ toan xông đến thì ngoài cửa hàng loạt những cao thủ võ lâm dẫn đầu là Tuệ Thông hòa thượng đại sư và Giác Viễn phương trượng đại sư cùng Định Tịnh Hành Tầu.

Tuệ Thông hòa thượng vừa trụ tấn vừa rống lên một tiếng thật lớn.

Tiếng rống của cao tăng Thiếu Lâm khiến cho quần thần phải bật tai lại, còn bọn Cẩm y vệ thì thối bộ lại.

Giác Viễn phương trượng đại sư cùng những võ tăng Thiếu Lâm phối hợp với Định Tịnh Hành Tầu, Lục Y Phụng và Vạn Dược Thần Y Phó Nghị võ chưởng đẩy lui bọn Cẩm y vệ ra phía cửa toàn đại điện Thái Hòa.

Bên ngoài cửa đại điện Thái Hòa võ lâm quần hùng cũng đã kịp kéo đến đông hơn kiến.

Tuệ Thông hòa thượng nhìn Tổng quản Thái giám Cao Xưởng.

- A di đà Phật... Công công còn kịp cái tà quy chánh.

Tổng quản Thái giám Cao Xưởng thừ mặt ra.

- Lão hòa thượng có thể khuyên ta à?

Vừa nói dứt lời, y gầm lên một tiếng rồi lướt thẳng về phía Tuệ Thông hòa thượng. Hai đạo sát quang xanh rờn chia làm hai hướng chụp đến Tuệ Thông hòa thượng.

Tuệ Thông hòa thượng không né tránh mà dựng song thủ thi triển La Hán Quyền công đón thẳng đỡ thẳng.

“Àm...”

Cả hai đối thủ thối lại nửa bộ chứng tỏ họ là địch thủ ngang tài ngang sức với nhau.

Tổng quản Thái giám Cao Xưởng biết tình thế đã hoàn toàn bất lợi cho mình. Lão vận công tạo ra bức màn thanh quang che chắn lấy thân pháp rồi hú lên một tiếng. Cùng với tiếng hú đó lão điểm mũi giày thoát lên như một chiếc pháo thăng thiên.

Tổng quản Thái giám Cao Xưởng phá thùng mái ngói điện Thái Hòa thoát đi.

Tuệ Thông hòa thượng chấp tay niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật.

Tiếng Phật hiệu của Tuệ Thông hòa thượng như một hiệu lệnh khiến quần hùng võ lâm ngưng việc tảo thanh bọn Từ Vong Sứ trong lốt những Cẩm y vệ. Những gã Từ Vong Sứ còn lại đồng loạt buông vũ khí, quỳ xuống.

Tuệ Thông hòa thượng nhìn Thiên hậu ôm quyền niệm Phật hiệu.

- Thiên hậu mở lòng từ bi.

Còn trơ lại một mình Đông Phương Bách trong bộ lốt đại nội thị vệ.

Y đứng dạng chân như một pho tượng bất động.

Y nhìn Đường Thâm

Thiên hậu nhìn Đông Phương Bách.

- Sao ngươi chưa quỳ xuống chịu tội?

Đông Phương Bách buông tiếng thở dài rồi nói :

- Bỏn tướng sẽ quỳ xuống chịu tội chỉ xin một điều.

- Điều gì?

- Đổi mặt với Đường Thảm.

Thiên hậu nhìn sang chàng.

Đường Thảm gật đầu.

Thiên hậu nói :

- Bỏn cung chuẩn tấu.

Đường Thảm thông thả bước xuống điện Thái Hòa tiến thẳng đến đối mặt với Đông Phương Bách.

Chàng từ tốn nói :

- Có gì tôn giá cứ muốn đổi đầu với Đường Thảm.

- Ngay từ đầu ta đã linh cảm đến ngày hôm nay. Đường Thảm là chiếc bóng quá lớn, bao trùm cả căn khôn, nên Đông Phương Bách phải đổi mặt với ngươi.

- Để thỏa mãn khát vọng của tôn giá?

- Để thỏa mãn khát vọng của ta và cũng thử chứng xem linh cảm của ta đúng hay sai. Nếu ngươi thắng được ta... ta sẽ quỳ xuống chịu tội, tất cả những ân oán giữa võ lâm và Đông Phương gia xem như đã thanh toán.

Đường Thảm buông tiếng thở dài :

- Được.

Quần thần dạt hẳn về hai phía nhường điện Thái Hòa cho Đường Thảm và Đông Phương Bách Lục Y Phụng lo lắng.

- Đường Thảm đại ca.

Đường Thảm mỉm cười với nàng.

Chàng nhìn lại Đông Phương Bách - Mời tôn giá.

Chàng vừa nói vừa thả lỏng thân thể không có vẻ gì là vận công đề khí vào Đan Điền để chuẩn bị đối phó với Đông Phương Bách.

Đông Phương Bách vận công, một bức màn hộ thể xanh rờn xuất hiện bao bọc lấy thể pháp y.

Y nhìn Đường Thảm không chớp mắt như thể muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Đông Phương Bách rút một luồng chân khí. Ngay lập tức giữa đôi bàn thủ của gã xuất hiện một làn thanh quang xanh biếc kỳ ảo.

Thấy tà công quỷ dị của y mọi người phải chú ý đến Đường Thảm. Ngay cả Thiên hậu cũng đứng lên khỏi chiếc ngai. Mọi người nhận ra Đường Thảm vẫn bình thản như không có chuyện gì, thậm chí cũng chẳng có bức màn hộ thể nào xuất hiện che chắn lấy thể pháp chàng.

Điều đó khiến ai nấy cũng căng thẳng lo lắng cho chàng.

Lục Y Phụng chấp tay trước ngực, mắt nàng đỏ hoe nhìn Đường Thảm với vẻ mặt hoang mang cực độ.

Đông Phương Bách vận công đến tầng tối thượng rồi nghiêng răng.

- Cả hai chúng ta cùng chết.

Nói dứt câu y đẩy song thủ về phía Đường Thảm. Làn thanh quang chết chóc tợp một mũi dùi xoáy đến chàng.

Đường Thảm xoay tròn đôi bàn thủ. Một bức màn bản thủ dày đặc xuất hiện rồi nhanh chóng nhập lại thành bảy chiếc bóng kỳ ảo chộp lấy làn thanh quang đó.

Chẳng một tiếng sấm động nào phát ra, cũng chẳng có dư kinh phát tán nhưng có một sự biến mà người vô lâm, dù là cao nhân đệ nhất thiên hạ cũng phải sửng sờ. Bảy chiếc bóng ánh thù từ lớn đến nhỏ như khiến làn thanh quang kia đảo ngược trở lại tập kích Đông Phương Bách nhanh hơn, uy mãnh hơn.

Đông Phương Bách quá đối sửng sờ trước sự biến thần kỳ đó, nhưng khi phát hiện thì đã quá muộn rồi.

“Àm...”

Y bị nhát lên khỏi mặt đất, đẩy đi va lưng vào vách điện Thái Hòa.

“Bộp...”

Đông Phương Bách nằm duỗi thẳng dưới sàn gạch. Mỗi một lúc sau mới chỗi tay lồm cồm bò dậy, bộ giáp y lẫn trang phục bên trong đã rách nát trông thật thảm hại. Y bước đi lảo đảo về phía Đường Thâm.

Hai khóm miệng của Đông Phương Bách rỉ máu.

Y dừng bước nhìn chàng.

- Linh cảm của ta đã đúng.

Đường Thâm thờ dài.

Đông Phương Bách đỏ gục xuống trước mũi giày chàng.

Tuệ Thông hòa thượng chấp tay niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật... chính là Vạn Thủ Vô Thượng Công.

Đường Thâm bước lại trước mặt Thiên hậu.

- Thảo sinh thỉnh cầu Thiên hậu ban cho thảo sinh một ân huệ.

- Khanh muốn gì cũng được.

- Thảo sinh cầu xin Thiên hậu ban cho Đông Phương Bách sinh lộ. Đó là tâm nguyện của Đông Phương Tử Linh gởi cho Đường Thâm.

- Ta sẽ chuẩn tầu thỉnh cầu của Đường Thâm giao Đông Phương Bách cho cao tăng Thiếu Lâm tự huấn giáo.

Đường Thâm quỳ xuống. Chàng ôm quyền nhìn lên Thiên hậu, chàng muốn nói lời tạ ơn nhưng lại không thốt được ra lời mà chỉ nghĩ đến Đông Phương Tử Linh.

Hai cánh môi chàng mím lại với ý nghĩ trong đầu: “Tử Linh... Đường Thâm đã làm tất cả vì nàng”.

Bạn đang đọc truyện *Án Tri Truy Xứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Thiên chức cuối cùng

Cao Xưởng Công công chẳng khác nào bóng ma quỷ dị lên vào Từ Linh cung. Lão vừa đóng cửa lại thì những ngọn chân đèn bất ngờ phát ngọn lửa sáng rực soi rõ mọi góc ngách.

Sự biến đó khiến Cao Xưởng giật mình. Lão nhìn lại.

Cao Xưởng không khỏi bàng hoàng khi thấy Thiên hậu đã ngồi trên chiếc ngai sơn son thiếp vàng, uy nghi trong bộ trang phục Thiên hậu.

Cao Xưởng miễn cưỡng nói :

- Thiên hậu hẳn không ngạc nhiên khi bản Công công đến Từ Linh cung?

Nhìn Cao Xưởng với đôi mắt phượng sắc nét, Thiên hậu cất tiếng đầy chất giọng uy nghi.

- Nếu Cao công công không đến Từ Linh cung, điều đó mới khiến bản cung ngạc nhiên.

- Thiên hậu đã đoán trước, bốn Công công sẽ đến đây?

Thiên hậu gật đầu.

- Đúng.

Chân diện của Cao công công biến đổi không ngừng, cùng với những nét biến đổi không ngừng đó, lão đảo mắt nhìn quanh đại đường Từ Linh cung nhưng không thấy bóng dáng tên ngự lâm quân nào. Nhìn Thiên hậu, Cao Xưởng miễn cưỡng nói :

- Thiên hậu đã đoán được bốn Công công sẽ đến Từ Linh cung, sao lại không cất đặt Ngự lâm quân canh phòng cho Thiên hậu?

Thiên hậu từ từ đứng lên, từ trên đài Phụng Hoàng, người dôi ánh mắt sắc như bảo đao, bảo kiếm chiếu vào Cao Xưởng rồi ôn nhu nói :

- Nếu bốn hậu cất đặt Ngự lâm quân canh gác, đề phòng cho bản thân mình thì Công công không đến chứ?

Cao Xưởng cười lên một tiếng rồi nói :

- Cho dù Thiên hậu có cất đặt bao nhiêu tên Ngự lâm quân thì bốn Công công cũng sẽ đến.

- Thế thì bốn cung cất đặt Ngự lâm quân để làm gì?

Cao công công lộ vẻ bối rối với câu nói này của Thiên hậu.

Thiên hậu nói tiếp :

- Bốn cung biết Cao công công sẽ đến, nếu cất đặt Ngự lâm quân canh gác cho bản thân thì e rằng bốn cung làm mất sự uy nghiêm của mình và còn khiến Cao công công không phục. Huống chi bốn cung còn có ý gặp Cao công công.

- Thế Thiên hậu biết mục đích của bốn Công công đến Từ Linh cung làm gì không?

- Tất nhiên không ngoài chuyện giết bốn cung, hoặc khống chế bốn cung.

- Không sai. Đã đoán biết như vậy mà Thiên hậu không tự cảnh giới cho bản thân mình. Xem ra Thiên hậu coi thường Cao công công này quá.

Thiên hậu lắc đầu :

- Bốn cung không xem thường Công công. Xem thường Cao công công bốn cung mới cất đặt Ngự lâm quân canh giới cho bốn cung. Không xem thường Cao công công, bốn cung mới chờ Công công đến.

- Chờ bốn Công công đến tất Thiên hậu đã có sự sắp đặt?

Thiên hậu gật đầu :

- Không sai.

Cao Xưởng lại đảo mắt nhìn một lần nữa. Lão tuyệt nhiên không thấy một cạm bẫy nào chực chờ giăng ra mình. Không một bóng người, không một cái bẫy nào, nhưng sao trong tâm lão lại xuất hiện một thứ cảm giác nao nao khó tả vô cùng. Thứ cảm giác nao nao mà Cao Xưởng chẳng thích chút nào.

Chính cái cảm giác nao nao đó, khiến Cao Xưởng buột miệng hỏi :

- Thiên hậu đã chuẩn bị cái gì để đón tiếp bốn Công công?

Thiên hậu hơi nheo mày rồi khe khẽ nói :

- Chuẩn bị gì? Công công có ả ý nói bốn cung dùng thủ đoạn hay đã chăng sẵn một cái bẫy để đón Công công ư?

- Nếu không có sự chuẩn bị đó sao Thiên hậu lại quá ung dung tự tại như vậy?

Lão cười khẩy rồi nói tiếp :

- Cho dù Thiên hậu có chuẩn bị một cái bẫy nào đi nữa thì cũng không làm gì được Cao Xưởng này đâu. Nếu lúc này đây có vài trăm gã Ngự lâm quân xuất hiện thì bốn Công công vẫn có thể giết Thiên hậu rồi ra đi một cách dễ dàng.

Thiên hậu nhìn Cao Xưởng bằng ánh mắt khe khẽ. Người nghiêm giọng nói :

- Cao công công đánh giá thấp bốn cung như vậy sao? Bốn cung thừa biết Cao công công là thiên hạ đệ nhất nhân của Cẩm thành đại nội, vài trăm gã Ngự lâm quân thì đâu cần chân cần tay Công công được. Hay có lập ra cái bẫy chết người e rằng cũng không khống chế được Công công.

- Biết như vậy nên Thiên hậu thân nhiên đọi bôn Công công?

- Sớm muộn gì thì bôn cung và Cao công công cũng phải đối mặt một lần. Thế tại sao không đối mặt nhau một lần chứ. Đại nội Cẩm thành mặc dù nghiêm ngặt nhưng với Cao công công thì chẳng khác như lòng bàn tay mình. Bôn cung có muốn lánh mặt cũng không được.

- Thiên hậu đã nói đúng.

Cao Xưởng vuốt cằm rồi định nhãn nhìn Thiên hậu.

- Tất cả mọi sự xảy ra trên điện Thái Hòa, bôn Công công đã biết Thiên hậu, ngược lại Thiên hậu cũng đã hiểu Công công, vậy Thiên hậu muốn nói với bôn Công công điều gì?

Thiên hậu chấp một tay sau lưng, phong thái của người vừa uy nghi vừa lạnh lùng. Chiều đôi mắt phượng nhìn xuống Cao Xưởng, Thiên hậu nói :

- Sao Cao công công không hỏi, tại sao bỗng dưng bôn cung thay đổi định kiến của mình. Sự thay đổi khiến Công công gần như trở tay không kịp.

- Cao Xưởng này cũng muốn hỏi Thiên hậu câu hỏi đó.

- Bôn cung rất sẵn lòng trả lời Công công. Bôn cung thay đổi định kiến là vì có Đường Thâm.

- Thiên hậu nhắc đến Đường Thâm khiến bụng của bôn Công công muốn vỡ tung ra. Cao Xưởng lúc này nếu gặp hấn sẽ xé xác hấn ra thành trăm mảnh.

- Công công hận thù Đường Thâm như vậy à?

Cao công công dang rộng hai tay, nói :

- Bao nhiêu tâm huyết của bôn Công công đều đổ sông đổ biển bởi một gã gia sư vô danh tiểu tốt. Nếu Thiên hậu là Cao Xưởng mới hiểu nỗi thất vọng và lòng căm thù của bôn Công công như thế nào.

- Bôn cung biết nên mới chờ Công công tại Từ Linh cung này. Công công muốn gặp Đường Thâm thì sẽ được gặp thôi.

Thiên hậu từ tốn nói :

- Đường Thâm... Ra đi.

Tấm rèm che ngang cửa vào hậu đường được vén lên và Đường Thâm từ trong bước ra. Sự xuất hiện của chàng khiến Cao công công nhìn chàng không chớp mắt. Hai cánh môi của lão mím chặt lại với nhau cùng những âm thanh ken kết do hai hàm răng tạo ra.

Lão nhìn lên Thiên hậu.

- Thì ra tại Từ Linh cung, Thiên hậu không chỉ có một mình mà còn có cả Đường Thâm.

- Bôn cung đã có sự chuẩn bị và sắp xếp để bồi tiếp Cao công công mà.

Thiên hậu buông tiếng thở dài rồi chậm rãi nói tiếp :

- Bôn cung biết Cao công công sẽ đến Từ Linh cung để giết hoặc khống chế bôn cung. Hơn ai hết Cao công công cũng biết bôn cung chính là chiếc bóng của Hoàng thượng, và chính bôn cung là người quyết định mọi sự quyết định của Hoàng thượng. Nếu nắm được bôn cung là nắm được Thiên tử. Công công đã thua một nước cờ tất phải dừng lại một ván cờ mới. Đâu thể nào bỏ đi được khi cơ nghiệp của Công công quá lớn. Nếu Công công bỏ đi, cũng chẳng còn đất cho Công công trong dải đất Trung Nguyên này.

Cao Xưởng ôm quyền :

- Nghe Thiên hậu nói, Cao Xưởng phải tâm phục khẩu phục.

Thiên hậu khoát tay :

- Đừng nói với bôn cung những lời khách sáo như vậy.

Cao Xưởng liếc nhanh qua Đường Thâm rồi định nhãn nhìn lại Thiên hậu :

- Thế Thiên hậu có phương thức gì để đối phó với bôn nhân không? Hay Thiên hậu chỉ cậy nhờ vào Đường Thâm tiểu tử?

Thiên hậu nhếch môi cười mỉm.

Nụ cười của Thiên hậu đập vào mắt Đường Thâm.

Chàng nghĩ thầm: “Nụ cười của Thiên hậu đúng là nụ cười của kẻ nắm quyền sinh sát thiên hạ, một nụ cười mà chẳng một ai biết được ẩn ý bên trong. Nhưng nụ cười của Thiên hậu lại toát ra quyền uy khiến người chứng nghiệm phải cúi đầu, nếu không muốn nói là lạnh người”.

Thiên hậu nghiêm mặt lại rồi nói:

- Chính Đường Thâm đã làm bốn cung thay đổi định kiến. Chính Đường Thâm đã khiến bốn cung nhìn lại và quyết định hủy Từ Vong kỳ. Sự quyết định thay đổi đúng lúc của bốn cung khiến Cao công công thất vọng và hoàn toàn trở tay không kịp. Cao công công muốn lập lại ván cờ khác để tái lập án Kỳ Từ Vong chỉ có một con đường duy nhất.

- Con đường nào?

- Lấy mạng Đường Thâm. Sau đó mới khống chế bốn cung và tiến thêm một bước nữa là thu tóm võ lâm về mình, đường đường chính chính bước ra làm Minh chủ võ lâm, sau đó mới tạo dựng nghiệp đế.

Cao Xưởng mở to mắt hết cỡ nhìn Thiên hậu. Lão nhìn Thiên hậu với những nét bàng hoàng sững sờ.

Cao Xưởng nói:

- Bốn Cung công chưa nói ra suy nghĩ của mình mà Thiên hậu đã biết trước tất cả.

Lão ôm quyền:

- Bái phục... Bái phục.

- Không cần thiết nói những lời đó. Nếu như bốn cung không nhìn xa một chút thì giang san xã tắc này đã đại loạn. Nếu để đại loạn phát sinh thì bốn cung không xứng với những gì Đường Thâm nghĩ về bốn cung.

Cao Xưởng nheo mày:

- Thiên hậu quá coi trọng Đường Thâm cũng như đã từng coi trọng Cao Xưởng này.

- Bốn cung không phủ nhận. Bốn cung xem trọng Đường Thâm còn hơn Cao Xưởng.

- Hơn Cao Xưởng?

- Đường Thâm chưa hẳn đã hơn Cao công công nhưng Đường Thâm có hành vi của một chính nhân quân tử.

- Chính nhân quân tử? Vậy Thiên hậu định xử lý thế nào trong trường hợp này?

- Bốn cung quyết định để cho ý trời định đoạt. Thiên ý định đoạt bằng sự quang minh chính đại.

Cao Xưởng ôm quyền thủ lễ rồi nói:

- Cao mỗ không hiểu ý của Thiên hậu.

- Cao công công nghiệm một chút sẽ hiểu ý của bốn cung mà.

Cao Xưởng nheo mày:

- Thiên hậu để cho bốn Cung công tái lập ván cờ mới?

Thiên hậu mỉm cười rồi gật đầu:

- Không sai... Bốn cung sẽ cho Cao công công tái dựng ván cờ mới. Sự tái lập đó phải dựa trên thiên ý và sự công bằng quang minh chính đại.

Cao Xưởng ngửa mặt cười the thé, rồi định nhìn lại Đường Thâm:

- Đường Thâm... Người nghe chứ?

Chàng nhìn Cao Xưởng ôm quyền:

- Tại hạ nghe không sót một lời nào. Nếu như Cao công công muốn tạo lập ván cờ mới thì trước tiên phải giết Đường Thâm. Sau đó là khống chế Thiên hậu. Đường Thâm và Thiên hậu đang có mặt tại Từ Linh cung này để tạo cơ hội cho tôn giá. Tôn giá có thực hiện được mục đích của mình hay không là do thiên ý.

Cao Xưởng cười khẩy rồi nói:

- Thiên ý?

Lão nhìn lại Thiên hậu :

- Thiên hậu để cho ý trời định đoạt?

Thiên hậu gật đầu :

- Đúng. Nếu ý trời quyết định Cao công công là chủ nhân của thiên hạ thì bốn cung phải chấp nhận thôi.

Cao Xưởng cười khẩy rồi đắc ý nói :

- Được... Thiên hậu đúng là người Cao mỗ phải gọi là chủ nhân của mình. Hãy nhận từ Cao mỗ một lạy tỏ lòng ngưỡng mộ.

Thiên hậu lắc đầu :

- Không cần... Bốn cung chỉ đòi hỏi ở Cao công công sự quang minh chính đại mà thôi. Nếu không có sự quang minh chính đại thì Công công chẳng bao giờ có được ý trời.

- Cao mỗ sẽ dùng sự quang minh chính đại bồi tiếp Đường Thâm.

- Tốt.

Nhìn lại Đường Thâm, Thiên hậu nói :

- Đường Thâm... Khanh chuẩn bị chưa?

Đường Thâm ôm quyền :

- Thảo sinh đã chuẩn bị.

Thiên hậu khẽ gật đầu nói :

- Thiên ý chính là khanh. Bắt đầu đi.

Đường Thâm nhìn lại Cao Xưởng, rồi chậm rãi bước về phía lão. Chẳng dừng bước khi đối diện của Cao Xưởng.

Cao Xưởng nhếch môi dè bĩu nói :

- Đường Thâm tiểu tử... Ngươi không phải là đối thủ của bốn tọa.

Đường Thâm lắc đầu :

- Tại hạ cũng nhận ra điều đó nhưng có một điều tôn giá không nghiệm ra.

- Điều gì?

- Tự cổ chí kim, Cao Xưởng Công công có bao giờ nghe nói đến có thái giám nào được thuận theo ý trời để trở thành thiên tử đâu. Con trời không thể là một thái giám. Cao công công sao không tự hỏi mình điều đó?

Sắc diện Cao công công đỏ bừng lên.

Đường Thâm nói tiếp :

- Một người đã bước vào nội cung tự cung hình mình để làm thái giám, thì mãi mãi chẳng bao giờ được làm chính nhân quân tử, còn mơ tưởng gì đến bá nghiệp?

Lời nói của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Cao công công mà sắc diện lão tái hẳn đi. Lão rùng mình một cái, ngay lập tức một màn huyết quang đỏ ối xuất hiện bao bọc lấy thân pháp.

Đường Thâm vẫn không buông lỏng đôi song thủ theo thân mình, mắt đắm đắm nhìn Cao Xưởng.

Cao Xưởng rít giọng nói :

- Đường Thâm... Bốn tọa hôm nay sẽ giết ngươi... Nếu ngươi không bị bốn tọa xé xác thì bốn tọa sẽ chấp nhận cái chết đến với mình.

Chàng nhìn Cao Xưởng nhặt nhổ nói :

- Đã vậy thì tôn giá và tại hạ chỉ nên giao nhau một chiêu. Chỉ trong một chiêu đủ để biết ai là người chết ai là kẻ sống.

- Được... Một chiêu thôi. Ngươi không né tránh chứ?

- Không.

- Vậy là ngươi tự tìm đến cái chết rồi.

- Thảo sinh sẵn sàng cho tôn giá tái lập án Kỳ Từ Vong với thảo sinh một lần nữa.

Chàng nói dứt câu thì Cao Xưởng gầm lên một tiếng khủng khiếp. Cùng với tiếng gầm đó, quả cầu tụ khí lưu ly khổng lồ xuất hiện trên đôi bàn thủ của lão.

Cao Xưởng nói :

- Chưa một ai có thể kháng nổi Huyền Công tâm pháp của bổn tọa.

Nói dứt lời Cao Xưởng Công công đẩy vệt quả cầu lưu ly về phía chàng.

Quả cầu lướt nhanh, biến ra thành một quả cầu nối tiếp nhau, cái trước to hơn cái sau, xếp thành hàng dọc công đến Đường Thâm.

Một bức màn ảnh thủ dày đặc xuất hiện như muốn cản phá dãy quả cầu tụ khí đó, nhưng bức màn ảnh thủ đó kết lại thành bảy chiếc bóng bàn tay lung linh huyền hoặc.

Không một tiếng sấm động nào phát ra khi dãy quả cầu tụ khí Huyền Công tâm pháp chạm đến những chiếc bóng ảnh thủ lung linh kì ảo. Mọi sự biến vượt ngoài sức tưởng tượng của Cao Xưởng khi lão phát hiện được sự biến thần kỳ kia thì hàng quả cầu tụ khí Huyền Công tâm pháp đã quay lại nhanh hơn, uy mãnh hơn lúc xuất ra từ đôi bàn thủ của Cao Xưởng.

Sự đột biến đó khiến cho Cao Xưởng gần như không có được sự phản xạ nào mà chỉ tin vào bức tường ma công hộ thể thôi.

“Àm..”

Bức tường khí công hộ thể che chắn Cao Xưởng tan ra thành từng mảnh vụn.

Quả cầu khí thứ hai vỗ thẳng vào Đan Điền lão.

“Àm..”

Cao Xưởng thối liên tiếp ba bộ.

Quả cầu khí thứ ba tiếp tục nện vào lão.

“Àm..”

Một vòi máu phun ra từ cửa miệng của Cao Xưởng.

Quả cầu khí thứ tư nện vào vùng thượng đặng của lão.

“Àm..”

Cao Xưởng dựa hẳn vào vách đại đường Từ Linh cung, người rũ xuống.

Quả cầu khí thứ năm nện vào đôi cước pháp của lão.

“Àm..”

Đôi cước pháp của lão gãy vụn, buộc lão quỵ xuống.

Đầu Cao Xưởng gục xuống, thân ảnh ừ rũ trông thật tội nghiệp.

Một lúc sau lão mới ngẩng lên nhìn Thiên hậu.

- Cao mỗ đã hiểu ý trời là gì.

Thiên hậu nở nụ cười mỉm.

Cao Xưởng từ từ quay sang, nhìn lại Đường Thâm.

- Tâm phục, khẩu phục... Ngươi là kẻ cô độc trong võ lâm.

Lão nói rồi đổ gục về phía trước, trút hồn ra khỏi xác.

Đường Thâm khẽ buông tiếng thở dài. Chàng nhìn lại Thiên hậu, ôm quyền :

- Thảo sinh đã làm tròn chức phận của mình.

Thiên hậu thả bước chậm rãi xuống đài Phụng Hoàng, tiến đến trước mặt Đường Thâm.

- Bôn cung muốn ban thưởng cho Đường Thâm chức Ngự tiền đại nội thị vệ chỉ nghe lệnh một mình bôn cung mà thôi, còn nắm quyền sinh sát với bất cứ ai.

Đường Thâm quỳ xuống, ôm quyền trang trọng nói :

- Thảo sinh đa tạ Thiên hậu, nhưng thảo sinh có ý này.

- Đường Thâm có ý gì?

- Thiên hậu đã ban thưởng cho thảo sinh rồi, Thiên hậu đã cho Đông Phương Bách một sinh lộ đã quá đủ với thảo sinh. Thảo sinh chỉ muốn làm một sư gia nơi chốn thôn dã.

- Ngươi không nhận chức bôn cung ban sao?

- Thảo sinh không có duyên phận với chốn quan trường. Nếu Thiên hậu cần thảo sinh sẽ tiến cử một người.

- Người đó bằng ngươi không?

Đường Thâm im lặng.

Một lúc sau chàng ngẩng lên.

Thiên hậu nhìn chàng rồi nói :

- Đứng lên đi.

- Đa tạ Thiên hậu.

Chàng đứng lên, từ tốn nói :

- Thiên hậu vị nhân vị nghĩa, vì bá tính trăm họ, đó mới chính là người Ngự tiền thị nội bảo vệ cho Thiên hậu.

Buông tiếng thở dài, Thiên hậu nói :

- Nhìn vào mặt ngươi, bôn cung hiểu.

- Đa tạ Thiên hậu. Thảo sinh xin được cáo từ.

Chàng nói rồi thả bước về phía cửa.

Thiên hậu buông tiếng thở dài rồi nói :

- Đường Thâm khoan đi.

Chàng dừng bước từ từ nhìn lại Thiên hậu ôm quyền :

- Xin Thiên hậu sai khiến.

Thiên hậu gượng cười rồi bước đến bên chiếc ngai Phụng Hoàng, lấy ra một chiếc tráp rồi từ từ tiến thẳng đến trước mặt chàng.

Nhìn Đường Thâm, Thiên hậu nói :

- Bôn cung muốn thỉnh thoảng Đường Thâm quay lại đại nội cảm thành cùng bôn cung đàm đạo. Trong chiếc tráp này có Cổ Linh chi và Ngọc Lệnh Thiên. Bôn cung mong rằng Đường Thâm đừng từ chối.

- Đa tạ Thiên hậu, Đường Thâm sẽ luôn nhớ mãi đến người.

Thiên hậu khẽ gật đầu, gượng cười :

- Bồn cung cũng sẽ nhớ mãi về Đường Thâm.
- Thảo sinh cáo từ.

Đường Thâm quay bước rời Từ Linh cung. Khi chàng đi rồi, Thiên hậu còn lại một mình.

Nhìn nhanh qua xác của Cao Xưởng, Thiên hậu mới rảo bước đến trước chiếc ngai Phụng Hoàng của Thiên hậu.

Chấp một tay sau lưng, Thiên hậu nhìn chiếc ngai Phụng Hoàng, buông tiếng thở dài rồi khẽ nói :

- Thiên hậu... Đường Thâm, người có biết bồn cung cô độc lắm không?

* * * * *

Tất cả những gì trải qua với chàng chẳng khác nào giấc chiêm bao, ngẫm nghĩ lại, chàng ngỡ như mình vừa mới thoát ra khỏi một giấc mộng phù phiếm.

Đường Thâm nghĩ thầm “Thế là tất cả đã qua rồi. Giờ thì mình sẽ đến Mai Hoa trang, nơi đó mọi người hẳn đang chờ mình”.

Đường Thâm vừa nghĩ vừa bung chén nhấp một ngụm. Chàng vừa đặt chén xuống bàn thì cửa biệt phòng dịch mở. Thánh Cô Kim Diện Thục Trân bước vào rồi đóng ngay cửa lại.

Thục Trân đến ngay ngưỡng cửa, nhìn Đường Thâm.

Chàng nhìn Thục Trân. Điểm nụ cười mỉm, Đường Thâm nói :

- Tại hạ và Thục Trân Thánh Cô lại gặp nhau.
- Rượu Đường Thâm uống có ngon không?
- Rất ngon, bởi vì đó là rượu độc.

Thục Trân nhú mày :

- Đường Thâm biết là rượu độc sao vẫn uống?
- Bởi vì đó là rượu của Thánh Cô Kim Diện. Nếu Đường Thâm không uống chỉ sợ e thất lễ với Thục Trân Thánh Cô.

Thánh Cô Kim Diện lắc đầu :

- Đường Thâm không sợ chết à?
- Nếu Đường Thâm sợ chết thì đã không uống. Không sợ chết thì mới uống.

Thánh Cô Kim Diện uyển chuyển bước đến trước mặt chàng.

- Biết mà Đường Thâm vẫn uống, Đường Thâm điên rồi.
- Nếu không uống thì khó mà diện kiến Thánh Cô Kim Diện.

Chàng mỉm cười, từ tốn nói :

- Sao Thục Trân Thánh Cô lại hạ độc Đường Thâm?
- Vậy Đường Thâm muốn có thuốc giải không?
- Đã trúng độc tất phải cần đến giải dược rồi. Nếu không có giải dược chắc chắn tại hạ sẽ chết.
- Thục Trân sẽ trao thuốc giải cho Đường Thâm, chỉ với điều kiện.
- Điều kiện gì?

Thục Trân lưỡng lự rồi nhìn chàng :

- Chỉ cần Đường Thâm chấp nhận Thục Trân làm người nâng khăn sửa túi Đường Thâm.
- Một điều kiện quá ư thuận lợi cho tại hạ.
- Đường Thâm chấp nhận?

Chàng nhìn vào mắt nàng.

- Tại sao Thánh Cô có ý niệm đó?

- Đúng ra Thục Trân đã có Đường Thâm, nhưng chính Đường Thâm lại là người ngăn cản tất cả những gì Thục Trân định đoạt đến.

Chàng mỉm cười :

- Thánh Cô hoàn toàn có ý niệm khác với Đường Thâm. Khi nào Thánh Cô nghiệm được câu nói của cổ nhân: “Dân vi quý xã tắc thứ chi, quân vi khinh” thì Đường Thâm sẽ nhận thuốc giải của Thánh Cô, còn bây giờ Đường Thâm chỉ nói với Thánh Cô một câu.

Chàng nghiêm giọng :

- Tình yêu đích thực không phải là chữ tình dành cho bản thân mình.

Chàng ôm quyền :

- Tại hạ có chuyện phải đi. Cáo từ.

Chàng nói rồi đứng lên thả bước về phía cửa.

Thục Trân sững sờ buông tiếng gọi :

- Đường Thâm

Chàng không dừng bước mà vừa đi vừa nói :

- Đường Thâm sẽ tìm lại Thánh Cô.

Chàng mất dạng hẳn ra ngoài cửa mà Thục Trân còn đứng trơ ra như bị trời trồng. Nàng thò tay vào trong ngực áo lấy ra chiếc tịnh bình. Ngắm nghía chiếc tịnh bình, rồi lại bỏ vào trong tay áo.

- Đường Thâm không nhận giải được này... Ngươi sẽ ra sao?

Nàng nói rồi hối hả chạy ra cửa biệt phòng, rồi khách điểm ra đến bên ngoài nhưng chẳng còn thấy bóng Đường Thâm đâu. Thánh Cô Thục Trân ngơ ngác nhìn quanh. Nàng không sao dẫn được mà thét gọi :

- Đường Thâm... Đường Thâm... Thục Trân không đòi hỏi gì cả... hãy quay lại đi. Thục Trân không đòi hỏi gì cả...

Nàng thi triển khinh công bằng mình hướng về phía trước với hy vọng sẽ bắt kịp Đường Thâm, nhưng quan lộ đều vắng ngắt chẳng bóng người nào.

Thục Trân dừng bước. Đứng một mình trong đêm vắng và cô độc. Hai dòng lệ bất giác tuôn ra khoe mắt nàng.

- Đường Thâm... Biết chừng nào Thục Trân mới tìm lại được chàng.

Một năm trôi qua, tại học đường Giang Tô.

Mới vừa chạng vạng bình minh, Đường Thâm đang ngồi uống trà thì Quốc Túy ôm khư khư trên tay chiếc nôi trẻ sơ sinh bước vào. Đường Thâm chau mày :

- Trời chưa kịp sáng hẳn huynh đưa con trẻ đến học đường để làm gì vậy?

Quốc Túy cười hề hề rồi nói :

- Đường Thâm huynh... Quốc Túy đến nhờ huynh một chuyện.

- Huynh nhờ chuyện gì?

Quốc Túy nhìn Đường Thâm, hai gò má giãn gật rồi nói :

- Hôm nay đúng là ngày đầy tháng con của Quốc Túy... và Bạch Cúc... ta đưa nó đến học đường của Đường Thâm huynh đệ nó thọ giáo nhận huynh làm sư phụ.

Đường Thâm trở mắt nhìn Quốc Túy :

- Huynh...

Từ phía hậu đường, tiếng cười khúc khích của Uyển Thanh, Y Phụng và Thiên Thiên vang lên.

Bạch Cúc cũng từ ngoài cửa bước vào. Nàng nhìn Quốc Túy nửa cười nửa nhăn nhó. Quốc Túy nói :

- Đường Thâm huynh nhận nó làm đệ tử chứ? Ta muốn nó sau này giống hệt như Đường Thâm. Có như vậy nó mới xứng đáng là con của Hoàng Quốc Túy.

Đường Thâm lắc đầu :

- Con huynh chỉ mới đầy tháng, Đường Thâm biết dạy gì cho nó đây?

Bạch Cúc bước đến véo vào tay Quốc Túy.

- Lòng tham của huynh cũng không bỏ được mà.

Quốc Túy rướn người lên nhăn nhó.

Y vừa nhăn nhó vừa nói :

- Ui cha... Ta đâu có tham gì đâu chỉ muốn con của ta trở thành chính nhân quân tử thôi. Hậu sinh khả úy mà.

Nghe Quốc Túy nói câu đó mọi người cùng phá lên cười. Tiếng cười của họ nghe thật huyền ảo và hoan hỉ. Cùng với tiếng cười đó, ánh bình minh cũng hắt những tia sáng ban mai đầy sức sống đầu tiên của ngày mới vào học đường “Chính đạo”.

Bạch Cúc nói :

- Đường Thâm huynh có dạy thì dạy cho chàng trước đó.

Quốc Túy mặt nghếch ra :

- Ồ... Ồ... Ồ... thì dạy cho huynh và dạy cả cho con của ta nữa.

Nghe Quốc Túy nói, mọi người lại phá lên cười ồn hơn. Tiếng cười của họ báo hiệu một ngày mới thật vui nhộn và tràn đầy hạnh phúc trong học đường này.

Bạn đang đọc truyện *Án Trì Truy Xứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.